

Giới thiệu Người Tình Bá Đạo

Vì người mẹ cao cả đang lâm phải căn bệnh hiểm nghèo, ước muốn cho mẹ mình được cứu chữa bằng các phương pháp y học hiện đại nhất. Không còn cách nào khác cô phải hi sinh thân mình chấp nhận làm người tính của anh.

Anh là Người Tình Bá Đạo rất nóng tính một mực muốn cô sinh con, thật ra anh chỉ xem cô thế thân của người khác. Có yêu cô nhưng cũng làm cho cô đau lòng đến côi thiết tha.

Và rồi anh kết hôn với người phụ nữ kia, cũng đêm đó cô trên giường cùng người đàn ông xa lạ. Kết cục mọi thứ tan vỡ hai người lại gặp lại nhau? Rồi sẽ ra sao cho những lỗi lầm đã qua...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sấm sét ngày nắng

Thời gian: ngày 19 tháng 3.

Thành phố: Thẩm Phong.

Địa điểm: Bệnh viện.

Mùi cồn xộc thẳng vào mũi,hăng hăng khó chịu.Bất lực ngồi trên chiếc ghế dài,chờ bác sĩ chomột câu trả lời.

Một vị bác sĩ mặc áo trắng nghiêm mặt nói với tôi:"Mẹ em bị mắc bệnh bạch cầu cấp tính,lượng tiểu cầu trong máu suy giảm rất nhanh,cho dù có phẫu thuật sớm thì nhiều nhất chỉ có thể sống được sáu tháng."

Lời của bác sĩ như dội một gáo nước lạnh vào người tôi, phải mất một lúc lâu sau tôi mới có thể phản ứng lại.

Từ trước đến nay chỉ có hai mẹ con đùm bọc nhau sống.Bà qua đời,tôi biết phải làm sao đây?

Hai bên đầu gối nặng trĩu quỳ trên nền đất lạnh,tôi nghẹn ngào nói:"Bác sĩ, cầu xin mọi người hãy cứu mẹ em."

Bác sĩ lắc đầu,nhìn tôi,thở dài:" Thân làm Bác sĩ, chúng tôi mỗi người bệnh đều muốn cứu,đều tận tâm tận lực chữa trị, bệnh của mẹ em phải được phẫu thuật càng sớm càng tốt, mới có thể trì hoãn được."

Lời của bác sĩ đánh mạnh vào tâm trí tôi.Chi cần phẫu thuật,mẹ tôi có thể sống.

"Bác sĩ, phẫu thuật hết bao nhiêu tiền?"

"Năm mươi vạn."

Trước mắt tôi sẫm lại,ngã khụy xuống đất. Năm mươi vạn đối với gia đình tôi mà nói là một số tiền nằm mơ cũng không có được.Tôi chỉ là một học sinh cấp ba, cho dù làm việc như điên cũng không thể trong vài tháng ngắn ngủi mà kiếm được năm mươi vạn.Nguồn thu nhập duy nhất trong gia đình là đồng lương ít ỏi của mẹ.Bây giờ bà đang nằm trong phòng bệnh, đừng nói là năm mươi vạn mà ngay cuộc sống bình thường cũng là cả một vấn đề.

Tất cả tài khoản tiết kiệm cũng chỉ được khoảng bốn vạn.Phí phẫu thuật là rất cao, bốn vạn chắc chắn không đủ.Căn phòng của nhà cô có bốn mươi mét vuông,lại rất cũ, có bán cũng không được giá.

Năm mươi vạn, nhất định không thể vì năm mươi vạn mà mất mẹ.

Dựa vào tường, đứng lên, cố gắng chạy xuống cầu thang, tôi muốn có một công việc càng sớm càng tốt, tôi không thể đứng yên nhìn mẹ tôi rời đi được.

Đi xuống cầu thang mới phát hiện ra trời đã tối, bất luận chuyện gì xảy ra, chỉ có một suy nghĩ trong tâm trí, tôi muốn tìm một công việc để có thể kiếm tiền càng sớm càng tốt.

Tìm được một vài quán bar, nhưng những người quản lý ở đó nói tôi chưa đủ tuổi,không thích hợp làm việc tại đây .

Tôi biết tôi không hợp để làm ở đây, nhưng ngoài cầu lạc bộ đêm ra tôi thật không biết nơi nào có thể kiếm được tiền nhanh hơn.

Trước mắt là biển hiệu nhấp nháy ánh đèn neon, không có thời gian suy nghĩ nhiều, tôi bắt đầu tiến vào.

Có thể vẫn còn sớm, nhạc chơi với nhịp điệu chậm, không có nhiều người trên sàn nhảy.

Chọn một chỗ ngồi xuống, lập tức có một người phục vụ đến và hỏi:"Tiểu thư, cô muốn dùng gì?"

"Tôi muốn gặp giám đốc của các anh."

Người phục vụ lịch sự nói:" Xin cô đợi một lát."

Chưa đầy một phút, một người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện trước mặt cô, cao lớn anh tuấn, mỉm cười nói : "Tôi chính là giám đốc của quán bar này, cô tìm tôi có việc gì?"

Hít thở thật sâu, chân thành nói:" Tôi đến đây tìm việc, cho hỏi chỗ này có tuyển người không?"

Đôi lông mày thanh tú nhướn lên, ánh mắt nhìn tôi đánh giá, dứt hai tay vào túi, hỏi:" Cô vẫn là học sinh đúng không? Chỗ chúng tôi không cần học sinh."

Tôi vội vàng đứng dậy, nghiêm túc nói:" Từ ngày mai, tôi không còn là học sinh nữa."

Hắn nở một nụ cười tà mị:" Thế cô muốn làm việc gì?"

" Công việc nào có lương cao?"

Ánh mắt hắn lơ đãng nói:" Trước mắt chỗ chúng tôi còn thiếu hai DS*, hai ngàn năm trăm thử việc, hai tháng sau bốn ngàn."

Hai tháng bốn ngàn, mấy tháng cũng không thể kiếm nổi năm mươi vạn, hơn nữa tôi còn không biết nhảy.

“Không còn công việc nào khác có thể trả lương cao sao?”

Hắn lắc đầu:” Làm DS cô chê tiền lương không cao, bồi rượu cô làm không được, tôi cũng không còn cách nào khác.”

Bồi rượu,tôi quay người lại.Nhìn những tiếp viên nam nữ đều đang mỉm cười phục vụ rất chuyên nghiệp, dù bị bàn tay của bất kì ai chạm vào người, cũng không được phép run sợ.

Hắn cười thành tiếng:” Vừa nhìn đã thấy sợ, mà vẫn còn muốn tìm việc lương cao sao, hay là cô quay về nhà làm đại tiểu thư vậy.”

Hừ một tiếng, hắn lạnh lùng quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cơ hội kiếm tiền

Chỉ cần lương cao, tiếp rượu có là gì?

Tôi giữ anh ta lại, nói gần từng tiếng: Tiếp rượu thôi chứ gì, tôi làm được, anh đừng có coi thường tôi.

Tôi lùi lại một bước, mở cửa căn phòng gần nhất, bên trong có hai người đàn ông mặc áo vest giày da rất lịch lãm đang ngồi.

“Xin hỏi, hai vị có cần người tiếp rượu không ạ?”

Chẳng đợi hai người họ trả lời, tôi lập tức cầm lấy cốc rượu trên bàn, uống liền một hơi, uống xong họ ra hai tiếng.

Quay đầu lại tôi thấy người quản lý đang đứng ngay sau mình, cặp lông mày nhíu lại.

Tôi đặt cốc rượu lên bàn, đồng dạng nói với hắn: “Tôi thật sự có thể tiếp rượu, xin ngài hãy cho tôi một cơ hội”.

Lông mày ông ta càng nhíu lại: “Cô vừa rồi không phải tiếp rượu, mà là nốc rượu”.

Tôi nhớ rằng những cô tiếp viên quầy bar trong những bộ phim đều dùng miệng kề miệng cùng đối phương trao những ngụm rượu... Tôi không thể bỏ lỡ cơ hội này. Không bận tâm đến ánh mắt hai người đàn ông đang dành cho tôi. Tôi ngồi xuống, tự rót cho mình một cốc rượu, tôi ngậm đầy rượu trong mồm, chàng trai áo vest giày da lịch lãm ngồi cạnh chỉ biết ngơ ngác nhìn tôi, tôi vòng tay ôm lấy cổ anh ta, trút tất cả ngụm rượu vào họng anh ta qua cái hôn cháy bỏng.

Tôi không đếm xỉa đến thái độ của người con trai ấy, mắt không ngừng hướng về phía viên quản lý, khẩn cầu: “Xin ngài đừng từ chối tôi, tôi thật sự rất cần một công việc”.

Người quản lý vẫn nhìn tôi lắc đầu.

Rốt cuộc, tôi cũng đã tìm thấy một quán rượu không nghi ngờ về việc tôi chưa đủ tuổi đi làm, tuy nhiên tôi vẫn bị từ chối.

“Xin lỗi đã làm phiền”-Tôi tự cười vào mặt mình, rồi đứng dậy quay về.

Dò dẫm trên con đường, lần đầu tiên tôi hiểu thế nào là cùng đường, trước đây bất kể chuyện gì cũng một tay mẹ lo liệu, giờ mẹ thành ra thế này, chỉ còn tôi gánh vác tất cả mọi việc trong nhà.

Năm mươi vạn, có bán cả thân tôi đi cũng chưa chắc đã được nhiều tiền như vậy, chưa bao giờ tôi thấy vô vọng, bất lực như thế này, tôi gục xuống, ôm chặt lấy đầu gối.

Bất chợt nghe thấy tiếng động cơ, ngẩng đầu lên, một chiếc xe hơi đen bóng trắng ngay trước mắt tôi, khuôn mặt bị che bởi những mái cơ cuộn cuộn.

Một giọng nam mạnh mẽ truyền tới tai: “Cô còn định ngồi đấy bao lâu nữa?”.

Phải chắc chắn rằng người đó đang nói với mình tôi mới dám ngẩng đầu lên, một gương mặt quyến rũ nhưng lạ lẫm hiện lên trước mắt, tôi buột miệng hỏi: “Xin hỏi, anh đang nói với tôi đó ư?”

Anh ta chau mày: “Lên xe!”

Tôi khẳng định rằng không hề quen người này, vội vã lắc đầu, đứng dậy định rời khỏi đó.

“Không phải cô đang cần tiền?”

“Làm sao anh biết...?” Tôi dừng bước, quay lại nhìn anh ta, chờ đợi câu trả lời.

“Vừa nãy ở trong quán rượu cô to gan lắm mà, sao giờ lại trở nên nhút nhát vậy?”

Khuôn mặt tôi nóng ran, anh ta chính là chàng trai vừa nãy trong quán rượu. trông có vẻ là người có tiền.

Vì năm mươi vạn, tôi còn gì mà phải sợ chứ?

Tôi chẳng ngần ngại, bước nhanh lên trước, mở cửa xe ngồi xuống chẳng chút khách khí.

Ánh mắt của anh ta quét một lượt lên người tôi, thẳng thắn nhìn tôi đánh giá. Tôi cũng đang nhìn anh, nhìn gần lại càng hoàn hảo, dưới ánh đèn, từng đường nét trên gương mặt anh hiện lên thật mềm mại, chỉ có điều nó như toát lên một vẻ giá lạnh, khiến tôi bất chợt rung mình rên rĩ.

Anh ta đột nhiên giang tay, ghì chặt tôi xuống: “Hôn xong là muốn bỏ chạy ngay, thật không coi người khác ra gì”.

Tôi cụp mắt lại, tránh né ánh mắt của anh ta, người đàn ông này khiến tôi thật sự sợ hãi, tôi biết mình không thể bền cọt với loại người này.

Anh ta khẽ cười: “Không phải cô thiếu tiền ư? Tôi có một cơ hội cho cô đây”.

Tôi như tìm thấy ánh sáng, vội vàng mở to đôi mắt:

“Cơ hội ấy là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Người tình

Trong đêm tối, nằm phía bên kia giường, tôi không thể ngủ được.

Đây không phải là nhà tôi, mà là biệt thự của người đàn ông tối nay tôi tình cờ gặp ở trước cửa quán rượu.

Cơ hội mà cửa tôi chính là làm tình nhân cho anh ta. Mỗi năm hắn đưa tôi sáu mươi vạn, hợp đồng kéo dài trong năm năm.

Trong lòng tuy chút vướng mắc, tôi từ nhỏ đã được mẹ dạy lớn lên không được làm người thứ ba, không được làm kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Nhưng hôm nay tôi đã là người thứ ba rồi, chỉ vì một năm sáu mươi vạn mà đã đồng ý bán mình cho hắn năm năm. Nếu biết đứa con gái mình hết mực yêu thương làm nhân tình của người khác, mẹ nhất định sẽ rất thất vọng.

Tuy là người thứ ba, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới gia đình nhà người khác, bởi tôi không đủ tư cách để làm việc đó. Trước khi kí thỏa thuận hắn đã nói với tôi rất rõ ràng, đừng mơ rằng sẽ có ngày chúng tôi kết hôn, hắn sẽ không bao giờ lấy tôi, tôi cần bản chỉ cần phối hợp tốt với hắn, làm người tình của hắn, làm công cụ để thỏa mãn dục vọng của bản thân hắn.

Đối với những lời nói cay nghiệt này, tôi cũng chỉ có thể im lặng, hắn là ông chủ của tôi, dù tôi có bị hắn làm nhục, tôi vẫn phải âm thầm chịu đựng, bởi tôi không thể chống cự, mà cho dù có muốn cũng không thể.

Đêm nay hắn không hề động vào tôi, chỉ đưa tôi đến ngôi biệt thự này, nói với vú nuôi vài câu, đưa cho tôi một tấm thẻ ngân hàng rồi vội vã rời đi.

Ngay cả tên của hắn tôi cũng không biết, chỉ nghe thấy vú nuôi gọi hắn là cậu Hoa.

Lấy điện thoại di động ra, nhấn nút mở nguồn. Ánh sáng trên màn hình nhấp nháy sáng trong đêm. Bốn mươi ba tin nhắn chưa đọc, tất cả đều là của Từ Kiềm gửi đến.

“Thiên Thiên, tại sao cậu và di vẫn chưa về nhà? Còn tất cả điện thoại nữa, đọc được tin nhắn này thì nhanh trả lời lại cho tớ.”

“Thiên Thiên, cậu đang ở đâu? Nói cho tớ biết, tớ đi tìm cậu.”

“Thiên Thiên, rốt cuộc cậu như thế nào rồi? Tại sao ngay cả một chút tin tức cũng không có?”

“Thiên Thiên, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cậu đang ở đâu?”

Tiếp tục đọc từng tin từng tin một, không nhận được òa lên khóc.

Tôi thật không biết sau này làm thế nào có thể đối mặt với mẹ, làm thế nào có thể đối mặt với Từ Kiềm, tôi rất sợ, nếu bọn họ biết tôi làm nhân tình của người ta thì liệu còn quan tâm đến tôi không?

Ném điện thoại lên giường, tôi vội nhắm nghiền hai mắt lại để không phải suy nghĩ nhiều.

Điện thoại lại rung, không cần nhìn cũng biết là tin nhắn của Từ Kiềm gửi đến.

“Thiên Thiên, cậu đang ở đâu? Nhanh về nhà đi, tớ và ba rất lo cho cậu và di.”

Tôi nhanh chóng nhấn lại một tin: “Từ Kiềm, cậu và chú đừng lo lắng nữa, tớ và mẹ đều rất tốt.”

Nhấn nút gửi, tin nhắn vừa gửi đi, tôi vội tắt máy.

Nước mắt lại một lần nữa rơi, tôi nhất định phải giữ kín bí mật này, đây là bí mật của riêng tôi, ngay cả mẹ, tôi không thể cho bà biết.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Không còn thuần khiết

Ngày hôm sau, tôi dậy sớm đến bệnh viện mua bữa sáng cho mẹ.

Trong phòng bệnh, mẹ tôi đã tỉnh, ngược đời mắt nhìn lên trần nhà.

“Mẹ.”

Bà quay đầu lại, chau mày nhìn tôi: “Thiên Thiên, làm thế nào lại không đi học?”

Hoi ngạc nhiên một chút, lần lượt đặt từng thứ xuống bàn, giải thích: “Mẹ, con sợ mẹ không ăn được đồ ở bệnh viện, nên con mua bữa sáng cho mẹ, mẹ phải mở đi động nhé, chú rất lo cho mẹ.”

“ Mẹ biết rồi. Con mau đi học đi, không kéo trễ.” Mặt mẹ giãn ra, nở một nụ cười.

Họng tôi như bị nghẹn lại.” Tạm biệt mẹ.”

Nói xong tôi quay lưng rời đi.

Lúc đến trường thì đã muộn, đối mặt với ánh mắt chất vấn của Từ Kiềm, tôi vẫn cố tránh né. Tôi sợ hấn hỏi tôi qua tôi đi đâu, sợ rằng không thể thân nhiên mà đối mặt với hấn.

Tôi và Từ Kiềm vừa sinh ra đã mồ côi cha mẹ. Mẹ hấn vì sinh khó nên sau khi sinh hấn xong cũng vì kiệt sức mà chết.Tô Thiển Thiển tôi từ lúc bắt đầu có ý thức thì đã không có ba, tôi cũng không có qua mẹ hỏi chuyện của ba, tôi không dám hỏi, tôi sợ bà sẽ bị tổn thương, và cũng không muốn hỏi, cũng không muốn biết ba mình như thế nào, ông ta đã bỏ rơi mẹ con tôi, cho nên dù có tìm ra ông ta chắc chắn sẽ làm bộ không quen biết. Tuy rằng chỉ có mẹ, nhưng tôi như vậy cũng cảm thấy chính mình được hạnh phúc.

Tôi thường vì mẹ mà cảm thấy bất công, một nữ nhân dựa vào hai bàn tay của chính mình để nuôi nấng một đứa nhỏ như mẹ, chỉ có một nam nhân kì lạ như ba tôi mới có thể rũ bỏ trách nhiệm. Tôi thề, nếu một ngày gặp được con người phụ bạc kia, tôi nhất định sẽ nói với ông ta.” Ông không xứng với mẹ tôi.”

May mắn là vẫn còn có Từ thúc thúc, hấn là cha của Từ Kiềm, tôi biết hấn thích mẹ tôi, chúng tôi là hàng xóm, trong nhà có bao nhiêu việc lớn bé hấn đều thay mẹ đi làm. Hấn quả thật không cần ở cái nhà nhỏ hẹp kia, công ty nơi hấn làm việc đãi ngộ không tồi, phân cho một căn nhà có diện tích không nhỏ, nhưng hấn lại chậm chạp không có chuyển nhà, mà lại tình nguyện ở lại canh giữ cái tiểu khu cũ nát kia.

Từ Kiềm và tôi cùng lớn lên, từ nhỏ đến lớn vẫn là bạn đồng học, bạn của chúng tôi rất ít, có thể xưng là bạn tốt thì chỉ có một, tên là Hạ Mộc Nhiễm. Chúng tôi đều gọi là Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm và chúng tôi không giống nhau, nó là thiên kim tiểu thư của nhà giàu có, chúng tôi chỉ là những đứa nhỏ nhà nghèo, căn bản là không cùng một tầng lớp.

Bỗng nhiên nghe được một tiếng:” Tô Thiển thiển, vấn đề này em đứng dậy trả lời một chút.”

Tôi còn chưa hồi phục lại tinh thần, Nhiễm Nhiễm hung hăng đẩy cái bàn học của tôi một cái, tôi vội vàng đứng dậy.

Thầy giáo viên ngữ văn bắt mắt nhìn ,Nhiễm Nhiễm vội vàng viết đáp án lên tờ giấy nháp, tôi áp a áp úng đọc những gì Nhiễm nhiễm viết. Thầy giáo không giận nói:” Tô Thiển Thiển, sau giờ học xuống văn phòng gặp tôi một lát.”

Nhiễm Nhiễm lo lắng nhìn tôi. Tan học đến phòng giáo vụ sẽ bị phê bình, tôi đương nhiên là sẽ không đi, sau khi tan học tôi còn muốn đến thăm mẹ.

Nhiễm Nhiễm ngồi phía trước tôi, nó đưa cho tôi một tờ giấy, viết:” Thiển Thiển, mày làm sao vậy? Tại sao đi học mà tâm trí lại đề đi đâu hả?”

Nhìn dòng chữ nắn nót, trong lòng tôi cực kì phức tạp, cầm bút viết:” Nhiễm Nhiễm, tuyệt một khi đã bị vấy màu khác thì nghĩa là gì?”

Nó nhanh chóng trả lời:” Là không còn thuần khiết nữa.”

Đúng a, không còn thuần khiết, tôi cũng không còn thuần khiết nữa, từ lúc tôi hạ bút kí bản thỏa thuận đó, thì tôi đã không còn thuần khiết nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Xuất hiện đột xuất

Sau khi tan học, Từ Kiềm xuất hiện trước mặt tôi, còn chưa kịp phản ứng tôi đã bị hấn lôi ra khỏi phòng học.

“ Từ Kiềm, buông ra.” Cổ tay nhói đau, làm thế nào cũng không gỡ ra được.

Hấn theo lời buông tay, lại từng bước hướng tới gần tôi, thẳng đến đem tôi đẩy vào góc tường không đường thoái lui.

Mặt hấn không chút thay đổi:” Thiển Thiển, cậu tôi qua đi đâu? Vì sao tắt máy?”

Tôi nhất thời nghẹn lời, bình tĩnh nhìn hấn.

“ Trả lời ta.” Hấn tiếp tục truy vấn.

Cho tới bây giờ chưa thấy qua hấn như vậy, tôi không dám quay đầu.

Tôi cũng không biết tôi đối với hấn là dạng tình cảm gì, mấy năm gần đây tôi có thói quen ở gần hấn, ở gần hấn tôi mới không cảm thấy cô đơn. Tôi sợ hấn dùng ánh mắt này chất vấn tôi, tôi sợ hấn biết tôi là nhân tình mà không để ý đến tôi, tôi sợ hấn sẽ xem thường tôi.

“ Chỉ là ở bên ngoài đi dạo một lúc, nửa đêm trở về nhà, chính là cậu không thấy được mà thôi.”

“ Thiển Thiển, cậu mỗi lần nói dối đều không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.”

Khiếp sợ nhìn hấn, cùng hấn ở chung mười mấy năm, thói quen của tôi so với ai khác hấn đều hiểu rõ ràng.

“ Từ Kiềm, có một số việc không nên hỏi, và cũng không được hỏi, làm cho tôi có chút**,được không?

Hấn nghi ngờ nói:” Thiển Thiển, nếu cậu thật sự không muốn nói tôi cũng không ép cậu, chỉ là hi vọng có một số việc cậu không gạt tôi.”

Nhiều năm như vậy ý lại, ngay cả chính tôi cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, mười mấy năm qua hấn đều là bạn tốt nhất của tôi, giống như anh trai giúp đỡ tôi, tôi chưa từng dấu diếm qua hấn cái gì, cũng chưa bao giờ dối với hấn như thế làm bất hòa. Hôm nay, tôi lại lấy tình cảm nhiều năm của chúng tôi giẫm đạp lên, làm tổn thương nó.

Khóe miệng phỉếm ra một tia chua xót, lắc đầu, thanh âm nhẹ nhàng mà chỉ chúng tôi mới có thể nghe thấy:” Từ Kiềm, chúng ta đều lớn rồi, đều có bí mật của riêng mình, tôi có việc gạt cậu, cho nên cậu cũng đừng đối với tôi quá thẳng thắn, cho nên, cậu cũng đừng hỏi lại, lúc tôi muốn nói với cậu tự nhiên sẽ nói. Hãy để cho tôi một chút không gian, cho tôi một chút tự do.”

Ánh mắt hấn dần trở nên phức tạp: “ Thiển Thiển, cậu thực sự trưởng thành rồi, tuy nhiên, cho dù trưởng thành cũng là tôi mười mấy năm ở bên cạnh Tô Thiển Thiển cậu. Tôi thực sự rất muốn cho cậu tự do, nhưng vẫn là không tự ý thức đã hạn chế tự do của cậu. Nếu cho cậu tự do có thể làm cho cậu vui vẻ hơn, tôi liền trả lại cho cậu tự do.”

Cẩn nhanh môi dưới, cổ nén nước mắt sắp tràn ra khỏi bờ mi.” Từ Kiềm, cảm ơn cậu.”

Dùng hết khí lực toàn thân đẩy hẳn ra, nước mắt tôi lướt qua hẳn một khắc khuyh tiết ứa ra, ngời xỏm ngoài hành lang, vùi đầu khóc rống.

Hiện tại tôi cùng hẳn phân rõ giới tuyến, ngày sau cho dù hẳn biết tôi là tình nhân cũng sẽ không lại đến chất vấn tôi, cũng sẽ không thất vọng. Tôi không nghĩ hẳn đối với tôi thất vọng, không ôm hy vọng, liền sẽ không thất vọng.

Lúc đi học, thầy giáo vẫn còn chưa đến, Nhiệm Nhiệm quay đầu hỏi tôi” Thiên Thiên, cậu rốt cục là làm sao vậy?”

Xem nhẹ ánh mắt của cô, cây bút trên tay vẫn cứ vạch tới vạch lui trên trang giấy trắng, chỉ một lúc đã trở thành một mảng màu đen ghê người. Tờ giấy đó thật bản, tôi vẽ sau cũng sẽ thực bản, thậm chí so với nó càng bản hơn.

“Nhiệm Nhiệm, tớ không sao, chỉ vì kì thi đại học đang đến gần nên căng thẳng quá thôi.” Lãnh đạm mỉm cười.

Cô không nói.

Tôi như trước che giấu, ra về thoải mái” Cậu cũng biết tớ muốn vào Thánh Hoa, nếu kiểm tra không đỗ vào Thánh Hoa thì tớ đây sẽ trượt đại học, lúc đấy thì về làm ruộng cho rồi.”

Nhiệm Nhiệm cầm tay tôi, thấp giọng nói” Thiên Thiên, tớ không tin, hồi trước cậu bắt luận đồ vào trường nào cũng đều rất cố gắng, nhưng hôm nay lại không như thế, cậu chắc chắn có điều gì không yên lòng, thầy giáo giảng bài cậu cứ nhiên ở dưới ngân người, cậu nói là áp lực quá lớn, đánh chết tớ cũng không tin.”

Cầm lấy tay Nhiệm Nhiệm, tiếp tục động tác của bàn tay. Tôi thay đổi rõ ràng như thế, khó trách tất cả đều không qua được ánh mắt của bọn họ, âm thầm cười” Nhiệm Nhiệm, nếu có một ngày tớ không còn là chính mình thì các cậu vẫn sẽ là bạn của tớ chứ?”

Nhiệm Nhiệm lại cầm tay tôi, đoạt lấy cái bút của tôi, “Thiên Thiên, cậu tại sao thành ra thế này? Nói nhiều điều quái gở như vậy, tớ chẳng hiểu gì cả.”

Tôi vội chuyển đề tài” Nhiệm Nhiệm, thầy giáo đến rồi kìa.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Đùng bỏ con

Ngày ngốc qua một ngày.

Sau khi tan học tôi lập tức tới ngân hàng, cầm tám thẻ mà Hoa tiên sinh đưa cho tôi, nháp mặt mã đưa vào một chút gạch trống, sáu mươi vạn chính.

Nhìn thấy con số này, tâm hồn đang lo lắng của tôi cuối cùng cũng hạ xuống, chỉ phí phẫu thuật rốt cục cũng không phải lo lắng nữa rồi.

Lòng nóng như lửa đốt đi tới bệnh viện, trước tiên không phải đi phòng bệnh thăm mẹ, mà là đi tìm vị bác sĩ hôm kia đã nói cho tôi biết bệnh tình của bà, nói” Bác sĩ, chi phí phẫu thuật đã có rồi, làm ơn nhanh chóng cho mẹ tôi phẫu thuật.”

Bác sĩ kia hơi kinh ngạc nhìn tôi, hoài nghi nói” Chi phí giải phẫu cần năm mươi vạn, theo tôi biết cô chỉ là một học sinh trung học, gia cảnh cũng không dư dả, một ngày kiếm được năm mươi vạn tựa hồ là không thể.”

A, đúng vậy, ai có thể tin rằng một học sinh gia cảnh bản hàn trong một ngày có thể kiếm được năm mươi vạn a, cho dù có nhiều tiền như vậy, nhưng nếu mẹ không biết tiền từ đâu tới khẳng định sẽ không đồng ý mở, tiền này tôi nên giải thích với mẹ như thế nào đây?

Cẩn chặt môi dưới, nói ra từng chữ” Thiên kim Hạ mộc Nhiệm của tập đoàn Hạ thị với tôi là bạn đồng học, tiền là cô ấy cho tôi mượn.”

Bác sĩ này hỏi nhiều như thế cũng coi như xuất phát từ ý tốt, việc ông ta biết nhà tôi nghèo chắc cũng là do mẹ nói, nếu tôi nói với hẳn không giống như lời mẹ nói, mẹ khẳng định sẽ hoài nghi.

Ông ta thoải mái cười” Lão Từ là bạn của tôi, chính mẹ cô không cho tôi đem bệnh tình của bà nói với lão Từ, cô yên tâm đi, tôi sẽ mau chóng chuẩn bị phẫu thuật cho bà.”

“Cảm ơn!”

Hóa ra là bạn của Từ thúc thúc, khó trách biết nhiều như vậy. Nhưng, tôi cũng phải gạt Từ thúc thúc.

Ngoài phòng bệnh, tôi giờ tay lên chuẩn bị gõ cửa, phân vân hồi lâu vẫn là buông xuống.

Thân thể dựa vào vách tường trượt dần, ngời xỏm trên mặt đất nhìn vào lòng bàn tay mình, đường dọc đường ngang thật là lộn xộn.

Mẹ, nếu Từ thúc thúc cầu hôn người thì mau gả cho hẳn đi. Từ thúc thúc sẽ không giống loại nam nhân vô trách nhiệm kia, cho Từ thúc thúc một cơ hội, cũng chính là cho người một cơ hội.

Một đôi chân thon dài dừng ở trước mặt tôi, một bàn tay sạch hướng đến, dừng lại ở trước mắt tôi. Ngẩng đầu hướng hẳn cười, cầm tay hẳn đứng lên.

“Từ Kiềm chúng ta không cần quấy rầy bọn họ, cho bọn họ nhiều thời gian một chút ở cạnh nhau đi.”

Từ Kiềm thật sâu liếc mắt nhìn tôi một cái, khẽ cười nói” Được, không quấy rầy bọn họ nữa, chúng ta xuống dưới lầu.”

Gật đầu đồng ý.

Hai người mười ngón tay lồng vào nhau, không có thang máy, mà là theo thang lầu đi xuống.

Nói không nên lời vì cái gì ở bên hẳn đều có cảm giác an toàn. Nếu thời gian có thể ở đây dừng lại một khắc thì thật tốt, hẳn vẫn là hẳn, còn tôi vẫn là tôi. Đối với chúng tôi cũng chỉ có thể cước bộ theo thời gian, càng chạy càng xa, càng ngày càng xa lạ. Bởi vì thời gian sẽ không cho chúng tôi lưu lại, lại sẽ càng không vì chúng tôi mà dừng lại.

Bất tri bất giác đã đi ra khỏi bệnh viện, tôi đã cố gắng đi thật chậm, mà vẫn cảm thấy mình đi quá nhanh.

Hẳn đánh vỡ trầm mặc” Thiên Thiên, cậu hôm nay khác thường như vậy là vì bệnh tình của di phải không?”

Đi bộ thêm một lúc, mỉm cười nhìn lên, khinh miếu đậm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói:” Từ Kiềm, kì thật sức khỏe mẹ tôi cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần một cuộc giải phẫu đơn giản là được. Chúng ta đừng nghĩ cái gì, chỉ cần học thật tốt, thi đỗ Thánh Hoa.”

Hắn mặc dù có điểm hoài nghi lời tôi, nhưng không nói gì nữa, “Tốt, chúng ta cùng nhau cố gắng học tập, thi đỗ Thánh Hoa.”

Trời dần dần tối lại, Từ thúc thúc cùng Từ Kiềm đi rồi, tôi ngồi ở bên giường, do dự hồi lâu mới nói:” Mẹ, tiền phẫu thuật con đã kiếm được rồi, người an tâm mổ đi.”

Ánh mắt mẹ ngày càng sâu u, nghi hoặc hỏi tôi:” Thiên Thiên, nhiều tiền như vậy con làm sao kiếm được?”

Trầm mặc hồi lâu, vì không cho bà phát hiện ra tôi đang nói dối, chống lại ánh mắt của bà thực lòng nói:” Mẹ, tiền là do Nhiễm Nhiễm cho chúng ta mượn, nó không thiếu tiền, chúng ta còn có thể chậm rãi.”

Lần đầu nhìn ánh mắt đối phương nói dối, trên mặt có điểm nóng, tim đập cũng có chút mau.

Mẹ gầy dựa đứng dậy:” Thiên Thiên, đem tiền trả lại đi, mẹ không làm phẫu thuật, chúng ta về nhà.”

Trái tim tôi gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, gất gao đề bà lại. Thật mạnh quý trên mặt đất, bật khóc nức nở, “Mẹ, con chỉ có mẹ là người thân, nếu mẹ không còn cần con nữa, thì con biết làm gì bây giờ? Tiền, chúng ta có thể chậm rãi trả, Hạ gia không thiếu, năm mươi vạn này không là gì cả, chúng ta vài năm nữa còn, mười năm nữa cũng không có gì thay đổi. Nếu mẹ đi rồi, Từ thúc thúc biết chờ đợi cái gì đây, con cũng không còn lưu luyến cái gì nữa, thà rằng hai người chúng ta cùng nhau đi cho rồi.”

Trên mặt mẹ cũng xuất hiện hai hàng nước mắt:” Thiên Thiên, mẹ chính là không nhìn thấy con đã phải chịu gánh nặng quá lớn, con mới mười tám tuổi mà trên lưng đã phải mang món nợ lớn đến thế, thử hỏi người làm mẹ này sao nở nhẫn tâm đây?”

Trong lòng xấu hổ vô cùng, mẹ vì không muốn tôi mang nợ nên tình nguyện không động thủ thuật, mà tôi lại đang lừa gạt bà. Mẹ, thực xin lỗi.

“Mẹ, con mới mười tám tuổi, còn trẻ, có nhiều thời gian để trả nợ, chỉ xin mẹ đừng từ bỏ chính mình, đừng bỏ con.”

Mẹ ôm tôi thất thanh khóc to. Nhẹ nhàng vỗ lưng bà, nhẹ giọng nói:” Mẹ, không cần nói cho Từ thúc thúc biết, nhà chúng ta đã nợ thúc ấy quá nhiều, không thể để thúc ấy liên lụy được.”

Tôi sợ liên lụy đến Từ thúc thúc, nhưng tôi càng sợ Từ Kiềm biết chuyện tôi vay tiền Nhiễm Nhiễm, nếu tìm được Nhiễm Nhiễm đối chất, thì bí mật kia của tôi liền không thể che giấu được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đưa con gái hư hỏng

Tiếng di động vang lên, tôi vội tắt đi, an ủi mẹ một chút rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Bấm nút gọi lại, đầu bên kia vang lên tiếng nhạc chờ, một bài hát rất buồn, tôi nghe mà không kiềm được nước mắt.

“Tôi đang ở quán bar Duy Đô, mau đến đây.”

Còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã dập máy.

Duy Đô là quán rượu hôm qua tôi gặp anh ta, vừa đi vào, gã quản lý trẻ măng tối hôm qua liền đón đi lên,” Ông chủ đang ở hàng ghế số 1 chờ cô, hẳn hôm nay tâm tình không tốt, cô cẩn thận một chút chớ chọc hấn nổi giận.”

Ông chủ? Cái quán bar này không lẽ là của anh ta? Tự giễu bản thân cười cười, người ta mở quán bar đâu có liên quan gì đến tôi, tôi chỉ là tình nhân của anh, có tư cách gì hỏi đến.

Lại là hàng ghế hôm qua, đẩy cửa tiến vào trong, ngoại trừ Hoa tiên sinh còn có một nam nhân trẻ tuổi, cả người tản ra khí chất quý tộc, vừa nhìn cũng biết đó là người có tiền.

Người nam nhân trẻ tuổi kia có điểm nhìn quen mắt, lại không thể nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

“Lại đây.” Mặt anh ta không chút thay đổi, thậm chí so với tối hôm qua còn lạnh hơn.

Theo lời đi đến bên người anh ngồi xuống, anh ta lạnh lùng nhìn tôi liếc mắt một cái, lạnh giọng nói:” Nhớ kĩ, cô hiện tại là nữ nhân của tôi, trừ bỏ tôi, ở ngoài ít cùng nam nhân khác tiếp xúc, tránh làm cho tôi mất mặt. Dù tôi còn chưa từng chạm qua cô.”

Trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ hắn đã nhìn thấy tôi và Từ Kiềm nắm tay nhau, nhưng chúng tôi chỉ có nắm tay, hơn nữa tôi chỉ là tình nhân chứ không phải là người phụ nữ của anh nhà.

Hắn ta mị liếc mắt nhìn tôi:” Thế nào, sao không nói?”

Hít vào một hơi thật sâu, làm tình nhân quả nhiên sống không được một tia ôn nhu, rõ ràng là không thích mà vẫn phải tươi cười sáng lạn đón ý nói đùa, nhẹ giọng nói:” Tôi biết rồi.”

“Già Minh, mang cô ta đi mua vài bộ quần áo.”

Thật buồn cười, sợ tôi làm mất mặt anh sao? Tôi chỉ là một nhân tình, không thể quang minh chính đại lộ diện, cũng không phải là vợ của anh, cũng không đi mọi nơi nói cho mọi người biết là đang bao dưỡng tôi, cũng sẽ không đem tôi mang đi ra ngoài, thế tôi mặc đẹp đứng đây cho ai xem?

Không hiểu anh ta đang suy nghĩ cái quái gì a.

“Vâng, ông chủ.” Quản lý quán bar vừa nãy đưa tôi lên đáp.

Trên xe, tình ca thương cảm ở bên tai lượn lờ không dứt, hai người đều không nói gì.

Hắn thản nhiên mở miệng:” Tôi gọi là Già Minh.”

“Tôi là Tô Thiên Thiên.”

Hắn không mang tôi đi mua quần áo trước mà dẫn tôi đi ăn.

Đánh giá của tôi đối với hắn là: một nam nhân rất cẩn thận.

Vừa đi khỏi nhà ăn hắn liền lấy bao thuốc lá ra, hút một điếu.

Hắn trong đám khói thoạt nhìn rất ảo, ngón tay thon dài trắng nõn mang theo một điếu thuốc lá, tư thế kia thực tao nhã, thực mê người.

Nhất thời bị ma quỷ ám ảnh nói:” Già Minh, còn không cho tôi một điếu, tôi cũng muốn thử xem sao.”

Hắn thân nhiên lướn nhìn tôi quét mắt một cái, đưa cho một điếu thuốc.

Châm điếu thuốc hắn vừa đưa, hung hăng hút một hơi, nước mắt nước mũi chảy giàn dụa hết ra ngoài.

“Không biết hút thì dùng cổ, ở đây không có ai thi với cô đâu.” Già Minh nhẹ nhàng vỗ lưng tôi.

Hất tay hắn xuống, hút lại một lần, không còn ghen như trước, ít nhất tôi chắc chắn mình có thể cảm nhận được hương vị này.

“Thuốc lá, là một thứ đồ tốt, khó trách nhiều người mê luyện nó như vậy, xem ra tôi cũng bị nó mê hoặc rồi, nữ nhân hư hỏng không thể không thích nó, nếu chấp nhận làm nhân tình, tôi chẳng phải đã là một đứa con gái hư hỏng rồi sao.”

Tuy rằng chỉ kì họp đồng kì hạn năm năm với Hoa tiên sinh, nhưng năm năm sau liệu tôi có thể trở về cuộc sông bình thường không? Cười khò lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hồi hận vẫn kịp

Già Minh đứng lại, khóa chặt ánh mắt của tôi, trong mắt hắn chỉ có một mảnh mờ mịt, không hề tiêu cự, tựa hồ như nhớ lại cái gì, hoặc như là đang tìm kiếm cái gì.

Hồi lâu, hắn thân nhiên nói:” Tô Thiên Thiên, cô làm tôi chợt nghĩ đến một người, nếu nó còn sống có lẽ so với cô còn lớn hơn hai tuổi, hồi đó nó luôn đi sau tôi, không ngừng gọi “anh”, tôi thực cảm thấy rất phiền, cho đến ba năm trước đây, một vụ tai nạn đã cướp đi mạng sống của nó.”

Hắn ngày hôm qua từ chối không cho tôi vào làm là vì nhớ đến cô gái đó sao? Là không đành lòng nhìn một người giống em gái hắn lưu lạc phong trần phải không? “Vậy anh hiện tại có hối hận không?”

Hắn lắc đầu:” Hối hận thì có ích lợi gì, hối hận thì nó cũng không quay về được, chỉ có thể trách mình không hiểu mà quý trọng.”

Lời nói của hắn làm càng tôi tin tưởng quyết định của mình là đúng, người thân mới là thứ quan trọng nhất. Danh dự, tình yêu, không cái gì có thể so sánh với gia đình. Trong năm năm này tôi phải dựa vào chính hai bàn tay mình kiếm tiền chăm sóc mẹ, ở trong lòng mẹ tôi chính là một đứa con ngoan, không gì có thể thay đổi được.

“Vậy anh ngày sau hiểu được mà quý trọng là tốt rồi, chúng ta đi thôi.”

Những nơi hắn mang tôi tới tất cả đều là các cửa hàng hàng hiệu, băng giá làm cho tôi không hạ tay xuống nổi. Bất quá, nếu Hoa tiên sinh sợ tôi làm mất mặt anh ta, thì tôi đây cũng không thêm khách khí nữa, chọn một vài bộ tương đối vừa ý, cùng với hai đôi giày cao gót.

Đang chuẩn bị đi, Già Minh đột nhiên chỉ vào một bộ lễ phục có rất nhiều nếp gấp, nhìn thấy thực đáng yêu :” Tô Thiên Thiên, bộ lễ phục kia rất hợp với cô.”

Nhân viên bán hàng mỉm cười hỏi:” Tiểu thư có muốn thử hay không?”

Tôi còn chưa mở miệng, Già Minh đã giành trước ,nói:” Tô Thiên Thiên, tin tưởng vào ánh mắt của tôi đi, cô mặc vào khẳng định sẽ rất đẹp.”

Đi ra khỏi phòng thay đồ, trước gương hiện lên hình ảnh một cô gái thuần khiết, trong gương, tôi thấy Già Minh đang ở phía sau nhìn tôi cười.

Xoay người, trên mặt nở ra một nụ cười rạng rỡ:” Cũng không tồi a.”

Hắn lấy điện thoại đi động ra:” Đừng cử động.”

Ánh đèn flash sáng lên, tươi cười nhìn hình ảnh ở màn hình đi động của hắn. Thanh xuân dừng lại, thuần khiết cũng dừng lại, hình ảnh này coi như là cho kẻ sắp mất đi thuần khiết như tôi một kỉ niệm, lưu lại một chứng kiến.

Lúc thanh toán, tôi rõ ràng nhìn thấy hắn không dùng thẻ Hoa tiên sinh đưa. Hắn hẳn là muốn mua đồ cho cô gái kia, nhưng cô đã chết, mà tôi lại vừa lúc xuất hiện, hắn liền mua tặng cho tôi.

Hắn tựa hồ thật cao hứng, theo nhân viên bán hàng tiếp nhận túi đựng đồ lễ phục, nói với tôi:” Thiên Thiên, cô thích hợp mặc loại quần áo đáng yêu này a.”

“Nhưng con người rồi sẽ phải trưởng thành, sẽ phải đối mặt với hiện thực.”

Hắn chỉ cười cười không đáp lại.

Trên đường trở về chúng tôi ai cũng trầm mặc, thật giống như hai người xa lạ. Với lại mối quan hệ của chúng tôi so với xa lạ cũng không khác mấy.

Khi tới gần biệt thự, Già Minh mở miệng, hắn nói:” Cô đã chọn đi trên con đường này thì không được hối hận.”

Hơi sững sốt, hồi lâu mới lấy lại tinh thần:” Tôi căn bản không có đường lui, cho dù hối hận cũng vô dụng.”

Hắn đáp mạnh phanh, bình tĩnh nhìn tôi vài giây,:” Thiên Thiên, cô hiện tại hối hận vẫn còn kịp.”

Hiện tại nếu tôi hối hận, chỉ phí phẫu thuật cho mẹ sẽ không có, thử hỏi tôi làm thế nào để hối hận đây? Lắc đầu, nói:” Tôi sẽ không hối hận, kẻ có tiền đều là có mối nói cũ, nữ nhân của anh ta hẳn là không ít, nói không chừng chưa tới năm năm đã quên tôi rồi, đến lúc đó liệu ai có thể nhớ rõ một người kêu Tô Thiên Thiên đã từng là tình nhân của anh ta đây.”

Hắn về mặt phức tạp nhìn tôi liếc mắt một cái, cuối cùng cũng không thêm nói lại.

Đưa tôi đến biệt thự, trao đổi số điện thoại của mình, hắn mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Do phu nu ngu ngoc

Hơn 11 giờ tối! Hoa tiên sinh mới trở về, anh mở cửa phòng ngủ, bật đèn lên.

Đột nhiên xuất hiện ánh đèn mãnh liệt, ánh mắt bị ngọn đèn đâm vào rất đau rất đau, tôi vội đưa tay che khuất tầm mắt.

Chợt một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt lấy tay tôi, mặt của Hoa tiên sinh đột nhiên gần trong gang tấc.

Trên người anh ta tràn đầy mùi rượu, hơi thở ấm áp khẽ phả vào mặt tôi, nhất thời con buồn ngủ tiêu biến hết, thân thể không tự chủ được, lùi về phía sau co rụt lại.

“Sao thế, sợ tôi à?”

Hơi chần chừ nói: “Tôi, không có.”

Hắn xốc chân trên người tôi lên, đặt tôi trên đùi, cúi xuống tai tôi nhẹ giọng hỏi: “Thật sự không sợ tôi?”

Lòng tôi đột nhiên nhảy dựng, âm thanh trong miệng phát ra ngoài, lắc đầu: “Thật sự không sợ.”

Hắn đem tay tôi hướng vào cổ áo hắn, “Thế nào, còn muốn tôi tự mình động thủ?”

Hai tay run rẩy tháo cà vạt của hắn ra, tháo cà vạt xuống sau đó lại tiếp tục cài nút quần áo trên người.

Hắn nhẹ nhàng hôn quanh cổ tôi, ngực tôi, vươn tay thọc sâu vào bộ đồ ngủ làm bằng lụa gọi cảm.

Áo ngủ trên người tôi thoáng chốc đã bị hắn cởi ra, trong khi áo của hắn tôi mới cởi được hai hàng.

“Đồ phụ nữ ngu ngốc, sao chậm thế hả?” Hắn trừng mắt nhìn tôi liếc một cái, giật phăng cái áo đang mặc trên người.

Nhìn thấy thân thể gần như lồ lộ của hắn, lòng tôi càng thêm sợ hãi, vội lấy cái chăn bên cạnh che lại, liền bị hắn xốc lên.

Bị hắn đè ở dưới người, thân thể bỗng truyền đến một trận đau rát, đau đến mức tôi nắm chặt ga trải giường, nhắm mắt lại rên rì. Hắn mỗi một lần co rúm, tôi lại buông tằm ga giường ra, nước mắt cũng từng giọt lăn xuống dưới.

Hắn hình như phát hiện ra tôi có điểm khác thường, ngừng lại, lau đi nước mắt trên mặt tôi, “Lần sau sẽ không đau nữa.” Nói xong lại tiếp tục lật động, so với lúc trước ôn nhu hơn rất nhiều.

Không biết qua bao lâu, hắn từ trên người tôi xoay người xuống dưới, ngả đầu ngủ say.

Xác định hắn thật sự ngủ, tôi rón ra rón rén bò xuống giường, thân thể vẫn rất đau, hai chân không ngừng run rẩy, nhặt chỗ quần áo bị hắn ném ở dưới đất đặt ở đầu giường, quần khăn tắm kéo thân thể mới một đi ra khỏi phòng ngủ.

Phòng tắm, tôi nằm trong cái bồn tắm lớn, cảm thấy sự mệt mỏi cũng từng chút từng chút tiêu tan, mãi đến khi nước đã trở lạnh mới cầm lấy khăn đi ra.

Trở lại phòng ngủ đã không còn thấy anh ta đâu, quần áo của hắn cũng biến mất theo. Kỳ thật hắn, vừa rồi vẫn chưa ngủ.

Lắc đầu, tôi chẳng qua chỉ là công cụ phát dục của anh, tiết dục qua đi anh ta tự nhiên sẽ đi, sao lại có thể ở lại đây qua đêm a.

Bước thong thả đến bên giường xốc chân lên, bóng hồng trên giường nở thật sự rất đẹp, sự tươi đẹp đó càng làm tôi cảm thấy chói mắt.

Nước mắt không chịu thua kém theo khóe mắt tràn ra, trườn chân lên trên đầu, thân thể cuộn tròn thành một khối, nước mắt không ngừng rơi.

Ở trong lòng nhiều lần tự nói với chính mình: năm năm, rất nhanh sẽ có thể trở thành quá khứ. Tô Thiên Thiên, ngay cả một nam nhân mà người cũng không ứng phó nổi, ngày sau biết lấy cái gì chăm sóc mẹ đây.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mua thuốc tránh thai

Ngày hôm sau, tôi dậy sớm.

Việc đầu tiên là đến hiệu thuốc mua thuốc tránh thai, tôi chỉ là công cụ giúp hắn thỏa mãn nhu cầu sinh lý, đương nhiên không có nghĩa vụ vì hắn mà sinh con.

Nhân viên tiệm thuốc dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn tôi, khi ra khỏi tiệm, nghe được một tiếng nói: “haizzz, lớp trẻ bây giờ thật là.. Vẫn còn là học sinh trung học, mà đã sống cùng nhau rồi.”

Chân lập tức bước đi, tháo huy hiệu trên ngực xuống, học sinh trung học tôi cũng chỉ có thể làm mấy tháng nữa mà thôi, đầu cần giữ lại làm gì.

Bình tĩnh qua một ngày, sau khi tan học, có cái gì trong túi xách rơi ra, để ở trong ngăn bàn. Tôi không quay đầu lại, buổi sáng ngày mai đến rồi nói sau, dù sao cũng không có gì quan trọng.

Nhiệm Nhiệm không biết từ đâu đột nhiên xông tới, túm chặt tay tôi, nói:” Thiên Thiên, ngày mai bộ phim điện ảnh “Lệ Thương” lần đầu công chiếu, tớ mua bốn vé, ngày mai chúng ta cùng đi đi.”

Tôi khẽ mỉm cười rồi gật đầu.

Nhiệm Nhiệm vẫn chưa chịu buông tay, kéo tôi ra khỏi phòng học.

Mới vừa đi ra khỏi cổng trường, một chiếc BMWs đã xuất hiện trước mắt, khi thấy rõ khuôn mặt người đứng đó, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ.

Hắn thân nhiên nhìn tôi liếc mắt một cái, dùng ngữ khí yêu chiều nói với Nhiệm Nhiệm,:” Nhiệm Nhiệm, anh trai đến đón em về nhà.”

Trong lòng nhất thời giật mình, hắn chính là người đàn ông trẻ tuổi ở cùng Hoa tiên sinh trong cái quán bar kia, tôi sở dĩ cảm thấy hắn quen mặt là bởi vì hắn chính là anh trai của Nhiệm Nhiệm- Hạ Mộc Lão (về sau anh này sẽ gây ra rất nhiều sóng gió a~), Nhiệm Nhiệm có một cuốn nhật kí, nhất định đòi có ảnh chụp của hắn, ngày ấy Nhiệm Nhiệm có cho tôi xem qua một lần, tất cả ảnh của hắn hầu hết đều được cắt ra từ tạp chí.

Hắn-Hạ Mộc Lão, tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Hạ thị, chuyện xuất hiện trên mặt báo như là cơm bữa, phụ nữ ai ai cũng đều giành giật những tờ báo có hắn xuất hiện, thật phí tiền.

Chuyện tôi là tình nhân của Hoa tiên sinh hắn chắc chắn biết, về sau hắn là sẽ không cho tôi làm bạn với Nhiệm Nhiệm nữa, em gái yêu quý của hắn sao có thể cùng kẻ phá hoại gia đình người khác kết giao làm bằng hữu được.

Nhiệm Nhiệm nói với tôi:” Thiên Thiên, cùng lên xe đi, khu chung cư nhà cậu cũng gần nhà tớ mà.”

Tôi lắc đầu, khẽ cười:” Tớ không về nhà, tớ muốn đến bệnh viện, hai người cứ đi trước đi.”

Hạ Mộc Lão nhẹ giọng nói:” Cùng lên xe đi, bệnh viện cách đây cũng không có xa.”

Hắn, hắn nói như vậy có nghĩa là vẫn cho phép tôi và nhiệm Nhiệm tiếp tục làm bạn có phải không? Hắn biết rõ tôi là người tình của Hoa tiên sinh vì sao còn cho phép Nhiệm Nhiệm kết giao với tôi? Hắn không sợ tôi sẽ làm hư em gái hắn sao?

Trên xe, Nhiệm Nhiệm không ngừng riu rít, Hạ Mộc Lão đối với các vấn đề của Nhiệm Nhiệm có hỏi tất đáp. Nhiệm Nhiệm cười, hắn cũng cười, khi Nhiệm Nhiệm tức giận, hắn cũng sẽ nói hòa vài câu, có thể thấy được hắn thật sự rất yêu quý cô em gái này.

Tới bệnh viện, sau khi nói tạm biệt với Nhiệm Nhiệm, tôi vội chạy nhanh xuống xe. Mới đi được vài bước, đằng sau bỗng vang đến thanh âm của Nhiệm Nhiệm” Thiên Thiên, cậu làm sao vậy, vì cái gì muốn tới bệnh viện?”

Quay đầu lại, thấy Nhiệm Nhiệm đã xuống xe, nó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi. Thân nhiên nói một câu:” Mẹ tớ đang ở đây.”. Xoay người không quay đầu lại đi thẳng đến cổng lớn của bệnh viện.

Nhiệm Nhiệm, cậu là một cô gái ngây thơ thuần khiết, tớ thật sự không muốn để cho cậu biết tớ bây giờ đã trở nên dơ bẩn như thế nào. Tớ không tìm cậu vay tiền, là bởi vì sợ liên lụy đến Từ gia, Từ Kiềm đang học cấp ba, muốn vào đại học cần rất nhiều tiền, Từ thúc thúc vẫn còn muốn Từ Kiềm học cao hơn nữa, nếu để cho ông ấy biết còn có năm mươi vạn tiền nợ kia, khẳng định áp lực của thúc so với tớ còn lớn hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Vạch trần nói dối

Sáng hôm sau, tôi vẫn như lúc trước dậy rất sớm.

Tối hôm qua Hoa tiên sinh không tới, nên ngủ được một giấc rất ngon.

Chính là không biết vì sao trong lòng luôn có một niềm dự cảm xấu, tim đập rất nhanh, nói với vú nuôi buổi tối không ăn cơm liền đi ra ngoài.

Tối phòng học, chợt nhìn thấy Từ Kiềm đang ngồi ngẩn ngơ trên ghế .

Đi tới bên cạnh hắn, thế nhưng hắn lại không hề phát hiện ra sự có mặt của tôi. Thật kì lạ!

“ Từ Kiềm.”

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt tràn ngập lừa gạt, không nói hai lời túm lấy tôi chạy ra bên ngoài.

Đi thẳng đến cổng sau của trường học, phía sau cửa bắt đầu có tốp năm tốp ba nhóm người xuất hiện, đều dùng ánh mắt khác thường đánh giá tôi và Từ Kiềm. Hắn đem tôi áp vào góc tường, âm thanh theo hàm răng phát ra một câu hỏi:” Thiên Thiên, cậu có biết tôi đã nhìn thấy thứ gì trong ngăn bàn của cậu không?”

Tôi khó hiểu, lắc đầu.

Lừa gạt trong mắt hắn càng lúc càng sâu, “Đừng nói với tôi là cậu không biết, cũng đừng nói với tôi rằng vật đó không phải của cậu.”

Vẫn không rõ hắn đang nói đến đồ vật gì, nhưng tôi không thích hắn dùng loại ngữ khí này nói chuyện với tôi, Từ Kiềm không nên đối với tôi như vậy, “ Từ Kiềm, cậu điên rồi, cậu không nói cho tôi biết đồ vật đó là cái gì thì dựa vào đâu mà một mực chắc chắn nói đó là đồ của tôi.”

Sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, im lặng một chút rồi nói:” Không cần hỏi cũng biết là của cậu, bởi vì buổi chiều hôm qua tôi nhìn thấy nó từ cặp cậu rơi ra.”

Hắn liền móc trong túi ra một hộp thuốc tránh thai, chính là hộp thuốc mà sáng hôm qua tôi mua. Nói dối bị vạch trần, tôi cũng giống như một người phải khỏa thân trên đường phố, không có đến một mảnh vải che thân, cũng không có lấy một chỗ để ẩn nấp.

Tôi cả người đều mơ màng, lảng lảng nhìn hắn. Suy sụp ngồi xồm xuống, khó chịu lấy hai tay ôm chặt ngực.

Từ Kiềm, tôi xin cậu hãy giữ bí mật cho tôi. Xin cậu đừng nói cho mẹ tôi biết.

Khó trách cả ngày hôm nay cứ cảm thấy có điều chẳng lành, hóa ra lại là như vậy.

Từ Kiềm đau lòng nói:” Thiên Thiện, tôi thực rất thất vọng về cậu, tôi rút cuộc cũng hiểu được tại sao buổi tối cậu không về nhà. Yên tâm, tôi sẽ không nói cho di đâu, tôi không muốn di sau khi biết chuyện sẽ thất vọng.”

Nước mắt tràn ra khỏi mí, cắn chặt môi dưới.

Trong mắt hần ẩn hiện một tia không đành lòng.” Thiên Thiện, cậu sẽ không làm di phải thất vọng có đúng không?.....Bà ấy bây giờ đang ở bệnh viện, mà cậu lại hằng đêm không về, trong túi lại có một hộp thuốc tránh thai. Di hồi trước đã dạy cậu như thế nào, chẳng lẽ cậu quên rồi sao? Cậu tự mình nghĩ lại đi, tôi cũng không muốn nói thêm cái gì nữa.”

Hần không nói , chỉ nhìn tôi chăm chăm. Đột nhiên, hần cầm lấy hộp thuốc tránh thai ném vào thùng rác, cũng không nhìn tôi lấy một lần, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Che dấu

Nhìn thấy bóng dáng hần dần dần đi xa, trong lòng tôi trăm thứ hỗn loạn, hần vạch trần tôi, nhưng lại đồng ý không nói cho mẹ biết.

Không, tôi không thể ngày nào cũng về nhà, cho nên tôi phải tiếp tục nói dối. Nếu để cho hần ta thấy tôi vẫn tiếp tục làm như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày mẹ sẽ biết, huống chi Từ Kiềm cũng chỉ mới phát hiện trong cặp tôi có thuốc tránh thai, vẫn chưa biết tôi làm tình nhân cho người khác.

Cẩn thận suy nghĩ, thuốc tránh thai ngoài tránh thai còn có dụng nào khác không a?

Vội vội vàng vàng lấy di động ra, bấm dãy số quen thuộc của Nhiễm Nhiễm.

Sau khi kết nối, Nhiễm Nhiễm ở bên kia nói:” Thiên Thiện, tại sao cậu vẫn chưa đến, chỉ còn 10 phút nữa là đến giờ học rồi.”

“ Nhiễm Nhiễm, chết thật rồi a, có một chuyện cậu nhất định phải giúp tớ.”

“ Chuyện gì?”

Trong lòng đấu tranh một vài giây, nếu đã đi đến bước này rồi, thì tốt nhất là vẫn cứ tiếp tục giấu giếm đi, cho dù có phải lợi dụng người bạn tốt nhất của mình cũng không thể từ bỏ.

“ Nhiễm Nhiễm, mấy hôm trước tớ có dấu mẹ đi mua một hộp thuốc tránh thai, hôm nay lại bị Từ Kiềm phát hiện, nó bảo sẽ nói cho mẹ tớ, nói tớ tuổi vẫn còn nhỏ mà đã ở chung với nam nhân.”

Nhiễm Nhiễm lập tức cất cao giọng hỏi tôi:” Thiên Thiện, cậu có bạn trai rồi sao? Hôm nào dẫn đến cho tớ xem, nếu tớ mà cảm thấy hần không tốt, cậu nhất định phải chia tay đó nha.”

Cắn chặt răng:” Nhiễm Nhiễm, cậu nghĩ di đâu vậy? nếu tớ có bạn trai khẳng định cậu sẽ là người biết đầu tiên, nhưng hiện tại vấn đề bây giờ là tớ không hề có bạn trai. Trong cuộc thi về thể chất lần trước, tớ nghe người khác nói uống thuốc tránh thai có thể thúc đẩy quá trình dậy thì nhanh hơn, cho nên mới mua một hộp. Ai ngờ chiều hôm qua thuốc bị rơi ra khỏi cặp , Từ Kiềm tình cờ nhặt được. Haizz, vấn đề này...cậu nói xem, tớ làm sao có thể giải thích rõ được với Từ Kiềm đây?”

Nhiễm Nhiễm thờ dãi một tiếng:” Bạn học Tô Thiên Thiện à, bây giờ biết sai rồi chứ? Về sau nhớ về nhà sớm một chút, đừng nói là Từ Kiềm hiểu lầm, nếu cậu không nói cho tớ biết, tớ cũng sẽ hiểu lầm thôi. Nếu có một lần cậu bị phát hiện giấu ma túy thì liệu ai coa thể đứng ra giải thích hộ cậu đây?”

Nghe được những lời này, trong lòng tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, “ Nhiễm Nhiễm, cảm ơn cậu.”

“ Còn ở đó khách khí cái gì? Mau vào đi, đừng để muộn học.”

“Ừm, tớ biết rồi.”

Ngắt điện thoại, cảm giác may mắn trong lòng không còn sót lại chút gì nữa, chỉ còn lại sự xấu hổ vô cùng.

Tôi cư nhiên lợi dụng Nhiễm Nhiễm, lợi dụng nó để che lấp di là nói dối trắng trợn này, Nhiễm Nhiễm luôn coi tôi là một người bạn, mà tôi giờ đây lại dám phản bội lại tình bạn đó.

Nhiễm Nhiễm, thực xin lỗi, nếu có một ngày cậu phát hiện ra tớ gạt cậu, thì cậu có si nhục tớ thế nào cũng được, hoặc là hung hăng cho tớ một cái tát, rồi xoay người rời đi. Nếu cậu có thể đối với tớ như vậy, tớ cũng sẽ không còn cảm thấy mặc cảm nữa.

Nặng nhọc bước từng bước về phía lớp học, từ lúc bước tới cửa, ánh mắt Từ Kiềm không ngừng quan sát tôi, tôi rút cuộc vẫn là né tránh , không dám nhìn vào mắt hần.

Từ Kiềm gửi một tin nhắn đến, không cần xem cũng biết là hần xin lỗi tôi. Lần này có thể dễ dàng qua khỏi như vậy cũng có thể coi là vận may, nhưng xem ra tôi phải cẩn thận hơn một chút, bây giờ mẹ vẫn chưa mở, cục diện chưa chắc chắn, không thể để mọi người biết tiền phẫu thuật của mẹ ở đâu ra, bằng không bao nhiêu công sức của tôi chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Mở tin nhắn ra xem, quả nhiên là lời x của hần, tảng đá đè nặng trên đầu tôi cuối cùng cũng có thể hạ xuống, nhấn lại một tin cho hần,” Ok, không sao.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Gã đàn ông nguy hiểm

Ngày hôm qua đã hẹn Nhiễm Nhiễm cùng đi xem phim, Từ Kiềm đương nhiên cũng sẽ đi, nhưng thật không biết Nhiễm Nhiễm còn chuẩn bị thêm một vé cho ai nữa a?

Phim điện ảnh “ Lệ Thương” hôm nay lần đầu công chiếu, được quảng cáo vô cùng rầm rộ, hơn nữa toàn bộ diễn viên trong phim đều là những minh tinh nổi tiếng. Xem trailer lại vô cùng hấp dẫn, bộ phim này tôi quả thật rất muốn xem

Sau khi tan học, ba người cùng nhau rời khỏi trường, trước cổng không biết từ lúc nào đã có một chiếc xe BMW đỗ lại đó, trông cực kì nổi bật.

Lại là hắn – Hạ Mộc Lão, thì ra hắn chính là chủ nhân của chiếc vé cuối cùng do Nhiệm Nhiệm chuẩn bị a~.

Lên xe, Nhiệm Nhiệm im lặng một cách kì lạ, ánh mắt chăm chú nhìn đôi theo ra phía ngoài cửa sổ.

Tôi và Từ Kiềm cũng trầm mặc không lên tiếng, sự im lặng của tôi có lẽ là vì Hạ Mộc Lão, mỗi lần nhìn thấy hắn tôi cảm giác như đang có một loại áp lực vô hình bao phủ, khiến tôi thực sự rất khó thở.

Tôi nghĩ Từ Kiềm im lặng như vậy chắc là có liên quan đến chuyện sáng nay, tuy rằng hắn không còn nghĩ tới phương diện kia nữa, nhưng hắn trong lòng có chút xấu hổ, dù sao chúng tôi bây giờ đều đã lớn, rất nhiều chuyện không còn giống như trước, chỉ cần một lời giải thích tất cả đều có thể tiêu tan.

Bây giờ phim mới chiếu, thời gian vẫn còn sớm, Hạ Mộc Lão đem chúng tôi đến một nhà hàng phương tây mới mở ở bên cạnh rạp chiếu phim.

Lúc xem phim, tôi căn bản không nghĩ tới sẽ phải ngồi cạnh Hạ Mộc Lão, lại càng không ngờ mình không có cách gì để có thể kéo dài khoảng cách với hắn.

Tới rạp chiếu phim, lúc chuẩn bị ngồi vào bàn, Nhiệm Nhiệm nói nó có thói quen ăn bóng khi xem phim, liền lôi Từ Kiềm cùng đi mua với mình, khiến tôi và Hạ Mộc Lão phải đi vào trước.

Bất đắc dĩ, chỉ phải cùng Hạ Mộc Lão cùng nhau đi vào, hắn ngồi xuống ghế thứ tư của hàng thứ năm, không ngờ tới chỗ của tôi lại là ghế thứ sáu ngay bên cạnh hắn.

Sau khi tôi ngồi xuống, Hạ Mộc Lão thân nhiên phun ra một câu:” Ngồi lại đây, đó là chỗ của người khác rồi.”

Tôi khó hiểu nhìn hắn, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Hắn giương mắt nhìn tôi liếc một cái:” Bốn cái vé xem phim không cùng một hàng.”

Mặt tôi đỏ bừng lên, rất không tình nguyện ngồi bên cạnh hắn.

Hạ Mộc Lão để lại cho tôi một ấn tượng : đây là một người đàn ông rất nguy hiểm, không phải là kẻ mà Tô Thiên Thiên ta có thể đắc tội được.

Quả nhiên, Nhiệm Nhiệm và Từ Kiềm cũng ngồi xuống ở hàng ghế trước chúng tôi, nó đưa hai gói bóng cùng hai bình đồ uống, Hạ Mộc Lão nhận lấy, liền đem hai gói bóng ngỏ ném qua phía tôi.

Phim bắt đầu chiếu, trong lòng luôn cảm thấy không yên khi nhìn thấy những hình ảnh được chiếu trên phòng màn, máy móc đem bóng bỏ vào trong miệng, nhưng cũng chẳng khác gì là đang nhai một đồng rom cả.

Tâm trí vẫn ở trong trạng thái căng thẳng, không thể chú tâm xem phim đang nói về vấn đề gì, cái tên đầu sỏ có thể khiến tôi căng thẳng như vậy chính là người đàn ông đang ngồi bên cạnh tôi – Hạ Mộc Lão, lần sau nếu nhìn thấy hắn, tôi nhất định phải nhượng bộ lui quân, có hắn ở bên cạnh muốn xem phim cũng không xem được, bóng ăn cũng không ngon, ngay đến cả bữa tối vừa ăn xong cũng không còn lưu lại chút mùi vị nào.

Tuy là giống như nhai rom, nhưng đối với người ăn vẫn sẽ cảm thấy khát, mồ hôi nước ngọt ra, uống một hớp lớn, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Hạ Mộc Lão đang chăm chú nhìn tôi, tim đột nhiên nhảy dựng, nước còn chưa tới miệng đã dừng hẳn phun sang một bên, không ngừng ho khan, trong cổ họng đều là cảm giác đau rất.

Có lẽ là do âm thanh tôi ho khan, Từ Kiềm Cùng Nhiệm Nhiệm đều quay đầu lại, Nhiệm Nhiệm lấy một chiếc khăn tay đưa cho Hạ Mộc Lão, sau đó lại quay đầu tiếp tục xem phim.

Tên đầu sỏ Hạ Mộc Lão đã gây nên chuyện này dùng ngón tay út thon dài xinh đẹp lấy chiếc khăn tay ra, đưa tới trước mặt tôi, còn không quên buông lời chế nhạo :” Uống vội và như thế để làm gì? Có ai thèm tranh giành với cô đâu.”

Oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, nhận lấy khăn tay. Tức hơn nữa là tôi nhìn thấy ý cười trong mắt hắn, hại người ta ra nông nổi này mà lại còn ở đó chế giễu, lần này Tô Thiên Thiên đã hiểu rõ, về sau tuyệt đối sẽ không có gặp lại, về sau nhìn thấy hắn tốt nhất là nên tránh đường mà đi.

Nhiệm Nhiệm ở phía trước đắm đuối trong nước mắt, tôi khó hiểu nhìn về phía màn ảnh. Nam nữ diễn viên chính tình cờ gặp nhau thoáng qua ở nhà ga, bên cạnh cô có một người đàn ông, mà bên cạnh hắn cũng có một cô gái, hai người cứ như vậy bỏ qua lẫn nhau. Trong lòng tôi tuy rằng cũng cảm thấy chút tiếc nuối, nhưng cũng không vì thế mà rơi lệ.

Thời gian từng chút từng chút một qua đi, bộ phim cũng nhanh đến kết thúc, tôi tuy là không có lòng dạ nào mà xem, nhưng ít nhiều cũng chú ý đến một chi tiết, đó là lúc nam diễn viên ở trong mưa điên cuồng đi tìm nữ diễn viên, từng giọt mưa đọng lại trên gương mặt hắn, hòa lẫn vào trong những giọt nước mắt của hắn, trên gương mặt lộ rõ vẻ bi thương, không khỏi khiến cho người xem đều cảm động, lo lắng cho hắn.

Đột nhiên trước mặt tôi lại xuất hiện thêm một chiếc khăn tay, ánh mắt theo chiếc khăn tay nhìn đến, một bàn tay thon dài xinh đẹp, Hạ Mộc Lão mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

“ Lau hết nước mắt trên mặt cô đi, thật đúng là khó coi mà.”

Tên này mỗi khi há mồm đều nói ra những lời thực ác độc, với tay đoạt lấy chiếc khăn, quay đầu lại không thèm nhìn hắn.

Khăn tay mon man trên má, thấm ướt một khoảng, thế nào lại có thể dễ dàng khóc như vậy a? Tôi đã từng cho rằng mình sẽ không bao giờ khóc vì loại thể loại phim này, thế mà vì sao tôi ngay cả chính mình khóc cũng không biết?

Quái dị nhìn thoáng qua Hạ Mộc Lão đang ngồi bên cạnh, tầm mắt hắn dừng lại trên màn ảnh, khóe miệng khẽ nhếch lên tựa như có một nụ cười vô hình.

Đừng nhìn thì tốt hơn a~, vừa này nhìn hắn tôi thoáng cái rùng mình, tất cả lông tơ trên người đều dựng đứng. Xem một bộ phim điện ảnh bị thương như vậy mà hắn vẫn còn cười được, tên này rốt cuộc là loại người gì vậy hả trời???

Diện mạo cơ hồ hoàn mỹ, miệng lại ác độc vô cùng, hại tôi khổ sở rồi lại chế nhạo. Có lẽ tôi nên gọi hắn ta là người đàn bà ngang ngược, aaaa.....không, không, không, hắn là đàn ông cơ mà, một gã đàn ông chanh chua, đúng, một gã đàn ông chanh chua a.....

Nghĩ như vậy, tôi không nhịn được cười ra tiếng, hắn quay đầu sang, tôi lập tức thu hồi ánh mắt từ trên người hắn dời đi.

Nhiệm Nhiệm cùng Từ Kiềm quay sang đắm đuối nhìn tôi và Hạ Mộc Lão, Nhiệm Nhiệm thân nhiên hỏi :” Thiên Thiên, tớ xem cậu hình như muốn mau tu luyện thành thần tiên rồi, phim điện ảnh bị thương như vậy mà cậu còn cười được.”

Tôi có nhận ý cười lắt đầu phù nhận,” Không phải, bộ phim này quả thực rất buồn, nhưng trên đời này làm gì lại có chuyện tốt như vậy, sau khi phản bội rồi còn có thể thân nhiên đối mặt không? Chỉ có thể nói là quá không đúng với sự thật.”

Tôi lập tức nói sang chuyện khác, Nhiệm Nhiệm và Từ Kiềm về mặt đều không tin quay đầu lại.

Chương 14: Tên anh là Hoa Thần

Sau khi xem phim xong, trên đường trở về bốn người vẫn trầm mặc như cũ, Hạ Mộc Lạc theo con đường nhỏ bé của khu chung cư tập thể tiến xe vào.

Sau khi tới khu tập thể, Từ Kiểm liền mở cửa xuống xe. Hần quay đầu lại hỏi tôi:” Thiên Thiên, cậu ..., hôm nay lại không trở về nhà có đúng không?”

A, lại không trở về nhà? Cái từ “lại” này nghe kiểu gì cũng cảm thấy thật chói tai. Tôi đêm nay quả thật không về nhà, hiện tại đang là nhân tình của người khác, buổi tối không đến cũng có nghĩa là làm trái với giao ước.

“Tớ không về, tớ muốn đến bệnh viện chăm sóc mẹ.” Trong ánh mắt Từ Kiểm ánh lên vẻ nghi ngờ, tôi nở một nụ cười mỉm, chống lại ánh mắt của hắn.

Từ Kiểm hạ thấp giọng hỏi tôi, “Thiên Thiên, vậy cậu đêm nay có hay không thể trở về?”

Nghe xong lời hắn nói, trong lòng tôi có chút nao nao, đêm nay tôi như thể nào trở về? Vô lực nói ra một câu, “Đêm nay, cũng không về.”

Sự thất vọng khẽ lướt qua ánh mắt hắn, kì thật tôi đã không ngừng khiến hắn thất vọng, tôi đối với chính bản thân mình cũng thực thất vọng. Tôi không muốn làm Từ Kiểm phải thất vọng, nhưng rốt cuộc cho dù tránh né cỡ nào cũng có chuyện phát sinh.

Hiện tại mẹ chắc chắn là không biết chuyện tôi buổi tối thường không về nhà, bằng không bà đã sớm truy vấn tôi rồi. Mặc kệ mẹ có biết hay không, tôi vẫn sẽ tìm cách che dấu đến cùng, nhưng mẹ không giống Từ Kiểm, dễ dàng để cho người khác qua mặt, nếu biết tôi không trở về nhà, bà khẳng định sẽ nghĩ đến vấn đề này, cho dù mẹ không có hiểu tôi bằng Từ Kiểm, nhưng bất luận một người mẹ nào đối với đứa con của mình đều sẽ rất miễn cưỡng, không biết về nguy trạng của tôi khi đứng trước mặt bà có hữu dụng hay không, bất quá cho dù không có tác dụng tôi cũng phải tiếp tục che dấu.

Từ Kiểm cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, mỉm cười,” Thiên Thiên, tự bảo vệ lấy mình, có chuyện gì cứ gọi cho tớ, tớ 24 giờ đều bật máy.” (anh này chắc chắn vẫn chưa tin chị Thiên đâu a~~)

Hốc mũi chua xót, cảm động không nói nổi lên lời, Trước kia điện thoại của Từ Kiểm luôn cài chế độ tự động, buổi tối điểm đúng 10 giờ thì tắt máy, hiện tại tôi không về nhà, hắn không an tâm tắt điện thoại. Tôi cắn chặt môi dưới ra sức gạt đầu.

Hắn khẽ cười, xoay người lại, hướng chúng tôi khoát tay nói lời tạm biệt.

Mới đi được không xa, Nhiệm Nhiệm không ngừng ngáp, vài lần nghĩ muốn mở miệng kêu Hạ Mộc Lạc dừng xe, nhưng đều kết thúc thất bại.

Lại cố lấy dũng khí,.” Phiền anh dừng xe ở chỗ cột đèn giao thông đằng kia, tôi xuống chỗ đấy là được rồi.”

Hạ Mộc Lạc qua gương chiếu hậu thân nhiên nhìn tôi liếc mắt một cái, “Bệnh viện không phải ở hướng đó.”

Nhiệm Nhiệm vực dậy, mắt liền mở to trong chốc lát, “Thiên Thiên, chỗ này cách bệnh viện không có xa, hơn nữa nơi này rất heo lạnh, cậu mà đi một mình, tớ sẽ rất lo lắng. Vẫn là để anh tớ đưa cậu đi đi.”

Tôi cũng không cố chấp làm gì, gạt đầu đồng ý.

Nhiệm Nhiệm sau khi về tới nhà xuống xe, không khí trong xe lại ngột ngạt không thể chịu được, tôi đem tầm mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ, trên đường bóng đèn thật sáng, tâm trạng buồn bã như thể sao mình không phát hiện được sớm hơn một chút, sớm phát hiện trong giọng nói của mình chứa đầy sự sợ hãi.

Tiếng chuông di động của Hạ Mộc Lạc vang lên đánh vỡ trầm mặc, chỉ thấy hắn “Ừ” một tiếng rồi ngắt điện thoại.

Sau khi ngắt điện thoại, hắn thân nhiên nói một câu,” Hoa Thần đang ở Duy Đô, cô cũng cùng đi đi.” (nếu ai không nhớ thì Duy Đô chính là quán bar hai anh chị gặp nhau đó ^^)

Hoa Thần, anh ta tên là Hoa Thần.

Chương 15: Xúc phạm

Tại sao lại phải đi đến Duy Đô? Tại sao hắn lại một mực kéo tôi đi? Tôi căn bản không nghĩ sẽ gặp lại Hạ Mộc Lạc thêm một lần nào nữa, chỉ cần nhìn thấy hắn tôi đều cảm thấy rất sợ hãi.

“Không đi có được không? Tôi bây giờ muốn tới bệnh viện.” yếu ớt hỏi một câu.

“Muốn như thế này bệnh viện sẽ không cho cô vào thăm bệnh nhân đâu, cô đi nhất định sẽ không gặp được mẹ.” Nói xong, hắn dậm mạnh chân phanh lại.

Tôi khó hiểu nhìn hắn, lúc trước bảo hắn dừng xe hắn không dừng, bây giờ cầu xin hắn dừng xe hắn lại dừng.

Hắn nhìn tôi liếc mắt một cái, thân nhiên nói.” Ra phía trước ngồi đi.”

Tôi giả vờ như không nghe thấy, ngồi yên không nhúc nhích.

Hạ Mộc Lạc quay đầu lại, không kiêng nể gì lướt nhìn tôi từ đầu tới chân, cuối cùng lắc đầu.” Yên tâm đi, đối với đáng người này của cô tôi một chút cũng không có hứng thú, sẽ không ăn cô đâu.”

Nhất thời chán nản, tại sao trên đời này lại có loại người như vậy chứ, đáng người của tôi thể nào thì liên quan gì đến anh? Anh đối với đáng người này của tôi không có hứng thú, tôi đối với đáng

người của anh còn không có hứng thú hơn, anh chẳng phải là một siêu cấp soái ca, trong nhà thừa tiền đó sao? Thế nhưng làm sao lại có thể là một người đàn ông mồm miệng ác độc như vậy được a~.

Lập tức xuống xe, ngồi lên hàng trên. Đem ánh mắt khinh thường nhìn ra phía ngoài.

Hạ Mộc Lão, nếu không thể động vào anh được, thế thì từ nay về sau cứ mỗi lần nhìn thấy anh tôi cứ tránh đi là được rồi.

Tới quán bar Duy Đô, tôi rầu rĩ đi theo phía sau Hạ Mộc Lão, hần đi rất nhanh, cũng không thèm quay đầu lại xem tôi như thế nào.

Không, tôi phải thừa dịp lúc hần không đề ý trốn đi mới được.

Lặng lẽ xoay người, mới đi được hai bước, chợt nghe thấy thanh âm của tên ác ma kia, “Tô Thiên Thiên, quay về đây, nhanh nhanh đuổi kịp tôi”

Quay đầu lại nhìn hần, hần không có quay đầu lại, chỉ đứng ở phía bên kia chờ tôi.

Bất đắc dĩ, bước nhanh tiến đến, không ngờ hần đột nhiên nắm lấy tay tôi.

Tay hần băng khô, lạnh lẽo, làm cho tôi cảm thấy rất khó chịu, không khỏi muốn trốn khỏi tầm kiểm soát của hần.

Tôi thử dẩy dụa, nhưng cũng phí công, tay hần như cái kim sắt kẹp chặt vào cổ tay tôi.

Chỉ là, hần dựa vào cái gì mà đối với tôi như vậy, hần không có chi tiền nuôi dưỡng tôi, tôi cùng hần đến đây đã là tốt lắm, dựa vào cái gì mà ngay cả đường đi lối về của tôi, quyền tự do của tôi hần cũng dám khống chế.

“Hạ Mộc Lão, anh rốt cuộc muốn cái gì? Tôi cũng đã tới rồi, anh buông tay ra được không?”

Bước chân Hạ Mộc Lão dừng lại, bình tĩnh nhìn tôi, không khí càng lúc càng ngột ngạt, áp lực mỗi lúc một dâng cao, hần đột nhiên nhích lại gần, hơi thở ấm áp của hần phả trên khuôn mặt tôi, không quay mặt tránh đi, giần dử nói, “Hạ Mộc Lão, tránh xa tôi ra một chút, có được không a?”

Hần đột nhiên cầm lấy gáy tôi, làm tôi không thể động đậy, lại càng không thể nói hần tránh ra.

Hần cúi xuống bên tai tôi thấp giọng nói: “Nhớ kĩ, cô chỉ là tình nhân của Hoa Thần, có cho không tôi cũng chẳng thèm, nếu cô cho rằng có thể dùng cách phản kháng để câu dẫn tôi, hoặc là cho rằng tôi coi trọng cô, thế thì cô sai rồi, Hạ Mộc Lão tôi đây muốn có loại phụ nữ nào lại không được? Lại có thể đề ý cái loại như cô à?”

Nghe lời hần nói xong, cả người tôi cứng đờ, cho dù tay hần đã buông gáy tôi ra, nhưng người vẫn như cũ không chút động đậy.

Hần khinh miệt nhìn tôi liếc mắt một cái, khoe môi nhếch lên một nụ cười mỉa mai, buông tay tôi ra, xoay người rời đi.

Khi hần bắt ngờ buông tay tôi ra, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng mất mát, đồng thời cũng rất khó chịu.

Đúng vậy, tôi chỉ là nhân tình của Hoa Thần, nhưng anh có cần phải nói ra những lời gây tổn thương như thế không? Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ câu dẫn anh, cũng không tự mình đa tình nghĩ đến anh thích tôi. Anh muốn loại phụ nữ nào cũng có, nhưng đối với anh, Tô Thiên Thiên tôi cũng khinh thường, cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ yêu thương nhớ nhung gì anh.

Có tiền là có thể xúc phạm người khác như vậy sao? Tôi lại không thích tiêu tiền của anh, cũng không cần anh bảo dưỡng, anh lấy tư cách gì mà xúc phạm tôi?

Tình nhân thì làm sao? Bán mình để đổi lấy tiền thì làm sao? Chúng ta chỉ làm theo nhu cầu của chính mình mà thôi, mỗi người một hoàn cảnh, Hạ Mộc Lão, anh dựa vào cái gì mà lăng nhục tôi?

Nước mắt tràn khỏi bờ mi, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, giật giật thân mình cứng ngắc, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không thể động vào hần

Tuy rằng đã hơn chín giờ tối, nhưng trên đường vẫn rất đông người qua lại, tất cả cửa hàng trên con đường này hầu hết đều là quán ăn đêm, ồn ào nhốn nháo.

Tôi đi tới đi lui đụng phải người trước người sau, nhưng đặc biệt là một chút cũng không cảm thấy đau, trong đầu tất cả đều là những lời Hạ Mộc Lão vừa nói.

“A”.

Bị một người khác chạm mạnh, tôi lảo đảo ngã xuống dưới đất.

Giương mắt nhìn lên, một cô gái trẻ tinh thần phấn chấn, hướng tôi vươn tay ra.”Thật xin lỗi đụng phải cô.”

Cầm lấy tay cô gái, tay cô rất ấm, còn tay tôi thực lạnh.

Đứng dậy, cô giúp tôi phui bụi trên người đi.

“Cô không sao chứ?” Đấy mắt cô gái trong suốt, làm cho tôi thực hâm mộ không thôi, vừa nhìn đã thấy cô được chăm sóc rất tốt.

“Tôi không sao, cảm ơn cô.”

Tôi nhìn kĩ một chút, bên tai trái cô đeo một hàng hoa tai, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, có tổng cộng bảy cái, nhưng bên phải cái gì cũng không có đeo.

“Sắc mặt cô tái quá, hay là hai chúng ta cùng đi bệnh viện xem thế nào.”

Ánh mắt của cô gái thực chân thành tha thiết, lời của cô làm tôi kinh ngạc không thôi, xã hội hiện tại này làm sao có thể có được một cô gái tốt như vậy? Phải biết rằng có không ít tài xế sau khi đâm chết người vội vã bỏ chạy, đơn giản chỉ là không muốn bồi thường, cô đụng phải làm tôi ngã xuống đất, tôi căn bản là không bị thương, cô cư nhiên chủ động đưa ra đề nghị đi bệnh viện.

Đặt bàn tay cô xuống, cười nói:”Tôi không sao, không cần phiền phức như vậy.”

Cô gái lấy một chiếc khăn tay từ trong túi xách đưa cho tôi, “Lau hết nước mắt trên mặt đi, bằng không tôi sẽ cảm thấy rất có lỗi a.”

Cầm lấy khăn tay, cảm kích nhìn gương mặt cô gái.

“Thiên Thiên.”

Quay đầu nhìn lại, xe của Già Minh đang đỗ ở đường cái bên cạnh, cửa kính xe mở ra, Già Minh xuất hiện trước mặt tôi.

Khẽ mỉm cười với cô gái kia, “Tôi đi trước, cảm ơn cô.”

Mới đi được vài bước đã bị cô gái kia túm chặt,” Tôi là Thẩm Diệc Hiền, sinh viên năm hai trường đại học Thánh Hoa.”

Thẩm Diệc Hiền, một cái tên nghe thật êm tai. Thánh Hoa, giấc mộng đại học của tôi.

“Em là Tô Thiên Thiên, học sinh cấp 3.”

Thẩm Diệc Hiền hướng Già Minh hếch cằm hỏi tôi: “Cậu ta là bạn trai của em à?”

Lắc đầu phủ nhận.

Cô vươn tay ra, “Đưa đi động của em đây.”

Tuy là khó hiểu, nhưng tôi vẫn đưa đi động đang cầm trên tay cho Thẩm Diệc Hiền. Cô rất nhanh bấm một dãy số, rồi nhấn nút gọi.

“Đây là số của chị, có rảnh tìm em chơi. Nếu anh chẳng dễ nhìn kia không phải bạn trai em, thì chị có thể dễ dàng theo đuổi rồi.”

Hé miệng cười khê, hướng cô khoát tay,” Chúc chị sớm theo đuổi được hần, em đi trước.”

Trên xe, tôi cố nặn ra vẻ tươi cười hỏi Già Minh,” Già Minh, làm sao anh nhận ra tôi? Tôi đưa lưng về phía đường cơ mà.”

Hắn chuyển tâm vui vẻ, không trả lời câu hỏi của tôi.

Lúc xe chạy đến biệt thự hần mới mở miệng, tôi vốn tưởng rằng hần sẽ không trả lời, nhưng hần nói:” Là Hạ tiên sinh báo, anh ta nói cô một mình đi theo hướng này, kêu tôi đưa cô trở về.”

Trong lòng chấn động, Hạ Mộc Lão, anh rốt cuộc là có ý gì? Người khiến tôi bị tổn thương là anh, sau khi tàn nhẫn với tôi như thế lại báo người tôi đón tôi, anh rốt cuộc là ai? Tìm anh được làm bằng cái gì? Đâm người khác một dao, lại cho thấy thuốc đến, anh cho là làm như vậy sẽ có người cảm kích anh có đúng không?

Người muốn đưa tôi đến Duy Đô là anh, chính anh đã mang tôi đi rồi cho một cú đánh thật đau, về sau chúng ta dùng gậy nhau nữa, tôi thực sự rất sợ anh, thật sự không dám tiếp cận anh.

Tôi thu nụ cười của mình lại, “A, hóa ra là hần ta báo anh tìm tôi, nhưng tôi sẽ không cảm ơn hần đâu, hiện tại tâm tình tôi không được tốt, tất cả đều do hần ban tặng, hần cũng thật nhân từ a.”

“Thiên Thiên, cô đã gặp ông chủ, bây giờ hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Nhưng Hạ Mộc Lão là người dù thế nào cũng không thể động đến, về sau tốt nhất là tránh xa hần ra một chút đi, tôi không muốn nhìn thấy cô bị thương.”

Hối Hận? Tôi không hối hận, Hoa Thần cho tôi tiền, tôi làm công cụ phát dục của anh ta mỗi khi cần, đây chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch thôi, có cái gì mà phải hối hận? Mà hối hận thì có ích gì? Cho dù hối hận cũng không có đường lui, cho dù có bị thương, bị đau cũng phải cắn chặt răng nhịn xuống.

“Già Minh, cảm ơn anh. Tôi không hối hận, Hoa Thần có thể đáp ứng tất cả yêu cầu về mặt tài chính cho tôi, không phải sao?

“Ừ, có việc gì cần giúp đỡ cứ đến tìm tôi.”

“Được, tôi sẽ không khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nỗi đau trong lòng

Sau khi xuống xe, đi được vài bước, tôi lại bất giác nhớ đến Thẩm Diệc Hiền, nhân lúc Già Minh còn chưa rời đi, tôi vội quay trở lại, “Già Minh, anh đã có bạn gái chưa?”

Hắn cười đáp:” Bạn gái thì chưa có, nhưng quan hệ thân mật thì cũng có vài người.”

“Oh, tôi biết rồi, bye bye.” Phất tay tạm biệt, tôi bước nhanh đi vào biệt thự.

Nhắm mắt lại, ngồi ngẫm mình trong bốn tấm lớn, nhớ lại những lời Hạ Mộc Lão nói trước kia.

Nếu mẹ và Từ Kiểm biết chuyện, liệu bọn họ có nói ra những lời độc ác cay nghiệt như Hạ Mộc Lão hay không?

Hạ Mộc Lão chỉ thuận miệng phun ra vài câu đã khiến tôi cảm thấy thực tổn thương, nếu những lời này là từ người mẹ yêu quý nhất của tôi nói ra, tôi liệu có nên quỳ xuống cầu xin bà tha thứ? Nhưng mà tôi lại không thể tìm thấy bất cứ lí do nào có thể khiến bà tha thứ cho tôi, biết rõ rằng giấy không thể gói được lửa, lại vẫn cố tìm cách giấu diếm, giấu được ngày nào hay ngày ấy, chờ lúc tất cả mọi chuyện đều bị phơi bày ra ánh sáng, tôi sẽ lặng lẽ rời đi, tự đi tìm cho chính mình một không gian riêng, năm năm sau tôi đã 23 tuổi, cũng là lúc nên dựa vào chính mình.

Nếu chuyện này không bị ai phát hiện, thì sau khi hợp đồng chấm dứt, tôi với Hoa Thần cũng chỉ là hai người xa lạ, chúng tôi lúc đó tuyệt đối sẽ không vì tiền bạc mà kết giao lần nữa, cũng không có quyền can thiệp vào đời sống riêng tư của nhau.

Nằm ở trên giường, lấy điện thoại di động ra, tìm số của Thẩm Diệc Hiền trong danh bạ, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nhấn nút gọi.

Sau khi nhắc điện thoại, cô cực kì hưng phấn,” Tô Thiên Thiên có phải không?”

Nghe được giọng nói vui vẻ của cô, tôi không biết nên nói cái gì mới được, thân nhiên đáp lại,” Vâng, là em”

Cô ở bên kia khẽ cười ra tiếng.” Về sau chị sẽ gọi em là Thiên Thiên nha, xưng cả họ tên nghe rất xa lạ, em cũng gọi chị là Hiền nhi đi, bạn bè chị ai cũng gọi chị như vậy.”

“Được, Hiền nhi! Chúng ta đây, có thể xem như bạn bè được không?” Cô nói bạn của cô đều gọi cô như vậy, cô bắt tôi cũng phải gọi cô như thế, vậy chúng tôi đã trở thành bạn rồi có đúng hay không?

“Chúng ta đương nhiên là bạn rồi, sắc mặt em đã đỡ hơn nhiều chưa?”

Trong lòng thực cảm động, cô vẫn còn nhớ sắc mặt tôi tái nhợt, tại sao tôi bây giờ tôi mới nhận ra rằng có nhiều bạn thật tốt, nhiều năm như vậy tôi cũng chỉ có hai người bạn là Từ Kiềm và Nhiễm Nhiễm, hiện tại thì tốt rồi, tôi lại có thêm một người bạn nữa.

“Ừm, em đỡ nhiều rồi, cảm ơn chị vẫn còn nhớ.”

“Ha ha, chúng ta là bạn mà, em đừng ngại, em bây giờ vẫn đang là học sinh cấp 3, mau thi vào đại học đi.”

“Em muốn thi đỗ vào Thánh Hoa.”

“Tốt tốt, chị ở Thánh Hoa chờ em. Thiên Thiên, vì lời hứa giữa hai chúng ta, em nhất định phải thi đỗ vào Thánh Hoa đó nha.”

“Được, em nhất định sẽ cố gắng, vì lời hứa của chúng ta mà phấn đấu.”

“Ừm, chị chờ em”

“Hiền nhi, chị thực sự thích cái tên dễ nhìn hôm nay có đúng không?”

“Thế nào rồi? Hần đã có bạn gái chưa?”

“Em đã hỏi riêng hần ta rồi, bạn gái thì chưa có nhưng quan hệ thì cũng có vài người.”

“Không có bạn gái, thật tốt quá, vậy là chị có cơ hội rồi a.”

“Chỉ là hần đã có quan hệ thân mật với người khác, hơn nữa không phải chỉ với một người, chị tin là có thể nắm giữ được trái tim của hần sao?”

“Thân mật thì sợ cái gì, sau khi kết hôn vẫn có thể có người tình nữa kia mà, trước khi kết hôn cũng khó tránh khỏi có quan hệ thân mật với vài người, huống chi bộ dáng hần cũng không tồi a.”

Nhân tình, từ này như một mũi gai đâm sâu vào tim tôi, nghe xong những lời cô nói, tôi không khỏi buồn bã, “Hiền nhi, nếu về sau chị kết hôn, chồng chị lại ở bên ngoài bao dưỡng nhân tình, chị sẽ làm thế nào?”

Cô trầm mặc một lúc lâu,” Ừm, vấn đề này phải xem tình huống đã, nếu chị thật lòng yêu hần, hần lại yêu cô nhân tình kia, chị sẽ lựa chọn li hôn. Nhưng nếu cô nhân tình kia chỉ ở bên cạnh hần vì tiền, vậy chị sẽ đi tìm cô ta, chị nhất định sẽ không bao giờ để mất chồng mình vào tay một người phụ nữ kém tiền, chị có thể thua tình cảm nhưng chị sẽ không bao giờ thua tiền đâu.”

Có thể thua tình cảm, nhưng sẽ không thua tiền? Câu nói này quả thực không tồi, tiền có thể chi là giả, nhưng tình cảm lại không giống như tiền, nói cần là cần, nói không cần là không cần.

Quan hệ giữa tôi và Hoa Thần chỉ dựa trên tiền bạc, vì thế tôi không thể yêu anh ta được, tuyệt đối không thể.

“Hiền nhi, hần là quản lý của quán bar Duy Đô, bây giờ em sẽ gửi cho chị số điện thoại của hần, hai người chúng ta cùng nhau phấn đấu, em vì thi đỗ vào được Thánh Hoa mà phấn đấu, chị cũng phải vì anh chàng đẹp trai đó mà cố gắng nha.”

“Được.”

“Vậy em cúp máy đây, ngày mai còn phải đi học nữa.”

“Chị tin tốt của em, em cũng phải chờ tin tốt của chị nha.”

“Vâng, bye bye.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cuối tháng Tám

Phần 2: Sau khi bão táp qua đi, sẽ còn lại những gì?

Thời gian trôi qua thực nhanh, chẳng mấy chốc đã là cuối tháng tám, tôi đã nhận được giấy báo trúng tuyển của trường Đại học Thánh Hoa, mẹ cũng đã làm phẫu thuật, mọi việc hết thảy đều coi như thuận lợi.

Mấy tháng gần đây Hoa Thần chỉ ghé qua vài lần, mỗi lần đến cơ hồ chỉ tới 10 giờ là đi, hai người vẫn chưa từng chính thức nói chuyện với nhau, chỉ ở trên giường “trao đổi” thân thể. Từ lần đầu đón đầu tiên, chuyện kia cũng dần trở thành một niềm vui thích. Tuy là tiết dục, nhưng anh ta mỗi lần xâm nhập vào thân thể tôi, mặc dù không thể nói là ôn nhu, nhưng cũng không tính là thô lỗ, tôi bây giờ cũng không còn sợ hãi đối với việc nam nữ như lần đầu tiên nữa.

Tuy nói là trao đổi ngôn ngữ không nhiều lắm, nhưng không có nghĩa là một câu cũng không nói, trong trí nhớ của tôi, câu nói dễ nghe nhất của anh chính là câu đầu tiên anh nói: một tuần cho phép tôi về nhà 2 lần, nhưng chỉ được ở khi nào anh đi qua đêm.

Nhớ lại mấy tháng trước, khi đó mới biết mẹ mắc bệnh, tôi chuẩn bị nghỉ học, nhưng bây giờ thì không sao rồi. Vì tiền phẫu thuật của mẹ với các chi phí khác ở bệnh viện, tiền trong thẻ cũng không còn nhiều, đến giữa tháng bảy, tôi đi kiểm tra, trong tài khoản không hiểu vì sao đột nhiên lại có thêm 20 vạn, trong lòng đối với Hoa Thần cũng có chút cảm kích, trên hợp đồng một năm là 60 vạn, 60 vạn của năm nay hần đã đưa, lúc tôi thiếu tiền anh ta còn cho thêm 20 vạn, đối với anh, tôi chỉ thấy cảm kích, không hơn.

Nhiễm Nhiễm và Từ Kiềm cũng đỗ vào Thánh Hoa, kì thật cho dù Nhiễm Nhiễm không đỗ trong trường thi thì cũng vẫn được vào trường mà thôi, nhưng nó vẫn cố gắng học tập như vậy, thực làm cho tôi cảm thấy mặc cảm.

Hiền nhi cũng thường xuyên liên hệ điện thoại cho tôi, tôi nhận được giấy báo trúng tuyển người đầu tiên thông báo chính là cô, nói cho cô biết tôi đã đỗ vào Thánh Hoa, sau khi biết được cô cực kì hưng phấn.

Tôi từ trước tới nay đều không tin trên đời này có nhất kiến chung tình, nhưng Hiền nhi đối với Giã Minh quả thực chính là nhất kiến chung tình, làm cho tôi không thể không tin.

Hiền nhi thường xuyên đi Duy Đô, luôn cố gắng tìm cơ hội đến gần Giã Minh, nhưng hần đối với cô vẫn thân nhiên như trước, cũng không có nói chuyện nhiều. Mỗi lần Hiền nhi gọi điện kể chuyện này cho tôi nghe, tôi lại không ngừng được cười, trước kia chỉ nghe qua nam sinh theo đuổi nữ sinh, hôm nay lại được chứng kiến một khung cảnh ngược đời như vậy.

Mới quen Hiền nhi, ấn tượng đầu tiên cô để lại cho tôi chính là một cô gái tuổi trẻ năng động, tiếp xúc càng lâu, ấn tượng về cô cũng dần thay đổi, hiện tại tôi cảm thấy cô chẳng những là một cô gái tràn đầy sức sống, mà còn là một con người vô cùng mạnh mẽ, cố chấp, nếu đã nhận định điều gì đó về một con người thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Cô sở dĩ đồng ý làm bạn với tôi là bởi vì ấn tượng của cô về tôi rất tốt, cô nói trước kia cũng từng sơ suất xô ngã người khác, chưa kịp xin lỗi thì đã bị nhiech móc, tôi chẳng những không mắng cô mà còn nói lời cảm ơn, làm cô thực muốn kết bạn với tôi, kiên quyết để lại số điện thoại.

Có lẽ đây cũng là một loại duyên phận, mỗi lần nói chuyện với Hiền nhi tôi đều cười rất thực lòng, mỗi lần cười đều thực vui vẻ, nói chuyện với cô tôi không có gánh nặng thương tổn tâm lý, không kiêng nể gì, muốn nói gì thì nói, không cần ngại trang, không cần che giấu.

Chỉ có thể nói rằng, quen được Hiền nhi, tôi quả thực rất may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nụ cười chói mắt

Tháng chín, Thánh Hoa.

Tôi bản thân đứng ở trước cổng trường, nhìn thấy hai chữ “Thánh Hoa” này, nó chính là đại diện của trường đại học có chất lượng dạy và học hàng đầu, trong thành phố Thẩm Phong này, không có mấy ai là không muốn được học ở đây.

Giấc mộng Thánh Hoa của tôi, hôm nay nhìn thấy hai chữ này, nếu nói không kích động tất nhiên là nói dối. Nếu nói rất kích động, thì cũng không đúng. Chỉ biết là tim đập thực sự rất nhanh.

“Thiên Thiên, sao lại khóc? Phái vui mới đúng chứ.” Nhiễm Nhiễm nắm chặt khăn tay, cau mày hỏi.

Từ Kiềm cũng không hiểu nhìn tôi.

Tôi, có khóc sao? Nhẹ nhàng đưa tay lên khước mắt, đầu ngón tay đã ướt một mảnh, lau đi nước mắt trên khước mắt, khước miệng phiem ra một tia chua xót:” Tổ thực sự rất vui, cố gắng nhiều năm như vậy rốt cuộc không có uổng phí, cũng không phụ sự kì vọng của mẹ tôi.”

Ngoài miệng tuy là nói như vậy, trong lòng lại cảm thấy vạn phần chua xót, nhưng chính mình cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc cảm thấy đau ở đâu.

Nhiễm Nhiễm cầm lấy tay của tôi, “Thiên Thiên, đồ đại học là chuyện tốt, đừng có nghĩ nhiều như vậy.”

Cho bọn họ một nụ cười an tâm, giống như nói với bọn họ, nhưng cũng tự lẩm bẩm với chính mình,” Đến đây nơi này, chúng ta đều lớn hơn, trưởng thành hơn, những tiếng cười nói của tuổi thơ, sẽ không bao giờ trở lại.”

Buổi chiều, ba người mới vừa ra khỏi cổng trường liền nhìn thấy xe của Hạ Mộc Lạc, hần đứng dựa vào cửa xe, bộ dạng kia giống như một con mèo lười biếng, không khỏi khiến người đi qua không mê mẩn.

Không ít nữ sinh lấy camera di động ra chụp ảnh, Hạ Mộc Lạc cũng không chút nào để ý tới.

Nhìn thấy ba người chúng tôi đi ra, hần khẽ giương mắt, khước miệng nhếch lên một nụ cười mê đảo chúng sinh. Nhưng nụ cười này của hần đối với tôi kì thực quá chói mắt, từ sau lần rời khỏi quán bar Duy Đô, chúng tôi không còn gặp mặt. Chuẩn xác mà nói là hần không thể gặp được tôi, vài lần có nhìn thấy hần, may mắn đều tránh được. Bị cùng một người si nhục, một lần là đủ.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Nhiễm Nhiễm tươi cười chạy tới bên Hạ Mộc Lạc. Nữ sinh xung quanh đều sững sốt, nhìn nó với ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Hạ Mộc Lạc tựa hồ tâm tình tốt lắm, yêu thương vuốt ve mái tóc của Nhiễm Nhiễm,” Nhiễm Nhiễm, em chẳng phải rất thích xem phim điện ảnh của mình tình Hồng Kông Mạc Khoa diễn sao, tác phẩm mới của hần hôm nay lần đầu công chiếu, anh có bốn vé, mang mọi người đi xem.”

Ánh mắt hần thân nhiên đảo qua tôi và Từ Kiềm, không có biểu cảm gì, tôi lúc trước có chút nghi ngờ, nhưng có vẻ như tôi đã lầm rồi.

Nhiễm Nhiễm hưng phấn tươi cười nói,” Tốt quá, mấy hôm trước em còn nói với Thiên Thiên là khi nào chiếu nhất định phải đi xem, nhưng lằng đằng thế nào lại quên khuấy mất.”

Phim của Mạc Khoa tôi thực sự rất thích xem, bất quá nếu là Hạ Mộc Lạc cùng đi, tôi thà rằng không xem còn hơn.

“Thiên Thiên, Từ Kiềm, mau lên xe đi, chúng ta cùng đi xem phim.” Nhiễm Nhiễm cười hướng chúng tôi ngoác.

Từ Kiềm quay về phía tôi âm thầm nói, “Thiên Thiên, đi thôi.”

A, chờ sau khi xem phim xong lại xúc phạm tôi thêm một lần nữa có đúng không? Hạ Mộc Lạc, có một số việc một lần đã là quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thế khó xử

Chỉ là tôi không biết phải như thế nào mới có thể từ chối sự nhiệt tình của Nhiễm Nhiễm, đúng lúc đang rối rắm vạn phần, thanh âm của Hiền nhi chợt truyền vào trong tai tôi,” Thiên Thiên.”

Nhìn lại, Hiền nhi hôm nay mặc một bộ thể thao màu trắng, tóc tết đuôi ngựa, thoát nhìn trông rất sạch sẽ, gọn gàng.

“ Hiền nhi, đã lâu không gặp.”

Lời nói còn chưa dứt, cô đã đi đến bên cạnh, gắt gao cầm lấy tay tôi,” Thiên Thiên, chị mang em đi thăm nhà của chị.”

Hiền nhi, yêu chị đến chết mất, khẳng định chị chính là thiên sứ được thượng đế phái xuống cứu vớt cuộc đời em. Quay đầu nhìn Nhiễm Nhiễm lắc đầu,” Nhiễm Nhiễm, tớ không đi xem phim đâu, mọi người cứ đi đi.”

Về mặt tươi cười của Nhiễm Nhiễm trong chốc lát xụ xuống,” Thiên Thiên, không phải cậu nói là thích xem phim của Mạc Khoa sao? Mấy ngày trước còn nói áp phích của phim nhìn rất đẹp, hôm nay như thế nào lại không đi?”

Ánh mắt Hạ Mộc Lạc chợt âm lãnh, gắt gao nhìn tôi chăm chăm, tựa hồ nếu không đem tôi biến thành cái rá thùng thì sẽ không bỏ qua.

Chạm phải ánh mắt của Hạ Mộc Lạc, trong lòng có chút sợ hãi, cúi đầu chạy nhanh tới, nói chuyện cũng áp úng,” Nhiễm Nhiễm, tớ đã hứa là sẽ đến nhà Hiền nhi chơi rồi.”

Trong mắt Từ Kiềm tất cả đều là chất vấn, phun ra một câu,” Thiên Thiên, cậu khi nào lại có một cô bạn như thế?”

“ Tóm lại Hiền nhi là bạn của tớ, không cần cậu quan tâm.” Nói xong tôi kéo Hiền nhi đi về hướng ngược lại.

Tôi thật sự không hiểu, vì cái gì mà ngay cả quyền tự do kết bạn tôi cũng không có? Tôi đã từng muốn nói với Từ Kiềm rằng cả hai chúng tôi đều đã trưởng thành, nó dựa vào cái gì mà dám hạn chế quyền tự do của tôi? Những chuyện lúc trước tôi có thể bỏ qua, nhưng bây giờ tôi nghĩ mình đã đủ khả năng để phân biệt giữa người tốt kẻ xấu, tôi làm bạn với Hiền nhi là có lí do của tôi, nếu ngay cả chuyện này nó cũng can thiệp, tôi thật sự không còn gì để nói.

Mới đi được vài bước, Từ Kiềm liền đuổi theo, túm chặt lấy tay tôi,” Thiên Thiên chúng ta cùng nhau đi.”

Tôi còn chưa mở miệng, Hiền nhi đã lạnh lùng nhìn Từ Kiềm, “ Thiên Thiên muốn đi đâu cậu quản được ư? Cậu cũng không phải là bạn trai cô ấy, dựa vào cái gì mà quản nhiều như vậy?”

Từ Kiềm một chút cũng không để ý tới Hiền nhi, ánh mắt gắt gao khóa chặt tôi, “ Thiên Thiên, đi theo chúng tớ.”

Giờ phút này quả thực rất khó để quyết định, Nhiễm Nhiễm và Từ Kiềm là bạn tốt của tôi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không tiếp xúc với Hạ Mộc Lạc, cái quá khứ đó không thể diễn ra thêm một lần nữa, huống chi hiện tại Hiền nhi muốn tôi đến nhà chị ấy chơi. ... Quay đầu tránh đi ánh mắt của Từ Kiềm

Hiền nhi tựa hồ hiểu được sự khó xử của tôi, gườm gườm nhìn Từ Kiềm quát,” Thiên Thiên đã nói là không muốn đi với cậu rồi còn gì, cậu buông tay cô ấy ra được chưa hả?”

Từ Kiềm lạnh lùng quát Hiền nhi liếc mắt một cái rồi đáp,” Cảm miệng, tôi đang nói chuyện với Thiên Thiên, ai cần cô xen vào.”

Hiền nhi nhất thời tức giận, thân mình run lên bần bật, “ Cậu.”

“ Thiên Thiên, cậu thực sự muốn vì con nhỏ này mà vứt bỏ tình cảm mười mấy năm của chúng ta sao?”

Ngẩng đầu chống lại ánh mắt của nó, ánh mắt của nó rất trầm khiến tôi không thể đoán nó đang nghĩ cái gì. Tuy rằng tôi đã quen Từ Kiềm mười mấy năm, nhưng nó nói Hiền nhi là con nhỏ cũng không đúng. Hiền nhi chỉ đeo nhiều khuyên tai một chút, cũng không có thái độ gì,” Hiền nhi không phải là con nhỏ, phiền cậu đừng xúc phạm bạn tôi như vậy.”

Nói xong, gạt mạnh tay Từ Kiềm ra, kéo Hiền nhi chạy ra khỏi tầm mắt của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hai người chạy rất xa mới dừng lại, không biết vì sao, trong lòng cảm thấy thật đau, Từ Kiềm nói một câu con nhỏ đương nhiên không thể so sánh được với tình cảm của chúng tôi mười mấy năm, nhưng tôi chỉ vì câu nói đó đã từ bỏ tình cảm của chúng tôi, làm một kẻ phản bội.

Hai người ngồi xõm xuống mặt đất thở hổn hển, một bên ngầy ngốc cười, cười đến nỗi nước mắt cứ theo khóe đi ra.

“ Thiên Thiên, không việc gì, không có bọn họ, em còn có chị mà.” Hiền nhi một bên nhanh nhẹn lau đi nước mắt trên mặt tôi, một bên an ủi tôi.

Tôi cười lắc đầu, “ Hiền nhi, cho dù là em và nó có mười mấy năm cảm tình, nhưng em tuyệt đối không cho phép nó gọi chị là con nhỏ, trong mắt em chị chính là một thiên sứ vô cùng thuần khiết, tất cả là tại nó dám coi chị là một con nhỏ du côn.”

“ Thiên Thiên, có thể thấy được là cậu nhóc đó thực sự rất quan tâm tới em, nó hẳn là rất quý trọng em, ngàn vạn lần đừng để tuột mất rồi về sau hối hận. Bạn chị tuy nhiều nhưng người thực sự tốt lại không có mấy, chị thật sự rất hâm mộ em vì có được một người bạn nhiệt tình như vậy.” Trong ánh mắt Hiền nhi thoáng lấp lánh một giọt nước mắt, chậm rãi nói từng chữ, từng chữ một.

Nhìn thấy phản ứng của cô, trong lòng tôi chợt nhói đau, khẽ nâng cánh tay lâu đã khôه mắt mọng nước, nói,” Hiền nhi, chị vẫn còn có em mà, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn.”

Nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đang run rẩy của cô, hơi ấm tỏa ra từ lòng bàn tay khiến tôi cảm thấy thực an lòng.

Hôm nay tuy tôi đã làm tổn thương Từ Kiềm, nhưng tôi tin rằng Từ Kiềm sẽ không trách tôi, vì dẫu sao nó cũng là người có lỗi trước.

Nhưng mà nếu nó không nói Hiền nhi là con nhỏ du côn thì chúng tôi cũng không thể đi một cách thuận lợi như vậy, chỉ là ánh mắt u uất thất vọng của Nhiễm Nhiễm khiến tôi suyt nữa đờ không được, nếu nó cũng giống như Từ Kiềm nhất quyết ép tôi phải đi thì cũng thật khó, chơi chung với Nhiễm Nhiễm gần ấy năm nhưng quan hệ vẫn rất tốt, không có mâu thuẫn gì lớn, hôm nay may mắn Từ Kiềm lại cho tôi một cái cơ để rời đi.

“ Hiền nhi, chẳng lẽ chị tức giận vì hồi nãy bạn em gọi chị là con nhỏ sao?”

Hiên nhi khẽ cười ra tiếng, “Thiên Thiên, chị sao có thể dễ dàng tức giận như vậy, chẳng qua lúc đó thấy em khó xử, lại không biết làm thế nào để cự tuyệt cậu ta, cho nên chị mới mở miệng nói những lời khó nghe hòng chọc tức nó. Thiên Thiên ngốc, chẳng lẽ nó nói chị là du côn thì chị chính là du côn sao?”

Thoái mái cười,”Hiên nhi, chị không giận là được rồi, con người Từ Kiềm thực sự rất tốt, nó chỉ sợ em giao hữu với người xấu mà thôi, chắc chắn không có ý gì khác đâu.”

Cô bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, kéo trở về,”Đi đâu? Chẳng phải đã nói là chúng ta sẽ đến nhà chị sao?”

Hiên nhi gào hoạt cười.”Nhà chị rất gần trường học, chúng ta vừa chạy qua rồi.”

Những ngày về sau nhất định không thể để Hiên nhi gặp Từ Kiềm, nói không chừng Từ Kiềm sẽ nghĩ là do Hiên nhi nên buổi đêm tôi mới không về nhà, có một số việc tôi cũng không muốn cho người khác biết. Tuy rằng chúng tôi không còn giống như trước nữa, chỉ cần nhìn ánh mắt là biết người kia đang nghĩ gì, nhưng dù gì cũng quen biết nhau mười mấy năm, không thể nói bỏ là bỏ được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tai trái

Hiên nhi trong suy nghĩ của tôi có nhiều điểm khác biệt, tôi nghĩ cô từ nhỏ được chăm sóc rất tốt, không phải chịu tổn thương gì quá lớn.

Tôi nhớ cô rồi tôi mới hiểu được mình đã suy nghĩ thái quá đến thế nào, Hiên nhi là một cô nhi không cha không mẹ, năm năm trước cha mẹ cô xảy ra một tai nạn ngoài ý muốn mà tạ thế, mấy năm qua cô cùng bà nội sống nương tựa vào nhau. Cái chết của cha mẹ cô, đến một chút tiền bồi thường cũng không có, nhưng cuộc sống của cô và bà trên cơ bản không có vấn đề gì, hơn nữa bà nội của cô hồi trước công tác trong một ngành nào đó của chính phủ, lương hưu hiện tại cũng không ít. Bà nội Hiên nhi rất yêu thương cô, nhìn thấy tôi bà nở ra một nụ cười hiền từ.

Phòng của Hiên nhi rất sáng, mở cửa sổ ra, ánh mặt trời có thể chiếu thẳng vào, một luồng gió mát mang theo mùi hương hoa nhài thoang thoảng đâu đây hòa lẫn với ánh nắng mặt trời tràn ngập trong không khí, rất dễ chịu, điều kiện sinh hoạt tốt như vậy khó trách nhìn Hiên nhi không quá ưu thương.. Hiên nhi là một người rất lạc quan, cho nên cả người cô lúc nào cũng tỏa ra một loại tinh thần phấn chấn.

“Hiên nhi, tại sao chị lại đeo nhiều hoa tai như vậy? Không đau sao?”

Cô giống như phát hiện ra tân thế giới, nhìn chăm chăm vào lỗ tai tôi suốt nửa ngày, “Thiên Thiên, không ngờ là em không đeo hoa tai, nữ sinh ngày nay không bấm lỗ tai quả thực rất ít. Nếu không, bây giờ chị mang em đi bấm, sẽ không đau đâu.”

Tôi cả kinh, thân mình phía sau co rụt lại,”Không cần đi, em rất sợ đau.”

“Không đau, thực sự không đau.”

“Vậy chúng ta thử xem” Thật sự không có cách nào có thể cự tuyệt sự nhiệt tình của Hiên nhi.

Hiên nhi đạt được mục đích, không ngừng cười khanh khách, ánh mắt lại như nước bình thường trong suốt.

Tôi thế nào lại cảm thấy mình giống như đang bị lừa, tôi chỉ nói là đi bấm hoa tai, cô như thế nào lại cười vui vẻ như vậy?

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Hiên nhi, tai trái tôi bấm hai cái lỗ tai, quả thật không hề đau.

Hiên nhi vẫn không ngừng cười, tôi thật không thể nhịn được nữa, đứng trước mặt, hỏi cô:”Hiên nhi, em mới bấm hai lỗ chị đã cười như vậy, chị bấm tận bảy lỗ em vẫn chưa có cười chị đâu đó.”

Hiên nhi có nhận ý cười,”Thiên Thiên, nếu cậu bạn em mà nhìn thấy hai cái lỗ tai này thế nào cũng liều mạng đánh chết chị mất.”

Nhìn cô lắc đầu,”Hiên nhi, rốt cuộc em cũng hiểu được cái gì gọi là chơi nhảm bạn, có một người bạn như chị thật sự là muốn giết em

“Thiên Thiên, đến lúc nhận ra thì đã muộn rồi, em đã lên thuyền của kẻ trộm, thì cũng biến thành kẻ trộm”

Chúng tôi tự nhiên cười, giống như hai đứa trẻ ngu ngơ không rành sự đời, không có tổn hại, không có đau đớn, hết thảy đều không ảnh hưởng đến chúng tôi.

Nhưng cười vui vẫn phải chấp nhận sự thật, cái gì phải đến rồi sẽ đến, cho dù có trốn cũng chỉ phí công mà thôi, nhưng giờ phút này tôi thực sự muốn vui vẻ, để hết buồn phiền ra khỏi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nghi ngờ

Điện thoại không ngừng rung, là mẹ gọi đến, tôi vội ấn nút nhận cuộc gọi,”Mẹ.”

“Thiên Thiên, con ở đâu?”

“Con đang ở chỗ làm”

Tôi nói với mẹ rằng tôi đang đi làm thêm, sau giờ học làm mấy tiếng, tiền lương hai ngàn tám. Bởi vì tôi không muốn mẹ đi làm, tiền Hoa Thần cho vẫn còn một chút, tôi mỗi tháng đều lấy hai ngàn tám đưa cho mẹ, còn đối với việc không về nhà buổi tối thì giải thích là: ông chủ yêu cầu toàn thể nhân viên ở tại kí túc xá để quản lý phương tiện lao động, mỗi tuần cho phép về nhà hai ngày.

Mẹ đối với lời tôi nói rất tin tưởng, không hề nghi ngờ, càng khiến cảm giác tội lỗi trong người tôi thêm mãnh liệt.

“Con làm ở đâu? Bây giờ mẹ muốn đi thăm con?”

Lòng đột nhiên nhảy dựng, lần này chết thật rồi, mẹ đã bắt đầu nghi ngờ lời tôi nói, nếu không tìm ra một lý do chính đáng thì nhất định sẽ bị lộ, “Mẹ, mẹ ở nhà nghỉ ngơi đi, con đang làm việc, không ra ngoài được.”

“Thiên Thiện, mẹ chỉ muốn xem chỗ con làm như thế nào thôi, tuyệt đối sẽ không gây ra bất cứ chuyện gì.”

Không thể nói câu nào, trong lòng vạn phần rối rắm, “Thiên Thiện, sao con không nói gì?”

Hít vào một hơi thật sâu, mẹ, vì không muốn làm mẹ thất vọng, con đành phải tiếp tục nói dối vậy, “Phổ rượu, quán bar Duy Đô.”

Mẹ trầm mặc chưa đến một phút đồng hồ, lập tức kêu lên: “Thiên Thiện, tại sao con lại đi làm ở quán rượu? Lập tức xin thôi việc, mẹ không cho phép con làm ở những chỗ đó.”

“Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi, quản lý ở quán bar Duy Đô rất tốt, hơn nữa con đang là tài vụ, mỗi ngày chỉ thống kê sổ sách, báo cáo thu nhập hằng ngày, thật sự không có vấn đề gì, nếu không tin mẹ có thể đến xem”

Già Minh, lần này chỉ có anh mới có thể giúp em, anh nhất định phải giúp em, chuyện làm tình nhân rồi sẽ có một ngày bị phát hiện, nhưng bây giờ chưa thể được, ít nhất phải chờ đến lúc hết hạn hợp đồng đã.

“Thiên Thiện, mẹ bây giờ đi thăm con, nếu không phải như vậy, con chuẩn bị từ chức theo mẹ về nhà ngay.”

Tôi vẫn còn muốn nói thêm nhưng cuộc gọi đã bị ngắt, những lời mẹ nói vẫn xoay vòng trong đầu, không, tôi nhất định phải tới được Duy Đô trước mẹ.

“Hiên nhi, bây giờ mẹ em muốn em về nhà, em đi trước đây.” Nói xong, vẫy một chiếc taxi.

“Thiên Thiện, cẩn thận một chút.”

“Bác tài, đi phố rượu, phiền bác nhanh lên.”

Vội vàng bấm số của Già Minh. Thanh âm của Già Minh theo ống nghe vọng ra, “Hey, Thiên Thiện phải không?”

Nghe thấy giọng nói của Già Minh, trong lòng tôi vạn phần kích động, “Già Minh, anh nhất định phải giúp em.”

“Chuyện gì?”

“Mẹ em hiện tại đang đi tìm em, em nói cho bà biết em là tài vụ ở quán bar Duy Đô, chuyện này chỉ có anh mới có thể giúp em.”

“Được, vậy em đang ở đâu? Có cần anh đến đón không?”

“Không cần, em đang trên đường tới Duy Đô rồi.”

“Ừ, vậy em nhanh đến đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tiếp tục giấu diếm

Lúc tôi tới được quán bar Duy Đô thì mẹ vẫn chưa đến, Già Minh lo lắng nhìn tôi, “Thiên Thiện, em còn muốn giấu đến bao giờ?”

Tôi muốn giấu đến bao lâu? Không phải là tôi muốn bao lâu, mà tôi muốn giấu đến hết hạn hợp đồng, giấu cho tới khi chết.” Già Minh, chuyện này có thể giấu được đến bao giờ thì cứ giấu. Còn có, cảm ơn anh đã giúp em lần này.”

“Không cần phải khách khí như vậy, chỉ cần có thể giúp, em cứ việc mở miệng, anh nhất định sẽ giúp em.”

Lần đầu tiên cảm thấy giống người khác cũng có chút trù đãi, bởi vì tôi giống người thân của Già Minh mà hần mới nguyện ý giúp tôi, không khinh thường khi biết tôi là tình nhân của người khác. Thật không dám tưởng tượng nếu Già Minh không chịu giúp tôi, tôi không biết liệu có thể che giấu được bí mật này không nữa?” Già Minh, những người khác có biết chuyện này không?”

Hần nhẹ nhàng cười ” Yên tâm đi, anh đã đi thông báo cho mọi người hết rồi, tất cả các nhân viên của Duy Đô đều nói Tô Thiên Thiện chính là tài vụ của Duy Đô để để phòng mẹ em tìm người nào đó hỏi.”

Lần trước tôi cảm thấy hần là một người cẩn thận, quả thật không sai. Tôi chỉ nói qua loa vài câu trong điện thoại, vậy mà hần có thể nghĩ được chu đáo đến thế.

“Thiên Thiện, đó có phải là mẹ em không?”

Quay đầu lại nhìn, mẹ đã vào đến cửa quán bar, mắt không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Bây giờ vẫn còn rất sớm, trong Duy Đô không có nhiều khách, tôi đứng dậy đi về phía mẹ, trên mặt nở rộ một nụ cười dối trá, “Mẹ, đến đây rồi sao không gọi điện cho con.”

“Thiên Thiện, theo mẹ về nhà.” Mẹ cầm lấy tay tôi lôi ra phía cửa.

Lúc Già Minh lại gần, khoe môi khẽ nhếch lên một nụ cười có độ cong hoàn mỹ.” Di Tô à, đi đứng đi vội, ngồi xuống uống cốc nước đã.”

Mẹ giương mắt nhìn thoáng qua Già Minh, lại nhìn tôi liếc mắt một cái, “Thiên Thiện, vị này là?”

“Đây là quản lý của quán bar, rất hay giúp đỡ con.”

Mẹ lịch sự gật đầu với Già Minh. Ba người nhẹ nhàng ngồi xuống, người phục vụ bưng tới mấy cốc nước đặt trên bàn.

“Cám ơn cậu đã giúp đỡ con gái tôi, hiện tại nó phải lấy bài vở làm trọng, cho nên phải từ chức.”

“Di Tô, đi làm ở Duy Đô đối với chuyện học hành của Thiên Thiên không có ảnh hưởng gì đâu, buổi chiều cô ấy chỉ cần kiểm tra lại sổ sách thu chi, cùng cháu đối chiếu một chút, thời gian tự do còn lại hoàn toàn là để cô ấy tự sắp xếp.”

Mẹ đem tầm mắt chuyển hướng sang tôi, tôi khẽ nhìn mẹ gật đầu.

“Di Tô nếu không tin lời cháu thì có thể tự mình đi xem.” Nói xong Già Minh đứng dậy, dẫn mẹ tôi đến gian phòng phía sau quán.

Ngay lúc đứng dậy, dưới ngọn đèn âm u, tôi chợt nhìn thấy Hoa Thần, bị một cô gái tóc ngắn xinh đẹp kéo tay lôi vào Duy Đô.

Tuy rằng tôi chỉ là tình nhân của hắn, không có tư cách hỏi đến, nhưng mà tận mắt nhìn thấy hắn cùng một người phụ nữ khác ở cùng một chỗ, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Quay đầu đi, hắn ở cùng với ai đâu có liên quan gì tới tôi? Tôi có tư cách gì mà quản?

Còn chưa đi đến cửa sau, Già Minh cầm tay nắm cửa, bật đèn lên, trước mặt xuất hiện một gian phòng nhỏ, có một cái bàn làm việc, một cái máy vi tính, một tập văn kiện màu xám, trên bàn còn có một chậu cây tiền nhân chương.

“Di Tô, đây là nơi Thiên Thiên thường ngày vẫn làm việc, hiệu quả cách âm của gian phòng này rất tốt, bên ngoài cho dù ồn ào thế nào cũng không có ảnh hưởng.”

“Mẹ, con đi làm ở đây thực sự không có ảnh hưởng đến bài tập, mẹ cứ yên tâm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Giao dịch tiền bạc

Dưới sự khuyên bảo của Già Minh, cuối cùng mẹ cũng không phản đối nữa, tôi đưa bà ra khỏi quán, vớ một chiếc taxi, tận mắt thấy mẹ lên xe.

Sau khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, khóe mắt xót xa mờ ảo.

Mẹ, con đã lừa gạt mẹ nhiều lần như vậy, về sau liệu mẹ có thể tha thứ cho con không?

Cổ tay chợt lạnh, xoay đầu nhìn lại thấy Hạ Mộc Lão mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh tôi. Dùng hết khí lực toàn thân đẩy dựa, nhưng mà tay hắn một chút cũng không có chuyển dời.

Hắn không phải đang cùng Nhiệm Nhiệm đi xem phim sao? Tại sao lại có thể xuất hiện ở Duy Đô? Sợ hãi lùi từng bước về phía sau, về mặt để phòng nhìn hắn,” Hạ Mộc Lão, buông tay ra.”

Hạ Mộc Lão lạnh lùng nói,” Đi vào với tôi.”

Trước mắt cả người hắn tản ra một cỗ lãnh khí, trong lòng thực sự sợ hãi, rất sợ hãi, chân không nghe theo lí trí vội vàng theo hắn đi vào Duy Đô.

“Hạ Mộc Lão? Anh buông tay ra được chưa? Tôi đã đi theo anh rồi còn gì?”

Giãy dụa không được, tôi chỉ có thể thỏa hiệp.

Bước chân hắn dừng lại, quay đầu lại lạnh lùng nhìn tôi, tay kia tiến đến cầm của tôi, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã nắm chặt lấy,” Tô Thiên Thiên, tí nữa vào ghế ngồi cô nhớ phải nói rằng cô là bạn gái của tôi, diễn cho tốt một chút.”

Bạn gái của hắn? Cả người tôi như lọt vào sương mù, tay nắm cầm của tôi đã buông ra, nhưng cổ tay vẫn còn bị siết chặt.

Lại là chỗ ghế kia, Hạ Mộc Lão đi ra mở cửa, tôi phản xạ có điều kiện lập tức bắt lấy tay hắn, Hoa Thần hiện tại đang ở bên trong, anh ta là ông chủ của tôi, nhưng Hạ Mộc Lão lại bắt tôi làm trò trước mặt Hoa Thần nói tôi là bạn gái của hắn, hợp đồng năm năm còn chưa hết, không thể làm như vậy được.

“Hạ Mộc Lão, tôi không phải là diễn viên, anh đi tìm người khác đi.”

Hạ Mộc Lão với tay đến, đột nhiên ôm chặt thắt lưng của tôi, thân thể hai người dính sát vào một chỗ, bàn tay đang đặt trên hông tôi chậm rãi tiến về phía trước, khiến cả người tôi run rẩy, động cũng không dám động.

“Cô thật sự không phải là diễn viên sao? Tôi lại thấy kĩ thuật diễn xuất của cô rất tốt, Từ Kiềm không phải vì bị cô mắng mà sững sờ sao? Mẹ cô lúc đó bị cô lừa cũng rất sững sờ sao?”

“Đó là chuyện của tôi, ai cần anh quản? Tôi cũng không phải là người của anh, anh lấy tư cách gì mà quản tôi.”

“Cô quả thực không phải là người của tôi, nhưng trong số những người bị cô lừa có em gái tôi, nếu cô không muốn mọi người biết cô là nhân tình, thì ngoan ngoãn mà hợp tác với tôi.”

Đề tiện, dám uy hiếp tôi à? Anh không xúc phạm tôi, không uy hiếp tôi thì không chịu được có phải không?

Lạnh lùng trừng mắt với hắn,” Hạ Mộc Lão, anh rốt cuộc muốn như thế nào? Tôi đâu có trêu gì anh, muốn trốn còn không trốn được nữa là. Nếu anh sợ tôi làm hư Nhiệm Nhiệm thì về sau tôi sẽ không tiếp cận nó nữa, có được không? Anh làm ơn buông tay ra cho tôi đi.”

Nhiệm Nhiệm, nếu thật sự là vì cậu mà hắn mới đối xử với tớ như thế, tớ sau này thật không dám tiếp xúc với cậu, rồi xa cậu. Như vậy, chỉ ít trong mắt mẹ, tớ vẫn là một đứa con ngoan hiền, tớ thả mắt đi tình bạn giữa chúng ta, cũng không muốn làm mẹ phải thất vọng. Cô đơn tớ có thể chịu được, nhưng tớ sợ mình sẽ phải đối mặt với ánh mắt chất vấn của mẹ, sợ phải đối mặt với ánh mắt thất vọng của bà, càng sợ rằng mẹ sẽ không còn cần tớ nữa, vì vậy tớ chỉ có thể hy sinh tình bạn giữa chúng ta để cứu lại tình thân. Nhiệm Nhiệm, thực xin lỗi.

Ánh mắt của hắn càng lúc càng lạnh, “Tô Thiên Thiên, nói đi, cô cần bao nhiêu tiền?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Người phụ nữ của Hạ Mộc Lão

Lúc Hạ Mộc Lão ôm lấy thất lưng của tôi bước vào phòng, Hoa Thần chỉ thản nhiên nhìn tôi liếc mắt một cái, ánh mắt cũng không có dừng lại trên người tôi, anh ta mỉm cười,” Mộc Lão, tại sao lại đến chậm như vậy?”

Hạ Mộc Lão giống như một người hoàn toàn khác, lãnh khí trên người lúc tiến đến gần ghế ngồi biến mất không còn chút tăm hơi,” Cùng Nhiễm Nhiễm đi xem phim, nhận được điện thoại của cậu liền lập tức chạy đến đây.”

Mỹ nữ bên cạnh Hoa Thần cả người tản ra một loại khí chất chín chắn, đôi mắt đẹp khẽ chuyển động,” Mộc Lão, đây là bạn gái của anh sao?”

Hạ Mộc Lão ôm tôi ngồi xuống, “Tô Thiên Thiên là bạn gái hiện tại của anh. Thiên Thiên, đây là Tô Ngưng, người bên cạnh là bạn trai của cô ấy, Hoa Thần.”

Tôi nhìn hai người bọn họ mỉm cười gật đầu,” Xin chào.”

Tôi thật sự là quá gian dối, cùng Hoa Thần lên giường vài lần rồi mà bây giờ lại làm bộ như không quen biết anh ta.

A, có điểm nghi hoặc, Tô Ngưng tựa hồ chơi rất thân với Hạ Mộc Lão, Hạ Mộc Lão nói Tô Ngưng là bạn gái của Hoa Thần, chẳng lẽ Hoa Thần vẫn chưa kết hôn?

Ý cười trên mặt Tô Ngưng càng lúc càng sâu,” Thiên Thiên, tên nghe rất êm tai. Mộc Lão, thì ra anh thích dạng nữ sinh còn thuần khiết như vậy, thấy anh tìm được bạn gái rồi, em và Thần cũng yên tâm”

Hạ Mộc Lão cười mà không đáp, đem tay của tôi đặt ở trong lòng bàn tay. Tay hắn gập gao nắm chặt lấy tay tôi, có lẽ Tô Ngưng nhìn thấy động tác này của hắn nên cho rằng tôi và hắn là một đôi tình nhân tình nồng ý đậm.

Tô Ngưng thấy Hạ Mộc Lão vẫn chưa trả lời, ánh mắt chuyển hướng sang tôi,” Thiên Thiên, một nam nhân tốt như Mộc Lão em nhất định phải giữ thật chặt, đừng để hắn chạy mất.”

Đừng nói là giữ chặt, tôi chỉ ước gì hắn tránh tôi xa xa một chút. Cúi đầu tránh đi ánh mắt của cô,” Được, em sẽ giữ anh ấy thật chặt.”

Hạ Mộc Lão phun ra một câu,” Cô ấy không giữ chặt, anh cũng không chạy được.”

Vừa mới dứt lời, môi hắn đã dán chặt trên môi của tôi, đôi môi của hắn rất lạnh, hai bàn tay vẫn nắm chặt vào nhau, tôi trừng lớn mắt hằm hè nhìn hắn.

“Hôn môi phải nhắm mắt lại” Môi hắn rời khỏi môi tôi.

Hừ, cái này không được tính là hôn môi, chỉ có thể nói là hai môi tiếp xúc nhau, hôn môi không chỉ giới hạn trong môi.

Ánh mắt của Hoa Thần quét lại chỗ tôi,” Mộc Lão, bạn gái cậu thật ngây thơ quá đi, đến hôn môi cũng không biết là phải nhắm mắt lại, xem ra cô ấy đã được giáo-dục-rất-tốt.”

Ngây thơ? Lời này của Hoa Thần là có ý gì? So với tôi còn dối trá hơn, anh ta định dùng cách thức như vậy châm chọc tôi sao?

Không khí thực cổ quái, bỏ bàn tay của Hạ Mộc Lão ra, đứng lên, thản nhiên nói một câu,” Tôi còn có việc, đi trước.”

Cúi đầu đi đến cửa ra, mới đi được hai bước, bàn tay đã bị Hạ Mộc Lão nắm chặt,” Anh đưa em về. Tô Ngưng, Hoa Thần, tớ đi trước.”

Tô Ngưng cười gian xảo,” Đi nhanh đi, đi nhanh đi.”

Hạ Mộc Lão tìm tôi đến tựa hồ chỉ để dẫn tôi cho Tô Ngưng xem, vở kịch này đã phải hy sinh nụ hôn đầu tiên của tôi, Hoa Thần chưa bao giờ hôn qua môi của tôi, nụ hôn đầu tiên tôi cố gắng bảo vệ mười tám năm rốt cuộc cũng chỉ vì một vở tuồng mà hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Học được cách phản kháng

Tôi biệt thự, sau khi tôi xuống xe, mới đi được vài bước, giọng nói của Hạ Mộc Lão bắt chợt từ phía sau vang lên ,” Đứng lại”

Anh còn muốn như thế nào nữa? Vì phối hợp diễn xuất với anh nên tôi mới phải hy sinh nụ hôn đầu tiên của mình, sao anh cứ giống như âm hồn không tan thể hả?

“ Quay lại đây.”

Tôi vẫn đứng im không nhúc nhích như trước, kỳ thật ngay sau khi rời khỏi phòng, hắn lại quay trở về với vẻ mặt lạnh lùng của mình, làm tôi trong lòng cảm thấy thực sợ hãi, ở trên xe hai người đều trầm mặc, mục đích đã đạt được rồi mà hắn vẫn còn mờ mịt, làm tôi càng sợ hơn.

“ Tô Thiên Thiên, cùng một câu đừng để tôi phải nói lại lần thứ hai.”

Hạ Mộc Lão, tại sao anh vẫn không chịu buông tha cho tôi? Diễn cũng đã diễn rồi, anh rốt cuộc muốn như thế nào? Tôi đã cố hết sức để không chạm mặt anh, chẳng lẽ như thế vẫn chưa đủ sao?

“ Có chuyện gì anh cứ nói, đâu cần phải quay trở lại.”

“ Tô Thiên Thiên, không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi.” Giọng nói của hắn càng lúc càng lạnh, khiến toàn bộ lông tơ trên người tôi dựng đứng cả lên.

Do dự hồi lâu, cũng không chịu thua kém quay lại,” Nói đi, chuyện gì?”

Hạ Mộc Lão khẽ nhướn mày kiểm,” Tôi chờ cô lâu như vậy cô mới về, cô phải cho tôi một câu trả lời, cô đã đi đâu với cô gái kia?”

Mẹ kiếp, đùa tôi sao? Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái xoay người rồi đi.

Quả nhiên, mới đi được hai bước, Hạ Mộc Lão liền rống lên giận dữ, “ Quay lại ngay cho tôi.”

Không để ý đến hắn, tiếp tục bước lên phía trước.

“ Tô Thiên Thiên, tôi cảnh cáo cô đừng khiêu chiến giới hạn của tôi.”

Anh bắt tôi quay lại mà không nói có chuyện gì, rốt cuộc là có ý đồ gì đây? Một câu giống nhau anh không muốn nói lại lần thứ hai, một việc giống nhau tôi cũng không muốn làm lại lần thứ hai.

Tôi không tức giận không có nghĩa là tôi không có thái độ gì, nói tôi thách thức sự kiên nhẫn của anh, khiêu chiến giới hạn của anh, nhưng tôi lại thấy rõ ràng là anh đang làm khó tôi,” Hạ Mộc Lão, anh làm nũng đủ chưa hả? Lúc tôi đi anh đứng một bên cái gì cũng không nói, bây giờ tại sao tôi lại phải quay lại, anh đến đây không được sao?”

“ Lại đây.”

Dù sao tôi cũng đã đắc tội với hắn, tuy rằng vẫn còn sợ, nhưng thà giữ cho mình một chút tôn nghiêm còn hơn mỗi ngày đều phải sống trong lo lắng đề phòng. “ Tôi sẽ không quay lại đâu, có việc gì cần nói anh lại đây, không có thì tôi đi.”

“ Cho cô mười giây. Đến hay không đến?”

Mười giây, Hạ Mộc Lão, anh đã đánh giá mình quá cao rồi, đồng thời cũng quá xem nhẹ tôi , xúc phạm tôi một lần là đủ rồi, đừng mơ có lần thứ hai. Lạnh lùng phun ra một câu, “ Cho anh ba giây, không lại đây là tôi đi.”

Phía sau không hề phản ứng.

“ Một.”

“ Hai.”

“ Ba.”

Nói xong âm cuối cùng, tôi cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng bước đi.

Nghe thấy tiếng mở cửa xe,” Tô Thiên Thiên, đứng lại.”

Theo lời đứng lại, nhưng không có quay đầu,” Có chuyện gì thì nói đi, tôi không có thời gian buồn chuyện phiếm với anh đâu.”

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, mỗi bước đi của hắn, đều khiến lòng tôi nhảy dựng lên.

Hạ Mộc Lão, đừng tới đây, tôi sợ trái tim đã vấy bẩn của mình không nhận được mà nhảy rộn lên mất.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Đêm dịu dàng

Trên tay chợt lạnh, tôi cúi đầu nhìn xuống, là một chiếc điện thoại di động.

Đến khi tôi quay đầu lại nhìn, Hạ Mộc Lão đã xoay người đi về hướng xe,” Nghe rõ, không được tắt máy.”

Ngờ ngàng nhìn bóng lưng hắn, hắn bảo tôi quay lại để đưa thứ này cho tôi sao? Thế thì việc gì hắn phải hung dữ như vậy, cần gì phải dùng ngữ khí uy hiếp bắt tôi quay lại.

Chiếc xe BMWs đen bóng sành điệu vừa đi khuất, tôi mới cất bước tiến vào biệt thự.

Hơn mười giờ, Hoa Thần mới đến. Chờ anh tắm rửa xong đi vào phòng ngủ đã là mười một giờ. Giống như trước đây, chưa từng có sự trò chuyện, đối với chuyện phát sinh ở Duy Đô hôm nay, tôi cũng ngậm miệng không đề cập tới.

Anh nằm ở bên cạnh sườn tôi, đầu ngón tay theo môi tôi xẹt qua. Giây tiếp theo, môi anh đã nhẹ nhàng đặt lên môi tôi. Tôi hậm hực trừng lớn con mắt nhìn chăm chăm vào người đối diện mình.

Anh buông ra, bất mãn nói,” Ngu ngốc, đêm nay Hạ Mộc Lão không phải đã dạy cô khi hôn môi phải nhắm mắt lại rồi sao?”

“ Ừm, tôi biết.”

Khi môi anh lại tiếp tục đặt lên, tôi nhanh chóng nhắm mắt lại. Lưỡi anh linh hoạt khiêu khích mở hãm tôi ra, cùng lưỡi tôi giao quần cùng một chỗ.

Tôi không hiểu vì sao Hoa Thần lại hôn tôi, đây là lần đầu tiên anh động vào môi tôi, trong lòng ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Khi tôi không còn chút sức lực nào nữa anh mới dần dần buông ra, về mặt chăm chú hỏi,” Cô trước kia chưa từng hôn qua ai sao?”

Lắc đầu phủ nhận,” Không có.”

“ Nghĩ cho kĩ rồi trả lời tôi, nụ hôn đêm nay là nụ hôn đầu tiên của cô sao?”

Không hiểu anh đang nghĩ ngợi cái gì, gật gật đầu khẳng định.

Cái gật đầu của tôi lại dẫn tới sự tức giận của anh,” Đồ ngốc, cô mấy tháng trước đã hôn tôi, bây giờ còn không thừa nhận.”

Mấy tháng trước? Tôi đã hôn anh sao? Chợt nghĩ ra, quả thật lần đó ở quán bar tôi đã hôn anh, thật tốt khi nụ hôn đầu của tôi không phải là tên hỗn đản Hạ Mộc Lão kia.

Hoa Thần với tay chạm vào người tôi, vỗ về khuôn mặt tôi,” Nhớ kĩ, về sau không được để người khác động vào môi em nữa.”

Trong lòng khó hiểu,” Tại sao?”

Tay anh tăng thêm lực đạo,” Tôi không thích người khác động vào đồ vật này nợ của tôi, hôm nay tôi hôn môi em, người khác sẽ không thể động đến.”

Tôi nghĩ sự bá đạo của anh là một điểm báo đầy bão táp, vội vàng hít vào một hơi. Trong thời gian hợp đồng quy định tôi nhất định sẽ làm được, nhưng sau khi hợp đồng kết thúc, anh sẽ không có quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa.

Có điểm ngoài dự kiến của tôi, đêm nay anh dịu dàng một cách kì diệu, khiến tôi có chỗ không quen. Làm tôi càng kinh ngạc hơn nữa chính là anh hôm nay lại nói với tôi nhiều như vậy, tất cả đều rất-rất không bình thường.

Triển miên qua đi, mặc quần áo xong, anh thần nhiên nói,” Ngày nghỉ Quốc Khánh mang em đi Mộ Phong chơi, em chuẩn bị trước một chút đi.”

Nói xong, anh tắt đèn, đi ra khỏi phòng ngủ, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lời nói của anh khiến tôi một lúc lâu sau đó mới có thể phản ứng được, thành phố Mộ Phong cách thành phố Thẩm Phong họ sống cũng không xa, ở giữa còn có hai thành phố khác. Thành phố Mộ Phong gần biển, phong cảnh rất đẹp, tôi vẫn muốn tới Mộ Phong tham quan, nhưng mà không có cơ hội đi. Bây giờ Hoa thần muốn mang tôi đi Mộ Phong chơi, cũng coi như là hoàn thành giấc mộng nhiều năm của tôi.

Trong đêm đen, ôm lấy chân, khẽ mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Gặp lại ma vương

Ngày mùng 1 tháng 10, tôi sớm đã chuẩn bị mọi thứ thật tốt, Hoa Thần nói buổi chiều tới đón tôi, buổi sáng rảnh rỗi không có việc gì làm bèn đi shopping.

Ngày hôm qua tôi nói với mẹ rằng ngày nghỉ sẽ đi thành phố Mộ Phong với Hiền nhi, mẹ gặp qua Hiền nhi, bà nói tính tình Hiền nhi phần chần bồng bột, lúc nào cũng nhìn thấy cảnh đẹp ý vui. Hiền Nhi và mẹ tôi rất hợp duyên, có lẽ bởi cô ấy từ nhỏ sớm đã mất mẹ nên mới có thể gần gũi với mẹ tôi như vậy.

Không biết vì sao, Từ Kiểm đối với Hiền nhi lại có thành kiến rất lớn, nó nói kể từ sau khi Hiền nhi xuất hiện tình bạn giữa chúng tôi như có một vết rạn nứt, nhưng tôi nghĩ không phải như vậy, cho dù Hiền nhi không xuất hiện, tôi và nó cũng không thể như lúc trước, bởi vì người thay đổi là tôi.

Đi dạo đã lâu, vẫn không mua được cái gì. Nhưng tôi không muốn mình phải về tay không, do dự nửa ngày không biết mua cái gì, cuối cùng đặt tay xuống quyết định đi mua một hộp bao cao su. Cho dù là chỉ là tình nhân nhưng tôi muốn phải thực hiện tốt các biện pháp tránh thai, không thể chỉ vì nhất thời lạc thú mà lưu lại mầm tai họa. Lấy hóa đơn, đem bao cao su giấu xuống tận đáy túi xách, sau đó tiếp tục đi dạo.

Di động vang lên, tôi lấy điện thoại ra thì thấy một dãy số xa lạ, nhấn nút nhận cuộc gọi, còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã gầm gè đầy giận dữ,” Tô Thiển Thiển, cô xem lời tôi nói là gió thoảng bên tai có đúng không?”

Đầu tôi bị một cổ lửa giận hùng hục thiêu đốt, gần đây tôi đâu có hứa hẹn với ai, cái gì mà xem lời hấn nói như gió thoảng, thật không hiểu nổi! “ Anh là ai? Tôi đã hứa gì với anh sao?”

“ Cũng không tôi nhì? Tô Thiển Thiển, mới một tháng không gặp mà hình như cô đã quên mất tôi là ai rồi.”

Trong lòng tức giận càng thêm sâu,” Anh cũng không nói anh là ai, thế thì tôi làm sao có thể nhận ra anh đây.”

“ Cô đang ở đâu?”

“ Đường Triều dương, trước cửa tiệm thuốc lớn Triều Dương.”

“ Chờ ở đấy, năm phút nữa tôi tới đón cô.”

Trong lòng cá kình, năm phút đồng hồ qua đi, lẽ nào hấn đang ở tại biệt thự tôi sống sao? Từ đường đó tới đây cũng phải mất mười phút, cuộc điện thoại đó thực đáng sợ, tôi rút cuộc vì cái gì mà phải đứng đây đợi hấn.

Không mục đích đi về phía trước, trong đầu không ngừng suy đoán xem cuộc điện thoại này là ai gọi đến.

Nghe thấy tiếng phanh xe truyền tới, tôi không quay đầu lại, cũng không nghĩ rằng nhanh như vậy mà hấn đã đến rồi.

“ Tô Thiển Thiển, không phải tôi đã nói cô ở đây đợi tôi sao?”

Dừng bước chân, chậm rãi quay đầu lại, một chiếc BMWs đỗ ở phía sau, nhìn xuyên qua tấm kính chắn, khuôn mặt điển đào chúng sinh của Hạ Mộc Lão lại xuất hiện trong tầm mắt.

Tôi kinh ngạc nhìn hấn, hấn bình tĩnh nhìn lại tôi, máu toàn thân lúc này tựa như đông cứng, trái tim lúc này tựa như ngừng đập, thời gian cũng tựa hồ yên lặng.

Không biết qua bao lâu, hấn mới mất kiên nhẫn hỏi,” cô còn muốn đứng ở đây bao lâu nữa?”

Một tháng không gặp hấn vẫn đáng ghét như vậy, nhanh như vậy liền lộ ra bản tính.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bỗng dưng quay đầu

Giận dữ làm bộ không nhìn thấy hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Tôi thật ngốc khi phải vất vả đoán đi đoán lại, ngoài hắn ra, trên đời này liệu còn ai có thể úp úp mở mở như vậy đây?

Di động vang, vừa nhìn thấy dãy số kia gọi tới, không chút do dự cắt đứt, Hạ Mộc Lão vẫn chưa từ bỏ ý định, một lần lại một lần gọi đến.

Đến lần thứ hai mươi mấy, tôi thật sự không thể nhịn được nữa, ấn nút nhận cuộc gọi.” Hạ Mộc Lão, nếu anh gọi tới là để chỉ trích tôi hay là xúc phạm tôi, thì anh làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Chỉ trích trong điện thoại, xúc phạm trong điện thoại hiệu quả cũng giống nhau thôi.”

Hạ Mộc Lão trầm mặc không lên tiếng, tôi nghĩ hắn đã tắt điện thoại. Nhìn vào di động một chút, thời gian đàm thoại vẫn đang tăng lên,” Không nói gì, tôi cúp máy đây.”

Ngay khi tôi chuẩn bị cúp máy, hắn mở miệng” Cô nói xong chưa, nếu xong rồi thì quay lại, tôi đợi cô. Hoa Thần sẽ nhanh tới thôi.”

Hoa Thần không phải buổi chiều mới đến sao? Như thế nào nhanh như vậy đã đến rồi? Hơi chần chừ nói,” Được rồi, tôi sẽ lại ngay bây giờ.”

Chậm rãi nhẹ nhàng bước đến gần vị trí Hạ Mộc Lão vừa mới dừng xe, nơi đó ngoài lá rụng ra, cái gì cũng không có.

Trong lòng chợt dấy lên sự mất mát, tủi thân. Hắn đã nói là sẽ chờ tôi, vậy mà lại ném tôi bỏ đi trước.

Di động lại vang lên, Hạ Mộc Lão chết tiệt, người đã đi rồi mà còn muốn gọi điện thoại tới để cười nhạo tôi sao? Nhấn nút nghe, rống lên giận dữ,” Hạ Mộc Lão, chẳng phải anh đã nói rằng sẽ không tính toán chuyện cũ nữa sao, tôi khinh anh!”

Hắn khẽ cười ra tiếng” Đồ đàn bà ngu ngốc, quay đầu lại nhìn đi rồi hãy khinh thường tôi.”

Đột nhiên quay đầu lại, hắn đang cầm di động tựa vào cửa xe, ý cười trên khóe miệng vẫn chưa biến mất. Nước mắt tôi chợt trào ra, thì ra hắn đi theo phía sau tôi, thì ra là tôi đã hiểu là hắn.

Rốt cuộc cũng hiểu được tại sao Hoa Thần và Hạ Mộc Lão đều nói tôi là đồ ngốc, tôi có thể trở về chỗ cũ tìm hắn, lại không biết quay đầu hỏi hắn đang ở đó hay là đang đi phía sau tôi, người không biết quay đầu chính là người thường xuyên bỏ qua rất nhiều người quan trọng, rất nhiều chuyện quan trọng.

Lau đi nước mắt trên khóe mắt, tắt điện thoại đi đến bên người hắn. Hắn khẽ nhướn mi.” Lên xe.”

Trần ngập xin lỗi nhìn hắn một cái, sau đó đóng thật mạnh cửa xe lại, hắn lên xe ánh mắt vô tình như cố ý dừng lại trên người tôi.

Bị hắn nhìn, cả người tôi cảm thấy không thoải mái, nhẹ nhàng hỏi một câu,” Không phải anh đã nói Hoa Thần sẽ nhanh tới sao? Như thế nào vẫn chưa lái xe đi?”

Ánh mắt hắn dừng trên người tôi, vẻ mặt hắn nghiêng ngả cười, ngón tay cái chạm vào cằm của tôi,” Tôi không nói Hoa Thần sẽ tới, thì liệu cô có ngoan ngoãn trở về không? Nói không chừng cô lại giống như lần trước, cho tôi ba giây.”

Nghe xong lời hắn nói, sự hồi lỗi trong lòng tôi nhất thời biến mất không còn chút tăm hơi, lần trước tôi chỉ cho hắn ba giây, nhưng người sai trước chẳng phải là hắn sao? Mình làm cái gì cũng không chịu nói, không lẽ tôi cứ phải như đứa ngốc dùng ánh mắt trần ngập sùng bái chờ hắn mở miệng à?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Lý do

Dùng hết sức gạt tay hắn ra, hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc một cái,” Hạ Mộc Lão, anh đừng quá phận, con thỏ bị bức đến nóng này cũng cần người, huống chi tôi là một con người.”

Tay hắn lại chạm vào người tôi, lần này không phải hướng đến cằm, mà là hướng đến cánh tay tôi, miệng hắn nhếch lên một nụ cười như có như không,” Cô không phải là thỏ, cô chính là sùng vật của Hoa Thần.”

“Không phải là sùng vật của anh, có xúc phạm tôi cũng chẳng đến lượt anh, về sau làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi thực sự rất ghét anh, rất ghét rất ghét.”

Hạ Mộc Lão sắc mặt lạnh lùng, đồng tử càng lúc càng nhỏ, nhìn thấy hắn như vậy, cơ thể tôi không tự chủ được lui về phía sau.

“Buông tay ra, tôi phải xuống xe.” Không hề lo lắng nói một câu. Tôi cố gắng cạy tay hắn ra, nhưng mà ngay cả một ngón tay cũng không thể cạy ra nổi.

“Ô Thiên Thiên, tôi cảnh cáo cô đừng có khiêu chiến giới hạn của tôi.”

Sức lực của tôi còn xa mới bì kịp với hắn, chỉ có thể tiếp tục kích thích hắn, chờ hắn tự mình buông tay, “Hừ, tôi cứ khiêu chiến anh đấy! Anh nói tôi xem lời anh nói như gió thoảng bên tai, vậy thì bây giờ có thể cho tôi biết tại sao không?”

Từ hàm răng hắn rít ra một câu” Ô Thiên Thiên, cô muốn chết có phải không?”

Hạ Mộc Lão, cho dù có chết, anh cũng phải giải thích cho tôi, tôi không muốn mình phải chết khi không biết lý do rõ ràng. Nhìn thấy anh tôi còn trốn không kịp, như thế nào lại đáp ứng chuyện gì với anh được.

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn” Cho dù có chết anh cũng phải cho tôi biết rõ nguyên nhân chứ, tôi không muốn chết một cách không minh bạch.”

“Không phải tôi đã nói rằng không được tát máy sao?”

Cố lấy hết dũng khí biện giải cho mình” Di động của tôi từ trước đến nay vẫn không hề tắt máy.”

Hạ Mộc Lão cắn chặt môi, dùng ánh mắt như muốn đem tôi ra lăng trì, từng giọt từng giọt thời gian trôi qua trong im lặng.” Nếu anh không muốn trả lời, buông tay ra để tôi đi.”

Tay hắn gia tăng thêm lực, tay phải tôi tựa hồ như bị bóp nát, tôi nhẹ giọng kêu đau,” Á! Đau quá! Anh nhẹ tay một chút đi.”

Hắn nghe lời giảm bớt lực, ánh mắt cũng không phần lộ lòng như trước nữa. Thấy hắn có điểm bình thường trở lại, tôi nhẹ nhàng hỏi một câu, “Hạ Mộc Lạc, tôi khi nào xem lời anh nói như gió thoảng bên tai? Anh không nhằm người đấy chứ?”

Ánh mắt hắn lại biến lãnh: “Di động đêm hôm đó tôi đưa cho cô tại sao lại tắt máy.”

Trong lòng cả kinh, hấp phải một luồng khí lạnh, trùng lộn ánh mắt theo dõi hắn.

Thấy tôi không nói, hắn tiếp tục truy vấn, “Trả lời tôi.” Ngực khí kiên định, không cho nghi ngờ.

Trong lòng sợ hãi cúi đầu, ánh mắt dừng lại ở chỗ hắn nắm lấy tay tôi, “Tôi vốn không tắt máy, bởi vì không có ai liên lạc tới đây số kia, sau đó...”

“Nói tiếp, sau đó làm sao...?”

“Sau đó nó hết pin, tự động tắt điện thoại.”

Hắn rốt cuộc không thêm nói lại, nhưng mà tiếng hít thở kia càng lúc càng nặng. Kỳ thật tôi đã để quên cái di động kia ở góc nào đấy, lúc hắn đưa cho tôi cái di động đó, tôi tùy tay lấy, nhưng cái di động kia cũng không xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 32: Anh làm sao vậy?

Buổi chiều Hoa Thần đến đây, nhưng mà anh lại thông báo cho tôi một tin xấu: Hạ Mộc Lạc cũng đi Mộ Phong.

Khi tôi vừa nghe thấy câu nói đó, phản ứng đầu tiên chính là: “Em có thể không đi được không? Có Hạ Mộc Lạc đi cùng tuyệt đối không phải là chuyện tốt.”

Không như mong muốn, hắn chẳng những sẽ đi, mà lại còn ở chung một khách sạn.

Trên đường tới Mộ Phong tôi vẫn rầu rĩ không vui, tưởng tượng những phiền toái nói không ra khi phải sớm tối giáp mặt với Hạ Mộc Lạc.

Hầu như mỗi lần nhìn thấy hắn, ngoài hỗn loạn và bối rối ra tôi chẳng có thể làm được cái gì khác, chẳng những phải chịu đựng cho hắn bắt nạt, mà còn bị hắn xúc phạm nữa. Trước kia tôi sợ hắn, nhưng bây giờ không những sợ mà còn thấp phần chán ghét, ở trong mắt tôi hắn thuộc cấp bậc của một con mãnh thú vô mồi và dòng nước lũ, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém.

So với Hạ Mộc Lạc, Hoa Thần đáng yêu hơn. Nửa năm qua, ngoài lần nói mấy câu khó nghe trong Duy Đồ ra, cũng không còn nói những lời độc ác nữa. Tuy rằng tôi chỉ là tình nhân của anh, nhưng anh chưa từng xúc phạm tôi, càng chưa bao giờ buông lời uy hiếp.

Tới khách sạn, lên phòng 889, cửa vừa hé đã thấy một chiếc giường lớn đập vào mắt, đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ. Thuận tay vứt túi xách sang một góc, ngã lên giường, Hoa Thần đứng bên nhìn tôi, mặt không chút thay đổi phun ra một câu: “Ở đây không phải là nhà cô, chú ý hình tượng một chút.”

Mặt tôi nóng ran, lập tức đứng dậy ngồi ở một bên. Thừa dịp Hoa Thần không chú ý, lặng lẽ đem hộp bao cao su sáng nay mua đặt ở tủ đầu giường.

Ban đêm, Hoa Thần rất lạ, thân mình cuộn tròn lại. Tôi mặc áo ngủ vào, bật đèn, thấy sắc mặt anh tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Ngồi xổm bên giường, nhẹ nhàng đẩy anh một chút, “Anh không sao chứ?”

Anh không nói gì, kêu lên một tiếng đau đớn. Thấy Hoa Thần như vậy, trong lòng tôi có chút sợ hãi, buổi chiều vẫn còn khỏe mạnh như thế, tại sao đột nhiên lại trở nên như thế này?

Không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy ra khỏi phòng. Hạ Mộc Lạc ở phòng 888 ngay sát vách, hắn hẳn là biết chuyện gì đang diễn ra.

Gỗ thật mạnh vài cái vào cửa phòng 888, không có động tĩnh gì.

Nhân viên khách sạn nhả nhặn đi tới: “Tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho cô không?”

Lời nói còn chưa dứt, cửa đã mở ra, Hạ Mộc Lạc tựa người vào cửa, trông cực kỳ giống một con mèo lười biếng.

Cô nhân viên kia thức thời lập tức bước đi.

“Cô mặc như vậy là muốn câu dẫn tôi sao?” Hắn nhướn nhướn mi, ánh mắt dừng lại ở trước ngực tôi.

Giờ phút này tôi không còn đủ kiên nhẫn để đấu khẩu với hắn nữa, “Mau đi xem Hoa Thần thế nào đi! Anh ấy bây giờ sắc mặt tái nhợt đang nằm trong phòng.”

“Chứ không phải là tưng-dục-quáđộ sao (ân ái quá sức)? Tô Thiên Thiên, cô nửa đêm tới gõ cửa, nếu muốn lên giường của tôi thì cứ việc, cửa vẫn mở.”

Thật muốn đánh chết cái tên hỗn đản này quá, nhưng mà bây giờ không phải lúc, Hoa Thần hiện đang đau đớn cuộn tròn mình lại, “Hạ Mộc Lạc, nếu bây giờ anh không đi xem, thì có lẽ anh sẽ không bao giờ được gặp lại Hoa Thần nữa đâu.”

Nói xong, xoay người đi vào phòng 889.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 33: Chú ý hình tượng

Có lẽ là hẳn biết tình hình nghiêm trọng, cho nên đi theo tôi vào phòng 889.

Tôi không thêm đề ý tới hắn, lập tức đi đến bên giường.” Anh thế nào rồi?”

Hạ Mộc Lão lạnh lùng phun ra một câu,” Đồ đàn bà ngu ngốc, Hoa Thần hôm nay không ăn cơm chiều, dạ dày hẳn không được tốt.”

Nghe xong lời hắn nói, tâm trạng căng thẳng của tôi cũng được thả lỏng phần nào.

Hoa Thần quả thật tối nay không hề động vào thứ gì, nhưng mà tôi không hiểu, dạ dày anh đã không tốt vì sao còn thường xuyên đi uống rượu? Tại sao lại không biết tự thương lấy thân thể mình chứ?

Hạ Mộc Lão lập tức cầm lấy điện thoại, ấn nút gọi phục vụ viên,” Phòng 889 gọi, mau mang thuốc đau dạ dày lên đây.”

Rất nhanh, nhân viên khách sạn mang thuốc đến. Rót một cốc nước ấm, lấy hai viên thuốc ra, ngồi xồm bên giường.” Hoa Thần, uống thuốc đi.”

Hoa Thần thần nhiên mở to hai mắt, đẩy mắt một mảnh lạnh như băng, không có lấy một tia ấm áp, uống thuốc xong anh lại nhắm mắt lại.

Sau khi Hạ Mộc Lão rời khỏi phòng, tôi đóng cửa lại, tắt đèn, rón ra rón rén xốc chân lên nằm xuống.

Hoa Thần một tay kéo tôi áp vào trong lồng ngực, tôi sợ đến mức một chút cũng không dám cử động, rụt rè hỏi một câu,” Hoa Thần, dạ dày của anh, có còn đau không?”

Vừa nói xong, tôi liền hồi hận tới mức muốn đem lưỡi của chính mình cắn đi cho xong, hỏi chuyện này quả thực quá sức ngu ngốc, vừa mới uống thuốc, hiệu quả làm sao có thể nhanh như vậy được.

“Câm miệng, ngủ.”

Ngoan ngoãn câm miệng lại, tay tôi không biết nên để chỗ nào thì tốt, sợ đụng tới anh.

Anh đem tay tôi đặt ở trên lưng, ôn hòa phun ra một câu,” Đừng lộn xộn.”

Nói không căng thẳng là giả, tim tôi thoáng chốc đập loạn nhịp, không biết hành động vừa nãy của anh là có dụng ý gì.

Nhắm mắt lại, buộc chính mình không nghĩ ngợi nhiều, tựa vào trong lồng ngực anh, nặng nề ngủ.

Buổi sáng hôm sau, tay của tôi vẫn khoát trên lưng Hoa Thần, hai mắt anh nhắm nghiền, hô hấp đều đều, cả người cũng không phát ra khí thể lạnh lùng như trước nữa. Lần đầu tiên tỉnh lại thấy anh nằm bên người, bỗng cảm thấy có điểm không quen.

Khuôn mặt anh góc cạnh rõ ràng, lông mi của anh thật dài, bàn tay không nghe lời muốn chạm vào bờ mi mềm mại, ngay lúc tay tôi chỉ còn cách lông mi của anh khoảng chừng hơn 1cm, tay anh nâng lên nắm chặt lấy bàn tay tôi, mắt anh vẫn như cũ nhắm lại, thần nhiên nói một câu,” Em đang làm gì thế?”

Anh khi nào đã tỉnh? Chẳng lẽ anh lại giả vờ ngủ? Chẳng lẽ bây giờ anh cho rằng tôi đang định mưu sát anh sao? Yếu ớt vì mình giải thích.” Lông mi của anh rất dài.”

Anh đột nhiên mở mắt ra, khác với tối hôm qua, trong ánh mắt anh dường như có một tia ấm áp, nhìn tôi hồi lâu, rồi thần nhiên đáp.” Lông mi của em cũng rất dài.”

Bàn tay tôi bị ma xui quỷ khiến khẽ chuyển động.” Em có thể chạm vào lông mi anh một chút được không?”

“Không được.”

Động tác trên tay ngừng lại, rất không vui nói” Quên đi, quên đi.”. Lần này là do anh đột nhiên tỉnh dậy cho nên tôi mới không làm được, lần sau tôi thừa dịp lúc anh đang ngủ, nhất định sẽ chạm vào được.(Oai.sắc nữ)

Còn chưa kịp thu tay lại, tay anh đã luồn vào trong áo ngủ của tôi (sắc nam! hai anh chị này đúng là một đôi!). Tôi trừng lớn ánh mắt nhìn anh, ngày hôm qua anh bắt tôi phải chú ý hình tượng, nhưng hiện tại giữa thanh thiên bạch nhật lại đi làm cái loại chuyện này. Anh không thêm đề ý tới biểu tình quái dị của tôi, động tác trên tay vẫn tiếp tục.

Đang lúc triển miên, điện thoại đột nhiên vang lên, thật sự là đại sát phong cảnh mà . Hoa Thần không hôn không giận dứ ra, một thân lửa thể xuống giường, tôi vốn tưởng rằng anh sẽ tiếp điện thoại, ai ngờ lại đem dây điện thoại giật đứt.(khâm phục anh quá*mơ màng*)

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Rơi xuống nước

Rời khỏi phòng, đã hơn 11 giờ, vừa bước ra đến cửa liền nhìn thấy Hạ Mộc Lão.

Hạ Mộc Lão dựa người vào cửa phòng 889, vẻ mặt có chút dâm chiêu nhìn tôi và Hoa Thần, ôn hòa phun ra một câu:” Hai vị, trời sắp tối rồi.” (Cái nì mà gọi là ôn hòa á? Sắc mùi dâm !!!)

Tôi dám khẳng định cú điện thoại kia là do hắn gọi đến.Khuôn mặt nóng bừng, lùi ra sau vài bước.

Hoa Thần thần nhiên nhìn hắn một cái, trầm mặc không lên tiếng.

Hạ Mộc Lão lại mở miệng.” Bê bơi đã bao trọn rồi, hai người đi ăn điểm tâm trước, tôi ở dưới bể bơi chờ.”

Nói xong lạnh lùng xoay người đi, lưu lại cho tôi và Hoa Thần một cái bóng đáng

.....

Cạnh bể bơi, trong tay tôi cầm khăn tắm, lẳng lặng ngồi ở một bên nhìn Hoa Thần và Hạ Mộc Lão đang trắm mình dưới nước.

Diện mạo hai người thật không thể khủng hoảng hơn, dáng người đẹp không cần nói, lại có tiền. Nếu là thật lòng yêu nhau, thì có thể xưng là hoàn mỹ tình nhân được rồi.

Một con gió nhẹ lay buồn khẽ phả vào mặt, vài lọn tóc dài chấm đến thắt lưng không nghe lời theo gió bay múa, nâng tay hất hất tóc, quay đầu lại đã nhìn thấy Hoa Thần ở phía bên kia ngoác tay.

Hỏi anh?” Có chuyện gì?”

“ Khẩn tảm ”

Tôi cầm khăn tắm đi đến chỗ Hoa Thần, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Hạ Mộc Lão đang nhìn mình chằm chằm. Trong lòng nhảy dựng lên, chân trượt dài, tôi còn chưa kịp phản ứng, cả người đã rơi vào trong nước.

Tôi từ trước tới nay chưa bao giờ rơi vào tình huống này, tôi không giấy dựa, nhắm mắt lại, nước từ từ khuếch tán trên đỉnh đầu.

Cái bể bơi chết tiệt này tại sao lại sâu như vậy? Mẹ mới phẫu thuật được mấy tháng, mẹ vẫn còn cần tôi, nếu tôi chết, mẹ biết phải làm sao bây giờ?

Không! Tôi mới có 18 tuổi, không thể chết đuối ở đây được. Ai cứu tôi với? Hoa Thần, cứu tôi! Hạ Mộc Lão, cứu tôi!

Đột nhiên bên hông bị ôm chặt, một cổ lực đạo kéo tôi lên khỏi mặt nước.

Sau khi lên bờ, trợn tròn mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt của Hoa Thần. Mặt hắn không chút thay đổi, đôi mày rậm nhíu chặt lại.” Đồ ngốc! Vừa mới nghĩ cái gì thế hả?”

Tự biết mình sai, tôi cúi đầu tránh đi ánh mắt của Hoa Thần, thấp giọng nói:” Không có gì.”

Tôi quá thật không có bất cứ một suy nghĩ nào, chỉ là thấy ánh mắt của Hạ Mộc Lão nhìn mình, nói không sợ hãi là giả, chỉ mong lần này qua đi, về sau không cần gặp lại hắn nữa.

Hôm nay mừng 2 tháng 10, tôi đã bị hắn làm sợ đến mức rơi xuống nước, thiếu chút nữa thì bỏ mình, không biết vài ngày còn lại sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa đây.

Hoa Thần không truy vấn nữa, Hạ Mộc Lão bơi lại đây, bằng ra một câu.” Không nghĩ gì mà ngay cả bước đi thôi cũng không được? Bản thân không biết bơi thì lúc đi đường phải chú ý một chút chứ!”

Đồ chết tiệt. Kinh thường không thèm quay đầu lại nhìn hắn. Ánh mắt dừng ở trên vai, quần áo thấm nước dính chặt vào người, những vệt hôn ngân ở trước ngực bị lộ ra ngoài không bỏ sót.

Đang chuẩn bị đưa tay kéo áo, Hoa Thần đã thay tôi đem quần áo khô đến trước mặt.” Đi thay quần áo trước đi.”

Một dòng nước ấm thẳng qua tim, tuy rằng chỉ là tình nhân, nhưng anh đối với tôi cũng không phải vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bắt kẻ thông dân?

Ngày ngày ở khách sạn trôi qua, cho tới 8 giờ tối, Hoa Thần nhận được điện thoại của Tô Ngưng, cô ở trong điện thoại nói mình đã đến thành phố Mộ Phong, lập tức sẽ tới sẽ tới khách sạn Thu Phong.

Hoa Thần sắc mặt phức tạp nhìn tôi, trầm mặc không nói.

Hạ Mộc Lão cũng dị thường im lặng. Tôi cũng không nói.

Giờ phút này tôi còn có thể nói cái gì? Có khả năng làm cái gì đây? Có lẽ Hoa Thần và Tô Ngưng sắp kết hôn, Hoa Thần chắc chắn rất để ý tới cô ấy, bằng không anh đã không trưng cái biểu tình này ở trên mặt.

Tôi không thể gây thêm phiền phức cho Hoa Thần được, quan hệ giữa chúng tôi chỉ dựa trên cơ sở tiền bạc, anh đã đáp ứng đầy đủ những thứ tôi yêu cầu, nếu giờ phút này tôi mà gây thêm rắc rối cho anh là tôi không đúng. Tốt nhất là tôi rời đi trước, bằng không, nếu Tô Ngưng phát giác ra được quan hệ mập mờ giữa tôi và Hoa Thần, đến lúc đó cả thành phố đều biết, mẹ khẳng định sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi, nếu chỉ lừa bà một lần, có lẽ sẽ được tha thứ, nhưng mà tôi đã lừa bà hết lần này tới lần khác.

Tôi hiện tại chỉ là một sinh viên, căn bản không thể độc lập sinh tồn, sức khỏe mẹ không được tốt, không thể đi làm, nếu không có tiền của Hoa Thần, tôi tất nhiên là phải nghỉ học. Cấp ba, khi tôi còn chưa đỗ vào Thánh Hoa, nghỉ học có lẽ tôi sẽ làm, nhưng vấn đề hiện tại là tôi đã vào được trường Thánh Hoa, giấc mộng nhiều năm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy? Chỉ có thể tiếp tục làm tình nhân của Hoa Thần, chờ đến khi tôi có thể độc lập sinh tồn, hợp đồng cũng hết hạn. Hiện tại, chỉ có rời đi mới là biện pháp tốt nhất.

Do dự hồi lâu, cuối cùng đánh vỡ trầm mặc.” Tôi đi trước, có ấy sẽ không biết được đâu.” Khóe miệng khẽ nhếch lên, chống lại ánh mắt của Hoa Thần.

Ánh mắt của Hoa Thần càng lúc càng phức tạp, gắt gao khóa trụ tôi. Tôi nghĩ, anh hẳn là đang lo lắng việc tôi sẽ rời đi, dù sao tôi và anh cũng không có tình cảm gì, quan hệ của chúng tôi cũng chỉ dựa trên tiền bạc.

Hoa Thần lắc đầu.” Là anh mang em tới, làm thế nào có thể để em một mình rời đi.”

Hạ Mộc Lão nhìn Hoa Thần một lúc lâu rồi liếc mắt một cái, quay đầu lại nhìn tôi.” Tô Thiên Thiên, cô không thể đi trước, Tô Ngưng cũng biết cô đang ở đây.”

Trong đầu “ BOM ” một tiếng, tất cả trở nên trống rỗng, chẳng lẽ bí mật tôi vất vả và che giấu hơn nửa năm bây giờ sẽ bị vạch trần sao? “ Phải làm thế nào bây giờ?”

Hay là thuê thêm một căn phòng, nói không quá, ngày đó Hạ Mộc Lão cũng đã nói với Tô Ngưng rằng tôi là bạn gái của hắn.

Tiếp tục im lặng, im lặng.

Một lúc lâu sau, Hạ Mộc Lão thần nhiên nói.” Hiện tại chỉ còn một cách, Tô Thiên Thiên- cô ở phòng 888 cùng với tôi, Tô Ngưng rất miễn cảm, nếu như thuê một căn phòng khác, cô ấy khẳng định sẽ nghĩ rất nhiều.”

Khiếp sợ nhìn Hạ Mộc Lão, há mồm muốn nói, nhưng không phát ra nổi tiếng nào. Một nam một nữ, một chỗ một đêm cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu làm thế thì phải ở chung phòng với hắn mấy đêm, hơn nữa tôi còn rất ghét hắn, lỡ nửa đêm hắn nổi cơn thú tính, tôi đây biết trốn chỗ nào?

Hoa Thần có thâm ý khác nhìn tôi liếc mắt một cái, lại đem tầm mắt chuyển về hướng Hạ Mộc Lão, chờ hắn nói tiếp.

Hạ Mộc Lạo về mặt khinh thường nhìn tôi từ trên xuống dưới, phun ra một câu:” Các người không cần nhìn tôi như vậy, hiện tại không còn có cách nào tốt hơn, có đồng ý hay không tùy các người, đáng người của Tô Thiên Thiên tôi một chút cũng không có hứng thú.”

Đáng người của tôi làm sao? Ngoài bộ ngực không được lớn cho lắm, thì tất cả các chỗ khác cũng đều được coi là quyến rũ, yêu cầu của anh cao quá rồi đấy! “ Không có hứng thú là tốt nhất, tôi vẫn còn sợ thú tính trong người anh lắm nha!” Không chút khách khí độp lại một câu.

Nói xong, không đợi Hoa Thần mở miệng, Tôi đứng dậy thu dọn đồ đạc. Tuy rằng Hoa Thần vẫn chưa nói gì, nhưng tôi biết ánh mắt của anh chưa bao giờ rời khỏi người tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đêm thứ nhất cùng phòng

Thu dọn mọi thứ sạch sẽ, quay đầu lại nhìn Hoa Thần mỉm cười:” Hoa tiên sinh, tôi bây giờ phải bàn giao đi sang vách tường bên kia rồi.”

Hoa Thần không nói lời nào, tôi coi như anh ngầm đồng ý. Tôi cũng không nói gì nữa, đi theo sau Hạ Mộc Lạo ra khỏi phòng 889.

Lấy bừa một đọt vật lẩn qua lẩn lại trên tay, ngồi trên ghế sofa. Đột nhiên nhớ tới một vấn đề cực kì nghiêm trọng, chỉ cso một cái giường. Vậy cái giường này là hần gì? Hay là tôi ngủ đây?

Hạ Mộc Lạo hé mắt nhìn tôi liếc một cái, đẩy tôi sang một bên sofa,” Cô đi dọn đồ trước xuống đi, nhìn cô vứt đồ lung tung như thế, người có mắt vừa nhìn thấy đã biết rồi.”

Không thèm quay đầu lại nhìn hần, đồ đạc tí nữa tôi dọn không được sao? Có gì mà phải làm ngay bây giờ?

Hạ Mộc Lạo nheo mắt lại, lộ ra hơi thờ ngụy hiêm:” Tô Thiên Thiên, đừng có khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi, không phải cái gì tôi cũng có thể nhường nhịn cô đâu.”

Hạ Mộc Lạo, tôi hiện tại chịu nghe lời anh, là bởi vì tôi cần anh phối hợp, quay về Thẩm Phong rồi thì anh cũng chẳng là cái thá gì đâu.

Tôi vào phòng 888 chưa tới 10 phút, Tô Ngưng đã đến.

Nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Tô Ngưng, tôi rất muốn nói với cô ấy rằng: Tô Ngưng, đừng quá yêu Hoa Thần, cho dù đã có cô, anh vẫn sẽ có những người phụ nữ khác, chẳng quan tâm đến chuyện việc cô và anh sắp kết hôn.

Có lẽ là vì cổ áo tôi có chỗ thấp, ánh mắt Tô Ngưng sắc như dao nhìn đến vết hôn ngăn trước ngực tôi, về mặt xấu xa nhìn tôi và Hạ Mộc Lạo.

Nhưng mà Tô Ngưng lại không biết vết hôn ngăn trên người tôi, lại chính là kiệt tác của bạn trai cô.

Hạ Mộc Lạo mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói:” Tô Ngưng, thu hồi lại cái vẻ mặt quái dị cùng cái tư tưởng không thuần khiết của cậu lại ngay, đừng đem Thiên Thiên ra trêu chọc.”

Tô Ngưng nghe xong, ý cười càng sâu, ghé sát vào tai tôi nói:” Thiên Thiên, Hạ Mộc Lạo ba năm trước đây lúc còn độc thân, có không ít nữ sinh theo đuổi bị hần cự tuyệt, em nhất định phải giữ hần thật chặt nha, tốt nhất là có con rồi lập gia đình.”

Lời cô nói khiến tôi đỏ bừng cả mặt, sao cô lại có thể nói huych toẹt như như vậy, tôi nhìn Hạ Mộc Lạo đã thấy ghét rồi, như thế nào lại có thể mang thai con của hần đây? Như thế nào lại có thể dùng đứa nhỏ buộc hần kết hôn?

Hạ Mộc Lạo hình như biết Tô Ngưng đã nói cái gì với tôi, sắc mặt trầm xuống:” Tô Ngưng, tôi đã nói là thu cái tư tưởng không thuần khiết của cậu lại ngay cơ mà?”” Cầm lấy tay tôi,” Thiên Thiên, về nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng làm phiền bọn họ.”

Lời nói còn chưa dứt, Hạ Mộc Lạo đã lôi tôi về phòng, phía sau truyền đến tiếng cười của Tô Ngưng.

Từ lúc Tô Ngưng xuất hiện, tôi chưa nghe thấy Hoa Thần nói một câu nào, tuy rằng bọn họ không yêu nhau giống như trong suy nghĩ của tôi, nhưng mà trông bọn họ thực xứng đôi.

Vừa đi vào phòng 888, Hạ Mộc Lạo liền buông tay của tôi ra,” Trước mặt người ngoài thì phải cố gắng giả vờ yêu tôi sâu đậm đến mức nhiều nhất có thể.”

Vừa nhìn thấy cái bán mặt anh đã thấy ghét rồi, làm thế nào tôi có thể diễn bộ thâm tình đây? Nếu lúc trước hần từng chọc tới tôi, thì chưa biết chừng bây giờ tôi cũng có thể diễn được màn kịch thâm tình với hần rồi,” Tôi sẽ cố gắng, nhưng mà anh đừng bệnh quá như thế, tôi sợ mình sẽ nôn mất.”

Nói xong, lướt qua hần, đi đến bên giường.

“Hạ Mộc Lạo, tôi ngủ ở sofa, anh ngủ ở giường đi.”

“Cô cho rằng Hạ Mộc Lạo tôi là ai? Ngộ nhớ để chuyện cô nằm trên sofa truyền ra, tôi biết phải nhìn mọi người như thế nào đây?”

“Anh không nói, tôi không nói, không ai biết.”

“Không được, giường rộng như vậy, đủ chỗ cho hai người ngủ. Với cái dáng người này của cô có cời hết đồ trước mặt tôi, tôi cũng không thèm.”

Nhất thời chán nản, chưa từng thấy qua người đàn ông nào độc ác như vậy,” Tôi chỉ sợ thú tính của anh nhất thời bộc phát thôi.”

“Thú tính của tôi có bộc phát thì cũng biết chọn đối tượng để mà thương thức.”

“Anh...”

Còn chưa nói xong, hần đã bế tôi ném lên trên giường, một bàn tay giữ chặt không để tôi lộn xộn.

“Đem cái tay lợn của anh ra khỏi người tôi, nặng muốn chết, còn ai có thể ngủ được đây?”

Lời nói tiếp theo của Hạ Mộc Lạo khiến tôi đột nhiên có suy nghĩ muốn đánh chết người,” cân nặng của tôi với Ha Thần cũng không sai biệt lắm, cả người hần áp lên người cô cũng không ngại nặng, tôi chỉ để một cánh tay trên người cô thôi mà sao phải nói nhiều như vậy?”

Ngoài miệng không nói cái gì, trong lòng lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Bằng chứng phản bội

Sáng hôm sau, vừa mở mắt đã nhìn thấy cái bản mặt thiếu nợ của Hạ Mộc Lão, tay vẫn còn để trên người tôi, tôi hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nếu ánh mắt có thể dùng để giết người, dám khẳng định hắn chết không dưới mười lần.

Hắn tuy rằng nằm ở bên cạnh tôi, nhưng đối với hắn tôi vẫn luôn cảm thấy cách rất xa, dường như không bao giờ có thể với tới.

Không biết qua bao lâu, cái giọng hăm tài của hắn truyền vào trong tai, “Tô Thiên Thiên, cô còn muốn nhìn bao lâu nữa đây? Tự tôi cũng biết bộ dáng của mình thực không tồi, nhưng cô cũng không cần làm ra cái vẻ mặt si mê ngu ngốc đó chứ?”

Khuôn mặt nóng bừng, không thèm quay đầu lại nhìn hắn, “Anh có thể bỏ tay ra được chưa? Dáng người tôi không đẹp, anh cũng đừng bắt ép tay mình phải đặt lên người tôi, cẩn thận lại ảnh hưởng đến khẩu vị thưởng thức của anh.”

Hắn khinh thường cười nhạo ra tiếng, “Này, cô cũng đã lên giường của tôi rồi, cần gì phải cự tuyệt như thế?”

Anh nghĩ rằng tôi muốn ngủ cùng giường với anh à? Nếu có cách khác tôi sẽ không đòi nào chịu chung giường với anh. Giận dữ giữ chặt tay hắn đặt ở dưới miệng, dùng hết sức cắn một cái.

Hạ Mộc Lão kêu lên một tiếng đau đớn: “Này, cô đừng có mà được một bước lại muốn tiến thêm hai bước!”

Bỏ tay hắn ra, xoay người xuống giường: “Tôi đi đánh răng, sợ trên người anh có độc lắm!”

Hắn chậm chạp phun ra một câu: “Chắc tôi phải tới bệnh viện khám xem có mắc bệnh chó dại không quá.”

Khi tôi và Hạ Mộc Lão đến, nhìn hai người ở phòng 889 liền truyền đến một dự cảm không tốt, Tô Ngưng sắc mặt tái nhợt, Hoa Thần mặt không chút thay đổi.

Tôi nghi hoặc nhìn về phía Hạ Mộc Lão, Hạ Mộc Lão sắc mặt nghiêm trọng nhìn Hoa Thần, bốn phía tĩnh lặng tới mức ngay cả cái kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Sợ hãi giật nhẹ cánh tay Hạ Mộc Lão, nhẹ giọng hỏi: “Hạ Mộc Lão, rốt cuộc là có chuyện gì? Tôi cứ có cảm giác là lạ.”

Hạ Mộc Lão ghé sát vào tai tôi, nhẹ giọng nói: “Trước tiên đừng nói gì, tôi quen biết hai người bọn họ lâu như vậy mà cũng chưa thấy bọn họ như thế này, chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra rồi.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

“Thiên Thiên, ở trước mặt Tô Ngưng đừng gọi tôi là Hạ Mộc Lão, cứ gọi Mộc Lão hoặc Lão là được.”

Tôi không hiểu hắn vì cái gì mà muốn diễn kịch cho Tô Ngưng xem, bọn họ đã quen biết lâu như vậy còn muốn giấu diếm cái gì, áp chế hoang mang trong lòng xuống, ánh mắt dừng ở trên người Tô Ngưng.

Không biết qua bao lâu, Tô Ngưng mới mở miệng: “Thần, anh không muốn giải thích sao?”

Hoa Thần trầm mặc không lên tiếng, ánh mắt không biết đã phiêu du đến nơi nào.

Tôi còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, Tô Ngưng đã mở tủ đầu giường, lấy ra một hộp bao cao su còn chưa mở.

Lúc ấy tôi liền tròn tròn hai mắt, trừng trừng nhìn hộp bao cao su kia, không biết phải làm thế nào cho phải.

Tôi lại làm hỏng việc nữa rồi, Hoa Thần, thực xin lỗi, đã làm liên lụy đến anh, anh căn bản không biết tới sự tồn tại của hộp bao cao su kia, nếu Tô Ngưng không phát hiện ra, chỉ sợ tôi vì tiếc tiền cũng sẽ không quảng đi.

Dời tầm mắt, dừng lại ở trên khuôn mặt tái nhợt của Tô Ngưng. Tôi nghĩ, giờ phút này sắc mặt của tôi so với Tô Ngưng còn nhợt nhạt hơn nhiều. Cô phát hiện ra bằng chứng ngoại tình của bạn trai mình, mà tôi lại giống như một kẻ bị bắt thông dâm giữa giường, cho dù Tô Ngưng không biết tôi là người đã chuẩn bị hộp bao cao su đó.

“Thần, em chỉ muốn nghe lời giải thích của anh, chỉ cần anh giải thích, em nhất định sẽ tin.”

Tôi không biết sự trầm mặc của Hoa Thần là sợ Tô Ngưng bị tổn thương hay là khinh thường không thèm đáp, nhưng điều Tô Ngưng muốn chỉ là một lời giải thích thôi mà, chuyện đó đối với anh khó khăn đến vậy sao?

Ngực của Hạ Mộc Lão dính chặt phía sau lưng tôi, cái tư thế này quá mức mờ ám, khiến tôi có suy nghĩ gay dục, nhưng chút lý trí còn sót lại trong đầu lại nhắc nhở tôi phải cố gắng trấn tĩnh.

Ngay cả một giường cũng đã ngủ cùng rồi, đừng nói là cái tư thế mờ ám hiện tại, cho dù có nói chúng tôi đã phát sinh quan hệ chắc chắn mọi người đều tin, cô nam quả nữ ở cùng một đêm, nếu nói không xảy ra chuyện gì, mới không ai tin.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 38: Mẫn cảm

Nhưng vấn đề là chúng tôi thực sự không phát sinh bất cứ chuyện gì, nếu cứ để mặc hắn như vậy cũng không ổn, dù sao vẫn còn mấy đêm, tối hôm qua không xảy ra chuyện gì, không có nghĩa mấy đêm sau cũng bình yên vô sự, cần phải giữ an toàn” Hạ Mộc Lão...chú ý hình tượng một chút.”

Hạ Mộc Lão ghé sát vào tai tôi, cố ý thấp giọng nói:” Đồ ngốc, xem cô lại gây ra chuyện tốt gì kia? Cô không gây phiền toái cho người khác sẽ cảm thấy rất buồn chán có đúng không?”

Lần này tôi thực sự biết lỗi rồi mà, về sau tôi nhất định không bao giờ mang mấy thứ đồ này ra khỏi nhà nữa. Lần trước thuốc tránh thai bị Từ Kiềm phát hiện, lần này bao cao su lại bị Tô Ngưng phát hiện, vì đã có bài học, tôi cũng không bao giờ đi ra ngoài với Hoa Thần nữa, ra ngoài cùng anh khẳng định sẽ gặp Hạ Mộc Lão, gặp Hạ Mộc Lão sẽ có rất nhiều phiền toái, mặc dù tôi không đi trêu chọc hắn.

“Hạ Mộc Lão, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Nói không cần phải lỗi cả tên họ tôi ra gọi như thế, phải thâm tình, hiểu không?”

Việc này chỉ Hạ Mộc Lão mới có cách, nếu giờ phút này tôi mà cãi nhau với hắn, có lẽ việc này sẽ phát triển tới nỗi không thể cứu vãn được nữa. Nhịn nổi bức xúc muốn đám hắn một cái xuống, buồn nôn gọi ra một tiếng:”Lao, làm sao bây giờ?” (ời chết mất)

Hắn vừa lòng cười cười, cúi xuống vành tai đang đỏ ửng của tôi:” Về sau ở trước mặt người khác cứ gọi tôi như vậy, với lại, hiện tại cô là người phụ nữ của tôi, đừng làm tôi mất mặt.”

Nghe xong lời nói của hắn, nhịn không được nổi giận, chỉ ngủ cùng một giường thôi mà, như thế nào lại có thể nói rằng tôi là người phụ nữ của hắn? Hung hăng dùng cánh tay đập thẳng vào bụng hắn, thanh âm theo hàm răng rít ra một câu:” Tôi không phải là người của anh, với lại, trước tiên giải quyết chuyện kia đi.”

Không ngờ, Hạ Mộc Lão kêu ra tiếng:” Thiên Thiên, em mưu sát chồng nha?” (siêu cấp vô sỉ, mặt dày.....nhưng ánh mắt iu quá)

Tiếng kêu này thu hút hết ánh mắt của Tô Ngưng lẫn Hoa Thần lại đây, nghĩ muốn cách xa hắn ra một chút, ai ngờ lại bị hắn ôm chặt phía sau lưng.

“Lao, chú ý hình tượng.”

Hạ Mộc Lão cắn lên cổ tôi, trong lòng vừa bực vừa tức giận, lạnh lùng quát:” Hạ Mộc Lão, anh có đề cho tôi yên không? Cút ra xa tôi một chút!”

Hắn từ cổ tôi ngẩng đầu lên:” Thiên Thiên, ngoan, đừng nóng giận.”

Lại rống ra tiếng:” Cút ra xa tôi một chút.”

Giọng hắn lộ ra vô hạn bất đắc dĩ:” Được được được, chỉ cần em không tức giận, anh nói, anh nói.”

Không biết hắn trong hồ lô muốn làm gì, tôi không gãy dạ, cũng không nói nữa.

Im lặng một lúc lâu, chỉ nghe thấy tiếng người hít thở, Hạ Mộc Lão bầy cái về mặt chân thật nói:” Tô Ngưng, cậu hiểu lầm Hoa Thần rồi, hộp bao cao su kia là do tôi chuẩn bị cho hai người. Thiên Thiên vẫn đang học đại học, chưa nên sinh con, vì thế tôi thuận tiện chuẩn bị luôn cho hai người.”

Tô Ngưng tựa hồ không quá tin tưởng, ” Vậy tại sao anh ấy không nói cho tôi biết là cậu chuẩn bị? Hơn nữa tôi phải bỏt thời gian làm việc mới đến được, cậu như thế nào lại biết tôi sẽ đến?”

Tôi rốt cục cũng hiểu được ý câu nói “ Tô Ngưng rất miễn cảm” của Hạ Mộc Lão, cô ấy thực sự rất miễn cảm, đã biết được bao cao su do đâu mà có, lại còn muốn chất vấn nhiều như vậy.

Cũng rốt cục hiểu được vì sao Hoa Thần không giải thích, nếu anh giải thích, chỉ sợ Tô Ngưng sẽ nói rằng anh che giấu, cũng ứng chứng với câu nói kia “ Giải thích là che giấu”.

Tôi gắt gao nắm lấy bàn tay Hạ Mộc Lão đang đặt trên lưng, giống như bắt được cứu tinh, Tô Ngưng quá sức miễn cảm, nếu tôi có nói cái gì, lại sợ cô ấy càng thêm nghi ngờ. Chỉ có Hạ Mộc Lão mới có thể giúp tôi, chỉ có hắn mới đủ năng lực làm việc này.

Hạ Mộc Lão lơ đãng nói:” Tô Ngưng, chúng ta đã quen biết bao nhiêu năm, cậu sẽ để Hoa Thần một mình rồi Thẩm Phong sao? Cậu sẽ không đi theo sao?”

Tô Ngưng về mặt xin lỗi nhìn về phía Hoa Thần, ôm chầm lấy lưng anh:” Thần, thực xin lỗi, em đã hiểu lầm anh.”

Hoa Thần thân nhiên liếc mắt quét qua tôi một cái, thấp giọng nói:” Được rồi, thu dọn tốt rồi chúng ta đi thôi.”

Tôi không hiểu ánh mắt thân nhiên kia của Hoa Thần muốn nói cho tôi cái gì, tuy rằng chỉ là thân nhiên lướt qua, nhưng lại khiến người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía, quay về Thẩm Phong anh nhất định sẽ trách phạt tôi, nếu không có Hạ Mộc Lão ở đây, có lẽ mọi chuyện thực sự đã bị lộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Mắt đau

Bờ biển Ủy Lam, gió biển thổi thốc vào mặt, thực thoải mái, nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác mát lạnh kia.

Đây là lần đầu tiên tôi được tới biển, ngay từ nhỏ, tôi đã luôn mơ ước rằng, nếu có cơ hội, khi tôi lớn sẽ đến lập nghiệp ở một thành phố biển, mỗi ngày tỉnh lại đều được nhìn thấy ánh mặt trời chói chang, nhìn thấy không gian bao la rộng lớn của biển rộng, buổi chiều, lúc thủy triều rút sẽ giấu kĩ mình trong bãi cát, khua chân vẫy vùng trong nước.

Lập tức cời giấy, chân không đi vào trong nước. Trên bờ cát vẫn còn một ít vỏ sò sót lại, trong lòng nhất thời quá mức kích động.

“Lao, mau đến đây, có vỏ sò này.”

Tô Ngưng kéo tay Hoa Thần, trên gương mặt nở nụ cười hạnh phúc, cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng nổi sáng nay cô còn hoài nghi Hoa Thần phản bội mình, nhưng nụ cười hạnh phúc kia lại khiến mắt tôi rất đau. Âm thầm quay đầu lại, không nhìn bọn họ nữa.

Chưa tới hai phút sau, Hạ Mộc Lão cũng đi chân trần xuống nước, đi tới bên tôi:” Cho anh xem.”

“Ồ bên kia.” Nhìn sang một hướng khác, dùng đầu ngón tay chỉ chỉ.

Hạ Mộc Lão dị thường hưng phấn, nắm tay tôi chạy sang hướng bên kia.

Hai người lẳng lặng ngồi xổm trên bờ cát tìm vỏ sò mình thích nhất, vứt Tô Ngưng và Hoa Thần sang một bên.

Đột nhiên, nghe thấy Hạ Mộc Lão kêu lên một tiếng:”Thiên Thiên, mau đến xem mấy cái vô sò có đẹp không này?”

Ngẩng đầu nhìn hân, trong tay hân giờ lên là một con sò có vỏ trắng thuần, bên cạnh còn có rất nhiều vỏ sò khác, thế nhưng vỏ sò kia có chỗ phản quang, đâm vào mắt tôi rất đau rất đau, nước mắt không nghe lời lăn dài trên má.

Hạ Mộc Lão một tay cầm cái vỏ sò kia, một tay kéo tôi đứng lên:”Khóc cái gì mà khóc? Không phải chỉ là một cái vỏ sò sao?”

Tôi rất muốn nói rằng mình không có khóc, chỉ là bị ánh phản quang kia chiếu vào mắt mà thôi, cúi đầu, nhỏ giọng như muỗi kêu nói:” Vì em tìm như thế nào cũng không thấy được một cái vỏ sò tốt như vậy.” Tôi cũng không biết những lời này là nói cho mình nghe, hay là cho gió nghe, đây chỉ là một cái cố , tôi cũng không biết những giọt nước mắt của mình là vì ánh nắng chiếu vào làm đau mắt mà rơi, hay là bởi vì nhìn thấy vẻ mặt tươi cười hạnh phúc của Tô Ngưng mà rơi.

Hạ Mộc Lão nghe xong, ngay lập tức để vỏ sò kia vào tay tôi, nghiêm túc nói:” Thiên Thiên, nếu em thích cái vỏ sò này không phải cứ nói cho anh biết là được rồi sao? Cho dù em không khóc thì anh cũng sẽ cho em mà.” (Ôi! Ngọt như mía lùi..:))

Hạ Mộc Lão trước mặt đang bật cười thoải mái, có chút đáng yêu, nắm chặt vỏ sò trong tay, góc cạnh vỏ sò đâm vào trong thịt, đau, rất đau,” Hạ Mộc Lão, kì thực em nhận ra anh cũng không đáng ghét lắm nha.”

Con người Hạ Mộc Lão chợt tôi lại nhìn tôi, hờn giận nói:” Tô Thiên Thiên, ý của em là trước kia anh làm em cảm thấy rất đáng ghét sao?”

Ánh mắt nhìn về phía chân trời, bầu trời xanh ngắt, đám mây trắng noãn, tất cả đều rất hài hòa.

Trong lòng rung động, lắc đầu,” Ừm, kì thật cũng không phải là rất ghét, nhưng mà nếu anh không uy hiếp em, không nói những lời ác độc với em, thì cũng có thể coi như là một đứa trẻ ngoan.”

Hân cố ý phụng phịu, khoe miệng nở một nụ cười xấu xa:” Anh đã từng uy hiếp em sao?”

“ Anh cố tình không nhận lỗi phải không?”

“ Anh không nhớ rõ khi nào uy hiếp em, khi nào nói những lời độc ác với em.” (Xin anh đọc lại truyện từ chương 1->38, lần nào xuất hiện anh cũng làm chị Thiên đau hết á >”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Tim, chìm vào đáy biển

Nhắc đôi bàn tay trắng như phấn lên, dồn hết sức đánh thật mạnh vào ngực hân:” Hạ Mộc Lão, anh chính là tiểu nhân.”

Hạ Mộc Lão cảm tay tôi đặt lên ngực, làm bộ thống khổ:” Thiên Thiên, em mưu sát chồng nha?”

Đột nhiên có điểm hoài nghi hân bị bệnh, lấy tay đặt trên trán hân. Không đúng, nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường, yếu ớt hỏi một câu:” Hạ Mộc Lão, anh bị bệnh à?”

Hân nhẹ nhàng gõ lên đầu tôi một cái:” Anh xem em mới bị bệnh, bảo em gọi anh là Lão, như thế nào lại mang cả tên họ ra kêu.”

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, Hoa Thần và Tô Ngưng đang cầm máy ảnh kĩ thuật số chụp ảnh, cách chúng tôi rất xa. Nâng cằm lên, về mặt khiêu khích nhìn hân:” Lại không ai nghe thấy, anh chỉ nói tại thời điểm có người mới gọi anh là Lão, chưa nói tại thời điểm không có người cũng phải gọi như vậy.”

Hạ Mộc Lão hung hăng nắm chặt cánh tay kia của tôi, mặt mày nhăn nhó, hờn giận hỏi:” Tại sao tay lại đổ máu?”

Cúi đầu nhìn xuống, góc cạnh vỏ sò đã đâm vào trong thịt, trên tay đỏ sẫm một mảnh, nhưng mà tôi lại không có lấy một chút đau đớn. Hạ Mộc Lão rung mình, lạnh giọng nói:” Đồ phụ nữ ngu ngốc, mau buông tay.”

Không bao lâu, liền khôi phục lại bình thường, thì ra hân không bị bệnh, hân như vậy tôi mới quen:” Không buông.”

Sắc mặt hân lạnh hơn:” Tô Thiên Thiên, anh nói lại một lần nữa, buông tay.”

Hân là ai nào? Dựa vào cái gì mà dám ra lệnh cho tôi? Tôi bây giờ không nghĩ buông tay,” Tôi không buông.”

Hân dùng lấy tay kẹp chặt lấy tôi, giờ cánh tay đang cầm vỏ sò của tôi ra trước mặt, bóc tẽ từng ngón từng ngón tay của tôi, lấy cái vỏ sò kia trong tay tôi ra, lúc vỏ sò rời tay, một cổ đau đớn từ tay truyền đến, nước mắt cũng không kiềm được mà rơi xuống.

Hạ Mộc Lão khoát tay, ném cái vỏ sò kia đi rất xa, lúc vỏ sò rời vào trong nước, lòng tôi cũng theo nó chìm vào đáy biển. Tức giận hét lớn:” Hạ Mộc Lão, anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy, mau bỏ tay ra.”

“ Anh không bỏ.”

Theo hàm răng rít ra một câu:” Hạ Mộc Lão, tôi lặp lại một lần nữa, buông tay ra.”

Khóc mũi hân phỉếm ra một nụ cười, gần như là một nụ cười tàn nhẫn:” Vừa nãy anh bảo em buông tay, em không buông. Bây giờ muốn anh buông tay, nằm mơ.”

Không ngừng giãy dụa, nhưng chung quy vẫn không thể thoát khỏi sự kiềm chế của hân, lạnh lùng nhìn hân, nói dứt quãng:” hạ Mộc Lão, anh biết không, anh bây giờ, thực sự rất đáng ghét.”

Hạ Mộc Lão thân mình cứng đờ, lập tức buông tay ra, ánh mắt lạnh như khối băng, tôi nhìn thấy không nhịn được rung mình một cái.

Không quay đầu, Tô Ngưng và Hoa Thần đang bình tĩnh nhìn tôi và Hạ Mộc Lão, không để ý đến ánh mắt của bọn họ, chạy như điên xuống biển, giờ phút này tôi chỉ muốn tìm lại vỏ sò kia, tôi không phải vì thích cái vỏ sò kia nên mới tìm lại, mà bởi vì nó khiến mắt tôi đau, một ngày nào đó tôi phải có về mặt hạnh phúc tươi cười nhìn ánh mắt đau đớn của nó, khiến hạnh phúc của tôi trở thành nỗi đau trong lòng nó.

Hạ Mộc Lão nổi giận, ở phía sau quát:” Tô Thiên Thiên, trở về ngay cho tôi.”

Đi vào trong nước, tôi đột nhiên không phân biệt được phương hướng, chỉ biết đây là hướng mà Hạ Mộc Lão đã ném cái vỏ sò, nước ngập đến đầu gối . Quay đầu lại nhìn Hạ Mộc Lão liếc mắt

một cái, hần là hần ném xa đến đây!Cúi người xuống, nhúng tay vào nước lần mò, vài sợi tóc xoắn tung trong nước, đem vài sợi tóc kia khoát ra sau tai, tiếp tục tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Không cho phép bị thương

Nhưng mà tôi tìm mãi cũng không thấy nó, trong lòng càng lúc càng lo lắng. Chợt thanh âm của Hạ Mộc Lão vang lên bên tai:” Thiên Thiên, đừng tìm nữa.”

Đột nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân, hốc mũi cay xót, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào trong nước, tạo thành một đám bọt . Hạ Mộc Lão, anh ném cái vỏ sò kia đi, lẽ nào bây giờ cũng không cho tôi tìm sao?

Tôi đứng thẳng lưng, tròn mắt nhìn hần,” Hạ Mộc Lão, anh đến đây làm gì chứ? Anh muốn chờ tôi tìm được, rồi lại đoạt lấy ném đi phải không?”

Hạ Mộc Lão nhướn mày, kéo tay tôi lại, thấp giọng quát:” Đồ phụ nữ không biết tốt xấu, tay bị thương như vậy mà không biết im lặng ngoan ngoãn một chút sao?”

Biết rõ tránh không thoát sự kiểm chế của hần, nhưng vẫn không ngừng giãy dụa,” Hạ Mộc Lão, anh buông tay ra. Tay của tôi bị làm sao là việc của tôi, tôi thích cái vỏ sò đó, tôi sẽ tìm được nó.”

Mặt mày hần nhăn lại càng lúc càng nhanh,” Em thích vỏ sò hả? Được, anh đưa em đi mua, em muốn nhiều hay ít anh đều mua cho em.”

Lừa gạt trong lòng bùng cháy dữ dội, nước mắt cũng rơi nhiều hơn, đột nhiên cảm thấy có chỗ hận hần. Hề mất khinh thường nhìn hần:” Hạ Mộc Lão, tôi biết nhà anh có tiền, nhưng anh có cần dùng cách này làm nhục tôi không? Tôi chỉ thích cái vỏ sò này, anh có mua nhiều đến mấy cũng không bù đắp được vết thương của tôi, cũng không thể lấp đầy hận ý của tôi đối với anh, biết rõ tôi thích, lại còn nở cướp đi của tôi, thả ném xuống biển rộng cũng không muốn tôi có nó. Tôi tuy nghèo, nhưng cũng có tự tôn, cũng có những thứ mình thích, nếu anh xem thường người nghèo, thì đừng bao giờ trừu chọc tôi nữa.”

Lời nói còn chưa dứt, tầm mắt đã bị nước mắt làm cho lu mờ, tôi không nhìn rõ khuôn mặt hần, cũng không thấy được vẻ mặt của hần.

Xoay người quay đi, khí lực của hần kéo tôi lại, giẫy tiếp theo, tôi đã rơi vào lồng ngực của hần.

Quả nhiên, hần lại tức giận, gầm nhẹ bên tai tôi:” Đồ ngốc, em không thể ngoan ngoãn một chút sao? Anh đã từng nói anh khinh thường người nghèo sao? Suy nghĩ của em so với Tô Ngưng thực sự còn loạn hơn.”

Không thể tin ngẩng đầu lên nhìn hần, tôi đã nghĩ hần sẽ tức giận, ném tôi lại một mình rồi xoay người rời đi, nâng tay lên lau hết nước trên khóe mắt, tầm mắt khôi phục lại rõ ràng, trên gương mặt tuần nữ ấy không có lấy một tia giận dữ, mặt mày chỉ hơi nhăn nhó, tay không nghe lời đưa lên mân mê hàng mi của hần, vuốt mi hần lên, thân mình lùi lại vài bước, người này hi vọng vô thường, tuy rằng hiện tại hần không tức giận, không có nghĩa một lát nữa hần sẽ không tức giận, tốt nhất vẫn là cố hết sức duy trì khoảng cách với hần. (Em Thiên này thích chơi trò sờ lông mi nhì? Hồi trước là HT, bây giờ là HML)

Nhưng mà lại bị hần kéo trở về:” Đừng làm loạn nữa, em thích là được, chờ ở đây, anh giúp em tìm.”

Nói xong, hần buông tay, cúi người xuống nước tìm kiếm.

Tôi lẳng lặng nhìn hần, thật sự là quá bất ngờ, vừa rồi còn không cho tôi tìm, bây giờ lại tự mình đi tìm. Có lẽ, hần chỉ làm cho có lệ, nhưng tôi không thể hiểu nổi tại sao mà hần phải làm thế.

Không biết qua bao lâu, Hạ Mộc Lão mò ở một chỗ khá xa mà vẫn không thấy, đúng lúc tôi đang định tự mình đi tìm, chợt nghe thấy thanh âm hưng phấn dị thường của Hạ Mộc Lão:” Thiên Thiên, anh tìm được rồi.”

Hần gợn vỏ sò lên đỉnh đầu, đột nhiên tôi cảm thấy khóe mắt mình cay cay. Mắt thấy hần đang đi đến bên cạnh tôi, tôi không thể phản ứng gì, cả người đều ngây ngốc đứng ở đó. Trong lòng không khỏi có điểm tự trách, tôi lại trách lầm hần, có lẽ tôi đã nghĩ hần rất xấu rồi.

Hạ Mộc Lão bình tĩnh nhìn tôi, hưng tơn phun ra một câu:” Tô Thiên Thiên, nếu em còn dám bị thương, anh nhất định sẽ đập vỡ cái vỏ sò này. Ném xuống biển em có thể tìm, nếu anh đập vỡ nó, cho dù em có khóc cũng không lấy lại được.”

Tôi giờ tay ra:” Cho em.”

Hần tránh đi,” Anh cầm giúp em, đợi vết thương trên tay em lành, anh sẽ trả lại.”

Quả nhiên không tốt như vậy, làm hại tôi vừa nãy còn tự trách mình, lo lắng bừa bãi, không thèm nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Diễn giả thành thật

Hạ Mộc Lão nắm tay tôi cùng đi lên bờ, trong lòng đột nhiên nháy dưng. Hoa Thần đang ở trên bờ cát, mà tôi lại cùng Hạ Mộc Lão ở trong nước dây dưa.

Anh đã từng nói, ngoài anh ra ở bên ngoài ít cùng người đàn ông khác dây dưa, đừng khiến anh phải mất mặt. Quay về Thẩm Phong, Hoa Thần nhất định sẽ hung hăng trừng phạt tôi, tốt nhất vẫn là chuẩn bị trước tâm lý đi.

Sau khi lên bờ, Tô Ngưng quái dị nhìn Hạ Mộc Lão liếc mắt một cái:” Mộc Lão, Thiên Thiên, các người sao lại thế này?”

Hạ Mộc Lão bắt đầu dĩ cười cười:” Số tôi không tốt như Hoa Thần, có thể tìm được một cô gái hiểu chuyện như cậu, tôi có chút hối hận khi tìm một cô gái không an phận như thế này, về sau phải dạy dỗ lại.”

Có lẽ chuyện ở trong nước vừa rồi khiến tâm trạng tôi không được tốt, khỏe miệng nhếch lên một tia trào phúng, khinh thường nhìn hần liếc một cái” Tôi cứ không an phận thì làm sao? May là anh phát hiện sớm, hối hận còn kịp. Kỳ thật tôi cũng hối hận, một người đàn ông độc ác giống như anh tôi thật sự là không dám khen ngợi.”

Con người Hạ Mộc Lão híp lại, để lộ ra hơi thở nguy hiểm, lạnh giọng nói:” Tô Thiên Thiên,cũng đừng cảm phết nhỉ? Anh trước kia quá coi thường em rồi, chỉ vì một cái vô sò mà dám dùng khẩu khí này nói chuyện với anh, không tôi, có tiềm lực.”

“Hạ Mộc Lão, anh buông tay ra, nếu cả hai chúng ta đều hối hận, về sau không cần gặp lại.” Nói xong, tôi quên mất là mình đang diễn kịch, tổng tất cả những oan ức ra ngoài. Hiện tại, trong lòng tôi đang rất khó chịu, vì câu nói hối hận kia của hần mà khó chịu.

Hạ Mộc Lão sắc mặt lạnh lùng, phun ra một câu:” Không thể.”

“Vậy anh rút cuộc muốn như thế nào? Nếu hối hận thì chia tay, tôi cũng không níu kéo gì anh, anh vì lý do gì mà không chịu chia tay?” Biết rõ là giả, nhưng vẫn khó chịu nói ra những lời này, hoàn toàn quên mất câu :” Có thể diễn kịch, nhưng đừng nhập vào vai diễn.”

“Tô Thiên Thiên, đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh, hậu quả như thế nào em không lường trước được đâu.”

“Tôi đã nói là sẽ không níu kéo, anh còn muốn cái gì nữa?”

Tay hần bỗng nhiên dùng lực, nắm chặt lấy bàn tay đang đau của tôi. Hần nhét vô sò vào trong tay tôi, hung hăng nói một câu:” Tô Thiên Thiên, bây giờ anh trả lại vô sò cho em, nhưng nếu em mà bị thương một lần nữa, xem anh trừng phạt em như thế nào.”

Trong lòng giận dữ, nâng cao tay lên, ném vô sò vào trong biển rộng, đừng khinh thường tôi quá.

Tay hần gia tăng thêm lực, tựa như muốn bóp nát tay tôi, chưa tới một phút sau, hần giận dữ buông tay tôi ra, xuống biển đi tìm vô sò.

Trong khoảnh khắc hần buông tay tôi ra, tôi đột nhiên tỉnh táo lại, chỉ là diễn kịch thôi mà, có phải là thật đâu. Tuy là như thế, nhưng vì sao trong sự đặc ý vẫn hiện lên một tia hối hận vì đã ném vô sò kia xuống biển? Tôi vừa ở dưới nước tìm mãi mà không thấy, Hạ Mộc Lão tình nguyện tìm về cho tôi, tôi cũng không biết chính mình lúc này tức giận cái gì, lại vì cái gì đem vô sò kia ra trút giận.

Tô Ngưng vẻ mặt tiếc hận nhìn tôi:” Thiên Thiên, các người rút cục sao lại thế này, vừa rồi ở dưới nước còn vui vẻ ôm nhau, tại sao vừa lên bờ liền cãi nhau?”

Hoa Thần mặt không chút thay đổi, ánh mắt dừng lại ở cánh tay bị thương của tôi, trong lòng căm hận, vội giấu cánh tay ra đằng sau lưng.

Hoa Thần thản nhiên nói:” Đưa tay ra đây.”

Tránh đi ánh mắt của anh, ”Tôi đi tìm anh ấy về.” Nói xong, đi về hướng Hạ Mộc Lão.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Để lại chứng cứ phạm tội

“Hạ Mộc Lão, đừng tìm nữa, sẽ không thấy đâu.”

Đầu hần không ngừng, tiếp tục lần mò ở trong nước, ”Ngoan ngoãn đứng ở đây, anh sẽ giúp em tìm nó về.”

Nhất thời, tôi không biết nên nói cái gì cho phải.

Không biết qua bao lâu, hần mới ngẩng đầu lên, cười cười:” Thiên Thiên, anh tìm được rồi.”

Tôi nghĩ rằng sau khi tìm thấy vô sò hần nhất định sẽ phát hỏa, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng nhìn thấy nụ cười của hần, tôi có điểm không quen. Yếu ớt hỏi một câu:” Hạ Mộc Lão, tại sao anh không tức giận?”

Hần đột nhiên ôm chặt tôi, không trách mắng tôi:” Anh ném một lần, em ném một lần, chúng ta hòa nhau, nhưng lời vừa nói lập tức thu lại, anh không thích bị người khác uy hiếp.”

Đối với những lời này của hần, tôi không nói được nữa, trầm mặc không lên tiếng.

“Tay em còn đau không?” Hần dừng bước chân lại, bình tĩnh nhìn tôi.

Nói không đau là giả, mà nói rất đau cũng không đúng lắm, nâng cầm lên nhìn thẳng vào hần:” Đau hay không đau anh cứ thử thì biết.”

“Thiên Thiên, đợi lát nữa tiếp tục diễn kịch, diễn tốt một chút.”

Quái dị nhìn hần, nghi hoặc hỏi:” Anh vừa rồi còn nói hối hận, sao có thể thay đổi nhanh như vậy được. Đừng nói Tô Ngưng lát nữa sẽ không tin, mà ngay cả bản thân hai chúng ta cũng không thể tin được.”

“Nếu chúng ta chia tay dễ dàng như vậy mới càng khiến người hoài nghi, em cũng nghe Tô Ngưng nói qua anh độc thân ba năm. Em nghĩ đi, một người lâu như vậy mới có thể tìm được người mình thích, anh ta sẽ dễ dàng buông tay sao?”

Hơi chần chờ nói:” Nhưng mà chúng ta vừa mới cãi nhau.”

“Cãi nhau cũng chẳng làm sao, chẳng lẽ là người yêu thì không được cãi nhau à? Đến vợ chồng cũng thường xuyên cãi nhau, huống chi người yêu.”

Tôi đỡ không nổi câu trả lời của hần, lời của hần không phải không có đạo lý. Bất đắc dĩ đành phải thỏa hiệp vậy.

Lúc Hạ Mộc Lão ôm tôi đi đến trước mặt Tô Ngưng và Hoa Thần, mặt Hoa Thần không chút thay đổi, còn Tô Ngưng lại mang cái mặt tìm tòi nghiên cứu.

“Tay Thiên Thiên bị thương, bây giờ quay về đi.” Hạ Mộc Lão đau lòng nhìn tôi liếc mắt một cái, lúc ấy tôi chỉ biết ngu ngốc đứng sững ở đó, không biết có phải mình đã nhìn lầm rồi không. Nhưng không thể phủ nhận, hành động của hần rất tốt, nếu tôi hành động mà đạt tới cấp bậc của hần, bí mật của tôi đừng nói là có thể che giấu năm năm, cho dù cả đời cũng không có vấn đề gì.

“Từ từ, Mộc Lão và Thiên Thiên cùng giữ lại một tấm ảnh chụp chung đi, chứng kiến sự hạnh phúc của hai người.” Tô Ngưng lập tức cầm lấy máy ảnh, nhắm ngay tôi và Hạ Mộc Lão.

Một hình bóng chợt bao phủ xuống phía dưới, tôi còn chưa kịp phản ứng gì, môi Hạ Mộc Lão đã đặt trên môi tôi. “Tách” một tiếng, để lại “chứng cứ phạm tội”, tôi biết tôi sắp chết rồi.

Thanh âm của Tô Ngưng vang lên: “Không tồi, Mộc Lão có tiến bộ, nhưng mà phản ứng của Thiên Thiên vẫn còn cứng nhắc quá.”

Hạ Mộc Lão vừa lòng buông tôi ra, miệng hắn không nhịn được nở một nụ cười: “Thiên Thiên, em không tiến bộ tí nào cả, anh đã nói cho em biết hôn môi phải nhắm mắt lại, xem ra về sau cần phải luyện tập thêm rồi.” (Đều!)

Nghe xong lời nói của Hạ Mộc Lão, tôi ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt dừng lại ở trên người Hoa Thần, anh đã từng nói không được để cho người khác chạm vào môi. Hôm nay, tuy rằng có người ép, nhưng lại làm ngay trước mặt anh, còn để lại chứng cứ phạm tội, không dám tưởng tượng sau khi quay về Thẩm Phong anh sẽ trừng phạt tôi như thế nào nữa. Hoa Thần lạnh lùng nhìn tôi liếc mắt một cái, rồi nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác.

Trong lòng căng thẳng, móng tay đâm thật sâu vào giữa thịt trong lòng bàn tay, Hạ Mộc Lão tựa hồ hiểu được tôi đang suy nghĩ cái gì, quay đầu nhìn tôi cười xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Đụng phải mỹ nam

Bình tĩnh qua một đêm, ngày tiếp theo bốn người lẳng lặng nghỉ ở khách sạn.

Buổi chiều, không kiểm chế được, muốn đi xem cửa khẩu có hình dạng gì, xem trong ti vi, người xuất cảnh nhập cảnh rất nhiều, nhưng không thể đi xem được, hôm nay lại có cơ hội, nhất định phải đi tham quan.

Còn chưa tới cửa khẩu, đã thấy một đám người đông nghịt, tiếp tục đi lên phía trước. Không biết qua bao lâu, phía sau đã không còn thấy bóng dáng của ba người bọn họ.

Giờ phút này tôi một đồng cũng không mang, đi động cũng để ở khách sạn, hoang mang đảo mắt nhìn quanh.

Biển người mờ mịt, tôi phải làm sao mới tìm được bọn họ đây? Số điện thoại của bọn họ tôi cũng không nhớ rõ, biết làm sao bây giờ?

Đi về phía ít người qua lại, tôi thực không biết mình đã đi tới nơi nào, người bên này tuy rằng không nhiều bằng bên kia, nhưng cũng không ít.

Không chú ý nhìn đường, một chiếc xe thể thao màu đỏ đi hướng ngược lại, lúc cái xe kia đụng phải tôi, một chiếc giày cao gót của tôi bị kẹp chặt vào xe, chân khuyu xuống, “rắc” một tiếng, gót giày đứt đôi, tôi ngã lộn trên đất. Chân trái giật giật, đau đến mức tôi chảy nước mắt ròng ròng, đôi giày chết tiệt này, tự dưng lại mắc trên chân tôi, thiếu chút nữa là tiêu đời nhà ma rồi.

Đột nhiên phát hiện, xe phía trước dừng lại.

Một đôi chân thon dài xuất hiện trước mặt, ngẩng đầu lên nhìn, thấy một ánh mắt tà mị đang liếc mình, miệng hắn nhếch lên một tia nghiền ngẫm. “Này, nếu nghĩ dùng cách này có thể khiến tôi chú ý, vậy thì cô thành công rồi đây.” (anh này tự sướng vô đối !!!)

Nghi hoặc nhìn hắn, một mảnh tĩnh lặng. Hắn nhướn nhướn mi: “Sao thế? Mục đích đã đạt được rồi, còn ngồi dưới đất không đứng lên.”

Không hiểu ý hắn là gì, chắc bị lẫn rồi: “Chân tôi đau, không đứng dậy được.”

“Sau đó thì sao?”

Đơn giản cởi giày ra, ngồi dưới đất. Đôi giày cao gót chết tiệt này, gót bị hỏng còn chưa tính, lại dẫm làm chân tôi đau. Hừ!

Về mặt chờ mong nhìn về phía hắn: “Chân tôi rất đau, không dậy được, cũng không đi được.”

Ý cười trên miệng hắn càng thêm sâu: “Đủ trực tiếp, hợp khẩu vị của tôi. Nói đi, khách sạn nào?”

Oa, người tốt a, còn đồng ý đưa tôi về khách sạn nữa. Không cần nghĩ ngợi nói luôn: “Khách sạn Thu Phong.”

Hắn ngồi xổm xuống, nâng cằm của tôi lên, đáy mắt tất cả đều là nghiền ngẫm. “Đúng là đồ phụ nữ không biết ngược là gì, nhìn cô bề ngoài thanh thuần, trong lòng lại giống như lũ con gái lẳng lơ, vừa gặp liền nói muốn tới khách sạn. Nhưng mà cô so với mấy người phụ nữ kia cũng thông minh hơn một chút, cư nhiên biết Thu Phong là sản nghiệp của tôi.”

Lời nói của hắn khiến tôi không tài nào hiểu được, tôi cũng không biết phụ nữ trong lời hắn nói là người nào, càng không biết khách sạn Thu Phong là sản nghiệp của hắn.

Hắn một tay ôm lấy tôi bế khỏi mặt đất, tôi mờ to hai mắt nhìn hắn: “Đừng ở trước mặt tôi giả bộ thuần khiết, bây giờ không đúng với kết quả cô mong đợi sao?” (tự sướng tập 2!)

Hắn nói đúng, chân của tôi chỉ cần cử động một tí thôi cũng đau đến chết, nếu hắn bỏ mặc tôi, không biết khi nào tôi mới có thể trở về. Vợ nắm chặt lấy vạt áo trước ngực hắn, sợ hắn bỏ tôi lại.

Nhìn thấy hành động này của tôi, hắn cười khẽ ra tiếng: “Nói cô không biết ngược thật đúng mà.”

Trên mặt nóng lên, cúi đầu tránh đi ánh mắt của hắn. Diện mạo không tồi, cũng là người tốt, nhưng mà nói chuyện không được dễ nghe lắm, rất giống Hạ Mộc Lão.

Tới khách sạn rồi, hắn ôm tôi đi vào đại sảnh. Trong lòng có điểm nghi hoặc, khách sạn có ghi: quần áo không chỉnh tề, đi dép lê không được vào. Nhưng tôi hiện tại đang đi chân trần mà vẫn không làm sao, chẳng lẽ đây đúng là sản nghiệp của hắn?

Vào thang máy, nhìn hắn ấn nút tầng 18, trong lòng chợt hoang mang: “Đưa tôi đến phòng 888.”

Hắn thân nhiên nhìn tôi liếc mắt một cái, điềm nhiên như không phun ra một câu: “Bây giờ đi 1818, nếu cô khiến tôi hài lòng, lần sau cô muốn tới gian phòng nào cũng được.”

Hồ nghi nhìn hắn một cái, lời này của hắn rõ ràng là đang trù ẻo tôi, gãy chân cũng không phải là việc tốt, chẳng lẽ một lần còn chưa đủ sao? Hơn nữa tôi ở phòng 888, vì cái gì mà muốn đưa tôi lên phòng 1818? Yếu ớt đáp lại: “Có một số việc một lần là đủ rồi, tôi không muốn có lần sau đâu.”

‘Về sau có nhất định sẽ hối hận vì lời nói vừa rồi của mình, tôi không tin có người phụ nữ nào có thể thoát khỏi trái tim của tôi.’ (tự sướng tập 3) Đỡ không được lời này của hắn, tôi chỉ biết cúi đầu.

Chương 45: Suýt bị cưỡng hiếp

Tối phòng 1818, hấn đặt tôi lên giường, rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm truyền đến, khiến tôi chợt cảm thấy bất an, đột nhiên phát hiện mình quá thiếu kinh nghiệm, mơ hồ cùng hấn vào phòng, nếu hấn có làm gì tôi, căn bản không có cách nào phản kháng được. (chịu chỉ bây giờ mới thấy, em thấy từ chap trước cơ *vênh mặt*)

Không được, tôi không thể ngồi chờ chết, tôi hiện tại muốn chạy trốn, bằng không chờ hấn ra khỏi phòng tắm tôi coi như xong đời.

Đan chân nhảy xuống giường, mới nhảy được vài bước đã cảm thấy hết sức, thực hồi hận trước kia không chịu vận động nhiều. Tiếp tục nhảy về phía trước, khi tôi sắp nhảy đến cửa, phía sau truyền đến thanh âm của hấn:” Này, cô đang làm gì đấy?”

Tất thờ, một chân đứng đó:” Tôi muốn tới phòng 888.”

“ Quay về, ở 1818.”

“ Nhưng mà”

“ Không có nhưng mà, quay lại ngay cho tôi.”

Dưới chân mềm nhũn, tôi ngã ngồi trên mặt đất, quay đầu nhìn lại hấn, hấn khóa nửa thân trên, bên hông quấn một cái khăn tắm.

“ Ông “ một tiếng, nhất thời trong đầu tôi trống rỗng, sớm biết rằng sẽ như vậy, tôi thà ngồi trên mặt đất cũng không theo hấn tới đây, tôi nghĩ hấn là người tốt, ai ngờ lại là một con sắc lang, biết phải làm sao bây giờ? Chân của tôi bị thương, căn bản phản kháng không được. Hiệu quả cách âm của tường trong khách sạn lại rất tốt, lần này thật sự kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Hạ Mộc Lão, anh ở nơi nào, mau tới cứu tôi.

Hấn từng bước đi đến bên tôi, thấp phần căng thẳng, phản xạ có điều kiện lui về phía sau. Trong lòng mặc niệm nói: Đừng tới đây, mau dừng cước bộ. Xin anh, đừng động vào tôi.

“ Này, đã vào phòng rồi mà còn giả bộ ngượng ngùng làm gì, cô vừa nãy không phải rất chủ động sao?”

Đột nhiên cảm thấy Hạ Mộc Lão tốt lắm, liên tục mấy đêm ngủ cùng một cái giường với hấn chưa hề làm gì tôi, chỉ đặt tay lên người không cho tôi lộn xộn. Tôi từng rất sợ Hạ Mộc Lão, nhưng người đàn ông trước mặt này còn khủng bố hơn, càng làm tôi cảm thấy sợ. Diện mạo tuy rằng không thể khủng hoảng hơn, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một con sắc lang mà thôi.

Sợ hãi theo đáy lòng lan tới toàn thân, trong thanh âm cũng có chút run rẩy, cố gắng trấn an mình:” Anh không được qua đây, tôi muốn ra ngoài.”

Hấn giống như một con vật nhỏ, bé tôi khỏi mặt đất:” Chờ tôi tắm xong mới nói những lời này, cô không biết đã muộn rồi sao?”

Hấn đặt tôi lên giường, đầu bị đập vào tủ đầu giường, như có ngàn sao nhảy múa trước mặt, nước mắt chảy ròng ròng.

Hấn từ trên cao nhìn xuống tôi, không nóng không lạnh phun ra một câu:” Tôi vốn nghĩ cô và mấy người phụ nữ kia giống nhau, cởi sạch quần áo, mở chân nằm ở trên giường chờ tôi. Nhưng cô lại ngoài dự kiến muốn chạy trốn, tôi hoàn toàn có thể cưỡng hiếp cô mà không cần do dự.”

Giờ phút này tôi thực sự rất hối hận, hối hận vì sao mình lại ngốc như vậy, lời hấn nói rõ ràng như vậy, tôi như thế nào lại tưởng hấn là người tốt, tại sao lại sợ hấn vứt bỏ giữa đường? Cho xin, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghĩ là sẽ lên giường của anh, làm ơn tha cho tôi đi.”

Thất lạng hấn hạ xuống, đưa mặt lại gần, khấn tẩm bên hông theo động tác của hấn mà rơi xuống đất, thân thể của người đàn ông thành thực kia hoàn toàn lộ rõ trước mặt tôi. Tôi vội nhắm mắt chặt lại, trong lòng run lên từng hồi, thanh âm cũng mang theo tiếng nức nở:” Xin anh, tha cho tôi đi mà.”

“ Toàn thân tôi đều đã cho cô xem hết, vậy mà bây giờ vẫn còn muốn đi sao? Cô cho rằng tôi là ai nào? Cô cần phải biết ở Mộ Phong này có bao nhiêu phụ nữ muốn lên giường với tôi mà không được kia kia.”

Tôi vốn nghĩ rằng Hạ Mộc Lão là kẻ tự phụ nhất, ai nghĩ rằng hôm nay lại gặp được một kẻ so với hấn còn tự phụ hơn.

Nói xong, tay hấn đã luồn vào váy tôi sờ soạng, thân mình run lên, vội bắt chặt tay hấn, ” Xin anh, đừng động vào tôi.” Nói còn chưa dứt, đôi môi đã bị hấn ngấu nghiến, kéo dài âm thanh xâm lấn vào tận trong cổ họng.

Tay của tôi so với hấn một chút cũng không đấu lại được, tay trái thì bị vô số đâm bị thương căn bản không dùng được lực, tay phải tuy là bắt được tay hấn, nhưng mà hấn chỉ cần dùng tí sức là thoát ra được, tiếp tục sờ soạng.

Chương 46: Hữu kinh vô hiểm

Đôi môi của hấn, nhẹ nhàng rời khỏi môi tôi, một đường hôn tới vành tai, tôi khóc thành tiếng, cho dù phải làm bất cứ việc gì cũng được, tôi vẫn không muốn bị hấn cưỡng bạo:” Tôi lần đầu đến Mộ Phong, căn bản không biết anh, buông tha cho tôi có được không? Tha cho tôi được không?”

Động tác trên tay hấn chợt ngừng lại, môi cũng rời khỏi vành tai của tôi.

Thấy hấn không có hành động tiếp theo nào, to gan mở mắt ra, nước mắt theo khóe chảy ròng ròng, trong mơ hồ tôi vẫn nhận thấy được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hấn.

Không khí nhất thời lâm vào tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng tim đập “thình..thịch..thình..thịch..”. Nâng tay lau đi nước mắt, hình dáng của hấn dần hiện ra rõ ràng trước mắt.

Thấy hấn im lặng không lên tiếng, tôi tiếp tục nói” Nhà tôi ở Thảm Phong, ngày nghỉ quốc khánh cùng bạn trai đến Mộ Phong tham quan, tôi căn bản không biết anh là ai, càng không thể ngã sắp xuống đường để khiến anh chú ý, nếu anh không tin có thể đến quầy lễ tân kiểm tra, phòng 888 đăng kí tên bạn trai tôi Hạ Mộc Lạo, anh đã nói rằng khách sạn này là sản nghiệp của anh, tin rằng anh muốn tra cái gì cũng rất đơn giản.”

Hấn ôn hòa phun ra một câu” Sau đó thì sao?”

Thấy hấn không có dấu hiệu tức giận, tôi hít vào một hơi thật sâu, cổ lấy dũng khí nhìn thẳng hấn” Chúng tôi cùng tới cửa khẩu chơi, nhưng lại bị lạc mất anh ấy, tôi một thân vô xu không đi động, cho nên...”

Tôi nói còn chưa hết, đã bị hấn chen ngang vào” Cho nên liền làm bộ như chân bị thương, biết tôi hiểu lắm, cô cũng hứa the lợi dụng tôi đưa cô về.”

Thấy hấn toàn xuyên tạc ý tứ của tôi, cuồng quit giải thích, tôi biết nếu không giải thích rõ ràng, hấn chắc chắn sẽ không buông tha tôi” Không phải, tôi lúc ấy căn bản không biết anh đang nói cái gì, tôi nghĩ anh là người tốt, mãi đến khi anh vào phòng tắm rửa tôi mới hiểu chuyện gì đang diễn ra. Chân của tôi thực sự bị thương, bằng không lúc anh đang tắm tôi đã sớm đi rồi”

Ánh mắt hấn hơi hơi nhú lại” Ý của cô là nếu chân của cô không bị thương cô đã sớm chạy đi? Còn nữa, lúc ấy cho tôi là người tốt, hiện tại mới phát hiện ra tôi là người xấu?”

Tôi nhanh nhanh gạt đầu, lại lắc đầu, hấn căm tức nhìn tôi. Trong màn đêm căng thẳng kia, hấn sẽ không đem tôi...

“ Cô tên là gì?”

“ Tô Thiên Thiên.”

“ Vẫn là sinh viên sao?”

“ Ủ, là sinh viên.”

“ Khi nào rồi đi?”

“ Kì nghỉ chấm dứt liền rồi đi.”

“ Tô Thiên Thiên, cô là người phụ nữ đầu tiên dám đào tẩu trên giường của tôi, bất kì người phụ nữ nào cũng mong được lên giường với tôi, cô lại muốn chạy trốn, cô có biết hành động này đã khiến lòng tự tôn của tôi bị tổn thương không?” (haha chít với anh nì mắt, trẻ con quá, kute ghê!!!)

Hả? Hấn nói tôi là người đầu tiên đào tẩu trên giường của hấn, ý tứ kia là muốn buông tha tôi sao? Ngừ khí cũng dịu đi rất nhiều” Tôi không phải muốn tổn thương lòng tự tôn của anh mà làm như vậy, tôi thực sự không biết anh, hơn nữa tôi yêu bạn trai của tôi.”

“ Được, lần này tôi tha cho cô, lần sau còn xuất hiện trên giường của tôi, tôi mặc kệ cô có đồng ý hay không, nhất định sẽ không buông tha cô.”

Yên tâm đi, sẽ không có lần sau đâu, có một số việc xảy ra một lần là đủ rồi, lần này xem như tôi bị xúi quẩy.” Sẽ không có lần sau.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cố tình gây sự

Hấn mặc đồ xong, ôm lấy người tôi.

Tới cửa phòng 888, nâng tay lên chuẩn bị gõ cửa, nhưng khi tay còn chưa chạm vào cửa, trong lòng liền do dự, bọn họ đã về chưa nhỉ? “ Làm sao vậy? Hồi hận?”

Trùng mắt nhìn Lạc Mạc, thật vất vả và mới có thể chạy thoát khỏi giường của hấn, như thế nào có thể hồi hận?” Cho tôi mượn đi động gọi điện thoại.”

Trong ánh mắt hấn tràn đầy ý cười” Ở trong túi quần tôi, cô tự lấy đi.”

Người xấu, còn dám đùa tôi? Với tay xuống dưới, lấy điện thoại đi động của hấn ra, ấn số điện thoại của tôi, máy vừa thông phía bên kia liền tiếp” Hey, Thiên Thiên à?”

“ Hạ Mộc Lạo, em ở trước cửa.”

Không tới một phút cánh cửa phòng bật mở. Lúc vừa mở cửa, thái độ đầu tiên trên khuôn mặt Hạ Mộc Lạo là vội vàng, nhưng khi cửa hoàn toàn được mở ra, khuôn mặt Hạ Mộc Lạo dần dần trở nên đen kịt” Tô Thiên Thiên, xuống ngay!”

Nhìn thấy gân xanh trên trán hấn, trong lòng căng thẳng, tay không tự giác nắm chặt lấy áo của Lạc Mạc. Hạ Mộc Lạo thấy tôi không nói, càng tức giận” Tô Thiên Thiên, tìm được chỗ dựa vững chắc nên quên tôi luôn rồi phải không?” (chộ ôi! có người ăn dấm kìa ~)

Hạ Mộc Lạo chết tiệt! Không có việc gì lại cố tình gây sự. Oán hận cắn môi, không thèm nhìn hấn. Lạc Mạc mặt không chút thay đổi nói” Chân của cô ấy bị thương.”

Tiếng bước chân Hạ Mộc Lạo đi đến gần tôi” Thiên Thiên, tại sao lại bị thương?”

Mẹ nó, vừa nãy còn tức giận ngút trời, bây giờ còn dám đóng giả làm người tốt, không thèm quay đầu, tiếp tục ngó lơ hấn. Lạc Mạc khẽ cười nói” Cô không phải thích ở trên người tôi đấy chứ, lúc nãy còn vội vã muốn tôi đưa cô đi, bây giờ lại luyên tặc không muốn rồi.”

Tôi ngay lập tức giang hai tay về hướng Hạ Mộc Lạo, Hạ Mộc Lạo đỡ lấy tôi từ trong tay Lạc Mạc” Cảm ơn anh đã đưa bạn gái tôi về.”

Khóe miệng Lạc Mạc nhếch lên, ánh mắt dừng lại trên người tôi” Lần này anh đánh mất cô ấy, tôi đến trả lại cho anh. Nhưng nếu anh lại đánh mất thêm lần nữa, tôi sẽ đem cô ấy giấu đi, không bao giờ cho anh nhìn thấy nữa...”

Nói xong, nữ nam tức giận xoay người, để lại cho tôi và Hạ Mộc Lạo một cái bóng đáng

“ Lạc Mạc, đợi đã.”

Lạc Mạc không quay đầu, dừng cước bộ lại.” Không cần cảm ơn, chỉ cần nhớ kĩ những lời tôi đã nói với cô.”

Khi bóng dáng hần biến mất trong tầm mắt của tôi, tôi mới quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt đăm chiêu của Hạ Mộc Lão nhìn tôi, nhẹ giọng hỏi:” Chân em làm sao mà bị thương?”

“ Gót giày bị gãy, chân đau.”

Hần cau mày ôm tôi vào phòng, đặt tôi lên giường:” Chân nào bị thương?”

“ Chân trái.” Hần ngồi ở bên giường, đem chân tôi đặt ngang lên đùi hần, nhẹ nhàng xoa. Tuy rằng hần dùng lực rất nhẹ, nhưng chân kia vẫn truyền đến từng trận đau đớn.

“ Di động ở đầu giường, gọi cho Hoa Thần, nói em đã quay về.”

Trong lòng cá kình, Hoa Thần đã đi tìm tôi sao? “ Hạ Mộc Lão, anh về lúc nào?”

Hần hung hăng trừng mắt nhìn tôi liếc một cái:” Đồ ngốc, lần sau còn dám đi đầu lung tung, anh liền cột em vào phòng.”

Khi hần nói những lời này, trên tay không tự giác tăng thêm lực đạo, đau đến mức nhẹ răng trợn mắt.” Hạ Mộc Lão, không khiến tôi đau chết , anh sẽ không vui sao?”

Hần lại giảm nhẹ lực, dịu dàng nói:” Được, được, anh nhẹ tay.”

Bị hần bất thành linh đối xử dịu dàng, nhất thời không biết nên nói cái gì. Cảm lấy di động ở đầu giường, gọi một cú điện thoại báo bình an.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Không mang tôi đi

Ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, những lời Lạc Mạc nói với tôi trong thang máy vẫn còn ở rõ ràng trước mắt. Hần nói tôi là người phụ nữ đầu tiên sợ hãi và không muốn trở thành người của hần, nếu có một ngày tôi không ở Thẩm Phong nữa, thì hãy đến Mộ Phong, ở lại bên cạnh hần. Vì tôi đã nhìn thấy hết toàn thân hần nên phải chịu trách nhiệm.

Có lẽ trong mắt hần tôi là một cô gái ngây thơ, hần sợ dĩ nói như vậy chắc cũng là vì nguyên nhân này. Tôi nghĩ không ra nếu một ngày hần biết tôi chỉ là tình nhân, mà không phải là cô gái ngây thơ như hần vẫn tưởng, đến lúc đó hần sẽ dùng ánh mắt nào nhìn tôi, là chăm chọc? Là chán ghét? Hay là khinh thường? Về phần hần nói tôi vì nhìn thấy hết toàn thân hần nên phải chịu trách nhiệm, cách nói này thực không chấp nhận được, tôi cần bán không hề muốn nhìn, là hần không chú ý để lộ trước mặt tôi, tôi đầu tiên đã nhắm mắt lại, làm sao có thể trách được?

Hạ Mộc Lão ngừng động tác trong tay lại, dịu dàng nói:” Thiên Thiên, chúng ta đi khám bác sĩ đi.”

Quay đầu, quai dị nhìn hần. Không cần đi khám bác sĩ. Hần nhẹ nhàng xoa cho tôi, cũng đau đến chết rồi, tới tay bác sĩ, tôi còn có mạng sao? Vội thu chân lại.

Hạ Mộc Lão tai mắt lạnh lẽ, nắm lấy chân của tôi không cho lộn xộn, hờn giận nói:” Lại không muốn đi?”

Có chút buồn bực vì Hạ Mộc Lão biết rõ tôi đang nghĩ gì, chờ mong nhìn hần gật gật đầu. Ngày hôm qua tay tôi bị thương, hần muốn đưa tôi đi bệnh viện, tôi không thích, hần cũng không bắt nữa.

Tôi nghĩ Hạ Mộc Lão hôm nay cũng sẽ đồng ý với tôi, nhưng sự thật lại không phải như thế, hần không để ý tới mong muốn của tôi, chặn ngang đá đi, hỏi ngược lại:” Hôm qua em không muốn đi, anh đồng ý, kết quả hôm nay em lại bị thương. Nếu hôm nay anh lại đồng ý với em, ngày mai em sẽ bị thương ở chỗ nào đây?”

Bị hần nói như vậy, trong lòng xấu hổ cúi đầu, yếu ớt đáp trả:” Kỳ thật em cũng không muốn mình bị thương, hôm nay là bởi vì gót giày bị gãy, là ngoài ý muốn.”

Hần lạnh lùng liếc xéo tôi một cái:” Còn dám nói sao?”

Thấy hần đột nhiên trở nên lạnh như vậy, tôi ngoan ngoãn cầm miệng, cũng không phản đối nữa.

Đi ra từ bệnh viện, chân tôi vẫn còn đau, Hạ Mộc Lão đem tôi ôm vào ôm ra.

Đột nhiên phát hiện một vấn đề, con đường bây giờ đang đi không phải là con đường về khách sạn Thu Phong, năng lực cảm nhận phương hướng của tôi tuy rằng không mạnh, nhưng cũng không phải dạng mù đường.

Hạ Mộc Lão tựa hồ biết tôi đang suy nghĩ cái gì, thản nhiên nói:” Cái chân gãy của em khó nhìn quá, váy của em cũng bị bẩn hết rồi.”

Kình ngạc nhìn hần, váy của tôi là màu lam nhạt, ngồi dưới đất có thể không bẩn sao?

Tới nơi cần đến, sau khi hần xuống xe đóng sầm cửa xe lại. Mẹ nó, giúp tôi mua quần áo mà không mang tôi đi, Hạ Mộc Lão, anh đúng là người xấu.

“Hạ Mộc Lão, anh không mang em theo à?”

“ Chờ ở đây đi.”

“ Anh không mang em đi, mua quần áo chắc gì đã vừa người?”

“ Với dáng người này của em, mặc vừa quần áo thì chỉ có một size thôi.” Nói xong, không quay đầu lại, điềm dậm bước đi.

Rầu rĩ dựa vào cửa kính xe, nhìn thấy bóng dáng Hạ Mộc Lão đã đi xa, cũng ngạc nhiên thật nha, hần là một người cẩn thận, nhưng cái miệng thì quá độc, nếu có thể hòa thuận ở chung, kỳ thật cũng tốt lắm.

Không biết qua bao lâu, Hạ Mộc Lão mới trở về, phía sau có vài người đi theo, tay mang một đồng hồ.

Sau khi hần lên xe, tâm tình tựa hồ cũng không tệ lắm, cười hỏi tôi:” Thiên Thiên, em thích màu gì?”

“Màu xanh da trời. Anh hỏi cái này để làm gì?” Khó hiểu nhìn hắn.

Hắn cười thần bí” Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Hừ! Già bộ thần bí làm gì? Đợi lát nữa tôi sẽ không muốn biết. Không thèm quay đầu lại nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nghĩ tới người khác

Buổi tối, hai người nằm ở trên giường, đều im lặng không lên tiếng. Không khí rất yên tĩnh.

Hôm nay đã là ngày thứ tư, ngày mai sẽ quay về Thẩm Phong, trong lòng chợt phiếm lên một tia tiếc nuối.

Hạ Mộc Lão mấy ngày hôm nay thực khác thường, không nói những lời xúc phạm tới tôi. Ngày mai qua đi, chúng tôi ai về chỗ nấy, hắn cũng sẽ trở về với bản tính thật của mình chứ? Mấy ngày nay chỉ là một vở kịch, từ ngày gặp Tô Ngưng trong quán bar đó, liền diễn màn kịch này làm tâm màn che. Diễn quá nhiều, khó tránh khỏi sẽ thành hiện thực. Cho dù mối quan hệ giữa tôi và hắn không thật, cũng sẽ có người khác tưởng thật, nếu như vậy thì xong đời rồi, để tự nhiên quá cũng không tốt, nhưng mà nếu tiếp tục diễn kịch, tôi sợ sẽ không giữ nổi con tim của mình mất.

Cái vỏ sò hôm qua nhặt được ở biển hắn không cho tôi. Thực ra hôm qua là tôi cố tình gây sự, Hạ Mộc Lão tức giận ném cái vỏ sò kia đi, cũng không thể trách hắn, nếu tay tôi không bị thương, hắn sẽ không ném vỏ sò kia vào biển rộng, người sai là tôi. Khi hắn tìm được vỏ sò được, không chịu cho tôi là lo lắng tôi lại bị thương, mà tôi cũng không chịu hiểu hắn, lại ném vỏ sò kia vào biển rộng.

Lúc hắn nói ra câu hỏi hận, trong lòng tôi như thế nào lại nhói đau, tôi cũng không biết cơn đau này đến từ đâu mà đến, cũng không biết tại sao mình lại nhập vai đến vậy, biết rõ là diễn, lại không thể từ chối sự dụ dỗ dành dành cho tôi.

Hắn hi vọng vỏ thường khiến tôi không biết đường nào mà lần, tôi cũng không biết lời hắn nói” Đợi lát nữa em sẽ biết” mang ý nghĩa gì, bởi vì sau khi trở về, chúng tôi một câu cũng không nói với nhau.

“Thiên Thiên, em đang nghĩ gì?” Hạ Mộc Lão phá vỡ trầm mặc.

“Không, không nghĩ cái gì.”

Hắn tiếp tục truy vấn:” Vẫn còn nghĩ tới thằng đàn ông hôm nay đưa em về nhà đúng không?”

Một cỗ vỏ danh lửa gần trong đầu hừng hực bị thiêu đốt:” Anh nói đúng, tôi đang nghĩ về anh ấy.”

Hắn lập tức nhích lại gần tôi, ở bên tai tôi thấp giọng quát:” Không được nằm ở trên giường của tôi nghĩ về thằng đàn ông khác.”

Trong lòng tức giận càng sâu, tôi vốn đâu có nghĩ tới người khác, là anh cho rằng tôi như vậy, dựa vào cái gì mà dám tức giận với tôi? Tôi cứ nghĩ tới anh ấy đấy, sau khi Lạc Mạc quay lưng rồi đi tâm trí tôi vẫn luôn nhớ đến anh ấy, tôi chỉ cùng anh nằm trên một cái giường, anh không có tư cách hạn chế sự tự do và suy nghĩ của tôi.”

Trong bóng đêm, tôi vẫn có thể nhìn rõ ánh mắt sắc bén của Hạ Mộc Lão, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, hắn vẫn hay hi vọng vỏ thường, nếu hắn thực sự tức giận, hậu quả tôi thực không đỡ nổi.

Quả nhiên, những lời này bùng phát cơn lửa giận của hắn, môi hắn dửng ở trên cổ tôi, mơ hồ không rõ nói:” Chỉ nằm chung trên một cái giường nên anh mới không có tư cách quản em, anh bây giờ muốn em, biến em trở thành người phụ nữ của anh rồi, anh liền đủ tư cách.”

Trong lòng vừa sợ vừa tức, vội vàng giãy dụa đẩy hắn ra, hắn khóa trụ hai tay của tôi, đặt ở trên đỉnh đầu, chân hắn đè nặng chân tôi xuống, tôi ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, hắn vẫn ở trên người tôi hỗn loạn.

Giờ phút này, tôi đột nhiên hiểu được bản thân mình nhỏ bé cỡ nào, bị hắn đè dưới thân mà không thể động đậy. Chợt một ý nghĩ lóe lên, ở dưới thân người đàn ông này, sự phản kháng của tôi tất cả đều là dư thừa, không bằng tự giữ sức lực cho chính mình.

Khi hắn kéo dây lưng áo ngủ của tôi xuống, cởi bỏ quần lót của tôi, nước mắt khuất nhục cũng rơi xuống, , nói đứt quãng” Hạ Mộc Lão, anh muốn loại phụ nữ nào mà chẳng có, hà tất phải dùng sức mạnh với tôi? Hơn nữa, cưỡng bức tôi, anh nhất định cũng không vui về gì.”

Thân mình hắn cứng đờ, rồi khỏi ngực tôi ngẩng đầu lên. Cười lạnh nói:” Thế nào, bây giờ cũng biết sợ rồi à? Em không phải đã nói anh không có tư cách hạn chế quyền tự do và tư tưởng của em sao? Anh bây giờ sẽ đoạt được cái tư cách này. Đêm nay qua đi, em chính là người phụ nữ của anh, anh cấm em làm gì, cấm em nghĩ gì, thì em không được nghĩ, cũng không được làm”

“Anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy?” Hắn sao có thể bá đạo như vậy? Vì muốn đoạt được tư cách hạn chế tôi mà cưỡng bức tôi, tôi là một con người, tôi cũng có những suy nghĩ riêng của mình, cho dù hắn có chiếm được thân thể tôi cũng không thể hạn chế được suy nghĩ của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bị hắn cưỡng bức

“Dựa vào anh muốn đối xử với em như vậy.” Nói xong, hắn động thân, cơ thể hai người liền gắn chặt vào nhau.

Không biết qua bao lâu, hắn mới kiệt sức dựa trên người tôi, vật cương của hắn vẫn còn ở trong người tôi không chịu tách ra. Tức giận cao giọng nói:” Hạ Mộc Lão, đủ rồi chứ? Đủ rồi thì xin anh dừng để nó ở trong người tôi nữa.”

Hắn buông tay ra, sờ mà tôi nhẹ nhàng vỗ về:” Thiên Thiên, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện được không?”

Cánh tay phải giờ lên trong thời gian quá dài, có chút đau nhức, giặt cánh tay lại, cũng không gây đau một cách vô ích nữa, cười nhạo nói:” Anh không cần thỏa thuận gì với tôi, tôi cũng sẽ không đi tố cáo anh. Cho dù có tố cáo thì chắc gì đã có thể thắng.”

Tay hấn từ trên mặt rơi xuống cổ tôi, :” Em đã là người phụ nữ của anh, sau khi trở về, chấm dứt quan hệ với Hoa Thần, anh sẽ nuôi dưỡng em.”

Trong lòng cười lạnh một tiếng, sau khi cưỡng bức, lại muốn bao dưỡng tôi. Hạ Mộc Lão, anh chỉ dùng phương pháp đơn giản này mà làm nhục tôi quá thật vô cùng tàn nhẫn, cười lạnh nói:” Hạ Mộc Lão, tôi không phải là người phụ nữ của anh, anh chỉ chiếm được thân thể của tôi thôi. Sau khi chấm dứt quan hệ với Hoa Thần thì sẽ trở thành tình nhân của anh chứ gì? Đối với anh, tôi thà rằng cứ làm nhân tình của Hoa Thần chứ không muốn có một chút dây mơ rễ má gì với anh hết, ngày mai qua đi, xin anh đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, chuyện đêm nay coi như chưa từng xảy ra .”

Hắn không vì lời nói của tôi mà tức giận.” Thiên Thiên, em cần phải biết Hoa Thần sẽ kết hôn với Tô Ngưng, mà anh tuy rằng sẽ không lấy em, nhưng ít nhất sẽ không kết hôn sớm như vậy, làm tình nhân của anh thì tuyệt đối không có người nào dám gây phiền toái cho em. Cha Tô Ngưng là bí thư tỉnh ủy, nếu cha cô ấy biết em có quan hệ với Hoa Thần, đến lúc ấy em chết thế nào cũng không biết được đâu.”

Con gái của bí thư tỉnh ủy, khó trách Hoa Thần đối mặt với chất vấn của cô ấy vẫn là trầm mặc mà chống đỡ. Có thể lấy con gái của bí thư tỉnh ủy, đối với sự nghiệp của anh nhất định có trợ giúp to lớn, đàn ông đều coi trọng sự nghiệp, anh dĩ nhiên sẽ kết hôn với Tô Ngưng.

Nhưng phải làm thế nào mới kết hôn được? Hết hạn hợp đồng chúng tôi tự nhiên sẽ chấm dứt, nếu anh muốn kết thúc trước cũng được, nhưng mà, những lời này không nên nói ra. Nói đi nói lại, bây giờ tôi vẫn cần tiền của anh.

Làm tình nhân của Hạ Mộc Lão là chuyện tuyệt đối không có khả năng, tôi hiện tại đối với hắn tràn ngập hận ý, tôi sợ một ngày nào đó không kìm chế được mà giết chết hắn, đến lúc đó khẳng định trên mọi tờ báo lớn nhỏ ở Thẩm Phong đều giặt một cái tít to đùng.” Tổng giám đốc của Tập đoàn Hạ Thị vừa thể chết ở trên giường tình nhân”, hơn nữa tôi vẫn luôn nghĩ làm tình nhân, bán da thịt đòi lấy tiền bạc không phải là việc gì trong sáng, sắp tới Hoa Thần hẳn sẽ không chấm dứt quan hệ với tôi, đợi đến khi kết thúc, tôi sẽ có lại tự do. Lúc đó, có thể giữ lại cho chính bản thân mình một chút tự trọng, cần gì phải sa đọa?

“ Nếu một ngày nào đó anh tìm được một thiên kim con quan lớn làm bạn gái, tôi không phải chỉ còn một con đường chết sao?” Tay hấn chạy trên ngực tôi, khiến tôi từng trận run rẩy, bắt lấy tay hắn, không cho hắn sờ loạn.

“Thiên Thiên, nếu em mang thai thì hãy sinh con ra, anh sẽ cho em một số tiền đủ để em và mẹ em tiêu suốt đời.”

Trong lòng lại hận hắn nghiêng răng nghiêng lợi, cưỡng bức tôi, còn muốn biến tôi thành công cụ sinh con cho hắn, hắn cũng thật tuyệt. Lạnh giọng nói:” Hạ Mộc Lão, anh đã bao giờ thấy người phụ nữ nào vì người đã cưỡng bức mình mà nguyện ý sinh con chưa? Hiện tại tôi có thể nói thẳng cho anh biết, không có khả năng đâu. Nếu muốn có con, anh đi tìm người khác đi.”

“ Em không phải rất thiếu tiền sao? Em sinh con cho anh, anh cho em tiền, em còn không hài lòng cái gì?” Hắn nâng người lên, tôi nghĩ hắn rút ra, trong lòng khấp khí cũng nhẹ nhàng hơn trước.

Không ngờ hắn lại dừng mãi dừng sức tiến về phía trước. “ A...” Tôi thờ nhệ ra tiếng, móng tay đâm thật sâu vào da thịt trên lưng hắn.

Tuy rằng hắn đã buông tay tôi ra, nhưng tôi không hề phản kháng, vì tôi biết sự phản kháng của tôi cũng chỉ là dư thừa, đã như thế, tôi cần gì phải lãng phí sức lực.

Bão táp qua đi, hắn nằm ở bên cạnh tôi,” Tô Thiên Thiên, có nguyện ý hay không không phải do em quyết, nếu em thực sự mang thai, đứa con kia nhất định là của anh, em cũng đừng vọng tưởng mà đi phá thai, tất cả bệnh viện phòng khám lớn nhỏ ở Thẩm Phong tuyệt đối sẽ không dám làm giải phẫu phá thai cho em”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Khóc không ra nước mắt

Thật buồn cười, có tiền thì muốn làm gì cũng được sao? “ Hạ Mộc Lão, anh dám khẳng định chắc chắn như vậy à?”

“ Chỉ bằng hộp bao cao su kia anh biết chắc là em không muốn có con với Hoa Thần, em đã không muốn có con của cậu ta, vậy thì hãy sinh con cho anh đi. Về phần Hoa Thần, nếu em không thể mở miệng, cứ để anh nói.”

“ Hạ Mộc Lão, anh muốn loại phụ nữ nào mà chẳng được. Tại sao cứ nhất định phải ép tôi làm tình nhân của anh, sinh con cho anh? Tôi đã bị anh làm nhục như thế mà còn chưa đủ sao? Với lại, khi con đã trưởng thành, nếu nó biết mẹ nó hồi trước làm tình nhân của người khác, anh nói xem nó có thể chấp nhận được không?” Hạ Mộc Lão, cho dù anh có cho tôi bao nhiêu tiền đi nữa, tôi không thèm động vào một xu, có chấm dứt quan hệ với Hoa Thần tôi cũng không bao giờ là nhân tình của anh, tôi thà nghỉ học, chứ không muốn phải ở bên cạnh một người đàn ông đã từng cưỡng bức mình.

“ Vì em dám ở trên giường của anh nghĩ về thằng khác, cho nên em nhất định phải sinh. Về phần con, nó sẽ không biết mẹ ruột nó là ai.” Hạ Mộc Lão cười nhẹ ra tiếng, khiến tôi toàn thân run rẩy.

Tôi thật sự không thể nói chuyện với hắn được nữa, đột nhiên đứng dậy, rồi lại bị hắn kéo lại, ngã mạnh xuống giường.” Buông tay ra, tôi muốn đi toilet.”

Tay hắn chậm rãi buông ra, trong bóng đêm, tôi mặc áo ngủ rồi xuống giường, đi nhanh tách xa khỏi hắn.

“ Toilet không ở hướng đấy.”

A, trong hoàn cảnh tối tăm đến như thế này, hắn cư nhiên còn nhìn chăm chăm vào tôi.” Điện thoại tôi có tín hiệu, nên tôi đến xem.”

Tìm được túi rồi, kéo khóa xuống, lấy đi động ra ần ần vài nút, dựa vào ánh sáng của đi động tìm hộp thuốc tránh thai, nắm trong tay. Ấn nút tắt máy, tất cả lại trở về trong bóng đêm.

Tôi cầm hộp thuốc tránh thai đi vào trong toilet.

May mắn tôi còn chuẩn bị một hộp thuốc tránh thai. Bằng không, tôi thật sự khóc không ra nước mắt mất.

Đóng cửa kĩ càng, đứng ở trước gương, trong gương sắc mặt tôi tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt trống rỗng vô thần, vẻ mặt bi thương. Cổ áo ngủ mở rộng, lộ ra một mảng chẳng chịt dấu hôn, bi thương ức chế không nhìn được lan tỏa khắp toàn thân, nước mắt cũng bắt đầu rơi.

Sau khi uống thuốc tránh thai, tôi kinh ngạc nhìn hai tay, trên đầu móng tay có một vệt máu, tôi biết đây là máu trên lưng của Hạ Mộc Lão.

Mở vòi nước ra, cố gắng hết sức chà rửa, giống như trên tay đang có vật gì không sạch sẽ vậy.

Đem chỗ thuốc tránh thai còn lại đặt trong lòng bàn tay, nhìn chúng tan ra trong nước. Đem vỏ hộp vứt vào thùng rác, tôi rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt mình đang tươi cười trong gương, nhưng đó không phải là vui vẻ tươi cười, mà là cười nhạt, cười nhạt Hạ Mộc Lạc, đồng thời cũng tự cười nhạt chính bản thân mình.

Hắn nghĩ ngoài hộp bao cao su kia tôi không còn thứ gì khác sao, sau khi cưỡng bức lại muốn tôi sinh con cho hắn, thật châm chọc! Thật buồn cười!

Anh trước kia xúc phạm tôi, tôi có thể không so đo, nhưng làm nhục tôi rồi lại đòi có con, tuyệt đối không có khả năng đầu. Tôi tuy rằng rất nghèo, đang phải làm nhân tình của người ta, nhưng đối với anh vẫn có lòng tự tôn.

Anh xúc phạm tôi, đó là dùng ngôn ngữ tra tấn. Anh cưỡng bức tôi, đó là tra tấn trên thân thể. Đó đều chỉ là tra tấn nhất thời, nhưng đứa con là cả một sinh mệnh mới, mang thai mười tháng sao có thể dễ dàng phui tay. Chuyện này sẽ là vết thương cả đời tôi, trong lòng tôi tình thân là thứ không gì có thể thay thế được, vì mẹ tôi có thể làm nhân tình, nhưng vì tiền mà bỏ đứa con của chính mình, tôi không làm được.

Câu hắn nói:” Sẽ không biết mẹ ruột mình là ai.” khiến tôi vô cùng khó chịu, tại sao ngay cả quyền được biết mẹ mình là ai của con cũng không có? Không có tình thương của mẹ hắn trong nội tâm con sẽ không có cảm giác ấm áp, trừ phi nó có một người cha hết mực thương yêu mình, người giống như Hạ Mộc Lạc chẳng phải sẽ làm con tổn thương sao? Hỉ nộ vô thường, cảm xúc thay đổi nhanh chóng mặt, chuyện hắn có thể đối xử tồi với con hoàn toàn không có khả năng.

Đứng vùi nước lại, suy sụp ngồi xổm xuống sàn, hai tay ôm chặt lấy đùi, vùi đầu vào giữa hai chân. Nếu sau khi trở về hắn thật sự nói với Hoa Thần, tôi sẽ không là nhân tình của hắn, chấm dứt quan hệ với Hoa Thần tôi vẫn có thể sống tốt, tự mình đi tìm việc làm, không đến trường, mọi việc chẳng phải được giải quyết rồi sao? Nếu lại làm nhân tình, tôi sẽ khinh thường chính mình, khi đó làm người tình của Hoa Thần là vì chi phí phẫu thuật của mẹ, nhưng hiện tại tôi cũng không phải là thiếu tiền, không cần phải tự bán rẻ thân xác của mình cho người mình hận nhất. Không cần biết thế nào, tôi nhất định phải giữ lại cho mình một chút tự trọng cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 52: Tổn thương qua đi

Không biết qua bao lâu, chân tôi đã trở nên, phía ngoài toilet truyền tới thanh âm của Hạ Mộc Lạc:” Tô Thiên Thiên, em tránh ở toilet làm gì? Đi ra cho anh.” Không để ý đến hắn, thân thể vẫn giữ nguyên động tác.

Hắn gõ mạnh vào cái lên cửa:” Tô Thiên Thiên, đi ra.”

Tôi im lặng không lên tiếng, ngay cả đầu cũng thêm ngẩng lên một chút. Trong lòng biết cánh cửa kia đối với hắn chẳng là cái gì, tôi cần gì phải lãng phí sức lực đi mở cửa.

Tiếng gõ cửa ngày càng dồn dập, trong giọng nói của Hạ Mộc Lạc cũng lộ ra một chút khẩn trương:” Thiên Thiên, em bị làm sao vậy? có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

A, như thế nào mà lòng lại đột nhiên tốt thế, tôi có xảy ra chuyện thì quan hệ gì tới anh? Anh cho rằng tôi là loại người nào? Cho dù đã xảy ra chuyện gì cũng không cần anh phải giả bộ tốt bụng.

“Thiên Thiên, em làm sao vậy?” Tiếng đập cửa ngày càng dồn dập. Nghe thấy giọng của Hạ Mộc Lạc với tiếng đập cửa, tôi ngoảnh mặt làm ngơ.

Không đến vài phút, nghe thấy tiếng mở cửa, tiếp theo nghe thấy tiếng bước chân của Hạ Mộc Lạc đang tới gần. Hắn ngồi xổm bên cạnh ôm tôi, ghé sát vào tai tôi nhẹ giọng nói:” Thiên Thiên, trở về nghỉ ngơi đi, đã hơn hai giờ sáng rồi.”

Lời hắn nói vừa dứt, cơ thể tôi đã trở nên nhẹ nhàng, tôi vội nhắm chặt hai mắt lại, một khe hở cũng không có, bởi vì tôi không muốn phải nhìn thấy khuôn mặt khiến tôi căm hận kia.

Lần này hắn không ném mà là nhẹ nhàng đặt tôi lên giường. Bị hắn ôm vào trong ngực, hơi thở ấm áp của hắn khẽ phả trên trán tôi, lòng tôi có cổ cũng nặn không ra chút khó chịu nào, chuyển người đưa lưng về phía hắn, thân thể cuộn tròn lại. Nước mắt tích tụ nơi khóe mắt bắt đầu rơi xuống, tôi vội lau đi, giờ phút này tôi đang gối đầu lên khuỷu tay hắn, nước mắt chắc chắn đã đọng lại đó.

Quả nhiên, hắn bỗng siết chặt lưng tôi:” Thiên Thiên, xin lỗi, anh quên mất em vẫn còn là sinh viên. Đừng khóc, anh không ép em nữa.”

Hạ Mộc Lạc, đã làm tôi tổn thương rồi mới nói xin lỗi liệu còn tác dụng không? Anh cho rằng một câu xin lỗi mà có thể xóa nhòa đi nỗi hận của tôi đối với anh sao? Về sau, nếu có cơ hội khiến anh bị tổn thương, tôi nhất định sẽ rất rất quý trọng nó, tốt nhất là có thể khiến anh đau cả đời.

Tay hắn ôm chặt, ngực áp sát vào lưng tôi, ngừng đầu nói khẽ:” Thiên Thiên, anh biết bây giờ có nói cái gì cũng vô dụng, em có thể không trả lời, chỉ cần nghe là được rồi. Anh quả thật không nên làm thế với em, nhưng một người đàn ông sẽ không bao giờ cho phép người phụ nữ của mình nằm trên giường nghĩ tới thằng khác, anh làm như vậy là không muốn em nhớ tới Lạc Mạc nữa, hắn không thích hợp với em, em lần đầu tiên đến Mộ Phong, có rất nhiều chuyện không biết, Lạc Mạc ở Mộ Phong có tiếng đào hoa, phụ nữ trên giường hắn nhiều vô số kể, chỉ cần bạo dụng có vài phần tư sắc hắn đều không cự tuyệt. Thiên Thiên, nếu em thực sự thích hắn, em nhất định sẽ bị tổn thương.”

Thì ra là thế, khó trách Lạc Mạc vừa mở miệng đã hỏi tôi đi khách sạn nào, luôn miệng nói loại phụ nữ này. Nguyên lai hắn đã sớm hình thành thói quen được phụ nữ yêu thương nhưng nhớ, tương tự cũng giống bọn họ nên mới có thể đối xử với tôi như vậy.

Nhưng mà Hạ Mộc Lạc, nếu anh sợ tôi bị tổn thương, thì hãy trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ nghe lời anh, nhưng anh vì sao lại phải cưỡng bức tôi? Sau còn nói muốn tôi trở thành nhân tình của anh, sinh con cho anh, chẳng lẽ anh một chút tự lợi thật sự cũng không có sao?

Hắn dừng một chút, lại tiếp tục nói:” Hoa Thần so với anh còn bá đạo hơn, nếu cậu ấy biết em đã là người của anh, nhất định sẽ chấm dứt quan hệ với em. Sau khi kết thúc, theo anh đi, đãi ngộ tuyệt đối không kém hơn Hoa Thần.”

Tôi không muốn để ý tới hắn, nhưng mà nghe được những lời này, tôi rốt cuộc không thể im lặng nổi để nghe hắn nói nữa.

Tôi xoay người qua, mặt hai người thực sự rất gần. Nhẹ nhàng băng quơ nói:” Chấm dứt cũng tốt, tôi sẽ cùng mẹ rời khỏi Thẩm Phong, một thời gian sau, sẽ chẳng ai nhớ rõ người tên Tô Thiên Thiên đã từng là tình nhân của Hoa Thần. Tôi cũng không cần mỗi ngày đều phải lo sợ, trong mắt mẹ tôi sẽ vốn chưa từng thay đổi.”

Ngữ khí thực nhẹ, tựa hồ như đang nói chuyện chẳng liên quan gì tới mình. Nếu như Hoa Thần với tôi chấm dứt quan hệ, tôi thật sự sẽ mang mẹ rời đi.

Ở Thẩm Phong, chúng tôi đã có nhiều phiền phức, lại bị Hạ Mộc Lạc uy hiếp nữa, tôi sẽ cùng mẹ cao chạy xa bay, mẹ cần một môi trường thanh tĩnh, hay là đến nông thôn đi, thân thể mẹ cần phải được điều trị tốt, ở nông thôn không có ngã tư ồn ào náo nhiệt, không có đèn nông lỏng lảnh, có người dân hiền lành chất phác, mẹ hắn là sẽ rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Hồi hận muộn màng

Đèn trong toilet vẫn chưa tắt, trong phòng cũng có chút ánh sáng, tôi thấy gương mặt Hạ Mộc Lão rõ ràng tràn ngập sự chăm chú.

Thân mình hần cứng đờ: “Thiên Thiên, em thà rời đi cũng không chịu theo anh sao?”

Nói chắc như đinh đóng cột: “Đúng, tôi chọn rời đi, không muốn miễn cưỡng cười vui về sống qua ngày với anh.”

“Thiên Thiên, em ghét anh đến vậy sao? Thật sự muốn rời xa anh sao?” Ngờ khi Hạ Mộc Lão âm thầm, nghe không ra cảm xúc, giọng nói có chút khàn khàn.

“Hạ Mộc Lão, tôi vốn dĩ không hề ghét anh, nhưng hành động của anh quá mức cực đoan, tôi không thể chấp nhận nổi, hiện tại tôi đối với anh tràn ngập hận ý, chỉ cần nhìn thấy anh đã là một loại tra tấn rồi.”

Hần mạnh mẽ nâng thân lên, đưa bàn tay đang đặt trên lưng ra sau đầu tôi, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của tôi: “Thiên Thiên, những lời nói vừa rồi của em, khiến lòng anh đau lắm.”

Tôi dùng ngửi khi chăm chọc: “Anh đau lòng, không phải anh lại chuẩn bị cưỡng bức tôi thêm một lần nữa đấy chứ? Dù sao thì tôi cũng không phản kháng nổi, chỉ có thể rên rỉ dưới thân anh.” Thuận tay cởi bỏ dây lưng áo ngủ, “Anh có muốn phát tiết thêm nữa thì làm nhanh một chút đi, đừng có lãng phí thời gian của tôi.”

Dây lưng bị cởi bỏ, áo ngủ rộng thùng thình không còn gì trói buộc, theo người tuột xuống, cơ thể lộ ra hoàn toàn ở trước mặt Hạ Mộc Lão.

Thân thể tôi có chỗ nào mà hần chưa từng chạm qua? Thân thể lộ ra ở trước mặt hần thì có làm sao?

Không biết tôi có nhìn lầm hay không, trong mắt hần một tia lúng túng tự trách lướt qua. Ngoài dự kiến của tôi, hần không chăm chọc, cũng không có động vào tôi, chỉ nhẹ nhàng mặc lại áo ngủ cho tôi, dịu dàng nói: “Thiên Thiên, chuyện này là anh không đúng, không sao đâu, anh sẽ không cưỡng bách em nữa.”

Hần ôm chặt tôi trong lồng ngực, không nói gì thêm nữa.

Tối cả đêm không ngủ, tin chắc rằng hần cũng chưa từng chợp mắt. Tôi suốt mấy giờ đều không động dậy, hần cũng như thế.

Lấy đi động của hần ra xem giờ một chút, bây giờ ba mươi phút. Hai mắt hần vẫn nhắm chặt như cũ, giống như đã ngủ rồi. Tôi nhẹ nhàng bỏ tay hần ra, xoay người bước xuống giường.

Toilet, trong gương phản chiếu một khuôn mặt không có một tí huyết sắc, đôi mắt thâm quầng, hai tay nhẹ nhàng vỗ lên má, hy vọng thoát nhìn sẽ không thâm hại như vậy. Vội tìm một cái áo cổ cao, tôi sợ những vết hôn ngân trên cơ thể sẽ bị người khác nhìn thấy.

Sau khi ra khỏi toilet, vừa nhấc mắt lên liền kinh ngạc thấy Hạ Mộc Lão đứng ngay bên cạnh, cup mí xuống tránh đi ánh mắt của hần. Cầm lấy túi xách đi ra hướng cửa, “Thiên Thiên, em đi đâu?”

“Tự nhiên muốn đi bộ.”

“Đợi chút, anh đi với em.”

“Không cần, tôi muốn được yên lặng một mình.” Nói xong, đóng sầm cửa, không thêm quay lại, đi vào thang máy.

Cách khách sạn không xa có một bể phun nước, tôi ngồi ở ghế đá thần thờ nhìn đài phun. Việc hiện tại cần làm nhất của tôi chính là điều khiển tốt cảm xúc của mình, chuẩn bị tốt tâm lý trước khi chấm dứt quan hệ với Hoa Thần.

Nếu bây giờ kết thúc, tôi tất nhiên sẽ đi khỏi Thẩm Phong, tôi sợ mẹ biết chuyện này, nên phải mau mau chóng chóng dẫn bà rời đi.

Chỉ cần hợp đồng thực sự chấm dứt, mọi chuyện của tôi và mẹ sẽ quay trở về giống như mấy tháng trước. Nhưng mà tôi vẫn lo là mẹ sẽ không đồng ý rời đi, tôi cảm giác bà đối với cha Từ Kiểm không phải là không có cảm giác, chỉ là bà không thể loại bỏ hoàn toàn hình ảnh người đàn ông kia được, nếu ông ta xuất hiện, mẹ nhất định sẽ kết thúc với ông ta, và cũng có thể an tâm ở cùng với cha Từ Kiểm. Nếu rời đi, mẹ dĩ nhiên sẽ rất luyến tiếc chú Từ, dù sao ở chung mười mấy năm, dù ít dù nhiều cũng có tình cảm, không thể nói đi là đi ngay được.

“Thiên Thiên, anh đã hiểu rõ rồi.” Giọng nói của Hạ Mộc Lão chợt vang lên. Tôi quay đầu, đã thấy hần ngồi bên cạnh mình, về mặt còn rất chăm chú nhìn tôi.

“Nếu là chuyện không liên quan tới tôi, làm ơn đừng nói, tôi đối với chuyện của anh không có hứng thú đâu...” Không thèm nhìn hần, ánh mắt dừng lại ở đài phun nước.

“Chuyện tối hôm qua em đã không muốn cho người khác biết, thì cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra đi. Nhưng mà, nếu em muốn đi theo anh, nói cho anh biết lúc nào cũng được, về phần Hoa Thần anh sẽ tự mình nói rõ.”

Không thể tin nhìn hần, biểu cảm của hần khiến tôi xác định mình không hề nghe nhầm, một đêm không ngủ hần thoát nhìn cũng không có điểm nào khác thường lắm, chỉ là trong mắt có thêm vài sợi tơ máu, không có vẻ sắc bén như ngày thường.

Biết nói sao nhỉ? Thực sự khi đọc truyện này người bạn cảm thấy đáng thương và tội nghiệp nhất chính là Hạ Mộc Lão, yêu nhưng luôn dùng những lời nói nặng nề làm tổn thương người mình yêu, si tình chỉ dám đứng từ xa âm thầm nhìn và bảo vệ không để Tô Ngưng làm hại Thiên Thiên. Cho đến tận giây phút cuối cùng vẫn chung tình chờ đợi và giang rộng vòng tay yêu thương với Thiên Thiên. Quả thật mình cũng thấy hơi tiếc cho Hạ Mộc Lão vì không có được trái tim của người con gái mà mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Không bao giờ gặp lại

Bình tĩnh nhìn hần, gần từng tiếng nói: “Hạ Mộc Lão, sau khi quay về Thẩm Phong, chúng ta không gặp nhau nữa có được không? Tôi thực sự thực sự rất sợ anh, cho dù bây giờ anh có ôn hòa dịu dàng nói với tôi, tôi còn cảm thấy sợ hãi. Chuyện tối hôm qua, cũng đừng nhắc lại nữa.”

Chuyện tối hôm qua coi như một cơn ác mộng đi, tôi đã cố hết sức tránh xa anh rồi, nhưng anh làm ra cái việc như thế, chung quy lại chúng ta vẫn nên nói lời tạm biệt đi. Tuy rằng tối hôm qua không

phải tôi tự nguyện, nhưng dù sao chúng ta cũng đã lên giường với nhau rồi. Sau khi lên giường, chúng ta sao có thể thân nhiên đối mặt với nhau được? Khi gặp nhau, sẽ chỉ khiến chính mình cảm thấy khó chịu, chỉ không bao giờ gặp lại, mới có thể không ảnh hưởng tới cuộc sống của nhau.”

Trong mắt hắn không có lấy một tia cảm xúc, trên mặt không có một chút biểu cảm, lẳng lẳng nhìn thẳng vào tôi. Thời gian dần trôi qua trong im lặng.

Chuyện đêm qua, Hạ Mộc Lão hẳn sẽ không nói ra bên ngoài chứ? Tôi chắc chắn là sẽ không tiết lộ nửa chữ, Hoa Thần lại càng không thể, anh từ trước đến nay ít nói, cho dù ở trước mặt Tô Ngưng cũng ít khi chịu mở miệng.

“Được, anh đồng ý, về sau sẽ cố hết sức tránh không gặp em.” Trong thanh âm của hắn lộ ra một chút tiếc nuối. Giờ phút này, tôi còn tưởng mình nghe lầm, chính là đôi mắt âm thầm u sầu kia đã xác minh tôi không hề nghe sai.

Hạ Mộc Lão như vậy thật giống một đứa trẻ yếu ớt, khiến tôi không đành lòng nói ra những lời làm tổn thương người khác. Cố nặn ra vẻ tươi cười,” trước khi quay về Thẩm Phong, chúng ta cứ tiếp tục diễn kịch đi.”

Hắn cười xin lỗi:”Thiên Thiên, anh vốn nghĩ em sẽ không bao giờ chịu ngồi yên lặng như vậy nghe anh nói chuyện.”

Quay đầu tránh đi ánh mắt của hắn, dừng lại ở bể phun nước.

Kỳ thật tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng có thể yên lặng ngồi ở đây với hắn, trước kia nhìn thấy hắn tôi luôn lo lắng sợ hãi, vội vã muốn tránh đi. Nhưng hôm nay tôi không nghĩ tôi phải tránh đi, tất cả mọi thứ bắt đầu từ tôi hôm qua so với bây giờ tựa như không còn giống nhau nữa. Tôi tránh hắn cũng chỉ có thể tránh một lúc, hơn nữa trốn tránh cũng không thể giải quyết được căn nguyên của vấn đề, chỉ có thể nói chuyện rõ ràng.

Thấy tôi im lặng, hắn tiếp tục nói:”Thiên Thiên, chuyện tối hôm qua là anh không đúng, anh biết em sẽ không tha thứ cho anh. Tuy là như thế, nhưng anh vẫn muốn hỏi em một câu, nếu không có chuyện tối qua, em cũng không muốn phải nhìn thấy anh phải không?”

Đối với vấn đề này, đáp án đã được khẳng định rồi. Từ lần đầu tiên tiếp xúc, hắn vẫn sắc bén như vậy, nói chuyện vẫn đáng ghét như vậy, tôi thậm chí còn hoài nghi có phải kiếp trước đã đắc tội gì với hắn, cho nên kiếp này mới bị hắn bắt nạt, bị hắn áp bức.

“Không có nếu. Hạ Mộc Lão, cho dù anh bây giờ có hối hận về chuyện tối qua, thì phiên anh hãy nhớ kĩ, về sau đừng bao giờ quấy rầy cuộc sống của tôi, đó là cách thức đền bù tốt nhất. Đường nhiên, tôi cũng sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của anh. Chúng ta hãy giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không có một ngày gặp mặt.”

Lời nói còn chưa dứt, một tay hắn đã ôm lấy đầu tôi tựa vào trong lồng ngực, động tác rất tự nhiên, giống như chúng tôi vẫn thường như vậy. Hắn nói nhỏ bên tai tôi:”Thiên Thiên, đừng nhúc nhích, cũng đừng quay đầu lại.”

Tôi không biết tại sao hắn lại nói như vậy, đầu vẫn dựa vào ngực hắn, lắng nghe tiếng nhịp tim của hắn. Đây là động tác thân mật cuối cùng giữa chúng tôi, cho bây giờ lòng tôi đang tràn ngập hận ý đối với hắn, cũng tạm thời không để cập tới. Sau khi quay về Thẩm Phong, không bao giờ gặp lại, tất cả hận ý cũng theo gió mà đi, cuộc sống vẫn tiếp tục, tại sao phải gây ra những chuyện đau khổ dây dưa.

“Tôi tự hỏi tại sao Mộc Lão lại đi nhanh như vậy, hóa ra là Thiên Thiên ở trong này. Quả nhiên, tình yêu cuồng nhiệt của nam nữ chỉ cần tách ra một giây thôi cũng đã là một loại tra tấn rồi.” Giọng nói của Tô Ngưng truyền vào trong tai.

Là cô ấy đến đây, khó trách Hạ Mộc Lão bảo tôi đừng nhúc nhích, đừng quay đầu lại.

Hạ Mộc Lão chuyển đề tài:”Tô Ngưng, sao chỉ có một mình cậu? Hoa Thần đâu?”

“Anh ấy không chịu xuống.”

Hạ Mộc Lão thán nhiên đáp một câu:”Cậu ngồi chơi với Thiên Thiên một lúc đi, tôi đi tìm Hoa Thần bàn vài việc.”

Từ trong ngực hắn, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn, vừa nãy hắn còn nói là sẽ không để ai biết chuyện tối qua, sao chủ ý lại có thể nhanh chóng thay đổi như vậy?

Hắn cúi đầu xuống hôn thật mạnh lên trán tôi:”Thiên Thiên, anh đi tìm Hoa Thần có chút việc, em ở lại với Tô Ngưng nhé.” Nói xong, hắn đứng dậy định đi, tôi nhất thời sợ hãi, vội bắt lấy tay hắn.

Hắn giương mắt nhìn Tô Ngưng liếc một cái, vỗ tay của tôi:”Thiên Thiên, chuyện anh đã đồng ý với em, nhất định sẽ làm được.”

Tôi vốn không muốn buông tay, nhưng nghe được hắn nói như vậy, tôi cũng an tâm buông tay

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Anh không yêu cô ấy

Sau khi bóng dáng Hạ Mộc Lão đi khuất tầm mắt, Tô Ngưng ngồi yên ở bên cạnh tôi, nhẹ giọng hỏi:”Thiên Thiên, sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy? Lại cãi nhau à?”

Lắc đầu, ngậm miệng không nói gì.

Tô Ngưng nói:”Thiên Thiên, hôm qua lúc em bị lạc, em không biết Mộc Lão sốt ruột như thế nào đâu, hẳn biết em một thân vô xu, hơn nữa không mang di động, cho nên vội vã quay về khách sạn chờ em. Nếu em vì chuyện hắn không đi tìm em mà tức giận, chửi dấy cũng phải vì sự trong sạch của hắn mà bất bình nha.”

Khiếp sợ nhìn Tô Ngưng, khuôn mặt cô đang mỉm cười, giống như một cô chị gái hiền lành. Giờ phút này, cảm giác tội lỗi trong lòng tôi càng thêm mãnh liệt, đột nhiên cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, tôi sau lưng chị gái ấm áp này làm tình nhân của bạn trai cô, nếu biết quan hệ của tôi và Hoa Thần, Tô Ngưng còn có thể ngồi ở chỗ này khuyên bảo tôi sao?

Thấy tôi im lặng, cô lại tiếp tục nói:”Thiên Thiên, cố gắng hòa thuận với Mộc Lão đi, hắn thực sự tốt lắm, mặc dù có lúc hơi bá đạo một chút, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác chân thật. Thực ra, chị rất hâm mộ em và Mộc Lão, các em có thể ở trong nước cùng đi tìm vô sò, có thể cùng nhau vui vẻ cười thoải mái, lúc tức giận có thể hét to ra tiếng, những chuyện này... Kỳ thật cũng là một loại hạnh phúc. Em hẳn là cũng nhận ra chị và Hoa Thần rất ít khi nói chuyện, cũng sẽ không tùy tiện cười, tùy ý làm nũng, chị cuối cùng vẫn cảm thấy anh ấy đối với chị như gần như xa, tuy rằng Thần ở bên cạnh chị, nhưng một chút tình cảm chân thật cũng không có. Chị rất miễn cảm, đối với chuyện của anh lại càng miễn cảm hơn. Chị biết Thần có người phụ nữ khác, nhưng hiện tại anh ấy và chị vẫn chưa kết hôn, chị không có quyền can thiệp, cũng sẽ không hỏi nhiều. Cho nên, Thiên Thiên, em nhất định phải biết quý trọng, không nên vì cảm xúc nhất thời rồi sau đó hối hận cả cuộc đời.”

Thì ra, tất cả mọi chuyện cô đều rõ hết, chỉ là cô không biết người kia là tôi mà thôi.

Tô Ngưng nói rất đúng, người giống Hạ mộc Lão là người có tình cảm chân thật, so với dạng như gần như xa giống Hoa Thần tốt hơn rất nhiều, Hạ Mộc Lão có chuyện gì hẳn sẽ nói thẳng ra, mà Hoa Thần ngoài im lặng vẫn là im lặng.

Làm tình nhân, sự im lặng của anh đối với tôi mà nói có lẽ là một chuyện tốt. Làm người yêu, đối với Tô Ngunw mà nói là một chuyện vô cùng đau khổ, bởi vì anh im lặng làm cho người khác không hiểu anh đang suy nghĩ cái gì. Trước khi Hạ Mộc Lão tức giận ít ra cũng có dấu hiệu, còn dạng người trầm mặc như Hoa Thần tới lúc phát hỏa rồi thì rất khủng bố.

“Tô Ngưng, chị thực sự yêu Hoa tiên sinh sao?”

Ánh mắt Tô Ngưng dừng ở phía chân trời, tầm mắt tỏa ra xa.

Hai người nhất thời rơi vào yên lặng, tôi nghĩ cô sẽ không trả lời câu hỏi này, quay đầu đi chỗ khác.

Lúc lâu sau, cô mới mở miệng, trong giọng nói của cô mang theo một chút mê man, tựa như theo một phương trời rất xa truyền đến:” Yêu, rất yêu, nhưng anh ấy chưa bao giờ thực sự để ý tới chị, chưa bao giờ giải thích cho chị cái gì. Buổi sáng hôm đó em cũng thấy đấy, ở tù đầu giường có cất một hộp bao cao su vẫn chưa mở, mặc cho ai sẽ hiểu lắm, chị cần một lời giải thích chính xác, nhưng ngay cả một câu anh ấy cũng không muốn cho chị. Có lẽ mọi người cho rằng chị rất hạnh phúc, nhưng mấy năm qua vẫn chỉ có một mình chị cuồng nhiệt mà thôi, Thần vẫn luôn thản nhiên, trong mắt anh, bất cứ thứ gì so với sự nghiệp đều không quan trọng bằng. Mấy ngày nay em và Mộc Lão cãi nhau vài lần, chị cảm thấy hai người cãi nhau cũng là một loại hạnh phúc, bởi vì mỗi lần cãi nhau qua đi tình cảm hai người sẽ dần dần phát triển, chị phát hiện sau mỗi lần cãi nhau, Mộc Lão vừa cười vừa trêu chọc em. Cùng Thần kết giao đã vài năm, chị cũng từng bức mình làm ả ỉ, nhưng anh ấy một câu cũng không nói, trực tiếp xoay người rồi đi, mỗi lần chị đều đợi anh ấy tới tìm, kết quả mỗi lần chị không kiểm chế được đều đi tìm anh. Thần Thần, quý trọng hạnh phúc trước mắt, bỏ lỡ Mộc Lão, chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời em”

Nghĩ lại, kỳ thật chuyện đêm qua tôi không phải là không sai. Nếu tôi không nói mình nghĩ tới Lạc Mạc, không khiến hắn tức giận, hẳn sẽ không đối xử với tôi như vậy, chỉ bằng mấy đêm bình an vô sự kia, sự bài xích của tôi đối với hắn cũng không mãnh liệt như trước nữa. Giống như hắn vừa mới hỏi tôi, nếu không có chuyện tôi qua, tôi vẫn không muốn gặp lại hắn phải không. Vấn đề này vốn đã có câu trả lời từ lâu rồi, nếu không có chuyện tôi qua, có lẽ hắn lại giống như trước đây, uy hiếp tôi, xúc phạm tôi, thật sự không thể ở cạnh nhau được.

Không muốn gặp lại một ai, chính là bản năng tự bảo vệ mình, xúc phạm cũng là một loại thương tổn, một loại tổn thương tâm hồn, bất cứ ai cũng không muốn mình phải chịu tổn thương, tránh được thì nên tránh, không cần đối mặt thì không nên đối mặt.

“Tô Ngưng, thật ra Hoa tiên sinh không phải là không cần chị, có đôi khi giải thích là một loại che giấu, biến giải thích thành một thói quen, thì còn cái gì phải quý trọng đây?”

Cô mờ lời chuyện đề tài” Thần Thần, em đã quen với Mộc Lão bao lâu rồi? Mộc Lão độc thân ba năm, em dùng cách mà quyến rũ được hắn thế?”

“Em học cùng với Nhiễm Nhiễm, anh ấy thường xuyên đưa Nhiễm Nhiễm đi học, cứ như vậy quen biết thôi, em không đủ mị lực để quyến rũ được Lão đâu.”

“Chẳng lẽ lại là hắn quyến rũ em?”

“Chúng em không ai quyến rũ ai cả.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Đường như không có việc gì

“Hôm nay hai người thực sự không cãi nhau chứ? Chị thấy Mộc Lão vội vã xuống lầu như thế cơ mà.”

“Không cãi nhau, chỉ là nghĩ tới hôm qua anh ấy không đi tìm em nên có chút tức giận thôi.” Nếu cô đã nói như vậy, tôi đành phải nói dối theo vậy, thực sự cũng không còn cách nào khác.

Tô Ngưng cau mày hỏi” Thần Thần, sắc mặt em tái nhợt quá, có muốn đi bệnh viện khám thử không?”

Vẫn còn tái tái như vậy sao? Hai tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt vài cái” Hai ngày nay kì sinh lý của em đến, nên sắc mặt không được tốt lắm.”

Ánh mắt Tô Ngưng nhìn tôi đầy vẻ tò mò nghiên cứu:” Kì sinh lý tới mà hai người còn chuẩn bị áo mưa? Thật không biết quý trọng thân thể của mình, Mộc Lão cũng thực không hiểu chuyện, kì sinh lý của em tới cảm dục vài ngày cũng không chịu được sao?”

Trong lòng tôi cả kinh, cô tại sao vẫn còn hoài nghi chuyện về hộp bao cao su kia, cũng lạ là tôi không nói dối, tìm một lý do phớt lờ đi cho xong chuyện xem ra không được, rốt cuộc thì vẫn phải đối đầu với vấn đề này, nếu vì chuyện này mà Tô Ngưng đi và Hoa Thần giận đối sẽ không tốt lắm” Kì sinh lý của em không đều, lần trước cách đây một tuần, bác sĩ nói vì uống thuốc tránh thai nên mới có hiện tượng như vậy, cho nên chúng em mới chuyển sang dùng áo mưa.”

Khi tôi nói xong câu đó, đầu đã cúi không thể thấp hơn, một đường nóng từ cổ lan đến mặt, tin chắc rằng mặt của tôi rất đỏ, cái này hẳn cô sẽ không nói mặt tôi tái nhợt nữa đi.

“Thần Thần, em bây giờ vẫn còn nhỏ, phải biết yêu quý cơ thể mình.”

Tôi gật gật đầu, không đáp lại.

Tô Ngưng sớm đã biết Hoa Thần có người phụ nữ khác, lại làm bộ dường như không có việc gì, mà hộp bao cao su kinh khủng kia chỉ sợ là cái cớ để cô kể chuyện của bản thân mình, sự kiên nhẫn của cô cũng không phải là quá lớn. Nhưng mà, chỉ cần thấy bộ dạng làm như không có việc gì của cô cũng biết tâm tư người phụ nữ này thâm trầm đến chừng nào, nếu tôi và Hạ Mộc Lão diễn không tốt, chỉ sợ không quá vài ngày đã bị cô phát hiện rồi, không thể giấu diếm được nữa.

Sự nghi hoặc trong mắt Tô Ngưng dần biến mất, tôi ngồi ở bên cạnh im lặng. Thật sự rất khó đối phó, chỉ bằng một câu mà cô có thể liên tưởng nhiều như vậy, nếu ngày đó tôi và Hạ Mộc Lão mỗi người thuê một căn phòng, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Giữa trưa, bốn người lên đường quay về Thẩm Phong. Không cần phải nói, đương nhiên Hoa Thần lái xe đưa Tô Ngưng về, còn tôi và Hạ Mộc Lão thì đi cùng nhau. Trên đường trở về để tránh xấu hổ, hơn nữa tôi quá thật mệt chết đi được, vừa lên xe liền nhắm mắt lại ngủ. Không biết là tại Hạ Mộc Lão đi chậm hay tại đường quá đẹp, tôi ngủ đặc biệt ngon giấc, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm ở trên giường trong phòng ngủ. Trong phòng ngủ có rất nhiều hòm giày to.

Lập tức xuống giường, mở hết giày to giày nhỏ ra xem. Đúng là một kẻ cuồng shopping mà, sao lại có mua nhiều quần áo và giày đến thế. Người đời nói phụ nữ trời sinh đều cuồng mua sắm, nhưng mà theo tôi thấy, đàn ông so với phụ nữ cũng cuồng không kém. Bất quá hẳn tại sao lại biết tôi đi giày cỡ 36, ngoài trừ lúc bóp chân cho tôi hẳn cũng chưa từng xem qua chân của tôi lần nào, không thể không khâm phục sự cẩn thận của hắn.

Lui về phía giường, lại ngã lưng nằm dài, đột nhiên tay chạm phải vật gì, quay đầu lại nhìn, một hộp trang sức màu xanh da trời được đặt ở đầu giường. Chẳng lẽ hôm qua Hạ Mộc Lão hỏi tôi thích

màu gì là vì đồ vật này sao? Trong lòng tò mò, lập tức mở hộp ra, một con gấu bông rất đẹp lẳng lẳng nằm ở đó, thuận tay sờ sờ lớp lông tơ màu xanh da trời của chú gấu, cảm giác mềm mại kia khiến khóe môi tôi không nhịn được mà nở một nụ cười.

Đặt chú gấu vào trong hộp trang sức, sau đó cất dưới đáy tủ quần áo. Quần áo giầy dép hẳn mua tôi sẽ mặc, nhưng mà con gấu này tôi phải giấu thật kĩ, bởi vì quần áo có thể làm như là chính mình mua, có mặc trên người cũng không cảm thấy gì, nhưng con gấu này lại khác, tôi thực sự rất rất thích nó, nếu không phải là của Hạ Mộc Lạc tặng, tôi nhất định sẽ đặt nó ở một nơi mà ngay cả buổi tối cũng có thể thấy được. Hiện tại nó phải giấu ở trong bóng tối, chờ đến khi chuyển tới hôm qua trong lòng tôi phải nhặt đi sẽ cho nó gặp lại ánh sáng mặt trời.

Đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

“ Vào đi.”

Khuôn mặt của bảo mẫu lọt vào trong tầm mắt,” Di à, có chuyện gì vậy?”

“ Tô tiểu thư, Hoa tiên sinh đêm nay sẽ tới.”

“ Vâng, cháu biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bị anh hiểu lầm

Bảo mẫu vừa đi, tôi ngồi bệt xuống giường, thống khổ vùi đầu vào giữa hai chân, hai tay bới rối đứt tóc. Làm sao bây giờ? Đêm nay Hoa Thần sẽ đến. Nếu những vết hôn ngăn trái rộng khắp người tôi bị Hoa Thần phát hiện ra thì chết là cái chắc.

Trong đầu càng lúc càng hỗn loạn, không biết làm như vậy là đúng hay sai. Tôi có thể để anh nhìn thấy được nhưng vết hôn kia, sau đó chấm dứt quan hệ với tôi, nhưng mà bây giờ mới được nửa năm, trong hợp đồng viết một năm sáu mươi vạn, tiền kia đã trả hết viện phí cho mẹ ở bệnh viện rồi, tôi thực không thể kiếm ra được nhiều tiền như vậy để trả cho anh.

Nhưng mà những dấu hôn ngăn trên người tôi phải làm thế nào mới che giấu được? Sao cuộc đời của tôi lại gặp nhiều khó khăn đến vậy? Diễn trò ở Mộ Phong đã đủ mệt mỏi rồi, chẳng lẽ tôi không thể có một vài ngày bình yên sao?

Ngâm mình một lúc lâu trong bồn tắm, nhưng mà những vết hôn trên người vẫn không biến mất hết được, tôi với cái áo ngủ bên cạnh mặc vào người, chỉ cần đèn bật lên, Hoa Thần sẽ nhìn thấy, đột nhiên có ý nghĩ muốn đập vỡ cái đèn này luôn cho xong chuyện.

Bật đèn thật mạnh, sau đó lại tắt một cái thật mạnh, thử đi thử lại gần hai mươi lần mà một chút phản ứng cũng không có, không biết là do chất lượng cái đèn này tốt quá hay là do phương pháp của tôi vô dụng. Hận không thể đập nát nó cho xong, mắt thấy đã hơn chín giờ, nếu cái đèn này không hỏng thì tôi quả thực không còn cách nào khác. (=> về sau không nên mua đèn quá xịn nha chị)

Tắt đèn, trong phòng một mảnh tối đen. Suy sụp ngồi dưới mặt đất, hiện tại tôi không thể chấm dứt quan hệ với Hoa Thần được. Nhưng mà việc tôi qua lại với Từ Kiếm Hoa Thần còn không cho phép, huống chi Hạ Mộc Lạc và tôi đã phát sinh cái quan hệ kia.

Không biết qua bao lâu, nghe được một tiếng “ Hoa tiên sinh”, tôi đột nhiên đứng dậy, bật đèn thật mạnh, chỉ thấy ánh đèn vừa sáng liền vụt tắt.

Ông trời, ông cuối cùng cũng giúp tôi một lần. Dựa vào cảm giác bò lên giường. Cửa bị mở ra, thân ảnh cao ngất của Hoa Thần xuất hiện ở cửa, bởi vì bị bóng đèn che khuất, cho nên tôi không nhìn rõ về mặt của anh.

“ Tại sao không bật đèn?” Trong giọng nói không lấy một chút cảm tình, tôi hoàn toàn không thể nghe ra cảm xúc .

Ở trong tình huống không biết là anh đang giận hay đang vui, dè dặt nói một câu:” Đèn bị hỏng rồi.”

“ Sao không tìm thợ tới sửa?”

Nếu đêm nay thợ điện mà đến sửa, tôi không chết mới là lạ.” Lúc này mới hỏng, mai sẽ đi tìm thợ.”

“ Tôi hy vọng ngày mai không phải mò mẫm trong bóng tối nữa.” Chờ hắt tấm xong đã qua nửa giờ.

Giây phút anh đóng cửa phòng ngủ lại, giây phút anh đi tới bên giường, trong lòng càng lúc càng nhảy mạnh, không thua gì đêm đầu tiên.

May mắn là anh không phát hiện ra cái gì.

Mây mưa qua đi, hai người nằm ở trên giường, im lặng không nói .

Nhịp tim còn chưa hồi phục lại bình thường, bởi vì trước kia, sau khi triển miến xong, thời gian anh ở lại trên giường luôn không quá năm phút, hiện tại hẳn đã hơn nửa giờ, một chút ý tứ rồi đi cũng không có, khiến tôi cảm thấy bất an.

Dè dặt hỏi một câu:” Hoa tiên sinh, đêm nay anh ngủ ở đây sao?”

Anh hứng thú hỏi lại:” Sao thế? Muốn tôi ngủ ở đây à?”

Tôi thực không biết phải nói gì, nếu anh qua đêm ở đây thì sẽ có rất nhiều rắc rối.” Em không có ý này, em nghĩ anh còn bẽ bộn nhiều việc.”

Anh nghiêng mình, cả người đè lên tôi:” Đúng là đồ ngốc, nửa đêm rồi tôi còn vội cái gì nữa đây?”

Ngơ ngẩn tựa vào trong lồng ngực anh, im lặng không lên tiếng, tôi sợ nếu mình nói sai cái gì, anh sẽ không bao giờ qua đêm ở đây nữa.

Trầm mặc hồi lâu, anh mới thán nhiên hỏi:” Có cố ý đặt hộp bao cao su ở tủ đầu giường đúng không? Có nghĩ rằng nếu tôi và Tô Ngưng chia tay thì cô sẽ có cơ hội gả cho tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Lại bị xúc phạm

Trong lòng cả kinh, anh đang muốn trừng phạt tôi sao? Lúc vừa tới không thấy anh nói gì, tôi còn nghĩ anh không nhớ rõ, thì ra là :” thu xong sổ sách mới tính toán thù hận.”

Trong bóng đêm tôi không nhìn rõ được vẻ mặt của anh, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Nhưng mà ý tứ trong câu nói cực kì không tốt, sau khi nghe thấy trong lòng tôi rất khó chịu. Áo mưa ngày đó bị Tô Ngưng phát hiện tôi đã tự trách mình muốn chết, vậy mà anh lại nói là tôi cố ý.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ phá hỏng mối quan hệ giữa anh với Tô Ngưng, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ ở bên cạnh anh thật lâu, vậy mà anh bây giờ lại nghĩ tôi thành loại phụ nữ lòng dạ thâm hiểm, tâm cơ rắn rết.” Em không biết Tô Ngưng sẽ đi Mộ Phong với chúng ta, lúc dọn dẹp đồ đạc đã để quên hộp bao cao su kia ở đầu giường. Mặc kệ anh có tin hay không, tóm lại em chưa bao giờ muốn phá vỡ quan hệ của anh và Tô Ngưng cả, cũng chưa bao giờ muốn gả cho anh. Nếu anh muốn nghĩ như thế kia cũng được, về sau em sẽ không xuất hiện trước mặt Tô Ngưng nữa, gấp anh cũng làm như không quen biết. Nếu làm như thế mà vẫn chưa đủ, anh cứ việc đuổi em đi.”

Hoa Thần, nếu anh vì chuyện này mà chấm dứt quan hệ với tôi, tôi sẽ không nói gì nữa. Trong hợp đồng có nói rõ, nếu anh đơn phương muốn chấm dứt quan hệ, tôi phải rời đi ngay. Nếu tôi muốn chấm dứt quan hệ, phải trả lại toàn bộ số tiền mà anh đã cho. Hiện tại, loại tình huống này, coi như là anh đơn phương đi?

Không ngờ, anh trả lời lại một cách mỉa mai.” Cô nghĩ tôi không nỡ đuổi cô đi à? Hình như cô đã đánh giá bản thân mình quá cao rồi. Một tình nhân thì có gì quan trọng? Muốn đuổi cô đi tôi cũng chỉ cần một câu thôi.”

Tím đau, rất đau! Tuy rằng tôi không yêu anh, nhưng mà sau khi ân ái, ôm tôi trong lòng ngực, lại nói ra những lời khó nghe như vậy, nói không có cảm giác gì là giả, nói đau đến nỗi hít thở không thông cũng không phải.

Nếu có thể chấm dứt quan hệ, tôi cần gì phải ăn nói khép nép đi cầu xin.” Đồ tôi ăn bây giờ là của anh, chỗ ở cũng là của anh, anh nói là cái gì thì chính là cái đó. Đi hay ở, tất cả đều phụ thuộc vào anh, tôi đâu có quyền quyết định mình việc đi ở của mình, càng không tự đánh giá cao mình là một người quan trọng.”

“ Trong lòng cô nghĩ gì chỉ có cô mới biết.”

Đột nhiên có chút giật mình, có phải sáng nay Hạ Mộc Lão đã nói gì với anh không? Bằng không, nếu anh muốn tìm tôi tính toán tội lỗi thì cần gì phải ôm tôi vào lòng? Hoàn toàn có thể ném tôi xuống giường mà.

“ Về chuyện hộp bao cao su kia, tốt nhất là đừng nói dối.” Thanh âm anh chợt biến lạnh.

Cả người run lên, hơi lạnh từ từ lan ra khắp người. A, được rồi, tốt nhất không nên nói dối.” Chỉ là không muốn mang thai mà thôi, cũng không có ý gì khác. Nếu Hoa tiên sinh nghĩ tôi làm sai chỗ nào, tôi cũng không biết nói gì hơn.”

“ Cô dùng cái giọng điệu gì đây hả? Khó trách Mộc Lão nói cô là một người phụ nữ không an phận.” Câu trả lời của anh có điểm ngoài dự kiến của tôi, tôi nghĩ anh sẽ tức giận, cho dù không ném tôi xuống giường cũng sẽ đẩy tôi ra khỏi lòng ngực.

“ Những điều tôi nói tất cả đều là sự thật, nếu Hoa tiên sinh vẫn chưa vừa lòng, tôi chỉ có thể chờ xử phạt thôi.”

“ Tô Thiển Thiển, cô bây giờ rất giống con nhím nha. Trước kia cảm thấy cô ngoan hiền nhu thuận, xem ra tất cả đều là nguy trang.”

Những cái gai của con nhím là vũ khí tự bảo vệ mình, cũng không sai. Tôi chỉ muốn tự bảo vệ bản thân, nhưng mà không ngờ mình lại bị thương, một con nhím thì có thể làm gì đây? Không hờn giận nói:” Là nhím thì sao? Có tình nguy trang thì sao? Đối với anh, đối với chuyện của chúng ta, người nhất thời, việc nhất thời.”

“ Được, cô nói không muốn mang thai nên mới chuẩn bị áo mưa, tôi tin. Nhưng mà tại sao hồi trước không thấy cô chuẩn bị? Tại sao đi Mộ Phong rồi mới làm như thế?”

Ngoài miệng nói là tin tưởng tôi, nhưng mà trong lòng vẫn là không tin, xét đến cùng tôi trong mắt anh chỉ là một người phụ nữ có tâm cơ thâm trầm mà thôi.” Trước kia anh rất ít khi tới đây, không cần thiết phải làm như vậy.”

Tay anh mon tron phía sau lưng tôi, dừng lại trên lưng. Thần kinh lập tức căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dị thường trầm trọng.” Được, về sau tôi sẽ thường xuyên đến đây.”

Tôi chết mất, bây giờ thì tốt rồi. Anh một tháng đến hai lần, tôi còn có thể miễn cưỡng, nếu như an đến thường xuyên, tôi biết phải ứng phó thế nào đây? “ Tôi không có ý này...”

Lời nói còn chưa dứt, đã bị anh chen ngang:” Mặc kệ là cô có ý này hay không, sự tình đã phát triển tới đây rồi. Nếu không muốn mang thai thì tự mình thực hiện tốt các biện pháp , nếu không, mang thai lập tức tới bệnh viện phá, rồi biến đi.” Vừa dứt lời môi anh đã đặt lên môi tôi.

A, giết con rồi sau đó biến đi, cách hành văn quá thực lưu loát. Trong lòng như có một lưỡi dao găm mạnh vào tim, không thể nhỏ, không thể làm ngo, chỉ có thể im lặng chịu đựng đau đớn suốt xương.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 59: Chuyển biến của anh

Lại thêm một lần triển miên.

Mây mưa qua đi, tôi nằm bên sườn, quay lưng về phía anh. Anh đã nói tới mức này, ngoài im lặng ra tôi còn biết làm thế nào nữa.

“ Xoay người lại, tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.” Thanh âm rõ ràng không chút hờn giận của Hoa Thần vang lên.

Tôi xoay người lại đối mặt với anh, nhưng anh im lặng không lên tiếng. Một lúc lâu sau, tôi hơi chần chờ nói:” Hoa tiên sinh, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, dù sao tôi cũng không có quyền phát biểu ý kiến.”

Thêm một lúc nữa, anh mới ôm tôi vào trong lòng ngực, thân nhiên nói:” Tôi không thích phụ nữ quá mạnh mẽ, cũng không thích phụ nữ có tâm địa quá thâm sâu. Tô Thiển Thiển, nếu cô có thể dịu

dàng ngoan ngoãn giống như trước đây, hợp đồng có thể tiếp tục, nếu cô dám đưa giong ở trước mặt tôi, thì biến ngay đi”

Anh nói tôi tự đánh giá cao bản thân mình, theo tôi thấy người tự đánh giá cao chính mình phải là anh mới đúng. Tôi căn bản không yêu anh, việc gì phải uống phí tâm tư cho anh cơ chứ.

Đêm nay, anh thân mật với tôi hai lần, cả hai lần đều nói những lời khó nghe. Lần đầu tiên xúc phạm tôi, lần này thì cảnh cáo tôi.

Tuy rằng tôi không yêu anh, nhưng mà nghe thấy những lời anh nói, lòng vẫn ngổn ngang trăm thứ hỗn tạp. Tô Thiên Thiên, một người đàn ông sau khi ân ái với mày, lại lập tức xúc phạm và cảnh cáo mày, tin chắc là bất kì người phụ nữ nào bị đối xử thế này cũng đều cảm thấy khó chịu trong lòng giống mày thôi!

“Sao không nói gì?” Hoa Thần thấy tôi im lặng, tiếp tục truy vấn.

Anh đã nói đến mức này, tôi còn có thể nói gì nữa đây, còn có thể làm gì nữa đây:” Ừ, tôi biết rồi.”

“Về sau tránh xa Hạ Mộc Lạc một chút, ở Mộ Phong các người dây dưa thế nào tôi mặc kệ, nhưng từ nay về sau, nếu cô dám lơ đãng ngạo với thằng đàn ông khác, thì đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.”

“Tôi biết rồi.”

“Thiên Thiên, nếu, cô vẫn ngoan ngoãn như vậy, sau khi hợp đồng kết thúc tôi có thể gia hạn thêm.”

Nghe được hững lời này của anh, tôi phải mất một lúc lâu mới phản ứng được, thứ nhất bởi vì anh gọi tôi là Thiên Thiên, thứ hai là anh nói gia hạn hợp đồng. A, lời này quả thực chói tai. Anh cho rằng tôi nguyện ý làm tình nhân cho anh cả đời chắc? Có lẽ việc bao dưỡng tôi đối với anh ta mà nói, chỉ là bổ thí cho tôi, được anh ta bổ thí tôi hẳn là phải quý lạy cảm tạ trời đất đất mới. Ở trong mắt anh, tôi chỉ xứng để anh bổ thí mà thôi. Ở trong mắt tôi, anh chỉ là đối tác giao dịch tiền bạc, nửa năm trước nếu người đàn ông đó không phải là anh, thì tôi vẫn sẽ lựa chọn con đường này. Tôi không quan tâm việc gia hạn hợp đồng có phải là của bổ thí của anh ta cho mình không, cũng không hy vọng anh sẽ thay đổi cách đối xử với tôi.

Tôi chỉ muốn hợp đồng mau mau đến ngày hạn định, nếu tình hình cứ như thế này, tôi sợ mình không nhận được qua năm năm,” Ừm, tôi biết rồi.”

Anh hình như rất hài lòng với câu trả lời của tôi, nắm hai tay tôi thật chặt, tôi cũng vứt bỏ là gan quay lại ôm anh, hai người lỏa thể toàn thân kề sát cùng một chỗ.

Hơi thở ấm áp của anh khẽ phả lên trán tôi:” Về sau, cũng chủ động như thế này nhé!”

“Tôi đã nhớ kĩ.”

Một đêm triền miên.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, bên người là một khoảng trống, không có lấy một chút ấm áp, giống như chưa từng có ai tới. Khóe miệng phỉếm ra một tia cười khổ, Hoa Thần, một người sống nội tâm như anh hóa ra cũng giống Hạ Mộc Lạc, hể há miệng ra là nói những lời làm tổn thương người khác, hơn nữa còn nói không chút do dự.

Những ngày sau e rằng sẽ không còn dễ chịu nữa. Hạ Mộc Lạc đã đồng ý cố gắng tránh xa tôi, nhưng việc gặp gỡ Hoa Thần thì không thể tránh được, chẳng những không thể tránh, mà còn phải làm bộ ngoan hiền trước mặt anh.

Đêm qua, anh thỉnh linh chuyển biến khiến tôi cảm thấy thật hoang mang, tôi không biết tại sao anh lại biến chuyển thái độ nhanh như vậy. Vốn dĩ còn nói đuổi tôi đi, sau lại nói gia hạn hợp đồng. Nếu có một ngày nào đó anh thực sự đuổi tôi, tôi cũng sẽ vui vẻ rời đi, tôi đang mòn mỏi chờ ngày hợp đồng hết hạn, có thể đi trước thật không gì có thể hạnh phúc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Em nhớ anh

Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã hơn 10 rưỡi , tôi lập tức rời giường, tắm rửa sạch sẽ để chuẩn bị ra ngoài. Cũng nên về thăm mẹ một lát, không biết mẹ có nghi ngờ gì không nữa.

Còn chưa đi tới cửa, đã thấy một anh chàng trẻ tuổi cầm một túi dụng cụ tiến vào, ngó vức nhìn về phía bảo mẫu, bà hình như biết tôi đang muốn hỏi cái gì, bèn trả lời:” Tô tiểu thư, Hoa tiên sinh nói đèn trong phòng ngủ bị hỏng, cho nên gọi thợ tới đây sửa chữa.”

Gật đầu, đi ra khỏi biệt thự.

Ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời xanh ngắt, ngàn dặm không có một gợn mây, hít vào một hơi thật sâu, muốn diễn kịch, toàn thân nhất định phải cảnh giác, đem kĩ thuật diễn xuất phát huy tới cảnh giới cao nhất.

Đứng ở bên đường, vẫy một chiếc taxi,” Xin hỏi cô muốn đi đâu?”

“Đến khu Dự Vi.” Bác tài xế kia quai dị nhìn tôi liếc mắt một cái, vừa đi ra từ một biệt thự xa hoa, lại muốn đến một khu dân cư nhỏ đã cũ kĩ, bất kì ai cũng sẽ cảm thấy kì quặc.

Sau khi về đến nhà, mẹ đang ở trong phòng bếp nấu cơm. Tôi bỏ túi xuống, đi vào bếp:” Mẹ, con đã về rồi.”

Mẹ quay đầu lại, vừa nhìn thấy tôi trên mặt bà lập tức lộ ra một nụ cười yêu thương:” Thiên Thiên, về rồi à , nghỉ một lát đi, cơm xong ngay đây. Đi ra ngoài ngắm cảnh là mệt nhất, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cảm giác tội lỗi tràn ngập trong đầu, nước mắt cũng theo khóe mắt tràn ra, ôm sau lưng mẹ, thấp giọng nũng nịu:” Mẹ, chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Trong lòng nói không nên những lời tự trách, áy náy. Mẹ một lòng một dạ lo cho tôi, thế mà tôi lại lén sau lưng bà làm tình nhân trơ trẽn của một thể nhân nào đó. Mẹ cả một đời phải sống trong nghèo túng bần khổ để nuôi tôi khôn lớn, ấy vậy mà tôi lại lừa bà thêm một lần nữa.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy xúc động, tôi phải nhanh chóng dứt quan hệ với Hoa Thần để trở về bên cạnh mẹ. Nếu bây giờ tôi kết thúc với Hoa Thần, mẹ có lẽ sẽ tha thứ cho tôi, nếu tiếp tục qua đề qua bốn năm năm nữa, mẹ nhất định sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà.

Mẹ sùng nịch nói:” Thiên Thiên, muốn ra ngoài ăn thì được thôi, tại sao lớn rồi mà còn khóc thò lò mũi xanh như thế này hà.”

“Mẹ, mấy ngày nay con nhất nhớ mẹ, rất, rất nhớ.”

“Đưa con ngồi ghếch này, mới có vài ngày mà đã nghĩ như vậy, về sau con kết hôn rồi, nhờ không chịu được, chẳng lẽ lại chạy về đây mỗi ngày sao?”

“Con không kết hôn đâu, con sẽ ở bên cạnh chăm sóc mẹ.”

Mẹ nghe xong cười vui vẻ không ngừng.” Lúc bằng tuổi con mẹ cũng từng nói như vậy, nhưng làm sao mà không kết hôn được, thỉnh thoảng nhớ về thăm bà già này là được rồi.”

“Mẹ, con đói bụng, mau đi thay quần áo rồi chúng ta cùng ra ngoài ăn.”

“Rồi, biết rồi mà, mẹ đi thay ngay đây.”

Thừa dịp lúc mẹ đi thay quần áo, tôi đi ra ngoài cửa, lấy di động ra, tìm số điện thoại của Hoa Thần. Bên kia vừa thông máy, Thanh âm của Hoa Thần đã truyền đến.” Nói đi, có chuyện gì?”

Cố lấy dũng khí nói” Hoa tiên sinh, em...”

Tôi nghĩ nói thẳng là: chúng ta chấm dứt đi, nhưng mà lại nhớ đến những lời mà anh nói tôi hôm qua, nhất thời dừng khí hoàn toàn biến mất, nói chưa nổi về đầu mà về sau đã không có.

May mắn là giọng anh nghe không tức giận, cũng không kiên nhẫn” Làm sao vậy?”

Do dự mãi, tôi biết cuộc điện thoại này mình không thể không nói gì, bèn lí nhí nói” Em...em nhớ anh...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Đoạn tình

Lời nói còn chưa dứt, tôi đã cúp máy.

Từ mặt tôi cổ bỗng cảm thấy nóng bừng, tim đập dị phần nhanh. Những lời này chính là những lời nói buồn nôn nhất trong mười mấy năm sống trên đời của tôi. Khi nói với mẹ tôi cảm thấy rất dễ chịu, nhưng khi nói với Hoa Thần lại cảm thấy không được tự nhiên. Sau này gặp anh chắc xấu hổ chết mất.

Hít vào một hơi thật sâu, cố gắng khôi phục lại nhịp tim không được bình thường. Vừa quay đầu lại, đã thấy Từ Kiềm có chút đăm chiêu nhìn tôi. Trong đầu nhất thời trống rỗng, tim đập càng thêm dữ dội. Hắn, xuất hiện từ lúc nào vậy? Tất cả những lời tôi vừa nói, lẽ nào hắn đã nghe được?

Ngại ngừng cười cười” Từ Kiềm, cậu, nhìn cái gì?”

“Thiên Thiên, cậu vừa mới gọi điện thoại cho ai thế?”

Trong lòng chợt cảm thấy vô cùng căng thẳng, vội quay đầu đi tránh ánh mắt của hắn.” Tớ vừa gọi cho Hiền nhi, tớ biết cậu không thích chị ấy, cho nên chị liền lạc bằng điện thoại thôi.” (Trong tiếng trung, lúc đối thoại chỉ dùng cách xưng hô 我 (tôi) – 你 (bạn), khác với người Việt mình thường dùng rất nhiều từ xưng hô, vậy nên TT mới có thể qua mặt được TK, chứ như nhà mình, nhờ nói câu “em nhớ anh” ra mà bị bố mẹ bắt được thì chị có chút)

Từ Kiềm tới gần một bước, tôi lại lùi về phía sau một bước, mãi cho đến khi chạm tới vách tường, không còn đường thối lui nữa mới dừng lại.

Từ Kiềm sắc mặt u ám, đáy mắt tất cả đều là nghi ngờ” Thiên Thiên, đưa di động ra đây.”

Tôi vội giấu di động ra sau lưng, lắc đầu cự tuyệt.

“Thiên Thiên, tốt nhất là cậu tự mình đưa ra đây, bằng không thì tớ sẽ đoạt lấy.”

“Từ Kiềm, cậu loạn đủ chưa? Cậu cứ nhất quyết muốn xem nhật kí điện thoại của tớ để làm gì? Tự trấn an mình, thấp giọng quát.

“Thiên Thiên, người loạn bây giờ chính là cậu, mau lấy di động ra đây.” Hắn chống hai tay lên tường, nhốt tôi ở bên trong, ngẩng đầu lên nhìn hắn. Đột nhiên cảm thấy khác xưa rất nhiều, đỉnh đầu của tôi chỉ tới cằm hắn, tại sao trước kia tôi không phát hiện ra Từ Kiềm đã cao lớn như thế này nhỉ? Khoảng cách giữa tôi và Từ Kiềm từ khi nào trở nên xa như vậy?

Còn nhớ rõ trước đây, vóc dáng chúng tôi không sai biệt lắm, hắn thường xuyên nắm tay tôi đưa tôi đi mua kem. Hắn luôn miệng nói hắn không thích ăn kem, liền cho tôi ăn nốt que kem của hắn, khi đó tôi ngu ngốc tin là Từ Kiềm không thích ăn kem, còn cho rằng ăn kem là đã giúp đỡ hắn rất nhiều rồi. (Chắc! Đúng là trẻ con, xanh đến tội, ai mà không thích ăn kem cơ chứ...)

Lúc chúng tôi bắt hòa với những đứa bạn khác, liền bị bọn họ cô lập, khi có người chúng tôi im lặng không nói, Nhưng khi không có người, chúng tôi vui vẻ cười đùa. Cho đến khi vào cấp ba, Nhiệm Nhiệm luôn đi phía sau chúng tôi nói cười, chúng tôi mới có người bạn đầu tiên, từ hai người trở thành ba người.

Bây giờ có sự tham gia của Hiền nhi, Từ Kiềm ắt sẽ không vui, dù sao tình cảm được hun đúc mười mấy năm lại bị một người xa lạ xâm nhập vào, bất kì ai cũng đều khó tiếp nhận.

Nghĩ lại, tôi hỏi đó quả thực rất ngây thơ. Qua nhiều năm như vậy, Từ Kiềm vẫn luôn che chở tôi. Nhưng hôm nay cái tính chấp nhất nghi ngờ của hắn lại khiến tôi cực kì khó chịu.

Chúng tôi cuối cùng đã trưởng thành, muốn quay về quá khứ cũng không được. Hắn trước mắt cao hơn tôi một cái đầu, không phải là Từ Kiềm năm đó cao bằng tôi, không phải là Từ Kiềm năm đó nắm tay tôi mang tôi đi mua kem. Tất cả đều là quá khứ, đều theo thời gian đi xa, bây giờ chỉ có thể nhớ lại trong hồi ức.

Chống lại ánh mắt của hắn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, tình cảm mười mấy năm rốt cục cũng không chịu được một mũi dao,” Từ Kiềm, cậu thật sự không xem không được sao?”

Đáy mắt hắn tràn ngập khẳng định” Đúng, không xem không được.”

Từ Kiềm, cậu thực sự muốn như vậy sao? Cậu có biết cậu làm vậy sẽ khiến tớ bị tổn thương không?” Được, cậu muốn xem mà, cầm lấy mà xem đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Trở lại quá khứ

Đưa đi động tới trước mặt hắn.

Từ Kiềm, nếu cậu thực sự nhìn, tình cảm của chúng ta sẽ kết thúc như vậy. Sự tham gia của Hiền nhi, chỉ có thể khiến chúng ta không gần gũi nhau được như trước thôi. Nhưng nếu cậu xem nhật kí điện thoại của tớ, đó chính là đoạn tuyệt tình nghĩa. Lần này không phải là tớ phản bội tình bạn, mà do chính cậu đã không cho tớ cơ hội tự do. Nếu chuyện của tớ bị lộ ra ngoài, cậu bảo tớ phải chờ kiểu gì đây?

Từ Kiềm hình như không nghĩ tới là tôi sẽ ngoan ngoãn đưa đi động ra. Ánh mắt tôi lại, chưa tới một phút đồng hồ, hắn giơ tay ra cầm lấy điện thoại.

Thất vọng lắc đầu, khoe miệng phỉếm ra một tia cười khổ: “ Từ Kiềm, tớ không nghĩ là cậu lại cầm nó, tớ nghĩ cậu sẽ giữ lại cho tớ một chút riêng tư. Nhưng mà lại ngoài dự kiến, tự nhiên tớ cảm thấy mình vẫn chưa hiểu gì về cậu, mà cậu thì hiểu quá rõ con người tớ, tớ thực sự không biết sau này nên sống chung với cậu như thế nào nữa. Ngày đó cậu nói rằng sẽ cho tớ tự do, nhưng hình như cậu đã quên rồi, quên tất cả rồi.”

Ánh mắt Từ Kiềm dần dần trở nên mềm mại, nâng tay lên sờ đầu tôi, tay dừng lại ở không trung. Động tác này của hắn làm tôi nhớ đến quá khứ, trước kia hắn thích sùng nịch sờ đầu tôi, sùng nịch gọi tôi là “nha đầu”, không biết từ lúc nào, hắn không gọi tôi như vậy nữa, không sờ đầu tôi nữa.

Đúng lúc này, di động tôi kêu lên, trong lòng sợ hãi, không phải là Hoa Thần gọi tới chứ?

Thuận tay cầm lấy di động, Từ Kiềm tránh đi, nhấn nút nhận cuộc gọi, nói:” Thiên Thiên không thêm quan tâm đến mày đâu, sau này đừng quấy rầy có ấy nữa.” Nói xong liền tắt điện thoại.

Đẩy hắn ra, hét to ra tiếng:” Từ Từ Kiềm, cậu quá đáng quá rồi đấy, sau này ít quan chuyện của tớ, cậu không có tư cách quản tớ.”

Vừa mới dứt lời, thanh âm của mẹ đã truyền vào trong tai:” Thiên Thiên, con đang làm mình làm mẩy gì đó hả, mau xin lỗi Từ Kiềm đi.” Quay đầu lại, mẹ đứng ở cửa, lừ mắt nhìn tôi chằm chằm.

A, mẹ, sao mẹ không hỏi rõ trắng đen đã nhận định là con sai? Hắn- Từ Từ Kiềm đối xử với con như vậy, con có thể không tức giận sao? Chẳng lẽ người thật sự sai là con à?

Mẹ muốn con xin lỗi hắn? Được, con xin lỗi. Theo kế rằng rít ra một câu:” Thực xin lỗi, về sau phiền cậu đừng quản chuyện của tớ nữa.”

Nói xong, đoạt lấy di động rồi xoay người bước đi. Trong nháy mắt xoay người tôi rõ ràng nhìn thấy cơ thể Từ Kiềm run lên, trên mặt tất cả đều là cảm xúc bị thương.

Biểu tình bị thương trên mặt Từ Kiềm ít ỏi nhiều nhiều cũng khiến tôi cảm thấy khó chịu, dù sao cũng có mười mấy năm tình cảm, mười mấy năm ở chung. Cười tự giễu mình, trái với suy nghĩ, không phải đã muốn cắt đứt tình cảm sao? Tôi còn khó chịu cái gì?

Ánh mắt mẹ đột nhiên trở nên sắc bén, cau mày, bất mãn nói:” Thiên Thiên, thái độ gì đây hả? Không cho Từ Kiềm quản, thế ngay cả mẹ cũng không được quản con sao?”

“ Mẹ, con không có nói mẹ không được quản.”

“ Con chưa nói, nhưng con đã nói không cần Từ Kiềm quản. Thiên Thiên, trước kia mẹ thường xuyên không ở nhà, là ai cả ngày mang con theo che chở con, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, không cần Từ Kiềm nữa, mới dùng khẩu khí này nói chuyện với nó. Thiên Thiên, mẹ muốn con phải xin lỗi Từ Kiềm, không được qua loa cho xong, phải có thành ý.”

Trong lòng run lên, đúng vậy, mười mấy năm qua Từ Kiềm vẫn luôn che chở tôi, tôi sao lại có thể ích kỉ như vậy, hơn nữa hắn quản tôi cũng vì muốn tốt cho tôi. Cần mạnh mẽ dưới, cúi đầu, khoe mắt ngăn ngăn nước, nhưng không chịu rơi xuống. Từ Kiềm tới trước mặt tôi, một tay đưa khăn cho tôi lau nước mắt, tay kia thì nhẹ nhàng sờ đầu của tôi:” Nha đầu, ngoan , đừng khóc, là tớ không tốt, đừng khóc nữa mà.”

Đột nhiên cảm thấy vừa thẹn vừa nắc cở, tôi vừa rồi còn có ý nghĩ đoạn tuyệt quan hệ với Từ Kiềm? Từ Kiềm, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Tầm mắt tuy rằng bị nước làm cho lu mờ, nhưng vẫn nhìn thấy gương mặt cười hiểu ý của mẹ.

Hôm nay, tôi và Từ Kiềm giống như cùng nhau quay trở về quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kết hôn?

Buổi chiều, chúng tôi lại giống như hồi trước, đi chân đất, dựa lưng vào nhau ngồi ở trên giường hắn đọc tiểu thuyết.

Hắn đọc tiểu thuyết võ hiệp, tôi đọc tiểu thuyết viễn tưởng. Thực ra tôi cũng cảm thấy kì lạ là tại sao mình lại thích đọc tiểu thuyết viễn tưởng, rất nhiều nữ sinh thích đọc tiểu thuyết ngôn tình và tiểu thuyết đô thị, nhưng tôi đọc không nổi mấy loại tiểu thuyết này, đọc được vài tờ đã quên đoạn trước viết cái gì, lại phải lật lại từ đầu, từ đó tôi không đọc ngôn tình tiểu thuyết nữa, mà chìm đắm trong thế giới tiểu thuyết huyền hoặc viễn tưởng.

Nếu mẹ có thể kết hôn với chú Từ thì thật tốt biết bao, tôi sẽ có cha, Từ Kiềm cũng sẽ có mẹ, chúng tôi là một gia đình ấm cúng.” Từ Kiềm, cậu có muốn cha cậu kết hôn với mẹ tớ không? Tớ thực sự rất mong được như thế .”

“ Nha đầu ngốc, chuyện của người lớn chúng ta không can thiệp vào được đâu, chúng ta chỉ cần học tập thật tốt là được rồi.”

“ Từ Kiềm, tớ thấy mẹ hình như rất thích cha cậu, hay là, chúng ta giúp họ một chút đi.”

“ Giúp bằng cách nào đây? Suy nghĩ của người lớn chúng ta có thể đoán được, tình cảm của bọn họ chúng ta cũng có thể vun đắp được.”

Lập tức buông quyển sách trong tay ra:” Hai đứa mình đều đã trưởng thành rồi, nếu bởi vì sự tồn tại của chúng ta khiến bọn họ chậm chạp không đưa ra quyết định, chúng ta dọn ra ngoài ở đi, cho hai người ấy một chút không gian, vài ngày sau có khi bọn họ còn bàn tính đến chuyện kết hôn không biết chừng.”

Từ Kiềm cũng bỏ sách xuống, không kiên nhẫn nói:” Nha đầu, chúng ta tuy rằng đã trưởng thành, nhưng mà đối với chuyện tình cảm, tầm hiểu biết của chúng ta vẫn là số 0 á. Nếu chúng ta chuyển ra ngoài, bọn họ nói không chừng còn nghĩ rằng hai người bọn mình có vấn đề, bây giờ chúng ta chỉ có thể cư xử giống như lúc trước thôi, đối với chuyện của bọn họ thì ngậm miệng không đề cập tới.”

Bầu môi, khẽ nói một câu:” Nhưng mà tớ muốn cậu làm anh tớ, một người anh thực sự ấy.”

Từ Kiềm, nếu mẹ tớ kết hôn với cha cậu, cậu liền trở thành anh trai thực sự của tớ, nhiều năm như vậy, tớ vẫn luôn muốn gọi cậu một tiếng anh, nhưng mà mãi vẫn không tìm ra lí do thích hợp.

“Nha đầu ngọc, cho dù bố mẹ chúng ta không kết hôn, cậu cũng có thể gọi tớ là anh trai mà.”

“Không, tớ không những muốn gọi cậu là anh, mà còn muốn cha cậu làm cha tớ cơ. Sau khi bọn họ kết hôn, cậu sẽ có mẹ, tớ sẽ có cha, chúng ta sẽ không còn là những đứa trẻ mồ côi nữa.”

Từ Kiềm ôm tôi vào trong ngực, giọng nói chứa đầy đau lòng:”Nha đầu ngọc, chỉ là cách xưng hô thôi mà, cha tớ đã sớm xem cậu là con gái ruột của mình rồi, mẹ cậu cũng yêu thương tớ có khác gì cậu đâu, chúng ta vẫn luôn hạnh phúc, bọn họ không kết hôn có lẽ là muốn chờ chúng ta lớn thêm chút nữa, tớ tin rằng đến lúc chúng ta có thể tự lập, bọn họ sẽ kết hôn.”

“Nhưng tớ thấy chúng ta bây giờ cũng đã tự lập rồi còn gì, tớ muốn thấy mẹ được hạnh phúc, muốn thấy chú Từ được hạnh phúc. Tớ luôn có một dự cảm không tốt, luôn cảm thấy người đàn ông là cha tớ sắp xuất hiện rồi, tớ sợ chậm sẽ không kịp, tớ cảm thấy mẹ thích chú Từ, chúng ta nhất định phải nghĩ ra cách để hai người bọn họ kết hôn trước khi người đàn ông kia xuất hiện. Nếu giấc mộng mười năm bỗng tan vỡ thành ảo ảnh, thì sẽ đau đớn thế nào, thống khổ ra sao. Từ Kiềm, cậu hiểu lời tớ nói chứ?”

“Nha đầu ngọc, tớ đương nhiên hiểu rồi, nhiều năm như vậy, tớ có thể không hiểu rõ con người của cậu sao? Cậu nói cảm thấy người kia sắp xuất hiện, tớ tin. Nhưng mà bọn họ mười mấy năm cũng không kết hôn, chúng ta nói đám ba câu là có thể lay chuyển được sao?”

“Từ Kiềm, tớ sợ mẹ lại một lần nữa ở cùng người đàn ông kia, con người không có trách nhiệm đó không xứng với mẹ tớ, lại càng không có tư cách giữ được trái tim của bà.”

“Được, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, khiến bọn họ sớm ngày kết hôn, chúng ta cũng sớm ngày thoát khỏi cảnh “trẻ mồ côi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Sự cứng đầu khi đó

Thực ra trong lòng tôi vẫn luôn để ý mình là một đứa bé mồ côi cha, cũng rất ghét từ “mồ côi cha” này.

Lúc mới vào tiểu học, vẫn chưa hiểu nhiều chuyện, có một lần phát sinh xung đột với bạn cùng học, nó cười nhạo tôi không có cha, nói tôi là đứa con hoang. Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng tôi không không chế nổi sự khó chịu của mình, xông vào đánh con á đó một trận. Hậu quả là bị phạt ở lại, bởi vì tôi đánh nó đến khóc, nên thầy giáo biết. Ông bắt chúng tôi vào văn phòng ngồi và hỏi tôi tại sao lại đánh nhau, con nhỏ cùng học kia nói tôi đánh nó, thầy hỏi tôi, tôi im lặng không lên tiếng. Bởi vì tôi nói không nói câu “không có cha, là đồ con hoang”, tôi sợ mình không thể nói hết lời, sẽ khóc lớn ra tiếng. Mẹ thường nói với tôi, bé ngoan thì không được khóc, càng không được khóc ở trước mặt người ngoài. Sự im lặng của tôi khiến thầy nghĩ người có lỗi là tôi, con nhóc kia được về nhà trước, còn tôi phải đợi cha mẹ đến mới được về.

Đó chuyện mười mấy năm trước, không có di động, bình thường đều dùng điện thoại cố định. Thầy giáo gọi điện tới nơi mẹ đang làm việc, bảo bà tôi đón tôi.

Từ Kiềm ngó vào cửa sổ văn phòng giáo viên, khuôn mặt nho nhỏ rất tức giận, may mắn là lúc tôi đánh nhau không có hẳn ở đó, bằng không hẳn nhất định cũng sẽ tham dự.

Mẹ đưa tôi đi, về đến nhà, mẹ đánh tôi, đó là lần duy nhất bà đánh tôi, cửa bị khóa, chú Từ ở bên ngoài khuyên mẹ đừng đánh, nhưng mẹ dừng lại, có lẽ là vì khi đó tôi quá cứng đầu, không chịu nhận sai, cũng không có khóc.

Mẹ dừng tay lại, nói, rất thất vọng về tôi. Đột nhiên cảm thấy rất rất oan ức, tôi không nhận được khóc lớn ra tiếng, đem nguyên nhân sự tình nói lại cho bà nghe, còn hỦ giận truy vấn tại sao tôi không có cha.

Mẹ ôm tôi, cùng nhau khóc. Bắt đầu từ khi đó tôi không hỏi mẹ về chuyện của cha nữa.

Lần đó bị mẹ đánh, ban đêm tôi liền phát sốt suốt một ngày một đêm, mẹ cũng một ngày một đêm không chợp mắt.

Chú Từ không nói hai lời, trực tiếp đến phòng giáo vụ làm thủ tục chuyển trường cho tôi và Từ Kiềm, tuy còn nhỏ, nhưng tôi vẫn hiểu được chú Từ làm như vậy đối với tôi và Từ Kiềm chính là một loại bảo hộ, ông lo tôi và Từ Kiềm vì là trẻ mồ côi mà bị các bạn học kì thị.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng:” Thiên Thiên đã về rồi à, mấy ngày nay đi chơi có vui không?”

Tôi lập tức nhảy xuống giường, mở cửa phòng:” Chú Từ, chú đã về rồi.”

“Sao lại trông xanh xao như thế này? Cả người gầy gầy đi rồi đó.” Chú Từ nhăn mặt nhíu mày.

“Mấy ngày nay đi chơi mệt quá, không có nghỉ ngơi.”

Chú Từ vừa lòng gật đầu:” Nền đất lạnh lắm, mau đi giày vào.”

Khi tôi đi ra, thấy chú Từ cầm trên tay hai cái sim, đưa cho tôi:” Thiên Thiên, về sau cháu hãy dùng cái sim này đi, tám số cuối là ngày sinh của cháu đó.”

Sinh nhật của tôi? Vừa cầm đã thấy, trên thẻ sim có dán một cái nhãn, số 1190317, tám số mặt sau đúng là ngày sinh nhật của tôi, vui sướng nhìn chú Từ:” Chú à, sao chú lại có cái sim này?”

Sinh nhật hằng năm của tôi chú Từ luôn chuẩn bị quà, có khi còn nấu cơm cho tôi ăn.

Chú Từ dị thường cao hứng, về mặt hòa ái cười cười,” Chú có một người bạn làm ở công ty viễn thông, tháng trước đi làm số mới, con ông ấy chắc cũng tầm tuổi hai đứa, nên lưu ý một chút.”

“Cảm ơn chú Từ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chúng ta tiếp tục đi!

Mặc dù có số mới, nhưng số cũ của tôi vẫn còn một ít tiền, chuẩn bị dùng nốt số tiền trong tài khoản. Soạn một mẫu tin nhắn, đem đây số mới kia nói cho Nhiệm Nhiệm, Hiền nhi, Già Minh.

CỔngĩ xem còn ai nữa không, Hoa Thần không nhất thiết phải thông báo, anh mỗi lần tới biệt thự đều gọi vào điện thoại cố định, số điện thoại mới của tôi có cho anh biết cũng không để làm gì.

Bây giờ tối, Hoa Thần gọi điện thoại bảo tôi đến Duy Đô, tôi nói với mẹ hôm nay phải đi làm, mẹ muốn tôi phải nghỉ ngơi tốt, tôi tìm được một lý do chính đáng, bà lo lắng nhìn tôi.

Khi chưa tới Duy Đô, trong lòng tôi rất bất an, sợ Hạ Mộc Lạc đang ở đây, tôi sợ trong lúc vô ý cảm xúc nơi đây mất bị Hoa Thần phát hiện ra. Trước kia mỗi lần tới Duy Đô, Hạ Mộc Lạc đã ở đó rồi, trước kia nhìn thấy hắn, nhiều nhất là bị hắn bắt nạt, nhưng lần này tôi thực sự không biết nên đối mặt với hắn như thế nào nữa.

Đến Duy Đô, vừa nhìn đã thấy Già Minh đang ngồi cạnh Hiền nhi, tôi cúi đầu đi vào box ghế số 1, nơi Hoa Thần chuyên sử dụng, anh không nói tôi cũng biết là ở nơi đó.

Vào box, đóng cửa lại, bên trong chỉ có một mình Hoa Thần, không tìm được nhẹ nhàng thờ ra, may mắn không phải gặp Hạ Mộc Lạc. Hoa Thần nhắm mắt tựa trên ghế sofa, tôi dựa người vào cửa, kinh ngạc nhìn anh.

Hình như biết là tôi đang nhìn, thần nhiên nói:” Muốn nhìn thì cứ đến đây nhìn, đứng xa như vậy không thấy rõ đâu.” Hơi sùng sốt, trên mặt nóng bừng, chậm rãi đi đến, ngồi ở bên cạnh anh.

Dưới sự không phòng bị của tôi, anh ôm lấy cổ tôi, ghé sát vào tai tôi nhẹ giọng nói:” Đừng nhúc nhích, cũng đừng nói, để cho anh ôm một lúc, một lúc là được rồi.”

Tôi không nói gì, cũng không cử động, lẳng lặng quay lại ôm lấy anh. Chưa từng gặp một Hoa Thần chân thật như vậy, anh bây giờ chắc là mệt, rất mệt, khiến tôi không đành lòng mà cãi nhau với anh.

Trong lòng lại có một chút sung sướng, anh trước mắt chân thật như vậy, e là ngay cả Tô Ngưng cũng chưa bao giờ được thấy anh như vậy.

Hoa Thần, mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi tốt, tình duyên tất cả mọi thứ sẽ đẹp lại như ban đầu thôi.

Qua một lúc lâu, Hoa Thần mới buông ra:” Tại sao lại đến chậm như vậy?”

Tôi cũng muốn đi nhanh lắm chứ, nhận được điện thoại của anh tôi đã bật người đứng dậy luôn rồi, nhưng mà khu Dự Vĩ nhỏ bé có rất ít xe taxi qua lại :” Em về nhà của em, từ đó tới đây hơi xa.”

“ Không được giảm béo, quá gầy a sẽ ôm người khác.”

Im lặng cúi đầu, tôi chắc chắn sẽ không giảm béo, thể chất tôi vốn như vậy, cho dù có ăn nhiều đến mấy cũng không thể cao hơn hay béo lên được, trách tôi thì có tác dụng chấy,” Em không giảm béo mà.”

Anh nhéo lên vai tôi một chút, đưa tay xuống, dừng lại ở trên lưng tôi:” Sau này ăn nhiều một chút, dáng người của em bây giờ chắc khiến người khác nghĩ là anh đã ngược đãi em mất.”

Đầu vội cúi xuống trước ngực “ Anh không ngược đãi em, sau này sẽ ăn nhiều hơn một chút.”

“ Ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh.” Ngữ khí chân thật đáng tin. Bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh. Hai người nhìn nhau chưa đến một phút tôi đã không chịu nổi, dưới ánh mắt của anh tôi cảm thấy có áp lực rất mạnh, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt của anh.

“ Tô Thiên Thiên, nếu bây giờ chúng ta kết thúc, em sẽ làm gì?”

Sợ hãi, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào anh, không hiểu những lời này là có ý gì. Nếu đã quyết định chấm dứt, thì còn quan tâm tới tôi làm gì? Kết thúc rồi, chúng tôi không còn liên quan gì đến nhau nữa, anh quản tôi làm gì? Không tin hỏi một câu:” Hoa tiên sinh, bây giờ anh muốn kết thúc sao?”

Anh lắc đầu, dấy mắt nhìn không ra cảm xúc:” Nếu năm phút nữa em vẫn chưa đến, anh sẽ đi, chúng ta cũng kết thúc luôn, nhưng mà, em lại không làm anh phải thất vọng.”

Không thể tin tưởng lớn mắt, anh cho tôi thời gian hạn định, khó trách anh không nhìn mà cũng biết tôi đến, nhìn anh nói:” Hoa tiên sinh, vậy ý của anh là...”

“ Em vẫn tới trong thời gian hạn định của anh, cho nên chúng ta vẫn sẽ tiếp tục. Sau này nếu thấy Tô Ngưng, phải cố gắng tránh đi. Nếu không tránh được, cứ nói rằng đã chia tay với Mộc Lạc, cô ấy sẽ không tìm em nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Bắt kẻ thông dâm trong ngực

Tôi chỗ hiểu chỗ không gât đầu:” Em biết rồi.” Nếu mẹ nói thêm vài câu với tôi, tôi cũng phải mất thêm mấy phút nữa mới ra khỏi cửa được, khi đó không có xe taxi, lúc tôi tới thì anh đã đi rồi, kiếp sống tình nhân của tôi sẽ chấm dứt, cuộc sống sa đọa cũng sẽ chấm dứt. Trong lòng không khỏi ảo não tại sao mình lại có thể nghe lời đến vậy, tại sao lại đến đây nhanh đến vậy.

Hoa Thần hình như biết tôi đang suy nghĩ cái gì, khẽ nhướn mày, khóe miệng hiện lên một nụ cười như có như không:” Em đang hối hận tại sao mình lại đến nhanh như vậy có phải không?”

Nhất thời ghen lời, trở mặt nhìn anh. Ai ngờ lại khiến anh tức giận:” Đừng có dùng loại ánh mắt vô tội này nhìn anh, anh từ trước đến nay vốn không hiểu thương hoa tiếc ngọc là cái gì đâu.”

Cúi đầu, rụt rè nói một câu:” Em không có nói như vậy, là tự anh nghĩ thế, chẳng lẽ em có thể không chế được suy nghĩ của anh sao?”

Anh hung dữ nhìn tôi trừng mắt một cái:” Em vẫn còn giáo biện à? Đừng có nói với anh là em không nghĩ như thế? Tất cả hành động của em đã thể hiện rõ hết rồi.”

“ Không phải, em đang nghĩ là nếu biết anh tìm em mà không có chuyện gì quan trọng, em đã ăn cơm chiều rồi mới đi.” Tôi nghĩ đó là một lời giải thích vừa lòng anh, ai ngờ lại vô tình đổ thêm dầu vào lửa.

Anh nắm lấy cằm của tôi, hai mắt híp lại:” Kết thúc quan hệ không quan trọng bằng chuyện em ăn cơm chiều? Tô Thiên Thiên, khó trách Hạ Mộc Lạc nói em rất có tiềm lực, hôm nay anh xem như đã được lĩnh giáo. Nhưng mà, anh chưa vứt hộp đồng đi, cho dù có phải vứt cũng là anh vứt bỏ em, không đến lượt em vứt bỏ anh. Muốn bây giờ chấm dứt quan hệ, ba chữ: không thể nào.”

Trước kia tôi cảm thấy anh là một người sống thiên về nội tâm, hiện tại lại thấy anh giống một ông già, một tí việc nhỏ cũng phải truy tõi cùng. Tôi chưa bao giờ hy vọng xa vời mình có hy vọng vứt bỏ anh, tôi vẫn biết mình có một ngày sẽ bị anh vứt bỏ, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi, tôi nghĩ, không quá ba năm anh sẽ chán ghét, đến lúc đó tự nhiên sẽ vứt bỏ tôi, cái tôi chờ chính là ngày đó, tới ngày đó tôi có thể một lần nữa đối mặt với cuộc sống.” Em không có quyền vứt bỏ anh. Muốn vứt bỏ em hay không tất cả đều là ý của anh, em vốn không có quyền quyết định cái gì cả.”

Mây đen trên mặt anh bay đi, khẽ cười ra tiếng.” Cầm càng ngày càng nhon, thật giống một tiểu hồ ly giáo hoạt.”

Tôi nhìn chăm chăm vào anh, vừa nãy còn tức giận, như thế nào lại thay đổi nhanh đến vậy, rất kì diệu nha.” Hoa tiên sinh, đã có ai nói với anh chưa, rằng bộ dáng cười xấu xa của anh rất giống một con sói già gian ác nha.”

Ý cười trên miệng anh càng sâu.” Em hiểu được là tốt rồi, cáo vĩnh viễn đều bị sói ăn, trừ phi sói có một con mồi khác béo bở hơn.”

Con mồi béo bở hơn cáo? Dê béo nhỏ xinh à, mau mau xuất hiện, nhanh tới cứu tiểu hồ ly đi!

“Đừng hy vọng dê béo sẽ xuất hiện, tiểu hồ ly ở trước mặt này, mới khiến anh cảm thấy hứng thú.” Vừa mới dứt lời, mồi anh đã đặt lên mồi tôi, ngoan ngoãn nhắm mắt , khó khăn đáp lại anh.

Theo cái loại tình huống này, nếu tôi và Hạ Mộc Lạc đồng thời cùng xuất hiện trước mặt, anh nhất định sẽ phát hiện ra điều gì. Không biết là vì tôi che dấu tình cảm không tốt, hay là anh rất hiểu lòng người, tôi nghĩ cái gì anh cũng biết, cái này không phải là chuyện tốt, dựa theo tình hình này, tôi sợ trái tim mình sẽ đi lạc mất, sợ mình không thể quay về như ban đầu được.

Không biết có phải là kinh nghiệm của tôi không đủ hay không, không khí trong miệng càng lúc càng loãng, khi tôi sắp không thở được nữa, Hoa Thần mới buông tôi ra.

Xụi lơ ở trong ngực anh, vô lực thờ dốc, Hoa Thần bỗng ôm chặt tôi vào lòng, cầm cọ trên đầu tôi.” Hôm nay về sớm một chút đi.”

Trong bóng tối bao trùm, mặt càng lúc càng nóng, tim đập cũng càng lúc càng nhanh, ngẩng đầu nhìn anh, mặt anh không chút thay đổi, nhưng mà đáy mắt lại ánh lên sự dịu dàng.

Hít thật sâu, rời khỏi vòng ôm của anh, đứng thẳng người. Hoa Thần cũng khôi phục lại bộ dáng vốn có của mình, chỉ là không lạnh lùng như trước nữa. Anh thuận tay cầm lấy cốc rượu, trong lòng sợ hãi, vội chạy nhanh tới cầm chặt lấy tay anh.

“Dạ đây của anh không tốt, uống ít rượu thôi.” Anh im lặng không lên tiếng, lẳng lặng nhìn tôi. Tôi cũng không nói nữa, lẳng lặng nhìn thẳng vào anh.

Lúc này tất cả đều yên lặng

Đột nhiên, một bàn tay thon dài tiến đến, trên mặt truyền tới cảm giác đau đớn, lệch sang một bên.

Nhịn cảm giác đau đớn xuống, ngẩng đầu lên, thấy Tô Ngưng đang tức giận nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Mất đi rất nhiều

Thấy cô lại giật tay lên, tôi nhắm chặt hai mắt chờ đợi đau đớn sắp đến, nhưng bên tai lại không thấy luồng gió thuận theo tay cô đi xuống. Mờ mắt ra, thấy Hoa Thần đang nắm chặt lấy cổ tay Tô Ngưng.

Lừa giận của Tô Ngưng càng bùng cháy mạnh mẽ.” Tô Thiên Thiên, tôi thực sự rất khinh thường cô, bên ngoài có vẻ thanh thuần thiện lương, ai ngờ hóa ra lại là một con hồ ly tinh.”

Tôi cắn chặt môi dưới, không cho nước mắt từ nhục chảy xuống. Tô Ngưng xúc phạm tôi, tôi nguyện ý nhận, lời nói của cô càng khó nghe, cảm giác tội lỗi trong lòng tôi sẽ không còn mãnh liệt như trước nữa. Vì vậy, Tô Ngưng, xin chị hãy tiếp tục đi, đánh cho tôi mấy cái, hoặc là xúc phạm nặng nề hơn cũng được.

Ánh mắt Tô Ngưng trở nên khinh thường, biến thành cười nhạo.” Tô Thiên Thiên, cô đã có Mộc Lạc, tại sao còn muốn câu dẫn Thần? Cô xứng đáng với Mộc Lạc sao? Đồ hồ ly tinh không biết liêm sỉ.”

A, hôm nay có hai người nói tôi là hồ ly, Hoa Thần nói tôi là tiểu hồ ly giáo hoạt, rồi Tô Ngưng lại nói tôi là đồ hồ ly tinh không biết liêm sỉ, cô mắng tôi tuy rằng có thể khiến lòng tôi vui đi vài phần cảm giác tội lỗi, nhưng vẫn cảm thấy vạn phần khó chịu.

Không khí quá căng thẳng, khiến người ta có cảm giác khó thở, rất muốn chạy trốn, đi được càng xa càng tốt.

“Thế nào, sao không nói gì? Mộc Lạc tốt như thế, cô vẫn cảm thấy chưa đủ sao? Tại sao sau lưng Mộc Lạc còn đi câu dẫn Thần?”

“Xin lỗi...”

“Bây giờ mới xin lỗi liệu có tác dụng không? Cút ngay cho tôi!”

Tôi chuẩn bị đứng dậy, Hoa Thần lại ôm chặt lấy eo tôi, khiến tôi không thể cử động. Anh gầm nhẹ ra tiếng.” Tô Ngưng, em làm ồn đủ chưa? Đủ rồi thì đi đi.”

Tay Tô Ngưng giãy dụa trong sự kiềm chế của Hoa Thần, cô ngồi ở phía kia sofa, rất hiển nhiên là cô đang cực lực dồn nén lửa giận sắp bùng nổ.” Thần, anh bất mãn với những lời cha em nói chiều nay, nên mới để cho con hồ ly tinh kia thừa nước đục thả câu đúng không? Nếu anh thực sự bất mãn về chuyện trưa nay, em thay ba xin lỗi anh. Nhưng con hồ ly tinh này bây giờ phải đi ra, em không muốn phải nhìn thấy nó.”

Hoa Thần không vui nói” Tô Ngưng, có gì muốn nói thì nói đi, thời gian của anh rất vội.”

Đáy mắt Tô Ngưng tràn ngập bi thương.” Thần, anh nhất định phải thế này? Em đã xin lỗi anh rồi mà vẫn không được sao?”

“Thời gian của anh rất vội, nếu không còn việc gì nữa thì em đi đi.”

“Anh muốn em đi để con hồ ly tinh kia tiếp tục câu dẫn anh chứ gì? Thần, anh là người đàn ông của em, anh ở bên ngoài có người đàn bà khác em có thể không quan, nhưng em sẽ không để yên cho nó câu dẫn anh đâu, nó đã có Mộc Lạc rồi, không đủ tư cách ở bên cạnh anh.” Tô Ngưng nghiêng rằng nghiêng lợi nói

Dấu tay trên mặt vẫn nhói đau, dù đã thấy Tô Ngưng đã dùng lực mạnh đến thế nào. Tô Ngưng trái một câu hồ ly tinh, phải một câu hồ ly tinh, nghe thấy trong lòng tôi vạn phần khó chịu, gỡ tay Hoa Thần, chạy ra khỏi box.

Đi khỏi Duy Đô, tôi không biết phương hướng thế nào nữa, nhẹ nhàng bước đi, trong đầu tất cả đều là tủi hờn.

Hoa Thần bởi vì xảy ra chuyện không vui với cha Tô Ngưng nên mới gọi tôi đến Duy Đô, nụ hôn trên miên kia cũng chỉ là sự phát tiết bất mãn của anh, tôi lại vì nó mà suýt chút nữa đánh mất trái tim, thì ra vốn chỉ có tôi thực lòng thôi. Cười tự giễu mình, tôi chỉ là tình nhân của anh, anh phát tiết tôi có tư cách gì oán hận? Chẳng không có tư cách nói? Chỉ là phát tiết, không hơn. Nhưng mà, như vậy cũng tốt, nếu Tô Ngưng đã phát hiện ra mối quan hệ giữa tôi với Hoa Thần, nói vậy ngày chúng tôi chấm dứt sẽ không còn xa nữa rồi.

Hoa Thần, như vậy là xong, thật tốt, sau này sẽ không còn bị các người thay phiên nhau xúc phạm nữa, rốt cục cũng có thể quay lại làm chính mình, cuối cùng có thể quay về bên cạnh mẹ, có thể lấy lại lòng tự tôn, mỗi ngày sống không cần đề phòng lo lắng. Chỉ là không biết tại sao trong lòng tôi lại dấy lên một tia khổ sở, hai tay xoa má, trên đầu ngón tay dính đầy nước mắt, ngồi xồm trên mặt đất ôm chặt đầu gối thất thanh khóc òa, khóc vì sự thuần khiết đã mất của mình, khóc vì sự tự tôn đã mất nửa năm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook.Full.Net.

Chương 68: Sự ỷ lại cuối cùng

Cơ thể đột nhiên bị nhấc bổng lên không trung, mở to đôi mắt đắm lệ, tầm mắt mờ hồ nhìn thấy khuôn mặt của Hoa Thần.” Tiểu hồ ly, đừng khóc, chúng ta về nhà.”

Là ảo giác đúng không? Anh nói dịu dàng với tôi? Anh nói đưa tôi về nhà? Nhà là ngôi biệt thự kia sao?

Gật gật đầu, dựa vào trước ngực anh. Khoảnh khắc ôn nhu này, chắc là dấu hiệu trước khi kết thúc, có kết thúc cũng phải đưa tôi về nơi bắt đầu mọi chuyện mới có thể mở mồm. Hoa Thần, bây giờ cho em dựa vào anh một lúc, đây là lần ỷ lại đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng. Có lẽ không bao lâu sau anh sẽ quên em, nhưng em vẫn nhớ rõ về anh, chắc chắn nhớ rõ, vì anh là người đàn ông đầu tiên của em. Cho dù là mười năm sau, hay mấy chục năm sau, em sẽ vẫn nhớ người đàn ông tên là Hoa Thần từng thức trắng đêm ân ái với em.

Anh đặt tôi lên đùi, đóng cửa xe. Tôi ôm eo của anh, lặng lặng tựa vào trước ngực anh. Đột nhiên phát hiện ra tôi rất có tiềm chất làm bạch tuộc, thậm chí, vậy lúc này, phóng túng luôn đi.

Tôi biệt thự, Hoa Thần lái xe đến gara, rồi ôm tôi xuống xe đi vào trong biệt thự.

Trước khi lên lầu, anh không quay đầu nói với bảo mẫu.” Lấy một túi đá để vào phòng ngủ.”

Tôi nhìn thấy trong mắt bảo mẫu rõ ràng có điểm nghi hoặc, tôi biết bà đang nghĩ cái gì, ngoài lần kí hợp đồng, đây là lần đầu tiên tôi và Hoa Thần về cùng nhau.

Dùng túi đá chườm lên mắt, cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

Trong phòng tắm, khí nóng bốc lên, hình ảnh tôi trong gương càng lúc càng mơ hồ. Cái tát kia của Tô Ngưng quả thực rất mạnh, chườm đá lâu như vậy mà vẫn còn sưng đỏ, năm ngón tay hằn vết rõ ràng vào một bên má.

Hoa Thần vẫn chưa mở miệng đề nghị kết thúc, sau khi chúng tôi trở về, anh không nói lấy một câu, tôi cũng thế.

Tắm xong, hai người ngồi trên giường không nói gì.

Tôi không muốn giống một kẻ từ từ chỉ biết chờ đợi tòa tuyên án, bèn lên tiếng.” Hoa tiên sinh, nếu anh cho rằng chuyện lần này... cũng là do em cố ý, vậy anh... cứ đuổi em đi.”

Một câu nói vốn rất đơn giản, nhưng khi đối mặt với anh phải tạm dừng vài lần mới nói xong. Cứ tưởng có thể dễ dàng mở miệng, ai ngờ lại khó khăn đến vậy.

Hoa Thần, dù sao anh cũng cho rằng tôi là một người phụ nữ âm hiểm khó đoán, vậy thuận theo ý của anh đi, lần này tôi đã hiểu rõ, sẽ không giải thích giống như lần trước nữa, nếu không anh lại nói tôi cãi bướng.

Anh ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về mặt tôi.” Tiểu hồ ly, mặt, còn đau không?”

Không hiểu anh không muốn trả lời hay là như thế nào?” Hoa tiên sinh, Tô Ngưng đã phát hiện ra rồi, anh có thể cho rằng là tôi cố ý xuất hiện ở trước mặt cô ấy.”

Anh vẫn như cũ không trả lời tôi, nhẹ giọng hỏi.” Tiểu hồ ly, còn đau không?”

Đau thì làm sao? Tôi có thể đánh lại ư? Bạn gái của anh đánh tôi, anh lại còn hỏi tôi có đau hay không. Hoa Thần, tôi đang muốn biết có phải anh muốn đuổi tôi đi không, vì sao không trả lời? Vì sao phải loằng ngoằng chuyện có đau hay không.” Không còn đau nữa rồi. Hoa tiên sinh, Tô Ngưng đã phát hiện ra, nếu quyết định kết thúc, vậy cứ nói đi, em đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.”

Tay anh nắm chặt lại.” Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai sẽ đỡ hơn.”

Trong lòng bỗng nhiên chùng xuống, ý anh là muốn tiếp tục sao?” Nhưng mà, Tô Ngưng đã phát hiện, nếu tiếp tục...”

Lời nói còn chưa dứt, liền bị anh chặn lại.” Sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra, huống chi cô ấy đã sớm biết anh có người phụ nữ khác, chỉ là không thể chấp nhận người đó là em thôi. Lần sau gặp cứ nói đã chia tay với Mộc Lạc, cô ấy sẽ không đối xử với em như vậy nữa.”

“ Nhưng mà Tô Ngưng đã phát hiện ra quan hệ của chúng ta...”

“ Đừng suy nghĩ nhiều, đi ngủ sớm một chút đi.”

Trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất an, anh không muốn chấm dứt với tôi. Nhưng mà Hoa Thần, nếu không kết thúc, về sau gặp Tô Ngưng, tôi nên đối mặt như thế nào đây? Hoa Thần, anh làm thế nào với các câu hỏi của cô ấy đây?

Nếu Tô Ngưng đã biết mối quan hệ giữa tôi và Hoa Thần, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, bởi vì cô rất hy vọng Hạ Mộc Lạc được hạnh phúc. Bây giờ tôi dùng thân phận bạn gái Hạ Mộc Lạc và Hoa Thần cùng xuất hiện trước mặt cô, Tô Ngưng không tức mới là lạ, mà chuyện này Hạ Mộc Lạc hẳn cũng đã biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chọc giận Hoa Thần

Sáng hôm sau ngủ dậy, Hoa Thần vẫn còn chưa tỉnh, nhìn anh ngủ có vẻ rất bình yên , khiến tôi không đành lòng đánh thức. Nhìn cặp lông mày nhíu chặt , thâm tâm đột nhiên lại cảm thấy đau lòng.

Tôi thật không hiểu, không hiểu tại sao một trang nam tử có vẻ ngoài dụ hoặc chí mạng này, tối hôm qua khi tôi đến Duy Đô lại thấy anh rất yếu ớt, rất mệt mỏi, tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ một cái liền biến mất vậy. Trong lòng đột nhiên trở nên mềm mại, không kìm lòng được vẫn về bàn tay xoa từng góc cạnh trên khuôn mặt tuấn tú của anh. Sau này hẳn là sẽ không còn được ở gần như vậy nữa, đêm qua chắc anh chưa kịp nói kết thúc, vậy hôm nay sẽ nói rồi, dù sao Tô Ngưng cũng có thể giúp cho sự nghiệp của anh rất nhiều, mà tôi chỉ là một tình nhân không đáng một xu. Tôi nghĩ, đêm qua anh chưa nói kết thúc, có lẽ là vì thời điểm đã muộn, hơn nữa tôi còn bị đánh, nên anh mới giữ tôi ở lại qua đêm.

Đột nhiên anh mở mắt ra, tôi sợ tới mức không dám cử động, hô hấp bị căng cứng, trừng trừng nhìn anh, không biết phải làm thế nào cho phải.

Dưới cái nhìn đầy chăm chú của anh, tôi mới phát hiện ra bàn tay mình vẫn đang “mò ám” ở trên mặt anh, cả mặt nóng bừng, xấu hổ rút tay lại.

Anh đưa tay lại gần, tâm trí cứ theo cánh tay ấy mà run rẩy liên hồi, phản xạ có điều kiện lui về phía sau.” Đừng nhúc nhích.”

Nghe lời đứng im, nhìn chằm chằm vào anh, không biết hành động vừa nãy là có ý gì.

Tay anh nhẹ nhàng vỗ về mặt tôi, trông giống như đang đánh giá đồ sành sứ dễ vỡ, mày càng lúc càng nhíu chặt.” Tại sao lại khóc nữa rồi?”

Giọng nói của anh như có như không, khiến tôi cảm thấy đang mơ. Tuy là như thế, nhưng vẫn giương tay lên sờ mặt một chút, quả nhiên, có chút ươn ướt. Lần này tôi thực sự không biết mình khóc vì cái gì, tối hôm qua khóc, có thể giải thích là vì bị đánh. Bây giờ khóc, không có lí do, cũng chẳng biết lấy cớ gì.

“ Vẫn đang nghĩ tới chuyện tối qua sao?”” Tôi thành thật gật đầu.

Không biết có phải là ảo giác hay không, trong ánh mắt anh hiện lên một tia dịu dàng, thanh âm cũng mềm mòng hơn trước.” Tiểu hồ ly, nếu đã bị Tô Ngưng phát hiện, sau này cũng không cần phải cố gắng tránh cô ấy nữa. Nhu nhược quá mức sẽ chịu nhiều tổn thương về phía mình, lại giống như tối hôm qua, một người tránh ở một bên khóc. Về sau có nhìn thấy cô ấy, em cứ thừa nhận em là người phụ nữ của anh, Tô Ngưng hiện tại không có tư cách can thiệp, cũng không có tư cách động thủ với em.”

Đột nhiên trong một phút, tôi rất muốn anh xin lỗi Tô Ngưng, Tô Ngưng thật lòng yêu anh, anh chẳng những phản bội mà còn nói cô không có tư cách làm vậy. Tô Ngưng có thể chịu đựng lâu như vậy có thể xem như kì tích rồi, nếu hôm qua người ở cạnh Hoa Thần không phải tôi mà là một người phụ nữ khác, có lẽ Tô Ngưng vẫn sẽ tiếp tục nhẫn nhịn, cô đánh tôi là bởi vì cô hoàn toàn cho rằng tôi là bạn gái của Hạ Mộc Lão. Nhưng Hoa Thần nói như vậy thực sự là rất quá đáng, tuy rằng một nhân tình như tôi không có quyền chỉ trích anh, nhưng những lời này là anh nói cho tôi nghe, nghe được trong lòng khó chấp nhận, khó sở thay cho Tô Ngưng.

“ Hoa tiên sinh, anh đã bao giờ cảm thấy mình có lỗi với Tô Ngưng chưa? Cô ấy rất yêu anh, yêu thực sự. Nhưng mà hình như anh hiểu lầm cô ấy rồi, người phụ nào khi nhìn thấy bạn trai mình quan hệ với người khác mà chẳng tức giận. Tô Ngưng rất độ lượng, cô ấy biết anh không chỉ có một mình cô, nhưng mà cô ấy vẫn im lặng vờ như không biết, tối hôm qua cô đánh em là vì cô ấy quan tâm đến anh. Anh chưa từng trải qua nên không biết cảm giác của chính mình, nếu đổi lại một ngày nào đó Tô Ngưng ở cùng với một người đàn ông khác, anh cũng sẽ có suy nghĩ muốn tiến lên đánh cho tã kia vài phát.”

Tôi biết những lời này nói ra sẽ chọc giận anh, nhưng tôi vẫn phải nói. Anh đối xử với Tô Ngưng quả thực không công bằng, tình yêu của cô đổi lấy câu nói không có tư cách của anh, anh đem tình yêu của cô ấy trở thành một món hàng xa xỉ. Tôi tuy rằng không hiểu “yêu”, tuy rằng tôi không “yêu”, nhưng tôi không thể chấp nhận được hành động này của anh, không dám tưởng tượng nếu mình cũng có người yêu như vậy, kết cục sẽ bị thảm tới cỡ nào.

Trong phòng đột nhiên rơi vào im lặng, mặt Hoa Thần xanh mét, đáy mắt nhìn không ra cảm xúc, anh nắm lấy cảm tôi.” Đồ phụ nữ không biết tốt xấu, tôi nói thế nào thì cứ y như thế mà làm.”

Cụp mí, tránh đi ánh mắt của anh, trầm mặc không lên tiếng.

Thanh âm của anh chợt lạnh toát.” Người tình phải làm gì còn muốn tôi nhắc nhở sao? Chủ động đi!”

Giương mắt nhìn trừng trừng vào anh, không biết phải làm thế nào. Do dự vài giây, tôi đưa tay vuốt ve từ cổ tới ngực anh, có lẽ là hành động của tôi quá mức ngu ngốc, anh thiếu kiên nhẫn bỏ tay tôi ra, xoay người xuống giường.

Tranh ra không thèm nhìn anh, rõ ràng vừa nói muốn tôi chủ động. vậy mà khi tôi chủ động anh lại không kiên nhẫn. Không biết qua bao lâu, thanh âm của anh chợt vang lên,” Không phục?”

“ Không dám”

Anh đi tới trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống.” Đêm nay tôi lại sẽ ở đây.”

Một lúc lâu sau mới có thể phản ứng được, anh đã ở đây hai đêm liên tiếp rồi, tại sao đêm nay vẫn còn muốn ở lại? Tô Ngưng đã phát hiện ra, anh như thế nào lại không biết sáng mắt quay đầu là bỏ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Lại gặp nhau

Cả ngày nay tâm trạng không được tốt, đi động nằm im lặng ở đầu giường, lập tức đem sim mới ra lắp vào, luôn cảm thấy rất khó chịu.

Nằm trên giường một ngày, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy sự dịu dàng của Hoa Thần không thực. Nếu như buổi sáng hôm nay tôi không nói ra những lời chọc giận anh, anh liệu có thể tiếp tục dịu dàng được nữa không? Anh nói tôi cứ thừa nhận mình là người phụ nữ của anh là được, nhưng nếu tôi thực sự làm như vậy, thế thì chuyện mà tôi tốn bao nhiêu công sức che dấu chẳng phải sẽ bị phơi bày ra ánh sáng sao? Tôi không thể làm như vậy được, tôi thà bị Tô Ngưng xúc phạm còn hơn để mối quan hệ giữa tôi với Hoa Thần bị lộ ra ngoài, trước mắt chỉ có Tô Ngưng biết thôi, chỉ cần từ nay về sau không đi cùng Hoa Thần xuất hiện ở trước mặt cô, hẳn là cô sẽ không để ý tới tôi nữa.

Tôi không rõ Hoa Thần đang nghĩ thế nào, Tô Ngưng đã phát hiện ra mối quan hệ này, tại sao anh vẫn còn dằn dụa chưa chịu chấm dứt. Nếu hai người họ chia tay, cha Tô Ngưng nếu biết được Hoa Thần có lỗi với con gái của mình, đối với sự nghiệp của Hoa Thần nhất định sẽ gặp bất lợi. Tuy rằng Tô Ngưng thực sự rất yêu anh, nhưng mà ai cũng có giới hạn chịu đựng, hôm nay không bộc phát không có nghĩa là ngày mai cũng không bộc phát. Điều tôi có thể làm chỉ là cố gắng tránh mặt Tô Ngưng, ở bên ngoài cũng tận lực tránh gặp Hoa Thần.

Hơn năm giờ chiều, tôi từ từ nhắm hai mắt nằm ở trên giường, bốn phía tĩnh lặng đáng sợ, áp lực lên người khiến hít thở không thể nào thông được.

Một chuỗi âm thanh phá vỡ không gian trầm lắng, truyền vào trong tai, mờ mắt ra nhìn di động, là Nhiệm Nhiệm gọi, nhấn nút nghe,:” Nhiệm Nhiệm, chuyện gì thế?”

Trong giọng nói của Nhiệm Nhiệm để lộ sự hưng phấn lạ thường.” Thiên Thiên, tớ và Từ Kiểm đang ở Quảng Trường Thuận Hoa đợi cậu, nhanh tới đây nha.”

“Được, tớ đi ngay đây.” Cúp điện thoại, trong gương, đầu tay Hoa Thần để lại trên mặt một nhừ ần như hiện, trang điểm một chút che dấu tay, thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Bầu trời, đặc biệt âm đạm, tựa như chuẩn bị có cái gì đó. Cái loại hiện tượng này, khiến trong lòng tôi cảm thấy rất bất an.

Khi tôi đến nơi, ngoài Nhiệm Nhiệm và Từ Kiểm ra thì vẫn còn một người nữa — Hạ Mộc Lão. Đang lúc tôi đang do dự có nên quay trở về hay không, Nhiệm Nhiệm đã giơ tay vẫy vẫy :” Thiên Thiên, ở đây này.”

Bất đắc dĩ, cắn răng đi lên phía trước.

Ánh mắt Hạ Mộc Lão không dừng ở trên người tôi quá một giây, có lẽ hắn cũng biết tí xấu hổ. Tôi cũng không nhìn hắn, dù sao cũng đâu phải chỉ có một người xấu hổ.

Bốn người ăn một chút, rồi đi rạp chiếu phim. Không biết nhiệm Nhiệm có ý gì, bốn vé xem phim lần này không phải cùng một hàng.

Khi chuẩn bị vào phòng, Hạ Mộc Lão nhường cho Nhiệm Nhiệm và Từ Kiểm đi trước. Đang lúc tôi không có gì phòng bị, Hạ Mộc Lão kéo tôi ra hướng vừa đi.

Đi đến chỗ thang máy, hắn dừng lại, buông tay ra, ánh mắt vẫn như cũ không nhìn tôi.” Tô Ngưng đã phát hiện ra rồi phải không?”

Quay đầu, nhìn về phía người tới người lui.” Ừ, tối hôm qua đã phát hiện ra.”, ngữ khí thực nhạt, thanh âm rất nhẹ, nếu không lắng nghe cẩn thận sẽ không thể nghe rõ những gì tôi đang nói. Hạ Mộc Lão đóng tai, giống như lần đó ở biển, chỉ cần tôi than thở một tiếng, hắn đều có thể nghe rõ nhất thanh nhị sở (ý chỉ rất rõ), chuyện này tôi nghĩ không cần phải nói to, hắn biết tôi biết là được rồi.

“Hôm qua, Tô Ngưng đánh em?” Nghe xong những lời này, tôi cảm thấy toàn thân không được thoải mái, không chịu được muốn tìm một cái lỗ chui xuống.” Đứng, cô ấy đánh tôi, chẳng lẽ anh nghĩ rằng Tô Ngưng không nên đánh tôi sao?”

“Thiên Thiên, em hiểu lầm anh quá sâu rồi, anh biết ở trong mắt em anh rất xấu, anh lúc này anh không hề chế nhạo em. Hoa Thần chuẩn bị làm thế nào?”

“Anh không nói gì, chỉ bảo tôi phải tránh xa Tô Ngưng.” Lại thêm một lần dối trá nữa, cứ thế chuỗi lời nói dối của tôi vẫn mãi kéo dài ra.

Tay hắn xoa má trái của tôi, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc,” Cô ấy đánh vào đây đúng không? Sao em không chịu tránh? Chuyện này Hoa Thần cũng có trách nhiệm, sao em lại ngu ngốc một mình đứng ra lãnh chịu hậu quả thế hả?”

Đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, nhân tình bị đánh còn có người cảm thấy không nên. Nhớ rõ trước kia từng chứng kiến, ai cũng nói rằng kẻ phá hoại gia đình nhà người khác thì phải bị đánh. Hôm nay chiếu theo cách nói của Hạ Mộc Lão, sai, không chỉ có một mình tình nhân, mà người đàn ông kia cũng sai, nếu có sai, thì hai người nên cùng nhau gánh vác hậu quả, hỏi lại hắn.” Vậy ý anh là Hoa Thần cũng nên bị đánh?”

“Thiên Thiên, em cứ phải nói chuyện với anh như thế này à? Chúng ta không thể bình tĩnh nói chuyện sao?” Hạ Mộc Lão bắt lấy tay tôi.

Buộc phải nhìn thẳng, trong mắt hắn hiện lên mấy luồng tình cảm tôi không biết tên.” Anh hẳn là đã biết hết rồi chứ nh? Thế mà còn tốn công tốn sức tới tận đây để hỏi tôi? Chẳng qua chỉ muốn khiến tôi khó chịu mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Không sợ

Sự bị thương khê lướt qua ánh mắt Hạ Mộc Lão, khiến tôi cũng không thấy rõ.” Thiên Thiên, em không thể nghĩ về anh theo chiều hướng tốt được sao? Đừng vì những sai lầm trong chốc lát mà chối bỏ anh, anh không đáng sợ như trong suy nghĩ của em đâu.”

Cười nhạo thành tiếng.” Đừng suy nghĩ anh đáng sợ như thế á? Thế sao anh không đặt tay lên ngực mà tự hỏi, đối với tôi, anh chẳng phải vẫn thường bắt nạt, vẫn thường khi nhục đó à. Còn nữa, Hạ Mộc Lão, không phải đã nói là cố gắng tránh mặt rồi sao? Mới hai ngày, chúng ta đã thấy mặt nhau, chẳng lẽ đây là lời hứa tránh gặp của anh? Hiện tại tôi nghĩ anh khó chịu thể nào thì anh chính là khó chịu như thế.”

“Thiên Thiên, anh vẫn luôn muốn chung sống hòa thuận với em, nhưng lại không biết nên ở chung với em như thế nào.”

Cúi đầu tránh đi ánh mắt của hắn.” Không liên quan, biết cách chung sống với nhau thì làm sao?”

Đột nhiên nhận ra cách tôi nói chuyện bây giờ rất cay nghiệt, không thua gì Hạ Mộc Lão hồi trước, nhưng mà tôi không hiểu tại sao khi nghe tôi nói vậy Hạ Mộc Lão còn không chịu rời đi, tựa như khi đó nghe những câu nói của hắn tôi đã lựa chọn xoay người rời đi, mà không giống hắn như bây giờ, lắng lắng nghe, cực lực biện minh cho mình.

“Thiên Thiên, hôm nay không phải là anh cố ý xuất hiện trước mặt em, anh cũng không biết em đến đây, nếu mà biết anh tất nhiên sẽ tuân thủ lời hứa tránh gặp em. Thiên Thiên, tin anh đi.” Trong mắt Hạ Mộc Lão ánh lên sự kiên định, khiến tôi không thể làm như không thấy.

“nh tại sao không đi trước đi? Các anh không phía bên bọn nhiều việc lắm à? Nếu anh nói bận việc phải rời đi trước, Nhiệm Nhiệm sẽ hiểu được, anh cũng không cần phải xấu hổ như vậy mà đối mặt với tôi.”

“Thiên Thiên, lần này chúng ta đã gặp nhau rồi, đừng bám víu vào những chuyện trước kia nữa. Anh sợ dĩ không đi trước là có điều muốn nói với em, chỗ Tô Ngưng anh sẽ giúp em. Hoa Thần và cha Tô Ngưng phát sinh mâu thuẫn, ở trước mặt Hoa Thần em nên cố giữ im lặng, anh lo cậu ta sẽ giận cá chém thớt với em.” Nói xong, hắn buông tay, xoay người tránh ra.

Lời của hắn, tôi không phải hoàn toàn nghe không hiểu, nếu đã gặp rồi, thì bây giờ còn rời đi để làm gì? “Hạ Mộc Lão, bây giờ anh đi là có ý gì?”

Hạ Mộc Lão quay đầu lại, mỉm cười nhìn tôi.” Thiên Thiên, chờ anh ở đây.”

Trùng trùng nhìn bóng dáng hắn, rốt cuộc nói không ra lời. Hắn nói đúng, việc gì mà phải bám víu vào chuyện cũ. Con người cần phải hướng về phía trước, không phải chìm đắm trong quá khứ, chuyện phát sinh lại vẫn dây dưa đều là kết cục đã định, vì sao không buông tha cho người khác, tự buông tha cho chính mình? Cho hắn một chút không gian, cũng tự cho mình một chút không gian, hắn cũng phải chịu đựng không ít hơn tôi. Hiện tại Tô Ngưng đã biết, hẳn lại đồng ý giúp tôi, dù thấy hắn cũng không xấu xa như tôi tưởng, hắn cũng có điểm tốt, nhưng mà tôi trước kia chỉ nhìn thấy chỗ xấu mà không nhìn ra chỗ tốt của hắn.

Vài phút sau, Hạ Mộc Lão lại xuất hiện vào tầm mắt, trong tay cầm một cái gói to, không tin được nhìn cái gói to trong tay hắn, hắn đi mua bóng, một người đàn ông kiêu ngạo như hắn mà cũng chạy đi mua bóng. Còn chưa kịp phản ứng, hắn đã kéo tay tôi vào phòng chiếu.

Giống như lần trước, Nhiệm Nhiệm và Từ Kiềm ngồi ở đằng trước, Hạ Mộc Lão cầm hai gói bóng và hai bịch đồ uống, Nhiệm Nhiệm cũng giật mình giống tôi, ngây ngốc nhìn Hạ Mộc Lão.

Hạ Mộc Lão như không có gì lấy ra một gói bóng đưa cho tôi, tôi giống như bị vương ma thuật, cầm lấy gói bóng cố gắng nhét hết vào mồm, gói bóng tro đáy, miệng khô lưỡi khô, Hạ Mộc Lão đưa sang một hộp nước, không chút do dự nhận lấy, nốc thẳng vào họng, có lẽ là do tôi uống quá nhanh, nghẹn ứ cả lại. Hạ Mộc Lão nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi, tựa như vừa trách cứ vừa yêu thương nói:” Uống chậm một chút, vẫn còn một hộp.”

Khóc mất rung rung nước, phớt lờ sự dịu dàng của hắn. Không biết từ khi nào mà hắn trở nên tốt bụng như vậy, hồi trước ngoài xúc phạm ra vẫn là xúc phạm, nhưng sự dịu dàng lúc này...thực không biết đâu mới là con người thật của hắn.

Trong lòng âm ỉ cảm giác đau đớn, vì sự dịu dàng bất thành lỉnh của hắn mà đau, vì chính sự mềm yếu của mình mà đau. Tôi thả dề hắn đối xử với tôi như lúc trước, như vậy tôi mới có lý do để căm ghét hắn, tiếp tục hận hắn. Mà bây giờ, tôi sợ lòng mình sẽ mềm ra trong sự dịu dàng của hắn.” Hạ Mộc Lão, không cần đối xử với tôi tốt như vậy, anh không nợ tôi cái gì cả.”

Hắn khẽ cười ra tiếng:” Thiên Thiên, em đang sợ .” Đúng, tôi thực sự rất sợ, sợ trái tim mình sẽ rơi vào tay gã, trái tim một khi đã rơi vào tay gã cả người sẽ rơi vào một canh bạc,” Tôi không sợ.”

“Thiên Thiên, sau này sẽ không gặp nhau nữa, em còn sợ cái gì, cũng chỉ có lần này thôi.” Trong giọng hắn mang theo một chút kiên định, tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn, cũng chỉ có lần này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Tổ tình

Cho tới khi phim kết thúc, chúng tôi cũng không nói một câu, cứ im lặng ngồi như vậy.

Vừa đi ra khỏi rạp chiếu, Nhiệm Nhiệm bỗng đứng lại:” Đợi chút, tớ, có điều muốn nói.”

Không hiểu gì nhìn Nhiệm Nhiệm, mặt nó thoáng chốc đỏ bừng, đáng vẻ như muốn nói lại thôi.

Đứng vài phút, Nhiệm Nhiệm không nói gì, hai tay căng thẳng xoa xoa vạt áo. Hạ Mộc Lão nhướn mày, nhẹ giọng hỏi:” Nhiệm Nhiệm, làm sao vậy? Có chuyện gì thì nói đi.”

Từ Kiềm cười cười nhìn Nhiệm Nhiệm:” Nhiệm Nhiệm, không phải cậu thích một anh chàng đẹp trai nào đó rồi muốn bọn tớ giúp cậu đưa ra ý kiến đấy chứ?”

Nhiệm Nhiệm do dự hồi lâu, đỏ mặt nhìn Từ Kiềm:” Từ Kiềm, tớ đã thích cậu từ rất lâu rồi, cậu có đồng ý kết giao với tớ không?”

Kinh ngạc nhìn Nhiệm Nhiệm, hồi trước nó đi theo sau chúng tôi nói muốn làm bạn hóa ra là bởi vì nó thích Từ Kiềm, nha đầu ngốc này cũng thật giỏi chịu đựng, vài năm mới mở miệng.

Vẻ mặt tươi cười của Từ Kiềm cứng đờ, nhìn về phía tôi. Nhiệm Nhiệm mong ngóng nhìn Từ Kiềm, thấy Từ Kiềm nhìn tôi, nó cũng quay đầu lại nhìn tôi. Hạ Mộc Lão cũng không đơn độc, nhìn Nhiệm Nhiệm, lúc sau ánh mắt lại dừng lại trên người tôi. Tôi khó hiểu nhìn bọn họ, cũng không phải là tôi thổ lộ, nhìn tôi làm cái gì?”Đừng có nhìn tò như vậy, chuyện tình cảm tớ không hiểu gì đâu, cũng không có ý kiến gì hết.”

Giây tiếp theo, Từ Kiềm đã cầm lấy tay tôi:” Tớ và thiên Thiên còn có việc, đi trước.” Nói xong, kéo tôi tránh ra.

Tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua, trên mặt Nhiệm Nhiệm tràn ngập thất vọng, nước mắt đảo quanh trong hai hốc mắt, còn Hạ Mộc Lão thì mặt không chút thay đổi nhìn hướng chúng tôi rời đi.

Đi được một quãng rất xa rất xa, chân của tôi ra rồi:” Từ Kiềm, cậu có biết chân tớ mỏi lắm rồi không?”

Từ Kiềm không đi nữa, sờ sờ đầu tôi, trong mắt tất cả đều là yêu thương. Hắn đột nhiên ngồi xổm xuống:” Nha đầu, anh trai cưng em.”

Không chút do dự dựa vào lưng, ôm lấy cổ của hắn:” Từ Kiềm, đã lâu lắm rồi cậu không công tớ, chắc là hai năm, không, phải đến ba năm rồi ý chứ.”

Đối với chuyện Nhiệm Nhiệm vừa tỏ tình, chúng tôi hiểu ý im lặng không nhắc tới, trước kia tôi từng tò mò không hiểu tại sao một thiên kim nhà giàu như Nhiệm Nhiệm mà lại không có bạn phải đi theo sau chúng tôi, hôm nay rốt cục tôi cũng đã hiểu. Về xem phim không mua tất cả một hàng chỉ vì muốn ở riêng với Từ Kiềm, nha đầu này cũng thật kín tiếng, mấy năm qua cứ nhiên có thể che dấu tốt đến vậy.

“Cậu đúng là đồ nha đầu không có lương tâm, lễ mừng năm mới năm ngoái tớ đã công cậu rồi còn gì, không đến một năm liền biến thành hai ba năm, may mắn tớ còn nhớ rõ, bằng không có thể biến thành năm năm mất.”

Lễ mừng năm mới năm ngoái, chúng tôi đi đốt pháo hoa, trên đường về nhà tôi lười không muốn đi, Từ Kiềm bèn công tôi về nhà, tuy rằng không đến một năm, nhưng mà tôi cảm thấy dường như nó đã qua rất lâu rồi.

Mất dán trên lưng hắn, thanh âm nhẹ nhàng chỉ có hai người nghe thấy:” Từ Kiềm, cậu cao như vậy từ lúc nào rồi? Khiến tớ cảm thấy cậu cách tớ rất xa rất xa, mãi mãi không thể với tới.”

Bước chân Từ Kiềm dừng lại:” Nha đầu ngốc, tớ không cao như vậy thì làm sao có thể che chắn gió mưa cho cậu được. Khoảng cách của chúng ta vẫn giống như trước đây thôi, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào, cậu vẫn là Tô Thiên Thiên, tớ vẫn là Từ Từ Kiềm, không có gì thay đổi hết.”

Từ Kiềm không hề thay đổi, người thay đổi là tôi. Thực ra tôi cũng không muốn như vậy, nhưng mà cuộc sống không cho phép. Chỉ ở trước mặt Từ Kiềm tôi mới là Tô Thiên Thiên hồn nhiên năm đó, có thể tùy ý ở trước mặt hắn làm nũng, có thể tùy ý giận dỗi với hắn. Từ Kiềm nói đúng, bộ dáng cao như vậy mới có thể che chở tôi khỏi mưa gió, khi nắm tay hắn luôn có cảm giác an toàn không hiểu nổi, cực kỳ hiểu ý nhau. Mười mấy năm ý lại, mười mấy năm dựa vào, đó chính là tình thân không thể thay thế được.

Thấy tôi im lặng, Từ Kiềm tiếp tục nói:” Nha đầu, sao lại gầy như vậy? Lần trước công cậu còn nặng nặng, bây giờ sao gầy thế?”

Thực sự gầy đi rất nhiều à? Sao tôi lại không phát hiện ra nhỉ, Hoa Thần nói cảm của tôi càng ngày càng nặng, Từ Kiềm nói tôi càng ngày càng nhẹ, về sau tốt nhất là ăn nhiều một chút, để cho Từ Kiềm đỡ phải lo lắng.” Mùa đông với mùa hè đương nhiên khác nhau rồi.”

Từ Kiềm không đáp lại, nhất thời lâm vào im lặng.

Hồi lâu sau, Từ Kiềm mới mở miệng:” Thiên Thiên, sau này cách Thẩm Diệc Hiền xa xa một chút, cô ta hôm qua gọi điện thoại tới nói nhớ cậu, như kiểu có khuynh hướng đồng tính luyến ái ấy.”

Hóa ra cú điện thoại hôm qua là của Hiền nhi, thảo nào Hoa Thần không phản ứng, hại tôi lo lắng mất công!” Là tớ gọi cho chị ấy trước, nói muốn chị ấy. Từ Kiềm, Hiền nhi không phải là người như cậu nghĩ đâu.”

Từ Kiềm im lặng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Ở bên cạnh người giàu có

Ngủ ở nhà một đêm, ngày hôm sau dậy thật sớm. Lúc tới trường, dường như luôn có một số ánh mắt tựa hồ vô tình liếc nhìn tôi.

Vào phòng học, lẳng lặng ngồi xuống chỗ của mình. Không tới 10 phút, Nhiệm Nhiệm đến lớp, nó dùng ánh mắt mập mờ nhìn tôi, tôi cũng không rõ là vì sao. Không giống với suy nghĩ của tôi, cứ tưởng hôm nay nó phải thật tiêu tụy. Ai ngờ hiện tại thần thái nó lại lẳng sáng lạn, cũng coi như yên tâm.

Nhiệm Nhiệm đi đến phía trước tôi, cười xảo quyết:” Thiên Thiên, cậu và anh tớ xem mắt hợp lòng nhau từ khi nào vậy? Thế mà còn gặt tở, kì cục!”

“Thiên Thiên, thật không công bằng mà, anh tớ còn chưa bao giờ đưa tớ đi Mộ Phong chơi, các người bắt đầu bao lâu rồi mà đi chơi Mộ Phong ngay cả đứa em gái này cũng quên.” Về mặt Nhiệm Nhiệm không phục nói.

Trong lòng chấn động, đầu óc nhất thời trống rỗng. Chuyện đi Mộ Phong tại sao Nhiệm Nhiệm lại biết, Hạ Mộc Lão, anh đã nói rằng sẽ không bao giờ gặp, thế mà lại để người khác biết chuyện, đây chẳng lẽ là cái anh gọi là hứa hẹn ư?

Tôi không biết mình làm thế nào mà ra được khỏi phòng học, máu toàn thân dường như đều đông lại, hồn phách thất lạc bay xuống dưới lầu dạy học, Nhiệm Nhiệm ở sau lưng bảo tôi, tôi không để ý lấy một chút, tiếp tục đi lên phía trước.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng:” Mau nhìn kia, đó là Tô Thiên Thiên, chính là người bên cạnh của tổng tài tập đoàn Hạ thị.”

Lập tức nghe thấy có người nói tiếp:” Sắc mặt tái nhợt nhìn như kiểu người bị bệnh bại liệt ý, không biết tại sao có thể câu dẫn tổng tài Hạ thị trong tay được nhỉ?”

“Cô ta có thể đậu vào Thánh Hoa nói không chừng là do Hạ thị tổng tài tiêu tiền đi cửa sau cho đấy, nhìn cô ta đi, ánh mắt trống rỗng, biểu tình chất phác, không thể ngờ Hạ thị tổng tài lại có thể bao dưỡng một người phụ nữ như vậy.”

Sắc mặt của tôi rất nhợt nhạt sao? Mặc kệ ánh mắt khác thường của bọn họ, tiếp tục đi lên phía trước. Việc này là Hạ Mộc Lão nói? Trải qua đêm hôm đó, nếu bảo là hẳn nói tôi có điểm không tin.

Hơn nữa, việc này hình như có rất nhiều người biết, nếu là Hạ Mộc Lão nói sẽ không đến mức tất cả mọi người đều biết, Nhiệm Nhiệm là em gái hẳn, nếu thật sự là hẳn nói thì hẳn là chỉ có mình Nhiệm Nhiệm biết, người khác sao có thể biết được?

“Thiên Thiên, cậu đi đâu?” Nhiệm Nhiệm đuổi theo, hoảng hốt giữ chặt lấy tay tôi.

Ném ra một câu:” Nhiệm Nhiệm, sao cậu lại biết anh cậu đưa tớ đi Mộ Phong?” Thanh âm rất nhẹ, giống như đang hỏi Nhiệm Nhiệm, lại giống như tự hỏi chính mình.

Nhiệm Nhiệm lo lắng nhìn tôi:” Thiên Thiên, cậu sao vậy, có phải anh tớ bắt nạt cậu không? Nói cho tớ nghe, tớ sẽ đứng về phía cậu.”

“Nhiệm Nhiệm, hãy tin tớ, tớ và anh cậu thực sự không có quan hệ. Nói cho tớ biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, tại sao mọi người đều cho rằng tớ và anh cậu có mối quan hệ đặc biệt?” Điều khiến tôi hoang mang là tại sao mọi người đều biết. May là ai cũng nghĩ là Hạ Mộc Lão, nếu chuyện của tôi và Hoa Thần cũng bị công khai, tôi thực sự không thể sống ở Thẩm Phong được nữa.

“Thiên Thiên, anh cậu và anh tớ hôn môi ở bãi biển được phóng to, ở đâu cũng có, trên đường còn được phát tặng miễn phí, anh trai tớ vừa đẹp trai vừa nổi tiếng, người khác đương nhiên sẽ tò mò chị dâu tương lai của tớ là ai a.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 74: Hoàn cảnh khó khăn

Trần định lại tâm trí, chuyện này khẳng định không thể không có liên quan tới Tô Ngưng, ảnh là do cô chụp, chắc chắn là do cô phát tán ra bên ngoài. Trong chuyện này cô chính là nghi can lớn nhất, Tô Ngưng làm như vậy là để cảnh cáo tôi sao? Liệu cô có nghĩ tới nếu chuyện này âm ỉ cũng không có lợi cho mình, Hoa Thần thích dạng phụ nữ ngoan hiền, cô làm như vậy sẽ chỉ khiến Hoa Thần gai mắt. Làm như vậy đơn giản muốn mọi người hiểu lầm rằng tôi bám theo kẻ lăm lăm Hạ Mộc Lão, khiến tôi phải rời xa Hoa Thần, bắt tôi phải nhận thức rõ mình đang đứng ở đâu, ai có thể tiếp cận, ai phải duy trì khoảng cách.

“Nhiệm Nhiệm, tớ hôm nay không lên lớp đâu. Còn nữa, tớ và anh cậu thực sự không có chuyện gì, tấm ảnh kia chỉ là hiểu lầm thôi.”

Một bức ảnh bay tới chân tôi, trong lòng khẽ động, cúi lưng nhặt lên, đúng là bức ảnh Hạ Mộc Lão hôn tôi ở bờ biển, nét mặt tôi thực cứng ngắc, còn Hạ Mộc Lão lại lộ ra ý cười. Mặt sau tấm ảnh có in vài chữ:Đại học Thánh Hoa, Tô Thiên Thiên. Đồ phụ nữ không biết liêm sỉ, câu dẫn đại gia giàu có Hạ Mộc Lão.”

Hoa Thần hẳn cũng đã biết, trên trời dưới đất khắp nơi đều là bức ảnh này, tôi không tin Hoa Thần không biết, tự hỏi anh sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

Nếu mẹ không ra khỏi nhà, có thể chậm vài ngày, nhưng chú Từ chắc chắn biết, liệu chú ấy có thể không nói với mẹ không, chỉ mong chú ấy chịu nói chuyện với tôi trước một chút.

“Nhiệm Nhiệm, tớ đi đây, cậu mau về học đi, sắp muộn rồi.”

Nhiễm Nhiễm vội vã cầm chặt lấy tay tôi, trong mắt ánh lên lo lắng:”Thiên Thiên, sắc mặt cậu tái lăm, có muốn tớ đi cùng không?”

Bỏ tay nó ra, đi từng bước từng bước tới cổng trường, không quay đầu khoát khoát tay về hướng nó.”Nhiễm Nhiễm , cậu về đi, tớ không sao, bây giờ tớ phải về nhà.”

Gió chợt nổi lên khiến tôi có cảm giác đứng không vững, bỗng một bàn tay ấm áp nắm lấy tay tôi, cảm giác ấm áp lan tỏa theo lòng bàn tay chạy vào tận tim, tôi quay đầu lại ôm chặt cô, nghẹn ngào nói:”Hiên nhi, ở bên cạnh em một lúc thôi, được không?”

Không biết là do gió tạt vào mắt, hay là do chuyện kia, nước mắt không nghe lời tuôn rơi là chẳng xuống dưới, Hiên nhi, giờ phút này chỉ có chị mới có thể cho em một chút an ủi, cũng chỉ có chị mới có thể khiến em cảm thấy ấm áp.

Cô quay lại ôm tôi, nhẹ nhàng vỗ về lưng tôi:”Thiên Thiên, muốn khóc thì cứ khóc đi. Chị sẽ ở bên cạnh em, đừng nói một lúc, một ngày hay một tuần cũng được.”

Buông cô ra, lau lau nước mắt đọng trên khóe mắt, cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi:”Hiên nhi, chúng ta cùng nhau trốn học đi, em muốn thử trốn học xem sao.”

Đáy mắt Hiên nhi tất cả đều là đau lòng:”Nói thật, chị lớn như vậy rồi mà chưa trốn học bao giờ, vẫn luôn muốn thử, nhưng mà không ai đồng ý giúp chị, hôm nay tự dung túng chính mình đi.”

Vừa đi ra khỏi cổng trường, một đồng người xông tới, ánh đèn camera không ngừng lóe sáng, tôi thuận tay che mắt. Bốn phía thực ồn ào, lỗ tai của tôi không ngừng “ù ù”.

Một giọng nam vang lên:”Tô tiểu thư, tôi là phóng viên của tạp chí xxx, xin hỏi cô đã đi theo tổng tài tập đoàn Hạ thị đã được bao lâu rồi?”

Giọng của một người khác lại vang lên:”Tô tiểu thư, tôi là phóng viên của tạp chí xxx, xin hỏi cô đổ được vào trường Thánh Hoa có phải là do tổng tài Hạ thị tiêu tiền đi cửa sau không?”

“Tô tiểu thư, tôi là phóng viên của tạp chí xxx, xin hỏi cô làm cách nào mà quyền rũ được tổng tài của Hạ thị?”

“Tô tiểu thư, tôi là phóng viên của tạp chí xxx, xin hỏi Hạ thị tổng tài mỗi tháng chi bao nhiêu tiền bao dưỡng cô?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cám ơn anh

Sau một câu cứ tiếp một câu , hỏi càng lúc càng khó nghe, trong lòng tôi cũng càng lúc càng lạnh.Tôi được Hiên nhi che chắn ở phía trước,”Không có chứng cứ rõ ràng thì nói chuyện chú ý một chút, bằng không tôi sẽ tố cáo các người tội xúc phạm danh dự người khác.”

Thanh âm sau cổng vẫn không ngừng vang lên, ánh đèn flash cũng không ngừng lóe sáng.

Đột nhiên bốn phía lâm vào yên lặng, một bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay tôi, giọng Hạ Mộc Lão bỗng vang lên:”Cô ấy không phải là tình nhân bao dưỡng, cô ấy là người phụ nữ của tôi. Các người cứ chờ tiếp luật sư đi, người phụ nữ của Hạ Mộc Lão tôi không cho phép bất kì kẻ nào chửi bới.”Ngữ khí kiên định, chân thật đáng tin, tôi có điểm hoài nghi lời hắn nói là thật.

Bốn phía không có lấy một tiếng động, ngẩng đầu nhìn Hạ Mộc Lão, mặt hắn không chút thay đổi, không biết là vui hay giận. Chỉ có miệng hắn phỉếm ra một nụ cười như có như không, nụ cười ấy khiến tôi cảm thấy sợ, tôi biết đó là nụ cười tàn nhẫn.

Hắn xuất hiện ở phía sau tôi vô cùng cảm kích, tôi không cầu có bất cứ quan hệ gì với hắn, chỉ cần che được hai chữ”tình nhân” là tôi đã mãn nguyện lắm rồi, cho dù hắn có nói tôi là người phụ nữ của hắn, tôi cũng sẽ thừa nhận, hệ hồ bình thường so với tình nhân dễ nghe hơn, mẹ có biết thì cũng không có vấn đề gì.

Hạ Mộc Lão, cám ơn anh đã xuất hiện vào giờ phút này.

Ánh đèn flash lại lóe sáng. Hạ Mộc Lão ôm tôi vào trong lồng ngực, thanh âm chợt biến lạnh:”Các người có chuyện gì sao? Muốn thất nghiệp hết đúng không?”

Trên người hắn tản ra một cỗ hàn khí. Tránh không khỏi rung mình một cái, khiếp đảm ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại phát hiện ý cười trên miệng hắn càng sâu, càng tàn nhẫn hơn.

Giây tiếp theo, tầm mắt Hạ Mộc Lão đã dừng lại ở trên người tôi, trong mắt hắn hiện lên khuôn mặt tái nhợt của tôi, hắn cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai tôi:”Thiên Thiên, đừng sợ, đã không còn việc gì nữa rồi, chúng ta đi thôi.”

Nói xong, hắn nắm lấy tay tôi kéo ra khỏi đám đông.

Tôi quay đầu lại nhìn Hiên nhi liếc mắt một cái, cô nhìn tôi mỉm cười, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

Sau khi lên xe, về mặt Hạ Mộc Lão phức tạp nhìn tôi:”Thiên Thiên, chấm dứt với Hoa Thần đi.”

Trong lòng chấn động, hắn cũng cảm thấy nên kết thúc sao? Nhưng tôi lại không có được cái quyền đó:”Nhưng mà, tôi không nói được, hợp đồng kí năm năm, giấy trắng mực đen, không thể nói chấm dứt là chấm dứt được. Bây giờ, phiền anh đưa tôi về nhà.”

“Nhà nào?”

“Một nơi mà có thể coi là nhà, chứ không phải là một nơi để sống.”

Tới khu Dự Vĩ, trước khi xuống xe, tôi thật lòng nói:”Hạ Mộc Lão, hôm nay, cám ơn anh.”

Ánh mắt Hạ Mộc Lão trở nên thương tiếc, đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ về trên mặt tôi:”Thiên Thiên, vừa mới bắt đầu mà em đã chặt vật thể này rồi, sau này làm sao có thể chịu đựng được đủ loại trả thù của Tô Ngưng đấy.”

Hốc mũi đau xót, nước mắt rơi trên tay hắn:”Tôi đã không có đường lui, trừ phi Hoa Thần muốn chấm dứt, ý anh hôm qua là muốn tiếp tục.”

Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt đọng trên khóe mắt của tôi, chân thành nói:”Thiên Thiên, về sau có khó khăn thì cứ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ là người đến đầu tiên. Chuyện hôm nay anh sẽ xử lý tốt, sau này thấy Tô Ngưng em cũng đừng lùi bước, cứ nói là người phụ nữ của anh, cô ấy sẽ không đối xử với em như vậy nữa. Cô ấy không xấu, chỉ là sợ mất đi Hoa Thần mà thôi, cái loại tâm tình này em hiểu được không?”

Tô Ngưng từ một người chị ấm áp trở thành một người đàn bà đánh đá, có thể thấy được cô chú ý tới Hoa Thần bao nhiêu, nói vậy chuyện tối hôm đó đối với cô cũng đã kích không nhỏ, Hoa Thần hai lần mở miệng đều đuổi cô ấy đi, cho dù đối là là tôi cũng sẽ cảm thấy khó chịu, khó trách cô lại đối với tôi như vậy, phụ nữ trong tình yêu không nên đặc tội. Sau này, tôi tuyệt đối không thể yêu

một người đàn ông giống như Tô Ngưng được, chính mình phải trả giá một cách mù quáng, nhưng đối phương vẫn thân thiện.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Thay đổi với Hạ Mộc Lạc

Hôm nay nếu Hạ Mộc Lạc không xuất hiện, tôi thực sự không biết làm cách nào để trốn thoát, không biết bước tiếp theo Tô Ngưng đã chuẩn bị như thế nào để đối phó với tôi.” Được, khi nào cần, tôi sẽ tìm anh.”

“Thiên Thiên, em có lập trường của mình, có chút việc anh cũng không muốn nói nhiều. Tấm ảnh lần này anh sẽ xử lý, sau này đừng gặp Hoa Thần ở bên ngoài nữa, cố gắng chú ý một chút.”

Nói không cảm động là giả, hần không là gì của tôi, nhưng bề tôi gặp khó khăn, lại sẵn sàng cứu ra khỏi biển lửa. Có lẽ đúng như lời hần nói, tôi không muốn nghĩ hần theo phương diện tốt, kỳ thật hần có rất nhiều ưu điểm, chỉ là tôi vẫn luôn nhớ kĩ là hần không tốt, bỏ qua tất cả các điểm tốt của hần, bây giờ xem ra tôi phải nhận thức lại con người hần một lần nữa rồi. Lúc tôi hiểu nhầm hần nói tôi rồi đi, mới phát hiện ra tôi đã quá nhỏ nhen.

“Hạ Mộc Lạc, nếu anh muốn trả nợ cho tôi, thì đủ rồi, anh không nợ tôi cái gì cả. Bất kể thế nào, tôi vẫn phải nói tiếng cảm ơn với anh.” Nói xong, mở cửa xuống xe, không quay đầu lại nhẹ nhàng rời đi.

Nhà tôi ở tầng 3, đi đến chỗ rẽ cầu thang tầng một vẫn thấy xe Hạ Mộc Lạc đỗ ở đó, khi tôi tới cầu thang tầng 2 hần vẫn chưa đi, đi đến tầng 3, tôi không tìm thấy lí do cúi đầu xuống xem, lập tức mở cửa vào nhà.

Mẹ ở nhà xem tivi, thấy tôi về, vội đứng dậy đón.” Thiên Thiên, sao lại thế này, mặt sao tái như vậy? Đi đường mà cứ như trên mây ấy.”

Một mồi lác đầu.” Tôi qua ăn no quá, dạ dày không thoải mái, nên không ngủ được, bây giờ về ngủ bù.”

“Vậy con nghỉ ngơi nhiều vào, khi nào ăn cơm trưa mẹ sẽ gọi con.”

Ở trên giường nằm chưa đến 10 phút, chú Từ gọi điện thoại về.” Tấm ảnh kia là chuyện gì thế?”

Nhắm mắt lại, ổn định gia tốc nhịp tim đập.” Anh ấy là anh trai của Nhiễm Nhiễm, chúng cháu đang hẹn hò, tấm ảnh này là do bạn gái cũ của anh ấy tung ra ngoài, anh ấy sẽ xử lý.”

May mắn là chú Từ gọi điện thoại trước cho tôi, chắc ông cũng không muốn để cho mẹ tôi biết.” Việc này nó xử lý là tốt rồi, chú cũng yên tâm.”

“Vâng, ngày mai sẽ không còn mấy tấm ảnh này nữa.”

“Thiên Thiên, cháu và Từ Kiểm đều đã trưởng thành chuyện tình cảm chú không can thiệp, bản thân phải nghĩ cho rõ, đừng đặt tình yêu của mình vào tay kẻ xấu.”

“Cháu hiểu rồi, cháu sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Nằm ở trên giường vẫn không ngủ được, trong lòng bất an không yên.

Giữa trưa, Từ Kiểm gọi điện thoại về, tìm giật mạnh, Từ Kiểm không giống với chú Từ, nó không hỏi tôi cùng sẽ không chịu bỏ qua, ổn định lại sự bất an trong lòng, nhấn nút nghe điện.” Từ Kiểm, tìm tớ có chuyện gì không?”

“Thiên Thiên, tấm ảnh là thế nào?” Thanh âm Từ Kiểm rất trầm, hiển nhiên là nó đang áp chế lửa giận.

Im lặng một lúc” Tớ đang hẹn hò với Hạ Mộc Lạc, tấm ảnh này là do tình địch phát tán ra bên ngoài, chuyện này Hạ Mộc Lạc sẽ xử lý.”

“Thiên Thiên, cậu thực sự thích Hạ Mộc Lạc sao?”

“Ừ, rất thích.”

“Không có gì, cứ như vậy đi.”

Khó chịu nhắm mắt lại, ngoài việc thừa nhận thích Hạ Mộc Lạc ra thì không còn cách nào khác, nếu không nói như vậy, tôi thực sự không biết phải đối mặt với chuyện này như thế nào.

Mẹ, con rất sợ mẹ sẽ biết chuyện, hiện tại trên trời dưới đất đều là tấm ảnh kia, con sợ những lời vu khống sẽ làm mẹ đau, xin mẹ mấy ngày nay đừng ra khỏi nhà, xin mẹ nhất định phải tin tưởng con, bất kể khi nào con cũng rất yêu rất yêu mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 77: Lại làm sai

Năm giờ chiều, tôi nói với mẹ hôm nay phải đi làm, nên vội vàng ra ngoài.

Đi xuống tầng dưới, thấy mấy bà cô trung niên chỉ trỏ đằng sau người tôi” Mấy năm nay thanh niên đều muốn đi đường tắt cả, trông xinh đẹp như vậy, thế nào mà cũng bám theo đại gia.”

“Ồ, cái xã hội này hồng đến nơi rồi, khắp nơi đều vụng vụng trộm trộm, nếu con gái tôi dám đi làm tình nhân, chắc chắn tôi sẽ đuổi thẳng cổ nó ra khỏi nhà.”

Tôi vẫn bước tiếp, nếu mẹ biết chuyện, cũng sẽ đuổi tôi đi sao? May mà lần này Hạ Mộc Lạc nguyện ý giúp tôi, nên sự tình cũng không bị lộ ra ngoài.

“Tại sao mẹ nó không có tí phản ứng nào nhỉ? Thì ra những đứa trẻ mồ côi đều sống phóng túng như thế ha.” Tôi thực sự không nghe nổi nữa, sợ mấy bà tắm lại phun ra những lời chửi tai, vội vàng bước thật nhanh.

Tôi không trực tiếp quay về biệt thự, mà đi dạo rất lâu trên đường Triều Dương, mãi cho tới khi hai chân mỏi rã rời mới quay trở về biệt thự, nhìn di động một chút, đã hơn 9 giờ. Đi vào phòng khách, nhìn thấy Hoa Thần đang ngồi ở trên ghế sofa, tôi cúi đầu đi về phía cầu thang. Cảm thấy ánh mắt anh vẫn đang dõi theo, đầu cúi càng lúc càng thấp.

Khi chân tôi đang chuẩn bị dẫm lên bậc thang đầu tiên, giọng nói của anh đột nhiên vang lên:” Lại đây.”

Rụt chân lại, lập tức xoay người nhìn anh, anh không chút thay đổi đem tầm mắt mạnh mẽ khóa chặt tôi, trong lòng không biết tại sao lại run lên. Anh thu hồi ánh mắt, thân nhiên nói:” Lại đây.”

Giọng nói nghe không ra đang vui hay đang giận, trong lòng tôi sợ hãi, từng bước từng bước một đi về phía anh, đi tới bên cạnh anh, chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên anh giang tay ôm chặt lấy thắt lưng của tôi, vững vàng ngồi ở trên đùi anh. Cả mặt nóng bừng, thân mình lui dần về phía sau, cố gắng duy trì khoảng cách, không biết lửa giận tôi hôm qua đã tiêu đi hết chưa, cúi đầu nói nhỏ:” Hoa tiên sinh, em, vẫn là ngồi trên ghế sofa đi, người khác thấy được thì không hay lắm.”

“Ồ đây không có người khác.”

Đúng là không có người khác, nhưng mà cái tư thế này quá mức mờ ám, ở đây là phòng khách, chứ không phải phòng ngủ.

Anh khiêu khích cằm của tôi, trong lúc nhất thời, bốn mắt nhìn nhau:” Hôm qua đi đâu?”

“Hôm qua em về nhà.”

“Tôi hôm qua trước khi rời đi đã nói với em những gì?” Trong lòng căng thẳng, hóp phải một luồng khí lạnh, hôm qua lúc anh rời đi hình như có nói tôi sẽ quay lại, xong rồi, chết rồi, không biết anh trừng phạt tôi như thế nào đây.

Trần ngập sợ hãi nhìn về phía anh,” Hoa tiên sinh, hôm qua, em thấy anh lúc đi có vẻ rất tức giận, cho nên...em nghĩ anh sẽ không tới đây, mà về nhà.”

“Tại sao đi động cũng tắt máy?”

“Em đổi số điện thoại.”

“Đồ phụ nữ ngu ngốc, dám coi lời nói của tôi thành gió thổi bên tai.” Nói xong bàn tay vốn để trên cằm đã đưa ra sau đầu, khuôn mặt anh càng lúc càng gần, hai đôi môi chạm vào nhau, hai cái lưỡi dây dưa triền miên không dứt.

Giống như hôm trước, mãi cho đến khi tôi không thờ được nữa anh mới chịu buông, sau khi hôn, anh ôm tôi lên lầu, tới phòng ngủ, đặt tôi lên giường, đóng sầm cửa lại.

Thừa lúc anh đang đóng cửa, tôi nhảy vội xuống giường, anh nhưn mảy:” Đi đâu?”

Không dám nhìn anh, khiếp sợ nói một câu:” Em đi...tắm.”

Trên trán anh bắt đầu nổi đầy gân xanh, tôi sợ đến mức tiến không được, lùi cũng không xong, tần ngần đứng cạnh giường. Vài phút qua đi, anh mới mở miệng:” Không phải muốn đi tắm sao? Ngay ngốc đứng ở đó làm gì?”

Trong phòng tắm, sau khi rửa mặt xong, nhìn vào gương, dấu tay trên mặt đã mất, nhìn không ra hai ngày trước đã bị người ta đánh sưng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Không được gặp Hạ Mộc Lạo nữa

Tôi cố ý ở trong phòng tắm kì cọ thật lâu, Hoa Thần hẳn là sẽ mất kiên nhẫn mà rời đi thôi.

Đến khi tôi tắm xong trở lại phòng ngủ, không gian tối om, quả nhiên anh đã đi.

Trong lòng bí mật thờ dài, đóng cửa lại mở mồm bò lên giường, vừa mới xốc chân lên nằm xuống, eo đột nhiên nặng hơn rất nhiều, gây tiếp theo, tôi đã rơi vào một vòng ôm ấm áp, thanh âm Hoa Thần vang lên trên đỉnh đầu:” Tắm xong rồi?”

Trong lòng cá kình, anh không phải đã đi rồi sao, thế nào lại ở đây được? Hơi thở ấm áp phả lên đỉnh đầu tôi, vron tay sờ sờ vài cái, cảm xúc giống hệt như sáng nay,” Tiểu hồ ly, sờ đủ chưa?”

Thật sự không đi, biết thế tôi đã tắm hơn nửa tiếng rồi:” Hoa tiên sinh, không phải là anh rất ghét bóng tối à? Sao không bật đèn lên?”

Ngày hôm đó đèn bị hỏng anh dường như rất không vui, bây giờ tự nhiên lại trùm chăn không bật đèn khiến tôi sợ, đúng là đồ sói hôi hám, quá xấu xa!!!!

“Làm chuyện xấu đương nhiên phải tắt đèn, cho dù không tắt đèn tiểu hồ ly cũng không thoát khỏi bàn tay của sói xám bự được đâu.” Anh không tức giận, trong giọng nói nghe ra tâm tình dường như cũng không tệ lắm.

Sau đó, nhìn cánh tay đang tựa vào trong lồng ngực của anh. Chuyện tắm ảnh tôi không nói đến, tôi cũng không dám khẳng định là anh có biết hay không. Đã có vết xe đổ từ trước, tôi không dám mở miệng, tôi biết mình ăn nói vụng về nên không đại gi mà đề cập đến chuyện này, im lặng là sự lựa chọn không thể tốt hơn.

“Tiểu hồ ly, anh thích em gọi anh là sói xám bự, cách xưng hô này rất thích hợp.” Có lẽ là đã quen với ngữ khí và thái độ hồi trước của anh, bây giờ tự nhiên dịu dàng khiến tôi hơi giật mình,” Vâng, em biết rồi.”

Qua một lúc lâu, tôi nghĩ rằng anh đã ngủ, ngẩng đầu muốn bỏ tay anh ra, tôi không có thói quen ngủ như vậy, hơn nữa tôi không biết bao giờ mình lại chọc giận anh, nếu bị ném xuống giường chắc sẽ rất đau. Giọng nói của anh bỗng vang lên bên tai:” Em đang làm gì đấy?”

Kính hoảng, lập tức nằm xuống:” Không có gì.”

Anh một tay kéo tôi vào trong ngực:” Tắm ảnh hôm nay đúng là do Tô Ngưng sai người phát tán ra ngoài, sau này tuyệt đối không có chuyện này nữa. Hạ Mộc Lạo sẽ xử lý.”

Thì ra là anh biết, chỉ không muốn nói mà thôi, việc này anh ra mặt cũng không tiện, dù sao đương sự là Hạ Mộc Lạo, nếu anh đi nói, tất cả sẽ không thể che giấu được nữa.” Vâng, em biết rồi.”

“Em hôm nay hẳn đã gặp Mộc Lão rồi nhỉ? Không phải tôi đã bảo em phải tránh xa Mộc Lão à? Tại sao vẫn còn gặp hẳn?” Thanh âm Hoa Thần chợt biến lạnh, khiến tôi trở tay không kịp.

Thực khó tưởng tượng nếu hôm nay Hạ Mộc Lão không xuất hiện, một mình tôi có thể đối mặt như thế nào, nhưng mà gặp Hạ Mộc Lão là tôi sai, không có lời nào để nói.” Ừm, hôm nay có gặp, anh ấy đưa em về nhà.”

Không biết anh rốt cuộc là có ý gì, tôi gặp Hạ Mộc Lão thì có cái gì đâu mà so đo. Chỉ là tình nhân, không phải sao?

“Sau này không được gặp Mộc Lão một mình, nếu muốn đi đâu, bảo Già Minh đưa đi, rõ chưa?”

“Vâng, em biết rồi.” Nếu anh không muốn để tôi và Tô Ngưng gặp nhau thì có thể hiểu, nhưng chẳng có lý do gì không được gặp Hạ Mộc Lão cả. Nếu là bởi vì tấm ảnh chụp, nhưng nó không phải đã sớm bị công khai sao? Cả Thẩm Phong có mấy người không biết tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị bao đường sinh viên đại học Thánh Hoa Tô Thiên Thiên? Tuy rằng không phải sự thật, nhưng ở trong mắt người khác tôi và Hạ Mộc Lão đã có vô số quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ánh mắt mờ ám

Hoa Thần nói với tôi sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa, có nghĩa là anh vì chuyện này đã đi tìm Tô Ngưng, bọn họ hẳn đã nói chuyện tốt lắm.

Tôi rất muốn biết tại sao Hoa Thần lại biết hôm nay tôi gặp Hạ Mộc Lão.” Hoa tiên sinh, sao anh biết hôm nay em có gặp Hạ Mộc Lão vậy?”

Anh vặn lại:”Việc này em còn hỏi tôi? Em hôm nay nói với Mộc Lão cái gì chẳng phải bản thân em rõ nhất sao?”

Trong lòng chợt chùng xuống, máu nhanh chóng bị ngưng đọng.” Anh ấy, nói cái gì cơ?”

“Em thực sự không biết, hay là đang giả ngu? Lẽ nào không phải em nói với hắn như thế à?”

“Em không biết anh đang nói cái gì.” Không chút do dự phun ra những lời này. Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ dùng loại ngữ khí này nói chuyện với Hoa Thần, trước kia sợ anh, tôi cũng không biết dùng khí này của mình là từ đâu tới. Nói xong, im lặng nghe tiếng tim đập của anh, chờ đợi cơn giận bùng phát.

Trầm mặc hồi lâu, anh mới mở miệng:” Cho dù em không biết, thì đó cũng là ý của Mộc Lão.”

Bây giờ mới phát hiện Hoa Thần hi vọng vô thường cũng chẳng kém Hạ Mộc Lão, thật hy vọng anh giống như lúc trước, mỗi tháng tới đây một hai lần, đến vội vàng mà đi cũng vội vàng.

Tay anh nắm chặt, nhẹ giọng nói:” Ngày mai, dùng số điện thoại mới của em gọi cho tôi. Đêm nay ngủ sớm một chút đi.”

“Vâng, em biết rồi.” Lặng lẽ tựa vào trong lồng ngực của anh, không nói gì nữa.

Một đêm không mộng, ngày hôm sau tỉnh lại, bên cạnh đã trống không.

Còn chưa vào tới cổng trường, cảm giác dường như rất không giống nhau, có vài nữ sinh nhìn tôi với ánh mắt hâm mộ, có chút ghen tị, cũng có chút khinh thường.

Ánh mắt hôm qua của mấy người đấy là mỉa mai, hôm nay lại rất sợ hãi.

Giọng Nhiễm Nhiễm truyền từ phía sau đến:” Thiên Thiên.”

Đột nhiên quay đầu, cái BMWs màu đen của Hạ Mộc Lão đỗ ở bên cạnh đường cái, Nhiễm Nhiễm đứng cạnh xe vẫy tay về phía tôi. Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, hình ảnh Hạ Mộc Lão đồng cứng ở đó.

Khóe miệng hơi nhếch lên:” Nhiễm Nhiễm, sớm a.”

Nhiễm Nhiễm cười xấu xa đi về phía tôi, nhìn về mặt xấu xa của nó, lòng tơ trên cánh tay tôi đều dựng đứng.

Nó đi tới trước tôi, có chút đâm chiều đi quanh một vòng, cuối cùng đứng ở trước mặt tôi, giữ chặt lấy cánh tay của tôi:” Thiên Thiên, hôm qua cậu còn dám nói không có quan hệ với anh tở, anh tở hôm qua đã chịu thừa nhận rồi, chuyện này cha tở cũng đã biết, còn nói hôm nào đó phải gặp cậu, báo chí Thẩm Phong hiện tại đều là hình ảnh hai người thâm tình ôm ấp, trong lòng tở cũng rất hâm mộ nha.”

Lo lắng nhìn về hướng Hạ Mộc Lão, ba hắn cũng biết, không phải chuyện này quá ảm ỉ rồi sao? Anh ta xử lý kiểu đó sao? Trong lòng thốt không nên một câu cảm kích, vì giúp tôi che dấu chuyện là tình nhân, hắn chịu tất cả trách nhiệm về mình.

Hạ Mộc Lão xuống xe, đi tới bên tôi, lòng run lên bần bật, Hoa Thần tối hôm qua đã nói không được gặp Hạ Mộc Lão, còn chưa được bao lâu đã lại gặp nhau.

Các sinh viên đi tới đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn tôi và Hạ Mộc Lão, trên mặt nóng lên, cúi đầu lảng tránh.

Hạ Mộc Lão vén tóc tôi ra sau tai, nâng đầu lên nhìn hắn, đáy mắt hắn tất cả đều là ý cười:” Thiên Thiên, anh đã nói là sẽ không có chuyện gì.”

Trên mặt càng nóng, quay đầu tránh đi ánh mắt của hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiễm Nhiễm giương lên:” Các người được lắm, giữ bí mật rất tốt, thành thật khai báo, đã bí mật hẹn hò bao lâu rồi?”

Trong lòng quỳnh lên, thốt ra:” Nhiễm Nhiễm, tở với anh cậu thực sự không có gì, bọn tở quen biết cũng mới được nửa năm.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ông ta muốn gặp tôi

Nhiệm Nhiệm nghi hoặc nhìn tôi, vẻ mặt không tin.”Thiên Thiên, cậu học lừa người từ khi nào thế? Nếu không có gì thì tại sao đầu đề tạp chí lại là ảnh của hai người bọn cậu?” Nói xong, nó lúi từ trong túi ra một quyển tạp chí.

Vừa cảm thấy, đầu đề quả nhiên là tấm ảnh tôi và Hạ Mộc Lão ôm nhau. Phóng viên này quả thực rất chuyên nghiệp, hôm qua vẫn còn hỏi tôi làm cách nào quyền rũ được Hạ Mộc Lão, hôm nay đã biến thành ”Tổng giám đốc Hạ thị thể hiện tình yêu nồng cháy”, bây giờ phóng viên làm việc đầu có chú trọng tới sự thật, tất cả chỉ vì lượng tiêu thụ.

Nhiệm Nhiệm nói ba nó sẽ gặp tôi, khiến tôi tự nhiên cảm thấy sợ, ba nó Hạ vô Xá hẳn là một người ngoan độc. Chỉ cần nghe tên cũng khiến người khác cảm thấy run sợ, Vô Xá, cái tên này quá kinh hãi, mọi người đều biết Hạ Vô Xá hắc bạch đều phải kiêng nể, không thể động đến. tập đoàn Hạ thì khởi dựng từ ba mươi năm trước đến bây giờ đã trở thành một công ty lớn của toàn tỉnh, có khách sạn, bất động sản và các ngành công nghiệp khác nhau, nghe nói Hạ Mộc Lão ba năm về đây mới tiếp quản tập đoàn Hạ thị, Hạ Vô Xá lui ra sau màn, làm hậu thuẫn cho Hạ Mộc Lão.

Cầm tạp chí trả lại cho nó, lo lắng nói:”Nhiệm Nhiệm, cái loại lá cải này mà cậu cũng tin? Một tí sự thực cũng không có, còn không phải vì nương theo danh tiếng của anh cậu mà thúc đẩy tiêu thụ.”

Nhiệm Nhiệm không chịu âm ỉ.”Tớ không tin, nếu là giả thì việc gì anh tớ phải thừa nhận với ba? Anh tớ từ trước tới giờ chưa bao giờ nói dối ba.”

Khiếp sợ nhìn về phía Hạ Mộc Lão, nếu ba hắn thật sự muốn gặp thì chết chắc rồi, tôi và hắn cơ bản là hai người xa lạ, gặp ba hắn nhất định sẽ bị lộ.

Hạ Mộc Lão sùng nịch nheo nheo mắt Nhiệm Nhiệm.”Nhiệm Nhiệm, em cũng là nữ sinh, sao lại không biết Thiên thiên xấu hổ không chịu thừa nhận, em thử chạy đến nhà Từ Kiểm nói với ba nó là em thích nó xem.” Nói xong, quay đầu, nhìn tôi mỉm cười.

Mặt Nhiệm Nhiệm đột nhiên đỏ lên, kéo tôi đi vào cổng trường, không quay đầu lại nói:”Hạ Mộc Lão, anh nhớ kĩ đấy, dám chọc giận em, em sẽ đem bán Thiên Thiên.”

“Thế thì anh bán Từ Kiểm”

“Hạ Mộc Lão, anh cứ chờ đấy.” Nhiệm Nhiệm đi càng lúc càng nhanh.

Đêm nay Hoa Thần chắc lại tức giận nữa, hình ảnh hai người ôm nhau ở tiêu đề tạp chí, anh không biết mới là lạ. Hôm qua chúng tôi gặp nhau anh còn biết, đột nhiên trở nên lạnh lùng như vậy, không biết tới nay anh sẽ trừng phạt tôi như thế nào.

Vượt qua một ngày chìm trong lo lắng, buổi chiều, tôi không muốn đi đường vòng, một mình bước trên đường cái, bốn phía tiếng người ồn ào, trong lòng bối rối nói không nên lời, cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cha của Hạ Mộc Lão, Tô Ngưng, trong mắt tôi đều là những nhân vật nguy hiểm, nếu chạm mặt với bọn họ, ngay cả việc trốn tôi cũng không có cơ hội. Nếu Hạ Vô Xá xuất hiện trước mặt tôi cũng không biết, thế thì làm sao trốn thoát được.

Hạ Mộc Lão giúp tôi, đồng thời cũng hại tôi, nhưng mà tôi vẫn rất cảm kích hắn. Tấm ảnh cứ để cả thành phố biết cũng không sao, chỉ cần việc tôi làm tình nhân có thể che dấu. Chuyện gì cũng có cái lợi và cái hại.

Một chiếc xe màu trắng lái từ từ về phía tôi, tôi tránh lên vỉa hè dành cho người đi bộ, chiếc xe kia dừng lại, tìm đột nhiên gia tốc, tò mò không biết tiếp tục đi về phía trước.

Một người mặc tây trang màu đen cản đường đi của tôi.”Tô tiểu thư, ông chủ của chúng tôi mời cô tới.”

Tìm đập càng lúc càng nhanh, có lẽ còn vượt cả mức độ cho phép, giả vờ trấn định nói:”Xin hỏi ông chủ của anh là ai? Hiện tại đang ở nơi nào?”

Anh chàng kia không chớp mắt, rõ ràng đã trải qua một khóa huấn luyện đặc biệt.”Ông chủ của chúng tôi là tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Hạ thị, hiện tại đang ở trên xe.”

Trong lòng tự an ủi mình nói:”Tô Thiên Thiên, cái gì phải đối mặt cuối cùng cũng phải đối mặt, thoát được mừng một trốn không qua mười lăm, trấn định một chút, lại trấn định thêm chút nữa.” Được, tôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Không phải yêu

Anh ta dẫn tôi tới bên cạnh chiếc xe màu trắng, mở cửa xe, ngồi trong xe là một người đàn ông trung niên mặc bộ âu phục màu đen, ánh mắt sắc bén như điều hâu, trên người tản mát ra một loại khí phách, hình dáng trông rất giống Hạ Mộc Lão, chỉ có điều bây giờ trên da có dấu vết của thời gian, mặt ông ta không chút thay đổi nhìn tôi:”Lên xe.”

Tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng trong giọng nói đó lại lộ ra mấy phần khí thế vương giả. Trong lòng cảm thán, con người tài năng trong ba mươi năm biến một công ty nhỏ trở thành tập đoàn nổi tiếng của tỉnh quả không đơn giản.

Chờ tôi lên xe xong, anh chàng mặc áo đen kia lập tức đóng cửa xe. Dưới ánh mắt của Hạ Vô Xá, tôi cảm thấy áp lực rất khó chịu, dường như không thở được. Tự buộc chính mình giương khóa miệng chống lại ánh mắt của ông ta.

Đối diện hồi lâu, mặt ông ta không chút thay đổi hỏi:”Biết tôi tìm cô là vì chuyện gì không?”

Hít vào một hơi thật sâu, trấn định sự hoang mang trong tâm trí:”Cháu biết, là vì chuyện tình cảm của cháu với Hạ Mộc Lão.”

Không ngờ dưới áp lực của ông ta mà tôi vẫn có thể nói dối được, xem ra tôi thực sự rất tiến bộ. Tô Thiên Thiên, mày phải tiếp tục bình tĩnh, ngàn vạn lần đừng lòi đuôi.

Ánh mắt ông ta càng lúc càng sắc bén, dường như sắp xuyên qua tôi:”Cô cảm thấy mình hợp với Mộc Lão sao?”

Tuy không hiểu lời ông ta có ý gì, vẫn cung kính trả lời:”Tình yêu không phân biệt hợp hay không hợp, chỉ là bản thân mình thích, thế thôi.”

Hạ Mộc Lão, lần này bằng bất cứ giá nào, vì giúp tôi anh đã nói dối ba anh, tôi sao có thể để lời nói dối đó bị lật tẩy được, lần này phối hợp tốt, lần sau sẽ không còn vấn đề gì nữa.

“Là bản thân mình thích, vậy thứ cô thích là tiền của Mộc Lão hay là con người của nó?”

Suy nghĩ cẩn thận vài giây, quả nhiên không dễ đối phó, tự nhiên đưa ra cái vấn đề kinh điển thường rất khó trả lời này, nếu nói thích con người Hạ Mộc Lão, có thể ông ta sẽ nghĩ tôi nói dối. Nếu nói thích tiền của hắn, có thể ông ta sẽ cảm thấy tôi tham hư vinh. Hai lựa chọn khó khăn, cho dù tôi trả lời thế nào cũng không thể làm vừa lòng ông ta, không bằng buông tay đánh cược: “Đều thích, thích con người anh ấy là nhu cầu tinh thần, thích tiền của anh là nhu cầu vật chất, thiếu một thứ cũng không được.”

Trong mắt ông ta hiện lên một tia tán thưởng: “Đã có ai nói với cô câu này chưa, cô rất thực tế.”

Thực tế? Trong cái xã hội này có mấy người không thực tế?”Xã hội này thực chất đều thực tế như vậy, nếu không thực tế một chút, sẽ rất khó sinh tồn.”

Trầm mặc hồi lâu, tầm mắt ông ta dừng lại ở trên người tôi, cổ lấy dũng khí nhìn thẳng lại, sợ chính mình nói sai một câu, nói sai một câu sẽ chỉ biết đứng tro mắt nhìn cùi kiếm ba năm thiêu trong một giờ.

Hạ Vô Xá rung mình trong ánh nắng: “Cô là người phụ nữ đầu tiên Mộc Lão thừa nhận, tôi muốn biết cô có điểm gì có thể khiến nó say đắm như vậy.”

Trong lòng căng thẳng, kiềm chế nổi bất an, âm thầm cười: “Anh ấy chưa từng say đắm cháu, tin chắc rằng ngài hiểu anh ấy hơn cháu nhiều. Ngài không cần lo lắng Mộc Lão sẽ mê muội mất hết cả ý chí, anh ấy sẽ không say đắm một người phụ nữ nào, ngay cả khi Mộc Lão thừa nhận cháu.”

Trải qua nhiều lần tiếp xúc, nhận xét của tôi về Hạ Mộc Lão là: Anh ta chỉ biết cướp đi. Nếu nói anh ta sẽ bị ai đó mê hoặc, chính là mặt trời mọc ở hướng tây.

Hắn thừa nhận tôi, chỉ là vì muốn giúp tôi, cũng không có ý khác, tôi có thể khẳng định chắc chắn hắn sẽ không mê muội mà mất hết ý chí, lại càng không vì tôi mà như thế.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 82: Phải chịu làm nhân tình

“Có thể đối diện với tôi lâu như vậy, nói thẳng ra lá gan của cô cũng không nhỏ, hơn nữa cô cũng rất thông minh. Cho dù sự bình tĩnh của cô là giả vờ, hay đã kịp chuẩn bị trước, chỉ dựa vào hai điểm này, có thể chứng minh rất Mộc Lão cũng không tệ lắm.”

Hạ Vô Xá, không phải vì tôi muốn để lại cho ông ấn tượng tốt nên mới nói vậy, tôi chỉ muốn kéo dài lời nói dối của Hạ Mộc Lão, tôi không phải là người qua cầu rút ván, hắn vì giúp tôi mới lừa ông, mà tôi vì giúp hắn che dấu cũng có thể diễn một trò hay, chẳng sợ áp lực thêm lớn.” Ý của ngài là sẽ không phản đối cháu hẹn hò với anh ấy?”

Ông ta lắc đầu, trên mặt không có lấy một chút tình cảm, đáy mắt không có một tia cảm xúc, ông xoay xoay cái nhẫn trên tay: “Hoàn cảnh của cô không phù hợp với tiêu chuẩn chọn vợ của Mộc Lão, Mộc Lão không thể kết hôn với một người phụ nữ không có gia thế.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dựa vào Hạ Mộc Lão, vẫn rõ hắn và tôi là hai người bước trên hai con đường khác nhau.”Ý của ngài cháu đã hiểu, cháu chưa bao giờ dám hy vọng xa vời rằng sẽ kết hôn với anh ấy.”

Trên mặt ông ta rất cục cựa cũng nở ra một nụ cười, tôi biết đó là đáng về vừa lòng với câu trả lời của tôi: “Không thể kết hôn nhưng vẫn có thể kim ốc tàng kiều[1], nếu Mộc Lão thực sự có hứng thú với cô, tôi cũng không phản đối.”

Lời Hạ Vô Xá như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống khiến tôi trở tay không kịp. Tuy rằng tôi không thích Hạ Mộc Lão, nhưng nghe như thế trong lòng vẫn có chút khó chịu, không có gia thế thì chỉ có thể làm tình nhân sao? Mặc dù nhà ông ta có tiền, nhưng cũng không thể coi thường người nghèo như vậy.

Tôi hiện tại đang phải làm nhân tình cho người ta, biết rõ cái khổ của nhân tình, người ngoài nhìn vào tình nhân đều thấy sung sướng điểm lệ, nhưng ai biết sau lưng phải trả giá những gì? Ai biết một nhân tình phải chịu biết bao khổ sở nhục nhã mới có được khoản tiền mình cần? Không phải bất cứ nhân tình nào cũng đều tự nguyện sa đọa, tôi không muốn giải thích cho mình, mặc dù có điểm bất đắc dĩ, nhưng tự bản thân cũng có rất nhiều sai lầm.

“Ý của ngài cháu hiểu rồi, muốn vào được cửa Hạ gia các người thì phải có gia thế, đối với điều kiện của bản thân như thế nào, cháu tự biết rõ, thật không dám mong được gả vào nhà giàu có.”

Ông ta hình như hiểu lầm ý tôi, nói tiếp: “Tuy rằng cô không thể vào Hạ gia, nhưng mà, nếu cô có thể sinh một đứa con cho Mộc Lão, nó có thể vào Hạ gia, điều kiện tiên quyết là trước khi đưa bé trưởng thành không được gặp cô, cũng có thể vĩnh viễn không biết cô là mẹ đẻ của nó.”

Tim đột nhiên đau đớn, lời Hạ Mộc Lão nói đêm đó như dội lại vào trong lòng. Không hổ là cha con, nói chuyện giống nhau như đúc.

Hạ Vô Xá, ông cho rằng tôi thực sự muốn vào Hạ gia của ông sao? Thì ra những kẻ có tiền đều dùng cách này để xúc phạm người nghèo, có tiền thì có thể dẫm nát lòng tự tôn của người khác ở dưới chân.

Cổ nặn ra vẻ tươi cười, tôi không thể để mình yếu thế trước mặt ông ta, lời ông ta vừa nói khiến tôi cảm thấy khó chịu, nếu ông ta nói thêm cái gì nữa, tôi sợ không áp chế được lửa giận trong mình: “Cháu nghĩ ngài đã hiểu lầm rồi, lời vừa rồi của cháu, có nghĩa là muốn tránh xa ân oán nhà giàu, không muốn làm chim hoàng yến[2] giống như suy nghĩ của ngài. Nếu ngài tìm cháu chỉ muốn nói rằng cháu có thể làm chim hoàng yến, vậy mục đích của ngài đã đạt được, cháu có thể nói rõ ràng, cháu không muốn làm chim hoàng yến.”

[1]: Kim ốc tàng kiều: nhà vàng cất người đẹp (theo điển tích của Hán Võ Đế)

[2]: Chim hoàng yến: ý chỉ người phụ nữ có một cuộc sống sung sướng nhưng không có tự do, không có một người chồng hoàn toàn thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83: Đối mặt trên đường

Ông ta cầm lấy tờ chi phiếu đưa về phía tôi, “Tuy nói Mộc Lão sẽ không say đắm cô, nhưng tôi không muốn nó quá dễ ý tới một người phụ nữ. Cô đã không muốn làm chim hoàng yến, cầm số tiền này rời khỏi Thẩm Phong, không bao giờ được xuất hiện ở trước mặt Mộc Lão nữa, hiểu không?”

Tôi không nhận tờ chi phiếu, càng không muốn nhận sự xúc phạm của ông ta.”Hôm nay ngài đến tìm cháu chắc cũng là ý của Mộc Lão, nếu đây thực sự là ý của anh ấy, cháu sẽ không bám lấy anh ấy nữa. Nhưng tiền này cháu không thể nhận, cháu muốn giữ lại cho mình sự tôn nghiêm cuối cùng. Tạm biệt.” Nói xong, mở cửa lập tức xuống xe.

Lần này rốt cuộc tôi cũng thành công chối bỏ sự xúc phạm của người giàu, người nghèo cũng là người, kiên nhẫn cũng có cực điểm của nó.

Hạ gia có tiền thì sao? Có thể tùy ý làm nhục người khác chắc? Đêm đó Hạ Mộc Lão cũng nói những lời như vậy, khiến tôi cảm thấy bị tổn thương. Hôm nay kịch cũ diễn lại một lần nữa, tôi không muốn lại bị xúc phạm thêm một lần nữa, mới phát hiện ra sau khi phản kháng trong lòng lại có thể dễ chịu đến vậy.

Nếu Hoa Thần xúc phạm tôi, tôi chỉ có thể nhận, vì anh là kim chủ của tôi. Nếu Tô Ngưng muốn xúc phạm tôi, tôi không có lời nào để nói, vì tôi là tình nhân của bạn trai cô ấy, là tôi có lỗi với cô.

Tôi không muốn một người không liên quan xúc phạm tôi, mặc kệ đó là ai, mặc kệ người đó lớn mạnh nhường nào. Thời gian nửa năm ngắn ngủi, sự sỉ nhục tôi phải chịu đã quá nhiều, cũng đã chịu đủ rồi, bây giờ là thời điểm nên phản kháng, tôi không bao giờ chịu ngồi chờ chết nữa, ngay cả khi sự phản kháng của tôi chỉ là vô ích.

Hạ Mộc Lão, vai diễn này coi như kết thúc hoàn mỹ, không phải là ai vứt bỏ ai, mà là bối cảnh kém nhau quá xa, chúng ta cũng không cần phải vắt và đóng kịch nữa, tất cả đều chấm dứt.

Tôi biết lời của Hạ Vô Xá chỉ là ý của ông ta, nhưng tôi cố ý nói trước mặt ông ta rằng Hạ Mộc Lão cũng có ý này, ý muốn tặng vở kịch xuất sắc này một dấu chấm kết thúc tròn trĩnh. Đã muốn giấu chuyện làm nhân tình, sao lại không biết dựa vào tình thế chấm dứt vở diễn này?

Nếu vẫn tiếp tục đóng kịch, tôi và Hạ Mộc Lão không nói rõ, diễn tuý là giả, nhưng trong mắt người khác lại vô cùng thật, giống như Nhiễm Nhiễm hoàn toàn tin rằng tôi và hắn đang hẹn hò, Hạ Vô Xá này không những không nghi ngờ mà còn tin là thật, phải diễn nhiều hơn, cho dù là giả cũng sẽ biến thành sự thật.

Di động rung không ngừng, lau khô nước mắt trên khóe mắt:”Alo, Từ Kiềm, tìm tớ có chuyện gì không?”

“Thiên Thiên, cậu đi đâu?”Trong lòng cả kinh, phía sau chỉ có người đi bộ, không thấy Từ Kiềm

“Từ Kiềm, cậu đang ở chỗ nào thế?”

“Đường cái đối diện.”

Quay đầu, Từ Kiềm đang đứng ở đường cái đối diện. Tôi cúp điện thoại, nhìn nó gượng cười, trên đường lượng xe lưu thông đông như nước chảy, may là cách đó không xa có một cột đèn giao thông, hai người hiểu ý nhau không nói gì tiếp tục đi về phía trước.

Từ Kiềm có thể xuất hiện ở đây thì chắc chắn chuyện cha Hạ Mộc Lão gặp tôi nó đã biết, có một số việc nhất định sẽ được phơi bày, cho dù bản thân đã cố gắng che lấp, giấu diếm như thế nào.

Nhìn Từ Kiềm từ đường đối diện đi tới, tuy đã chuẩn bị tinh thần tốt, nhưng vẫn rất lo lắng.

Từ Kiềm đứng trước mặt tôi, ánh mắt vô cùng phức tạp:”Thiên Thiên, tớ muốn biết rốt cuộc đây là chuyện gì? Phải nói thật với tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Không phải cuồng si

“Nói thật với tớ” lời này cũng thật chói tai, tự giễu cười cười:”Đừng đứng ngây ở đó nữa, vừa đi vừa nói chuyện. Tớ không biết nên nói từ đâu, muốn biết cái gì thì hỏi đi.”

Sở dĩ chọn vừa đi vừa nói chuyện, là bởi vì tôi không muốn gánh chịu áp lực trong ánh mắt nó. Tôi thật sự không chắc mình có thể che giấu tốt cảm xúc, mười mấy năm sống chung, có cái gì về tôi mà nó còn không biết. Vừa đi vừa nói, mặc dù phải trả lời một số câu hỏi nhất định, nhưng ít nhất tôi cũng có thời gian để nghĩ cách nói dối.

Nó nắm tay tôi đi về phía trước:”Tầm ảnh hôm qua là chuyện gì?”

Lập tức lại:”Nam nữ hôn môi trong cuồng si mà cũng phải trả lời là chuyện gì à?”

“Thiên Thiên, tình yêu cuồng nhiệt nam nữ không phải là đơn phương chủ động, cậu cho rằng tớ không nhìn ra cậu hoàn toàn không biết tình huống lúc mình bị chụp chắc, hơn nữa nam nữ trong tình yêu ánh mắt ắt hẳn phải mang theo hưng phấn. Hôm đó trong mắt cậu chẳng những không có một tia hưng phấn, mà còn có một chút né tránh. Trước khi vào rạp chiếu phim Hạ Mộc Lão không thèm liếc cậu một cái, thực hiện nhiên là đang lảng tránh cậu, hẳn bảo tớ và Nhiễm Nhiễm vào trước, chẳng phải là cố ý ly khai không cho chúng tớ phát hiện ra vấn đề sao? Lúc chúng ta rời đi, cũng không thấy hắn giữ cậu lại, Thiên Thiên, đây là cái mà cậu gọi là nam nữ trong cuồng si hả?”

Chớp mắt một cái, cảm giác mắt mác lan tỏa khắp toàn thân, thì ra nó biết, chỉ là không muốn nói ra mà thôi, dừng bước chân,”Tớ nói, nói hết. Cha của anh ấy cảm thấy tớ không xứng với anh ấy, giữa tớ và cha, anh ấy đã chọn tương lai. Tầm ảnh kia bị chụp từ trước, bị bạn gái hiện tại phát tán ra ngoài. Về chuyện trên báo, anh cảm thấy tầm ảnh đấy làm tổn hại đến hình tượng của mình, cho nên mới chịu ra mặt làm rõ, anh ấy thừa nhận tớ là vì chuyện trên tạp chí, nếu tớ không thừa nhận thanh danh sẽ bị ảnh hưởng. Cha Hạ Mộc Lão tìm tớ, là muốn tớ rời xa anh ấy.”

Từ Kiềm im lặng không lên tiếng, nắm tay tôi cùng đi.

Tuy rằng Từ Kiềm chưa nói gì, nhưng tôi biết trong lòng nó có nhiều nghi hoặc, bởi vì ánh mắt của nó vẫn phức tạp như trước. Nó không tiếp tục truy hỏi, chính là không đành lòng, không có nghĩa là nó tin.

Từ Kiềm nói đúng, tôi và Hạ Mộc Lão không hề giống tình yêu nam nữ cuồng nhiệt, trong tình yêu có đôi nam nữ nào hết né tránh lại lảng tránh? Cho dù có làm những hành động thân mật, chúng tôi vẫn như hai người không chút quan hệ.

Trong lòng vẫn có chút khổ sở, tôi lại phải bịa một số chuyện không phải sự thật.

Hơn bảy giờ tối, đột nhiên nhớ ra Hoa Thần bảo tôi dùng số mới gọi cho anh, nhấc một dây số, vừa nghe thấy tiếng thông điện, ổng nghe liền vang lên giọng nói đầy mê hoặc của Hoa Thần:”Alo, ai vậy?”

“Hoa tiên sinh, em là Tô Thiên Thiên, đây là số điện thoại của em.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Tối nay Hoa Thần lại đến đây. Tô Ngưng không nên có bất cứ hành động gì, cá nhân tôi cho rằng Tô Ngưng thuộc dạng phụ nữ mạnh mẽ, nếu không tại sao cô có thể nhận ra tôi hẹn hò với Hạ Mộc Lão lại đây đưa không rõ với Hoa Thần, cho dù cô có đồng ý mối quan hệ giữa Hoa Thần và tôi, nhưng hôm nay trên tạp chí đã nhận định tôi là người yêu của Hạ Mộc Lão, cô yêu Hoa Thần nhưng đồng thời cũng mong Hạ Mộc Lão được hạnh phúc, cô không có khả năng bình tĩnh như vậy, với cái tính không giải thích của Hoa Thần, bước kế tiếp cô sẽ đối phó với tôi như thế nào? Tôi không tin Tô Ngưng có thể dễ dàng buông tha cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nội tâm khiêu khích

Tô Ngưng, chúng ta có thể quay lại buổi sáng hôm đó ở Mộ Phong không? Ngày hôm đó chị cười thật ấm áp, khiến tôi có cảm giác muốn ý lại. Kỳ thực trong lòng tôi cũng không chịu nổi, tôi cũng có chỗ khó của tôi, hợp đồng giấy trắng mực đen viết 5 năm, trong hợp đồng nổi rõ tôi không có khả năng bội ước, trừ phi Hoa Thần muốn chấm dứt.

Tôi không biết Hoa Thần có yêu chị hay không? Nhưng nếu anh thực sự yêu chị thì có lẽ đã giải thoát tôi từ lâu rồi.

Trong lòng chị chịu khổ sở, tôi cũng thế. Tôi không muốn làm con vật cưng của anh, khi nhân rồi chọc ghẹo, khi vội mặc kệ không hỏi.

Ai có thể hiểu cho tôi đây? Tôi cũng có nỗi khổ của tôi, nếu tôi không chọn con đường này, chỉ sợ mẹ tôi đã sớm rời nhân thế. Ở trước mặt Hoa Thần, tôi phải cố hết sức làm ra vẻ ngoan hiền, miễn cưỡng cười vui cho anh hài lòng. Ở trước mặt mẹ, tôi phải cố hết sức che giấu những hành vi bất thường của mình. Ở trước mặt Tô Ngưng, bị lương tâm khiển trách khiến tôi vô cùng khó chịu. Ở trước mặt Hạ Mộc Lão, tôi phải cố gắng làm ra vẻ như không có chuyện gì. Ở trước mặt Từ Kiềm, tôi phải tận lực lấp liếm sự thay đổi của bản thân. Mỗi ngày phải đối mặt với những người khác nhau, tôi phải dùng những tình cảm khác nhau, những vẻ mặt khác nhau đối xử, sống như vậy thật sự rất mệt, mệt chết đi được.

Tôi rất sợ nhìn thấy Tô Ngưng, trước mặt Hạ Vô Xá tôi còn có thể miễn cưỡng chính mình giả bộ bình tĩnh. Nhưng nếu nói tôi phải đối mặt với Tô Ngưng, tôi chỉ có thể buồn bã chấp nhận, bởi vì tôi thực sự có lỗi với cô.

Trước khi ra khỏi nhà, thấy chiếc khăn quàng cổ mẹ đang đan, nhìn sợi len màu xanh da trời là biết cái khăn đó đan cho tôi, hốc mắt nóng lên, nghẹn ngào nói: "Mẹ, năm ngoái con và Từ Kiềm đã có rồi mà?"

Khuôn mặt mẹ cười từ ái, yêu thương nói: "Khăn quàng cổ năm ngoái không ấm lắm, hơn nữa màu sắc cũng không còn đẹp nữa. Chỉ còn hai tháng trời sẽ trở lạnh, đan khăn không vất vả, vài ngày là xong thôi."

Nhất thời tôi không biết nên nói cái gì, lẳng lặng ngồi bên cạnh mẹ. Bà không nhìn tôi, thản nhiên hỏi: "Thiên Thiên, con và anh trai Nhiệm Nhiệm có chuyện gì?"

Ngần ra, nhìn chằm chằm vào mẹ. Chuyện này mẹ cũng đã biết rồi: "Con đang hẹn hò với Hạ Mộc Lão, đơn giản vậy thôi."

Mẹ buông cái khăn quàng cổ mới đan được phần nửa trong tay ra, bình tĩnh nhìn tôi: "Thiên Thiên, con hẹn hò với nó là vì nợ tiền nó sao?"

Hít vào một hơi thật sâu, thành thật nói: "Tiền là Nhiệm Nhiệm cho con mượn, anh ấy không biết, hơn nữa bọn con đâu có kết hôn, sao có thể nhận tiền của anh ấy được."

Mẹ thâm trầm nói: "Thiên thiên, những kẻ có tiền không phải là người mà chúng ta có thể động tới, cho dù nó có yêu con nhưng người nhà nó tất sẽ không chấp nhận con, con vẫn còn nhỏ, rất nhiều chuyện chưa từng trải qua, nên suy nghĩ mới còn đơn giản, con và nó có thể hẹn hò, nhưng không được bỏ cả thể xác lẫn tinh thần, hai đứa không có tương lai, hiểu chưa?"

Mẹ, những cái này con hiểu, con không dám mơ tưởng với cao đến tên Hạ Mộc Lão kia. "Mẹ, trước mắt bọn con không có tình cảm quá sâu đậm, cũng sẽ chia tay nhanh thôi."

"Mẹ chỉ sợ con bị tổn thương, những kẻ có tiền rất chú trọng tới thể lực và gia cảnh. Cho dù kết hôn, con cũng khó sống yên. Mẹ không ép con phải chia tay với nó ngay bây giờ, có một số chuyện con tự quyết định được rồi."

Thoải mái cười: "Con biết rồi, bọn con chỉ là tạm thời hẹn hò, con sẽ không vì anh ấy mà đánh mất cả trái tim đâu."

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Gặp lại Tô Ngưng

Sau khi ra khỏi nhà, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại những lời mẹ vừa nói, chuyện này tôi hiểu được, sau này cái mà Hạ Mộc Lão cưới không phải chỉ là một người phụ nữ, mà là cả một gia tộc, chính xác là cưới thể lực phía sau cô dâu. Người giống như tôi không có gia thế không có bối cảnh, cho dù vào được Hạ gia cũng sẽ không có địa vị gì.

Theo lời mẹ có thể nhận ra bà đang hoài nghi tính chân thực của chuyện hồi sáng, tôi cứ tưởng rằng mẹ không ra khỏi nhà là sẽ không biết, ai dè sai bét, tuy rằng chỉ trong một ngày ngắn ngủi, nhưng tất cả mọi người đều đã biết, khu Dụ Vi nhỏ bé có nhiều người ở như vậy, không thể tránh nghe phong phanh được ít lời đồn đãi. Bà hoài nghi là chuyện bình thường, mẹ cho rằng tôi thực sự vay tiền Nhiệm Nhiệm, bà nghĩ tôi làm nhân tình cho Hạ Mộc Lão để gần nợ. Tính chất cũng không sai biệt lắm, tôi đúng là đang làm tình nhân, chỉ là mẹ hiểu lầm kim chủ của tôi là Hạ Mộc Lão.

Tôi cảm thấy mình càng ngày càng giống một cái máy nói dối, không cần suy nghĩ nhiều, mở miệng ra là nói dối, xem ra muốn quay về chính mình không đơn giản như vậy, tôi bây giờ khác tôi "thật" nhiều quá, hơn nữa trước mắt cũng không có tự do.

Từng trận gió đêm lạnh buốt, tôi một thân mặc trang phục hè, khó tránh được sẽ cảm thấy lạnh, vội ôm lấy hai tay mình. Đợi hơn nửa tiếng cũng không có xe taxi, chỉ có thể vừa đi vừa chờ, đi rất xa rồi mới gặp được một chiếc, kết quả lại bị người khác giành mất.

Trong lòng âm ức, cứ đứng ở đó không chịu đi.

Đợi hơn nửa giờ trong gió lạnh nữa, xe taxi mới chậm rãi đến. Đợi đến khi tôi vội biệt thự thì đã hơn 9 giờ, không khí dường như có chút không thoải mái, mỗi bước đi tim đều đập mạnh liệt, tôi

không vì sao mình lại có cảm giác sắp phải lên đoạn đầu đài, tại sao tự đứng lại sợ hãi thế này?

Đi tới phòng khách, một người không thể tưởng tượng được đang ở trước mắt—Tô Ngưng, mặt cô không chút thay đổi ngồi trên ghế sofa, tôi giống như một tội phạm từ tù đang ở trước mặt cô đợi tuyên án, còn cô dường như chuẩn bị tuyên án tôi.

Nhìn thấy tôi, cô nhưn mảy một lúc, nhưng cũng không nói gì.

Tim đột nhiên cứng lại, không biết làm thế nào cho phải. Cô ấy đã đến tận đây, giấu diếm tốt đến đâu cũng có ngày bị lộ ra, không biết Hoa Thần thấy tình cảnh này sẽ có cảm tưởng gì.

Tôi không biết làm thế nào mà tìm được chỗ này, nhưng đối với tôi mà nói hiển nhiên không phải là một chuyện tốt, tôi và Hoa Thần chết chắc!!!

Ánh mắt cô chuyển dời về phía tôi:”Thiên Thiên, ngồi đi, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Cô lấy dừng khi đi về phía Tô Ngưng, hai chân đều run lên, chỉ có hai mấy bước chân mà tôi phải mất vài phút mới đến được, Trong lòng âm thầm cảm thán may mà Hoa Thần đến muộn, nếu không sẽ bị cô ấy bắt gian ngay trên giường. Ngồi đối diện cô ở trên sofa, nghiêm túc nhìn cô:”Chị nói đi, tôi nghe đây.”

Bảo mẫu lập tức bùng ra hai cốc nước, về mặt lo lắng nhìn tôi.

Tô Ngưng uống một ngụm nước, đáy mắt không có biểu cảm, trên mặt không có cảm xúc:”Thiên thiên, tôi muốn biết cô và Thần bắt đầu ở chung từ khi nào?”

Hà, sống chung? Thế này mà tính là sống chung? Chỉ là anh chi tiền bao dưỡng tôi, tôi là thú cưng, không hơn.

“Tôi có thể không trả lời chị vấn đề này không?” Tôi không biết nên trả lời như thế nào, ngoại cự tuyệt ra tôi không còn cách nào khác.

Ánh mắt cô dời khỏi người tôi, hỏi:”Mộc Lão có biết quan hệ giữa cô và Thần không?”

Aizz... Vậy là Tô Ngưng đã chính thức lên sân. Thiên Thiên sẽ làm gì? Phản ứng của Hoa Thần thế nào? Tất cả sẽ có trong chap mới vào một ngày không xa

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 87: Tin hay không tin

Trần định lại tâm trí, nhìn theo ánh mắt của cô, mấy cái khay áo tây phục của Hoa Thần đang nằm trên bàn, mấy cái khay đó là do tôi làm hỏng, lần đó giúp Hoa Thần cởi ra nhất thời không nắm vững “kĩ xảo”, cái khay áo kia trở thành vật hy sinh, vốn dĩ tôi muốn giúp anh khâu lại, nhưng chưa bao giờ thấy anh mặc lại bộ y phục này, cái khay vứt ở trên bàn cũng chẳng có ai để ý. Thu lại ánh mắt:”Chị không phải đã nói với Mộc Lão rồi sao?”

Tô Ngưng đi qua, nắm chặt cái khay áo kia, cười nhạo ra tiếng:”Thiên Thiên, tôi vốn dĩ thích cô, cứ tưởng cô thuần khiết giống như vẻ bề ngoài của mình, ai ngờ sau lưng lại lén lút quan hệ với bạn trai của tôi.”

Tô Ngưng, kỳ thực tôi cũng thích chị, nếu không có Hoa Thần, có lẽ chúng ta có thể chung sống hòa thuận:”Chị biết tôi ở đây, là do tên thợ điện kia nói phải không?”

Tô Ngưng cười không đáp, chỉ là nụ cười ở khóe miệng là cười nhạo:”Tám ảnh hôm qua là do tôi truyền ra, chắc Thần đã nói với cô rồi.”

Cô có thể thân nhiên thừa nhận khiến tôi cảm thấy bất ngờ:”Ừm, chuyện này tôi biết rồi.”

“Thiên Thiên, tôi làm thế này là muốn chứng thực một việc. Tôi muốn biết cô thực sự hận hờ với Mộc Lão, hay là ở một chỗ cùng Hoa Thần, Mộc Lão chỉ là người che dấu cho các người.”

Cô quả nhiên không thể cho qua dễ dàng như vậy, chỉ bằng ngữ khí bình thường vừa ngồi vừa nói chuyện với tôi, thì tôi không bì kịp được rồi:”Kết quả đó có khiến chị vừa lòng không?”

“Kết quả không làm cho tôi thất vọng, Mộc Lão không gạt tôi. Thiên Thiên, cô thực sự có lỗi với Mộc Lão, vì tám ảnh kia đã khiến mấy tòa soạn báo tạp chí phải đóng cửa, Mộc Lão làm như vậy đơn giản là muốn bảo vệ cô, nhưng cô lại lén lút đả đếu với Thần sau lưng cậu ấy. Tôi nghĩ rằng Mộc Lão và cô ở cùng nhau sẽ có hạnh phúc, bây giờ xem ra Mộc Lão cũng không tốt hơn tôi.”

Ngắn ra, không thể tin nhìn Tô Ngưng.”Không thể tin được anh ấy lại làm như vậy, tôi cứ nghĩ anh ấy chỉ nói suông thôi.” Thì ra những lời hấn nói ngày hôm qua đều là thật, hẳn thực sự làm cho những người đó thất nghiệp.

Cô chuyển lời mở đề:”Kỳ thật khi ở Mộ Phong tôi đã nhận ra cô và Hoa Thần có quan hệ gì đó, Thần từ trước tới nay đều trầm mặc, càng không quan tâm đến người khác. Ngày đó ở bờ biển, anh thế mà lại quan tâm cái tay bị thương của cô, lúc ấy tôi đã cảm thấy không đúng, nhưng tôi vẫn chọn lựa tin tưởng Thần, huống chi Mộc Lão đối tốt với cô như vậy, cô không cần phải bỏ Mộc Lão để theo đuổi một người không muốn giữ mình bên cạnh, tôi vẫn tự an ủi mình rằng Thần chỉ thuận miệng hỏi một chút, các người không có quan hệ gì. Cho đến ngày hôm đó, cô hỏi tôi có thực sự yêu Thần hay không, tôi lại càng cảm thấy không đúng, vậy nên mới nói với cô rất nhiều, tôi chỉ muốn cho cô biết Thần sẽ không giữ cô ở lại bên cạnh, hơn nữa cô cũng không yêu anh ấy bằng tôi, Thần cũng không thể mang lại hạnh phúc như cô mong muốn.”

“Những chuyện cô nói tôi đều biết, nhưng tôi không hề hy vọng Hoa Thần sẽ mang lại hạnh phúc cho tôi, càng không đem hạnh phúc của mình phó thác trên người Hạ Mộc Lão, vì vậy không có chuyện tôi có lỗi với Hạ Mộc Lão.” Tôi chưa bao giờ muốn làm tình nhân của Hoa Thần, nửa năm trước đã nghĩ như thế, nửa năm sau vẫn không hề thay đổi, mặc kệ cô tin hay không tin. Một khi hết hạn hợp đồng, lúc đó tôi và Hoa Thần sẽ chẳng còn liên quan gì nữa, khi ấy người Tô Ngưng phải đối phó sẽ là người tình tiếp theo của anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Anh chọn lùi bước

Tô Ngưng tiếp tục nói:”Tôi có thể tìm được nơi này quả thực là do tên thợ điện kia nói cho tôi biết, tôi do dự hai ngày, mới quyết định phải đến đây. Bây giờ đến không phải là vì muốn gây phiền phức cho cô, mà chỉ muốn hỏi cô rốt cục có yêu Thần hay không, nếu không yêu, xin cô hãy rời khỏi anh ấy.”

Đây không phải là vấn đề tôi yêu hay không yêu anh, cũng không phải là tôi có đồng ý rời bỏ anh hay không, nếu có thể thì tôi cũng không muốn làm con vật cưng của anh.”Tôi không biết bản thân có yêu anh không, càng không biết thế nào mới tính là yêu, tôi vẫn hay bối rối, cũng muốn biết vấn đề này.”

“Thiên Thiên, vẫn là câu nói đó, đừng bỏ lỡ Mộc Lão, tránh nửa đời sau phải hối hận. Chỉ cần cô mau rời xa Thần, Mộc Lão sẽ không so đo, cậu ấy hôm qua chịu ra mặt thay cô ứng phó phóng viên, đủ để thấy rõ cậu ấy vẫn còn tình cảm với cô. Một khi như vậy, cô hãy quý trọng thật tốt, đừng đợi đến khi cậu ấy đã hết kiên nhẫn mới quay đầu lại, đến lúc đó hết thấy đều không thể cứu vãn được nữa.”

Nếu Tô Ngưng đã tìm đến đây, nói vậy Hoa Thần sẽ chấm dứt quan hệ với tôi, sớm hay muộn cũng phải đi khỏi nơi này, trước khi anh mở miệng tôi có thể thu dọn mọi thứ sạch sẽ, so với anh phải lên tiếng đuổi tôi ra ngoài vẫn tốt hơn.”Tôi sẽ chuyển ra ngoài, chuyện của tôi và Hạ Mộc Lão chỉ không cần quan tâm, chiều hôm nay chúng tôi đã chia tay, mặc kệ nửa đời sau phải hối hận như thế nào, điều đó không có khả năng, tôi sẽ không treo cổ trên một cành cây đâu.”

Nói xong, không quay đầu lại đi lên lầu, bước vào phòng ngủ.

Tôi mở tủ quần áo ra, đem từng bộ từng bộ quần áo cất vào trong vali, sau khi cất quần áo xong, cái hộp trang sức màu xanh da trời ánh vào mi mắt, lấy chú gấu nhỏ từ trong hộp ra, cọ cọ lên mặt.”Gấu nhỏ, chúng ta phải chuyển nhà rồi, chuyển về nhà của chị, nơi này đã không còn quan hệ gì với chúng ta nữa.”

Giọng nói câu báo mẫu truyền vào trong tai.”Tô tiểu thư, đi đã gọi điện thoại cho Hoa tiên sinh, cậu ấy bảo sẽ không về, cháu phải chú ý một chút.”

Tìm, nháy mắt rơi xuống đáy vực. Tôi mạnh mẽ ngẩng đầu, anh cũng sợ sao? Cũng sợ phải đối mặt với Tô Ngưng trong hoàn cảnh này sao? Vì vậy mới đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi, tất cả để lại bắt tôi gánh chịu.

Hoa Thần, tôi tuy chưa từng trông cậy cái gì vào anh, nhưng anh lựa chọn trốn tránh có phải rất vô trách nhiệm hay không? Chẳng lẽ đúng như Hạ Mộc Lão nói, tất cả tội lỗi tôi đều phải gánh vác một mình. Nếu anh quyết định chấm dứt, ít nhất cũng phải có một hành động, cho dù là gọi điện thoại thông báo cho tôi biết kết thúc cũng được, anh lại không nói không rằng không chịu lộ diện, khiến lòng tôi đều lạnh. Sự dửng dưng lơ đãng của anh cũng là giả phải không? Tuy nói tôi chỉ là nhân tình, nhưng anh lại không thể trả lời một cách rõ ràng cho tôi biết anh đang suy nghĩ cái gì. Tôi cứ tưởng rằng tính anh vốn trầm mặc, thích im lặng, hiện tại xem ra đó chỉ là lùi bước, là yếu đuối.

“Vâng, cháu biết rồi. Phiền đi nói lại vài câu với anh ấy hộ cháu, cháu sẽ mau chóng rời đi, sẽ không gây phiền phức cho anh, tất cả trách nhiệm cháu sẽ một mình chịu.”

Tôi thấy ánh mắt đồng tình của bảo mẫu, khóe miệng không khỏi phỉếm ra một tia chua xót, mặc kệ ánh mắt của bà, tiếp tục thu dọn đồ đạc, cái vali kia hình như quá nhỏ, không đặt vừa.”Di à, phiền đi giúp cháu tìm một cái vali to hơn.”

Bảo mẫu vừa đi ra khỏi phòng ngủ, Tô Ngưng liền bước vào, trong tay cô vẫn còn cầm cái khay áo của Hoa Thần, cô lập tức ngồi ở trên giường.”Thiên Thiên, tôi rất muốn biết cô ở cùng Thần là có ý đồ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Gương mặt thuần khiết

Cả người cứng đờ, ngừng lại động tác trong tay, quay đầu nhìn thẳng vào cô.”Tôi đã nói là sẽ rời đi, chị đừng hỏi thêm nữa, dù sao dưới đáy lòng mỗi người đều có một bí mật.”

Cô hứng thú nói:”Thiên Thiên, tôi biết không phải bởi vì có yêu Thần nên mới ở cùng anh ấy, nhưng mà tôi lại không thể tìm ra được lý do hai người sống chung. Nếu là vì tiền, Hạ gia so với Hoa gia thế lực còn mạnh hơn, cô không cần phải phản bội Mộc Lão để đến với Thần. Tình yêu của tôi đối với anh ấy là thời gian tích lũy, đó là điều cô không thể làm được, tôi đã quen với chuyện Thần không quan tâm đến người khác, nhưng có lẽ cô sẽ không thể chấp nhận được đâu.”

Cô nói đúng, tôi không chấp nhận một người không biết quan tâm tới tôi, quan hệ hiện tại của chúng tôi là dựa trên cơ sở tiền bạc, nếu không có mối quan hệ như vậy, căn bản là chúng tôi không thể đến được với nhau.

“Đừng, không thể chấp nhận. Kỳ thật tôi cũng không muốn ở chung với anh ấy, chúng tôi quả thực không hợp nhau. Nhưng không thể phủ nhận rằng các người rất phù hợp, sự kiên nhẫn của chị tôi không thể nào có được, chị nói nhiều với tôi như vậy đơn giản là muốn tôi chủ động rời xa anh ấy. Tôi chỉ đi tìm kiếm tình yêu của một người con gái, khí độ của chị tôi không làm được, cho dù hôm nay chị không nói với tôi nhiều như vậy, tôi cũng sẽ rời đi.”

Tô Ngưng vừa lòng cười cười.”Thiên Thiên, cô rất biết điều. Sở dĩ tôi không để cô sống với Thần là bởi vì tôi có cảm giác không an toàn, Thần không thích bị người khác chạm vào, không thích phụ nữ đã bị người khác chạm qua, mà cô là bạn gái của Mộc Lão, Thần lại ở cùng cô, khiến tôi cảm thấy rất bất ngờ, nếu để yên cho hai người tiếp tục, Thần có lẽ sẽ càng ngoài dự đoán của tôi hơn, để chấm dứt những chuyện ngoài ý muốn, tôi chỉ có thể xuống tay với cô ở đây thôi.”

Không nhìn Tô Ngưng, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Những gì Hạ Mộc Lão nói đều là sự thật, sự chiếm hữu của Hoa Thần quá mạnh mẽ, nếu anh biết Mộc Lão đã động vào tôi, chắc chắn sẽ đuổi tôi đi, lòng kiêu ngạo của anh sao có thể chấp nhận một người phụ nữ đã bị kẻ khác chạm qua.

Nhưng mà Tô Ngưng, cho dù tôi có rời đi, thì cảm giác bất an của cô vẫn sẽ tồn tại thôi, anh có thể có người tình tiếp theo, nếu là một người phụ nữ muốn gả vào nhà giàu có, sự bất an của cô sẽ càng thêm mãnh liệt.

“Nếu tôi rời đi có thể dập tắt được cảm giác không an toàn của chị, thì bắt đầu từ đêm nay, chị sẽ không còn cảm giác đó nữa.”

Không biết báo mẫu tìm được ở đâu ra một cái ba lô rất to, tôi nhét quần áo vào ba lô, cất giày vào trong vali, mới kéo khóa vali được một nửa, Tô Ngưng đột nhiên mở miệng.”Thiên Thiên, các người, ban đêm, triển miên ở trên chiếc giường này đúng không?”

Không nghe rõ giọng nói của cô, tôi quay đầu lại nhìn, đã thấy cô đứng phắt dậy, biểu tình quái dị nhìn chiếc giường kia.

Đáy mắt Tô Ngưng hiện lên một tia bi thương, đối mặt với kết quả như thế này cho dù cô có mạnh mẽ đến mức nào cũng sẽ cảm thấy bị tổn thương. Tôi thực sự không biết nên trả lời cô như thế nào, có lẽ tôi trả lời thế nào đối với cô vẫn là một loại tra tấn, biết người mình yêu mây mưa thất thường với người khác trên giường trong lòng hẳn rất khổ sở, huống chi bây giờ cô đang ở nơi người mình yêu triển miên hằng đêm với người khác. Cảm giác tội lỗi ngập đầu:”Thực xin lỗi.”

Mặt Tô Ngưng không chút thay đổi, đi từng bước từng bước tới trước mặt tôi, thấy cô đến gần, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, chỉ thấy cô ngồi xổm xuống, cánh tay giương về phía mặt tôi, tôi tiếp tục lùi về phía sau.

Trên mặt tô Ngưng phỉm ra một nụ cười tàn nhẫn.”Tốt, một khuôn mặt rất thuần khiết, vừa mê hoặc Mộc Lão lại vừa mê hoặc Thần, tôi rất muốn biết mục tiêu kế tiếp của cô sẽ là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Cáo biệt sa ngã

Cái khay áo trong tay cô xệt qua mặt tôi, trong lòng không ngừng run rẩy, nếu trong tay cô không phải là khay áo mà một con dao, mặt tôi chắc chắn sẽ bị hủy.”Thực xin lỗi...”

Khay áo trong tay cô lần đi lần lại trên mặt tôi.”Thiên Thiên, tôi không quan tâm tại sao cô lại sống chung với Thần, tóm lại về sau không được xuất hiện ở trước mặt anh ấy nữa, tôi sẽ không động vào cô.”

“Tô Ngưng, em đang làm gì?”Tô Ngưng đột nhiên quay đầu lại, tôi cũng nhìn ra phía cửa, Hoa Thần mặt không chút thay đổi đi vào phòng ngủ.

Kính ngạc nhìn anh, không ngờ tới giờ phút này mà anh còn có thể đến đây. Anh nói với bảo mẫu sẽ không về, thế mà bây giờ lại ở đây, anh rốt cuộc là có ý gì? Chẳng phải không muốn chịu trách nhiệm sao? Bây giờ đến đây để làm gì?

Cánh tay của Tô Ngưng cứng lại, sắc mặt ngưng trọng, trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, cô thu tay về, gương mặt nở một nụ cười không chê vào đâu được.”Thần, anh đã đến rồi.” Nói xong, đứng dậy kéo cánh tay của Hoa Thần.

Hoa Thần thân nhiên nhìn tôi liếc một cái, tầm mắt dừng trên đầu Tô Ngưng.”Những điều nên nói đã nói xong rồi? Nhưng việc cần làm cũng đã làm xong rồi chứ?”

Tô Ngưng lập tức hỏi lại.”Thần, anh có ý gì?”

Cúi đầu kéo chặt khóa vali lại, cười cười tự giễu, giờ khắc này Hoa Thần xuất hiện có lẽ là vì muốn giải thích với Tô Ngưng.

Tuy rằng anh sẽ không mở miệng giải thích cái gì, nhưng dùng hành động đến giải thích hiệu quả cũng rất tốt, chỉ cần anh mở miệng đuổi tôi đi, cho dù giữa anh và Tô Ngưng có mẫu thuẫn thế nào đều có thể im lặng xóa bỏ.

Đứng lên đeo ba lô vào lưng, cầm lấy chiếc vali, rút thanh kéo ra ngoài. Kim lại hơi thở, ánh mắt nhìn về phía bọn họ.”Tôi đi đây, tạm biệt.”

Nói xong, kéo vali hành lý đi ra phía ngoài cửa phòng ngủ, còn chưa đi ra đã nghe thấy tiếng Hoa Thần nói:”Giúp cô ấy cầm ít đồ.”

Bảo mẫu lập tức hiểu ý, giang tay đón lấy hành lý trong tay tôi, tôi dừng bước, buông tay nhìn thấy bà kéo hành lý ra khỏi phòng ngủ.

Quay đầu lại, nhìn thật sâu vào mắt Hoa Thần, mặt anh không chút thay đổi nhìn tôi, cổ nén bị thương dưới đáy lòng, nở một nụ cười nhạt với anh, sau đó xoay người rời đi.

Trong khoảnh khắc xoay người, nước mắt từ trong khóe mắt trào ra, rơi xuống mặt đất.

Sau này chỉ cần tôi không đến Duy Đô, chúng tôi hẳn sẽ không có cơ hội gặp mặt, chỉ bằng thời điểm ra đi này để lại cho anh một khuôn mặt tươi cười, may mà đôi mắt mong nước của tôi không bị anh nhìn thấy.

Từ hôm nay trở đi cáo biệt sa ngã, tất cả đều chấm dứt.

Hoa Thần, chúc anh hạnh phúc.

Tô Ngưng, phụ nữ đừng quá ngốc, đừng chỉ để bản thân mình phải trả giá, chúc chị hạnh phúc.

Nặng nề bước ra khỏi biệt thự, đã thấy bảo mẫu đem hành lý của tôi bỏ vào trong cốp xe, đứng bên cạnh bà là Già Minh. Đấy mắt Già Minh ẩn chứa một chút lo lắng.”Thiên Thiên, để anh đưa em về nhà.”

Tôi đứng yên tại chỗ bình tĩnh nhìn anh ta, không biết phải làm gì. Sự xuất hiện của Hoa Thần có thể lý giải là vì muốn giải thích với Tô Ngưng, nhưng Già Minh lại đột nhiên xuất hiện khiến tôi cảm thấy bất ngờ. Chắc là anh ta đến tiễn tôi về nhà, anh ta biết tôi và Hoa Thần đã kết thúc rồi sao?

Tôi không biết tại sao anh ta lại biết được, tóm lại, không để tôi lưu lạc đầu đường đã là vạn phúc trong bất hạnh rồi.

Thấy tôi không có phản ứng, Già Minh lập tức đi về phía tôi, cầm lấy ba lô.”Thiên Thiên, nếu thấy khó chịu, thì mau rời khỏi cái nơi khiến em khó chịu này thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Tiếp tục làm tình nhân

Nhưng mà bây giờ tôi không thể về nhà, đã hơn 10 tuổi rồi, bây giờ mà về chắc chắn sẽ khiến mẹ nghĩ nhiều, tôi không thể để mẹ phải lo lắng, càng không thể làm mẹ nghi ngờ, nước mắt lại ứa ra, tầm mắt bỗng chốc trở nên mờ hồ.

Tôi nghẹn ngào ra tiếng.”Em không muốn về nhà, mẹ sẽ biết mất.”

“Thiên Thiên, muốn khóc thì cứ khóc đi, anh có thể cho em dựa vào.”

Không chút do dự nhào vào trong lòng ngực của Già Minh, tựa vào lồng ngực thật thanh thoát rỗng, Già Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi:”Khóc xong thì sẽ không còn việc gì nữa.”

Sau khi khóc xong, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, miệng mỉm cười: “Em khóc đã rồi, có thể đi thôi.”

Già Minh vui mừng cười cười, sau khi lên xe, anh ta nói: “Thiên Thiên, đêm nay em đã không muốn về nhà, chỉ bằng tới nhà anh ở một đêm đi, em gái anh không có ở nhà, em cứ dùng phòng của nó.”

Cảm kích nói không nên lời, khi tôi phải lưu lạc đầu đường, anh ta xuất hiện. Khi tôi muốn khóc, anh ta cho tôi chỗ dựa. Già Minh, anh rất giống Hiền nhi, là thiên sứ được thượng đế phái tới để cứu vớt tôi: “Già Minh, cảm ơn anh.”

Trên nhà đi về nhà anh ta, tôi hạ cửa kính xe xuống, gió lạnh ùa vào, tôi ôm chặt hai tay, mái tóc dài tôi thất lưng bay lượn trong gió, dọc theo đường đi vô cùng yên tĩnh.

“Áo khoác của anh ở ghế sau, nếu lạnh thì em cứ mặc vào.”

“Không cần, em muốn hóng gió.” Ép nước mắt không được rơi xuống, gió thổi nhiều một chút, thổi tỉnh tôi đi, đến ngày mai, tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Còn chưa tới nhà Già Minh, điện thoại của anh ta vang lên, anh lái xe tấp vào lề đường: “Ông chủ, có chuyện gì vậy?”

Không biết bên kia nói cái gì, vẻ mặt Già Minh rất phức tạp, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Sau khi cúp điện thoại, anh ta vén vén tóc tôi: “Thiên thiên, không phải em thích ông chủ rồi đấy chứ?”

Tôi cũng không biết bản thân mình có thích anh không nữa, nếu tôi thực sự thích anh thì quá khổ sở, đối với anh mà nói tôi chỉ là thú cưng: “Em không dám thích anh ấy, anh ấy không phải là người mà em có thể thích.”

“Thiên Thiên, ông chủ vừa mới gọi điện, anh ấy nói đưa em đến phía nam thành phố.”

Bảo tôi đi phía nam, ý của anh là muốn tiếp tục sao? Bên Tô Ngưng thì biết làm thế nào bây giờ? “Ý anh ấy là muốn em tiếp tục làm tình nhân đúng không?”

Giọng nói của tôi mang theo vài phần run rẩy, bởi vì tôi không tin, ở biệt thự anh vừa mới nói bảo mẫu giúp tôi thu dọn đồ đạc, ý anh hiển nhiên là muốn tôi mau chóng rời đi. Nhưng khi tôi vừa đi, anh lại thay đổi chủ ý, vẫn muốn tiếp tục. Nếu Tô Ngưng lại tìm được tôi, tôi nên đối mặt với cô như thế nào?

Trong mắt Già Minh ẩn chứa một chút không đành lòng: “Thiên Thiên, nếu em không muốn đi, vậy không cần phải đi, anh sẽ nói với ông chủ giúp em.”

Đây không phải là chuyện tôi muốn hay không muốn, tôi không thể vô trách nhiệm như vậy, trên hợp đồng giấy trắng mực đen viết rõ ràng năm năm, bây giờ anh còn chưa mở miệng nói kết thúc, sự ra đi của tôi nghiêm túc sẽ bị coi là bội ước.

Nửa năm trước, tôi vì muốn có tiền nên mới làm tình nhân của anh, hiện tại tôi không thiếu tiền, càng không thể bội ước.

Nửa năm trước nếu anh không xuất hiện, mẹ tôi có lẽ đã chết rồi, ở thời điểm tôi thiếu tiền anh đồng ý cho tôi một cơ hội, chỉ cần làm theo yêu cầu là có thể giữ lại sinh mệnh của mẹ, bất luận thế nào tôi cũng phải chịu trách nhiệm về những hành động và quyết định của mình: “Vậy đi phía nam đi, hợp đồng vẫn chưa hết hạn mà.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đùng bỏ rơi em

Sự lo lắng trong đáy mắt Già Minh trở nên rõ ràng hơn: “Thiên Thiên, đừng chịu tất cả về phía mình, phải đối xử tốt với bản thân.”

“Có lẽ là vì không muốn, dù sao đi theo anh ấy nửa năm, anh đối với em cũng không tệ lắm, nếu ý của anh ấy là tiếp tục, vậy thì cứ tiếp tục đi.” Tầm mắt chuyển ra phía ngoài xe, bên ngoài tối đen, không biết đây là nơi nào, hẳn là rất heo lánh, hơn mười giờ chắc không thể gặp được ai.”

Tới phía nam thành phố, có vài căn biệt thự cô đơn giữa núi rừng đang đứng sừng sững ở đó.

Sau khi Già Minh đi, tôi vút đồ đạc lung tung, cả người cuộn tròn lại trong chăn, trên chiếc chăn này có mùi hương của ánh nắng mặt trời, không giống như là đã bỏ trống từ lâu, cách thiết kế và bài trí trong phòng ngủ vừa thấy đã biết đây không phải là phòng dành cho phụ nữ, bởi vì trong phòng không có gương, nơi ở của phụ nữ bình thường không thể không có gương.

Tím ao ngủ từ trong ba lô ra, tắm rửa xong, tôi đi chân trần ra khỏi phòng tắm, mới phát hiện ra căn biệt thự này so với căn hồi trước tôi ở còn lớn hơn. Bốn phía trống không, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của tôi, không có lấy một chút hơi người, không khí thực quý dị, khiến lòng tôi trên cánh tay tôi đều dựng thẳng cả lên.

Trước đây nghe mẹ nói, một căn phòng lớn trống rỗng, tối tăm, u ám là thiên đường để giết người của bọn tội phạm, thà ở ngủ trong một căn phòng nhỏ chật chội còn hơn là ở trong một căn phòng lớn.

Lập tức trở về phòng ngủ, bật đèn lên, cuộn mình trên giường, dùng chăn che đầu, sự sợ hãi nháy mắt đã tràn ngập hết trong tâm trí.

Hoa Thần, anh đang ở đâu, em rất sợ. Nếu chúng ta tiếp tục, em không muốn phải ở một mình tại nơi này.

.....

Hoa Thần, anh nhanh tới đây được không?

.....

Hoa Thần, đến đây giúp em một lúc thôi, có được không?

.....

Hoa Thần, đừng bỏ em lại trong căn biệt thự trống trải to lớn này được không?

.....

Hoa Thần, em có thể không ở đây được không, căn biệt thự này quá lớn, quá tĩnh lặng, em thực sự rất sợ rất sợ.

.....

Nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài trên mặt, đọng lại trên gối, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cho tới tận bây giờ trong chân vẫn không có một chút ấm áp.

Thời gian trôi đi trong sự sợ hãi, không biết qua bao lâu, nghe thấy tiếng mở cửa, tôi chợt bình tĩnh, cảnh giác co rụt người về phía sau.

Tiếng bước chân tôi gần bên giường, tôi vội vàng nắm chặt tay lại, trong lòng mặc niệm nói: Đừng đến đây. Mặc kệ người đến để giết người hay làm cái gì, xin đi nhanh cho, mạng của tôi không đáng tiền, giết người dễ dàng, nhưng tiêu hủy chứng cơ cũng không đơn giản, xin người đừng tới gần tôi nữa.

Tiếng bước chân dừng lại ở bên giường, qua một lúc cũng không có tiếng động nào, tôi kéo chăn xuống, lộ đầu ra nhìn, trong phòng tối đen như mực, chẳng lẽ lại là ảo giác? Là tôi nghe lầm sao? Thính giác của tôi không kém như vậy đâu, tốt nhất vẫn là đi ra bật đèn lên, đỡ phải dọa mình, đã muộn thế này Hoa Thần còn chưa đến, vậy thì chắc chắn hôm nay anh sẽ không lại đây.

Nhanh tay nhanh chân xốc chăn lên, còn chưa xuống giường đã bị bật trở về, bả vai trở nên đau nhói.

Ài, ai đang ở đây? Chẳng lẽ đây là ảnh hưởng của tâm lý sao? Trong tình hình đặc biệt người đang sợ hãi sẽ sinh ra ảo giác, do dự vài giây, chăm sóc lại lá gan của mình , tự làm bản thân.Thiền Thiền, đừng sợ,ở đó không có ai đâu.

Tay vờ giờ chân vừa đi, liền đụng phải một đồng lạnh như băng, tôi phản xạ có điều kiện thụt tay về, hét toáng lên:"Ma aaaaaa....."

Dùng chân cuốn tròn toàn thân mình lại, thân mình không ngừng run rẩy, khóc mắt trào ra những giọt nước ấm áp.

Không tới một phút sau chợt nghe thấy tiếng bật đèn, một sức mạnh kéo chân từ trên người tôi xuống, tôi nắm chặt chăn, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở hét to ra tiếng:"Tránh ra, đừng động vào tôi."

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Anh đã đi rồi

Vì sức tôi không đủ mạnh, chung quy cũng không đánh lại được nó, ngay lúc chân bị giật xuống, trong mắt hiện lên gương mặt của Hoa Thần, bây giờ anh đang ngồi trên giường cau mày, đáy mắt không có chút cảm xúc nào nhìn tôi.

Kính ngạc nhìn anh vài giây, anh đến chỗ tôi sao? Tôi đã chờ anh rất lâu, cuối cùng anh cũng tới.

Trong lòng nhất thời kích động, đứng dậy rồi quỳ mạnh xuống giường, vòng hai tay ôm lấy cổ anh, vui đầu vào trong đó:"Anh cuối cùng cũng đến rồi, em đã chờ anh rất lâu rất lâu. Em nghĩ anh sẽ không tới đây, em nghĩ anh đã bỏ em lại trong căn nhà trống rỗng này rồi."

Lời còn nói chưa dứt, nước mắt đã rơi đầy mặt, đọng lại trên bộ đồ tây phục đắt tiền của anh.

Anh không nói gì, im lặng để cho tôi ôm.

Tôi không dám lơ lửng chút nào, lại càng không dám buông tay, tôi sợ nếu mình buông tay ra, anh sẽ đi mất, để lại tôi một mình đối mặt với sự sợ hãi. Anh vẫn trầm mặc không lên tiếng, không gian lắm vào trong yên lặng, chỉ có thể nghe thấy được tiếng thở của tôi.

Không biết qua bao lâu, anh tách hai tay của tôi ra, đứng dậy rồi xoay người, động tác liền mạch dứt khoát.

Trong lòng vô cùng căng thẳng, chân trần nhảy xuống giường, ôm lấy sau lưng anh:"Không đi được không? Không đi được không? Em thực sự rất sợ, đừng bỏ em ở lại nhé? Ở với em một lúc, chỉ một lúc thôi."

"Buông tay." Trọng giọng nói của anh không ẩn chứa sự mất kiên nhẫn, cũng không có tức giận, rất nhẹ rất nhẹ, nghe không ra cảm xúc gì.

"Em không buông, em mà buông thì anh sẽ đi mất." Hoa Thần, đừng bỏ rơi em trong thời điểm này, địa điểm này.

Tôi chưa từng sợ hãi như vậy, ngay cả hôm đó bị lạc đường suýt nữa thì bị Lạc Mặc cưỡng bức cũng không. Có lẽ anh cho rằng cho tôi một biệt thự lớn thế này là bố thí cho tôi, không phải là tôi không biết đúng sai, chỉ là tôi quá sợ hãi, cần biệt thự trước kia tuy rằng cũng không nhỏ, nhưng ở đó còn có bảo mẫu ở, ít ra vẫn có hơi người, đường Triều Dương bên cạnh cũng rất nhộn nhịp. Mà nơi này chỉ có mấy căn biệt thự lẻ loi ở dưới chân núi. Mặc dù có rất nhiều người mong muốn được ở trong một căn nhà ven núi, nhưng trước mắt tôi mà nói ngoài nỗi sợ ra vẫn là sợ."Buông tay ra, tôi không đi, tôi vào tắm một chút."

Ngẩng đầu lên, không thể tin được hỏi lại:"Thật không đi?"

"Ừ, buông tay ra."

Bỏ tay ra, sau khi Hoa Thần rời khỏi phòng ngủ, tôi lại dùng chân cuốn tròn toàn thân của mình.

Qua nửa giờ vẫn không thấy anh quay về phòng ngủ, trái tim dường như đã chết một nửa, anh nói không đi chẳng qua chỉ muốn tôi buông tay, chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Nỗi sợ trong lòng chỉ tăng chứ không giảm, cả người tôi cuộn tròn thành một khối, vội vàng ôm lấy chăn, tìm kiếm một chút ấm áp, tìm kiếm một chút an ủi.

.....

Hoa Thần, tuy rằng em chưa từng ôm hy vọng với , nhưng bây giờ vẫn cảm thấy thất vọng, đã nói sẽ không đi, vậy mà vẫn bỏ em lại một mình.

.....

Hoa Thần, anh biết những lời em vừa nói với anh, mỗi câu đều là thật, em đã nghĩ rằng lời anh nói sẽ không đi cũng là thật.

.....

Hoa Thần, anh có thể không có trách nhiệm với lời nói của mình, vậy em có thể không chịu trách nhiệm về những hành động của mình được không?

.....

Hoa Thần, nếu tất cả những gì anh cho em trong mắt anh đơn thuần chỉ là bố thí, vậy em không cần, em không muốn tiếp tục nhận sự bố thí của anh.

.....

Hoa Thần, nếu anh đã xoay người rời đi rồi, em cũng không cần phải lo lắng vì bản hợp đồng này nữa, qua đêm nay, không còn liên quan.

.....

Trong mơ hồ, bên cạnh có một luồng khí ấm áp cách một lớp áo ngủ chạm vào tôi, bắt giác nhích tới gần chỗ ấm áp.

Giấc ngủ đêm nay vô cùng bất an, trên người giường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, muốn tỉnh lại cũng không tài nào mở mắt ra được, rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Những lỗ kim

Khi tỉnh lại, đầu rất nặng, cổ hết sức mỏi mở mắt ra được.

Sau khi mở mắt, lại phát hiện ra mình không ở trong căn biệt thự kia, bốn phía tất cả đều một màu trắng bao phủ. Tuy rằng đều là một màu trắng sang trọng, nhưng ông truyền trên mu bàn tay khiến tôi hiểu được mình đang nằm trong bệnh viện. Có lẽ y tá ở bệnh viện này quá tệ, trên mu bàn tay tôi có đến vài lỗ kim, miệng vết kim châm cũng không khép lại.

Một cô gái trẻ đội chiếc mũ y tá khẽ cười hỏi tôi: “Chị tỉnh rồi, có cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không?”

Lần đầu tiên cảm thấy y tá giống như một vị thiên thần áo trắng, trước kia tôi cho rằng đây chỉ là chức trách của họ. Bây giờ xem ra không hoàn toàn như vậy, thấy cô y tá cười ngọt ngào như vậy, phiền muộn trong lòng đột nhiên biến mất không còn sót lại tí gì.

Cô giúp tôi lót gối sau đầu, điều chỉnh tốc độ truyền dịch chậm lại: “Chị đang tìm chồng chị sao? Anh ấy nói buổi chiều sẽ tới.”

Nhắm mắt lại, quay đầu đi: “Anh ấy đưa tôi tới bệnh viện từ lúc nào?”

Anh chẳng phải đã đi rồi sao? Lễ nào sáng nay lại đến?

Nếu Hạ Mộc Lạc quay trở lại, còn có thể nói được. Nhưng dựa vào tính cách của Hoa Thần dường như không thể quay lại, chỉ một câu giải thích với Tô Ngưng-người yêu anh nhiều năm, anh cũng không muốn cho, huống chi tôi chỉ một cô nhân tình, anh sao có thể trở về vì tôi được.

“Hai rưỡi sáng, nhiệt độ cơ thể khi chị vừa tới bệnh viện là 39,5 độ, bây giờ nhiệt độ đã hạ rồi.”

Thì ra là bị sốt, tháo nào khi mở mắt phải cố sức như vậy.

“Khi nào anh ấy đi?” Hơn hai giờ sáng đưa tôi tới bệnh viện. Chẳng lẽ tôi đã hiểu lầm anh sao? Nếu không xăng dầu bị cháy đã chẳng phải là tai họa.

Ánh mắt cô hồ si kia sáng lên, che miệng cười khẽ: “Lúc tôi chưa được nửa giờ, chị vẫn nắm chặt quần áo của anh ấy, luôn nói: Đừng đi, đừng đi, điện thoại anh ấy luôn bị gọi tới, hơn nửa giờ sau, chị buông tay ra, anh ấy mới rời đi.”

Trong lòng giật mình, lúc tôi đang trong trạng thái hôn mê đã xin anh đừng đi sao?

Hồi trước sao không phát hiện ra mình yếu đuối như vậy nhỉ? Trong bóng tối, cuộn tròn thân mình nằm khóc. Ở trong sợ hãi, cả người đều phát run. Ở trong cô đơn, luôn hy vọng sẽ có người tới. Có lẽ là trong nội tâm của tôi khuyết thiếu rất nhiều cảm giác an toàn, nên mới muốn tìm một người nào đó làm chỗ dựa. Chỉ là người có thể để tôi dựa vào không phải Hoa Thần, sẽ không phải anh, anh vĩnh viễn đều ngồi từ trên cao, sao để tôi dựa vào được?

“Em ra ngoài một chút đi, tôi muốn ngủ một lúc.”

Cô mỉm cười đi ra khỏi phòng bệnh.

Buổi chiều, vì đã nằm quá lâu, cả người vừa ê ẩm vừa đau, tôi chân trần xuống giường, đứng trước cửa sổ nhìn bầu trời phía ngoài u ám xuyên qua lớp kính thủy tinh, tâm trạng cũng trở nên u sầu.

Trong lòng khẽ động, đẩy cửa ra, ghé mắt nhìn xuống những người dưới tầng, có lẽ phòng tôi ở rất cao, bọn họ trong mắt trông rất nhỏ rất nhỏ, tôi vươn cánh tay phải ra, cảm giác Ngũ Hành Sơn đè nặng Tôn Ngộ Không chắc là như thế này.

Tầm mắt dừng lại trên mấy cái lỗ châm kim trên mu bàn tay, vừa vận bảy cái, cũng may lúc ấy tôi không ở trong trạng thái tinh táo, tránh được sự đau đớn đó. Cũng may mà mẹ tôi không biết, nếu không bà sẽ đau lòng biết bao. Nếu người đưa tôi tới bệnh viện là mẹ, thấy y tá châm sai cho tôi nhiều như vậy, chắc chắn sẽ yêu cầu thay người. Nhưng Hoa Thần không như thế, tôi chỉ là một người không chút liên quan, anh sẽ không quan tâm tới sự sống chết của tôi, đưa tôi đến bệnh viện đã là hết lòng giúp đỡ rồi.

“Bị sốt vui nhì?” Vừa quay đầu lại, đã thấy Hoa Thần lạnh lùng nghiêm mặt đứng ở cửa phòng bệnh, ánh mắt dừng lại trên chân tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 95: Hoa Thần biết yêu

“Em...em không cố ý đâu.” Tôi cúi đầu không biết làm thế nào, bị sốt tôi cũng rất khó chịu, mắng tôi có tác dụng sao? Tôi cũng không ngờ chỉ bị gió hồm qua thôi một tí liền bị sốt a, tôi không cố ý.

Anh bước đến, ôm lấy thắt lưng của tôi, vẫn không quên buông lời trách mắng:”Thật đúng là không yên, giày đâu?”

Anh đưa tôi đến bệnh viện mà không mang giày theo, tôi học tình hợp lý nói:”Anh chỉ mang em tới bệnh viện thôi, còn giày vẫn ở trong căn phòng lớn trống rỗng kia.”

Hai mắt anh nhú lại”Ý của em đó là lỗi của tôi sao? “căn phòng lớn trống rỗng kia”? Cho em ở nơi đó mà em vẫn không thích à?”

Mất hứng, tôi chính là không thích cái nơi ấy đấy, yên ắng âm u không có lấy một tí hơi người, phải sống ở đó tám hay mười ngày tôi sẽ điên luôn cho anh xem ” Nó vốn một căn phòng lớn trống tuếch trống toác còn gì, đến một người cũng không có.”

“Có thể gây lộn như vậy chứng tỏ em khỏe rồi, bây giờ đi về, những chuyện khác nói sau.” Nói xong, anh ôm tôi rời khỏi bệnh viện.

Trên đường đi hai người hầu như không nói gì, về đến biệt thự, anh kẹp tôi ở khuỷu tay rồi mở cửa xe, tôi không dám giẫy dụa, nắm chặt lấy quần áo của anh, chỉ sợ anh thả lỏng tay thì tôi sẽ bị toạch cái rầm xuống đất.

Tới phòng ngủ, anh đặt tôi trên giường, nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, cau mày:”Đi tắm nhanh lên.”

Lập tức nhảy xuống giường, lại chọc giận anh:”Đi giày vào.”

Ngoan ngoãn xò giày rồi đi vào phòng tắm, lần này tôi không dám kì cọ lâu, thừa dịp hãy còn sớm, nếu Hoa thần đi rồi tôi có thể gọi Già Minh tới đón tôi, nếu quá muộn tôi rất sợ, bởi vì Già Minh đến được chỗ này phải mất hơn nửa tiếng, với lại tôi cũng không muốn để anh ta phải lo lắng.

Tắm xong, quay lại phòng ngủ, thấy Hoa Thần đang cầm điện thoại nhìn cái gì đấy, khoe môi anh nở ra một nụ cười vô cùng dịu dàng, hòa với ánh mắt yêu thương.

Tím đột nhiên cứng lại, tuy tôi không biết trên màn hình điện thoại có cái gì, nhưng tôi tin anh cũng là một người bình thường, anh cũng biết yêu, cũng có tình cảm. Chỉ là lớp nguy trang của anh quá hoàn hảo, không ai có thể nhận ra tình yêu của anh, cũng không có người nào biết người anh yêu rốt cuộc là ai, chỉ có thể nói Tô Ngưng trong mắt anh cũng tầm thường như thế.

Tô Ngưng cho rằng Hoa Thần không biết yêu, cũng không nghĩ rằng anh biết yêu, đơn giản chỉ là người anh yêu không phải cô ấy.

Tự nhiên cảm thấy Tô Ngưng thực thất bại, yêu anh nhiều năm như thế, mà cũng không biết trong lòng anh có người khác, hơn nữa lại còn rất yêu người đó.

Đến bây giờ tôi mới hiểu được tại sao Hoa Thần lại coi trọng sự nghiệp như vậy, anh muốn tự gây tê chính mình. Có lẽ anh không có được người anh yêu, nên mới có thể kết giao với Tô Ngưng, mới bao dung tôi. Dù như thế nào, trong mắt anh tôi cũng không thể nào thoát được kết cục: Không là cái gì.

Tuy nói tôi không yêu anh, nhưng trái tim vẫn đau rất đau.

Hoa Thần, nếu yêu, anh đừng giả bộ trầm mặc nữa, để tránh làm tổn thương người khác cũng như làm tổn thương chính bản thân mình, Tô Ngưng cũng không nợ anh cái gì, chỉ quá yêu anh mà quên bản thân mình, xin anh đừng khiến cô ấy bị tổn thương quá sâu, ở trong lòng tôi cô ấy vẫn là một người chị ấm áp.

Khóe miệng phỉếm ra một tia chua xót, chỉ là tình nhân thôi mà, tôi cần gì phải nghĩ ngợi nhiều như vậy, chuyện của anh chẳng liên quan gì đến tôi hết.

Buồn bã xoay người, đi đến phòng khách, cuộn mình lại trong góc sofa.

Có lẽ là bởi vì có Hoa Thần ở đây, tôi một mình ở trong phòng khách cũng không cảm thấy sợ hãi.

Không gian thực yên tĩnh, khiến tôi muốn ở lại đây thêm một lúc. Không nghĩ gì khác, vì vậy cứ lặng lẽ nằm ở đó cho đến cuối giờ.

Ngày kia, Thiên Thiên sẽ chống lại Hoa Thần, sự ấm áp của Hoa Thần sẽ không khiến Thiên Thiên bị lạc lối, cái gì nên phản kháng, cô ấy sẽ phản kháng, không yếu đuối như thế này nữa...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Nên kết thúc rồi

Ánh mắt tràn đầy yêu thương kia của anh bỗng hiện lên, trong lòng đau xót, mở cửa đi ra ngoài.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của mặt trăng tôi mới nhận ra mình chỉ mặc áo ngủ ra khỏi nhà, quay đầu lại, căn biệt thự kia dưới sự bao phủ ánh trăng càng trở nên quý dị.

Hạ quyết tâm tiếp tục đi, ngoài trời rất lạnh, tôi ôm chặt đôi tay càng đi càng nhanh.

Qua hơn mười phút, phía sau truyền đến một luồng sáng, càng ngày càng sáng rõ. Sau đó giọng nói của Hoa Thần vang lên:”Tô Thiên Thiên, em còn muốn đi bao xa nữa?”

Dừng bước chân lại, hít vào một hơi thật sâu.

Nghe thấy tiếng mở cửa xe:”Em mặc thế này dễ chuẩn bị đi đâu?”

Tôi không quay đầu lại, bình tĩnh đứng ở chỗ cũ, nếu anh đã đuổi theo, cho dù tôi không quay đầu lại, anh cũng sẽ tới, tôi cần gì phải làm việc thừa.”Hoa Thần, đã hơn nửa năm, chắc anh cũng chán tôi rồi, với lại tôi cũng không muốn bị đùa bỡn ở trong lòng bàn tay anh nữa, kết thúc đi.”

Đây là lần đầu tiên tôi gọi anh là Hoa Thần, tôi cũng biết tại sao mình lại có được dũng khí như vậy, trước kia nhìn thấy anh tôi chỉ cảm thấy sợ hãi, nhưng mà đêm nay tôi lại phát hiện ra anh cũng chỉ là một con người bình thường, không cao quý hơn bất cứ ai.

Anh nắm chặt cổ tay tôi:”Đừng giống một con nhím thế, tôi thích dạng phụ nữ ngoan hiền, giống như Tiểu Nặc vậy.”

Anh thích phụ nữ ngoan hiền, nhưng tôi lại không phải là một người phụ nữ ngoan hiền, thì ra anh vẫn luôn coi tôi thành người khác.

Nghe thấy đáp án như vậy, nói không khó chịu là giả, ở chung nửa năm, nói đi nói lại vẫn là một câu, tuy rằng tôi không yêu anh, nhưng cũng không muốn phải làm thế thân của một người khác.

“Thật xin lỗi, Tô Thiển Thiển ngoan hiền trước kia chỉ là giả vờ, tôi vẫn luôn giống một con nhím, nếu anh bao dưỡng tôi, chỉ vì muốn biến tôi thành một người khác, kết quả chắc sẽ khiến anh phải thất vọng rồi. Bởi vì Tô Thiển Thiển vĩnh viễn vẫn là Tô Thiển Thiển, vĩnh viễn không thể trở thành một người khác.”

Tuy rằng tôi chưa từng thấy Tiểu Nặc trong lời anh, nhưng tôi dám khẳng định Tiểu Nặc này chính là người trong điện thoại của anh, tôi vùng tay anh ra, lạnh lùng nhìn anh.

Ở dưới ánh sáng chiếu rọi của đèn xe, tôi rõ ràng nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười lạnh, còn tàn nhẫn hơn nụ cười lạnh của Hạ Mộc Lão: “Em quả thật không thể trở thành người khác, nhưng trước mắt tôi không ghét em, hợp đồng cũng chưa hết hạn, em không có tư cách nói kết thúc. Ngoan ngoan trở về với tôi, tôi có thể làm như không có chuyện gì xảy ra.”

Cái này, lại là của bố thí cho tôi sao? Đúng là một câu buồn cười, chỉ cần tôi ngoan ngoãn trở về, anh sẽ làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nếu là hôm qua, hoặc là lúc này, có lẽ tôi sẽ sợ hãi, ngoan ngoãn về cùng anh, nhưng bây giờ tôi không muốn phải đeo gánh nặng tâm hồn trên lưng nữa, không muốn tiếp tục một cuộc sống không có tự trọng như thế này.

“Thực xin lỗi, tôi không cần đồ bố thí của anh.”

Ánh mắt anh biến lạnh, lại nắm chặt lấy cổ tay tôi: “Tô thiển Thiển, đừng khiêu chiến giới hạn kiên nhẫn của tôi.”

Ngẩng cao đầu, chống lại ánh mắt của anh, cười nhạt ra tiếng: “Đem đồ bố thí của anh cho người nào cần anh ấy, Tô Thiển Thiển tôi không cần.”

Có lẽ anh cảm thấy mình đã tốt bụng lắm rồi, nhưng tôi thực sự không cần. Trước kia ở với anh là vì tiền phẫu thuật cho mẹ, bây giờ tôi không cần tiền, việc gì phải miễn cưỡng cười mua vui cho anh.

Muốn tránh khỏi bàn tay anh, tay anh lại nắm càng chặt: “Buông ra, anh không có tư cách hạn chế sự tự do của tôi.”

Lửa cháy hừng hực trong mắt anh, tay kia nâng cằm của tôi lên: “Bây giờ không cần tôi nữa, muốn chạy trốn rồi đúng không? Rốt cuộc em coi tôi là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Không còn yếu đuối

Ể, câu này phải để tôi hỏi anh mới đúng chứ, đối với tôi lúc nóng lúc lạnh, vui vẻ thì chơi đùa, khó chịu thì xúc phạm, cuộc sống như thế này tôi đã chịu đủ rồi.

Hôm nay, tôi không thể không đi, tôi biết ở trong lòng anh tôi không là gì hết, tôi chưa bao giờ muốn chiếm giữ một vị trí nào đó ở trong lòng anh, tóm lại tôi muốn rời xa anh, tôi không muốn bị mất phương hướng, không muốn bị anh đùa giỡn trong lòng bàn tay nữa.

“Hoa Thần, không phải là tôi coi anh thành cái gì, mà là tôi sợ anh. Trước kia tôi ở trước mặt anh cố gắng giả vờ ra vẻ ngoan hiền, nhưng hiện tại tôi không thể giả vờ được nữa. Anh cũng từng nói, không thích những người phụ nữ giống con nhím, tôi quả thực là chính là dạng phụ nữ như thế này, nguy trang dù có giỏi đến tận trời, nhưng buổi diễn nào mà chẳng có thời điểm tan cuộc, thời điểm kết thúc. Chấm dứt sớm, anh có thể tìm một người phụ nữ ngoan hiền mà anh thích nhanh hơn, tôi cũng không cần phải giả vờ nữa. Đối với anh, đối với tôi, đều tốt.”

Hai mắt anh nhú lại, hoang mang nhìn tôi không động đậy, mắt mấp míu buông tay xuống.

Tay kia của anh dùng lực nắm lấy cằm tôi, đau đến mức tôi giờ tay lên đẩy anh ra, dùng hết sức lực cũng thành công cốc, tôi không cam lòng trừng mắt nhìn anh.

“Hiện tại tôi không muốn chấm dứt, em đừng vọng tưởng có thể thoát khỏi tôi. Tôi đã nói rồi, chỉ tôi mới có thể vứt bỏ em, em không thể vứt bỏ tôi. Bây giờ theo tôi trở về.”

Tôi không muốn về với anh.

Biết rõ là phí công, nhưng vẫn ra sức giãy dụa: “Tôi không muốn về với anh, cũng không muốn phải làm tình nhân của anh, lại càng không muốn trở thành một thế thân. Nửa năm qua tôi chưa bao giờ được bình yên, lương tâm khiển trách, nội tâm tự trách, sự nghi ngờ của người thân, ánh mắt của bạn bè, chất vấn của Tô Ngưng, sự xúc phạm của anh, tất cả đều không chút lưu tình áp bức tôi. Hồi trước kí hợp đồng với anh là bởi vì tôi thiếu tiền, tôi phải giữ mạng sống của mẹ tôi, anh cho rằng bao dưỡng tôi là bố thí cho tôi, nhưng của bố thí như vậy tôi không thể nhận, càng không thể đổi mất được với lương tâm khiển trách, nội tâm tự trách, sự nghi ngờ của người thân, ánh mắt của bạn bè, chất vấn của Tô Ngưng, tất cả những thứ đó tôi đều không thể đổi mất được, vì cái gì mà anh đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy? Anh không thể cho tôi một đường lui sao?”

Ánh mắt anh vẫn không dời khỏi người tôi, nhưng bàn tay lại buông lỏng ra một chút, tôi nhân cơ hội gạt tay anh xuống, một lần nữa lấy lại được tự do.

Vẫn về cổ tay đã bị đó ửng, lại ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt anh tựa như có chút lay động, nhưng trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Phải thực sự quyết tâm rồi đi, lần này phản kháng là vì chính bản thân mình. Mặc kệ có thành công hay không, tôi vẫn sẽ kiên trì với lập trường của mình.

Anh đương nhiên không thể hiểu được cảm nhận của tôi, anh luôn ngồi tít trên cao, tôi chỉ hèn mọn thấp bé, để mặc cho anh xúc phạm, mặc anh sát hại bừa bãi.

Kết thúc cái loại cuộc sống không thuộc về mình này, một lần nữa đi tìm một bầu trời của riêng mình, cho dù cái tôi tìm là một giấc mộng không có thực, cũng muốn tiếp tục đi tìm.

Hoa Thần, đủ rồi, sự xúc phạm anh cho tôi đã quá nhiều. Sở dĩ tôi chịu đựng nhiều như vậy, tất cả là vì tiền của anh, vậy nên, xin anh cho tôi một con đường lui, cho tôi một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của chính mình, xin anh bố thí cho tôi một con đường lui, được không?

“Tuy là như thế, nhưng tôi vẫn không muốn chấm dứt với em, bây giờ mà chấm dứt tôi sẽ cảm thấy cuối cùng là em vứt bỏ tôi, lòng tự tôn của tôi không cho phép tôi bị người khác vứt bỏ. Tô Thiển Thiển, trước kia tôi không biết em đã phải chịu đựng nhiều như vậy, nếu em nói sớm, có lẽ tôi sẽ cho em một đường lui. Nhưng mà bây giờ đã muộn rồi, em đã đến sống ở đây, muốn chạy trốn hay rời đi không đơn giản như vậy đâu, nay này chưa từng có một người phụ nữ nào khác tôi, phải có người khác xuất hiện thì tôi mới tha em đi được.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Em không sao chứ?

Thấy anh có chút nhượng bộ, tôi không thêm nói nữa, anh chỉ nhượng bộ mà thôi, anh cũng không đồng ý chấm dứt với tôi, không biết phải làm thế nào mới khiến anh cảm thấy là mình vứt bỏ tôi. Hơn nửa năm nay, tôi vẫn luôn bị động, mặc anh gọi đến thì đến, báo đi thì đi.”Ý của anh là nếu hôm qua tôi không tới đây, mọi chuyện có thể kết thúc, phải không?”

Thì ra đều là lỗi của tôi, trách nhiệm chết tiệt, do dự chết tiệt, khiến tôi chỉ có thể lướt qua tự do.

Anh bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt ánh ra mấy loại cảm tình không rõ.”Tôi hôm qua em còn khóc lóc xin tôi đừng đi, hôm nay đột nhiên lại thay đổi, nguyên nhân em vội vã rời khỏi tôi hẳn không phải chỉ có những điều em vừa nói, tôi muốn biết tất cả, rồi mới quyết định được có thả em đi hay không.”

Biết tất cả thì làm sao? Anh cũng không nói nếu biết toàn bộ thì sẽ thả tôi đi, cái tôi cần chính là một đáp án khẳng định.

Thế nào mới tính là tất cả? Hay là tìm một cái cơ khác? Làm “thú cưng” lâu như vậy thì cũng được. Nhưng bây giờ lại còn được thăng lên chức “thể thân”, tôi thực sự không biết nên khóc hay nên cười, cho dù tôi có thể nhận, nhưng cũng không muốn làm thể thân, tôi có thể chấp nhận được một cuộc sống không có tình yêu, nhưng không thể chịu được việc làm thể thân của người khác.

Anh cần một vật phẩm thay thế, một người phụ nữ dịu dàng nhu thuận.

Mà tôi trời sinh chính là một con nhím, những đứa trẻ mồ côi cha đa phần đều sẽ như vậy, vì thế tuyệt không có khả năng vì anh thay đổi.

Anh, lại càng không thay đổi vì tôi.

Chúng tôi chung quy có vạch ngăn cách quá sâu, không thích hợp sống với nhau, cho dù có yêu đi chăng nữa.

Nói nhiều như vậy, anh vẫn cảm thấy không phải là tất cả, việc tôi ăn làm bây giờ là tìm một lí do thích hợp, một cái cớ vẹn toàn có thể lừa anh.”Đúng, đó không phải là tất cả.”

Không nhìn anh, giọng nói đã có chút run rẩy, tôi sợ lí do này không đủ sức thuyết phục, ngay cả mình cũng không lừa được, sao có thể lừa anh? Chỉ bằng một ánh mắt, anh đã biết tôi đang nghĩ cái gì, thế những lí do tôi tìm có liệu tác dụng không?

Mấu chốt là anh nghĩ thế nào, chẳng liên quan đến những lời tôi nói, nếu anh không tin, tôi có nói nữa cũng vô dụng.

“Nói đi, còn có nguyên nhân gì nữa.”Anh tiến lên từng bước, khoảng cách của hai người ngắn lại không ít, tôi muốn lui về sau một chút, lại nhận ra mình không bước nổi. Cúi đầu, nhìn thấy chỗ da lộ ra bên ngoài vì lạnh mà đỏ ửng cả lên, những chỗ khác có áo ngủ che nên tôi không nhìn được, nhưng tôi biết hai chân đã đông cứng tê lạnh, không còn cảm giác gì.

“Một nguyên nhân nữa là tôi không muốn làm thể thân, tôi cũng không đủ tư cách để làm thể thân, thực ra anh nên sớm hủy bỏ tư cách thể thân của tôi đi rồi.”

Lời còn chưa dứt, phía sau đã truyền tới một luồng ánh sáng chói mắt, chân của tôi đã bị đông cứng, căn bản không thể tránh đi, Hoa Thần mạnh mẽ ôm chặt tôi vào sâu trong lồng ngực. Ngay sau đó nghe thấy tiếng phanh gấp.

Suôn mặt tựa vào ngực anh, tim anh đập rất mạnh, hiển nhiên là anh cũng bị hù dọa.

Hai người cùng đồng thanh:”Em (anh) không sao chứ?”

Chỉ biết nơi này rất hẻo lánh nên mới không chú ý là có người đến, giữa đường lớn quá thật là một nơi không tốt để nói chuyện, vừa khiến lời của người ta bị gián đoạn, vừa khiến mình bị kinh sợ. Phía sau truyền đến giọng nói của một người phụ nữ:”May mà phanh kịp, nếu không chắc đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.” Giọng nam đáp:”Một số người trẻ bây giờ thật không thể chấp nhận được, trời lạnh như thế này mà chỉ mặc mỗi một cái áo ngủ rồi đứng ôm nhau, chúng ta lạc hậu thật rồi a.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Không có kiên nhẫn

Xấu hổ đầy Hoa Thần ra, ngẩn ngơ quay đầu lại, ánh sáng chiếu rọi khiến đôi mắt cảm thấy đau đớn, lập tức quay đầu che mắt lại. Thân thể đột nhiên bị nhấc lên cao, giọng nói của Hoa Thần vang ở bên tai:”Đừng chặn đường của người khác, chỗ này rất dễ gặp chuyện không may, có chuyện gì chúng ta về nhà nói.”

Sau khi lên xe, anh tức giận nhìn tôi:”Đồ phụ nữ ngu ngốc, sao lại mặc như vậy ra khỏi nhà hả?”

Tôi không thèm nhìn anh, cũng không muốn giải thích gì với anh hết, điều này không cần thiết, tôi muốn chấm dứt với anh.

Thấy tôi không nói, anh càng tức giận:”Sau này em mà dám mặc như vậy chạy loạn, để xem tôi trừng phạt em như thế nào.”

Tôi quay đầu, tầm mắt dừng ở bên ngoài cửa sổ:”Tôi mặc thế nào không liên quan đến anh, tôi thích chạy loạn cũng không liên quan đến anh, anh không là gì của tôi hết, xin anh đừng can thiệp vào chuyện của tôi.”

“Tô Thiên Thiên, em có biết em bây giờ rất giống một con nhím không, tại sao hồi trước tôi không phát hiện ra em nói chuyện chướng tai như thế này nh?”

Khinh thường cười nhạo ra tiếng:”Tôi chính là một con nhím, bây giờ anh nhận ra vẫn chưa muộn đâu. Về phần tôi nói chuyện chướng tai, nếu không có công lao to lớn của anh, sự dạy dỗ của anh, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ là một đứa trẻ yếu đuối.”

Anh không đáp lại.

Trở về căn biệt thự u ám tối tăm kia, anh mở cửa xe rồi kéo tôi xuống, tôi không đứng vững được, ngã lún quay ra mặt đất, mạnh mẽ ngẩng cao đầu, lạnh lùng nói:”Bỏ tay ra.”

Lông mày anh nhíu chặt, một tay kéo tôi khỏi mặt đất:”Sao chân lại tê cứng như vậy?”

Biết rõ gãy không được, nhưng vẫn cố gắng giả vờ:”Hoa Thần, bỏ tay ra, không cần anh giả tốt với chuyện của tôi.”

Nếu anh thật sự có lòng tốt, vậy xin anh hãy tha tội đi. Tôi không phải là ăn mày, không cần đồ bố thí của anh, tôi chỉ muốn tìm lại tự do, tôi không muốn bị ai trói buộc, tôi chỉ muốn quay về làm chính mình, không cần giả vờ ngoan hiền, không cần phải miễn cưỡng cười vui, đối mặt với ánh mắt của mẹ không cần né tránh, đối mặt với Tô Ngưng không cần tỏ ra yếu đuối, làm một người con gái đơn giản.

Tay anh tăng thêm lực: “Đồ phụ nữ không biết tốt xấu.”

Anh lập tức ôm tôi đi vào phòng tắm, bỏ tôi vào trong bồn tắm lớn, rồi xoay người đi ra ngoài, trước khi đóng cửa, anh để lại một câu: “Đừng kì cọ lâu quá, tôi không có kiên nhẫn.”

Anh không kiên nhẫn được thì tốt thôi, anh nói như vậy tôi càng phải kì cọ, chờ anh không kiên nhẫn rồi đi rồi, tôi đây cũng đi luôn, không cần nói nhiều làm gì.

Trong bồn tắm chứa đầy bọt bong bóng trắng thuần, một môi thổi một hơi, một ít bong bóng bay lên.

Ngâm người ở trong nước ấm, hai chân chậm rãi khôi phục lại cảm giác, chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng, càng lúc càng buồn ngủ, nhắm mắt lại ngủ một lúc, chà sạch kiên nhẫn của anh tôi sẽ được tự do.

Lần này là cơ hội bỏ đi lớn nhất, tôi không thể bỏ qua, nếu để lỡ, không biết phải đợi đến khi nào mới có lần tiếp theo.

Lần này tôi vất vả lắm mới có được dũng khí phản kháng anh, nếu tiếp tục, tôi thực không biết mình còn dũng khí như vậy không nữa.

Ý thực dần dần lụi xa, tôi cũng không biết là mình đang tỉnh hay mơ, tên tôi một lần nữa vang ở bên tai.

Thanh âm kia dường như được truyền đến từ một nơi rất xa, tôi không nghe ra giọng ai, cũng không biết là ai đang gọi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hãy thả tôi ra

Khi khôi phục được ý thức, đầu óc choáng váng, mí mắt nặng trĩu, hai bên lỗ tai nóng rực.

Mờ to mắt, nhận ra mình đang ở bệnh viện, vẫn là gian phòng bệnh hôm qua, nhưng khác ở chỗ là trên mu bàn tay trái có 3 lỗ kim, chính xác mà nói là bốn, bởi vì kim còn chưa rút, rút lên lỗ thứ tư sẽ hiện ra ngay lập tức.

Men theo dây truyền dịch nhìn lên phía trên, từng giọt từng giọt chảy xuống, tốc độ rất chậm.

Không được, tôi phải giúp nó chảy nhanh hơn, tay phải bấm mạnh vào ống truyền khiến bọt khí nổi lên, buông tay ra, dùng sức nắm chặt lấy chai dịch lắc lắc, tay chậm rãi đặt xuống, thứ khiến tốc độ truyền dịch nhanh hơn chắc chắn là cái này, còn chưa động vào van đã có một bàn tay lớn nắm chặt lấy tay tôi.

Giọng nói của Hoa Thần vang lên từ phía sau: “Tô Thiên Thiên, bị ốm mà em cũng không yên được à?”

Trong giọng nói của anh có chút tức giận, tôi quay đầu lại, thấy sắc mặt anh u ám nhìn tôi.

Không chút khách khí trả lời: “Anh có biết anh rất ồn không? Hồi trước tôi cảm thấy anh trầm mặc rất có mị lực, nhưng bây giờ anh nói càng ngày càng nhiều, giống hệt như một ông chú già, rất phiền, rất ồn.”

Gần xang trên trán Hoa Thần nổi rõ mồn một, tay cũng tăng thêm lực: “Em cho rằng chọc tôi nổi giận thì em có thể chạy đúng không? Hiện tại em cho tôi thấy một em khác, tôi cũng vậy, tôi cũng sẽ cho em có một cách nhìn mới về tôi.”

Không đợi anh nói xong, tôi lập tức ngắt lời: “Cho dù anh không nói tôi cũng biết anh muốn nói cái gì, kỳ thực chỉ có mỗi anh không phát hiện ra, Hạ Mộc Lạc từ lâu đã biết tôi là một con nhím chính hiệu rồi, tôi chỉ không biết anh ta có nói cho anh không thôi.”

Hoa Thần, tôi không muốn phải giống như lúc trước ăn nói khép nép với anh, hiện tại tôi phải ngẩng cao đầu kiêu ngạo nhìn thẳng vào anh. Trước kia, tôi cần tiền của anh để trả viện phí cho mẹ, anh cần một người phụ nữ ngoan hiền để bù vào những lỗ hổng nội tâm của mình. Bây giờ tôi không cần tiền của anh, tôi cũng phải là người phụ nữ ngoan hiền mà anh muốn, chúng ta không cần phải tiếp tục dây dưa nữa.

Trong mắt Hoa Thần hiện lên sự tức giận, lướt qua rất nhanh: “Ở trước mặt tôi gan càng lúc càng lớn, nhưng ở biệt thự lại sợ tới mức khóc lớn, Tô Thiên Thiên, rốt cục người nào mới thật là em?”

Tay anh vẫn nắm chặt, đau quá, tôi gầm nhẹ ra tiếng: “Đứng ở đây là bệnh viện, chặt đứt tay tôi rồi gọi bác sĩ tới là được.”

Anh đột nhiên buông tay ra, tay tôi còn chưa kịp thích ứng, tay anh vừa buông ra, tay tôi rơi mạnh cái xuống, tay đập vào ngực, lại một trận đau đớn, tôi oán hận trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên chuyện này, nhưng anh lại không cho là đúng: “Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, là em muốn tôi buông tay ra đây.”

“Hoa Thần, có thể thả tôi ra không?”

Anh ngồi ở bên giường, vẻ mặt bí hiểm: “Được, tôi thả em đi, tôi cho em mười phút, nếu trong vòng mười phút em có thể ra khỏi bệnh viện, có nghĩa là chúng ta sẽ chấm dứt.”

Chỉ cần đơn giản đi ra khỏi bệnh viện như vậy à? Tôi không tin anh tốt bụng đến mức này, không phải là anh có âm mưu gì đấy chứ? Trực giác nói cho tôi biết chuyện này không thể đơn giản như vậy: “Nếu không đi ra được?”

Ngón tay thon dài của anh lướt qua hai gò má tôi: “Nếu không đi ra được, thì ngoan ngoãn quay trở về.”

“Nếu tôi ra được bệnh viện, anh thực sự sẽ thả tôi ra chứ?” Tôi có chút không tin, Hoa Thần không phải là người nói chuyện dễ dàng như vậy, không có khả năng đột nhiên thay đổi chủ ý, trừ phi anh có thể chắc chắn rằng tôi không thể đi ra khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Không đi ra được

“Chỉ cần em có thể đi ra, anh nhất định sẽ thả em. Cũng như thế, nếu em không ra được, nhất định phải trở về.”

Nhìn thấy sự chân thật trong mắt anh, tôi không hoài nghi nữa:”Được, chỉ cần anh nói lời giữ lời là ok.”

Trong lúc vô ý để ý thấy mình chỉ mặc mỗi một bộ áo ngủ, tôi hít vào một luồng khí lạnh, tôi nhớ rõ tối hôm qua ngủ quên trong bồn tắm, lúc ấy tôi cái gì cũng không mặc, cái áo ngủ này chắc là anh mặc cho tôi? Thế chẳng phải anh đã thấy hết toàn thân tôi rồi sao? (____)!! Lạy mẹ, làm như hai người chưa thấy nhau bao giờ ý)

Mặt nóng bừng, nắm lấy tay anh:”Hoa Thần, tối hôm qua...tối hôm qua...”

Anh hình như biết tôi đang muốn nói cái gì, trong mắt hiện lên chút đăm chiêu:”Cũng không phải là chưa từng thấy qua, chân vẫn giống hồi trước trông như hai cái sào tre, người thì vẫn gầy yếu như thế.”

Hung dữ trừng anh một cái, gạt mạnh tay lại, vì đề phòng anh đổi ý, tôi phải hành động nhanh một chút, trong mười phút nhất định không thành vấn đề.

Một tiếng trống khiến tinh thần thêm hăng hái, rút cây kim trên mu bàn tay lên, máu tươi lập tức chảy ra.

Hoa Thần túm chặt lấy tay tôi, trong mắt tất cả đều là lửa giận, hét lên tiếng:”Tô Thiên Thiên, em có biết em đang làm cái gì không?”

Anh đặt một miếng bông lên trên mu bàn tay tôi, tôi không giãy dụa, chờ mu bàn tay hết chảy máu tôi lại đi, không đến hai phút.

Tôi cúi đầu tránh ánh mắt của anh, anh cũng không nói nữa.

Tay anh không có lấy một chút nhiệt, tôi thật muốn rút tay ra, nhưng không dám có hành động gì, tôi sợ anh tức giận sẽ đổi ý.

Hai phút trôi qua, tôi rút tay về, xấu hổ nói:”Cám ơn, tôi đi đây. Tạm biệt.”

Nói xong, lập tức đứng dậy, lần này anh thông minh hơn, cạnh giường để một đôi dép lê, dùng để chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Còn chưa đi tới cửa, đã nghe thấy tiếng Hoa Thần hỏi:”Tô Thiên Thiên, em muốn rời đi như vậy sao?”

Dừng bước chân, cũng không quay đầu lại nói:”Đúng, tôi muốn rời đi, tôi không muốn bị anh giam cầm, nửa năm này tôi đã chịu đủ rồi.”

Nói xong không quay đầu ra khỏi phòng bệnh.

Tô Ngưng nói Hoa Thần không cần người phụ nữ đã bị người khác chạm vào, nếu anh mà biết Hạ Mộc Lạc đã chạm vào tôi, chắc chắn sẽ chấm dứt với tôi. Nhưng mà, tôi không muốn khiến Hạ Mộc Lạc bị liên lụy, càng không muốn chuyện hôm đó bị người khác biết. Bây giờ tôi phải vất vả khổ sở tránh mặt Hạ Mộc Lạc, nếu chuyện kia bị lộ, khi chúng tôi gặp lại biết phải đối mặt với nhau như thế nào đây?

Có đôi khi cái thế giới này nhỏ bé như vậy đấy, cái vòng luân quản của cuộc sống cũng nhỏ như vậy, muốn tránh không nhìn thấy, lại không thể không thấy, ngay cả cơ hội tránh mặt cũng không có.

Tới tầng 1, tôi đi ra khỏi thang máy, rất nhiều ánh mắt khác thường nhìn về phía tôi, tôi cúi đầu tránh khỏi ánh mắt của bọn họ, khi tôi chỉ còn vài bước nữa là ra đến cửa bệnh viện, một y tá đuổi theo, trong tay cô ta cầm hóa đơn, nghiêm trang nói:”Tiểu thư, tiền viện phí vẫn chưa thanh toán.”

Hơi sững sốt, giờ phút này tôi một thân vô xu, di động cũng không mang, lấy cái gì trả tiền viện phí? Hoa Thần quả nhiên không tốt như vậy, anh biết chắc tôi không mang tiền nên mới cho tôi mười phút, anh ta cố ý hại tôi nát bét như bột đây mà.

Sao với Hạ Mộc Lạc, Hoa Thần còn tệ hơn, hơn nữa còn hòng hoàn toàn rồi, thế này mà là thả tôi đi á, rõ ràng là một cái bẫy.

Nhện tức giận xuống, cầm lấy hóa đơn trong tay y tá, không biết có phải là tôi nhìn nhầm hay không, tiền viện phí có đến năm chữ số:”Chào cô, xin hỏi hóa đơn này là của tôi sao?”

Cô y tá kia khẳng định gật gù đầu:”Đúng vậy, tiểu thư. Tổng cộng là 17800 tệ.”

Tôi nhìn kĩ hóa đơn một chút, cái phòng kia có phải để cho người ở không đây? Một ngày tận 16000 tệ. Hoa Thần, cái tên xấu xa này, tôi phải tìm anh thanh toán hết nợ nần.

1 tệ gần 3k, nghĩa là gian phòng kia gần 48 triệu một ngày. Phòng vip nha, hãm mộ-ing!!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102: Mua đồ lót

Đem hóa đơn trả lại cho cô y tá, đi vào thang máy, nhấn mạnh xuống nút số 9.

Hoa Thần, anh cố ý.

Đẩy cửa ra, Hoa Thần đang đứng ở bên cạnh cửa sổ, thấy tôi bước vào, anh hơi nhưn mày:”Mới có năm phút, em còn năm phút nữa.”

“Hoa Thần, anh cố ý đúng không?”

Hoa Thần làm bộ như không liên quan đến mình:”Tôi vẫn nghĩ cho dù em không đi được, cũng phải lê lét hết mười phút rồi mới trở về.”

Nhất thời chán nản, bước đến trước mặt anh:”Tôi đổi rồi.”

Anh vươn tay ra nắm chặt lấy cổ tay tôi:”Em cho rằng nếu tôi mang em ra khỏi bệnh viện thì em sẽ có cơ hội chạy trốn phải không?”

Nội tâm lại bị anh nhìn thấu, khinh thường không thèm quay đầu lại:”Bây giờ tôi đã về rồi, vậy nên chuyện ăn uống nghỉ ngơi anh phải có trách nhiệm”

Nếu không thể chịu nổi tôi nữa, thế thì quá tốt, chúng ta kết thúc thôi.

Tôi nghĩ anh sẽ bỏ tay của tôi ra, nhưng đợi tới hai phút mà vẫn không có động tĩnh gì, quay đầu lại nhìn anh, anh chỉ bình tĩnh nhìn tôi, khiêu khích ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh:”Chẳng nhẽ tôi nói sai à?”

Anh tóm lấy tôi lôi ra ngoài:”Còn không đi nhanh, nhìn cái gì mà nhìn.”

Rất không tình nguyện bị anh tóm ra ngoài.

Hoa Thần, tôi xem anh kiên nhẫn được bao lâu.

Anh lôi tôi ra đến cửa bệnh viện, thật không công bằng, anh đưa tôi đi thì không có y tá nào tới, còn tôi tự đi thì không được.

Sau khi lên xe, tôi hỏi:”Hoa Thần, anh cứ như vậy muốn mang tôi đi ăn à?”

Anh lập tức hỏi lại:”Còn chuyện gì nữa?”

“Anh chắc chắn muốn tôi cứ mặc như thế này mà đi?”

Anh liếc mắt nhìn tôi một cái, không nói gì.

“Hoa Thần, tôi đang nói chuyện với anh đấy, anh phản ứng một chút cũng không được sao?”

“Câm miệng, có biết em rất phiền không hả.”

Tốt lắm, anh đã cảm thấy phiền phức rồi, phải tiếp tục cố gắng.

Tôi đưa mặt lại gần:”Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, em sao có thể câm miệng được.”

Anh đột nhiên giang tay ôm lấy eo tôi, đến khi tôi kịp phản ứng đã ngồi trên đùi của anh, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn về phía anh:”Cảnh sát giao thông ở Thẩm Phong hình như rất nhiều nha.”

“Tô Thiên Thiên, em hôm nay quá phiền phức.”

Không để ý tới anh, tiếp tục nói:”Em không muốn bị cảnh sát giao thông phạt đâu, nếu Hoa tiên sinh muốn bị phạt thì xin đừng làm liên lụy đến em.” Nói xong, vươn tay ra mở cửa xe.

Một cái bóng đè xuống, giây tiếp theo đã bị anh hôn, tay đặt trong ngực anh muốn đẩy ra, anh càng ép chặt, muốn lắc đầu cự tuyệt, lại bị anh nắm chặt đằng sau gáy, cuối cùng cũng không thể động đây.

Roi vào đường cùng, tôi cắn mạnh lên môi anh, anh lập tức buông ra, khi tôi ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy lửa giận trong mắt anh bốc lên phừng phừng.

Anh nâng cằm của tôi lên, lại một lần nữa xấp lại gần, tôi theo bản năng che miệng lại.

Anh không tức giận nói:”Tô Thiên Thiên, em dám cắn tôi?”

Gạt tay anh ra, hợp tình hợp lý nói:”Lúc này anh hôn em có được em đồng ý không? Vì thế nên em cắn anh cũng không cần anh đồng ý, chúng ta huề nh.”

Hoa Thần lãnh đạm phun ra một câu:”Tôi phát hiện giọng điệu nói chuyện của em với Hạ Mộc Lão rất giống nhau, không phải tôi đã bảo em tránh xa cậu ta ra một chút sao?”

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, giọng điệu của tôi giống Hạ Mộc Lão?”Tôi không học anh ta, chỉ nghe anh ta nói vài câu, có ấn tượng sâu sắc, vậy nên thuận miệng nói thôi.”

Đứng rồi, ngày đó ở bãi biển Hạ Mộc Lão cũng nói với tôi những lời như thế này, không ngờ Hoa Thần cũng nhạy cảm với chuyện của Hạ Mộc Lão như vậy.

“Người phụ nữ của tôi, không cho phép dính hơi thở của người khác, sau này đừng nói những lời này nữa, tôi không muốn phải nghe mấy thứ này từ miệng em.”

“Tôi không muốn ở bên cạnh anh, thế nên trên người tôi có dính hơi của người khác không liên quan đến anh.”

“Em đừng quên em đã kí hợp đồng, thời hạn năm năm.”

“Hoa Thần, nửa năm qua anh thực sự không có một chút cảm giác tội lỗi nào sao? Aiz, có lẽ anh đã thành thói quen rồi, dù sao anh vẫn chưa kết hôn với Tô Ngưng, chị ấy chắc vẫn chưa có tư cách quản nhì?”

“Tô Thiên Thiên, em có biết mình đang nói cái gì không?”

Thật hối hận đã kí năm năm, nhưng mà, cho dù có hợp đồng tôi vẫn phải chạy trốn.

Tôi không thèm đáp lại, đôi tay hoành hành trên quần áo của anh.

Hiển nhiên Hoa Thần bị tôi chọc giận, đi đường nhanh như bay, anh mang tôi đến nơi hồi trước Giã Minh mua hộ quần áo cho tôi. Sau khi xuống xe, hai người mất lớn trừng mắt bé.

Tôi mở cửa xe, nhưng lưng lại đưa về phía cửa, thành thử ra không thể xuống phía bên này được:”Có thể ôm tôi xuống xe không? Cái này đối với anh mà nói chắc chỉ là nhấc tay thôi mà.”

Hoa Thần âm hiểm liếc tôi một cái, ôm tôi xuống xe:”Mấy cửa hàng này em tự chọn đi, nhưng thăm mĩ đừng kém quá, kéo khiến tôi phải mất mặt.”

Lời thật khó nghe, tôi không chút do dự nói:”Tôi sẽ không khách khí đâu, anh chỉ cần chuẩn bị tiền là được.”

Hoa Thần nhướn mày, nhìn tôi như nhìn một con ngó:”Em cho rằng tôi mà phải chuẩn bị tiền sao?”

Túm chặt chỗ áo trên ngực anh:”Ý của anh là không muốn chi tiền đúng không? Lại muốn khiến tôi nát bét như lúc ở bệnh viện chứ gì?”

“Đồ ngốc, tất cả những cửa hàng này đều thuộc tập đoàn Hoa thị.”

Bỏ tay ra, vỗ vỗ hai cái lên vai anh, cái áo này chất lượng không tồi nha, bị tôi hành hạ như thế mà vẫn không có lấy một nếp nhăn nào.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện:”Hoa Thần, đợi đã.”

Anh đừng bước, không kiên nhẫn nói:”Có chuyện gì thì nói một lần cho xong đi.”

Chóp chóp đôi mắt to tròn, ra về vô tội nhìn anh:”Có thể mua hộ em một bộ đồ lót không? Tối hôm qua anh chưa mặc đồ lót cho em mà đã mặc áo ngủ vào rồi, kích cỡ chỉ có anh là biết thôi.”

Quả nhiên gân xanh trên trán Hoa Thần nổi lên bần bật, tôi nắm chặt lấy áo anh, cho dù anh có bị anh ném, tôi cũng không sợ bị ngã. Bây giờ không ở bệnh viện, nếu anh ném tôi, tôi liền chạy trốn ngay lập tức.

Hoa Thần không nói gì, vẫn bình tĩnh nhìn tôi, tôi tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa:”Những cửa hàng này hình như không bán đồ lót, phiền anh phải đi một chuyến rồi, Hoa tiên sinh.”

Hầm răng anh rít ra hai chữ:”Câm miệng.”

Thấy anh thực sự tức giận, tôi ngoan ngoãn ngậm miệng, hai tay vẫn nắm chặt áo anh, ánh mắt vẫn lơ lửng trên mặt Hoa Thần.

Anh ôm tôi vào một gian phòng trong cửa hàng, thả mạnh tôi xuống ghế:”Bỏ tay ra.”

Tôi buông tay ra, anh đứng thẳng người dậy, tôi vội vàng nắm lấy ống tay áo của anh.

Hoa Thần nói với nhân viên bán hàng:”Bảo chủ nhiệm của các cô lại đây.”

Tò vè ngây thơ hỏi:”Tiểu Thần Thần, chủ nhiệm của bọn họ là người yêu cũ của anh hả?”

“Câm”

Không tới hai phút , một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi đến, cô cắt một mái tóc ngắn,nhìn thấy người phụ nữ đó tôi liền nghĩ tới hai chữ: giới giang, khôn khéo.

Cô mang một khuôn mặt tươi cười:”Xin chào, Hoa tổng.”

Mặt Hoa Thần không chút thay đổi nhìn tôi liếc một cái:”Đưa cô ấy đi chọn quần áo.”

Ánh mắt bà cô chủ nhiệm kia dừng lại trên tay tôi, tôi muốn nắm chặt lấy anh, chính anh hại tôi mất mặt ở bệnh viện, đã thế tôi sẽ khiến anh bị mất mặt ở chính địa bàn của mình, dù sao anh cũng tổn thất lớn hơn tôi nhiều, ở bệnh viện không ai biết tôi, nhưng tất cả nhân viên ở đây đều biết anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Chọc tức Hoa Thần

“Hoa Thần, em có vài lời muốn nói với anh.”

Gân xanh trên trán Hoa Thần lại nổi lên, mặt bà cô chủ quán kia muốn cười lại không dám cười, tôi thực sự lo cô ta sẽ bị ghen tới mức bị nội thương mất.

Hoa Thần khom lưng xuống, buồn bực nói bên tai tôi:”Tô Thiên Thiên, em âm ỉ đủ chưa?”

Nhân cơ hội ôm lấy cổ anh, tỏ vẻ ám muội:”Ừ, chỉ cần anh mua một bộ đồ lót giúp em thì không làm âm lên nữa.”

“Tốt nhất là như thế.”

Thừa dịp anh không để ý hôn chặt lên mặt anh một cái, cố ý nói to:”Tiểu Thần Thần, em biết anh tốt nhất mà, yêu anh chết đi được, hôn thêm cái nữa!”

Hoa Thần không kiên nhẫn kéo tay tôi xuống, oán hận nói bên tai tôi:”Tô Thiên Thiên, bây giờ em cứ làm ồn đi, đêm nay xem tôi trừng phạt em thế nào.”

Đêm nay tôi ở lại bệnh viện, xem anh trừng phạt tôi bằng cách gì, ra về đáng thương chóp chóp đôi mắt to tròn:”Tiểu Thần Thần, em không làm ồn nữa, đừng tức giận mà.”

Hoa Thần không thêm để ý tới tôi, rút ví tiền ra, đưa một tờ tiền màu hồng (là tờ 100 tệ

) cho nhân viên bán hàng phía sau:”Giúp cô ấy mua một bộ đồ lót về đây.”

Nhìn cái bộ đáng mặt không đồ tìm không rung của anh, tôi trong lòng thần phục không thôi, da mặt cũng dày quá đi chứ, hôm nào lấy thước ra đo thử mới được.

Cô nhân viên kia nhận tiền xong, quay sang hỏi một vấn đề siêu đáng yêu:”Hoa tổng, ngài muốn mua đồ lót kích cỡ nào?”

Ánh mắt Hoa Thần dừng ở trước ngực tôi:”Số nhỏ.”

Cô nhân viên kia tiếp tục nói:”Hoa tổng, đồ lót không phân số lớn số nhỏ, mà phải dựa vào kích thước.”

“Học sinh trung học bình thường hay mặc cỡ nào thì mua cho cô ấy cỡ đó.”

Trên trán cô nhân viên nổi lên mấy đường đen sì

, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi.

Giữ chặt lấy tay anh, quơ quơ:”Tiểu Thần Thần, học sinh trung học mà đầy đặn được như em sao? Bây giờ em đã là sinh viên năm nhất rồi, ít ra cũng nên cân nhắc tới kích cỡ của nữ sinh viên chứ!”

Anh nghi ngờ nhìn tôi:”Tô Thiên Thiên, em như vậy mà dám xưng là đầy đặn ày hả?”

“Nhưng cũng không đến nỗi giống học sinh trung học a.”

Anh khom lưng xuống, nhéo lên má tôi một cái:”Da mặt càng ngày càng dày.”

Không phục, lại kéo cổ anh lại gần, nhẹ nhàng cắn lên mặt anh một cái: "Đa mặt có dây cũng không bằng anh, đến cắn mà cũng không cắn được. Còn nữa, cái lúc anh bảo cô nhân viên bán hàng kia đi mua đồ lót ý, biểu cảm của anh giống như tinh thần đang bay trên trời vậy."

Hâm răng anh rít ra một câu: "Tô Thiển Thiển, em dám chơi tôi?"

"Ừ, là tôi cố ý chơi anh đấy, thì sao?"

"Bây giờ tốt nhất là em nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không đêm nay em sẽ phải chịu đủ."

"Đêm nay tôi mới bắt đầu chờ."

"Đêm nay em sẽ biết mình đã sai rồi."

Không thèm nhìn anh, cả hai vẫn tiếp tục duy trì tư thế kì quái này, nhưng không hề nói chuyện.

Qua vài phút, cô nhân viên đi mua đồ lót đã quay trở lại, cô ta đưa một cái túi to cho Hoa Thần: "Hoa tổng, đồ lót đã mua về rồi đây ạ."

Hoa Thần tách hai tay tôi ra, đem cái túi nhét vào trong người tôi: "Tô Thiển Thiển, đồ em cần này."

Tôi mở túi nhìn lướt qua, tốt lắm, mắt cô nhân viên kia cũng không tôi, giống số tôi hay mặc, nhưng tôi nào có thể buông cơ hội chơi anh dễ dàng như thế được.

Lấy đồ lót từ trong túi ra ngoài, đối mặt to tròn nhìn anh nháy nháy, rồi nhét bộ đồ lót kia vào tay anh: "Tiểu Thần Thần, đồ lót phải giặt sạch rồi mới có thể mặc được."

Hoa Thần giữ chặt nắm đấm, tôi vội vàng nắm lấy bàn tay của anh: "Tiểu Thần Thần, đừng tức giận mà, cùng lắm thì em không cần nữa."

Hoa Thần đoạt lấy cái túi trong lòng tôi, nhét đồ lót vào trong túi, đưa cho nhân viên bán hàng: "Đi giặt."

Đối quá, vron tay sờ sờ bụng.

Tôi quay đầu lại, thấy tấm mắt bà cô chủ nhiệm kia đang dừng trên bụng tôi, không phải nghĩ tôi đang có em bé đấy chứ?

Cười trộm trong lòng, thấy ánh mắt phẫn nộ kia của Hoa Thần có thể biết được anh đang tức giận tới mức nào, phải tiếp tục cố gắng, chọc anh tức chết tôi liền tự do.

Nhân viên bán hàng quay trở lại, tôi đắc ý nhếch môi cười.

Hoa Thần nói với bà cô chủ nhiệm: "Đưa cô ấy đi chọn quần áo, phải giám sát chặt chẽ."

Cô ta gật đầu đáp ứng: "Vâng, Hoa tổng."

Bà cô chủ nhiệm đi đằng sau tôi, tôi nghĩ chưa có cơ hội trốn, vì thế tiện tay chỉ vào một bộ y phục với một cái quần: "Mang bộ y phục kia cho tôi mặc thử, lấy cả cái quần kia nữa."

Nhân viên bán hàng lập tức mang đến, tôi chần chừ trong phòng thử đồ hơn mười phút cũng không tìm ra cách chạy trốn, mãi tới khi nghe thấy tiếng gõ cửa: "Tiểu thư, có thay được quần áo không?"

Mở cửa phòng thay đồ ra, bà cô chủ nhiệm đang mỉm cười đứng ở cửa, tôi đến trước tấm kính nhìn một chút: "Cứ như vậy đi."

"Cô và Hoa tổng có quan hệ gì?"

Ánh mắt của cô ta như vô tình liếc qua bụng tôi, bây giờ tôi chỉ sợ thiên hạ không loạn, có c tạo thêm loạn thì ngu gì bỏ qua: "Tôi là người yêu cũ của Tiểu Thần Thần."

Cô ta che miệng cười khê: "Khó trách Hoa tổng đối với cô tốt như vậy."

"Anh ta đối với tôi lúc nào cũng hung hăng giận dữ, chỉ nhìn như thế nào mà bảo là anh ta đối xử tốt với tôi."

"Ha ha, đây là lần đầu tiên tôi thấy Hoa tổng tức giận, trước kia cậu ấy chẳng có cảm xúc gì. Càng kinh ngạc hơn là cậu ấy lại có thể giúp cô mua đồ lót, mua đồ lót xong còn muốn giặt ngay lập tức, không phải là cô cố ý đấy chứ?"

"Quả thực là tôi muốn chọc tức anh ấy, trước khi đến đây chúng tôi cãi nhau, tôi cũng không ngờ anh ấy sẽ đồng ý làm như vậy, cứ nghĩ anh sẽ xoay người rời đi."

"Thảo nào cậu ấy muốn tôi giám sát cô, hóa ra là cãi nhau."

"Đi thôi, chờ lâu anh ta sẽ tức giận mất."

Khi tôi xuất hiện ở trước mặt Hoa Thần, Hoa Thần lắc đầu: "Xấu hổ, chọn lại đi."

Không đi, tôi rất đói, muốn ăn cơm: "Tôi không đi, cứ như vậy được rồi."

Anh không thèm để ý tới ý kiến của tôi, kéo tôi đến mấy cửa hàng khác xem đồ, tôi đều lắc đầu, tay anh không ngừng chỉ, nhân viên bán hàng không ngừng lấy, mãi cho tới khi một đồng váy áo xuất hiện chính ình ở trước mặt tôi, Hoa Thần cười thâm hiểm: "Đem tất cả chỗ này thử cho tôi xem"

Hung dữ trừng anh một cái, tiểu nhân, dám dùng cách này chơi tôi? "Tôi không thử, anh chọn thì tự anh đi mà thử."

Hoa Thần hơi nhướn mày, nói với cô nhân viên bán hàng: "Mang chỗ quần áo này đến phòng thay đồ."

Nói dễ nghe là muốn tôi thử quần áo, nhưng trên thực tế đã biến thành ngược đãi.

Tôi lui dần về phía sau: "Hoa Thần, anh đúng là đồ cuồng ngược đãi."

Anh lôi tôi vào phòng thay đồ, tôi tức giận nói: "Tôi không thử."

"Tôi đếm đến ba em còn chưa thử, tôi sẽ tự mình giúp em thử."

Chấn nân, tại sao trên đời lại có loại người như thế này chứ: "Anh, lưu-manh!"

"Nếu em không đói bụng thì cứ việc mè nheo đi, dù sao tôi cũng có rất nhiều thời gian để cho em tiêu hao."

Rất đói, vậy thì thử vậy, đúng là không thể vượt qua bụng của mình được: "Được, tôi thử. Hoa tổng không đi ra ngoài là muốn xem tôi thay quần áo ở đây à?"

Hoa Thần khoanh hai tay trước ngực, nhìn tôi từ đầu đến chân, thâm ý nói:“Nếu em muốn tôi ở đây xem em thay quần áo thì cứ việc nói thẳng, tôi đành chịu thiệt một chút vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Ngược đãi

Hít vào một hơi thật sâu, cười nói:“Từ trước đến nay sao lại không phát hiện ra Hoa tổng có sở thích này nhỉ? Không biết Tô Ngưng đã biết chưa?”

Hoa Thần giận dữ trừng mắt liếc tôi một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài:“Động tác nhanh lên.”

Đóng cửa lại, cởi nhanh quần áo trên người, tùy ý cầm hai bộ mặc vào.

Đi ra khỏi phòng thay đồ, Hoa Thần nhìn thấy lắc lắc đầu:“Không được, đổi lại.”

Tôi lại đi vào phòng thử đồ, lại đi đến trước mặt Hoa Thần, cái tên chết tiệt ấy vẫn lắc đầu:“Không được, đổi lại.”

Tôi lần thứ năm tôi bước ra từ phòng thử đồ, Hoa Thần vẫn lắc đầu.

Trong lòng giận dữ:“Hoa Thần, anh cố ý, tôi không thử nữa, tự anh đi mà thử.”

Sao lại có thể như vậy được? Một hai lần còn coi được, nhưng sao tới lần thứ năm thẳng cha này vẫn không vừa lòng.

Trong mắt anh hiện lên ý cười:“Không muốn thử nữa thì thôi, cứ như vậy đi.”

Xem ra tôi nên sớm tức giận với anh mới phải, càng chiều anh, anh lại càng quá đáng, đúng là bị Tô Ngưng làm hỏng hết rồi.

Anh nắm lấy tay tôi, nói với bà cô chủ nhiệm:“Đem tất cả chỗ quần áo tôi vừa chọn gói lại để lên xe.”

Nói xong, túm cổ tôi lôi ra ngoài.

“Hoa Thần, đợi đã.”

Hoa Thần quay đầu:“Tô Thiên Thiên, em vẫn chưa đủ phiền à? Còn muốn thế nào nữa?”

Tôi chỉ xuống chân của mình:“Tôi đang đi dép lê, chạy loạn chi sợ làm mất mặt anh thôi.”

Anh nhướn mày:“Thế sao ở bệnh viện chạy loạn mà không sợ làm mất mặt tôi?”

Bầu môi, hợp tình hợp lý nói:“Bệnh viện ít người, bên ngoài nhiều người. Hơn nữa ở trong bệnh viện chỉ mỗi mình tôi chạy loạn, sẽ không làm mất mặt anh.”

Hoa Thần nhéo má tôi một cái:“Đừng là chịu thua em. Đi thôi, chúng ta đi chọn giày.”

Đi vào cửa hàng, Hoa Thần chỉ vào một đôi giày rất cao rất nhỏ:“Lấy một đôi số 36.”

Tôi tròn mắt há hốc mồm nhìn anh:“Quá cao, sẽ đau chân lắm.”

Anh không thèm quay lại nhìn tôi:“Em đi chậm một chút là được.”

Nhất thời không biết nói gì, đi đôi giày kia vào tôi mới hiểu được thế nào gọi là bước được nửa bước cũng khó, Hoa Thần chết tiệt tự dung kéo tôi đi nhanh như vậy, tôi phải dùng hết sức chạy mới đến được chỗ anh, anh ta cố ý, biết rõ tôi đi giày cao sẽ không đi nhanh được, lại còn kéo tôi đi nhanh như vậy, cái tên xấu xa này.

“Ai ui, chân tôi đau.”

Tôi ngồi xồm trên mặt đất giương cờ kháng nghị, Hoa Thần quay đầu, bày ra một bộ dáng không liên quan đến mình:“Tô Thiên Thiên, thực sự tôi không chịu nổi em nữa rồi, em không thấy phiền nhưng tôi thấy phiền.”

Cái tôi cần chính là kết quả này, tôi muốn anh không chịu nổi tôi nữa, chủ động ném tôi đi:“Tôi cũng biết là mình đã làm phiền anh rất nhiều, chỉ bằng để tôi về nhà làm phiền mẹ tôi đi.”

“Con gái bất hiếu, mẹ em đã hơn bốn mươi tuổi rồi, sao có thể chịu được cái tình phiền phức của em đây, tôi đành chịu thiệt một chút vậy.”

Tức điên lên được, sao lại có loại người như anh chứ, một đằng chê tôi phiền, một đằng còn nói mình phải chịu thiệt thôi.

Hoa Thần không tốn tí sức nào kéo tôi khỏi mặt đất:“Tô Thiên Thiên, chơi tôi xong rồi lại muốn bỏ đi? Đơn giản như vậy sao?”

“Không phải anh cũng chơi lại tôi rồi à? Thế nào chỉ trách một mình tôi?”

“Em đã chơi tôi tận mấy lần, đầu tiên là hôn lên mặt tôi, sau đó lại muốn tôi mua đồ lót giúp em, ghê tởm hơn là dám cắn lên má tôi, lúc cãi nhau lại còn gọi tôi là Tiểu Thần Thần, em nói tôi phải phạt em thế nào đây?”

“Anh không cho, tôi nào dám chơi anh? Hơn nữa, tôi chơi anh thì anh chỉ cần tức giận bỏ tôi đi là được, sau này tôi không dám chơi anh, cũng không còn cơ hội chơi anh nữa.”

“Ý em là em chơi tôi là lỗi của tôi?”

“Đương nhiên là lỗi của anh a, dù sao tôi cũng đúng, đánh một lần trả một lần.”

“Câm miệng, bây giờ em cứ mạnh mẽ đi, tối nay em sẽ biết mình sai thế nào.”

.....

Tôi nhất định phải tìm được cơ hội chạy trốn, thứ cần chuẩn bị đầu tiên chính là tiền xe, về phần tiền xe ở đâu ra, đương nhiên là tìm Hoa Thần rồi.

Trên xe, tôi sờ khắp người Hoa Thần, cuối cùng cũng moi được ví tiền ra, trong ví có rất nhiều thẻ, còn có một tập tiền màu hồng rõ là dày, móc chỗ tiền hồng đó ra ngoài.

Do dự vài giây, thôi thì để lại cho anh ta hai tờ đi, bỏ hai tờ tiền lại.”Hoa Thần, hai trăm tệ này là tiền tiêu vặt của anh, còn lại là của tôi.”

Chỗ tiền còn lại đặt trên tay tôi, vì không mang ví, tôi chỉ có thể để trong túi áo, khổ nỗi túi lại không đựng hết được.

Hoa Thần cười khẽ ra tiếng:”Túi nhỏ quá à? Có cần tôi giúp không?”

Bỏ đi, không nên lấy nhiều như vậy:”Chúng ta đổi đi, hai trăm này là tiền tiêu vặt của tôi, còn lại cho anh.”

Giữ lại hai tờ, nhét hết xấp tiền còn lại vào trong ví tiền của anh.

Hai trăm tuyệt đối đủ tiền xe, tôi không muốn để quá nhiều thứ linh tinh trong túi áo.

“Em chắc chắn hai trăm là đủ rồi?”

“Không đủ thì tôi lại lấy tiền trong ví anh ra.”

Anh nhéo lên mặt tôi một cái:”Chưa từng thấy người phụ nữ nào ngốc như em, túi áo của em tuy nhỏ, nhưng muốn đựng hơn mười tờ cũng không thành vấn đề đâu.”

Kì dị nhìn anh:”Từ trước tới nay tôi chưa từng nói rằng mình thông minh nha.”

Anh mang tôi đến một nhà hàng Trung Quốc truyền thống, sau khi ngồi xuống, người phục vụ đưa thực đơn tới, Hoa Thần tự ý quyết định:”Một phần cháo gan thịt lợn nạc.”

“Anh phục vụ à, chờ một chút.”

Người phục vụ đi rồi, để biểu thị kháng nghị, không thêm chú ý tới hình tượng vườn người ra khỏi bàn, tức giận nhìn Hoa Thần:”Tôi không muốn ăn cháo, tôi muốn ăn cơm.”

Hoa Thần thần nhiên liếc tôi một cái:”Nhiệt độ cơ thể em vẫn chưa hạ, chỉ được ăn cháo.”

Giơ tay lên sờ sờ trán, quả thật hơi nóng:”Ai nói bị ốm thì không thể ăn cơm? Anh rõ ràng là đang ngược đãi tôi, tôi phải ăn cơm.”

Trên trán anh vạch rõ mấy đường đen sì:”Đồ phụ nữ không biết tốt xấu, muốn ăn cơm thì chờ hạ sốt rồi tính.”

Tôi ngồi thẳng lưng:”Vậy ý của anh là nhất định phải ngược đãi tôi?”

Ngày đó còn nói tôi rất gầy, phải ăn nhiều cơm một chút, bị anh ta ngược đãi như thế này không muốn gầy cũng khó.

“Chờ nhiệt độ cơ thể em trở lại bình thường thì ăn cơm, bây giờ chỉ được ăn cháo.”

“Vậy tôi một bên húp cháo một bên nhìn anh com đúng không?”

“Tôi đã ăn rồi.”

“Hoa Thần, đối xử với tôi như vậy, anh không có cảm giác tội lỗi à?”

Anh không thêm đề ý tới tôi, tôi cảm thấy mất mặt nên cũng không nói nữa, mắt đảo xung quanh, phía này cũng có cửa, chỉ cần anh đi ra là tôi có thể chạy trốn, trước tiên cứ làm đầy bụng đã, tí nữa chạy sau.

Vài phút sau, phục vụ mang cháo tới, nhìn bát cháo nóng hôi hổi khiến tôi đột nhiên cảm thấy thực tại thân, biết rõ tôi đối anh lại không chịu cho tôi ăn cơm, bát cháo nóng thế này, cũng chỉ sau mười hai mươi phút là lạnh ngắt.

Điện thoại anh vang lên, anh liếc nhìn tôi một cái:”Tôi đi tiếp điện thoại, chờ tôi ở đây.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu:”Được, anh đi đi.”

Sau khi anh bỏ đi, tôi lặng lẽ đi ra ngoài bằng cửa bên này, vừa ra khỏi cửa tôi liền cởi giày, con đường này đúng là không phải dành cho người đi mà, khiến chân của tôi vừa đau nhức vừa ê ẩm, nếu biết thế này tôi đã chọn một đôi giày thuận tiện để đi rồi.

Đây là chỗ quái quỷ nào vậy nhỉ? Đến một chiếc taxi cũng không có, tôi tiếp tục đi về phía trước.

“Ô Thiên Thiên, em còn muốn đi bao xa nữa?”

Không hề suy nghĩ, thốt lên:”Đi khỏi cái nơi quái quỷ này là được, sau đó bắt taxi về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Ước định nửa năm

À? Tôi quay đầu lại, Hoa Thần đang ngồi trên xe, cách tôi chưa đầy ba mét.

Bây giờ tôi không rõ liệu mình có chạy được không, hơn nữa cũng không thể chạy nhanh bằng xe của anh, tìm cơ hội khác vậy, tốt nhất là làm anh mất hết kiên nhẫn rồi thả tôi đi.

Không còn cách nào khác, lập tức đi về phía anh, mở cửa lên xe ngồi:”Đưa tôi về nhà.”

Anh nhướn mày:”Em bỏ trốn tôi còn chưa tính sổ, bây giờ lại còn muốn chỉ huy tôi?”

“Anh ngược đãi tôi, đương nhiên tôi phải chạy, chẳng lẽ phải ngu ngốc đứng đây cho anh ngược đãi à?”

Tôi vốn không sai, ở cái nơi qui quái không có lấy một chiếc xe taxi này, anh tới thực tốt, có thể đưa tôi về nhà.

“Tôi nói em đang bị ốm không được ăn cơm, khi nào khỏi tự nhiên sẽ có cơm ăn.”

“Không, tôi phải về nhà báo mẹ nấu cơm cho tôi ăn, nhất định không ăn cháo.”

“Tô Thiển Thiển, tại sao trước kia tôi không phát hiện ra em lại tùy hứng như vậy nhỉ?”

“Tôi từ trước tới nay đều như vậy, anh với tôi không thân không quen, đương nhiên là không biết rồi.”

Lừa giận trong mắt anh trào lên:“Tô Thiển Thiển, em được lắm, lợi hại hơn tưởng tượng của tôi nhiều. Nếu hôm nay tôi không đưa em về thì sao?”

Không thêm để ý nhìn ra phía ngoài xe:“Được thôi, anh không đưa tôi về cũng chẳng sao, tự tôi bắt xe về.”

Nói xong, mở cửa xuống xe, Hoa Thần kéo tôi lại:“Hoa tổng còn cái gì muốn phân phó sao ạ? Nếu không có gì thì xin anh buông tay ra, tôi không có thời gian đâu.”

Tay anh vươn về phía tôi, phàn xạ có điều kiện lùi về đằng sau:“Không ngờ Hoa tổng lại có sở thích như vậy, chắc mặt của tất cả nữ nhân viên trong tập đoàn Hoa thị đều bị ngài sờ hết rồi.”

Có lẽ không gian bên trong xe quá nhỏ, tay anh rất nhanh đã chạm vào mặt tôi, nhẹ nhàng nhéo một cái, trong mắt đầy ý cười:“Sao thế? Ghen à?”

Gạt tay anh ra:“Thôi đi, bây giờ mới thấy anh thực tự kỷ, Tô Ngưng thích anh, đáng tiếc Tô Thiển Thiển tôi lại thấy chướng mắt.”

Đúng vậy, tôi không thích anh, cũng không thể thích anh, thích anh chính là một vở bi kịch. Vở bi kịch này xuất hiện ở trên người Tô Ngưng là đủ rồi. Có lẽ sức chịu đựng của Tô Ngưng rất lớn, biết anh có người phụ nữ khác mà vẫn đối xử tốt với anh, nếu là tôi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ. Trong mắt tôi, tình yêu là một vở một, trái tim không thể phản bội, thân thể cũng không thể phản bội, nếu bị phản bội, tình yêu sẽ không còn hoàn mĩ nữa, phản bội sẽ khiến tình yêu tan vỡ, cuối cùng chỉ chuốc lấy một tấn bi kịch.

Hoa Thần cười cười:“Thấy tôi chướng mắt có nghĩa là mắt em không được minh mẫn.”

Đột nhiên phát hiện ra lúc anh cười trong rất đẹp, trước kia rất ít khi thấy anh cười, vậy nên bây giờ mới nhận ra:“Hoa Thần, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Nói.”

Tôi quan sát sắc mặt anh, cẩn thận hỏi:“Hiện tại anh có mấy cô người tình? Tại sao họ không quán anh?”

Miệng anh khẽ nhếch, nhéo mạnh lên mặt tôi một cái:“Có vài người, nhưng hiện tại chỉ còn một mình em. Có thể được tôi bao dưỡng hơn nửa năm em là người đầu tiên, cũng là ngoài ý muốn.”

Theo lời anh nói thì hẳn là anh có không ít phụ nữ, cũng không tới nửa năm, không phải là vì mắc bệnh nên mới bị vứt bỏ đấy chứ? Kinh khủng quá, hôm nào tôi phải tới bệnh viện kiểm tra xem có bị mắc bệnh AIDS không mới, phải cẩn thận, thật cẩn thận:“Tại sao mấy cô ấy không được nửa năm?” được (Na: Lay chị (__ __)?! em chịu chị rồi. Thiển: *bầu môi* biết đâu đấy,phải thể mới chắc chắn được, Tiểu Thần Thần nhớ??

Thần: Cầm miệng!

Na: Tôi là đại phân cách hòa bình...nà nà na~)

Tay anh mân mê khắp mặt tôi, lướt qua khoe miệng tôi:“Bởi vì họ không quán được trái tim của chính mình, nên bị vứt bỏ. Tô Thiển Thiển, không được yêu tôi, yêu tôi sẽ bị vứt bỏ, nếu em không muốn bị như thế, thì hãy quán chặt trái tim mình vào.”

Có chuyện tốt thế này à? Tôi phải thử xem, dù sao nói dối nhiều rồi, thật hay giả cũng chẳng có gì khác biệt:“Hoa Thần, hình như em thực sự thích anh rồi, làm sao bây giờ?”

Độ cong nhếch lên trên miệng anh càng lúc càng sâu, anh không nói gì, lẳng lặng nhìn tôi.

Ra vẻ thâm tình nhìn anh, tiếp tục nói những lời trái lương tâm:“Từ nhỏ em đã rất nghèo, vì vậy ngay từ lúc đó em đã muốn khi lớn lên sẽ được gả vào trong nhà giàu có hoặc đi theo đại gia. Mục tiêu lúc đầu của em vốn là Hạ Mộc Lão, sau lại phát hiện hẳn không gần nữ sắc, mới chuyển hướng sang anh. Vì khiến anh chây ỳ, em mới hôn anh, kỳ thật em đã quan sát anh rất lâu, mỗi lần tới Duy Đồ anh chỉ ngồi ở lô ghế số 1, em còn biết anh là ông chủ của quán bar đó.”

Sắc mặt anh tối sầm, ngón tay thon dài nâng cằm của tôi lên:“Nói tiếp.”

“Nhìn bộ dạng anh đẹp trai như vậy, trong nhà lại có tiền, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của em,em vốn tưởng rằng anh rất khó cắn câu, cho nên chuẩn bị sẵn ba mươi sáu kế câu dẫn anh. Ai dè vừa mới hôn một cái anh đã chạy theo em rồi, ba mươi sáu kế còn chưa sử dụng đến mà anh đã cắn câu rồi, khiến lòng em ít nhiều cũng cảm thấy thất vọng a~.”

Sắc mặt Hoa Thần lại càng đen hơn:“Ít diễn trò ở trước mặt tôi thôi, với trình độ của em mà đòi diễn kịch với tôi à? Kieps sau nhé!”

Kieps sau tôi không muốn quen anh, đời này thua trong tay anh, kieps sau tôi nhất định không muốn gặp lại anh.

Cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, thất vọng nhìn anh:“Tiểu Thần Thần, anh nói những lời này làm tổn thương người ta nha, nếu em không thích anh thì sao phải để bao cao su ở tủ đầu giường khách sạn? Em chính là muốn Tô Ngưng phát hiện ra, muốn ảnh hưởng tới tình cảm của hai người, nhưng ai ngờ giữa đường Hạ Mộc Lão lại nhảy ra phá bình.”

Anh nhéo một cái lên mũi tôi:“Tôi nhớ rõ tối hôm đó em không nói như vậy.”

“Lúc đó anh nói rằng mình thích phụ nữ ngoan hiền, đương nhiên em phải diễn kịch như vậy, nhưng bây giờ đã bị lộ chân tướng, em còn cái gì che giấu đây?”

“Cho dù em có ba hoa chích chòe gì nữa tôi cũng không tin, tốt nhất là em nên ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không so đo chuyện hai ngày nay.”

“Anh thích gì thì đó là chuyện của anh, tôi không thêm quan tâm. Bây giờ đưa tôi về bệnh viện.”

“Đi ăn cái gì trước đã.”

“Không, về bệnh viện trước, tôi sợ mình bị nhiễm bệnh AIDS, phải về kiểm tra đã.”

Mặt Hoa Thần xanh mét, trong mắt lộ ra vẻ tức giận, nắm lấy cằm tôi, hung dữ nói:“Thế thì em đã sớm nhiễm bệnh AIDS từ sáu tháng trước rồi, cho dù có chết, em cũng chỉ có thể chết cùng một chỗ với tôi, bệnh AIDS không có cách nào chữa được, dù không chết cũng phải chịu đủ loại dày vò.”

“Tôi không muốn chết với anh, muốn chết thì anh đi mà tìm Tô Ngưng, tôi không muốn chết, thứ lỗi không thể phụng bồi.”

Anh buông tay ra:”Đồ ngốc, em cho rằng cứ có nhiều phụ nữ là bị mắc bệnh AIDS hả? Suy nghĩ đơn giản như vậy sao có thể đổ vào Thánh Hoa được nhỉ?”

Tôi vào được Thánh Hoa bằng chính thành tích của mình! Không thèm nhìn anh, xem ra anh định bỏ đói chết tôi, biết rõ tôi đói mà còn lằng nhằng lâu như vậy:”Tôi phải ăn cơm, không muốn ăn cháo.”

“Nếu em muốn kết thúc thì cũng được.”

Tôi lập tức quay đầu lại nhìn anh:”Có ý gì?”

Ánh mắt anh lờ về phương xa, trong mắt trống rỗng vô hồn:”Bây giờ là giữa tháng 10, qua nửa năm, đến giữa tháng tư, nếu vẫn không tìm thấy lí do tiếp tục, chúng ta liền chấm dứt, như vậy đối với em cũng công bằng.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Không mang được hạnh phúc

Nửa năm, vẫn còn nửa năm nữa:”Vậy bản hợp đồng kia có hiệu lực không?”

“Nếu không tìm thấy lí do tiếp tục thì bản hợp đồng kia cũng hết hiệu lực, nếu tìm được lý do, hợp đồng vẫn sẽ có hiệu lực.”

“Vẫn phải làm thế thân à? Tôi không muốn giả vờ ngoan hiền nữa, tôi chỉ là Tô Thiển Thiển.”

“Em chỉ cần là Tô Thiển Thiển là được.”

“Tốt, nửa năm thì nửa năm.”

Tôi không tin trong vòng nửa năm mình có thể thích anh, sẽ không rời bỏ anh, nếu là Hoa Thần trước kia có lẽ còn có thể hấp dẫn tôi, nhưng hành động của anh hai ngày nay đã khiến tôi vô cùng căm phẫn, không cho tôi chạy, không cho tôi ăn cơm, loại hành động thực sự quá độc ác.

“Tôi muốn ăn cơm.”

“Được.”

“Tôi không muốn ở biệt thự.”

“Được.”

Quái dị nhìn anh, tại sao lại trở nên dễ nói chuyện như vậy:”Anh không phải đi làm à?”

“Tôi là tổng giám đốc, tôi không đi làm cũng không ai dám nói.”

Buổi tối trở về biệt thự, hai người đều có tâm sự nằm trên giường, anh nói:”Thiển Thiển, tại sao em không thích nơi này?”

“Tôi không thích, căn biệt thự này không có lấy một cảm giác an toàn, u ám, rất quý dị.”

“Chưa thấy ai như em, ngại biệt thự quá lớn. Em quá dễ dàng thỏa mãn, phụ nữ phải có dã tâm mới tốt.”

Tôi không muốn làm một người phụ nữ có dã tâm, sống như vậy quá mệt mỏi. Tôi thấy làm một người phụ nữ bé nhỏ dễ thỏa mãn, có thể ngẫu nhiên tùy hứng một chút, thi thoảng làm nũng một chút, không tranh cái gì, cũng không đoạt cái gì. Chỉ cần tìm được một người nguyện ý bao dung sự tùy hứng của tôi, yêu thương tôi, cưng chiều tôi là đủ. Tôi không cần người ấy cho tôi một cuộc sống giàu có, chỉ cần lúc tôi khóc có anh ở đó để dựa vào, khi tôi có đơn ở bên cạnh tôi, khi tôi khổ sở an ủi tôi, khi tôi gặp khó khăn luôn đứng bên cạnh tôi.

Người đó không thể là Hoa Thần, những thứ đó anh không làm được, người anh cần không phải là một người phụ nữ nhỏ bé như tôi, mà giống như Tô Ngưng, một người phụ nữ mạnh mẽ có gia thế.

Cho dù đứng dưới góc độ nào, tôi và Hoa Thần cũng không hợp, người anh cần không phải là tôi, hơn nữa hạnh phúc của tôi anh cũng không đem lại nổi.

“Mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, tôi không muốn làm một người phụ nữ có dã tâm, tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình thường thân nhiên, bình thường thân nhiên mới là hạnh phúc.”

“Không có một người đàn ông nào cam tâm sống một cuộc sống bình thường, hạnh phúc em muốn không ai cho nổi, phụ nữ có dã tâm mới tốt, mà dã tâm của đàn ông là thiên tính, từ khi sinh ra đã có rồi, tất cả những người đàn ông chưa từng trải qua sóng to gió lớn đều có dã tâm.”

Tất cả đàn ông đều có dã tâm sao? Vậy thì tôi tự dựa vào chính mình, không ai nguyện ý sống cùng tôi một cuộc sống bình thân thì tôi tự sống, tôi không tin tôi không sống nổi.

Không, người đàn ông không có dã tâm cũng có, chẳng phải chính là chú Từ đó sao? Ông vì mẹ tôi mà ở một khu nhà nhỏ bé, một cuộc sống quá bình thân:”Thẩm Phong không có, tôi có thể đi nơi khác tìm, chắc chắn sẽ tìm được một người mang đến hạnh phúc cho tôi, tôi không tin tất cả đàn ông đều giống như anh nói. Cho dù không tìm thấy cũng không sao, tôi sẽ sống với một người phụ nữ giống tôi, nương tựa vào nhau, cho nhau ấm áp.”

“Em bây giờ vẫn còn nhỏ, qua vài năm nữa em sẽ hiểu. Bây giờ em dễ dàng thỏa mãn, vài năm qua đi, em sẽ cảm thấy phòng ở quá nhỏ.”

“Em đã không thích ở biệt thự, vậy ở trong một căn hộ đi, mai tôi sẽ bảo Giã Minh đưa em tới đó.”

Chỉ cần có thể chuyển ra khỏi nơi quái này là ok, chuyển đến một căn hộ nhỏ tôi còn cầu không được nữa là.

“Ừ.”

“Ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải tới trường.”

Tôi ngồi bật dậy, hai ngày nay không tới trường, điện thoại cũng tắt hai ngày nay, xong rồi.

Lập tức nhảy xuống giường, còn chưa bước được bước nào đã bị anh kéo lại:”Hon nửa đêm em dậy để làm gì? Đến trường? Đừng quên chỗ này không bắt được xe đâu.”

Xong rồi, nói không chừng bọn Tử Kiềm tương tôi mất tích, nếu bọn nó báo cảnh sát thì chết rồi, hơn nữa nơi này không có xe, ngày mai tôi đến trường bằng cách nào đây.”Nhưng mà...”

“Đồ ngốc, Già Minh đã xin phép giúp em rồi, bây giờ ngoan ngoãn đi ngủ, ngày mai tôi đưa em đến trường.”

Đã xin phép giúp tôi, lại không chịu nói sớm, làm tôi sợ muốn chết.

Vẫn là Già Minh cẩn thận, suy nghĩ chu đáo.

Hôm sau Hoa Thần đưa tôi đến cửa Bắc của trường liền dừng xe, cửa Bắc tương đối ít người qua lại, bình thường sinh viên đều đi cửa Đông.

Mấy hôm trước đã công khai tôi là người yêu của Hạ Mộc Lạc, thật không dám tưởng tượng nếu cảnh này bị chụp thì sẽ có hậu quả gì, chuyện Hạ Mộc Lạc đã đủ rắc rối rồi, nếu đại nhân Hoa Thần xuất hiện, thực không biết phải nói thế nào cho rõ, người tiếp theo tới tìm tôi có thể là cha Hoa Thần cũng nên.

Sau khi xuống xe, mới đi được vài bước, phía sau đã truyền tới giọng nói của Hoa Thần:”Quay lại.”

Tôi nhìn bên trái, ngó bên phải, chắc chắn không có ai nhìn về hướng này mới quay trở lại:”Có chuyện gì?”

Hoa Thần thần nhiên nhìn tôi một cái:”Sau này tốt nhất đừng nói muốn ở biệt thự, hủy bỏ tư cách ở biệt thự của em. Bắt đầu từ hôm nay em ở tại khu A, tòa lầu 2 , số nhà 1303, khu chung cư Tĩnh Hải, đồ đạc của em Già Minh sẽ mang tới.”

Nói xong, anh đưa một chùm chìa khóa với một cái thẻ. Tôi im lặng tiếp nhận chìa khóa và thẻ, chùm chìa khóa rất đơn giản, chỉ dùng một cái vòng móc các chìa lại với nhau, còn cái thẻ hình như là thẻ VIP của chỗ nào đó, không rõ nên hỏi:”Cái thẻ này có tác dụng gì?”

Anh nhìn tôi từ đầu tới chân, trong mắt lộ vẻ bất mãn:”Chỉ hôm qua tôi đưa em đi, chỉ cần có cái thẻ này, tất cả đều miễn phí.”

Tôi còn chưa kịp nói gì anh đã đi.

Bỏ chìa khóa và thẻ vào trong túi xách, trong lòng cực kì thoải mái, cuối cùng cũng có thể chuyển ra khỏi chỗ quí quái kia.

Khu chung cư Tĩnh Hải cách trường không xa, lúc vừa mới xây xong, bắt đầu phiên giao dịch nhà đất thì khắp trên trời dưới đất ở thành phố Thẩm Phong này đều có quảng cáo của nó, tuy rằng tôi không quan tâm đến chuyện này, nhưng cái biển quảng cáo như đ

Bạn đang đọc truyện *Người Tĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Gặp lại Hạ Mộc Lạc

Ba người chúng tôi đều là fan hâm mộ của Mạc Khoa, phim có Mạc Khoa diễn chúng tôi phải xem đi xem lại mấy lần, những bài Mạc Khoa hát chúng tôi đều thuộc lòng. Nhưng mà bây giờ đã là buổi chiều, về xem livestow bắt đầu được bán ra từ lúc sáng sớm, bây giờ có biết cũng vô dụng.”Fan của Mạc Khoa không phải chỉ có chúng ta, về vào cửa chắc chắn đã hết rồi. Hay chúng ta về nhà xem trên TV đi, cũng không khác xem trực tiếp lắm đâu.”

Nhiệm Nhiệm bỏ tay ra, cười bí hiểm. Sau đó lấy tấm vé xem livestow quý giá từ túi xách ra, cầm trong tay quơ quơ:”Tớ phải xếp hàng rất lâu mới mua được đấy. Vốn dĩ không cần phải xếp hàng vất vả như thế, cha tớ bảo để ông ấy chuẩn bị cho, nhưng lại cảm thấy làm như vậy thực không có thành ý gì hết, Mạc Khoa là thần tượng của tớ, vì Mạc Khoa tớ nguyện ý xếp hàng.”

Đối với lời của nó, tôi không nói gì.

Không biết từ lúc nào Mạc Khoa đã được tấn phong lên chức thần tượng, nhớ rõ hồi trước thần tượng của nó là Chu Ân Lai (một chính trị gia nổi tiếng của TQ, từng nắm chức Thủ Tướng), lúc đó học trung học trên sách vở của nó đều viết mấy chữ:”Lấy thành công của bác Chu làm mục tiêu phấn đấu, đánh bọn Nhật tề ra quân.” Còn Mạc Khoa, tôi chỉ thích phim hán đóng, thích nghe hán hát, nhưng làm thần tượng thì chưa đủ tư cách.

Không biết tại sao, Nhiệm Nhiệm nhất quyết bắt chúng tôi phải đi đường cửa Bắc.

Tới cửa Bắc thấy xe Hạ Mộc Lạc đang đỗ ở dưới cây, tôi mới hiểu được ý đồ của Nhiệm Nhiệm, nó cũng vì tránh bị nghi ngờ a.

Hạ Mộc Lạc nhìn chúng tôi mỉm cười, khiến tôi đột nhiên có cảm giác muốn chạy, sợ mình sẽ bị nhiễm mùi của hắn, những lời Hoa Thần nói tôi đều hiểu rõ, thứ cần chú ý tôi vẫn phải chú ý một chút.

Nhưng bàn tay Nhiệm Nhiệm vẫn đang nắm chặt lấy tay tôi, khiến tôi không biết nên buông ra thế nào, nếu không có lý do buông ra, nhất định sẽ làm nó tổn thương:”Nhiệm Nhiệm, chỉ có 3 vé, tớ không đi.”

Nhiệm Nhiệm nắm chặt tay, cười gian:”Tuy rằng lúc mua vé vẫn chưa biết cậu hẹn hò với anh tớ, nhưng mà tớ đã sớm chuẩn bị rồi, mua bốn vé.”

Lúc ấy tôi thực sự rất muốn xông lên đánh nó, nó mua nhiều hơn một vé làm gì, thực hại chết tôi mà.

Tôi đứng yên tại chỗ, tiến không được mà lùi cũng không xong. Nhiệm Nhiệm đứng bên cạnh tôi, nhìn chăm chăm vào tôi giống như đang nhìn bảo vật quốc khố vậy.

Do dự hồi lâu vẫn không tìm ra được lý do nào tốt, chỉ có thể hy sinh Tử Kiềm a, tình cảm mười mấy năm hẵn là sẽ không để ý chút việc nhỏ này đâu ha.”Nhiệm Nhiệm, tớ không đi, cậu cần nhiều thời gian ở riêng với Tử Kiềm, cần bồi dưỡng tình cảm, tớ không làm bóng đèn đâu.”

Mặt Nhiệm Nhiệm đỏ lên, nói thầm vào tai tôi:”Thiên Thiên, cậu nói đúng nha, cần bồi dưỡng tình cảm, ở cùng nhau lâu một chút. Tối hôm qua Tử Kiềm đã đồng ý hẹn hò với tớ, nhưng tớ cảm thấy cậu ấy thích tớ không giống tớ thích cậu ấy, cho nên phải ở bên cạnh nhau nhiều hơn, tình cảm mới có thể liên tục tăng cường được.”

Hành động nhanh như vậy khó trách không thấy bọn họ xấu hổ.

Nhưng lòng tôi vẫn rất vui vẻ, thực sự hy vọng Nhiệm Nhiệm và Tử Kiềm có thể hạnh phúc.

“Hai người mới bắt đầu hẹn hò, tớ càng không nên làm bóng đèn.”

Không ngờ nó giữ chặt lấy tay tôi:”Thiên Thiên, cậu thê đi, cậu đi rồi mới có bóng đèn.”

“Nhưng mà... tớ đã đồng ý với Hiền nhi là sẽ đến nhà chị ấy ăn cơm. Tớ đi rồi chẳng phải sẽ không còn bóng đèn sao?”

Nó giữ chặt tay tôi, vẻ mặt chờ mong: “Thiên Thiên, cậu đi rồi anh tớ sẽ trở thành bóng đèn a, cậu à bạn gái anh ấy, có cậu ở bên anh ấy sẽ không quấy rối tớ và Từ Kiềm. Thiên Thiên, vì hạnh phúc của bạn tốt cậu hy sinh một chút nha, nghỉ đi, nếu cậu đi rồi, không ai chăm sóc anh tớ, thì sự chú ý của anh ấy chẳng phải sẽ đáp lại toàn bộ trên người tớ và Từ Kiềm sao? Còn cơm của chị kia thì lần sau ăn cũng được mà.”

Nhiệm Nhiệm thâm tình chờ mong làm tôi không nở cự tuyệt, nhìn về phía Hạ Mộc Lão, hẳn và Từ Kiềm không biết đang nói gì, cả hai người đều có biểu tình quái dị nhìn tôi và Nhiệm Nhiệm” Nhiệm Nhiệm, chỉ lần này thôi đây. Sau này các cậu cứ hành động một mình đi, tớ không muốn làm kỉ đã cản mũi, đợi đến khi tớ muốn làm rồi, hai người đừng mơ có thể đuổi tớ đi a.”

Nhiệm Nhiệm hôn lên mặt tôi một cái: “Thiên Thiên, tớ biết cậu tốt nhất mà.”

Sau khi hôn xong, nó cẩn thận nhìn lên Hạ Mộc Lão, vỗ vỗ ngực: “May mà anh không nhìn thấy.”

Tôi không nói gì, để mặc cho nó cầm tay tôi đi đến chỗ Hạ Mộc Lão, tôi biết có giải thích cũng chỉ là dư thừa, Nhiệm Nhiệm đã cho rằng tôi và Hạ Mộc Lão là một đôi, đôi khi giải thích là che dấu, càng nói không có, lại càng có, chẳng những không thể làm sáng tỏ vấn đề, còn khiến hiểu lầm càng nặng thêm. Nếu đã đi tới bước này, cũng chỉ có thể tiếp tục, cho dù tất cả đều chỉ là đối trả.

Ăn cơm chiều xong tôi sẵn vận động thì đã thấy người tập nập, lúc ấy còn chưa tới bảy giờ, mới nhận ra chờ đợi khổ sở như vậy, bốn phía nhao nhao ầm ĩ.

Đến bảy giờ, sau khi Mạc Khoa lên sân khấu khắp nơi đều vang tiếng: “Mạc Khoa, Mạc Khoa.” Thanh âm quá lớn, đỉnh tai nhức óc vô cùng, tôi khó chịu che lỗ tai lại, Nhiệm Nhiệm cực kì hưng phấn, hoan hô cổ vũ cùng mọi người, nhưng trong lòng tôi không có lấy một chút vui vẻ nào, ngược lại còn cảm thấy khó thở.

Hạ Mộc Lão tiến lại gần: “Thiên Thiên, làm sao vậy?” Có lẽ vì hẳn rất nổi tiếng ở Thẩm Phong nên mới nói nhỏ, sau khi xuống xe còn đeo kính râm, tăng thêm vài phần bí ẩn.

Lắc lắc đầu, che ngực: “Tôi không sao, chỉ tại ồn ào quá thôi.”

Hạ Mộc Lão vỗ vỗ đầu Nhiệm Nhiệm, nó quay đầu lại cảm tức nhìn hẳn, gầm nhẹ ra tiếng: “Hạ Mộc Lão, anh không thấy thần tượng của em lên sân khấu rồi à. Sao phiền thế!”

Hạ Mộc Lão không tức giận nói: “Thiên Thiên có chút không thoải mái, anh mang cô ấy ra ngoài hít thở không khí.”

Nói xong, nắm tay tôi đi ra ngoài.

Sau khi đi ra khỏi sân vận động, Hạ Mộc Lão vẫn chưa có ý dừng lại, tôi cũng đi về phía trước theo hẳn, hai người hiểu nhau không nói gì, duy trì yên lặng.

Không khí bên ngoài trong lành hơn nhiều, hô hấp cũng thuận hơn, cố gắng không để ý tới mười nhón tay đang nắm chặt vào nhau kia, cúi đầu nhìn mặt đường.

Hồi trước, tôi rất sợ không khí quá yên lặng. Nhưng mà bây giờ tôi lại cảm thấy hai chúng tôi yên lặng thì tốt hơn.

Bàn tay to lớn của hẳn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của tôi, nhưng tay của hai chúng tôi đều lạnh, nên ở cùng một chỗ lâu như vậy vẫn không có chút ấm áp nào, không biết là do hẳn máu lạnh, hay là do tính cách của tôi quá lạnh nhạt.

Lần đầu tiên cảm thấy chúng tôi cùng là một loại người, lần đầu tiên ở bên cạnh hẳn mà không cảm thấy áp lực, lần đầu tiên cảm thấy hẳn thực gần gũi bình dị.

Thường nói cô gái nào có bàn tay lạnh là vì không có ai yêu thương, Hạ Mộc Lão lại không phải là phụ nữ, vậy bàn tay của hẳn lạnh lẽo có phải là vì không được ai yêu thương không?

Hạ Vô Xá không phải là người yêu trẻ con, thời thơ ấu của Hạ Mộc Lão hẳn cũng tràn đầy một màu xám, hơn hai mươi tuổi đã phải thừa kế tập đoàn Hạ thị chắc hẳn cũng rất mệt mỏi, tuy nói có Hạ Vô Xá làm hậu thuẫn nhưng nhất định cũng có áp lực.

Không biết qua bao lâu hẳn mới mở miệng: “Thiên Thiên, cha anh nói đã đến tìm em, tuy rằng ông ấy không nói cho anh biết hai người đã nói cái gì, nhưng anh cũng có thể đoán được, cho dù có nói gì thì cũng biểu thị ý của một mình ông ấy thôi, ông ấy tìm em khi anh không biết gì, chúng ta đều có lập trường của mình, có một số việc em chỉ cần kiên trì với quyết định của mình là được rồi, đừng làm anh lo lắng.”

Tôi đương nhiên biết anh không biết cha anh tới tìm tôi, cũng hiểu anh có lập trường của anh, nhưng nếu tôi tiếp tục diễn, thì vở kịch này đến bao giờ mới kết thúc được đây? Hiện tại tất cả mọi người đều biết, nếu không dừng lại, thế phải tiếp tục đến khi nào? Chẳng lẽ anh vẫn phải bảo trì độc thân? Hay là chờ anh tìm được bạn gái rồi truyền ra tin bất cá hai tay?

Tôi không muốn liên lụy tới anh, ngày đó anh đứng ra bảo vệ tôi khiến tôi vô cùng cảm kích, tôi không muốn phải nợ anh quá nhiều, nhưng bây giờ tôi nợ anh, chuyện nên đối mặt tôi tuyệt đối không trốn tránh, chuyện không nên đối mặt tôi sẽ không đối mặt. Anh đã biết chúng ta đều có lập trường của riêng mình, đều có cuộc sống của mình, vì vậy có một số việc nên dừng hẳn, cho chính mình một chút không gian, đừng để bản thân quá vất vả, hay làm người khác phải khó chịu.

“Nhiệm Nhiệm nói anh chưa từng nói dối cha mình bao giờ, không ngờ anh lại khó xử như vậy, cái gì cần giúp anh đã giúp tôi, huống hồ anh còn có cuộc sống của mình, không thể lừa cha anh mãi được.”

Hạ Mộc Lão dừng bước, quay đầu lại bình tĩnh nhìn tôi: “Thiên Thiên, nói thật với anh, có phải ông ấy đã nói những lời khó nghe với em không?”

Xem ra hẳn rất hiểu cha hẳn, nhưng mà cha hẳn nói như vậy cũng là vì muốn tốt cho hẳn, giống như mẹ cái gì cũng nghĩ cho tôi, vì không muốn tôi phải đeo gánh nặng nợ nần, bà sẽ có ý nghĩ không làm phầu thuật.

Tránh ánh mắt của hẳn, khẽ cười: “Thì ra tình cảm của hai cha con anh không được tốt, hình tượng ông ấy trong lòng anh cũng không tốt, nên anh mới cho rằng ông ấy xấu như vậy.”

Hạ Mộc Lão không vừa lòng với câu trả lời của tôi, kéo mặt tôi quay về hướng hẳn, dấy mắt tràn đầy sự chân thật: “Thiên Thiên, cha anh hẳn đã nói với em rất nhiều lời khó nghe, anh sẽ giải thích. Ông ấy quen được người khác cúi đầu khom lưng, cũng quen người ta nhìn ông với ánh mắt sùng bái, dựa theo tính cách của em mà nói chắc chắn sẽ không làm như vậy, em không nói anh cũng biết cha anh sẽ không nói những câu dễ nghe, em cũng không cần cố ra vẻ thoải mái trước mặt anh, tuy rằng quen biết chưa lâu, nhưng anh đã nhìn thấu em rồi, tâm trạng của em không qua nổi mắt anh, vậy nên đừng nói dối anh, bộ mặt che dấu của em không chịu nổi một đòn của anh đâu.”

Lẽ nào hẳn là Hoa Thần thứ hai sao? Tâm trạng của tôi cũng không thể lừa được hẳn? Đúng vậy, bộ mặt che dấu của tôi không chịu nổi một đòn của bọn họ, nhưng tôi vẫn chọn tiếp tục giấu diếm, cho dù sớm đã bị hai người họ nhìn thấu.

“Lúc ở Mộ Phong anh nói tôi thích nghĩ loạn, nhưng tôi thấy anh còn nghĩ loạn hơn cả tôi, ngay cả cha mình cũng không tin tưởng. Hạ Mộc Lão, anh sẽ không cho rằng tất cả mọi người trên thế gian này đều là người xấu đấy chứ? Bao gồm cả anh?”

Lãnh đạm cười cười, chống lại ánh mắt của hẳn, hy vọng tôi có thể thành công lái sang chuyện khác, hy vọng hẳn sẽ không lảng tránh về chuyện này nữa, lời nói của cha hẳn tôi vốn đâu có để ý, huống hồ đã qua lâu rồi.

Hắn lại nắm lấy tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau tiếp tục đi lên phía trước: “Thiên Thiên, em đã không muốn nói, anh sẽ không ép em. Hơn nữa tình cảm của cha và anh thực ra rất xa lạ, em không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng tới tình cảm của cha con anh, cho dù em không xuất hiện, anh và ông ấy vẫn sẽ xa lạ như vậy thôi, chuyện này không phải một sớm một chiều là xong được, mà phải cần có thời gian bồi dưỡng. Cho nên đối với chuyện anh nói dối, em không cần phải tự trách.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Nụ hôn bên đường

Nghe xong lời hắn nói, tôi đột nhiên rất muốn ác với hắn một chút, cha hắn tìm tôi cũng là vì muốn tốt cho hắn, có cha mà không biết quý trọng tình thương của cha.”Hạ Mộc Lão, kỳ thật cha anh tốt với anh lắm”

Hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn tôi:”Đồ không biết tốt xấu, còn dám quở trách anh. Những người chỉ gặp cha anh một lần đều nói như vậy, gặp thêm vài lần nữa em sẽ biết thủ đoạn của ông ấy độc ác tới mức nào. Ngoài Nhiễm Nhiễm ra, lão già đó đối với ai cũng không lưu tình, đối với anh thì khỏi phải nói”

Quan thanh liêm còn khó dứt việc nhà, huống chi lại là việc nhà của người khác:”Nhưng tôi không muốn tiếp tục liên lụy đến anh, cha anh đã tới tìm tôi, chúng ta nên biết thời biết thế chấm dứt vở kịch này thôi”

Hạ Mộc Lão, những gì anh có thể làm đều đã làm rồi, còn lại để tôi tự đối mặt đi, dù sao đó cũng chỉ là việc sớm hay muộn. Bây giờ cùng lắm chỉ phải đối mặt với cái danh bị người yêu đá, so với tình nhân còn dễ nghe hơn.

Một bên là người con gái mệnh bạc bị người yêu ruồng bỏ, một bên là tình nhân tự bán mình đổi lấy tiền bạc, dù rằng không dễ nghe lắm, nhưng vẫn nguyện ý chọn cái đầu tiên.

Hạ Mộc Lão dùng chân, quay đầu lại bình tĩnh nhìn tôi, bị hắn nhìn hồi lâu, tôi không biết làm sao đành phải cúi đầu, hình như tôi chưa nói sai cái gì, hắn chắc sẽ không tức giận chứ.

“Tô Thiên Thiên, bây giờ anh không còn giá trị lợi dụng nữa, em muốn ném anh đi à?”

“Tôi không có ý này...” Nói chưa hết lời đã bị môi hắn ép xuống, tôi kinh ngạc mở to hai mắt, nụ hôn của hắn cũng bá đạo giống hệt con người hắn, không cho tôi bất cứ cơ hội phản kháng nào, nâng tay nhéo cằm tôi, tôi hé miệng, lưỡi hắn liền xâm nhập vào miệng tôi, cùng đầu lưỡi tôi quăn quít.

Nụ hôn đó bộc lộ cảm xúc của hắn, làm tôi biết hắn đang tức giận, tôi không dám động đậy, sợ lại chọc giận hắn.

Có lẽ là bởi vì tôi không phản kháng, lửa giận của Hạ Mộc Lão cũng bay đi chút ít, nụ hôn cũng dần dần trở nên hòa nhã, tôi nhắm hai mắt lại, cảm nhận sự dịu dàng của hắn.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng:”Mẹ, mẹ xem, chú kia đang cắn chị xinh xinh đó, chị xinh xinh đau đến mức không mở mắt ra được nha.”

Đẩy mạnh Hạ Mộc Lão ra, nhìn về hướng phát ra tiếng, một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi nắm tay một bé gái bốn năm tuổi đi về phía chúng tôi, đột nhiên phát hiện ra chỗ chúng tôi đang đứng là lề đường.

Trên mặt nóng bừng, nhiệt lan xuống tận cổ. Cô bé đáng yêu kia tò mò nhìn tôi và Hạ Mộc Lão.

Khi bọn họ đến bên cạnh chúng tôi, cô gái trẻ tuổi nói:”Ngại quá, trẻ con không hiểu chuyện, làm phiền hai người rồi”

Cô bé dễ thương trước khi đi còn liếc nhìn tôi một cái đầy thông cảm.

Hạ Mộc Lão cười khế bên tai tôi:”Thiên Thiên, khi em đó mặt trông rất giống một nữ sinh mới biết yêu, nếu không quen biết em, chắc anh sẽ cho rằng em thích anh mất”

Hừ, tưởng ai cũng mê mình đấy, đâm một phát vào bụng hắn:”Tôi không phải là một nữ sinh mới biết yêu, Hạ Mộc Lão, tôi thấy anh là nam sinh mới biết yêu mới đúng”

Đáy mắt Hạ Mộc Lão tràn đầy ý cười:”Bé con vừa nãy gọi anh là chú, gọi em là chị, chú sao có thể là một nam sinh mới biết yêu được? Xương cốt đã lão hóa hết rồi a.”

Liếc mắt thấy một cái ghế dài ven đường:”Không nói với anh, không đi nữa, ngồi một lúc đi.” Hai người cùng ngồi, dùng yên lặng tránh xấu hổ.

Hạ Mộc Lão ôm tôi vào trong ngực:”Thiên Thiên, anh nghe Tô Ngưng nói đã tìm được em ở căn biệt thự đường Triều Dương, nửa đêm em chuyển ra ngoài, hiện tại em và Hoa Thần vẫn còn tiếp tục sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 109: Gặp gỡ minh tinh

Cả người run lên, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn vô cùng chăm chú.

Tôi khẽ cười ra tiếng, nước mắt chảy từ khóe mắt xuống, tôi cũng không biết tại sao mình lại khóc, ở trước mặt Tô Ngưng tôi có thể nhẫn nhịn ngăn không cho nước mắt chảy xuống, nhưng đứng trước mặt Hạ Mộc Lão tôi lại không cách nào có thể làm ra vẻ kiên cường, sự tủi thân từ đáy lòng bắt đầu trào dâng, mọc lên ô ạt như cỏ dại:”Ừ, Tô Ngưng tìm được rồi, cô ấy ngay từ đầu đã không tin chúng ta hẹn hò, phát tán ảnh chỉ vì muốn chứng thực quan hệ của chúng ta thôi, ngày hôm đó anh xem như đã cho cô ấy một đáp án chắc chắn. Đồng thời cũng khiến Tô Ngưng tức giận, cô ấy không thể tha thứ cho tôi vì tôi thân là “bạn gái” của anh còn dây dưa không rõ với Hoa Thần.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cô ấy cảm thấy tôi có lỗi với anh, tôi liền chuyển ra ngoài.”

“Đã chuyển ra ngoài rồi sao còn muốn tiếp tục với Hoa Thần?”

“Hợp đồng chưa hết hạn, ký năm năm” Tôi không muốn nói cho hắn biết ước định nửa năm giữa tôi và Hoa Thần, nếu nói cho hắn, hắn sẽ lại nói đi theo hắn, tôi rất ghét câu đó, trong lòng không thoải mái.

“Em thực sự phải chờ đến khi hợp đồng kết thúc mới rời khỏi cậu ta à?”

“Tôi...tôi cũng không biết.”

“Thiên Thiên, nếu hai người kết thúc quan hệ sớm hơn dự định, sau này em có thể dựa vào anh, nếu thực sự phải đợi đến khi hết hạn hợp đồng, anh cũng không giúp được em.”

Cho dù có kết thúc trước kỳ tôi cũng sẽ không dựa vào anh, anh không phải là người tôi có thể dựa vào, anh còn có trách nhiệm của anh, không thể làm chỗ dựa cả đời cho tôi, huống hồ tôi không muốn phải dựa vào người khác, làm người phải tự lập, một ngày nào đó tự mình phải đối mặt với bão táp.

“Hiện tại tôi rất mờ mịt, không biết nên làm thế nào, bây giờ còn chưa đến một năm, bốn năm nữa không biết còn việc gì chờ tôi đối mặt, nhưng cho dù như thế nào, tôi tuyệt đối không trốn tránh. Tôi cũng không muốn dựa vào người khác, con đường của mình, phải do chính mình chịu trách nhiệm, dù cho kết cục không giống trong tưởng tượng.”

Hạ Mộc Lão không đáp lại, tôi cũng im lặng, nói tiếp sẽ chỉ khiến chúng tôi xấu hổ, có một số việc vượt quá khả năng, nhiều lời cũng vô ích.

Không biết qua bao lâu, bầu trời xuất hiện rất nhiều sao, Hạ Mộc Lão tiếp điện thoại, hẳn không nói gì thêm, chỉ có vài tiếng “Ừ”, sau đó cúp điện thoại, nắm tay tôi quay trở về.

Khi chúng tôi trở lại sân vận động, liveshow đã kết thúc, Nhiệm Nhiệm và Từ Kiềm cũng đã về, tôi khó hiểu nhìn Hạ Mộc Lão, liveshow kết thúc rồi còn về đây là gì?

Hắn dường như biết tôi đang nghĩ hoặc cái gì, cười bí hiểm, nói thầm bên tai tôi: “Không phải em rất thích Mạc Khoa sao? Anh ta đang chờ chúng ta ở hậu trường đấy.”

Đại minh tinh Mạc Khoa chờ chúng tôi đằng sau hậu trường? Thật hay giả vậy trời? Tôi còn chưa mở miệng hỏi, hắn đã nắm tay tôi đi về phía hậu trường.

Chúng tôi đứng bên ngoài phòng hóa trang, chợt nghe thấy một giọng nữ đang giận dữ: “Cô có đúng là chuyên viên trang điểm không hả? Sao động tác chậm vậy? Hạ tiên sinh sắp tới đây rồi, cô nhanh lên được không?”

Tôi và Hạ Mộc Lão đều dừng lại, muốn nghe câu tiếp theo của người đẩy là câu gì, không đến 10 giây, giọng nói kia lại vang lên: “Thay người, đổi chuyên viên trang điểm, Mạc Khoa phải lưu lại cho Hạ tiên sinh ấn tượng tốt.”

Một người phụ nữ xinh đẹp khoảng chừng hơn ba mươi tuổi hằm hằm đi ra khỏi phòng hóa trang, khi nhìn thấy Hạ Mộc Lão cô ta hơi sững sốt, lập tức thay đổi vẻ mặt, cười rạng rỡ, vươn tay phải ra muốn bắt tay với Hạ Mộc Lão: “Xin chào, Hạ tiên sinh. Tôi là quản lý của Mạc Khoa – Ngô Ngữ.”

Tôi kì quái nhìn cô ta một lúc, giọng nữ vừa nãy giận dữ ở bên trong giống hệt với giọng nói của cô ta.

Trong lòng âm thầm cảm khái, biến sắc mặt so với trời còn nhanh hơn, chắc đây là cái gọi là tắc kè hoa.

Hạ Mộc Lão nhẹ nhàng liếc qua tay cô ta, thản nhiên gật đầu: “Bạn gái tôi muốn gặp Mạc Khoa, bảo cậu ta ra ngoài đi.”

Ngô Ngữ thấy Hạ Mộc Lão không có ý bắt tay mình, xấu hổ thu tay về, cười lấy lòng: “Vâng, tôi lập tức gọi cậu ấy đi ra gặp ngài.”

Ngô Ngữ đi rồi, tôi ngẩng đầu lên nhìn Hạ Mộc Lão: “Hạ tiên sinh, anh cho anh là siêu sao à?”

Hạ Mộc Lão khó hiểu, mặt nhăn mày nhúm.

“Chỉ mỹ nữ vừa rồi muốn bắt tay với anh, tại sao lại không để ý tới chị ta?”

Tôi chỉ thấy các minh tinh với diva mới như thế, Hạ Mộc Lão lại không phải là siêu sao, mà đến ngay cả siêu sao cũng chẳng thế, người không biết chắc còn tưởng hắn là siêu sao quốc tế mất.

Hạ Mộc Lão nâng mười ngón tay đang nắm chặt của chúng tôi lên, hung tợn trừng mắt nhìn tôi: “Đồ ngốc, em không thấy tay phải của anh đang bận à? Chẳng lẽ em bảo anh phải dùng tay trái để bắt tay với cô ta hả?”

Sơ xuất, sơ xuất, là tôi không chú ý. Tự biết mình sai, yếu ớt cúi đầu: “Thật có lỗi, tất cả là lỗi của tôi.”

Vừa mới dứt lời, một giọng nam dễ nghe truyền vào trong tai: “Xin chào Hạ tiên sinh, thực cảm tạ sự giúp đỡ của ngài đối với tôi.”

Một bàn tay đeo găng trắng đưa tới trước mặt chúng tôi, tôi trong lòng lắc đầu, lại thêm một kẻ tự chuốc khó khăn, lần này là tên đó tự tìm lấy, không phải là lỗi của tôi.

Ngẩng mắt lên nhìn, chủ nhân của bàn tay kia đương nhiên là Mạc Khoa, tôi muốn rút tay về, Hạ Mộc Lão tinh bơ nắm chặt lấy tay tôi, không cho tôi một đường lui.

Khóe môi Hạ Mộc Lão nhếch lên tạo thành một độ cong hoàn mỹ, nhìn theo ánh mắt hắn, một người đàn ông trung niên đang đi về phía chúng tôi, biết nhìn vươn tay phải ra: “Xin chào, Hạ tiên sinh.”

Hạ Mộc Lão thản nhiên nhìn lướt qua Mạc Khoa, không thèm nhìn người đàn ông đang vươn tay phải kia: “Đạo diễn Trương, hình tượng của nghệ sĩ rất quan trọng.”

Hạ Mộc Lão thực không để mặt mũi cho người ta gì cả, người ta tốt xấu gì cũng là một đạo diễn, bắt tay với ông ta một cái cũng không làm giảm thân phận tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị của hắn đâu.

Đạo diễn Trương trừng mắt nhìn Mạc Khoa: “Mạc Khoa, Hạ tiên sinh bỏ tiền tài trợ cho cậu biểu diễn là vì bạn gái của ngài ấy thích xem phim cậu đóng, nhưng hình tượng này của cậu không khỏi khiến người ta phải hắt vọng rồi!”

Ông đạo diễn này nói chuyện cũng không dễ nghe chút nào, bây giờ cảm thấy Hạ Mộc Lão không nên để chữa tí mặt mũi nào cho ông ta mới đúng, giương mắt lên nhìn Mạc Khoa, trên mặt anh ta không biết là do thất phần, hay là vì đạo diễn tức giận mà sắc mặt trắng bệch dọa người.

Ánh mắt anh ta dừng trên người tôi, tôi mỉm cười nhìn lại, dù sao cũng là thần tượng của Nhiệm Nhiệm, thái độ tốt với anh ta một chút, huống chi ấn tượng cũng không tệ lắm.

“Tôi đi trang điểm lại.” Nói xong xoay người đi vào phòng hóa trang.

Lần đầu tiên xem phim của Mạc Khoa là vì anh ta rất đẹp trai, lần đầu tiên nghe anh ta hát là vì giọng rất dễ nghe, nhưng bây giờ Mạc Khoa đứng ở trước mặt Hạ Mộc Lão mà nói, giọng của Hạ Mộc Lão tương đối có sức hút hơn, dễ nghe hơn giọng Mạc Khoa một ít. Mặt mũi cũng đẹp hơn, nếu Hạ Mộc Lão gia nhập vào làng giải trí, chắc chắn sẽ nổi tiếng ở cả miền Bắc lẫn miền Nam.

“Thiên Thiên, anh tự biết mình rất đẹp trai,nhìn lâu như vậy mà em vẫn chưa cảm thấy đủ à?” Trong mắt Hạ Mộc Lão lộ ý cười, tâm trạng dường như cũng tốt lắm.

Mặt nóng bừng, không thèm quay đầu lại: “Cái mặt này của anh tôi nhìn chán từ lâu rồi.”

Hắn tiếp tục hỏi: “Có phải trong đêm tối tôi cũng nhớ tới gương mặt này của anh không?”

Tôi gật mạnh đầu.

Nghe thấy tiếng cười của hắn tôi ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt hắn cười đầy gian trá, trong lòng chợt bùng tình, đám một cái thật mạnh vào ngực hắn: “Hạ Mộc Lão, anh là đồ xấu xa, anh lừa tôi.”

Chú Từ nhặt đứa lên , làm như không có việc gì nói:”Thiên Thiên, cháu và Từ Kiềm bây giờ phải chuyên tâm học hành, chuyện của chú và mẹ cháu tự chúng ta có tính toán.”

Nhìn thấy đỉnh đầu bạc trắng của chú Từ, nước mắt tôi không nhịn được chảy xuống, tôi thực không biết rốt cuộc mẹ đang suy nghĩ cái gì, đã nhiều năm như vậy mà mẹ vẫn muốn người đàn ông kia ư? Mẹ đợi nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Nếu trong lòng mẹ vẫn còn hình bóng của người đó, vậy chú Từ trong lòng mẹ rốt cuộc là cái gì?

Vốn tưởng rằng có thể thoải mái nói chuyện này với mẹ, không ngờ rằng lúc nói đến lại biến thành chất vấn:”Mẹ, con và Từ Kiềm đều đã trưởng thành, chẳng nhẽ hai người không muốn cho chúng con một gia đình đầy đủ sao? Hay là phải chờ tới khi bọn con đều đã thành gia lập thất rồi hai người mới chịu hiểu rõ?”

Trước kia, tôi không hiểu chuyện, cho nên làm như không thấy chuyện của hai người họ. Nhưng bây giờ tôi đã trưởng thành, đã biết chú Từ nhiều năm như vậy vẫn nguyên ý chờ mẹ tôi là chuyện khó thế nào. Nhưng mẹ không quên được con người đó, không quên được người đàn ông đó, mới tự lằng quên chính mình, lằng quên chú Từ.

Sắc mặt mẹ trầm xuống:”Thiên Thiên, chuyện người lớn trẻ con biết gì mà nói, cho dù thế nào con và Từ Kiềm trong mắt chúng ta vẫn là trẻ con, đừng nói trưởng thành, kết hôn sinh con cũng thế thôi.”

Ở trong mắt tôi, tất cả những gì mẹ nói đều là cường từ đoạt lý, nói như mẹ, chú Từ phải đợi nhiều năm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? “Mẹ, nếu mẹ không muốn nghĩ cho mình, thì cũng nên vì chú Từ mà ngừng lại, nhiều năm qua chú ấy đã chịu bao nhiêu mệt mỏi rồi?”

Chú Từ lắc đầu nhìn tôi:”Thiên Thiên, ý của chú và mẹ cháu giống nhau, hai đứa tuy đã trưởng thành, nhưng ở trong mắt chúng ta vẫn là những đứa trẻ nhỏ, hai đứa không cần suy nghĩ nhiều làm gì.”

Nhưng chú Từ, nếu người đàn ông kia xuất hiện, vậy chú nên làm gì bây giờ? Tại sao chú không chịu nghĩ cho mình? Những năm qua chú đã phải trả giá bao nhiêu? Chờ đợi nhiều năm như vậy đều là công cốc, thì đó sẽ là loại tra tấn gì? Chú sẽ phải đối mặt như thế nào đây? Tôi ném đôi đũa lên mặt bàn:”Con muốn có một gia đình đầy đủ, có tình yêu thương của cha mẹ, có anh trai cùng chiều.”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài, khi tôi đi tới cửa, chợt nghe thấy Từ Kiềm nói:”Con cũng giống Thiên Thiên, muốn có một gia đình đầy đủ. Có sự quan tâm của cha mẹ, có em gái cần con bảo vệ. Hai người có suy nghĩ của hai người, chúng con cũng có suy nghĩ của chúng con, đừng xem chúng con chỉ là trẻ con, trẻ con rồi cũng sẽ có ngày trưởng thành.”

Tiếp theo nghe thấy tiếng bước chân đi ra ngoài cửa, tôi đứng tại chỗ chờ nó.

Chúng tôi cùng đi dạo trên con đường nhỏ ngoài xóm”Từ Kiềm, tớ cứ tưởng rằng cậu vẫn sẽ tiếp tục im lặng.”

“Tớ không ngờ cậu lại nói sớm như thế. Thiên Thiên, chúng ta có nên rời đi không, cho hai người họ một chút không gian, chúng ta ở đây, bọn họ sẽ băn khoăn.”

“Tớ cũng nghĩ nhất định phải làm như thế, bọn họ không kết hôn chúng ta sẽ không trở về.”

Từ Kiềm yêu thương gõ nhẹ lên trán tôi:”Nha đầu ngốc, lại ngớ ngẩn rồi. Nói như cậu chẳng phải chúng ta bỏ nhà đi rồi sao?”

“Từ Kiềm, tớ cảm thấy cậu và Nhiễm Nhiễm cứ là lạ thế nào ý, dường như phát triển quá nhanh, tớ thực sự hoài nghi cậu không thật lòng thích nó.”

Từ Kiềm lại gõ một cái lên trán tôi:”Tớ và cậu có cùng suy nghĩ thôi, cậu hẹn hò với Hạ Mộc Lão, tớ hẹn hò với Nhiễm Nhiễm, hai chúng ta đã yêu rồi, mẹ cậu và cha tớ không phải nên kiểm điểm một chút sao?”

“Nhưng mà mẹ tớ bảo tớ chia tay với Hạ Mộc Lão.”

“Cha tớ cũng bắt tớ chia tay Nhiễm Nhiễm.”

“Xem ra bọn họ đã có mưu đồ sớm rồi, sau này chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, hai cụ già kia cũng không dễ lừa đâu.” Rốt cục cũng hiểu được câu “Giữ càng già càng cay”, tôi và Từ Kiềm quả thực không phải là đối thủ của hai người họ, đến lúc đó, chẳng những hai người họ sẽ không kết hôn, hơn nữa còn xoay chúng tôi quay như chong chóng.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ? Cũng không thể không trở về? Bọn họ sẽ lo lắng, hơn nữa còn nghĩ linh tinh là cái chắc.”

“Cậu về đi, tớ không về, tớ sẽ đến nhà Hiền nhi.”

Hiền nhi, em cũng chỉ có thể lờ chị ra thôi, Từ Kiềm từ trước đến nay đều rất ghét chị, chỉ cần lờ chị ra là sẽ không có vấn đề gì.

Lời còn chưa dứt, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tôi liếc mắt xem, thì ra là chú Từ, đưa điện thoại cho Từ Kiềm”Cậu nhận đi.”

Từ Kiềm cầm điện thoại:”Alo, cha ạ.”

Không tới một phút nó liền cúp máy, đưa điện thoại trả cho tôi. Sao lại nhanh như vậy, tại sao chúng tôi bức hôn như thế mà không có lấy một chút hiệu quả nào? :”Từ Kiềm, chú Từ có tức giận không?”

Từ Kiềm lắc đầu, đáy mắt tất cả đều chân thực:”Ông ấy bảo tớ lập tức đưa cậu về nhà.”

“Vậy cậu về trước đi, Hiền nhi đang chờ tớ. Tớ phải tiếp tục thực thi chính sách của mình cho đến khi bọn họ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.”

Trở lại khu chung cư Tĩnh Hải đã gần 9 giờ, tự nhiên cảm thấy rất đói, đi siêu thị mua mấy hộp mì, cầm hộp mì trong lòng tự trách, sao tôi không thể thắng được cái bụng này nhờ, muốn bức hôn cũng phải lấp đầy bụng rồi mới bức, sau này phải nhớ kỹ giáo huấn, ngàn vạn lần không được ngược đãi chính mình.

Lên giường ngủ sớm, nhưng nằm nghiêng nằm dọc vẫn không ngủ được, đếm cừu tới hơn năm trăm con thì một hồi chuông cửa khiến tôi bừng tỉnh, phiền quá, thật muốn đem người nhấn chuông cửa hành hung đến chết, buồn bức kéo chăn lên đỉnh đầu, tiếp tục sự nghiệp đếm cừu.

Còn chưa đếm tới hai trăm, chăn đã bị ai đó gạt xuống, tức chế mở mắt ra, đập vào là cặp mắt tràn đầy lửa giận của Hoa Thần:”Hoa...Hoa tiên sinh, sao anh lại ở đây?”

Hoa Thần phụng phịu, giận dỗi mở miệng:”Tại sao không ra mở cửa?”

Thì ra là anh làm ồn ở ngoài cửa, may mà lúc ấy tôi không lao ra, nếu lúc đó mà nổi giận dùng dùi xông ra ngoài, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi”Anh cũng có chìa khóa cơ mà, hơn nữa từ trước tới nay anh chưa từng bảo tôi phải nhớ mở cửa cho anh.” Nhảy người qua không thèm nhìn lại.

“Tôi đói, chuẩn bị bữa tối trước khi tôi tắm xong.”

Tôi tròn tròn mắt, bảo tôi chuẩn bị bữa tối cho anh? Có phải mình nghe lầm không nhỉ? Lập tức ngồi dậy:”Hoa tiên sinh, anh vừa mới nói cái gì đó? Tôi chưa nghe rõ, có thể lặp lại một lần nữa được không?”

Hoa Thần trừng mắt nhìn tôi:”Chuẩn bị bữa tối trước khi tôi tắm xong.”

Nói xong đi ra khỏi phòng ngủ, để lại cho tôi một cái bóng lưng.

Lần này quả thực tôi không nghe sai, bắt đầu đi ở trong ổ chăn đứng dậy.

Hoa Thần, anh là đồ xấu xa, khiến tôi ngủ không yên, lại còn muốn tôi làm cơm cho anh ăn, tôi toàn phải ăn mì ăn liền đây này.

Mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh chỉ có trứng gà và sữa, cộng thêm bảy tám quả cà chua, tôi không biết xào rau, chỉ biết rán trứng, cà chua mua là để ăn sống.

Cầm bốn quả trứng gà cùng bốn quả cà chua vào bếp, xắn ống tay rửa cà chua, đại dao vung lên, mấy miếng cà chua vô cùng thê thảm.

Khoảng hơn nửa giờ, tôi nhìn mặt nhàu nhĩ nhìn thứ đến sì ở trong nồi, cái lò vi sóng chết tiệt, nướng hết cả đồ ăn, làm sao bây giờ, trứng sốt cà chua của tôi.

Thật muốn đập nát cái lò vi sóng chết tiệt này, tôi cầm cái chảo sắt lên, tay còn chưa kịp giáng xuống, giọng Hoa Thần đã truyền từ phía sau đến:”Sao thế, đồ ăn không ngon là muốn đập lò vi sóng à?”

Giật cả mình, lập tức bỏ cái chảo trong tay ra:”Tôi rõ ràng sốt rất khá, cái lò vi sóng chết tiệt này, tất cả đều là lỗi của nó.”

“Tô Thiển Thiển, em chắc chắn mấy thứ trong nồi này có thể ăn hả?”

Tôi vừa quay đầu, mặt tôi đã sát gần bên môi anh, mặt nóng lên, cụp mắt xuống:”Ai nói không thể ăn? Chi có điều màu sắc không hấp dẫn chút thôi.”

Nói xong, cầm lấy đĩa gấp một ít vào miệng, mặn quá, không nói hai lời, lập tức phun ra, đây là thứ cho người ăn sao?

Hoa Thần trừng mắt nhìn tôi, xoay người đi ra khỏi phòng bếp:”Làm lại, khi nào em cảm thấy có thể ăn được thì báo tôi.”

Đồ nồi trứng sốt cà chua vào trong thùng rác, tức giận lấy tất cả chỗ cà chua còn sót lại mang ra ngoài.

Qua hơn mười phút, trứng sốt cà chua đã thành công xuất nồi.

Màu sắc hấp dẫn, cà chua to mềm.

Đèn trong thư phòng sáng, ló đầu nhìn vào, Hoa Thần đang chăm chú nhìn vào máy tính, tôi còn do dự có nên gọi anh hay không, anh nói:”Nhanh như vậy cơ à?”

Tôi cực kì khẳng định gật gù đầu:”Lần này chắc là có thể ăn được.”

Ánh mắt anh hoài nghi liếc tới một cái:”Không được nói chắc là, cái tôi cần là một đáp án chính xác.”

Tôi lập tức xoay người đi vào trong phòng bếp, bung đĩa trứng sốt cà chua vào trong thư phòng, đặt lên trên bàn làm việc:”Lần này thực sự có thể ăn, không tin anh thử xem.”

Hoa Thần cầm lấy đôi đũa tôi đưa, gấp một miếng cà chua bỏ vào miệng, anh không nói gì, nhưng mày càng lúc càng nhàu nhĩ.

Lòng tôi tràn đầy vui sướng nhìn anh, anh không nhổ ra, hẳn là có thể ăn à:”Đưa đũa cho tôi, tôi muốn ném thử một chút.”

Tôi vươn tay ra muốn lấy đôi đũa trong tay anh, anh lập tức tránh đi:”Tôi nay em ăn gì?”

“Mì ăn liền, trong bếp vẫn còn, anh có muốn ăn một bát không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 111: Đi leo núi

Hoa Thần bắt mắt trừng mắt nhìn tôi:”Không phải tôi đã bảo với em là phải ăn nhiều cơm để béo lên một chút rồi sao?”

Nhưng tôi làm thế nào cũng không béo được a, ăn nhiều cơm cũng vô dụng:”Tôi chỉ ăn mì ăn liền vào tối hôm nay thôi, chỉ có lần này thôi.”

Anh bỏ đôi đũa trong tay xuống, giang tay về phía tôi:”Lại đây, để tôi ôm một chút, xem xem là gầy hay là béo.”

Ngoan ngoãn nhẹ nhàng đến bên cạnh anh, bàn tay to lớn của anh ôm lấy eo tôi, kéo tôi ngồi thẳng trên đùi anh.

Anh vươn tay nhéo một cái lên mặt tôi:”Một tháng không gặp sao gầy đi nhiều như vậy? Biến thành da bọc xương hết rồi.”

Tôi cũng vươn tay nhéo một cái lên mặt anh, chẳng có cảm giác gì, cũng giống như hồi trước, trong lòng không khỏi có chút mất mát:”Tôi không biết, dù sao tôi cũng không giảm béo.”

“Thay quần áo đi, tôi đưa em đi ăn cái gì đó.”

Hơn mười phút sau mới ra khỏi nhà, cửa vừa mở liền nhìn thấy một người cô gái cực kì xinh đẹp bước ra từ nhà 1301 đối diện, cổ áo rất trẻ, ngực lộ ra một nửa, phía sau cô ta là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi.

Trong lòng tôi âm thầm nói: chị à, không thể phủ nhận rằng đáng người chị rất đẹp. Thể chất cũng tốt nữa, trời lạnh thế này mà dám ăn mặc như vậy ra ngoài.

Trong thang máy, mùi nước hoa trên người cô gái kia rất đậm, ngửi thấy rất khó chịu, thực muốn hít xì một cái.

Cô gái kia nói ra một câu:”Khi nào mới ly hôn vợ? Tự anh quyết định, rốt cuộc là cần em hay bà cô đã luống tuổi kia đi, em đã mang thai hai tháng, cuối tháng này cho em đáp án, nếu không em sẽ tới bệnh viện lấy đứa bé ra.”

Cô ta kiêu ngạo vênh mặt, không thể không khâm phục, có thể làm đến mức này, quả thực không đơn giản. Cùng là tình nhân, vậy mà cô ta có thể kiêu ngạo như vậy, còn tôi thì phải ngoan ngoãn nghe lời, không công bằng a không công bằng.

Đột nhiên Hoa Thần gờ tay lên che mắt tôi lại, tôi biết anh không muốn tôi nhìn cô gái kia.

Người đàn ông nói:”Bảo bối, đừng nóng giận, động thai khi sẽ không tốt đâu. Anh đương nhiên là cần em a, người đàn bà luống tuổi kia anh muốn bỏ từ lâu rồi, kết hôn nhiều năm như vậy mà vẫn

không dễ được quả trứng nào. Vấn đề là hiện tại bà ta không muốn ly hôn, muốn anh cho bà ta 2 triệu thì mới đồng ý, chúng ta cứ kéo dài thời gian trước, anh không về nhà, chờ bà ta chủ động đề nghị ly hôn a.”

Cô gái kia lập tức kêu lên:”Anh nói câu này bao lâu rồi? Tôi cũng không nhớ rõ anh nói bao nhiêu lần nữa, sự kiên nhẫn của vợ anh tôi không phải không biết, dù sao anh hãy phân rõ đi, tôi và đứa bé quan trọng hay là người đàn bà luống tuồng kia quan trọng.”

“Ting” một tiếng, đã xuống tầng 1, tôi gỡ tay Hoa Thần ra, cửa thang máy mở, đôi nam nữ kia đi ra ngoài. Tôi muốn đi, nhưng Hoa Thần lại kéo về, cửa thang máy khép lại, kỳ quặc nhìn anh, không phải muốn quay trở về đây chứ?

Tôi giang tay chuẩn bị ấn số 13, lại bị ngăn lại, trừng mắt nhìn anh một cái:”Không phải không đi nữa à? Hay là anh muốn ở đây luôn?”

Hoa Thần có chút đăm chiêu nhìn tôi:”Mới nhìn cô gái kia vài lần mà đã học được thói xấu rồi, xem ra phải chuyển em về “căn biệt thự trống rỗng” kia thôi, nơi đó thanh tĩnh, không thể học được thói quen xấu nào.”

Uy hiếp tôi á, không có cửa đâu, tôi quyết không đến cái nơi qui quái đó:”Tôi, tôi không muốn chuyển về đây, muốn đi thì tự anh mà đi.”

Hoa Thần xoay mặt tôi về hướng anh, anh có thâm ý khác gât đầu:”Không tồi, gan càng lúc càng lớn, rất nhanh có thể vượt qua cô gái kia thôi.”

Tôi không giống cô gái vừa rồi, cô ta ở cùng đàn ông đã có vợ, lại muốn phá hoại tình cảm gia đình của người khác. Nhưng Hoa Thần vẫn chưa kết hôn, tôi sẽ không ở bên cạnh anh cả đời, cũng không muốn phá hoại tình cảm giữa anh và Tô Ngưng.

Gạt tay anh ra, ấn số 13, tôi không muốn phải ở trong thang máy cả đêm.

Lại bị anh ngăn lại, ngón tay thon dài ấn số 1, tôi khó hiểu, nghi hoặc nhìn anh.

Anh nhéo lên mặt tôi một cái:”Em muốn đi bộ à?”

Gạt hai tay anh ra, lắc đầu, lại nghe thấy “Ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra, tôi quay đầu nhìn lại, tầng 1 là gara, tôi có thể là đưa ngốc ăn mì ăn liền, cúi đầu đi ra khỏi thang máy.

Mùa đông năm nay đến rất sớm, số người ít ỏi trên đường đều ăn mặc kín mít. Hơn mười phút sau, xuyên qua cửa kính nhìn thấy đôi nam nữ trong thang máy, bọn họ bước vào trong một chiếc xe taxi, người đàn ông cõng áo ra khoác lên người cô gái. Lại là một cô gái đáng thương, gã đàn ông này chỉ tham quyền dung mạo xinh đẹp của cô ta, một người đàn ông tốt sao có thể nói vợ mình là người đàn bà luống tuổi, không có con thành không đẻ trứng. Chờ cô gái này già rồi, nói không chừng ông ta sẽ lại đi tìm một cô gái trẻ đẹp hơn, đến lúc đó cô cũng sẽ trở thành người đàn bà luống tuổi trong lời nói của ông ta thôi.

“Tôi đói, còn xa không?”

“Hai mươi phút.”

Sau vài phút, một trạm kiểm tra xuất hiện ở phía trước, tôi nhìn Hoa Thần chằm chằm:”Có phải đi nhầm đường rồi không đấy?”

Anh không thèm để ý tới tôi.

“Hoa tiên sinh, bây giờ tôi đang đi đâu đấy? Sắp đến trạm kiểm tra rồi, lẽ nào là đi thành phố Thẩm sao?”

Anh vẫn không thèm để ý tới tôi.

Nghe nói ở thành phố Thẩm có rất nhiều người buôn lậu, không phải anh định bán tôi đi đấy chứ? Chết tôi rồi, ví không mang, đi động không cầm, trong túi áo chỉ có một chùm chìa khóa, cảnh giác nhìn anh một cái, lập tức quay đầu đi.

“Em nghĩ tôi sẽ mang em đi bán à?” Giọng nói anh thoáng ý cười, tôi quay đầu lại nhìn anh, khoe miệng anh nhếch lên run rẩy, trong đáy mắt tất cả đều là ý cười:”Vậy anh đưa tôi đến thành phố Thẩm để làm gì?”

“Đồ ngốc, tôi đã bảo đưa em ra ngoài ăn rồi mà, em không đáng tiền, tôi cũng không cần phải bán em để lấy món tiền nhỏ đó.”

Xem ra là tôi suy nghĩ quá nhiều, nhưng vẫn không hiểu vì ăn thứ gì mà phải đi xa như vậy.

Thành phố Thẩm còn yên tĩnh hơn cả Thẩm Phong, có lẽ là bởi vì trời quá tối, bầu trời ngay cả một ngôi sao cũng không có, dường như có chút cảm giác áp lực.

Sau khi xuống xe, chợt một dòng chữ to hiện lên đập vào mắt “Khách sạn Kim Khuyết.”, ăn cơm xong tôi tưởng anh sẽ đưa tôi về Thẩm Phong, muốn ra ngoài lại anh kéo ngược trở lại:”Về thôi, đã khuya rồi.”

“Đêm nay không về, mai mang em đi leo núi.”

Nhưng tôi không muốn đi leo núi, giữa mùa đông mà leo cái gì, không cần:”Nhưng ngày mai tôi phải đi học.”

“Mai là thứ 7.”

Không nói gì, oán hận nhìn anh một cái.

Sáng sớm hôm sau, phẩy phẩy cái tay không ngừng làm loạn trên mặt tôi xuống:”Anh thực phiền a, mới sáng sớm mà đã không ngừng làm ồn rồi.”

“Mau dậy đi, ăn sáng xong rồi đi leo núi, không phải là em không dám đi leo núi nên mới nằm ườn ở trên giường đấy chứ?”

Hoàn toàn bị anh đánh bại, mở mắt ta:”Đi thì đi, ai sợ ai.”

Thấy anh khoác lên mình bộ đáng an nhàn, tôi không nói hai lời lập tức xuống giường.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hoa Thần nắm lấy tay tôi đi ra khỏi khách sạn, chợt nghe thấy một giọng nói:”Hoa tổng, lại đổi tình nhân mới a.”

Vừa quay đầu lại đã thấy một người đàn ông trung niên tai to mặt lớn, bên cạnh ông ta là một cô gái xinh đẹp, cô ta không ngừng nhìn Hoa Thần phóng mị nhãn.

Hoa Thần âm thầm cười:”Trương tổng hình như đổi tình nhân.”

Bàn tay to của Trương tổng nhéo một cái lên mũi cô gái:”Ha ha, Hoa tổng nói đùa, tình nhân này đã theo tôi ba năm, nào có điểm phúc như Hoa tổng, cứ vài ngày lại đổi một lần.”

Chương 112: Bọn lừa đảo chết tiệt

Nói vậy Hoa Thần thường xuyên mang phụ nữ tới đây, mấy ngày lại đổi một cô, rốt cục tôi cũng hiểu được câu: "Vật dĩ loại tị, nhân dĩ quần phân." (ví von những thứ cùng loại thường ở một chỗ, người cùng chung chí hướng gặp nhau tạo thành nhóm, trái ngược thì tách ra), cô gái bên cạnh Trương tổng kia cũng là tình nhân, đây chính là thời đại người tình lan tràn, có mấy kẻ có tiền không tìm nhân tình đâu? "Hoa Thần, sao vẫn chưa đi?"

Trương tổng quay sang nói với cô gái kia: "Bảo bối, em nhớ học tập người tình của Hoa tổng nha, cánh môi đỏ mọng chu lên một tiếng "Sao vẫn chưa đi", đến núi băng cũng phải tan chảy."

Lão già béo, nói cái quái gì thế, tôi có chu miệng lên đâu, vớ vẩn.

Sắc mặt Hoa Thần trầm xuống: "Trương tổng từ từ chơi, tôi đi trước."

Nói xong, nắm tay tôi rời đi. Hình như anh rất tức giận: "Này, anh làm sao vậy?"

Anh dừng bước, híp mắt liếc tôi một cái: "Lúc này em có chu miệng không?"

Tôi lắc đầu: "Cái lão béo kia nói bừa, tôi không có."

Anh vén vén tóc tôi, khoe miệng hài lòng nhếch lên: "Không được làm vẻ mặt này ở trước mặt người khác, một mình tôi nhìn là đủ rồi."

"Ừm."

Chân núi, tôi cố hết sức ngẩng đầu lên, núi Kim Khuyết hình như rất cao, leo được ngọn núi này cũng phải mất nửa cái mạng, ân hận chết đi được, đáng ra không nên phò trương làm gì.

Lão già béo kia lại xuất hiện, nói là muốn bàn bạc chuyện làm ăn với Hoa Thần. Tôi cực kì ghét lão mập này, rõ ràng tôi không chu miệng mà dám nói lung tung: "Hoa Thần, tôi ở đây đợi anh, tôi không thích lão béo ấy."

Hoa Thần nhìn tôi, lại quay sang nhìn lão già béo: "Được, vậy em đừng chạy lung tung, sẽ không lâu đâu."

"Ừ, tôi chờ anh."

Hoa Thần đi rồi, tôi ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ngồi xỏm xuống đất xem kiến vác đồ.

Vài phút sau, một bé gái xuất hiện trước mặt tôi, vẻ mặt cô bé lo lắng nói: "Chị, chị giúp em được không?"

"Sao vậy?"

Cô bé lập tức khóc òa lên: "Mẹ em ngã xỉu, nhanh tới cứu mẹ em đi."

Tôi nhìn bốn phía, không có một bóng người, khó trách cô bé tìm tới tôi: "Mẹ em đang ở đâu?"

Cô bé không nói gì, kéo tay tôi chạy. Thấy cô bé chạy nhanh như vậy, tôi có chút sốt ruột: "Chậm một chút, đừng ngã."

Cô bé kéo tôi chạy tới một chỗ tương đối hẻo lánh, một người phụ nữ đang cuộn mình trên mặt : "Kia là mẹ em à?"

"Vâng ạ."

Tôi vừa tiến lại gần, người phụ nữ kia đột nhiên đứng dậy, cầm dao kề lên cổ tôi: "Không được lên tiếng."

Trong lòng chùng xuống, thi ra bọn buôn người ở thành phố Thẩm chuyên dùng trẻ con để lừa gạt người, tôi khinh thường nhìn người phụ nữ kia, hôm nay xem như đã hiểu cái gì gọi là "Lòng người hiểm ác", có đôi khi tốt bụng là tự hại chính mình.

Không đến một phút, hai người đàn ông xuất hiện, nhìn thấy dây thừng và cuộn băng dính trong suốt trong tay bọn họ tôi mới có chút sợ hãi.

"Bé con à, không tội, lại kiếm được một con cá nữa, tối nay sẽ cho mày ăn nhiều hơn."

"Gầy quá, bán không được giá cao đâu, những người đó mua phụ nữ chỉ dùng để sinh con, cô ta gầy như vậy không biết có sinh nổi không." Nói xong, lấy dây thừng trói tôi lại, tôi gầy dựa, đối lại là hai cú đá mạnh, đau đến muốn khóc.

Gã đàn ông trực tiếp cầm băng dính bịt mồm tôi lại. Người phụ nữ sờ soạng, lấy được chìa khóa trong túi áo tôi ra, khinh thường liếc tôi một cái, trong miệng phát ra giọng nói cực kì chói tai: "Có thể thôi à, chuỗi chìa khóa vô dụng." Nói xong tùy tay ném cái chìa đi.

Sau khi trói chắc, thúc tôi đi lên một cái xe tải, ném tôi lên chiếc xe xong, liền đóng sầm cửa lại.

Tối quá, chỉ có vài tia sáng chiếu vào, trong bóng tối tôi tựa người vào vách xe, trong đầu thầm đọc biển số xe, may mà người phụ nữ kia không moi được điện thoại di động, tôi thò tay vào túi bên trong của chiếc áo, tôi gầy như vậy, bà ta không sờ vào được.

Xe bắt đầu đi, tôi xếp dịch vị trí, những kẻ buôn lậu này cột hai tay tôi lại với nhau, chỉ cần hai tay đồng thời chuyển động chắc chắn có thể lấy điện thoại ra cầu cứu, tay tôi với sang một bên, thò vào bên trong áo khoác, chỉ cần một tí nữa là có thể lấy di động ra, xe xóc nảy, tôi bị nghiêng sang bên khác, muốn lấy di động có chút khó khăn.

Tô Thiên Thiên, không được bỏ cuộc.

Tôi tiếp tục vươn tay ra, có tín hiệu cuộc gọi đến, di động không ngừng rung, tay tôi chạm vào điện thoại, nghĩ muốn lấy từ trong túi ra, kết quả di động lại trượt sang một bên, tôi dùng chân đẩy nó lại gần. Là Hoa Thần gọi, chắc anh không thấy tôi nên mới gọi điện tìm, tôi tắt điện thoại, mở mục soạn tin nhắn ra, cố hết sức nhấn một tin: "Cứu tôi, biển số xe: Thẩm S52917". Tìm được số của Hoa Thần liền ấn gửi.

Hoa Thần, tôi tin anh nhất định sẽ tới cứu tôi, đừng khiến tôi thất vọng.

Hoa Thần rất nhanh đáp lại: "Đừng sợ, chờ tôi."

“Tôi không sợ, tôi chờ anh.”

Gửi xong tin nhắn này, nội tâm tôi vô cùng hoang mang. Hoa Thần, sự an nguy của tôi dựa cả vào anh đấy, đừng để tôi phải đợi lâu.

Nhìn đồng hồ một chút, 10 giờ 23 phút sáng, tôi nhét điện thoại vào túi áo, nhắm mắt lại hồi tưởng những chuyện đã xảy ra, nếu tôi để điện thoại ở túi áo ngoài, vậy thực sự không cứu nổi, chỉ hy vọng Hoa Thần có thể thông qua biển số mà tìm được chiếc xe này.

Chờ đợi thực sự rất mệt mỏi, dường như lâu hơn một thế kỉ vậy, tôi mở đi động ra nhìn một chút, 11 giờ 03 phút, lại cất đi động đi, chống tay ngồi thẳng người dậy, không đến một phút, cửa xe mở ra, đột nhiên có ánh sáng khiến tôi cảm thấy khó chịu, quay đi nhắm hai mắt lại.

Có người lên xe, tôi không quay đầu lại, mãi cho đến khi băng dính được xé ra, đau tới mức nước mắt tôi không ngừng rơi xuống, sau khi dây thừng trên tay được tháo gỡ, tôi liền giang tay ôm lấy người đó: “Hoa Thần, là anh đúng không?”

Trước khi có đáp án tôi không dám mở mắt, tôi sợ mình sẽ phải thất vọng, nếu người tới là kẻ buôn lậu thì tương đương với đường cùng, không ngờ lại được sớm chứng kiến điểm cuối đời mình như vậy. Một bàn tay lạnh lẽo lau đi nước mắt trên mặt tôi. Còn chưa có được đáp án mình muốn, tôi tiếp tục hỏi: “Hoa Thần, có phải là anh không?”

Anh cũng ôm lấy tôi: “Thiên Thiên, chúng ta về nhé.”

Mở mắt ra, sau khi nhìn thấy khuôn mặt anh, nước mắt tôi càng chảy nhiều hơn: “Chúng ta quay về Thẩm Phong được không?”

Trong mắt anh như ẩn hiện một tia đau lòng, ôm tôi xuống xe.

Trên người tôi bắn như vậy, khiến quần áo của anh cũng bị dơ.

Trước khi đi, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua, xe cảnh sát đỗ một bên, hai kẻ buôn lậu bị còng tay tra khảo.

Cô bé không ở đó, người phụ nữ ném chìa khóa của tôi đi cũng không ở đó: “Chờ đã, vẫn còn người xấu chưa bị bắt.”

Hoa Thần ôm tôi đi về phía cảnh sát: “Các anh cảnh sát, còn một cô bé và một người phụ nữ trẻ tuổi, hai người đó ở núi Kim Khuyết đóng giả một cặp mẹ con lừa gạt người.”

Chỉ là không muốn có nhiều người giống tôi bị lừa như vậy nữa, hai người đó đơn thuần chỉ lợi dụng lòng tốt của người khác, khó trách con người bấy giờ càng ngày càng trở nên lạnh lùng, tất cả đều là do những kẻ lừa đảo này gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Lúc anh cười trông rất đẹp

Sau khi cô bé và người phụ nữ kia bị bắt, tôi và Hoa Thần mới quay trở về khách sạn.

Tắm xong, tôi nằm trên giường, ánh mắt dừng lại trên trần nhà: “Hoa Thần, có phải em đã sai rồi không? Cô bé kia còn nhỏ như vậy, có phải em không nên tố cáo nó?”

Anh cầm lấy tay tôi: “Em không sai, hành động của bọn họ đã phạm tội, phải chịu trách nhiệm về những hành động mình làm, bọn họ phạt người đứng tội, không thể trách em.”

“Nhưng cô bé đó còn nhỏ như vậy, làm như vậy liệu có thể sẽ hủy cả đời nó không?”

“Vậy em có nghĩ tới tới những người đã bị đem bán trước em không, bọn họ đã hủy bao nhiêu người?”

Đúng, tôi không sai, bọn họ không nên phạm tội, cho dù hôm nay hai người đó may mắn trốn thoát, vẫn sẽ có lần tiếp theo, một ngày nào đó bọn họ sẽ bị sa lưới.

Tôi đột nhiên ngồi thẳng dậy, ôm chặt lấy anh, nếu không có anh, chỉ sợ tôi đã bị bán, mặc người đánh, mặc người bắt nạt. “Cám ơn anh.”

Anh quay lại ôm tôi, nhẹ giọng hỏi: “Ồ trên xe có sợ không?”

Nước mắt chảy xuống, đọng lại trên áo anh, lắc đầu: “Em không sợ, bởi vì anh đã nói rằng hãy chờ anh, anh nói em đừng sợ.”

Tay anh nắm thật chặt: “Bây giờ chúng ta quay về Thẩm Phong nhé.”

“Vâng.”

Tôi buông anh ra, cố gắng nặn ra vẻ mặt tươi cười với anh, anh thoải mái cười.

Lúc tôi đứng dậy, tay anh đặt vào chân tôi, tôi cắn răng kêu đau một tiếng. Chết tiệt, chân tôi bị bọn buôn lậu đập hai cái, bây giờ đã biến thành một mảng tím xanh.

Anh chau mày: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

“Em đang nói dối.”

Không đáp lại, quay đầu đi không nhìn anh, anh cũng không hỏi nữa, cõi quần tôi ra, ngón tay lưỡng lự ở chỗ bị đau: “Đây là chuyện gì?”

Chần chừ vài giây, cho dù tôi không nói anh cũng đoán được: “Bị bọn buôn lậu đập hai cái.”

“Em nghỉ ngơi trước một chút đi, chiều đưa em ra ngoài hít thở không khí, ngày mai quay về Thẩm Phong.”

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, trong mắt anh lóe lên lửa giận.

Tôi không dám nói gì thêm: “Vâng.”

Anh giúp tôi mặc lại quần.”Anh đi gọi điện thoại, em nghỉ trước đi.”

Ngoan ngoãn gật đầu:”Ừm”

Thấy tôi lên giường, anh mới xoay người đi vào toilet, tôi rất tò mò rốt cuộc là anh gọi điện cho ai mà phải trốn vào toilet.

Tôi rón rén xuống giường, dấn lỗ tai vào cửa toilet, nghe thấy thanh âm đứt quãng của Hoa Thần:”Đem hai thùng buồn người kia ra đánh chết cho tôi.”

“Chúng nó đập người phụ nữ của tôi hai cái, tôi phải bắt bọn chúng trả giá gấp trăm ngàn lần.”

Trong lòng cá kình, anh phất người tôi đánh hai người buồn lậu kia, còn muốn đánh chết.

Nhưng mà, anh muốn làm gì tôi không quản được, tôi không hiểu đàn ông nghĩ như thế nào, có lẽ là anh thấy tổn thương lòng tự tôn nam tính của mình, vẫn nên thuận theo anh thôi.”

Buổi chiều, Hoa Thần đưa tôi ra ngoài hít thở không khí, chợt nhớ tới cái chìa khóa còn ở núi Kim Khuyết:”Hoa Thần, bây giờ đi núi Kim Khuyết đi!”

Hoa Thần nhú mày:”Em còn muốn đến cái nơi quỷ quái đó nữa hả?”

“Không phải muốn đi, chìa khóa của em bị người phụ nữ kia ném, em muốn tìm lại.”

Hoa Thần giống như làm ảo thuật cầm một chiếc chìa khóa đưa trước mặt tôi, chùm chìa khóa này rõ ràng là chùm chìa khóa của tôi a.”Chìa khóa của em tại sao lại ở chỗ anh?”

Nhận lấy chìa khóa, nhìn ngang nhìn dọc cảm thấy thực nhầm chán. Hoa Thần cười thần bí:”Sau này sẽ nói cho em biết anh có được chùm chìa khóa này như thế nào, bây giờ em tự chọn đi, muốn đi bệnh viện hay là đi nhà thuốc.”

“Em không muốn đi bệnh viện.”

Lần trước ở bệnh viện bị y tá chích kim đã có bóng ma tâm lý, tôi tẩy chay bệnh viện.

“Em đã không muốn đi bệnh viện, vậy đi hiệu thuốc nhé, đằng trước có một quán.”

Đáng ghét, lại phải uống thuốc. Nhắm ngay bóng anh giẫm mạnh một cái, vừa ngẩng đầu lên, thấy anh cực kì hứng thú nhìn tôi:”Sao thế, em còn không phục?”

Quay đầu đi không thèm nhìn anh:”Không có, bây giờ tôi ăn của anh, uống của anh, mặc của anh, chỗ ở cũng là của anh, những gì anh nói tôi nào dám không phục.”

Khóe miệng anh nhếch lên, nhéo một cái lên mặt tôi:”Tiểu hồ ly, lại ba hoa rồi.”

“Hoa Thần, anh có biết lúc anh cười trông rất đẹp không?”

Nhìn thấy anh cười đẹp trai như vậy, tự nhiên lại muốn cắn một cái lên mặt anh, đứng trước mặt anh, kiễng chân cũng không với tới, dè dặt hỏi:”Anh có thể cúi người xuống để em hôn một cái không?”

Lúc này đây tôi như trở thành sói già bà bà, Hoa Thần trở thành chiếc nón hồng nho nhỏ thuần khiết, nói muốn hôn anh nhưng trên thực tế lại muốn cắn anh một cái.

Hoa Thần khom người xuống, nhẹ nhàng như nước hôn lên môi tôi.

“Không, em muốn hôn anh cơ.”

Anh cười cười, cúi người đưa mặt lại gần, tôi nhanh chóng cắn lên mặt anh một cái, sau khi cắn xong tôi lập tức lùi về phía sau 3 bước.

Hoa Thần có ý phụng phịu:”Tiểu hồ ly, có phải em ghen tị vì anh cười trông đẹp hơn em không?”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, hiệu thuốc đã bị bỏ lại phía sau. Tôi cười trộm trong lòng, xem ra láng sang chuyện khác thật là một biện pháp tốt:”Đẹp thì dễ làm gì? Nhìn nhiều cũng sẽ chán thôi.”

“Tiểu hồ ly, em rõ ràng đang ghen tị, bề ngoài thanh thuần như vậy, trong lòng lại đen tối như thế, anh thực sự bị lừa rồi.”

“Tiếc là anh phát hiện đã quá muộn.”

Anh đột nhiên bùng tỉnh:”Tiểu hồ ly xảo quyệt, đi qua hiệu thuốc rồi, không muốn đi liền nói láng sang chuyện khác, khiến anh suy tí nữa thì quên.”

Âm mưu bị anh vạch trần, tôi đập mạnh chân, tại sao anh không thể làm như không biết, tại sao không cái gì có thể lừa được anh:”Chẳng phải chỉ đi nhà thuốc thôi à? Anh cho rằng tôi không dám sao?” Nói xong đây anh quay về hướng cũ.

Khi đi ra khỏi hiệu thuốc, trong tay Hoa Thần cầm một cái gói to, tất cả đều là thuốc trị thương, có thuốc uống, có thuốc bôi, trong lòng lắc lắc đầu, lại là một tên cuồng mua sắm:”Ngày mai bảo đi chuyển đến khu chung cư Tỉnh Hải đi, để em mỗi ngày khỏi phải ăn mì ăn liền.”

“Tùy anh, em không có ý kiến.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Hoa Thần dường như trở nên bình dị gần gũi, thân người cũng có độ ấm, tay anh trước kia đều lạnh như băng, thế nhưng bây giờ lại có chút ấm áp, tuy rằng không quá ấm, nhưng so với tay tôi còn ấm hơn.

Đi ngang qua một gian hàng văn phòng phẩm, nhìn qua lớp kính thủy tinh thấy có rất nhiều móc chìa khóa, kéo kéo áo Hoa Thần:”Nhìn kìa, móc chìa khóa hình hai con lợn đáng yêu quá.”

Lập tức đi vào trong cửa hàng, cầm con màu trắng lên ngắm nghía, ông chủ đi tới:”Tiểu thư, đây là cái móc chìa khóa hình hai con lợn đen trắng cuối cùng.”

“Đây là một cặp sao?”

“Đúng vậy.”

“Hoa Thần, trả tiền đi.”

Hoa Thần ngoan ngoãn đưa tiền cho ông chủ quán, tôi đưa con lợn trắng cho anh:”Em lấy con đen, con trắng cho anh.”

Hoa Thần nhú mày nhận lấy, hai người cùng nhau đi ra khỏi cửa hàng, ông chủ phía sau kêu lên:”Từ từ, đã trả tiền thừa đâu.”

Trong ví Hoa Thần chỉ có tờ màu hồng, tiền lẻ anh cũng không cần, hai người không để ý tới ông chủ, tiếp tục đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, trên đường trở về, tôi đem những điều ẩn nhẫn trong người nói ra ngoài:“Hoa Thần, hôm đó anh gọi cho em là vì chuyện ở trên báo sao?”

Hơn một tháng nay, trong lòng tôi không ngừng luyện tập những lời này, hôm nay cuối cùng cũng nói ra, trong lòng cũng thoải mái hơn.

“Chuyện quá khứ đã qua rồi ,từ hôm nay trở đi, em không được một mình gặp Hạ Mộc Lão, nguyên nhân sau này anh sẽ nói cho em biết.”

Lại là sau này nói cho tôi biết, không nói là được rồi, sau này chắc gì tôi còn có thể nhớ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Giông tố nổi lên

Phần 3: Thật sự rất yêu, đau lòng muốn chết

Năm sau, ngày 10 tháng 4.

Tôi và Từ Kiềm đứng ở trước cửa Hạ gia, sự trang nghiêm từ khắp các nơi phát ra khiến tôi chỉ đứng yên một chỗ không dám lộn xộn.

Nhiễm Nhiễm đi ra đón:“Thiên Thiên, Từ Kiềm, các cậu tới rồi.”

Nhiễm Nhiễm mặc một bộ lễ phục màu xanh nhạt tựa như một nàng công chúa.

Hôm nay là sinh nhật 20 tuổi của nó, vì quan hệ của cha, hôm nay mở tiệc tại nhà chúc mừng sinh nhật, mời không ít người trong giới thượng lưu, là bạn thân nhất nên Nhiễm Nhiễm đương nhiên sẽ mời tôi đến, Từ Kiềm là bạn trai Nhiễm Nhiễm nên cũng không thể iếu. Nhiễm Nhiễm kéo Từ Kiềm, ba chúng tôi cùng nhau đi vào nhà.

Sự xa hoa của Hạ gia thực sự rất lớn, giống như đang bước vào hoàng cung. Hạ Mộc Lão mỉm cười đi về phía tôi, tôi không biết làm sao đành dúi tầm mắt, Nhiễm Nhiễm cười cười:“Thiên Thiên, giao cậu cho anh tổ đó.”

Nói xong, nó nắm tay Từ Kiềm đi tìm cha mình.

Nửa năm không gặp Hạ Mộc Lão, hần vẫn không thay đổi gì, gương mặt hoàn mỹ đủ để điên đảo chúng sinh, hần nói thầm vào tai tôi:“Thiên Thiên, hôm nay em rất đẹp.”

Mặt nóng bừng, lùi từng bước duy trì khoảng cách với hần.

Hôm nay tôi mặc bộ lễ phục Già Minh tặng, một năm trôi đi, mặc trên người lại phi thường vừa vặn.

Hạ Mộc Lão dắt tay tôi:“Thiên Thiên, tại sao lại sợ anh như vậy?”

Tự nhiên cảm thấy có ánh mắt dừng ở trên người tôi, tôi quay đầu nhìn, Tô Ngưng kéo Hoa Thần đi từ phía bên kia tới, sắc mặt Hoa Thần u ám, tầm mắt chuyển từ người tôi xuống bàn tay đang bị Hạ Mộc Lão nắm, trong lòng sợ hãi, vội vàng giắt tay lại. Hạ Mộc Lão lại càng tiến thêm một bước, trực tiếp ôm tôi vào trong ngực:“Thiên Thiên, nếu không muốn gây thêm phiền toái cho Hoa Thần thì ngoan ngoãn nghe theo anh, hôm nay cha Tô Ngưng cũng tới, nếu ông ta phát hiện ra chuyện của em và Hoa Thần, hậu quả em không tưởng tượng nổi đâu.”

Trải qua nửa năm ở chung, chính xác mà nói là bắt đầu từ lúc ở thành phố Thẩm, dường như tôi đã hơi thích Hoa Thần, lúc đó chúng tôi rất ít khi nói những lời khó nghe, hơn nữa cũng rất ân ý, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu đối phương muốn gì. Tôi nghĩ, chắc đây là cái gọi là tình yêu rồi:“Nhưng tôi không muốn để anh ấy hiểu lầm, phiền anh buông tay ra.”

Tôi không muốn bị Hoa Thần hiểu lầm, lại càng không muốn tiếp tục dây dưa với Hạ Mộc Lão, tôi và hần vốn dĩ không nên phát sinh bất cứ chuyện gì:“Thiên Thiên, em có nghĩ cho Hoa Thần không? Tô Ngưng đã biết quan hệ của hai người, nếu hai người trắng trợn mặt đưa mày lại như vậy, khó bảo đảm cha Tô Ngưng sẽ không gây khó dễ cho cậu ấy.”

“Tôi...” Có lẽ là vậy, từ trước tới nay tôi chưa từng nghĩ cho Hoa Thần, cha Tô Ngưng là bí thư tỉnh ủy, nếu ông ta biết con gái mình phải chịu tổn thương, đương nhiên sẽ không thể im lặng:“Vậy tôi nên làm thế nào?”

“Giữ vững tư thế hoàn mỹ nhất, diễn tốt vai thiếu phu nhân Hạ gia, quan hệ của em và anh mọi người đều đã biết, em không có sự lựa chọn khác.”

Tôi lại quay đầu nhìn về phía Hoa Thần, anh đã chuyển tầm mắt đi, tôi bình tĩnh nhìn bóng dáng Hoa Thần, Tô Ngưng quay mạnh đầu lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp, tôi kinh ngạc sững sờ đứng ngay tại chỗ.

Hạ Mộc Lão tiếp tục hỏi:“Thiên Thiên, em hiểu rồi chứ?”

Hoa Thần, đừng hiểu lầm em, em và hần ta đơn thuần chỉ là diễn kịch, anh nhất định phải tin tưởng em, nhất định.

Run rẩy lên tiếng:“Được, tôi diễn, tốt nhất là có thể khiến Tô Ngưng tin tôi và Hoa Thần đã hoàn toàn cắt đứt, khiến cô ấy tin tôi và anh thực sự ở bên nhau.”

Ngẩng đầu lên chân thành nhìn hần, tôi muốn giấu Tô Ngưng, nửa năm trước cô ấy đã tận mắt nhìn thấy tôi chuyển ra khỏi biệt thự, chỉ cần không để cô ấy nhìn thấy tôi và Hoa Thần ở cạnh nhau, cô hần là sẽ không nảy sinh nghi ngờ. Khóc miệng khẽ nhếch, kéo Hạ Mộc Lão, dẫn tới không ít ánh mắt ghen tị.

Nghe thấy một tràng hoan hô, Hạ Mộc Lão đưa tôi đến chỗ thanh âm truyền tới, Nhiễm Nhiễm đang nhắm mắt ước nguyện, trước mặt nó bày cái bánh ngọt to, cao đến mấy tầng, trên tầng cao nhất cắm hai ngọn nến.

Nhiễm Nhiễm ước xong mở mắt ra, một hơi thổi tắt ngọn nến. Tâm trạng của Hạ Vô Xá tựa hồ tốt lắm:“Nhiễm Nhiễm, nói cho cha biết con vừa mới ước cái gì.”

Cãi miệng nhỏ nhắn của Nhiễm Nhiễm nhếch lên:“Không nói cho cha biết, cha tự đoán đi.”

Hạ Vô Xá bật cười thành tiếng:“Cha đương nhiên có thể đoán được con ước cái gì rồi, có phải muốn sớm gả cho Từ Kiềm không a?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiễm Nhiễm đỏ lên:“Cha, cha biết là được rồi, còn nói ra làm chi a?”

Lời Nhiễm Nhiễm đưa tới từng tràng cười, khuôn mặt tuần tú của Từ Kiềm ửng đỏ, ánh mắt chuyển hướng sang tôi, tôi mỉm cười ngọt ngào với nó.

Hạ Vô Xá nhìn thấy tôi, trong mắt hiện lên một chút không hài lòng, không biết có phải Hạ Mộc Lão cố ý hay không, hẳn vô cùng thân thiết thôi thôi bên tai tôi:”Tứ Kiếm và Nhiệm Nhiệm rất có thể sẽ kết hôn, cha anh đối với Tứ Kiếm rất vừa lòng, có ý muốn bồi dưỡng cậu ta.”

Mãi cho tới khi ánh mắt Hạ Vô Xá dõi đi tôi mới nhẹ nhàng thờ ra, trong lúc vô ý lại phát hiện ra Hoa Thần cũng nhìn về phía bên này, tôi cuống quýt xoay người tránh đi, Hạ Mộc Lão cũng đi theo.

Hai người đều im lặng, có một cô gái trẻ đi tới, không biết cô ta vô tình hay cố ý, bánh ngọt ở trong tay cô ta khi đi ngang qua tôi tự nhiên rơi xuống trên lễ phục của tôi, ý cười lướt qua trong mắt cô ta, mặc dù rất nhanh biến mất, nhưng tôi vẫn nhận ra được.

Cô ta liếc mắt nhìn Hạ Mộc Lão:”Ngại quá, không phải tôi cố ý.”

Tôi lắc đầu, chuyển tầm mắt nhìn cô ta, lại phát hiện ra ánh mắt cô ta ái mộ nhìn Hạ Mộc Lão.

Có lẽ là do tiếng của cô ta quá to, khiến tầm mắt của tất cả mọi người đều dời về đây, tôi thấp giọng nói:”Tôi đi trước.” Nói xong, chuyển bước chuẩn bị rời đi.

Hạ Mộc Lão giữ chặt tay tôi, tôi quay đầu lại nhìn thẳng vào hắn:”Còn việc gì à? Nếu không có thì buông tay ra, tôi muốn về nhà.”

Hạ Mộc Lão lạnh lùng nhìn cô gái kia:”Hôm nay là sinh nhật em gái tôi, tôi không tính toán gì với cô, nhưng nếu có lần sau, cô sẽ phải trả một cái giá mình không tưởng tượng nổi đâu.”

Nói xong, nắm tay tôi rời đi.

Hạ Mộc Lão đưa tôi vào một căn phòng, chắc là phòng của hắn, phòng rất lớn, bài trí lại hết sức xa hoa.

“Đưa tôi đến phòng anh làm gì? Tôi muốn về nhà.”

Hạ Mộc Lão buông tay ra, đi tới góc phòng, vẫy tay sang phía tôi ý bảo lại đây với hắn.

Tôi nghi hoặc nhẹ nhàng đi đến, một cái hộp được gói rất đẹp, phía trên có gắn một dải ruy băng.

“Thiên Thiên, mở ra xem đi.”

Tay tôi giờ lên, đầu ngón tay vừa mới chạm vào sợi ruy băng, lập tức rụt lại. Tôi không biết trong cái hộp này đựng cái gì, không muốn tùy tiện mở ra. Lắc đầu nhìn Hạ Mộc Lão:”Tôi không mở, anh mở đi, tôi đứng đây nhìn.”

Dựa theo tính cách của Hạ Mộc Lão mà nói, bên trong rất có khả năng sẽ là một thứ gì đó dọa người, thôi thì để hắn tự mở đi.

Hạ Mộc Lão âm thầm cười:”Thiên Thiên, em mở ra xem đi, nhất định sẽ thích.”

Trợn tròn mắt, cái hộp này là chuẩn bị cho tôi sao? Tôi vẫn không dám mở. Hạ Mộc Lão nắm tay tôi trong lòng bàn tay, về mặt chân thực:”Thiên Thiên, em mở ra xem đi, nhất định em sẽ thích nha.”

Hắn giống như sói già bà bà đang dẫn dụ tôi vào trong bẫy:”Nếu tôi không thích thì sao?”

“Nếu em không thích, vậy thì, tùy em muốn gì cũng được.”

Lấy được đáp án, tôi giãy tay ra, một tiếng trống cho tinh thần thêm hăng hái mở nút buộc sợi ruy băng, xé giấy bọc ra, một bộ lễ phục màu xanh nhạt xuất hiện trước mắt. Đảo mắt nhìn hắn:”Đây là chuẩn bị cho tôi à?”

Hắn mỉm cười gật đầu:”Vào phòng thay đồ thử đi.”

Màu sắc tôi thích nhất, giống màu bầu trời, màu xanh nhạt, nhìn thấy thực vui vẻ.

Đi vào phòng thay quần áo, Hạ Mộc Lão quả xứng danh là một tên cuồng mua sắm, quần áo hắn mua rất nhiều, tôi thấy mà hoa cả mắt, sau khi thay xong lễ phục, dường như là đồ được đặt trước cho tôi, rất vừa người, đứng ở gương cười với chính mình, tôi vươn tay ra mở cửa, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua bên trong, cánh tay chuẩn bị mở cửa của tôi chợt đông cứng.

Nơi đó có một chiếc hộp màu tối, trông rất giống cái hộp đựng con gấu màu xanh của tôi, ma xui qui khiến bước lại gần, tôi vừa mở cái hộp kia ra, một con gấu màu đen lộ ra ngoài, bộ lông mềm mượt rất giống với con màu xanh, ngoài cái nơ con bướm đính trên con gấu màu xanh ra thì hai con hoàn toàn giống nhau, tôi đặt con gấu vào trong túi, đóng hộp lại, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Liếc mắt nhìn bộ lễ phục bị bẩn, trên vải vấy đủ loại màu sắc của chiếc bánh, tiếc quá, tôi rất thích nó, hơn nữa bộ này là do Già Minh tặng, mới mặc một lần mà đã hỏng rồi. Tôi cảm thấy cô gái kia là cố ý đổ bánh lên lễ phục của tôi, tất cả là do Hạ Mộc Lão thích trên hoa gậy nguyệt, khiến tôi trở thành đối tượng công kích của các cô gái, sau này không được quá thân thiết với Hạ Mộc Lão nữa.

Đi ra khỏi phòng thay đồ, nhìn thấy ánh mắt Hạ Mộc Lão tôi lập tức cúi đầu, có lẽ đây là cái gọi là “có tật giật mình”, tôi lấy trộm gấu bông của hắn nếu bị hắn phát hiện không biết sẽ bị thế nào, tóm lại hôm nay tôi nhất định phải mang đi, con gấu nhỏ kia rất cô đơn, để hai con làm bạn, cho nhau ấm áp, cùng dựa vào nhau.

Hạ Mộc Lão tiến lên:”Trông đẹp lắm.”

Dưới ánh mắt chăm chú cháy bỏng của hắn, mặt tôi hơi nóng bừng, cúi đầu xuống khoe miệng co giật.

Hắn tiến đến từng bước, tôi theo bản năng lùi về phía sau từng bước, hắn tiếp tục tiến lên, tôi tiếp tục lùi về phía sau, cho tới khi không còn đường thối lui, tôi dựa vào vách tường thấy hắn từng bước tới gần, khi tới trước mặt tôi, hắn chống hai tay lên vách tường, nhốt tôi vào bên trong, mặt đưa gần về phía tôi, hơi thở ấm áp của hắn phả lên mặt tôi:”Thiên Thiên, tại sao vẫn ở cùng với Hoa Thần?”

Tôi giang tay muốn đẩy hắn ra:”Hạ Mộc Lão, có một số việc anh không cần phải biết.”

Vừa dứt lời, môi hắn đã đặt lên môi tôi, giấy tiếp theo chợt nghe thấy có tiếng mở cửa, tôi hé mắt nhìn ra, Hoa Thần về mặt âm trầm xuất hiện ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 115: Tại sao em không chịu nghe lời anh ?

Tôi không biết phải làm sao nhìn Hoa Thần.

Đầu lưỡi Hạ Mộc Lão đã tiến sâu vào trong miệng tôi, hần đường như không phát hiện ra anh.

Cho tới khi Hoa Thần bước vào:”Mộc Lão, buông cô ấy ra.”

Cả người Hạ Mộc Lão cứng đờ, lập tức buông tôi ra.

Hoa Thần từng bước từng bước đi về phía chúng tôi, mỗi khi anh tiến thêm một bước, lòng tôi cũng run lên từng chút một, tại sao anh lại xuất hiện đúng vào lúc này. Anh đến sớm hơn một phút thì sẽ không nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ muộn hơn một phút thôi.

Hoa Thần đi đến trước mặt tôi, vươn tay về phía tôi, tôi còn chưa muốn đưa tay cho anh, anh đã nắm chặt lấy tay tôi, nhìn Hạ Mộc Lão. Nói từng chữ từng chữ một:”Mộc Lão, cậu là anh em của tôi. Mà cô ấy, là người phụ nữ của tôi.”

Nói xong, nắm tay tôi đi ra về phía cửa, cho tới khi tôi và Hoa Thần nghe thấy giọng nói của Hạ Mộc Lão:”Thiên Thiên, em vẫn khẳng định tiếp tục sao?”

Vẫn bước đi, tiếp tục tiến lên phía trước.

Tôi thực sự không biết nên nói cái gì, nhìn Hoa Thần tức giận ngất người, đột nhiên tôi lại muốn kể cho anh chuyện đêm đó ở Mộ Phong, anh coi Hạ Mộc Lão là anh em, nhưng Hạ Mộc Lão lại gây ra chuyện không phải với anh.”Hoa Thần, em...”

Hoa Thần lạnh giọng nói:”Bây giờ đừng giải thích bất cứ cái gì, về rồi từ từ giải thích, anh có rất nhiều thời gian dành cho em”

Tôi nhất thời không biết phải nói gì, lẳng lặng mặc anh nắm tay tôi đi. Hoa Thần dường như rất quen thuộc với Hạ gia. Anh nắm tay tôi đi qua một cái cổng nhỏ đến chỗ đỗ xe.

Anh mở cửa:”Lên xe.”

Tôi ngoan ngoãn lên xe, anh đóng sầm cửa xe lại.

Khi xe chuẩn bị rời khỏi Hạ gia, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua, Tô Ngưng mắt nhắm nhìn theo hướng chúng tôi rời đi.

Tô Ngưng, thực xin lỗi, thực xin lỗi. Tôi không muốn gây tổn thương cho chị, nhưng hiện tại tôi thích anh. Đối với tình yêu, tôi tin rằng đại đa số mọi người đều rất ích kỉ, hiện tại tôi thích anh nên đương nhiên sẽ không trả anh ấy lại cho chị, trừ phi anh xoay người rời đi trước, thực xin lỗi.

Dù rằng như thế, nhưng tôi vẫn không muốn tạo bất kì một ảnh hưởng xấu nào cho Hoa Thần, nhắm mắt lại, nhả ra một câu:”Hoa Thần, Tô Ngưng đang đợi anh, anh vẫn nên trở về đi.”

“Tạm thời mặc kệ.”

Tôi cười nhạt thành tiếng. Tô Ngưng yêu anh nhiều năm cũng không có một chút trọng lượng nào trong lòng anh. Nếu đã như thế, tôi còn có thể nói gì nữa đây.

Ước định nửa năm cũng đã đến, nếu anh không tìm được lí do, vậy tôi, chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Tôi sẽ không bao giờ sụp đổ, trái tim đã đánh mất, tự mình sẽ tìm lại, cho dù phải mất vài năm, hay mười năm.

Không biết qua bao lâu, tiếng Hoa Thần truyền vào trong tai:”Xuống xe.” Tôi mở mắt ra, đã đến khu chung cư Tĩnh Hải.

Về tới 1303 anh lập tức đi vào phòng ngủ, còn tôi đi theo sau anh chờ xử lý.

Sau khi tôi đi vào phòng, anh khóa cửa lại, mở tủ quần áo ra, đưa cho tôi một bộ bình thường tôi rất thích mặc:”Thay ngay.”

Tôi cầm quần áo chuẩn bị mở cửa, lại nghe thấy anh nói:”Thay ngay tại đây.”

Được thôi, anh cũng không phải chưa từng thấy qua, thay ở trong này có gì khác đâu. Tôi bắt đầu thay quần áo dưới cái nhìn chăm chú của anh, đợi anh mở miệng.

Anh đi đến trước mặt tôi dùng mu bàn tay chà lên môi tôi mấy cái, sau đó ấn mạnh môi xuống, hôn càng lúc càng mãnh liệt. Tôi ôm lấy cổ anh tìm lại sự cân bằng.

Có lẽ anh tức giận là vì Hạ Mộc Lão là anh em của anh, giống như Tô Ngưng nói Hạ Mộc Lão là bạn của cô.

Không biết qua bao lâu, Hoa Thần mới buông ra:”Không phải anh đã nói với em bao nhiêu lần là phải tránh xa Hạ Mộc Lão rồi à? Tại sao em không chịu nghe lời anh?”

Tôi cúi thấp đầu tránh ánh mắt anh, nhìn bộ lễ phục đang rơi ở trên sàn. Tại sao lại có thể như thế? Chỉ cần là những việc liên quan đến Hạ Mộc Lão đều là lỗi của tôi, tất cả các chất vấn một mình tôi phải gánh chịu.

Cứ tưởng rằng trải qua nửa năm ở chung này, chúng tôi đều đã thay đổi. Nhưng xem ra bây giờ vẫn giống như lúc trước, tôi chỉ là một trong những người phụ nữ được anh bao dưỡng, chỉ là một thứ đồ chơi, chỉ thế mà thôi.

Thấy tôi không nói, anh không kìm nổi giận dữ:”Tô Thiên Thiên, cô muốn được lao vào vòng ôm ấp của thằng đàn ông khác nhanh như vậy?”

Tôi ngẩng đầu lên. Hoa Thần, sao anh lại có thể nói với em như vậy? Chỉ dựa vào một cái nhìn liền nhận định rằng em muốn lao vào vòng tay của Hạ Mộc Lão sao? Cầm lấy túi, lướt qua anh, đi ra ngoài.

Hoa Thần nếu anh đã nói đến mức này rồi, tôi còn cần thiết phải giải thích sao? Anh đã cho rằng đó là tôi sai, vậy cứ cho đó là lỗi của tôi đi.

Mở cửa phòng ngủ ra, đứng ở cửa không quay đầu lại nói:”Nửa năm đã tới rồi, anh không có tư cách xúc phạm tôi như vậy, giữ lại những lời này mà nói cho tình nhân tiếp theo của anh nghe đi.”

Nói xong, đóng sầm cửa lại.

Đi tới phòng khách, thấy bảo mẫu nghi hoặc nhìn tôi:”Thiên Thiên, làm sao vậy? Có phải cãi nhau với Hoa tiên sinh không?”

Cổ nặn ra một nụ cười an tâm:”Đi à, cháu phải về nhà đây, tạm biệt...”

Sau khi ra khỏi cửa, khóe mắt ươn ướt. Nửa năm trước tôi có thể chịu được sự xúc phạm của anh là bởi vì tôi không thêm dè ý đến anh, còn bây giờ tôi cự tuyệt không muốn nghe những lời xúc phạm của anh là bởi vì tôi thích anh.

Anh không phân phải trái đồ tất cả tội lỗi lên đầu tôi, có nghĩ cho cảm nhận của tôi không? Vì Hạ Mộc Lão là anh em của anh, cho nên tôi nhất định phải rời xa anh, vì sự đối đãi với tôi chỉ có xúc

phạm.

Bây giờ tôi đã đi rồi, anh muốn xúc phạm tôi xúc phạm người khác đi, Tô Thiển Thiển tôi không muốn cả đời mình phải sống như thế, rồi xa anh tôi vẫn có thể sống tốt. Tôi cũng không tin ai đã rời xa ai rồi sẽ không sống nổi.

Di động rung không ngừng, là Hoa Thần gọi tôi, tôi tắt ngay lập tức.

Anh tiếp tục gọi tôi, tôi lại tiếp tục cắt.

Hoa Thần, anh còn gì muốn nói nữa? Muốn tiếp tục xúc phạm tôi sao? Anh cho rằng tôi vẫn là Tô Thiển Thiển của nửa năm trước ư? Tôi sẽ không bao giờ ngốc nghếch như trước đây để mặc anh xúc phạm, ngu ngốc không biết tháo chạy.

Vừa mới đi ra khỏi khu chung cư Tỉnh Hải đã thấy một chiếc xe taxi. Tôi vurun tay ra ngăn lại.

Sau khi lên xe, di động vẫn không ngừng rung, tôi lại tắt máy, dùng hết sức nhấn xuống nút tắt."Bác tài, đi khu Dụ Vi, phiền bác đi mau lên."

Qua vài phút, nghe thấy bác tài nói:"Tiểu thư, phía sau có xe đang đuổi theo, cô nhìn xem có phải là bạn của cô không."

Tôi quay đầu lại nhìn. Trái tim đột nhiên đau nhói. Hoa Thần đuổi theo, nhưng bây giờ đuổi theo còn có tác dụng sao?

Nửa năm đã qua, cho dù anh có đuổi theo cũng chẳng thể bù đắp được gì cả. Hít vào một hơi thật sâu, khó khăn nói ra một câu:"Bác tài, tôi không đi khu Dụ Vi nữa, bác cắt đuôi anh ta là được, tiền tôi sẽ trả gấp đôi."

Nếu Hoa Thần đi theo đến khu Dụ Vi, vậy tôi thực sự không biết phải làm sao, mẹ nhất định sẽ biết, hiện tại quan trọng nhất là phải cắt đuôi được anh ấy. Lúc khác tôi sẽ bắt xe trở về.

Tôi chỉ muốn bác tài đi nhanh hơn, lại quên mất rằng xe taxi chạy nhanh đến đâu cũng không thể sánh được với xe hơi.

Rất nhanh, Hoa Thần đã đuổi đến, anh lái xe chắn ngang đường phía trước, xe taxi không thể không dừng.

Đồng hồ tính phí trên xe taxi mới nhảy đến số 16, tôi lại ngẩng đầu lên lần nữa, Hoa Thần đã xuống xe, anh mở cửa xe taxi ra:"Thiển Thiển, anh có lời muốn nói với em."

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Bối vì anh thích em

Không thèm quay đầu lại nhìn anh:"Thật có lỗi, tôi không muốn tiếp tục nghe những lời xúc phạm của anh."

Anh trầm ngâm một lúc:"Thiển Thiển, anh chỉ muốn hòa hoãn nói chuyện với em thôi, chúng ta đã có quá nhiều hiểu lầm cần tháo gỡ."

Còn cái gì mà hòa hoãn nói chuyện, cho dù hiểu lầm được tháo gỡ thì sao? Tóm lại anh đừng nói những lời xúc phạm kia ở bên tai tôi nữa, tôi nghe đủ rồi, cũng không có hứng nghe tiếp." Hoa tiên sinh, hình như anh đánh giá mình quá cao rồi. Tô Thiển Thiển tôi cho dù không có tiền những vẫn có tự tôn. Nếu anh muốn tiếp tục xúc phạm tôi, thật có lỗi, tôi sẽ không cho anh cơ hội đâu. Nếu thực sự có hiểu lầm, vậy thì cứ đề tiếp tục hiểu lầm đi, tôi cảm thấy không cần phải tháo gỡ."

Hoa Thần, cho dù tôi thích anh, cũng sẽ không để anh muốn làm gì thì làm, chuyện tôi không thể chịu được, cho dù là anh cũng không thể dễ dàng tha thứ.

"Thiển Thiển, anh đơn giản chỉ muốn nói chuyện với em thôi, em có thể không đáp lại, anh chỉ cần em nghe là được rồi."

"À, đối mặt với sĩ nhục, tôi đương nhiên sẽ không đáp lại, cũng không có cách nào đáp lại."

"Thiển Thiển, em nhất định phải nghĩ anh xấu xa như vậy sao?"

Tôi quay đầu nhìn thẳng vào anh:"Vậy anh thử nói anh có điểm tốt nào xem?"

Sắc mặt Hoa Thần ngưng trọng:"Thiển Thiển, về với anh, chúng ta cần phải nói chuyện một chút."

"Có gì thì nói tại đây luôn đi."

Trong mắt Hoa Thần hiện lên một tia bất đắc dĩ:"Thiển Thiển, đừng làm loạn nữa, kéo cản trở chuyện làm ăn của bác tài xế taxi."

Nhìn qua bác tài, Hoa Thần đưa cho bác ta một tờ màu hồng, lập tức vurun tay về phía tôi.

Tôi khinh thường liếc nhìn cánh tay anh, xuống xe từ cửa bên kia.

Xe taxi đi rồi, Hoa Thần đến bên cạnh tôi. Tôi xoay người không nhìn anh. Anh từ phía sau ôm chặt tôi vào ngực:"Thiển Thiển, về với anh đi, được không?"

"Buông ra. Tôi không dám ôm một nhân vật nổi tiếng như anh đâu."

"Đi thôi, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện." Nói xong, nắm tay tôi bước lên xe. Trong xe, hai người đều im lặng không nói gì, áp lực khiến tôi chỉ muốn khóc òa lên. Đề hóa giải áp lực trong không gian, tôi dựa vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài. Mắt vừa xót lại vừa khô, tôi khó chịu nhắm mắt lại.

Qua một lúc lâu, hình như xe đã dừng lại, tôi mở mắt ra, lại là cái nơi quý quái này, năm ngoái tôi đã phải chân trần chạy trốn khỏi đây."Bây giờ chỉ còn hai chúng ta, anh muốn nói gì thì nói đi."

Tôi không thèm nhìn, thiếu chút nữa đã đánh mất trái tim trên người anh. Hôm nay, tôi muốn lấy hết lại toàn bộ tình cảm của mình, anh không đáng để tôi trao gửi trái tim.

"Thiển Thiển, thực xin lỗi, chuyện vừa rồi, là anh không tốt."

Giọng anh lộ rõ sự mệt mỏi, cho dù như thế, tôi vẫn sẽ kiên trì lập trường của mình đến cùng. Nhưng khi miệng anh thốt ra câu:"Thực xin lỗi," lại khiến tôi chấn động, một người kiêu ngạo như vậy lại nhận lỗi với tôi, nhưng nhận lỗi thì sao nào? Có thể vớt vát lại được gì?"Giữ lời xin lỗi của anh để nói cho người khác đi. Tôi nhận không nổi."

“Thiên Thiên, là anh không tốt, về cùng anh được không?”

Không muốn phải tiếp tục nghe anh nhận lỗi nữa, tôi sợ mình sẽ đồng ý quay về với anh, vội vàng xuống xe: “Tôi đã nói ước định nửa năm kết thúc rồi. Hoa tiên sinh cũng đừng dây dưa nữa, cố chấp không phải là một hành động tốt. Nếu như bị truyền ra ngoài, đối với danh tiếng của Hoa tiên sinh cũng không được hay ho cho lắm.” Nói xong, bước đi thật nhanh.

Tô Thiên Thiên mười chín tuổi đã không còn yếu đuối như trước nữa. Không còn là một đứa trẻ thích khóc nhè, không muốn lãng phí tuổi thanh xuân, cố gắng đi tìm thứ thuộc về chính bản thân mình.

Bây giờ đối với anh chỉ đơn giản là thích, bản thân vẫn còn đường lui, nhưng đến khi sự yêu thích đơn thuần đã trở thành tình yêu sâu đậm, thì tôi sẽ không còn đường lui nữa. Vậy nên tôi không thể để chuyện này phát triển tới mức kia được, cho dù thế nào cũng phải để lại cho mình một đường lui, nhất định không thể để tới lúc không còn cách nào cứu vớt. Một mình đứng trong gió, trái tim tan nát, buồn bã khóc, tuyệt đối không thể để mình rơi vào đường cùng.

Tôi không ngờ sẽ có một ngày Hoa Thần nói với tôi câu: “Thực xin lỗi.” Trước khi tôi đi anh xúc phạm tôi, sau đó lại chạy tới giải thích để làm gì? Anh nói muốn cùng tôi trở về, nhưng nếu tôi trở về, trước mắt tôi chỉ có được sự đối xử bằng cách xúc phạm, thậm chí so với những lời vừa này còn có thể khó nghe hơn, càng khiến người ta bị tổn thương.

Tôi dừng bước lại, gằm nhẹ ra tiếng: “Hoa Thần, anh còn muốn theo tôi bao lâu nữa đây?”

Tuy anh không mở miệng, nhưng tôi biết anh vẫn luôn đi theo sau tôi, bởi vì dọc đường đi tôi vẫn luôn cảm thấy có một ánh mắt đang dõi theo tôi. Mà ở nơi đây ngoài anh ra, chỉ có một mình tôi.

Ngay sau đó, tôi đã rơi vào vòng ôm của anh, anh thấp giọng thì non nói thầm bên tai tôi: “Thiên Thiên, anh đã hạ mình nhận lỗi với em rồi, em còn muốn thế nào? Hay muốn anh làm gì nữa?”

Nước mắt không kìm được lăn dài trên má, khiến anh phải hạ mình quá thực không dễ, nếu bây giờ tôi dễ dàng theo anh về, khó chắc chắn sẽ không có lần tiếp theo, nếu một ngày nào đó tâm trạng anh không vui, có phải lại đến tìm tôi trút giận hay không? “Về với anh để anh lại xúc phạm tôi à?”

Cứ tưởng rằng tôi có thể lớn tiếng truy hỏi. Ai ngờ lời nói ra lại nhỏ như muỗi kêu, xem ra tôi tự đánh giá mình quá cao rồi.

Cầm anh cọ lên đỉnh đầu tôi: “Lần này là anh không tốt, sau này sẽ không thế nữa. Về với anh đi mà, được không?”

“Nhưng đã hơn nửa năm rồi, dường như chúng ta vẫn chưa tìm được lí do tiếp tục.”

Lần trước hình như ngay tại nơi này đã nói tiếp tục thêm nửa năm nữa, chúng tôi lại quay trở về chỗ cũ, chỉ là hiện tại ở đây, trái tim tôi đã mất. Anh không vì những lời này của tôi mà buông tay ra, ngược lại ôm càng lúc càng chặt: “Anh đã tìm thấy lí do rồi.”

“Lí do gì?”

“Anh thích em.”

Trong lòng chấn động, gỡ hai tay anh ra. Xoay người lại, cười nhạt thành tiếng: “Cái gọi là thích của Hoa tiên sinh chẳng lẽ chính là khiến cho đối tượng bị tổn thương sao?”

Loại tình cảm yêu thích này tôi không cần, nếu tiếp tục chỉ khiến mình bị tổn thương.

Anh lại ôm tôi vào lòng, dịu dàng nói: “Đồ ngốc, bởi vì anh thích em nên mới không cho em quá thân cận với thằng đàn ông khác, thấy hân hôn em, anh không vui. Anh cứ tưởng rằng nói với em như vậy em sẽ giải thích với anh, không ngờ lại làm em tổn thương. Đừng tức giận nữa mà, cho anh một cơ hội đi, cũng là cho em một cơ hội.”

Tôi im lặng không lên tiếng.

Lời của anh khiến quyết định của tôi lay động. Tôi cũng tin vì anh thích tôi nên mới làm như vậy.

“Thiên Thiên, nửa năm trước em nói anh chường mắt, bây giờ còn như thế không?”

Do dự hồi lâu, rốt cuộc vẫn nói ra những lời này: “Chắc em cũng hơi thích anh.”

Anh cười khê: “Nếu chúng ta đều đã tìm được lý do tiếp tục, vậy em về với anh được không?”

Nửa năm trước cũng là ở nơi đây tôi trở về với anh, đây là lần thứ hai, nếu như có lần thứ ba, thì không thể cứu vãn được nữa, tôi sẽ không quay đầu lại rồi đi, mặc kệ anh lật tung cả thế giới này lên tìm tôi, tôi cũng sẽ không xuất hiện.

Đây là lần cuối cùng.

“Được, lần này em về với anh. Nhưng nếu có lần sau, chúng ta ai cũng không được níu giữ ai, mỗi người tự đi, đi tìm hạnh phúc của chính mình, không bao giờ quay đầu lại nữa.”

Cứ tưởng rằng, sẽ mãi mãi tốt đẹp như vậy, sẽ không có lần thứ ba, nhưng không ngờ rằng lại có một hiểu lầm còn sâu hơn thế, khiến chúng tôi làm cách nào cũng không thể vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chỉ cần là con chúng ta, nhất định sẽ rất xinh đẹp

3 năm sau, tháng 8, tôi đã tốt nghiệp đại học, cả ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, trọng lượng tăng ngày càng rõ ràng, Hoa Thần lúc nào cũng nói đó là công sức của anh, tôi cảm thấy anh nên mở một trại chăn nuôi gia súc mới đúng, nhất định có thể nuôi lợn con nào con nấy béo trắng mỡ màng.

Theo như Hạ Mộc Lạo nói, Hạ Vô Xá đối với Từ Kiểm rất vừa lòng, ông ta đã sắp xếp cho Từ Kiểm vào tập đoàn Hạ thị, tuy chỉ bắt đầu làm trưởng phòng, nhưng tiền đồ cũng không thể lường hết được.

Hiện nhi trải qua một khoảng thời gian cố gắng, cuối cùng cũng chiếm được trái tim Già Minh. Nghe nói anh chàng Già Minh già trước tuổi này được cô bảo vệ trong lòng bàn tay. Sau khi tốt nghiệp, cả ngày Hiền nhi đều tới Duy Đồ trông coi Già Minh, không để cho anh ta “Cỏ xanh vượt tường.”

Nhiễm Nhiễm cũng vào tập đoàn Hạ thị, ở chỗ Từ Kiểm làm một nhân viên nhỏ bé. Nghe nói ở đó mỹ nữ rất nhiều. Nhiễm Nhiễm sợ Từ Kiểm bị người ta đoạt mất, cho nên mỗi giây mỗi phút đều

phải chuẩn bị ứng chiến.

Chỉ có tôi cả ngày nhàn rỗi chẳng có việc gì. Không phải không muốn đi tìm việc làm, mà là Hoa Thần không cho, anh nói anh rất bận, không có thời gian trông nom tôi, nếu đi tìm việc làm mà gặp được anh đẹp trai nào, thừa dịp lúc anh không có ở đó lấy chồng rồi bỏ trốn thì anh lỗ nặng mất.

Buổi chiều, không có việc gì làm, đi dạo xung quanh, ánh mắt bị một cửa hàng quần áo hấp dẫn, đi vào trong tiệm, mua vài bộ quần áo cho người trung niên, vừa nhìn tôi đã thích một bộ màu tím, bộ này mẹ tôi mặc vào nhất định sẽ rất đẹp.

“Bà chủ, bộ quần áo màu tím kia còn số nhỏ không?”

“Có, cô cần mấy bộ?”

Vóc dáng của đi dạo mẫu không khác mẹ tôi là bao, tuổi tác cũng xấp xỉ, mua cho bà một bộ vậy. “Hai bộ.”

“Vâng, xin cô chờ một lát.”

Vừa mua xong thì tiếng đi động vang lên: “Tiểu Thần Thần, có chuyện gì?”

“Em đang ở đâu?”

“Đang giúp anh đẹp trai đi dạo phố.”

“Em ở đâu, anh đến đón em.” Trong giọng nói hiển nhiên lộ ra chút tức giận.

“Anh không cần đến đâu, mình em được rồi.”

“Ở đâu?”

“Quảng trường Thuần Hoa.”

“Đợi anh ở đó.”

“Ừm.”

Miệng ngậm kẹo mút ngồi trên ghế dài. Một bé gái khoảng một hai tuổi giơ tay chạy về phía tôi, còn chưa kịp ngồi xổm xuống giơ hai tay ra, cô bé kia đã nhào vào trong ngực tôi, cái đầu nhỏ bé cọ cọ vào cái tai trên người tôi, tôi lập tức hiểu ý, lấy một cây kẹo mút từ trong túi ra: “Bé cưng, ăn kẹo đi.”

Thì ra là một cô bé mặc một chiếc váy màu hồng phấn, cô bé ngẩng đầu cười cười.

Tôi đưa kẹo cho cô bé, cô bé cười ngọt ngào, cầm lấy rồi nhét vào trong miệng.

Giương mặt thực thanh tú, đôi má trắng hồng phúng phính khiến tôi chỉ muốn tiến lên hôn một cái.

Nhét thêm vài cái kẹo vào trong túi áo cô bé rồi mới hôn lên má cô một cái, cô bé hôn chụt lại tôi, làm má tôi dính đầy đường, nhon nhót.

Trên mặt đất xuất hiện một cái bóng rất dài, tôi ngẩng đầu lên nhìn. Hoa Thần mặt không chút thay đổi đứng ở một bên: “Tiểu Thần Thần, bé cưng này rất đáng yêu nha.”

Anh ngồi trên ghế, nhéo má tôi một cái, sau đó lại quay sang bé cưng nhéo tiếp: “Quả thực rất đáng yêu, mặt còn mềm hơn cả em.”

“Êu, thế mà cũng so sánh được? Bé cưng mới có mấy tuổi, em đã 22 rồi.”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi: “Thính Thính..”

Tôi quay đầu lại, thấy một người phụ nữ còn trẻ đi về phía chúng tôi, bé cưng lập tức giơ hai tay ra: “Mẹ, ôm một cái.”

Người phụ nữ đón lấy cô bé từ trong tay tôi: “Thính Thính, chị cho con kẹo sao?”

Cô bé gật gật đầu.

“Có nên nói tạm biệt với chị không?”

Cô bé gật đầu.

Tôi đứng dậy, vẫy vẫy tay với Thính Thính: “Thính Thính, chị phải đi rồi, bye bye.”

Thính Thính mỉm cười ngọt ngào nhìn tôi, vẫy vẫy tay: “Bye bye.”

Hoa Thần cũng đứng dậy, ôm tôi rời đi.

Trên đường trở về, Hoa Thần cười hỏi: “Thiên Thiên, hình như em rất thích trẻ con.”

Tôi gật đầu: “Không phải tất cả đều thích, em rất thực tế, thích những đứa bé xinh đẹp và ngoan như hôm nay.”

Không biết anh có ý gì, đột nhiên nhả ra một câu: “Thiên Thiên, con của chúng ta nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Má nóng bừng: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì anh rất đẹp trai, em cũng rất xinh đẹp, con của chúng ta nhất định còn xinh hơn cô bé hôm nay.”

Tôi quay đầu đi, nói lảng sang chuyện khác: “Sao hôm nay anh nghĩ làm sớm thế? Không phải có hẹn với mỹ nữ nên tan làm sớm, hẹn hò xong rồi mới tới đón em đấy chứ. Bây giờ mà nói về chuyện này hình như còn sớm quá, nhưng em không muốn và cũng không thích làm một bà mẹ chưa kết hôn đâu.”

“Tiểu hồ ly, em đang ghen hả?”

Khóc miệng nhếch lên một nụ cười chiến thắng: “Em không ghen, chẳng biết có ai vừa nghe thấy người ta đi dạo cùng anh đẹp trai đã vội vàng chạy đến.”

Về khu chung cư Tĩnh Hải, đi đang ở trong bếp nấu cơm, tôi lặng lẽ đặt quần áo vào trong phòng bà, mới vừa đi ra đã thấy Hoa Thần tựa người vào khung cửa thư phòng, âm thầm nhìn tôi: “Tiểu hồ

ly, làm gì thế?!”

Làm tôi hết hồn, vỗ vỗ ngực:”Em mua tặng đi một bộ quần áo. Mẹ em cũng có một bộ. Cả hai đều giống nhau.”

Trong mắt Hoa Thần hiện lên một tia không rõ cảm xúc, vươn tay về phía tôi:”Tại sao lại muốn mua quần áo cho đi?”

Tôi đi đến trước mặt anh, ôm eo anh, nhỏ giọng nói:”Vi đi trông rất giống mẹ em, em mua cho mẹ tiện thể mua cho đi một bộ luôn.”

Hoa Thần ôm chặt tôi vào trong lòng, nói thầm bên tai tôi:”Đi cũng có một cô con gái, nhưng mấy năm trước cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em chưa từng tò mò rằng vì cái gì mà đi đối với em tốt như thế sao?”

Đi quả thực đối với tôi rất tốt, tôi cứ tưởng đó là vì chúng tôi ở cùng nhau 4 năm, ít nhiều cũng có tình cảm, không ngờ lại có quan hệ khác:”Làm sao mà anh biết?”

Cả người Hoa Thần cứng đờ, lẽ nào đi còn có bí mật không thể nói ra? Nhất định Hoa Thần đã giấu tôi chuyện gì đó, không phải là tôi miễn cảm, mà là anh rất ít khi quan tâm đến người khác, hôm nay lại biết anh quan tâm tới chuyện của đi nhiều như vậy, tôi không thể không hoài nghi.

“Tiểu hồ ly, có phải lại suy nghĩ lung tung rồi đúng không? Anh đã dùng đi 7 năm, người không biết rõ anh sẽ không dùng.”

Tôi gật đầu, không nói lại nữa.

Buổi tối, chán gần chết, vừa lên QQ đã gặp Nhiễm Nhiễm, lập tức gửi cho nó một tin nhắn:”Nhiễm Nhiễm, tớ thấy cậu buổi tối cũng nên trông coi Từ Kiềm, ngộ nhờ cậu ấy bị người khác cướp mất thì phải làm sao bây giờ?”

Chưa tới một phút Nhiễm Nhiễm đã nhắn lại:”Thiên Thiên, tớ nói cho cậu chuyện này, cậu không được cười tởm đầu đấy.”

“Ai ya, được rồi, tớ không sẽ không cười cậu.”

Trong lòng tôi thắc mắc không biết Nhiễm Nhiễm muốn nói chuyện gì, không phải là có em bé rồi đấy chứ. Hai ba phút qua đi không thấy nó nói gì, tôi hỏi:”Nhiễm Nhiễm, có phải cậu sắp được làm mẹ không?”

Nó gửi một cái icon ngượng ngùng, nhả ra một câu:”Ờ cầu hôn Từ Kiềm rồi, con gái mà cầu hôn có phải rất dọa người không? Cậu không được cười, cậu đã nói không cười nên tớ mới nói cho cậu đấy.”

Không tôi không tôi, dám cầu hôn Từ Kiềm, gan rất lớn nha:”Nhiễm Nhiễm, được đấy, có dũng khí. Từ Kiềm đồng ý chưa?”

Nó gửi tới một icon suy tư:”Cậu ấy không đồng ý. Cậu ấy nói hai người lớn lên cùng nhau. Phải đợi cậu kết hôn rồi Từ Kiềm mới kết hôn.”

Nhiễm Nhiễm lớn hơn Từ Kiềm mấy tháng, mấy tháng đó chắc cũng không tạo thành tình yêu chị em đâu ha:”Vậy cậu thử có con trước rồi mới cưới đi? Có cục cưng rồi để xem cậu ta có đồng ý không?”

Nhiễm Nhiễm lại gửi đến một icon thẹn thùng:”Ờ và Từ Kiềm còn chưa ở chung, kiếm đâu ra cục cưng?”

Đúng là một tiểu bạch thỏ ngây thơ, hẹn hò bốn năm, còn không có tiến triển gì, xem ra không phải là lỗi của nó, mà là do tên đầu gỗ Từ Kiềm:”Nhiễm Nhiễm, đừng đau lòng, tên Từ Kiềm chết tiệt đó không hiểu phong tình là gì đâu, không cần cậu ta nữa, hôm nào đó sẽ giúp cậu đi tìm một anh đẹp trai.”

“Khô, tớ chỉ cần cậu ấy, tớ chỉ chấp nhận cậu ấy thôi.”

“Được được, vậy cậu cứ đi giám sát chặt chẽ cậu ta đi.”

Bên kia trầm mặc hồi lâu:”Thiên Thiên, đã 3 năm rồi, rốt cuộc là cậu và anh tớ có hiểu làm gì? 3 năm rồi mà hai người vẫn không thể tha thứ cho đối phương sao?”

Nhìn thấy dòng chữ hiện trước mắt, cánh tay của tôi không biết đã cứng đờ từ khi nào.

Đúng vậy, đã 3 năm không gặp Hạ Mộc Lão rồi.

3 năm trước, sau khi trở về với Hoa Thần tôi không còn gặp Hạ Mộc Lão nữa, mỗi lần Nhiễm Nhiễm hỏi, tôi chỉ trả lời cho có lệ rằng hai người có hiểu làm nên đồng ý tạm thời không gặp. Tha thứ cho đối phương thì gặp lại.

Nhưng chỉ dùng một cái cớ mà muốn tránh mặt một ai đó trong 3 năm là điều không thể. Tôi cứ tưởng rằng Hạ Mộc Lão đã nói gì đó với Nhiễm Nhiễm. Nhưng bây giờ xem ra Hạ Mộc Lão không nói gì về chuyện của hai chúng tôi:”Nhiễm Nhiễm, đã là chuyện quá khứ thì đừng nhắc lại nữa. Tớ và anh cậu đã chia tay vào hôm sinh nhật 20 tuổi của cậu rồi.”

Tuy là giả, nhưng Nhiễm Nhiễm vẫn tin là thật, cho dù màn diễn kia đã kết thúc bao lâu, tôi cũng không muốn để nó biết được chân tướng, thà rằng cứ tiếp tục nó đối nó còn hơn. “Thiên Thiên, có một bà cô con quan lớn cứ suốt ngày quần lấy anh tớ, cha tớ rất vừa lòng về cô ta, nhưng anh tớ vẫn luôn lạnh nhạt, có mấy lần còn muốn ở lì ở nhà tớ không đi, còn muốn vào phòng của anh tớ nữa, nhưng phòng anh tớ không cho phụ nữ vào. Thiên Thiên, phòng của anh tớ chỉ có cậu là từng được vào nha, tớ cũng không được vào, chỉ cần cậu đồng ý trở về bên cạnh anh tớ, bà cô kia tuyệt đối không phải là đối thủ của cậu.”

“Nhiễm Nhiễm, tại sao cậu lại biết tớ từng vào phòng anh cậu?”

“Ờ nhớ bộ lễ phục đã bị hỏng của cậu, sau đó tớ nhìn thấy trong phòng anh tớ có một bộ y phục giống hệt như thế, không cần nghĩ cũng biết là của cậu, hôm đó ở trước mặt tất cả mọi người anh tớ đưa cậu đi, biết chắc là anh ấy đưa cậu về phòng. Thành thật khai báo đi, có phải cậu đã ở cùng anh tớ rất lâu rồi đúng không?”

Thì ra là vậy, chỉ là không hiểu tại sao hắn không vứt bộ lễ phục kia đi, giữ lại để làm gì:”Chuyện của tớ và anh cậu đã qua lâu rồi, không thể quay lại được, tớ chỉ có thể chúc anh ấy hạnh phúc.”

Nhiễm Nhiễm vẫn không chịu buông tha:”Ờ cảm thấy anh tớ vẫn còn thích cậu, tuy hai người đã chia tay 3 năm, nhưng anh ấy vẫn không có bạn gái mới, anh ấy đã thừa nhận chỉ có một mình cậu. Lúc đó mặt cô ta xám ngoét, chạy ra khỏi nhà tớ, nếu như cô ta không phải là bạn của chị Tô Ngưng, tớ tuyệt đối không để cô ta bước chân vào cửa nhà tớ. Thiên Thiên, quay lại với anh tớ được không?”

Bạn của Tô Ngưng, xem ra là Tô Ngưng giới thiệu cho hắn:”Nhiễm Nhiễm, tớ đã có người mình thích rồi, hy vọng anh cậu có thể sớm tìm thấy tình yêu đích thực của mình.”

“Lẽ nào còn có người ưu tú hơn cả anh tớ ư? Thiên Thiên, cậu đừng chỉ nghĩ trước mắt, hạnh phúc cả đời tớ nằm trong bàn tay cậu đấy.”

Tự nhiên tôi muốn cười, nói đi nói lại thì ra là vì muốn sớm ngày được cưới Từ Kiềm:”Cho dù anh ấy có ưu tú được như anh cậu hay không, tớ vẫn thích. Tớ out đây, 886!!!”

Tin nhắn vừa gửi thành công, tôi lập tức tắt QQ, thực không chịu nổi nài nỉ của nó mà, tôi sợ mình một lúc bất cẩn sẽ đáp ứng nó sớm ngày lấy chồng, nhưng tôi biết đi đâu tìm chủ rởm này? 36 kế tẩu vi thượng sách, đề nó tự đi tìm Từ Kiềm vậy.

“Tiểu hồ ly, nên nghỉ thôi.”

Tiếng Hoa Thần truyền ra từ phòng ngủ. “Vâng, tắt máy tính đã.”

Đến khi tôi về phòng ngủ, dường như Hoa Thần đã ngủ rồi, ần ần hai cái lên mặt anh cũng không thấy có phản ứng gì, tôi xoay người đi ra đóng cửa, cầm lấy quyển tiểu thuyết treo lên giường ngồi đọc, đột nhiên anh bật dậy xán người lại gần, nói thắm bên tai tôi:”Tiểu hồ ly, chúng ta sinh một nhóc tiểu hồ ly nhé!”

Nhưng tôi không muốn làm bà mẹ không chồng, cho dù tôi có tình cảm với anh, nhưng tôi cũng không muốn con mình sinh ra lại là một đứa trẻ mồ côi, một đứa trẻ không có gia đình hoàn chỉnh, có cha mẹ lại không thể đường đường chính chính gặp, chỉ có thể đứng một bên.

“Không biết có phải là em nhớ nhầm không, bốn năm trước có người nào đó đã nói với em một câu, anh ta nói rằng nếu em mang thai lập tức tới bệnh viện phá, đến từ đâu thì cut về nơi đó. Không biết tiểu Thần Thần có còn nhớ chuyện năm đó không?”

Trong mắt Hoa Thần hiện lên sự hồi lỗi, tiến lại gần, nhéo nhẹ một cái lên mặt tôi:”Tiểu hồ ly, sao em nhớ nhen thế, chuyện bốn năm trước rồi mà vẫn còn để trong lòng.”

Trùng to mắt:”Anh muốn quít nợ hả?”

“Nào dám quít, chúng ta đã ở cùng nhau 4 năm, cũng nên có em bé rồi, có con em sẽ yên tâm, anh cũng yên tâm, em sẽ không còn cảm thấy nhàm chán nữa.”

Án mạnh lên mặt anh một cái:” Lí do vẫn chưa đủ.”

Anh chân thành nhìn tôi:”Thiên Thiên, đợi em mang thai rồi, anh sẽ cưới em được không?”

Anh chỉ cần một đứa con thôi sao? Mang thai liền cưới, sao câu này nghe chói tai đến thế:”Vì con mới kết hôn sao?”

Anh cắn một cái lên cổ tôi, làm đầu ầu rở rệt:”Tiểu hồ ly, em lại nghĩ lung tung nữa rồi. Sau khi kết hôn, em là của anh, anh là của em, con là của hai chúng ta.”

Nghe anh lời này của anh, nói không cảm động là giả.

4 năm trước, anh nói tôi đừng vọng tưởng lấy anh, tôi chỉ là một tình nhân.

Hôm nay, anh nói phải kết hôn với tôi, tôi là của anh, anh là của tôi, ngược hẳn với lời 4 năm trước.

Không ngờ rằng tình nhân cũng có ngày này, cũng có một người trở thành chính chuyên.”Tiểu hồ ly, sao em lại khóc?”

Anh đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt trên mặt tôi.

“Được, chúng ta sinh con, sinh một bé cưng thật đẹp.”

Anh cười khẽ ra tiếng:”Con của chúng ta lớn lên nhất định sẽ rất đẹp.”

Nói xong, anh quay sang mãnh liệt hôn tôi, “Tắt đèn.”

“Đã 4 năm rồi mà, vẫn cần tắt đèn sao?”

“Đừng nói 4 năm, cho dù 10 năm cũng phải tắt đèn.”

Hoa Thần không kiên nhẫn rời khỏi giường, phòng ngủ chìm vào trong bóng tối, không gian yên tĩnh đến mức kì lạ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của hai chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Thiên Thiên, người Thần sẽ lấy là tôi

Sáng hôm sau khi tỉnh lại thì anh đã đi rồi, mở đi động ra xem một chút, hơn 11 giờ, lập tức rời khỏi giường.

Cầm lấy một cái áo cao cổ mặc vào người. Khi tôi bước vào phòng khách, thấy đi đang mặc bộ quần áo màu tím tôi tặng, rất vừa người. Mẹ tôi mặc vào chắc cũng vừa như thế, khỏe miệng không nhìn nổi nhếch lên.

Đi cười cười:”Cảm ơn cháu, Thiên Thiên.”

“Đi đừng ngại. Cháu phải về nhà đây, tạm biệt đi nha.”

“Vẫn chưa ăn sáng mà?”

“Không cần đâu, cháu về nhà ăn.”

Tôi vội vã về nhà muốn xem mẹ mặc bộ quần áo này sẽ có bộ dáng như thế nào, mấy ngày không gặp, thực sự rất nhớ bà.

Về đến nhà, thấy mẹ và chú Từ đang gói sủi cảo, tôi bỏ túi xuống, rồi chạy vào bên trong cùng gói.

Chú Từ kiên nhẫn dạy tôi, mẹ đứng ở một bên cười, tình cảnh hòa thuận như vậy trông rất giống một gia đình hạnh phúc, có cha có mẹ, còn có một đứa con gái đã trưởng thành.

Tình cảm giữa mẹ và chú Từ dường như ngày càng sâu đậm, tuy không nói, nhưng đều có thể tìm thấy nụ cười hạnh phúc trên gương mặt của mẹ và chú Từ, do dự bao nhiêu năm như vậy, bọn họ cũng nên quyết định thôi.

Mẹ và chú Từ đều cho rằng tôi đã có việc làm, tôi nói với mẹ rằng tôi đang làm ở một công ty thương mại, kiếm luôn việc ở Duy Đô, bà tin bởi vì bà đã gặp Già Minh vài lần, có ấn tượng rất tốt với anh ta, kinh khủng nhất là bà cho rằng tôi và Già Minh đang hẹn hò.

Khi tôi nói với mẹ rằng tôi đã chia tay Hạ Mộc Lão, bà vui sướng vỗ vỗ bả vai tôi, nói:”Con gái ngoan, nhà giàu có nhiều quy củ, vẫn không bằng tìm một nhà bình thường một chút, giống như giám đốc của các con vậy, vậy mới hợp, vừa chăm sóc con, lại dễ nhìn.”

Mỗi lần nhớ lại câu này của mẹ tôi lại muốn bật cười, không biết nếu Hiền nhi nghe được câu này sẽ có cảm giác gì nhỉ, có lẽ chị ấy sẽ cười rồi nói mình đúng là có mắt nhìn người cũng nên.

“Mẹ, con muốn ăn sủi cảo chiên, còn muốn ăn canh sủi cảo.”

Mẹ sùng nịch nói:”Đồ mèo tham ăn.”

“Mèo tham ăn là mẹ sinh ra đó nha.”

Chú Từ hỏi:”Thiên Thiên, quan hệ của Nhiễm Nhiễm và Từ Kiểm đã chắc chắn rồi, bao giờ cháu mới chịu đưa bạn trai về nhà cho chúng ta xem mắt đây?”

“Cháu á, tầm mắt của cháu cao lắm, chẳng có ai lọt vào được hết.”

Mẹ bày ra một bộ dáng chỉ hận không thể bóp chết tôi:”Thiên Thiên này, mẹ thấy Già Minh rất được nha. Con phải biết nắm lấy thời cơ, nếu không bị người khác cướp đi rồi con có khóc cũng không quay thời gian lại được đâu.”

Bữa mới:”Hai người còn chưa kết hôn con với cái gì, hai người đều đã 40 tuổi rồi, con mới 22, trước khi hai người kết hôn tốt nhất là đừng thúc con.”

Mẹ nghiêm túc nói:”Thiên Thiên, ý của Từ Kiểm là trước khi con kết hôn nó sẽ không lấy vợ, bây giờ con muốn chúng ta kết hôn rồi mới đi tìm bạn trai, nhưng nếu hai đứa không lấy chồng gã vợ thì chúng ta sao có thể yên tâm kết hôn đây? Chúng ta đều muốn ôm cháu rồi, mau tìm bạn trai rồi kết hôn đi, để bà già này sớm ngày được bế cháu a.”

Tôi không quay đầu lại:”Không, con không muốn nghe lời này đâu, con đã phải nghe ba bốn năm rồi, lỗi tại sắp hóa kén rồi đây này, hai người không kết hôn thì đừng nghĩ tới chuyện ôm cháu.”

Xem ra chuyện tôi bức hôn 4 năm trước cũng có hiệu quả nha, tuy hai người họ vẫn chưa kết hôn, nhưng ít ra cũng không lãng tránh vấn đề này nữa, chỉ muốn ôm cháu.

Cho đến bây giờ hai người vẫn chưa biết sự tồn tại của Hoa Thần, nếu một ngày nào đó tôi đột nhiên thông báo cho hai người họ rằng chúng tôi kết hôn, họ nhất định sẽ rất vui mừng. Tôi thử hỏi:”Mẹ, nếu như có một ngày nào đó con đột nhiên kết hôn, đối phương là một người có tiền, hai người có bắt con li hôn không?”

Mẹ và chú Từ nhìn tôi, đồng thanh nói:”Thiên Thiên, có phải con có bạn trai rồi không? Tại sao lại đi tìm một người có tiền?”

Thấy bọn họ miễn cảm với ba chữ “người có tiền” như vậy, tôi không dám nói gì nữa:”Bây giờ vẫn chưa có, con chỉ muốn hỏi trước thôi, con biết hai người không muốn con vào nhà giàu làm dâu, vậy nên con mới hỏi ý của hai người trước, đến lúc tìm bạn trai thì biết không được tìm người có tiền.”

“Thiên Thiên, không phải là mẹ không cho con hẹn hò với người có tiền, chỉ là anh trai của Nhiễm Nhiễm quả thực không hợp với con, khi hẹn hò tất cả mọi người đều biết, bây giờ cậu ta lại biệt tăm vô dạng, nếu đề con tiếp tục qua lại với nó thì thực không được.”

“Vậy ý của mẹ là không chấp nhận Hạ Mộc Lão, anh ta quá cao cấp. Nếu bây giờ tìm một người thấp hơn một chút, hai người sẽ không có ý kiến gì đúng không?”

Nói như vậy Hoa Thần dù tư cách rồi, mẹ và chú Từ nhất định sẽ thông qua, rồi ngồi đợi ngày có cháu.

Ăn sủi cảo xong, tôi lấy bộ quần áo màu tím ra, mẹ mặc vào, chú Từ bên cạnh không ngừng khen đẹp, tôi rất thích thời, làm bóng đèn là một việc không có đao đức, huống chi một người là mẹ tôi, một người là cha tương lai của tôi, tôi đương nhiên phải để cho họ chút không gian riêng tư rồi.

Không mục đích đi bộ trên đường, một chiếc xe thể thao màu bạc dừng lại trước mặt tôi, cửa xe hạ xuống, khuôn mặt của Tô Ngưng lọt vào trong tầm mắt, tuy cô đang đeo một cái kính râm, nhưng tôi biết bây giờ cô đang dùng ánh mắt gì nhìn tôi, chắc chắn cô rất không cam tâm, Hoa Thần dường như đã coi khu chung cư Tĩnh Hải là nhà, Tô Ngưng hẳn cũng đã biết tôi đang ở cùng Hoa Thần, chính là không hiểu tại sao cô lại im lặng như vậy, tôi cứ tưởng cô ấy sẽ chạy đến khu chung cư Tĩnh Hải làm loạn một trận. Nhưng sự bình tĩnh của Tô Ngưng lại nằm ngoài dự đoán của tôi.

Tô Ngưng bỏ kính râm xuống. Khóe miệng nhếch lên:”Thiên Thiên, lên xe đi.”

Sau khi lên xe, tôi nhìn thẳng vào cô:”Hôm nay chắc không phải là tình cờ gặp đúng không?”

Cô vẫn cười lãnh đạm như trước:”Đúng là không phải tình cờ gặp, tôi đi theo cô từ khu Dự Vi.”

Tô Ngưng, sự kiên nhẫn của chị đã bị chà sạch rồi hả? Nếu không tại sao chị không kiềm chế được. Đáp lại cô bằng một nụ cười nhẹ:”Tìm tôi có việc gì?”

Tôi còn bình tĩnh hơn cả trong tưởng tượng của mình, cứ tưởng rằng lần sau gặp lại cô sẽ có một trận chiến tranh tâm lý, sự bình tĩnh của cô khiến tôi không cảm thấy thoải mái.

Không biết là cô có ý gì, ngón tay sơn hồng rút ra một tờ chi phiếu, khóe miệng nhếch lên tạo thành một đường cong duyên dáng hoàn mỹ.

“Cô có ý gì?”

Miệng cô nở một nụ cười chiến thắng. Đáy mắt cũng lấp lánh ánh sáng thắng lợi khiến tôi cảm thấy rất chói mắt, đột nhiên cảm thấy muốn chạy trốn.

“Thiên Thiên, dù sao cô cũng đi theo Thần nhiều năm rồi. Cầm số tiền này rồi đi đi, sau này không được xuất hiện ở trước mặt nữa.”

Nụ cười của tôi cương cứng trên mặt:”Tôi không hiểu ý của chị lắm.”

Trong mắt Tô Ngưng hiện lên một tia đau xót, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại như bình thường:”Thiên Thiên, cho dù Thần có yêu cô hay không, tóm lại, trong một tuần nữa tôi sẽ kết hôn với anh ấy. Tôi biết sự vui vẻ mấy năm nay của anh, đều là công lao của cô, số tiền này coi như là lời cảm ơn của tôi đối với cô.”

Trái tim nháy nháy rơi vào trong đáy cốc, tôi hôm qua anh còn nói muốn kết hôn với tôi, muốn tôi sinh con cho anh, nhưng hôm nay lại trở thành trong một tuần sẽ kết hôn với Tô Ngưng. Chuyện này khiến tôi phải chấp nhận sự thật như thế nào đây?

Tôi không tin. Anh sẽ không đối xử với tôi như vậy. Anh đã nói con của chúng tôi lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp, chúng tôi sẽ sinh con, đợi đến lúc tôi mang thai rồi chúng tôi sẽ kết hôn.”Tôi không tin. Cô nói hai người trong một tuần sẽ kết hôn thì đúng là như vậy sao? Cô làm thế nào để chứng minh chuyện cô nói là sự thật?”

Không cần biết cánh tay đang đưa lên của cô ta có một hay không, nhưng tôi không muốn nhận tiền của Tô Ngưng, tay cô có dễ thế cả một ngày tôi cũng không nhận chi phiếu.

“Thiên Thiên, bất kể cô tin hay không tin, trong một tuần tôi nhất định sẽ kết hôn với Thần. Cô cầm số tiền này đi, cũng không được đi tìm Mộc Lão, Mộc Lão không nợ cô cái gì, đừng để cậu ấy phải khó xử.”

Tôi quay đầu đi không nhìn cô, suy nghĩ xem lời Tô Ngưng rốt cuộc có mấy phần là sự thật, có lẽ chỉ vì cô ấy muốn tôi rời khỏi Hoa Thần nên mới nói những lời này.

Nhưng nghĩ lại, nếu cô chỉ muốn tôi rời khỏi Hoa Thần, hà tất phải đợi đến tận ngày hôm nay, cô im lặng 3 năm, trong 3 năm này cơ hội cô có thể gặp tôi là vô số, không cần phải đợi đến hôm

nay:”Tiền của cô tôi không cần.”

Tôi nên tin tưởng Hoa Thần. Nếu ngay cả sự tính nhiệm cơ bản nhất cũng không có, vậy hai người tiếp tục ở bên nhau còn có ý nghĩa gì nữa, cả ngày nghi thần dị quỷ khiến bản thân không vui vẻ, vẫn không bằng hoàn toàn tin tưởng vào anh.

“Thiên Thiên, cô cố chấp hơn tôi tưởng. Tôi cho rằng cô nghe thấy tôi và Hoa Thần kết hôn sẽ không chút do dự nào rời đi. Nhưng xem ra tôi đã coi nhẹ tình cảm của cô đối với anh ấy rồi. Tôi cũng không muốn phải thấy cô bị tổn thương quá sâu. Chỉ muốn với với cô rằng, đừng quá cố chấp trong tình yêu, hạnh phúc sau hôn nhân không phải chỉ cần dựa vào tình yêu là đủ, hạnh phúc còn có các nhân tố khác, tỷ như tiền đồ sự nghiệp chẳng hạn, chỉ có kết hôn với tôi tập đoàn Hoa thị mới có thể tiếp tục duy trì sự huy hoàng của nó.”

Đúng vậy, sao anh có thể vì tôi mà buông tha cho Tô Ngưng được, buông tha cơ hội phát triển tập đoàn Hoa thị. Hoa Thần, rốt cuộc em có nên tin anh không? Những gì anh nói có phải là thật không? Nội trong một tuần hai người sẽ kết hôn sao? Nếu đã như thế, em phải làm sao đây? Nên bỏ đi? Hay ở lại chúc anh hạnh phúc?

Một khi anh kết hôn, em tuyệt đối sẽ không gặp lại anh, bởi vì sau khi kết hôn anh còn có trách nhiệm của mình, em cũng không muốn ngày nào cũng bị người tìm đến gây phiền phức. Cho dù thực sự có tình cảm với anh, cũng không muốn vì anh mà phải tiếp tục đeo gánh sự khiển trách của lương tâm.

Tôi quay đầu lại, ánh mắt chân thành tha thiết của Tô Ngưng khiến tôi có chút tin lời cô nói là thật:”Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không? Tôi muốn biết cô vì cái gì mà chắc chắn nội trong vòng một tuần anh ấy nhất định sẽ kết hôn với cô.”

Từ nơi đó tới khu chung cư Tĩnh Hải xa như vậy, tôi không biết tôi về được bằng cách nào, Lời của Tô Ngưng không ngừng vang lên trong tai, nguyên nhân bọn họ kết hôn khiến lòng tôi vô cùng khó chịu.

Nhưng mà, việc này chỉ có Tô Ngưng mới làm được. Chỉ mình cô có thể.

Mà việc tôi có thể làm chỉ là lặng lẽ rời đi, không để anh mang theo bất cứ tư tưởng gánh nặng nào.

Tôi đứng trước cửa nhà, vô lực bấm bộ đàm xuống số 1303, hai tiếng vang lên, bên kia truyền đến giọng nói của dì:”Ai vậy?”

“Dì, cháu không mang chìa khóa, mở cửa hộ cháu.”

Tới tầng 13, cửa thang máy mở, tôi vừa bước chân ra đã nhìn thấy Hoa Thần đứng ở trước cửa nhà 1303, dường như đang đợi tôi.

Sao anh tan làm sớm như vậy? Điều này, càng khiến lòng tôi bất an.

Anh sùng nịch cười:”Tiểu hồ ly, tại sao lại tắt điện thoại?”

Tại sao tôi lại cảm thấy anh cười không được tự nhiên như trước, chẳng lẽ tất cả những gì Tô Ngưng nói đều là sự thật sao? Tôi đứng nguyên tại chỗ nhìn chăm chăm vào anh, tầm mắt từng chút từng chút một bị nước mắt làm cho mờ hồ. Hoa Thần, anh có thể nói cho em biết rốt cuộc em nên làm gì không? Vì tình yêu của chúng ta mà ích kỉ? Hay là làm như không có việc gì chờ đến ngày anh nói hết sự thật cho em nghe.

Anh đi về phía tôi, sờ đầu tôi:”Tiểu hồ ly sao lại khóc rồi? Có phải về nhà bị bắt nạt không?”

Tôi gạt đầu:”Điện thoại của em hết điện nên tự tắt.”

Anh cúi người xuống, hôn lên những giọt nước mắt trên má tôi, dịu dàng nói:”Đừng khóc, điện thoại không sạc đầy cũng không sao.”

Tôi ngẩng đầu lên, không nhìn rõ mặt anh, không nhìn rõ cảm xúc của anh, đột nhiên tôi ôm lấy anh, ôm thật chặt:”Sao hôm nay anh tan làm sớm thế?”

Người anh cứng đờ, lập tức ôm lại tôi:”Anh nhớ em, vậy nên mới về sớm. Nói cho anh biết, em có nhớ anh không?”

Anh vẫn không muốn nói với tôi, rốt cuộc anh còn muốn giấu tôi đến bao giờ nữa? Nhưng anh không nói tôi cũng biết, chỉ là không muốn rời khỏi vòng tay anh, không muốn nói thẳng những lời này ra ngoài. “Em cũng nhớ anh.”

Hoa Thần, nếu anh đã không muốn nói cho em biết, vậy em chỉ có thể làm bộ như không có gì. Nhưng mà, nhất định đừng làm em bị tổn thương quá sâu, nếu không chắc em sẽ không chịu được.

Buổi tối sau khi tắm xong, tôi quần khăn tắm trở lại phòng ngủ, tôi kéo rèm cửa sổ ra, nhìn ánh đèn đường phía xa.

Hoa Thần vòng tay ôm tôi vào trong lòng:”Đang nghĩ gì?”

Trong lòng do dự hồi lâu, rốt cuộc vẫn nói ra những lời này:”Hoa Thần, nếu một ngày nào đó anh phát hiện ra không thấy em, anh có lo lắng không? Có nhớ em không? Có đi khắp thế giới để tìm em không?”

Chỉ nghe thấy tiếng thở của anh càng lúc càng nặng nề, anh nói bên tai tôi từng câu từng chữ:”Thiên Thiên, anh sẽ không để cho em có cơ hội thoát khỏi anh, em là của anh, anh sẽ không để em rời khỏi anh.” Ngữ khí kiên định, chân thật đáng tin.

Mắt tôi vừa xót lại vừa khô, Hoa Thần, em nên làm gì bây giờ? Rốt cuộc anh đặt em ở đâu trong trái tim anh?

Anh buông tôi ra, nói thầm bên tai tôi:”Thiên Thiên, nhắm mắt lại, khi nào anh nói mở em mới được mở.”

Tôi nhắm mắt lại, đáp:”Được.”

Anh nâng tay trái của tôi lên, đeo một vật cứng vào ngón áp út, giọng nói dịu dàng của anh vang bên tai:”Có thể mở mắt được rồi.”

Nghe lời mở mắt ra, thấy trên ngón áp út là một chiếc nhẫn màu bạc, trên mặt khắc một viên kim cương sáng lấp lánh.

“Trong truyền thuyết ngón áp út có một mạch máu thông với trái tim, buộc chặt được ngón áp út của em, cũng là buộc chặt được trái tim em.”

Nước mắt rơi xuống, đọng lại trên tay anh:”Nói, có phải anh đã làm việc gì có lỗi với em không? Em cảm thấy như mình đang bị lừa, em cứ tưởng anh không biết nói những lời đường mật, người đàn ông biết nói những lời đường mật đều không đáng tin.”

Anh hôn nhẹ lên cổ tôi:”Đừng suy nghĩ lung tung, tin tưởng anh. Nếu anh không biết nói những lời đường mật, chẳng phải em sẽ cho rằng anh không hiểu chuyện tình cảm sao?”

Đồ ngốc này, tôi không biết liệu có phải mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi không, có nên tin anh không. Tôi xoay người lại, ôm lấy cổ anh, chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng. Người anh cứng đờ, lập tức chuyển bị động thành chủ động, hai lưỡi quấn quít lấy nhau, không để cho đối phương có cơ hội lùi bước.

Đêm nay, anh không ngừng đòi hỏi, mãi cho đến tận khuya.

Hai người lả thể ôm nhau, Anh ở bên tai tôi một lần lại một lần gọi tên tôi:”Thiên Thiên, Thiên Thiên. Thiên Thiên. . .”

Sự bất an trong lòng tôi càng ngày càng mãnh liệt:”Hoa Thần, anh rốt cuộc làm sao vậy? Hai ngày nay anh không bình thường, khiến em cảm thấy rất bất an.”

Trong bóng đêm, tôi xoa xoa mặt anh, mon trớn từng tấc da anh.

Anh im lặng không lên tiếng, cầm lấy tay tôi nắm chặt trong lòng bàn tay:”Thiên Thiên, em có đồng ý đợi anh ba năm không?”

Lòng chùng xuống, rứt tay lại:”Tại sao phải đợi?”

Tay anh xoa lưng tôi, đôi môi nồng cháy hôn lên trán tôi:”Cần biệt thự ở phía nam thành phố so với ở đây tốt cho phụ nữ có thai hơn, không khí trong lành, cũng yên tĩnh nữa, để đi cùng dọn ra ngoài chăm sóc cho em”

Cuối cùng anh cũng nói câu này ra rồi, chứng tỏ những lời Tô Ngưng nói không phải là giả.

“Hoa Thần, em có thể tin anh không?”

Anh im lặng hồi lâu, tôi nghĩ anh sẽ không trả lời, bèn quay người lại đưa lưng về phía anh.

Sự im lặng của anh là thừa nhận? Hay là phủ nhận? Không thể cho tôi một đáp án rõ ràng sao?

Anh nói tôi hãy đợi anh 3 năm, nhưng chưa đến 3 năm anh đã lấy người khác rồi, vậy tôi phải làm sao đây? Ở nơi đó lẳng lặng chờ đợi sao? Chỗ kia hẻo lánh như vậy, đến xe taxi cũng không có, nếu không mang điện thoại thì chẳng khác gì bị cô lập, không thể liên hệ được với thế giới bên ngoài.

Hoa Thần, ngay cả một đáp án chính xác anh cũng không cho em, em biết lấy cái gì để thuyết phục mình tin tưởng anh? Qua rất lâu, tôi gần như đã ngủ rồi, anh mới mở miệng:”Thiên Thiên, tin anh. 3 năm sau anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em, 3 năm là đủ rồi.”

Chỉ đợi anh 3 năm thôi phải không? Nếu thực sự chỉ đợi 3 năm, vậy em đợi. Ngược lại, nếu anh chỉ vì muốn giữ em lại, thậm chí muốn che giấu sự thật, như vậy chúng ta có làm cách nào cũng không thể cứu vãn được:”Ừm, vậy, khi nào thì chuyển đi?”

Ngực anh ép sát vào lưng tôi, khó khăn nói ra một câu:”3 ngày nữa.”

Ba ngày nữa? Sao lại nhanh như vậy? Hơn nữa, ba chữ này khó nói ra như vậy ư? Đã như thế, tại sao vẫn còn nói ra. Tôi im lặng không lên tiếng.

Anh tiếp tục nói:”3 năm sau, con cũng được một hai tuổi rồi, đến lúc đó em muốn ở đâu cũng được.”

“Được, anh sắp xếp đi, em nghe lời anh. Nhưng anh đừng làm em phải thất vọng. Tin tưởng anh là một chuyện, phản bội lại là một chuyện khác.”

Đối với câu nói này của tôi, anh chọn im lặng.

Ngày hôm sau, lúc anh rời giường tôi đã tỉnh rồi, nhưng tôi không muốn để anh biết tôi đã tỉnh, vì vậy tôi tiếp tục giả vờ ngủ, anh đến bên cạnh hôn lên trán tôi một cái, nói thành tiếng:”Thiên Thiên, ở nhà đợi anh.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa tôi mới mở mắt ra, nước mắt rơi xuống vô gối, cũng rơi xuống trái tim tôi.

Tôi nên tin anh. Đúng, những lời Tô Ngưng nói chỉ là ý của cô ta, cô ta muốn phá hoại tình cảm của tôi và Hoa Thần, cô ta chỉ muốn tôi rời xa anh.

Hoa Thần, em chọn tin tưởng anh, cũng hy vọng thứ anh đem đến cho em không phải là hôn lễ của anh và Tô Ngưng, em sẽ sinh cho chúng ta một đứa con, hàng ngày ở nhà đợi anh trở về, cùng nhau bảo vệ gia đình của chúng ta.

Bình tĩnh trải qua hai ngày, ngày thứ ba, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói muốn sinh con, nhưng tôi vẫn chưa làm tốt công tác chuẩn bị làm mẹ, đến cả những chuyện gì sản phụ nên chú ý tôi cũng không biết.

Tất cả mọi thứ đều thu dọn sạch sẽ rồi, Hoa Thần nói chiều nay sẽ tới đón chúng tôi, ăn xong cơm trưa, Hiền nhi gọi điện thoại đến, cô nói con đường đối diện nhà cô mới khai trương một quán cà phê mới, tên quán là “Nghịên 45 độ”, tới xem một chút.

Tôi cầm lấy túi xách rồi ra khỏi nhà.

Khu chung cư Tĩnh Hải cách nhà Hiền nhi không xa, đi bộ chỉ mất hơn 10 phút là đến, vì vậy tôi chọn đi bộ.

Trên đường, đi qua một hiệu sách, đứng trước cửa rất lâu, tôi mới bước vào, đứng trước giá sách, vươn tay lên, chọn mấy quyển, lật đi lật lại vài lần, mới tìm thấy quyển “Kiến thức sản phụ”, tôi để quyển sách ra sau người, nghe thấy tiếng cười, tôi quay người lại, thấy một đứa bé khoảng tầm 11, 12 tuổi đang chỉ vào cuốn sách trên tay tôi cười rộ lên, tôi vội vàng đưa quyển sách ra đăng trước.

Lúc ra quầy thanh toán, cả mặt nóng bừng, có cảm giác muốn chui tọt xuống cái lỗ nào đấy mà nấp, tôi đưa sách cho người thu ngân, người thu ngân liếc nhìn tôi một cái, mặt tôi càng nóng hơn, đợi cô kiểm sách xong, tôi đưa cho cô một tờ màu hồng rồi đi luôn. Đúng là mặt mặt chết người mà!!!

Tôi để sách vào trong túi, tiếng điện thoại vang lên:”A lô?”

“Thiên Thiên, chị đã đến rồi”

“Năm phút nữa em sẽ có mặt.”

Tắt điện thoại, bình ổn lại tâm trạng bước nhanh trên đường.

Bình thường thôi, bình thường thôi, là phụ nữ đều sẽ có một ngày mua cái đồ mà.

Tìm được quán cà phê mới mở, tôi đi thẳng lên tầng hai, đây là thói quen của Hiền nhi, nơi có hai tầng cô tuyệt đối sẽ không ngồi ở tầng 1. Cô nói tầng một khiến người ta chỉ muốn đứng ở dưới thấp, con người cần phải không ngừng hướng đến những chỗ cao hơn, chỗ thấp chỉ dành cho những người không có chí tiến thủ.

Vừa lên tầng hai đã thấy Hiền nhi nhàn nhã dựa vào ghế chăm chú đọc tạp chí.

Tôi nhẹ nhàng đi đến, có lẽ là vì cô quá chăm chú, nên mới không phát hiện ra sự có mặt của tôi.

Tôi ngồi đối diện cô: “Hiên nhi, lẽ nào trên tạp chí có anh soái ca còn đẹp trai hơn cả Già Minh nhà chị à? Mất chị sắp lỗi ra ngoài rồi kia kia.”

Hiên nhi ngẩng đầu lên, thành thực nói: “Thiên Thiên, em đừng cười nha, đúng là người trên tạp chí đẹp trai hơn Già Minh nhà chị một chút, đợi chị đọc xong rồi sẽ cho em đọc, em bây giờ vẫn còn độc thân, mau tìm một anh soái ca đi thôi.”

Tôi chẳng biết làm gì quay đầu đi, qua tấm kính nhìn xuống dưới tầng, dưới tầng có một sạp báo, làm ăn rất tốt, rất nhiều cô gái trẻ đang tụ tập quanh đấy: “Em thấy mệt lắm, chẳng cần biết anh ta có đẹp trai hay không, em chỉ biết Già Minh nhà chị cũng không tồi, nếu không phải là cô xanh đã có chủ, em đã theo đuổi anh ấy rồi.”

“Đừng chọc chị nha, lúc chị theo đuổi Già Minh chính em còn cổ vũ đấy.”

“Tại hồi trước không nhận ra Già Minh lại đẹp trai như vậy, bây giờ em mệt lắm, trong ấn tượng Già Minh lại là người đẹp trai nhất. Giúp em gọi gì chưa?”

Cô đặt tạp chí lên bàn: “Gọi trà sữa cho em. Chị đọc xong rồi, em đọc đi, anh chàng này rất đẹp trai nha, hơn nữa lại có tiền, chắc chắn sẽ là một người tình hoàn mỹ, nhưng tiếc là đã trở thành con rẻ của bí thư tỉnh ủy rồi.”

Con rẻ của bí thư tỉnh ủy, cha của Tô Ngưng chẳng phải chính là bí thư tỉnh ủy sao? Con rẻ của bí thư tỉnh ủy?

Tôi lập tức quay đầu lại, cầm lấy tờ tạp chí trong tay Hiên nhi, ảnh Tô Ngưng và Hoa Thần được in lớn trên mặt báo.

Dòng chữ cạnh đó như dội thẳng một gáo nước lạnh xuống đầu tôi, thiếu rui tất cả kì vọng của tôi đối với anh: “Tổng giám đốc tập đoàn Hoa thị chiếm được lòng mỹ nhân, trở thành con rẻ của bí thư tỉnh ủy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Gặp lại Hạ Mộc Lão

Hoa Thần, cái này, chính là thứ anh gọi là muốn em tin tưởng anh sao?

Anh vội vã đưa em tới cái nơi biệt lập kia, không đơn giản chỉ vì muốn sinh con phải không? Anh không muốn em biết anh sẽ kết hôn với Tô Ngưng, còn nói cái gì mà muốn em đợi anh 3 năm, 3 năm sau sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Bây giờ xem ra tất cả những lời anh nói đều là giả, thứ anh cần chỉ là một đứa con, mà em cũng không muốn hạnh phúc của em là do “Con rẻ bí thư tỉnh ủy” đem lại, muốn có con thì bảo Tô Ngưng sinh cho, em tin chắc rằng đứa bé Tô Ngưng sinh ra sẽ còn đẹp hơn nữa.

Trong mắt chảy ra một dạng chất lỏng nóng hổi, tôi như điên dại xé nát tờ tạp chí thành từng mảnh vụn, Hiên nhi giữ chặt lấy tay tôi: “Thiên Thiên, em làm sao vậy?”

Tôi gạt mạnh tay cô ra, người mất trọng tâm, theo động tác của tôi bật ngửa ra đằng sau, tôi ngã mạnh xuống, nước mắt không kìm được òa chảy.

Hiên nhi lập tức ngồi sang bên cạnh tôi, nắm chặt lấy tay tôi. Về mặt lo lắng hỏi: “Thiên Thiên, sắc mặt em tại sao lại trở nên tái nhợt như vậy? Sao tay em lại lạnh như thế này?”

Nhếch một nụ cười tự giễu, sao tôi lại ngốc như vậy? 4 năm trước tôi chỉ là tình nhân, hôm nay cũng chỉ có thể là tình nhân. Tuy cách đối xử thay đổi, tình cảm thay đổi, nhưng thân phận vẫn không thay đổi.

Tôi chung quy vẫn là một Tô Thiên Thiên không đáng một đồng, anh vẫn là tổng giám đốc tập đoàn Hoa thị cao cao tại thượng như trước, chúng tôi mãi mãi sẽ là hau đường thẳng song song không có điểm chung. Mấy năm nay chỉ là ảo giác, hiểu lầm rằng trong trái tim anh có tôi, mới ngốc nghếch đem cả trái tim mình trao cho anh.

Cao cao tại thượng như anh sao có thể nhìn trúng một người không đáng một đồng như tôi? Tất cả chỉ là ảo giác, là ảo giác: “Hiên nhi, con gái bí thư tỉnh ủy khi nào kết hôn?”

Đây thật là giọng của tôi ư? Tại sao lại trở nên khàn đặc như vậy? Giọng của tôi biến thành cái dạng gì thế này?

Hiên nhi không hiểu, hỏi tôi: “Thiên Thiên, em hỏi cái này để làm gì?”

Tôi lau nước mắt trên mặt, bình tĩnh nhìn cô: “Nói cho em biết, là hôm nào?”

Trong mắt Hiên nhi hiện lên sự phân vân: “Thứ 7, ở khách sạn lớn nhất Thẩm Phong cử hành hôn lễ.”

Suy sụp nhắm mắt lại, để mặc nước mắt chảy dài trên má, hôm nay là thứ 3, còn 4 ngày nữa là đến hôn lễ của anh.

Hoa Thần, anh cho rằng hôm nay anh đưa em đi, thì em sẽ không biết chuyện anh kết hôn với Tô Ngưng ư? Nếu anh tỏ ra bình thường hơn, có lẽ đã có thể lừa em 3 năm, nhưng bây giờ muốn tiếp tục lừa dối em thì không có khả năng nữa rồi: “Hiên nhi, đột nhiên em nhớ ra còn có việc phải làm, em đi trước nhé.”

Về mặt Hiên nhi lo lắng: “Thiên Thiên, chị đi cùng em.”

Vô lực lắc lắc đầu: “Không cần đâu, em đi trước.”

Vì muốn che dấu sự cô đơn của mình. Tôi vội vàng chạy đi biến mất khỏi tầm mắt của Hiên nhi.

Lúc đi ngang qua sạp báo dưới lầu, tôi nghe thấy từng tràng cười: “Tổng giám đốc tập đoàn Hoa thị cuối cùng cũng danh cây có chủ rồi, những kẻ hám gái như mấy người thu tâm lại hết đi.”

“Mày té đi, kết hôn rồi chẳng nhẽ không thể bao dưỡng nhân tình được sao? Tao thực sự rất muốn được ở bên cạnh vị đại gia này.”

“Tiểu Đóa, mày muốn đi theo người ta, nhưng người ta chắc gì đã thèm nhìn đến mày.”

Người muốn làm nhân tình quả thực nhiều như nắm mọc sau cơn mưa, cho dù tôi có rời xa anh, anh vẫn có thể tìm được người tình khác, một người lại một người nữa, Tô Ngưng gả cho anh hẳn sẽ rất mệt, ngoài việc làm cho anh mở lòng còn phải phòng bị với những người phụ nữ khác.

Bầu trời càng lúc càng u ám, tôi đã đi được rất xa rồi, điện thoại không ngừng rung, tôi không còn tâm trí nào để xem.

Tôi đứng lại, nhìn bốn phía, đây là nơi nào? Tuy rằng ồn ã náo nhiệt, nhưng tôi lại cô đơn như thế, điện thoại vẫn còn rung, tôi trực tiếp tháo pin ra, ném thẳng vào trong túi.

Mơ hồ đi về phía trước, là một ngã tư đường, tôi không biết nên đi hướng nào, đèn xanh bật sáng, tôi men theo dòng người qua bên kia.

Tự nhiên cảm thấy mình thực giống một đứa bé bị lạc đường, không tìm thấy đường về nhà, không ai nguyện ý giơ tay ra giúp đỡ.

Một tia chớp cắt ngang qua bầu trời âm u, tôi không biết phải làm sao nhìn vào không trung.

Lúc này, nói không sợ là giả, nhưng bây giờ ở đây sẽ không có ai cho tôi một tia ấm áp.

Ánh chớp lại cắt ngang bầu trời, chiếu thẳng vào mắt khiến tôi không mở ra được. Tôi cúi đầu, đá hòn đá nhỏ bên đường, đứng tại chỗ không làm khó mình đi tìm phương hướng.

Đi theo hướng nào cũng bị lạc, thà rằng không đi còn hơn, cứ lằng lằng đứng tại chỗ, ít ra ở nơi này sẽ không có ai lừa tôi, sẽ không có ai biến tôi thành con cóc.

Gió bão nổi lên, tôi đứng trong gió mê man mở mắt.

Gió thổi cuộn cuộn bay những chiếc lá rụng trên đường, khiến tôi không thể không nhận ra một sự thật, lá cây lìa cành sẽ có gió mang đi, nếu tôi rời khỏi Hoa Thần liệu sẽ có ai nguyện vì tôi mà chần gió che mưa không?

Với Hoa Thần, tôi đã không còn nuôi hy vọng, đã từng bị thất vọng thì làm sao dám tiếp tục tin tưởng, anh nói tôi hãy tin anh, nhưng chính vì những hành động của anh đã khiến tôi không dám tin.

Anh nói muốn kết hôn với tôi, nhưng lại đi lấy người khác, đem giấu tôi đi, không chỉ như thế, anh còn muốn tôi chờ 3 năm, đợi hết 3 năm cũng đã 25 tuổi, thanh xuân của tôi cứ trôi qua như vậy không còn gì hết.

Đầy dứa với anh, tôi đã mất 4 năm, 3 năm nữa tôi chỉ có thể trở mắt nhìn anh và Tô Ngưng sống một cuộc sống hạnh phúc, hạnh phúc của anh không liên quan đến tôi, 4 năm trước hạnh phúc của anh cũng không liên quan đến tôi, bây giờ là thế, sau này cũng thế, việc bây giờ tôi có thể làm chính là dứt bản thân mình ra, tuyệt đối không lãng phí hết tuổi thanh xuân của mình ở nơi anh, 4 năm đã đủ dài rồi.

Bốn năm trước anh chưa kết hôn, tôi cho phép mình ở lại bên anh. Hiện tại, anh đã kết hôn với người khác, trở thành chồng của người ta, tôi cùng lắm cũng chỉ có thể làm người thứ 3, cho dù nhìn dưới góc độ nào cũng là lỗi của tôi, trên lưng người thứ 3 tất cả đều là chỉ trích. Người ta sẽ chỉ nói khinh thường người thứ 3, sẽ không khinh thường người đàn ông đi ngoại tình, nếu sau khi kết hôn tôi vẫn dây dưa không rõ với anh, vậy tôi thực sự rất đáng khinh.

Mưa từ trên trời rơi xuống, tôi đứng im tại chỗ để mặc những giọt nước mưa thấm vào người.

Ông trời ơi, tôi thêm chút nữa đi, tốt nhất là khiến toàn thân tôi sốt cao, rồi đưa tôi vào bệnh viện.

Hiện tại tôi cần phải suy nghĩ lại, trận mưa to trút xuống khiến tâm hồn tôi hoàn toàn thả lỏng. Tính toán kĩ lưỡng cho tương lai của mình.

Mưa to gió lớn, lòng tôi cũng từng chút từng chút một trở lạnh.

Tôi nhắm mắt lại, để mặc những giọt nước mưa trút hết xuống người.

Một bàn tay lạnh như băng nắm chặt lấy tay tôi, tiếng mưa át tiếng người, tôi không nghe rõ hần ta nói gì, mở mắt ra quay đầu lại, người bên cạnh hiện ra, là Hạ Mộc Lão, từng giọt nước mưa rơi lộp bộp trên người hần, chắc cũng vì mưa quá to nên tôi không nhìn rõ cảm xúc trên mặt Hạ Mộc Lão, muốn thoát khỏi lòng bàn tay lạnh lẽo kia lại bất đắc dĩ bị hần nắm càng chặt, không cho tôi cơ hội giây dứa.

Hần nắm tay tôi đi đến bên chiếc xe đang đỗ ở bên đường, mở cửa xe ra, hai người cùng ngồi ở hàng ghế sau.

Hần đưa tôi một hộp khăn giấy, tôi cúi đầu rút ra một tờ, lau chất lỏng trên má không biết là nước mắt hay là nước mưa:”Ngại quá, để xe anh ướt hết thế này.”

Nói xong, vươn tay ra mở cửa xe. Cánh tay dài của Hạ Mộc Lão đuổi ra, lập tức kéo tay tôi quay trở về.

“Xin hỏi, có chuyện gì sao?”

Hạ Mộc Lão trước mắt trông rất giống lần tôi gặp đầu tiên vào 4 năm trước, ánh mắt sắc bén, tựa như muốn nhìn thấu bản chất con người:”Thiên Thiên, em đã biết rồi đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Hợp tác

“Đúng vậy, tôi biết rồi. Xin hỏi, có chuyện gì không?”

Ở trong không gian nhỏ hẹp này, ngồi bên cạnh là Hạ Mộc Lão, với tôi mà nói mỗi giây mỗi phút đều là một loại tra tấn.

“Thiên Thiên, em sợ anh?”

Tôi cắn môi, nhìn theo làn mưa phía ngoài kính.

Đúng, tôi sợ anh, cũng giống như lần gặp đầu tiên vào 4 năm trước của chúng ta.

Đầu ngón tay lạnh như băng của hần lướt qua môi tôi:”Thật không ngờ em có thể ở cạnh Hoa Thần 4 năm, xem ra anh đã quá xem thường em rồi.”

Tôi lạnh giọng nói:”Những việc anh không ngờ được vẫn còn rất nhiều.”

Hần xoay mặt tôi lại, bắt tôi đối mặt với hần:”Thiên Thiên, ba năm không gặp, lá gan của em lớn hơn so với hồi trước nhiều.”

Tôi cười nhạt thành tiếng:”Lẽ nào Hạ tiên sinh cho rằng tôi vẫn sẽ mãi nhu nhược yếu đuối ư?”

Ánh mắt hần biến lạnh, nhìn tôi từ đầu đến chân, bây giờ toàn thân tôi ướt sũng, quần áo dán chặt vào da, tôi vội vàng lấy túi che trước ngực: "Hình như Hoa Thần đối xử với em không tốt, cảm ơn hôn hời trước, người cũng béo hơn..."

Tìm...rất đau, nếu anh thực sự tốt với tôi, vậy tại sao đang nói sẽ cùng nhau kết hôn lại quay sang lấy người khác? Hơn nữa lại muốn giấu tôi ở cái nơi hẻo lánh kia. Gạt tay hần, phun ra một câu: "Hạ Mộc Lão, Hoa Thần đối xử với tôi như thế nào không liên quan đến anh, nếu anh không cho tôi đi chỉ là vì muốn nói những lời này, vậy chắc anh nói xong rồi chứ? Tôi, đã có thể đi được chưa?"

Tôi lại vươn tay ra mở cửa xe, lần này hần không nắm lấy tay tôi, mà trực tiếp kéo tôi vào trong lòng: "Thiên Thiên, chuyện hai người họ kết hôn vốn là kết cục đã được định sẵn rồi, em không thay đổi được đâu. Sau này đi theo anh, đại ngộ tuyệt đối không thấp hơn so với Hoa thần."

Đúng, tôi làm nhân tình của Hoa Thần 4 năm, đại ngộ quả thực không tôi. Nhưng muốn tôi lại một lần nữa làm nhân tình của người khác thì tuyệt không có khả năng, một lần lạc lối là đủ rồi, cùng một lối sai, tôi sẽ không phạm phải hai lần. "Thật có lỗi, tôi không muốn làm đồ chơi của anh. Hạ tiên sinh vẫn nên tìm người khác đi. Hay là, nếu Hạ tiên sinh bởi vì quá lâu không được ôm phụ nữ nên mới quay sang ôm tôi, tôi cũng không ngại cho Hạ tiên sinh ôm hai phút đâu."

Chuyện Hoa Thần kết hôn đã là một đả kích lớn đối với tôi, nhưng trong lúc này tôi không thể cúi đầu trước Hạ Mộc Lão, hồi trước nhu nhược đã đủ rồi, Tô Thiên Thiên bây giờ không thể lại yếu đuối như trước nữa.

Nghe thấy những lời khó nghe của tôi, Hạ Mộc Lão không những không đẩy tôi ra, còn ác độc cười: "Thiên Thiên, em có biết nguyên nhân tại sao Hoa Thần lại kết hôn với Tô Ngưng không?"

Thần mình cứng đờ, nghĩ lại những lời ngày hôm đó Tô Ngưng đã nói. Cô nói: "Thiên Thiên, cô vẫn nên sớm rời khỏi Thần đi, đã tâm của người đàn ông cô không tương xứng nổi đâu, đặc biệt là người đàn ông như Thần. Tập đoàn Hoa thị là một công ty lớn như vậy, mấy năm trước lại chỉ có một mình anh ấy. Trái tim của anh không phải là thứ cô có thể không chế, cái anh cần là một người phụ nữ giống như tôi, cái anh cần là sự hậu thuẫn của cha tôi. Hiện tại tập đoàn Hoa thị cùng vài công ty khác đang cạnh tranh mấy hạng mục lớn, nếu không có sự hậu thuẫn của cha tôi, tập đoàn Hoa thị không có ưu thế nắm chắc mấy hạng mục kia, chỉ có nhanh chóng kết hôn với tôi, tập đoàn Hoa thị mới có thể tiếp tục duy trì sự huy hoàng của nó, tôi đã đợi anh bảy năm, là phụ nữ có mấy người đợi được bảy năm? Tuổi thanh xuân của tôi đã ở trên người anh hết rồi, tôi không thể mất đi Thần. Nhưng cô vẫn còn trẻ, rời xa anh, cô vẫn giống đóa hoa tươi, xin cô hãy rời khỏi anh ấy, thành toàn cho chúng tôi. Làm như thế này, đối với cô, với tôi, với anh ấy, đều tốt. Anh sẽ không vì cô mà buông tha cho mấy hạng mục kia, nếu anh ấy không nhanh kết hôn với tôi, cha tôi sẽ không làm hậu thuẫn cho anh. Trước kia anh còn chưa kết hôn với tôi, chuyện giữa anh ấy có tôi có thể không tính toán. Thế nhưng sau này, một khi đã kết hôn thì anh đã trở thành chồng của tôi, tôi không thể dễ dàng tha thứ anh có người khác. Cha tôi cũng sẽ không tro mắt đứng nhìn tôi bị Thần ghê lạnh. Thiên Thiên, cô nghe có hiểu không? Tóm lại anh ấy không thể rời bỏ tôi."

Cái tôi muốn chỉ là một cuộc sống bình dị, đã tâm của anh nhất định không thể mang lại hạnh phúc cho tôi, anh nói chờ anh ba năm, nhưng ba năm sau cũng chưa chắc anh có thể mang lại. Đã tâm của đàn ông sẽ càng ngày càng lớn, làm sao có thể chỉ trong 3 năm mà thu hết được?

Lúc này tôi thực sự tin, lời hứa chỉ là lời nói đầu môi, lúc anh nói sẽ kết hôn với tôi thì đã quyết định sẽ lấy Tô Ngưng rồi. 4 năm trước tôi là đồ chơi của anh, 4 năm sau tôi tưởng rằng anh ít nhiều cũng có tình cảm với tôi, hiện tại xem ra bây giờ cũng giống như 4 năm trước, nếu không, anh đã không vừa hứa hẹn với tôi đồng thời lại đi lấy người phụ nữ khác.

Lời này tôi thực sự không muốn phải nói ra, ngữ khí lạnh đậm khiến tôi phải giật mình, tôi không ngờ mình lại có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này như vậy: "Tôi, biết, là để thỏa mãn lòng tham của anh ấy."

Hạ Mộc Lão đưa cảm đặt lên đỉnh đầu tôi, tiếp tục hỏi: "Vậy em có biết tại sao Tô Ngưng nhất định muốn gả cho Hoa Thần không?"

Câu này còn phải hỏi ư? Bốn năm trước tôi đã biết rồi.

Đáp lại không cần suy nghĩ: "Tô Ngưng rất yêu Hoa Thần, còn nữa, tuổi thanh xuân của cô ấy đã tiêu hao hết ở trên người Hoa Thần rồi."

Bàn tay Hạ Mộc Lão mon trón cánh tay tôi, thán nhiên nhả ra một câu: "Em biết cũng chưa phải toàn bộ, Tô Ngưng đã vì Hoa Thần mà mất 12 năm, một người phụ nữ có thể ở bên cạnh đợi người đàn ông 12 năm, đủ biết cô ấy yêu anh ta đến mức nào. Đối lại là em, chưa chắc đã làm được."

"Không sai, thực sự tôi không làm được. Tôi đã mất cho anh ấy 4 năm, 4 năm đối với tôi mà nói cũng đã quá dài rồi. Ý của anh có phải là muốn tôi rời xa Hoa Thần không?"

Hần lập tức thừa nhận, ngữ khí kiên định, làm người ta không thể hoài nghi: "Đúng, đây chính là ý của anh."

Tôi hít vào một hơi thật sâu: "Cho dù anh không nói, tôi cũng sẽ rời xa anh ấy."

Hạ Mộc Lão nghịch ngợm tay trái tôi, cố ý vô tình hỏi: "Thiên Thiên, một cái nhẫn có thể giữ chặt trái tim em sao?"

Tôi muốn rút tay về, lại bị hần nắm chặt hơn, rút mãi mà vẫn không ra: "Vấn đề này Hạ tiên sinh còn cần hỏi sao? Đương nhiên phải xem thời gian, phải xem người. Nếu người đó là anh, tôi nghĩ, nhất định không giữ nổi."

Tay Hạ Mộc Lão gia tăng lực nắm. Tôi cắn chặt môi dưới không cho mình kêu đau.

Hạ Mộc Lão uất giận nói: "Thiên Thiên, em nhất định phải dùng giọng điệu này nói với anh à? 3 năm không gặp em liền đối xử với anh xa lạ như vậy?"

Chỉ có tôi như thế sao? Anh vẫn giống như lần đầu chúng ta gặp nhau. Anh xa lạ với tôi, tôi đương nhiên cũng đối với anh xa lạ. Lạnh giọng nói: "Những cái cần nói đều nói xong rồi đúng không? Tôi đi được chưa?"

Hạ Mộc Lão vẫn không chịu buông tay. Cười lạnh ra tiếng: "Thiên Thiên, có muốn đi xem màn tàn nhẫn nhất đối với em không?"

Tay phải tôi lập tức nắm chặt lấy vật áo trước ngực hần, ngăn đầu chống lại ánh mắt của hần: "Ý của anh là muốn đưa tôi đi, đúng không?"

Bây giờ đối với tôi mà nói thứ khiến tôi cảm thấy tàn nhẫn nhất chính là hôn lễ của Hoa Thần, không có thiệp mời tôi cơ bản không thể đi vào, trừ phi Hạ Mộc Lão đồng ý đưa tôi đi.

Khóe miệng Hạ Mộc Lão phỉếm ra một nụ cười lạnh, gần như tàn nhẫn, đầu ngón tay lướt qua môi tôi: "Đưa em đi cũng được, nhưng mà anh có điều kiện, nếu em làm được, anh sẽ đưa em đi."

Chỉ cần không bắt tôi làm tình nhân, những cái khác tôi đều đáp ứng hần.

Tôi muốn thấy nụ cười hạnh phúc của anh ở hôn lễ, tôi muốn tận mắt thấy cảnh anh đeo nhẫn cho Tô Ngưng, tôi muốn thấy cảnh chú rể hôn cô dâu, sau đó tự giết chết toàn bộ hy vọng của mình.

"Anh nói đi, điều kiện gì?"

Ý cười trên khóe miệng Hạ Mộc Lão càng sâu: "Hợp tác với anh, tuyệt đối sẽ không bạc đãi em"

Lúc Hạ Mộc Lão đưa tôi về khu chung cư Tĩnh Hải thì mưa đã tạnh, tôi vừa vào cửa, di đã chạy vội đến đón: "Về rồi à, sao cả người lại ướt sũng thế này?"

Khóe miệng cố nặn ra một nụ cười: "Cháu không biết trời sẽ mưa, vậy nên không mang ô. Anh ấy đã về chưa ạ?"

Chỉ tay vào phòng ngủ, nhẹ giọng nói: "Hoa tiên sinh ở trong phòng ngủ, không tìm thấy cháu cậu ấy rất sốt ruột."

Tôi gật đầu, đi về phía phòng ngủ.

Vừa mở cửa phòng ngủ ra, đã thấy Hoa Thần đang nhắm mắt, suy sụp nằm trên giường, trong tay vẫn còn cầm đi động.

Chưa từng thấy anh như vậy, theo bản năng bước đến gần chỗ anh, trong lòng nhói lên từng hồi đau đớn, tay còn chưa chạm vào mặt anh đã bị anh nắm chặt lấy.

Anh đột nhiên mở to mắt, vội vàng nói: “Thiên Thiên, em về rồi.”

Tôi làm như không có chuyện gì cười cười: “Ừm, em về rồi.”

Anh nhủ mày: “Gặp mưa?”

Tôi miễn cưỡng khê động khóe miệng: “Ừm, không biết trời mưa, cho nên không mang ô. Em đi tắm trước đây.”

Giấy khò tay anh, bỏ túi xuống, mở tủ lấy bừa ra một bộ.

Tôi biết ánh mắt của anh vẫn chưa rời khỏi người tôi, tôi không quay đầu lại là không muốn để anh phát hiện ra tôi có điểm khác thường.

Nếu như không có giao dịch với Hạ Mộc Lão, có lẽ tôi sẽ lớn tiếng hỏi anh: Tại sao lúc anh nói muốn kết hôn với em lại quay sang lấy Tô Ngưng? Tại sao không chọn cách cắt đứt mà lại muốn tiếp tục giấu em đi? Mấy năm nay rốt cuộc anh coi em là gì? Lòng tham của anh lớn như thế sao? Nếu tất cả đều là sự thật, vậy tại sao còn nói muốn kết hôn với em?

Anh liệu có biết em vẫn luôn tin câu nói đó của anh là thật không? Anh có biết khi nghe Tô Ngưng nói em vẫn luôn tự thuyết phục mình phải tin tưởng anh. Mãi cho đến khi nhìn thấy tờ tạp chí kia, mới cho đến khi em không thể lừa dối chính mình nữa mới chấp nhận sự thật này.

Trong phòng tắm, tôi ngồi xồm trên mặt đất thất thanh khóc rống, anh là người đầu tiên tôi thích, là người đàn ông đầu tiên của tôi, là người tôi muốn ở bên cạnh cả đời.

Nhưng anh lại lừa tôi kết hôn với người khác, không chỉ thế, anh còn muốn giấu tôi đi, giấu ở nơi nào đó sinh con cho anh, đối xử với tôi như vậy thực không công bằng.

Tôi cũng muốn lừa anh, không muốn cho anh biết tôi đã biết sự thật, không cho anh biết trái tim tôi đã thất vọng vì anh, tôi phải xuất hiện ở trước mặt anh vào lúc gương mặt anh nở nụ cười hạnh phúc, tặng anh một lời chúc phúc, thuận tiện cho anh biết tôi không phải là con cóc, cho anh biết tình cảm này đã phải chịu đủ kích quá lớn, cho anh biết không có anh tôi vẫn sẽ sống tốt, cho anh biết Tô Thiên Thiên đã trưởng thành rồi.

Cho dù yêu, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ khi bị lừa dối. Cho dù có tình, cũng không muốn giả bộ là một kẻ ngốc.

Mất thân, mất tim, thân thể chỉ là một khoảng trống rỗng vô hồn.

Phải hoàn toàn giết chết trái tim mình, mới có thể mở lòng ra một lần nữa, tôi phải để nụ cười hạnh phúc của anh luyện thành một viên thuốc cho tôi, một viên thuốc có thể tạo nên một trái tim mới, mặc cho ai làm thế nào cũng không thương tổn tôi, mặc cho ai làm thế nào cũng không thể không chế được. Tôi không thể không chế được trái tim anh, anh cũng không cách nào có thể kim lòng được, tôi không bại vì anh, tôi là bại bởi chính mình. Vậy nên tôi phải đến hôn lễ của anh làm một dấu chấm kết thúc.

Tắm xong, Hoa Thần ngồi ở trên sofa, tôi ngồi trên đùi anh, anh cẩn thận sấy tóc cho tôi.

Tóc của tôi rất dài, người ta thường nói cắt tóc đi là cắt bỏ được quá khứ, sau khi rời khỏi anh tôi nhất định sẽ cắt mái tóc này, cắt đứt quá khứ của tôi và anh.

“Thiên Thiên, đồ đạc đã thu dọn xong chưa?”

Sùng sốt một chút, quay đầu lại nhìn anh nói: “Có thể cuối tuần mới chuyển đi không? Em đã đồng ý với mẹ cuối tuần này đến chơi với bà rồi.”

Hoa Thần, anh lừa em, em cũng lừa anh, chúng ta cứ lừa đi lừa lại thế này, xem ai nói dối dễ nghe nhất, dễ động lòng người nhất.

Anh hơi lúng túng, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường: “Được, mấy ngày nay em ngoan ngoan ở trong nhà, cuối tuần Già Minh sẽ đưa em về nhà mẹ.”

Ánh mắt anh rất chân thành, dường như không phải đang nói dối, nếu tôi không nghe những lời Tô Ngưng nói, không đọc được quyển tạp chí kia, nói không chừng tôi sẽ không hề nghi ngờ anh, nói không chừng tôi sẽ ngây ngốc đợi anh 3 năm.

Tôi gật đầu, không đáp lại.

“Tên của con anh đã nghĩ ra rồi. Nếu là con trai thì sẽ gọi là tiểu tiểu Thần, nếu là con gái thì sẽ gọi là tiểu tiểu Thiên.”

Ánh mắt anh thực dịu dàng, không nhìn ra chút giả dối, tôi không thể không thừa nhận anh diễn kịch còn giỏi hơn tôi, ôm lấy cổ anh, cắn nhẹ lên cằm anh một cái: “Không, em không thích con trai, không muốn sinh con trai.”

Đi đứng ở một bên cười: “Con trai hay con gái đều là con của hai đứa, bây giờ cháu nói vậy, sau khi sinh rồi cho dù là con trai hay con gái cũng đem nó trở thành bảo bối hết.”

Tôi lập tức chạy về phòng ngủ, lấy quyển sách kia từ trong túi ra, có lẽ chất lượng của cái túi này quá cao, mưa trút xuống to như vậy, thế nhưng quyển sách cũng chỉ bị ướt vài chỗ trên bìa, tôi ôm sách ra phòng khách, ngồi trên ghế sofa: “Cháu không muốn con trai, phải tìm phương pháp sinh con gái ở trong sách.”

Nhìn thấy quyển sách trong tay tôi, đáy mắt Hoa Thần đầy ý cười, vươn tay về phía tôi, tôi giấu quyển sách ra đằng sau: “Sách của phụ nữ, không cho anh xem.”

Hoa Thần nhéo lên má tôi một cái: “Đa mắt càng ngày càng dày, dám nói ra những lời này mà lòng không thẹn mặt không đỏ.”

Không thèm để ý tới anh, mở sách ra xem.

Đột nhiên nhớ ra hồi trước nhìn ảnh sản phụ tôi cảm thấy rất sợ, trên bụng có một quả cầu đầy thịt, hơn nữa cái này không thể, cái kia cũng không thể, lúc sinh con lại đau muốn chết, nghe nói sinh con so với đau đầu còn đau đớn hơn gấp 10 lần, nó thực sự là một loại đau đớn không chấp nhận nổi.

Cả người run lên, tôi không muốn sinh con, rất khủng bố, ném sách xuống chạy vọt vào phòng ngủ, cuộn chân khắp người.

Hoa Thần đi vào, tôi sống chết không chịu bỏ chân ra: “Thiên Thiên, em làm sao vậy?”

Xóc chân lên trườn qua đầu: “Em không sao, anh đi ra ngoài đi, để em yên tĩnh một chút.”

Đột nhiên hai người rơi vào trong im lặng, chắc anh không biết vấn đề phát sinh ở đâu, hồi trước, anh nói cái gì tôi nghe cái đó, bây giờ chỉ còn 3 ngày nữa là anh sẽ trở thành chồng của người ta, tôi và anh vẫn còn 3 ngày, 3 ngày này tôi không muốn phải như thế, 3 ngày này tôi nhất định phải làm theo ý mình, thích thì lấy, không thích thì cự tuyệt, sẽ không nhắm mắt làm ngơ nữa.

Chương 121: Em là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh

Hồi lâu, anh mắt mác nói:”Được, vậy anh đi vào thư phòng, có việc gì cứ gọi anh.”

Nghe được câu nói này, trong lòng tôi dấy lên sự chua xót, bắt đầu từ khi nào khoảng cách giữa chúng tôi lại xa như vậy? Chẳng lẽ chỉ là vì anh phải kết hôn với Tô Ngưng sao?

Tô Thiên Thiên, mày, rốt cuộc đang suy nghĩ gì thế hả? Rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Bây giờ đang làm tổn thương anh hay tự làm tổn thương mình, bản thân phải nắm chắc nên tiến hay nên lùi, không có huyền tình trong tương lai, một người còn cố chấp kiên trì liệu còn ý nghĩa không? Còn cái gì nên kiên trì đây?

Thực ra nên sớm đối với anh như thế này rồi, nếu anh đã muốn kết hôn với Tô Ngưng, thì hãy thả tôi ra, không nên ích kỉ muốn giấu tôi đi, tôi từ trước tới nay không phải là một người phụ nữ an phận, đã bị anh che dấu mấy năm rồi, lần che dấu tiếp theo chính là lúc chúng tôi rời xa nhau.

Khi anh đã hạ quyết định giấu tôi lần nữa, đã khiến tôi thất vọng, nhưng lúc đó tôi vẫn ngu ngốc hỏi anh có thể tin anh hay không, rất lâu về trước tôi từng nghe được một câu:”Thà rằng tin trên đời có quỷ, còn hơn tin lời đàn ông.” trước kia tôi không tin, bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra, lúc anh đang nói muốn kết hôn với tôi, lại trở thành chồng của người khác, làm tôi không thể không tin tính chân thực của câu nói này.

Tôi đáp lại:”Ừm, em biết rồi.”

“Được, vậy anh, ra ngoài đây.”

Hoa Thần xoay người ra ngoài, nghe thấy tiếng đóng cửa tôi mới thò đầu ra, vươn tay sờ lên mặt, đã ướt hết một mảng.

Mới phát hiện ra, tất cả chỉ là công cốc, rất phí sức, chúng tôi cuối cùng cũng đi tới bước này, nếu anh không lừa dối tôi thì có lẽ tôi đã không chấp nhận giao dịch với Hạ Mộc Lão, có lẽ tôi sẽ rời đi trước, có lẽ sẽ không làm tổn thương đến anh.

Hoa Thần, nếu như anh biết giao dịch giữa em và Hạ Mộc Lão, anh có khinh thường em không? Vì tham gia hôn lễ của anh, em lại làm loại giao dịch đó với Hạ Mộc Lão.

Vào ngày tân hôn, anh gặp em ở khách sạn, anh có kinh hãi không? Anh có hối hận vì đã lừa dối em không? Anh có hiểu được tình cảm không thể chịu đã kích hay không?

Trước kia anh có bao nhiêu phụ nữ em không để ý, anh và Tô Ngưng mấy năm nay đều là quan hệ người yêu, anh không kết hôn với em, những thứ đó em đều có thể chấp nhận. Nhưng tuyệt không thể chấp nhận được anh lừa dối em.

Nếu em không đọc được quyển tạp chí kia, nói không chừng ba năm sau em thực sự đã có con, đến lúc con của em bị anh cướp đi, em bị anh đuổi ra khỏi biệt thự, chỉ còn một trái tim tan nát. Đến lúc đó, trái tim em không chịu được lại đi tự sát. Nhiều hình ảnh tàn nhẫn vụt lên trong đầu. Không dám nghĩ tiếp, đau khổ nhắm mắt lại, ý thức dần dần bị bóng tối nuốt chửng.

Lúc lấy lại được ý thức, đầu như muốn vỡ tung, ngay đến hít thở cũng không thuận, mở mắt ra, trước mắt là một không gian tràn ngập màu trắng, không cần nghĩ cũng biết đang ở bệnh viện.

Hoa Thần đứng trước cửa sổ, bóng lưng cô đơn của anh khiến tôi muốn khóc.

Ba ngày nữa anh sẽ kết hôn, anh còn ở đây làm gì, kết hôn không phải có rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị ư? Sao anh vẫn còn lãng phí thời gian bên tôi? Tô Ngưng có thể nhìn như vậy?

Đột nhiên anh quay đầu lại, thấy tôi đang nhìn anh, anh chợt dạ, lập tức phiếm ra một nụ cười trừ:”Thiên Thiên, em tỉnh rồi.”

Tôi không nói gì, chỉ chăm chú nhìn anh như vậy, tôi rất muốn nhìn thấu anh, giống như anh luôn nhìn thấu được tôi.

Anh ngồi bên giường, cầm lấy tay tôi, khoe miệng khẽ nhếch, ánh mắt nhìn tôi tựa như nhìn một đứa trẻ:”Thiên Thiên, ý tá hiện nay thị lực tốt hơn rất nhiều rồi, có thể một lần liền đâm trúng mạch máu lớn, sẽ không để lại trên tay em mấy lỗ kim nữa.”

“A, em biết rồi nhé, có phải hồi trước anh lên đút tiền cho mấy cô y tá đó, để họ đâm nhiều mũi, khiến mu bàn tay em thũng rất nhiều lỗ đúng không?”

Anh cầm tay tôi vỗ về má anh, lập tức lảng sang chuyện khác:”Thiên Thiên, sau này đừng đi mưa nữa. Hôm nào trời mưa không mang ô thì gọi cho anh, anh đi đón em.”

Tôi im lặng không lên tiếng, quay đầu đi, ánh mắt nhìn về phía khác.

“Thiên Thiên, hôm qua, tại sao không tiếp điện thoại của anh?”

Tôi quay đầu lại nhìn anh, đúng, hôm qua tôi không tiếp điện thoại của anh, còn rút pin ra nữa, lạnh lùng nhả ra một câu:”Em không muốn tiếp.”

Tiếng thở của anh đột nhiên trở nên nặng nề, không khí bỗng trở nên cứng ngắc, nhiệt độ không khí giảm xuống âm độ, khiến tôi cảm thấy hơi lạnh.

Những lời tôi nói đều là thật, tôi quả thật không muốn tiếp điện thoại của anh, chuyện này không cần thiết phải nói dối.

Ánh mắt anh càng lúc càng lạnh, chỉ thấy mắt anh nhú lại, phun ra một câu:”Nói vậy hôm qua em dầm mưa cũng là cố ý?”

Tôi gật gật đầu:”Không sai, là em cố ý.”

Tay anh siết thêm lực, đau quá, tôi gầm nhẹ ra tiếng:”Anh làm đau em, bỏ tay ra.”

Anh lập tức buông tay tôi ra, trong mắt tràn ngập sự hối lỗi:”Sau này đừng đi dầm mưa như thế nữa, tối hôm qua em sốt cao, hơn 39 độ.”

Anh không những không tránh né ánh mắt của tôi, mà trong đáy mắt cũng không có lấy một chút né tránh nào, tôi nhẹ giọng hỏi:”Hoa Thần, có phải anh đã làm sai việc gì không? Sao lại đối với em lúc nóng lúc lạnh như vậy? Mấy ngày nay anh thực sự rất kì quái.”

Anh hơi sững sốt, miễn cưỡng cười:”Em nghỉ trước đi, đừng suy nghĩ lung tung. Công ty vẫn còn việc, anh phải đi đây, chiều lại tới thăm em.” Không đợi tôi đáp lại, anh đã vội vàng rời đi.

Quả nhiên bị tôi nói trúng, sự bối rối trong mắt anh đã nói lên anh đang chột dạ, vậy nên anh mới đi mà không tiếp tục lừa gạt tôi. Không thể phủ nhận rằng anh cũng thành thật, bị tôi nói trúng liền vội vã rời đi, nếu là trước kia, có lẽ tôi sẽ cảm thấy khổ sở, nhưng bây giờ sẽ không như thế nữa, bây giờ tôi không sao cả, anh sắp trở thành chồng của người khác rồi, tôi còn vì anh mà khổ sở làm gì?

Đến trưa, đi giúp việc đến, trong tay bà cầm bình giữ nhiệt nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ đau lòng. Tôi khó hiểu, nhìn chăm chăm vào bà:“Dì à, đi mang cái gì đến thế?”

Dì cười, che dấu sự đau khổ trong mắt mình:“Nhiệt độ cũng hạ rồi, đi đặc biệt làm cho cháu đây.”

Tôi không quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ qua tấm kính, hôm nay dường như chắc chắn sẽ có một trận mưa to đổ xuống, bầu trời khắp nơi đều u ám”Nhưng bây giờ cháu không muốn ăn, cái gì cũng không ăn nổi. Dì cứ về trước đi, trời sắp mưa rồi, mà hình như đi không mang ô.”

Dì cầm một bát canh, trên mặt nở một nụ cười:“Sao có thể không ăn gì được chứ? Huống chi lúc này cháu đang bị sốt cao, con người cần phải ăn cơm, uống chút canh đi.”

Tôi không nhận bát canh trong tay bà:“Cháu không muốn ăn, đi cứ về trước đi, cháu muốn ở một mình.”

Đi thờ dài”Hai đứa bây giờ vẫn còn trẻ, đừng vì chút việc còn con mà cãi nhau, 7 năm nay đi biết rõ Hoa tiên sinh là một người đàn ông kiêu ngạo như thế nào, nếu như cậu ấy làm sai việc gì, cháu cũng đừng tính toán quá, những người đàn ông kiêu ngạo rất khó cúi đầu, cậu ấy đối với cháu đã là rất tốt rồi, cháu nên biết quý trọng, đừng để mất đi rồi mới hối hận.”

Tôi nhắm mắt lại, lắc đầu:“Dì à, đi có biết vấn đề giữa cháu và Hoa Thần là ở đâu không?”

Dì đặt bát canh lên bàn, chân thành nhìn tôi:“Con gái đi nếu như vẫn còn sống, cũng lớn hơn cháu vài tuổi. Thiên nhiên, Hoa tiên sinh đã cúi đầu trước cháu mấy lần, đi đều nhìn thấy, cháu thỉnh thoảng nên nhường nhịn một chút, đừng kiêu ngạo quá. Hoa tiên sinh có thể khom người cúi đầu trước cháu, cháu cũng nên hiểu cho cậu ấy , ban ngày công việc của công ty đã làm Hoa tiên sinh đủ bận rồi, về nhà cháu nên rộng lượng với nó. Tôi hôm qua hai đứa nói những gì đi ở phòng khách đều nghe thấy, đi cũng không biết vì sao cháu đột nhiên tức giận, cậu ấy vào phòng ngủ rõ ràng là quan tâm đến cháu, cháu nên quý trọng thật tốt.”

Chẳng lẽ đi không biết Hoa Thần sắp kết hôn sao? Nhưng vẫn không thể thốt ra câu này:“Vâng, cháu biết rồi, đi mau về đi, cháu muốn được yên tĩnh.”

Đi đi rồi, tôi nhắm mắt lại tiếp tục ngủ say.

Mãi cho tới buổi chiều không thể ngủ được nữa, tôi rời giường, đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, không khí thanh mát quá, dưới mặt đất có chỗ ướt, chắc là vừa mưa một trận rất to.

Tôi nhấc chân lên, ngồi ở trên bậc cửa sổ, vừa ngồi xuống trước ngực liền xuất hiện thêm một bàn tay:“Em có biết như thế này rất nguy hiểm không?”

Vừa quay đầu lại, gương mặt Hạ mộc Lão đã đập vào mắt:“Bỏ tay ra, để tôi tự xuống dưới.”

“Anh bỏ tay ra để em đi thực hiện cái suy nghĩ nông cạn của mình hả?”

Suy nghĩ nông cạn? Tôi không ngốc như vậy đâu, huống chi người đó là một kẻ lừa gạt, tôi sẽ không vì một kẻ như thế mà tự tìm cái chết.”Cho dù tôi có suy nghĩ nông cạn thì cũng không liên quan gì đến Hạ tiên sinh, xin anh bỏ tay ra, kéo bị người khác nhìn thấy.”

Cánh tay kia của Hạ Mộc Lão vươn đến, bế tôi từ trên bậc cửa sổ xuống, ném thật mạnh xuống giường:“Đừng quên giao dịch giữa chúng ta, bây giờ anh có quyền quản em, sau khi giao dịch kết thúc em muốn chết kẻ em, nhưng ít nhất bây giờ em không được làm vậy.”

Không biết là do cái giường này quá cứng, hay là do tôi hiện tại rất yếu, cú ném của Hạ Mộc lão khiến tôi đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng. Thấp giọng quát:“Hạ Mộc Lão, anh có thể không thô lỗ như vậy được không?”

Hắn đỡ tôi ngồi dậy:“Mấy ngày này em cứ đợi ở bệnh viện đi, 10 giờ sáng thứ 7 anh đến đón em. Cái điện thoại này cho em, đến lúc cần liên lạc cho dễ.”

Nói xong, hắn đưa ra một chiếc điện thoại, tôi không do dự cầm lấy:“Được, 10 giờ sáng thứ 7 tôi chờ anh.”

Hắn nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân:“Chắc anh sẽ phải mời một chuyên viên trang điểm đến thôi, ra ngoài với cái bộ dạng này của em chỉ sợ anh chẳng còn mặt đâu mà mặt, còn nữa, quần áo anh đã chuẩn bị hộ em rồi, đến lúc đó anh sẽ đưa em đến nhà anh trước.”

Hạ mộc Lão dừng lại một chút, vươn tay lên sờ trán tôi, nhíu chặt mày:“Tại sao nhiệt độ cơ thể vẫn chưa hạ?”

Tôi quay đầu, tránh tay hắn:“Qua hai ngày nữa là ổn, yên tâm đi, sẽ không làm anh mất mặt đâu, tôi sẽ vô cùng hợp đôi với anh.”

Hạ Mộc Lão vừa lòng nhếch miệng, hôn một cái lên trán tôi:“Vây em nghỉ ngơi tốt nhé, có việc thì gọi cho anh, anh sẽ tới rất nhanh.”

Nói xong đứng dậy rồi đi, để lại cho tôi một đầu đầy dấu hỏi, thật không thể tin được, vừa nãy còn hung dữ , bây giờ lại hôn tôi rồi đi, tuyệt đối là nào có vấn đề.

Tôi cầm điện thoại giấu ở dưới gối, tiếp tục đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới.

Sau khi rời khỏi Hoa Thần tôi nên đi đâu đây? Tôi còn có thể tiếp tục ở lại Thẩm Phong không? Nhưng trước khi tìm lại được trái tim mình, tôi không muốn gặp lại anh, không muốn nghe bất cứ tin tức nào về anh. Tôi không thể ở lại Thẩm Phong, nếu ở lại, một ngày nào đó tôi và anh có thể sẽ gặp lại, tôi không dám tưởng tượng đến lúc đó sẽ khổ sở đến mức nào, ngoài Hoa Thần tôi còn không muốn gặp Tô Ngưng. Thẩm Phong là nơi không tốt chút nào.

Tôi phải định vị lại cho chính bản thân mình, tôi chỉ là Tô Thiên Thiên, một Tô Thiên Thiên có thể tự lập, anh chỉ là Hoa Thần, một Hoa Thần tương lai sẽ trở thành chồng của người khác.

Đột nhiên bị ai đó ôm vào lòng:“Tiểu hồ ly, hôm nay em chưa ăn gì đúng không?”

Tôi không quay đầu lại, nói:“Sao anh hôm nay lại tan làm sớm thế?”

Mặt anh cọ lên cổ tôi:“Tiểu hồ ly, sao hai hôm nay em lại xa lạ với anh như vậy? Anh không biết mình đã làm sai chuyện gì khiến em không vui, nói cho anh được không?”

Cả người run lên, à, sai ở chỗ nào ư? Anh lẽ nào một chút cảm giác tội lỗi cũng không có sao? Anh cũng không nghĩ xem rốt cuộc anh coi tôi là cái gì? Trong trái tim anh thực sự có tôi sao?

Tôi xoay người lại, cầm lấy mặt anh, khiến anh không thể dời tầm mắt, hỏi:“Hoa Thần, em muốn hỏi anh một chuyện, anh có đồng ý trả lời em không?”

Anh nâng mặt tôi lên, trong mắt hiện lên một tia mất mát:“Tiểu hồ ly, trước kia em thích gọi anh là Tiểu Thần Thần. Chỉ cần em gọi lại một tiếng Tiểu Thần Thần, cái gì anh cũng sẽ trả lời em.”

Hồi trước đúng là em thích gọi anh là Tiểu Thần Thần, bởi vì em muốn có được một góc ở trong trái tim anh, nhưng bây giờ anh sắp trở thành chồng của người ta rồi, em đã không còn ôm hy vọng gì với anh nữa, nếu anh thích em gọi anh là Tiểu Thần Thần, vậy em sẽ gọi lần nữa, lần cuối cùng.

Tôi há miệng thờ đốc, thanh âm lại nghẹn ở cổ họng không thể phát ra được, tôi thử hai lần đều kêu không ra, tôi đành bỏ cuộc, nói nhỏ:“Đáp án kia đối với em mà nói chẳng quan trọng nữa, hỏi hay không hỏi cũng chẳng có gì khác biệt.”

Tôi buông thõng hai tay xuống, xoay người lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoa Thần lại vùi đầu vào trong cổ áo tôi, hình như rất không hài lòng với câu trả lời của tôi, nhẹ nhàng cắn lên cổ tôi một cái”Nhưng mà bây giờ anh rất muốn biết em vừa muốn hỏi cái gì, nếu em không gọi được, anh cũng không ép em, cứ việc hỏi đi.”

Nếu đã như vậy, cần gì phải để nhau cảm thấy vướng mắc.

Tôi nhìn về phương xa, hỏi một câu mà tất cả phụ nữ đều thích hỏi: “Trong lòng anh rốt cuộc có chỗ của em không? Anh rốt cuộc, coi em là cái gì?”

Ngữ khí rất lạnh nhạt, tựa như câu hỏi này chẳng liên quan gì đến mình.

Có thể bình tĩnh như thế này đối mặt với anh, xem ra tôi đã trưởng thành rồi, anh im lặng hồi lâu, nói thầm bên tai tôi: “Tiểu hồ ly, anh coi em là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh, trái tim anh đầu đầu cũng ngập hình bóng của em, tất cả những tưởng niệm của anh đều là em. Đừng nghi ngờ anh nữa, ba năm sau cho dù em muốn hạnh phúc thế nào, anh cũng sẽ cho em.”

Hạnh phúc mà tôi muốn anh vĩnh viễn sẽ không cho nổi, lòng tham của anh đã đẩy chúng ta trở thành người qua đường. Trước khi anh kết hôn, chúng ta vẫn còn hy vọng, nhưng một khi anh đã trở thành chú rể của người khác, xin anh đừng tới làm phiền tôi.

“Hạnh phúc em muốn thực sự anh có thể cho sao? Anh có biết em muốn hạnh phúc như thế nào không?”

Năm đó tôi cho rằng hạnh phúc chính là sống một cuộc sống bình thản, bao năm qua đi vẫn không thay đổi. Nhớ năm đó anh đã từng nói với tôi, lúc đó tôi vẫn còn nhỏ, mấy năm qua đi rồi tôi sẽ biết uất phần rằng phòng quá nhỏ. Hiện tại đã là 4 năm, tôi vẫn không thích ở phòng lớn, vẫn muốn có một hạnh phúc bình thản. Nếu không thể cho tôi thứ hạnh phúc mà tôi muốn, thì tất cả những lời hứa hẹn cũng chỉ là dư thừa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hôn lễ của Hoa Thần

“Anh biết thứ hạnh phúc em muốn là gì, cho anh 3 năm, 3 năm là đủ rồi.”

Khóe miệng phỉếm ra một nụ cười khổ sở, 3 năm sau cho được thì sao? Lúc đó anh đã trở thành chồng của người khác rồi, anh cảm cái gì tới cho tôi hạnh phúc? Hay là muốn tôi tiếp tục làm tình nhân? “Chuyện của 3 năm sau, ai cũng không thể biết, đừng cho em quá nhiều lời hứa, em không tin hứa hẹn.”

Cả người anh cứng đờ, tôi lập tức tránh khỏi vòng ôm của anh: “Em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, anh về trước đi.”

Nhiệt độ cơ thể vẫn chưa hạ, bây giờ vẫn là 38 độ, sốt cao không bằng cảm cúm, chắc anh cũng vì lý do này mà không tranh cãi với tôi: “Thiên Thiên, anh đưa em đi ăn chút gì đó, ăn no rồi hãy nghỉ.”

“Em không đói, cái gì cũng không muốn ăn.”

Anh không nói thêm lời nào nữa.

Ở bệnh viện ba ngày, ba ngày này tôi không ăn nổi bất cứ thứ gì, chỉ uống chút nước, người rõ ràng gầy đi cả một vòng.

Sáng thứ 7, Hoa Thần vẫn đến bệnh viện, tôi cố ý giả vờ ngủ, nghe thấy anh tiếng anh thở dài: “Thiên Thiên, cho dù anh làm việc này vì bất cứ nguyên nhân gì, đều xin em hãy tha thứ cho anh, em đợi anh ba năm, anh sẽ ở bên cạnh em cả đời.”

Tôi tiếp tục giả vờ ngủ, anh ngồi bên giường một lúc rồi đi, trước khi đi, hôn nhẹ một cái lên trán tôi.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, tôi bật khóc không thành tiếng, chúng ta cứ thế này kết thúc, bốn năm đây đua cù như vậy hóa thành hư ảo. Hoa Thần, nếu bây giờ anh quay đầu, em vẫn sẽ nguyện ý ở lại bên anh, nếu chúng ta gặp nhau trong hôn lễ của anh, chúng ta không thể quay trở lại nữa. Hoa Thần, Hoa Thần, thực sự không còn cách nào quay lại nữa, anh hiểu không?

Không lâu sau, đi giúp việc tới, bà hôm nay lại mang canh đến, tôi hỏi: “Đi à, mấy giờ rồi?”

Đi đáp không cần nghỉ: “9 giờ 50.”

Tốt, còn 10 phút nữa là Hạ Mộc Lão tới.

Tôi và Hoa Thần cuối cùng cũng đi đến bước này, chúng tôi thực sự không còn cơ hội nữa rồi.

Tôi nhắm mắt, để mặc nước mắt rơi xuống: “Đi à, cháu muốn ăn món sườn hấp đi làm, bây giờ đi về nhà làm được không ạ?”

Trong mắt đi hiện lên chút đau lòng, bà quay đầu đi, nói: “Được, đi về làm ngay, ở đây đợi đi.”

Tôi biết tại sao bà lại quay đầu đi, bởi vì bà khóc, lúc này nghe thấy tiếng nước mắt rơi, là nước mắt của bà rơi xuống sàn nhà.

Có lẽ bà biết hôm nay Hoa Thần kết hôn, nếu không sao phải đau lòng cho tôi? Sao phải khóc? “Vâng, cháu đợi đi.”

Đi gật gật đầu, đi ra khỏi phòng bệnh.

Mấy phút sau, tôi cầm chiếc điện thoại Hạ Mộc Lão đưa đi ra khỏi phòng. Mấy năm trước trên người tôi một thân vô xu, không thể ra khỏi bệnh viện, hôm nay có Hạ Mộc Lão ở đây, tôi không tin mình không thể ra khỏi bệnh viện.

Ở hành lang phía ngoài phòng bệnh gặp ngay Hạ Mộc Lão đang đi đến, tôi đứng lại, nhìn hần đi về phía tôi.

Hạ Mộc Lão nhăn mặt nhíu mày: “Mới có ba ngày sao lại gầy đi nhiều thế?”

Tôi cố nặn ra một nụ cười, tỏ vẻ thoải mái: “Đi thôi, tôi chuẩn bị xong rồi.”

Hắn vươn tay sờ lên trán tôi, không vui nói: “Sao lại thế này, nhiệt độ vẫn chưa hạ xuống là thế nào?”

Tôi lắc lắc đầu: “Tôi không sao, khi nào đưa tôi đi?”

Mặt Hạ Mộc Lão danh lại: “Không phải hôm đó em đã đáp ứng anh ba ngày sau sẽ khỏe lên à? Thế sao bây giờ vẫn không khá hơn?”

Tôi không biết làm sao cúi gằm xuống, mấy ngày nay không có khẩu vị, không ăn có được không? “Tôi đói rồi.”

Hắn dắt tay tôi đi: “Bây giờ em đến nhà anh, ăn chút gì rồi trang điểm, sau đó sẽ đưa em đi.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, đi bên cạnh hắn ta.

Tới nhà hắn, hắn lập tức đưa tôi vào thẳng phòng mình, một bộ váy màu trắng thuần khiết, thoát nhìn rất trưởng thành, nhưng không quá hở hang, một đôi giày cao gót tinh tế màu trắng, tôi đi thử vào rất vừa chân.

Hạ Mộc Lạc nhướn mày: “Ăn xong rồi hẵng thay, bây giờ vẫn còn sớm.”

Đều nói nhà giàu có nhiều quy củ, trước kia tôi không biết, hôm nay cuối cùng cũng hiểu được, Hạ Mộc Lạc nắm tay tôi đổi hướng bảy tám lần mới vào được phòng ăn, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, tôi chỉ biết vui đầu vào ăn.

Mãi cho tới khi không ăn nổi nữa, tôi mới quay đầu sang nhìn Hạ Mộc Lạc, hắn cầm khăn giấy lau miệng cho tôi: “Đi thôi, đi thay quần áo.”

Thay xong y phục đứng trước gương, nhìn trong gương thấy bệnh trạng của tôi, trong lòng tê rần, mới có ba ngày đã trở nên tiều tụy như vậy, vất vả lắm cảm mới tròn lên được một chút, bây giờ lại nhợt nhạt như củ. Đi ra khỏi phòng thay đồ, thấy Hạ Mộc Lạc từ trên xuống dưới đều mặc một màu đen, nhất thời không nhận được bật cười.

Hắn khó hiểu: “Cười cái gì?”

“Hạ Mộc Lạc, chúng ta như thế này có phải trông rất giống Hắc Bạch Vô Thường không?”

Hắn gõ nhẹ một cái lên đầu tôi: “Bộ dạng em thế này mà vẫn muốn làm Hắc Bạch Vô Thường à? Chẳng biết là em đi câu hồn người ta hay là người ta đi câu hồn em nữa?”

Tôi vội vàng ngậm miệng không dám đáp lại, nửa giờ sau, dưới bàn tay khéo léo của chuyên viên trang điểm, mặt tôi nhìn không ra đang có bệnh, đánh một lớp phấn mỏng, má hơi ửng hồng, son môi màu nhạt, viền mắt kẻ thanh, gương mặt trông có sức sống hơn bình thường rất nhiều, đôi mắt to tròn càng thể hiện rõ tinh thần sáng lạn.

Hạ Mộc Lạc hài lòng nhích miệng: “Bộ dạng này ra ngoài mới không dọa người.”

Tôi khoác tay hắn cùng đi ra ngoài cửa, lúc đến khách sạn còn chưa tới 12 giờ, vẫn chưa muộn.

Hạ Mộc Lạc không lúc nào không ghé sát vào tai tôi nói cái gì đó, tôi hơi hơi giương khóe miệng lên, cố ý cùng hắn làm ra vẻ mờ ám.

Không ít cô gái trẻ tiến lại gần, ánh mắt Hạ Mộc Lạc vẫn chỉ ở trên người tôi, mắt đi mày lại, dẫn đến một loạt ánh nhìn ánh mắt ghen tị.

Vài phút sau, một cô gái mặc lễ phục màu đỏ nổi bật dừng dừng chạy tới: “Hạ Mộc Lạc, anh vì đứa con gái này nên mới không cần em phải không?”

Ánh mắt mọi người không hện mà gấp đều phóng về bên này. Hạ Mộc Lạc ôm tôi vào trong ngực. Gương mặt cảnh giác nhìn cô gái kia.

Tôi nhớ cô ta, đó chính là người đã có tình làm đồ bánh kem lên lễ phục của tôi. Tôi nhích miệng, khiêu khích nhìn về phía cô ta: “Tôi và Hạ Mộc Lạc đã hẹn hò 4 năm, từ trước tới nay đều không thấy cô nhảy vào, không biết câu này của cô dựa vào đâu mà nói?”

Cô ta tròn mắt nhìn tôi: “Vừa nhìn đã biết ngay là cái loại hồ ly tinh. Cô nói đã hẹn hò với anh ấy 4 năm, nhưng hai năm nay tôi thường xuyên tới nhà anh ấy, cũng chưa từng thấy cô ở cạnh Lạc. Bây giờ thế nào lại chạy ra?”

Cả người Hạ Mộc Lạc biến lạnh, lạnh lùng nói: “Ôn Quỳnh, cô nói chuyện tốt nhất là nên chú ý cho tôi, tôi không có kiên nhẫn, đừng chọc tức tôi.”

Mặt Ôn Quỳnh chuyển màu, lập tức hét lên: “Hạ Mộc Lạc, em thấy anh đã bị con hồ ly tinh này mê hoặc rồi, cô ta đã rời bỏ anh mấy năm mà anh vẫn cần cô ta, anh...”

Không đợi cô ta nói xong, Hạ Mộc Lạc đã chen vào: “Ôn Quỳnh cô câm miệng lại, đừng nói cô ấy rời bỏ tôi mấy năm, cho dù bỏ rơi tôi mười năm hai mươi năm tôi vẫn chỉ cần cô ấy, không cần loại phụ nữ chanh chua như cô.”

Nói xong, cúi đầu xuống hôn lên môi tôi, dịu dàng nói: “Đi thôi, đừng để ý đến loại phụ nữ này.” (Like mạnh

)

Hạ Mộc Lạc ôm tôi đi ra khỏi đám người, tôi quay đầu nhìn lại, trong mắt Ôn Quỳnh ngăn ngăn nước, oán hận nhìn theo hướng chúng tôi rời đi, tôi cười khiêu khích nhìn cô ta.

: “Hạ Mộc Lạc, cái miệng này của anh quá độc rồi, hình như Ôn Quỳnh rất thích anh, những lời anh vừa nói đó thực sự làm tổn thương người ta đấy.”

Cô gái nhằng nhằng bám theo Hạ Mộc Lạc mấy năm nay trong lời Nhiễm Nhiễm nói thì ra là cô ta, năm đó cô ta làm hồng bộ lễ phục của tôi, hôm nay cuối cùng cũng nói ra miệng. Hạ Mộc Lạc hé mắt nhìn tôi: “Lúc đó không phải em cũng rất dũng cảm sao? À ta vừa xuất hiện em liền khiêu khích à, nếu không phải anh kịp thời mạng em đi, có khi em lại đánh nhau với à ta không chừng.”

Tôi vênh cằm lên: “Anh không đi treu hoa ghẹo nguyệt cô ta sẽ nói tôi là hồ ly tinh sao? Tất cả vẫn là lỗi của anh.”

Nghe thấy một tràng hoan hô, tôi quay đầu lại, thấy Tô Ngưng đang khoác tay Hoa Thần xuất hiện trong tầm mắt của quan khách, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn. Mặt Tô Ngưng nở một nụ cười hạnh phúc, Hoa Thần khẽ nhích miệng, chắc anh cũng vui lắm, có cha Tô Ngưng hậu thuẫn phía sau, đối với tập đoàn Hoa thị sẽ có trợ giúp to lớn.

Từ xa xa nhìn chăm chú vào anh, lòng đau đến mất đi từng giọt máu, không ngờ đến xem hôn lễ của anh và người khác lại có cảm giác như thế này. Thế này, trái tim tôi chắc sẽ chết rất nhanh thôi.

Ánh mắt Hoa Thần lướt qua tôi, người anh rõ ràng cứng đờ lại, trong mắt tất cả đều tràn ngập khiếp sợ, tôi nhìn anh nhích miệng.

Tôi cho rằng tôi có thể nguy trang rất tốt, nhưng vẫn bị nước làm làm cho mơ mơ hồ hồ.

Hoa Thần, hôm nay em đến là để chúc phúc cho anh, thành tâm chúc phúc cho anh, nhất định phải hạnh phúc, cho dù người đem đến hạnh phúc cho anh là ai, chỉ cần anh nhớ đã từng có một cô gái ngốc nghếch tên là Tô Thiên Thiên ở bên cạnh anh 4 năm, có một cô gái ngốc nghếch tên là Tô Thiên Thiên trong trái tim cô ấy góc góc nơi nơi tất cả đã từng tràn đầy hình bóng anh. Chúc anh hạnh phúc, hạnh phúc hơn bất cứ ai.

Bắt đầu từ hôm nay, em phải loại anh ra khỏi trái tim em, còn hơn bị chồng của người khác chiếm giữ.

Hạ Mộc Lạc cúi đầu, nói bên tai tôi: “Thiên Thiên, hôm nay là hôn lễ của cậu ta, em phải luôn luôn cười, để cậu ta mãi mãi nhớ em của hôm nay, để cậu ta vĩnh viễn nhớ em đẹp nhất.”

Tôi ngừng đầu lên, thu nước mắt lại, nếu làm hồng lớp trang điểm sẽ không chỉ làm tôi mất mặt, mà mặt Hạ Mộc Lạc cũng sẽ bị mất, lần này chỉ là giao dịch, tôi không muốn phải nợ hắn cái gì. Cố gắng nặn ra một nụ cười: “Tôi không sao.”

Hạ Mộc Lão hài lòng hôn lên môi tôi. Tôi biết ánh mắt Hoa Thần vẫn chưa từng dời khỏi tôi. Hạ Mộc Lão hôn tôi chỉ là vì muốn cho Hoa Thần xem, hán ta cố ý.

Hạ Mộc Lão nở một nụ cười mê hồn:”Thiên Thiên, chúng ta ra chúc phúc bọn họ đi!”

Tôi gật đầu, khoác tay hán đi về phía Hoa Thần.

Trong ánh mắt Tô Ngưng tôi thấy rõ sự đắc ý, cô mỉm cười thắng lợi nhìn tôi và Hạ Mộc Lão. Hạ Mộc Lão cười nói:”Hoa Thần, Tô Ngưng, chúc hai cậu hạnh phúc.”

Tô Ngưng cười duyên nói:”Mộc Lão, có phải chuẩn bị kết hôn với Thiên Thiên không?”

Nụ cười tươi như hoa của Tô Ngưng khiến tôi cảm thấy rất chói mắt, nhìn về phía sau, bất gặp ánh mắt của một người đàn ông trung niên thâm trầm, ánh mắt ông ta cũng dừng lại trên người tôi, cả người chấn động, không biết là bởi vì sợ hay là vì duyên cớ khác, ôm chặt cánh tay Hạ Mộc Lão như nắm chặt cọng rom cứu mạng. Hạ Mộc Lão dường như cảm thấy được tôi không khỏe, ôm tôi vào trong ngực:”Tớ và Thiên Thiên đã thỏa thuận xong rồi, cuối tháng 10 sẽ kết hôn, tháng 11 đến đảo Guam hưởng tuần trăng mật.”

Ánh mắt Hoa Thần chợt biến lạnh, tôi vội cúi đầu tránh đi.

Giọng nói giận dữ của Ôn Quỳnh chấn động toàn hội trường:”Hạ Mộc Lão, anh thực sự muốn kết hôn với cô gái kia sao? Nhưng cha anh đã thừa nhận em là con dâu của Hạ gia rồi!”

Hạ Mộc Lão mất kiên nhẫn nói:”Cha tôi thừa nhận cũng vô dụng, tôi kết hôn tôi nói là được.”

Tô Ngưng vì muốn giảm bớt căng thẳng, khẽ cười:”Tớ và Thần đi Venice hưởng tuần trăng mật, cuối tuần lên đường.”

Tìm thất lại, ngẩng đầu lên, trong lòng càng lúc càng khó chịu.

Hạ Mộc Lão nói:”Thiên thiên, chúc phúc cho bọn họ đi, để chúng ta dính được chút hi khí.”

Đúng, hôm nay tôi đến đây là để chúc phúc cho hai người họ, sao có thể quên mục đích của mình được chứ. Dùng hết sức lực, khó khăn thoát khỏi kẻ răng nói ra một câu:”Chúc, hai người, vĩnh viễn đồng tâm, cả đời ân ái.”

Chúc hai người vĩnh viễn đồng tâm, vĩnh viễn đồng tâm...

Trước mắt tôi sẫm lại, bắt đầu mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, đã ở trong nhà Hạ Mộc Lão, người đang nằm ngang ngược trên giường của hán, Hạ Mộc Lão nằm bên cạnh tôi. Đột nhiên phát hiện ra cái giường này của hán quả thực rất lớn, hai người chúng tôi nằm như vậy mà mới chỉ chiếm được nửa cái giường.

Tôi chống tay lên giường, quay người lại nhìn Hạ Mộc Lão. Lúc hán nhắm nghiền hai mắt trông cũng đẹp trai lắm, so với trước càng đẹp hơn. Thấy khóe miệng hán khẽ nhếch, chắc là mơ được mộng đẹp. Theo bản năng vươn tay về phía mặt hán. Hán đột nhiên mở to mắt. Tay tôi còn chưa kịp rút về, má nóng bừng, không biết làm sao nói:”Trên mặt anh có một con muỗi.”

Hán nhắm mắt lại, ôm tôi vào trong lòng:”Nhà anh không có muỗi.”

Tôi gục đầu trước ngực hán, không dám nhìn lại.

Nhà hán quả thực là nơi không thể có muỗi:”Cái kia, chắc là tôi nhìn nhầm.”

”Ngủ một chút đi, tôi đưa em ra ngoài chơi.”

”Ừm.”

Lần tỉnh lại tiếp theo, bên cạnh đã không còn bóng dáng của hán nữa, lần này không phải là nằm ngang nằm dọc mà là nằm rất nghiêm chỉnh ở giữa giường.

Tiếng Hạ Mộc Lão truyền vào trong tai:”Tỉnh rồi thì dậy đi.”

”Mấy giờ rồi?”

”9 giờ tối.”

Nửa tiếng sau, cả hai ăn xong chuẩn bị ra ngoài thì bị Nhiễm Nhiễm mặc một bộ đồ ngủ màu hồng chặn đường trước:”Khi nào hai người kết hôn?”

Tôi và Hạ Mộc Lão cùng dờ mịt ra, không biết nên trả lời thế nào.

Khôn mặt nhô nhán của Nhiễm Nhiễm lập tức xụ xuống:”Tôi biết hai người không tốt như thế đâu mà, tôi đã 23 tuổi rồi, vì hạnh phúc của tôi hai người không kết hôn sớm một chút được sao?”

Tôi không biết nên giải thích với nó thế nào:”Nhiễm Nhiễm, tớ với anh cậu không giống như cậu nghĩ đâu, chỗ Từ Kiểm tớ sẽ giúp cậu nói nha.”

Nhiễm Nhiễm oán hận quay chân đi, để lại cho chúng tôi một cái bóng:”Cậu ấy sẽ không đồng ý đâu, cậu ấy nói đợi hai người kết hôn rồi mới lấy tớ, ai ngờ hai người lại xấu xa như vậy.”

Sau khi Nhiễm Nhiễm đi, Hạ Mộc Lão hỏi:”Thiên Thiên, muốn đi đâu đây?”

Tôi muốn coi bộ sự nghi ngờ trong lòng, anh ta hẳn sẽ biết, hoang mang 4 năm trước nên coi bỏ đến hôm nay đã kéo dài quá lâu rồi:”Đi Duy Đô, tôi muốn hỏi Già Minh một chuyện vô cùng quan trọng.”

Bây giờ trong lòng rất bình tĩnh, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đến Duy Đô, Hạ Mộc Lão dắt tôi vào, Già Minh thấy tôi và Hạ Mộc Lão nắm tay nhau trong mắt thoáng hiện lên chút kinh ngạc, lúng túng một lúc, rồi giương khóe miệng lên nở một nụ cười hoàn mỹ với chúng tôi:”Thiên Thiên, Hạ tiên sinh, sao lại cùng nhau đến đây vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Bí mật bị vùi lấp

Hạ Mộc Lạo nói bên tai tôi:”Anh có cần tránh đi không?”

“Không cần.”

Tìm một chỗ ít người ngồi xuống.”Em muốn uống rượu.”

Già Minh héch cảm nhìn phục vụ viên, phục vụ viên lập tức rời đi.

Tôi bình tĩnh nhìn Già Minh, gần từng tiếng nói:”Già Minh, em muốn hỏi anh một chuyện, anh có thể thành thực trả lời không?”

Già Minh chống lại ánh mắt của tôi:”Thiên Thiên, em đã biết hết rồi, đúng không?”

“Em chỉ là tự đoán, muốn tìm anh xác nhận lại một chút, hy vọng anh có thể nói thật với em.”

Già Minh dựa vào sofa, hai mắt nhắm nghiền:”Em hỏi đi, chỉ cần anh biết, nhất định sẽ nói thật.”

Tôi ngồi thẳng người, hít vào một hơi thật sâu, hỏi:”Già Minh, Tiểu Nặc có phải là người năm đó anh nói gọi anh là anh trai không?”

Già Minh đột nhiên mở mắt ra, trong mắt tràn ngập bi thương.

Lúc người phục vụ đưa rượu tới, đưa chúng tôi ba người mỗi người một ly, Già Minh một ngụm uống cạn rượu trong ly của anh ta, chống lại ánh mắt của tôi:”Thiên Thiên, em đoán không sai, nó tên là tiểu Nặc, là tiểu Nặc 7 năm trước đã lên thiên quốc, đưa em gái đáng yêu của anh.”

Quả nhiên là đúng, tôi học theo anh ta một ngụm uống cạn rượu.”Mẹ của tiểu Nặc có phải là bảo mẫu đang làm cho Hoa Thần không? Là người di em sớm chiều ở bên?”

Người phục vụ giúp chúng tôi đổ đầy rượu, Già Minh lại uống cạn rượu trong ly, khoe miệng anh ta phỉếm ra một nụ cười khổ:”Đúng, bà ấy là mẹ của tiểu Nặc, là mẹ kế của anh.”

“Cái đêm 4 năm trước, là đi bảo anh đến đường Triều Dương đón em đúng không?”

Già Minh lắc đầu:”Không phải, là ông chủ bảo anh đi đón em, cậu ta nói đưa em đi khỏi nơi này, nhưng không ngờ sau đó lại thay đổi chủ ý.”

“Quán bar Duy Đô có phải là mờ vì tiểu Nặc không? Lô ghế số 1 có quan hệ gì với tiểu Nặc?”

Lần này Già Minh cảm hẳn bình rượu uống, uống một lúc ba bình. Đôi mắt anh ta trở nên đỏ ngầu, không biết là vì uống quá nhiều rượu, hay là vì nghĩ lại một chuyện đau lòng nào đó.

Anh ta cười khổ ra tiếng:”Năm đó tiểu Nặc đi sau anh gọi anh là anh trai, anh chê nó phiền, bây giờ anh ở đây với nó 7 năm, coi như là sự an ủi cuối cùng đi?”

Trong lòng chấn động, lẽ nào tiểu Nặc đã xảy ra chuyện ở đây ư? “Lời này của anh có ý gì?”

Tiếng Già Minh trong nháy mắt trở nên khó khăn:”Tiểu Nặc là chết ở nơi này, là chết ở vị trí đặt lô ghế số 1.”

Nhìn thấy bộ dạng này của Già Minh, tôi không nỡ hỏi tiếp.

Trước kia tôi cảm thấy rất kì lạ, Hoa Thần có tiền như vậy còn mở quán bar làm gì, bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu, cũng hiểu được tại sao anh luôn ngồi ở lô ghế số 1, thì ra là anh tưởng nhớ tiểu Nặc. Mới phát hiện tôi chỉ là một người ngoài cuộc, quá khứ, hiện tại, tương lai cũng thế.

Vốn tưởng rằng anh yêu tôi, cũng không ngờ anh chỉ đơn thuần coi tôi là thể thân.

Tôi, vì anh mà mất cả trái tim, lại nhận được sự dối trá.

Tôi tự giễu cười cười:”Già Minh, Hoa Thần chắc rất yêu tiểu Nặc đúng không?”

Già Minh lẳng lặng nhìn tôi, lắc lắc đầu:”Trước kia anh biết cậu ấy rất yêu tiểu Nặc, nhưng bây giờ anh không dám khẳng định, anh không biết em có vị trí nào trong trái tim cậu ấy.”

Tôi học theo anh ta, cầm bình rượu uống, loại rượu này khó uống bỏ mẹ, khó chịu đến nỗi tôi muốn khóc.

Hạ Mộc Lạo đoạt lấy bình rượu trong tay tôi. Không vui nhăn mặt nhủ mày:”Tô Thiên Thiên, không có cậu ta thì em không sống được à? Em chỉ nhìn thấy nỗi cậu ta thôi sao?”

Đúng là chỉ có một mình anh, nhưng tôi cần thời gian, cần say một lần:”Hôm nay uống nhiều một chút, rửa gan đuổi anh ấy ra khỏi trái tim tôi. Anh có đồng ý uống với tôi không? Không đồng ý thì về nhà đi, để Già Minh uống với tôi.”

Đầu có chút ong ong, tim cũng đập càng lúc càng nhanh. Tôi không biết có phải là do uống rượu hay không.

Hạ Mộc Lạo đưa bình rượu trả lại cho tôi, mím môi, im lặng không lên tiếng.

Không biết uống bao nhiêu, tôi thấy Già Minh có tận mấy cái đầu. Tôi chỉ vào cái chính giữa nói:”Già Minh, anh, tại sao lại có, mấy cái đầu?”

Già Minh nói gì tôi không nghe thấy, trong tai không ngừng vang lên tiếng “ong, ong”, căn bản không thể nghe được tiếng của anh ta.

Một cánh tay to ôm chặt eo tôi, tôi quay đầu lại, là anh, là Hoa Thần, tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, cắn lên mặt mấy cái, nói không được rõ ràng:”Chúng ta, về nhà, được không?”

Anh ôm tôi đứng lên, không biết đi về phía nào.

Khi tỉnh lại, đầu óc choáng váng, rất nặng, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Tôi đột ngột mở to mắt, đây là phòng của Hạ Mộc Lạo, vừa xốc chấn lên đã thấy cả người không một mảnh vải, trước ngực trải rộng đầu hôn.

Tôi quay đầu lại, Hạ Mộc Lạo vẫn đang ngủ, tay hấn đặt trên lưng tôi.

Lúc này đầu tôi bỗng chốc trở nên trống rỗng, đây chính là cái gọi là say rượu loạn tính sao?

Tôi bỏ tay hấn ra, nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào, tôi phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, tôi không thể để chuyện cũ tái diễn, không thể phạm sai lầm một lần nữa.

Hạ Mộc Lão, chuyện tôi nay cứ coi như một giấc mộng đi.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng “Thiên Thiên”.

Dọa tôi sợ không dám động đây, đứng im tại chỗ.

Quay đầu lại, Hạ Mộc Lão vẫn chưa tỉnh, khóe miệng hần nhếch lên, một khuôn mặt hạnh phúc.

4 năm trước, tôi bị hần cưỡng bức.

Hôm nay, tôi lại một lần nữa lại ngủ trên giường của hần.

Nếu tôi không rời đi, chúng tôi thực sự sẽ dây dưa không rõ.

Lúc tôi đi ra khỏi phòng hần, một người không tưởng tượng được xuất hiện ở trước mắt tôi, đó chính là Hạ Vô Xá.

Ông ta thân nhiên liếc nhìn tôi, nói: “Cô đi theo tôi.”

Trong lòng truyền đến một sự căng thẳng mãnh liệt, ngoan ngoãn đi sau ông ta.

Tôi một căn phòng giống như là thư phòng, Hạ Vô Xá lập tức ngồi xuống, phẩy tay, ý bảo tôi ngồi xuống.

Tôi cũng ngồi xuống, ánh mắt lo lắng nhìn theo ông ta.

Im lặng hồ lâu, Hạ Vô Xá nói: “Chắc cô cũng biết cô là người phụ nữ đầu tiên được vào phòng Mộc Lão.”

“Tôi biết.”

Ánh mắt ông ta càng lúc càng phức tạp: “4 năm trước cô đã đáp ứng tôi cái gì, cô, vẫn nhớ chứ?”

Tôi, nhớ rõ năm đó ông đã cho tôi một sự si nục, không chỉ bây giờ nhớ, cả đời vẫn sẽ nhớ rõ.” Nhớ, tôi đã đáp ứng ông rời khỏi Hạ Mộc Lão.”

Miệng ông ta phỉếm ra một nụ cười lạnh: “Cô nhớ rõ tại sao lại xuất hiện bên cạnh nó? Tại sao lại qua đêm ở trong phòng nó?”

Tôi lạnh lùng nhìn ông ta, đứng, tôi hôm qua tôi đã qua đêm trong phòng Hạ Mộc Lão.

Nhưng ông, Hạ Vô Xá không có quyền can thiệp vào chuyện của tôi, tôi và Hạ Mộc Lão ngủ với nhau, ông làm gì được?

Tôi lạnh giọng trả lời: “Đứng, tôi hôm qua tôi qua đêm trong phòng anh ấy, hơn nữa đây không phải là lần đầu tiên. 4 năm trước lúc ông tìm đến tôi thì đã quá muộn, lúc đó tôi và con trai ông đã qua đêm với nhau rồi. Việc lần này ông không nên chỉ tìm một mình tôi, ông nên tìm cả con trai ông nữa.”

Ánh mắt Hạ Vô Xá càng lúc càng lạnh, khiến tôi phải rùng mình: “Ý của cô là lỗi của tôi, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Thì ra là như thế

Tôi đứng đây, nhún vai: “Đó chuyện giữa ông và con trai ông, chẳng liên quan tới tôi, tôi và anh ta đều đã là người trưởng thành, chúng tôi không cần phải chịu trách nhiệm về đối phương, ông cũng không cần phải quản nhiều như vậy. Còn nữa, sau này tôi sẽ tận lực tránh gặp con ông, nếu anh ta muốn tìm tôi, tôi cũng hết cách, nếu ông không muốn chúng tôi tiếp tục hẹn hò thì hãy đi mà nói với anh ta ấy. Tôi không có thời gian ngồi trong này nghe ông dạy bảo, mẹ tôi tự nhiên sẽ dạy tôi. Tạm biệt.” Nói xong, mặc kệ phản ứng của ông ta đi ra ngoài.

Hạ Vô Xá, tuy ông là người có tiếng trong hai giới hắc bạch, nhưng Tô Thiên Thiên tôi không sợ ông, chẳng phải chỉ là một mạng sao? Ông nhiều nhất là giết tôi, còn có thể thế nào nữa? Sau khi ra khỏi Hạ gia, trong lòng tôi vô cùng thoải mái. Hạ Vô Xá, nếu ông không muốn giữa tôi và Hạ Mộc Lão xảy ra bất cứ chuyện gì thì hãy quản con trai ông cho tốt đi.

Hạ Mộc Lão, chúng ta đều đã là người trưởng thành, những việc đã xảy ra thì hãy để cho nó qua, chúng ta không thể ở chung được.

Đi được một quãng không xa lắm mới phát hiện ra mình một thân vô xu, dường như chỗ này cách khu Dự Vi cũng không xa, có thể đi bộ về.

Sắc trời rất âm u, tôi cần bản đang đi giày cao gót nên không thể đi nhanh được.

Hôm nay đã là chủ nhật, ngày mai Hoa Thần và Tô Ngưng sẽ đến venice, trên tivi trông venice rất đẹp rất đẹp, bọn họ chắc sẽ chơi đùa rất vui vẻ.

Giao dịch giữa tôi và Hạ Mộc Lão cũng kết thúc rồi, hôm nay về nói với mẹ một tiếng, mai tôi sẽ rời xa cái nơi đã khiến tôi tổn thương này, chỉ cần vẫn ở đây tôi sẽ không thể nào quên được quá khứ, tôi nhất định phải rời đi.

Nhớ lại hôm thứ 4, Hạ Mộc Lão nói với tôi: “Thiên Thiên, anh đưa em đến dự hôn lễ của Hoa Thần, em diễn lại một lần nữa là người phụ nữ của anh. Em phải hợp tác tốt với anh, cố gắng giả vờ ân ái một chút. Sau khi việc này thành, anh cho em 50 vạn, rời xa Hoa Thần em vẫn có một món, tự mình có thể độc lập sinh tồn.”

Sở dĩ tôi đáp ứng hần, là bởi vì tôi muốn đến xem hôn lễ của Hoa Thần, là bởi vì tôi muốn tặng anh một lời chúc phúc. Tiền của hần tôi không để ý, tôi không muốn cả đời mình phải dựa vào người khác.

Lúc tôi về đến nhà đã là buổi chiều, dạ dày cảm thấy rất đau, vì không muốn mẹ phát hiện ra điểm khác thường, tôi vội vàng ra khỏi nhà.

Tôi vẫn nên về khu chung cư Tĩnh Hải một chuyến, cảm hết đồ đạc của tôi về, đem những đồ của anh trả lại cho anh, bắt đầu từ đó chúng tôi không ai liên quan đến ai.

Tôi đi trên đường giống như đang bay, chỉ cần một cơn gió hơi lớn cũng có thể thổi cuốn tôi đi.

Tôi bắt xe về khu chung cư Tĩnh Hải, vừa ấn số 1303 trên bộ đàm đã nghe thấy tiếng của di báo mẫu vọng lại: “Thiên Thiên, cháu đã đi đâu vậy? Cuối cùng cũng về rồi.”

Vô lực nói:”Dì, mở cửa cho cháu.”

Cảm thấy rất mệt mỏi, vừa vào nhà tôi đã chạy ngay về phòng ngủ thu dọn đồ đạc. Dì lo lắng nói:”Có muốn ăn chút gì không? Hay là cháu đi tắm trước đi.”

Tôi vô lực gật gật đầu:”Vâng, cháu đi tắm trước đã.”

Trong bất di hiện lên chút cảm xúc tôi không biết gọi là gì.”VẬY ĐƯỢC, cháu tắm đi, đi vào bếp chuẩn bị bữa tối cho cháu.”

Nhìn bóng lưng bà tôi đột nhiên rất muốn nói rằng tôi phải đi, nhưng tiếng cứ nghẹn trong cổ họng thốt không nên lời.

Tôi quay người về phòng ngủ, cầm khăn tắm đi vào phòng tắm.

Tôi không biết nên nói với bà mình phải rời đi như thế nào, tôi cũng không biết tại sao bà lại đi làm báo mẫu, nhưng chuyện này cũng không phải là thứ tôi có thể biết được.

Cứ tưởng rằng tôi có thể làm chính mình, không ngờ mấy năm nay tôi vẫn chỉ là một vật phẩm thay thế, vẫn là cái bóng của tiểu Nặc. Cô ấy đã mất được 7 năm, tôi làm cái bóng 4 năm, quả thực không biết nên cảm ơn cô hay là nên hận cô nữa.

Tôi tắm xong quần khăn tắm đi vào phòng ngủ, một người không thể tưởng tượng được đang đứng trong đó, dưới ánh đèn mờ ảo, anh đứng cạnh cửa sổ tựa như đang nhìn cái gì, nhưng mà rèm cửa lại không hề kéo ra. Tôi đứng nguyên tại chỗ không biết nên tiến hay nên lui.

“Em còn muốn đứng ở đó bao lâu nữa?” Hoa Thần đột nhiên quay đầu lại, Ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn tôi từ đầu tới chân.

Tôi nghe lời đi vào, anh bước tới gần tôi, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Anh lướt qua tôi, đóng sầm cửa lại.

Đột nhiên tôi cảm thấy rất sợ hãi. Hoa Thần đi tới trước mặt tôi, ngón tay lạnh lẽo chạm vào cánh môi tôi. Ngay sau đó là một trận hôn cuồng dã, bá đạo tới mức khiến tôi không thể trốn tránh.

Đầu lưỡi anh đoạt lấy khoang miệng của tôi, tôi muốn quay đầu tránh đi, đôi lại từ anh là một cái cắn rất mạnh, cánh môi truyền đến từng đợt nhói đau, một vị ngọt lan tỏa trong miệng.

Anh bắt đầu đi xuống tôi ra, tôi oán hận trừng mắt nhìn anh.

Nhìn thấy vết máu đỏ yêu mị trên môi anh, tôi biết chính anh đã cắn môi tôi.

Tôi cứ tưởng rằng anh sẽ dễ yên như vậy, cũng không ngờ anh lại vươn tay đến, lần này tay anh hướng tới ngực tôi, kéo mạnh xuống.

Khăn tắm trên người tôi lập tức rơi xuống đất, những vết hôn trái dài trước ngực lộ ra không bỏ sót.

Tôi muốn cúi người nhặt khăn tắm lên, lại bị tay anh nắm chặt, nhất thời khiến tôi không thể nhúc nhích được.

Con người trong mắt anh càng lúc càng âm u, ánh mắt anh cũng càng lúc càng lạnh như băng, đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua ngực tôi, cười nhạo ra tiếng.”Tô Thiên Thiên, tôi thực sự rất khinh bỉ cô, chân trước còn chưa rời khỏi lòng tôi, chân sau đã muốn lên giường của người khác.”

Tôi cắn chặt răng, im lặng không lên tiếng.

Đêm qua là đêm tân hôn của anh, chẳng phải anh cũng cùng với người khác đó ư? Anh có tư cách gì mà xúc phạm tôi? Tất cả mọi người đều giống nhau thôi, chẳng lẽ chỉ có một mình tôi làm sai sao?

Hoa Thần mắt lạnh liếc nhìn tôi, tiếp tục châm chọc:”May mà cô còn chưa mang thai, nếu không lại phải phiền phức đi xét nghiệm ADN.”

Nước mắt tràn khỏi khóe mi rơi xuống mặt đất, tôi hét to ra tiếng:”Đủ rồi, tôi qua không phải anh cũng ở cùng người khác sao? Mấy năm nay không phải anh vẫn thường xuyên ở cùng Tô Ngưng sao, anh có tư cách gì mà xúc phạm tôi? Đứng đây, tôi qua tôi ở cùng Hạ Mộc Lão, thế thì sao? Anh chuẩn bị xúc phạm tôi thế nào đây? Xin nhanh cho, tôi không có thời gian ở đây để anh xúc phạm, anh có thời gian ở đây tiêu phí, nhưng tôi phí không nói, làm ơn đừng níu kéo thời gian và tuổi thanh xuân của tôi nữa.”

Vừa dứt lời, phòng ngủ nhất thời rơi vào trong trầm mặc, dường như hết thấy đều im lặng.

Tôi mắt lạnh nhìn anh, anh cũng mắt lạnh nhìn tôi, hai người như đang giằng co trong vô hình.

Qua vài phút, anh nắm chặt đấm tay, nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng ngủ, nhưng rất nhanh lại quay trở lại. Lúc quay lại, trong tay anh cầm vài tờ giấy, anh đứng trước mặt tôi xé nát tờ giấy ra thành từng mảnh, rồi vứt trên người tôi, gầm nhẹ thành tiếng:”Phụ nữ đã bị người khác chạm vào, tôi không cần, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Tôi cười nhạo ra tiếng:”Anh cho rằng tôi còn muốn xuất hiện trước mặt anh nữa hả? Anh thực sự cho rằng tôi sẽ không rời bỏ anh sao? Nói cho anh biết rời xa anh tôi cũng không chết, rời xa anh tôi vẫn có thể sống rất tốt.”

Hoa Thần nắm lấy cằm tôi, cười lạnh nói:”Cô tưởng rằng Hạ Mộc Lão thực sự thích cô à? Nói thật cho cô biết, cậu ta từ trước đến nay chỉ yêu một mình Tô Ngưng thôi, cậu ta vì hạnh phúc của Tô Ngưng nên mới tiếp cận cô. Cậu ta có ý giả vờ thích cô, chỉ cần cô rơi vào cái bẫy dụ dỗ mà cậu ta đã giăng ra, cậu ta lập tức sẽ quăng cô đi. Cậu ta là vì Tô Ngưng nên mới đối xử với ô như vậy, không phải cô tự mình đa tình tưởng rằng Hạ Mộc Lão thích cô đấy chứ? Vậy chỉ có thể nói cô thật không biết nhìn điều đã rõ ràng rành ở trước mắt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 125: Kiên cường

Tôi gạt tay anh xuống, lạnh lùng nhìn anh.

Miệng anh nhếch lên một nụ cười không biết là cười nhạo hay cười lạnh, khiến tôi cả người không được tự nhiên.

“Đây là chuyện của tôi, không cần Hoa tiên sinh quản, Hoa tiên sinh quan tâm Tô Ngưng là đủ rồi. Loại phụ nữ không hiểu chuyện như tôi không cần Hoa tiên sinh quan tâm”

Hoa Thần lại nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng ngủ, đóng sầm cửa lại, cả phòng ngủ theo chấn động cũng rung một chút.

Tôi kinh ngạc nhìn tờ giấy dưới sàn nhà, cái này chính là hợp đồng bao dưỡng tình nhân năm đó chúng tôi kí, hôm nay tờ hợp đồng này bị anh xé, coi như tôi đã được tự do.

Ha ha, tôi như điên dại cười ra tiếng, tất cả những gì Hạ Mộc Lão làm chỉ là vì Tô Ngưng, hẳn sợ tôi phá hủy hạnh phúc của Tô Ngưng, thì ra hẳn cũng giống Hoa Thần mà thôi.

Khó trách khi tôi lâm vào cảnh khốn cùng hẳn lại giăng tay ra tương trợ, khó trách hẳn một lần lại một lần khuyên tôi nên rời xa Hoa Thần, khó trách lúc nào hẳn cũng ở bên cạnh tôi, chính là vì hạnh phúc của Tô Ngưng, bây giờ mục đích của hẳn ta đã đạt được rồi, sau này gặp tôi chắc sẽ giả bộ như không quen biết ha.

Hoa Thần, anh nói phụ nữ đã bị người khác chạm qua anh không cần, nhưng 4 năm trước tôi đã sớm bị Hạ Mộc Lão chạm vào rồi, 4 năm này tôi không đếm hết có bao nhiêu đêm anh không khống chế được dục vọng trên người tôi, người đã bị kẻ khác chạm vào anh cũng đã cần 4 năm.

Anh có sự kiêu ngạo của anh, nhưng tôi cũng có tôn nghiêm của tôi, tôi cuối cùng chỉ là một người qua đường.

Tôi mở tủ quần áo ra, tìm một bộ mặc vào người, cầm lấy vài bộ quần áo mình thích đặt vào trong vali, lấy hai chú gấu nhỏ của Hạ Mộc Lão trong góc tủ ra.

Gấu nhỏ, bây giờ chủ nhân của hai đứa là chị, hai đứa là vật phẩm tư hữu của chị. Từ bây giờ trở đi chị không nợ Hạ Mộc Lão bất cứ thứ gì, bởi vì tất cả những việc hẳn làm cho chị là có mục đích khác, chị cần phải xem hẳn là ân nhân, hai đứa chính là thứ hẳn cho chị khi động vào chị hai lần.

Bỏ gấu nhỏ vào trong vali, lấy chùm chìa khóa từ trong túi áo ra, ném mạnh con lợn đen và chìa khóa xuống đất, con lợn đen sau khi rơi xuống đất còn bắn lại vài lần, tựa như không cam lòng bị tôi vứt bỏ, cuối cùng nó dừng lại trên giường, không bắn lên được nữa.

Lấy chi phiếu Hoa Thần cho từ trong túi ra, tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống, cái gì mà kết hôn rồi sinh con, tất cả đều là vô nghĩa.

Đi ra khỏi phòng ngủ, tôi quay đầu nhìn lại một lần, đã không còn gì có thể lưu luyến nữa, cứ như vậy quay đầu đi.

Trong phòng khách, về mặt đi cổ quái nhìn tôi, tôi cố nặn ra một nụ cười, lấy chi phiếu và nhẫn đặt trong tay bà:”Dì, trả mấy thứ này lại cho anh ấy đi.”

Dì hỏi:”Thiên Thiên, cháu muốn đi đâu? Tại sao lại phải đi?”

Tôi mở cửa ra, cũng không quay đầu lại nói:”Cháu không biết mình muốn đi đâu, nhưng sẽ không quay lại nơi này, dì bảo trọng.”

Nói xong, đóng mạnh cửa lại, đi khỏi chung cư Tỉnh Hải mới nhận ra mình đang đi dép lê. Trời đã tối đen, hôm nay không thể rời khỏi Thẩm Phong, vẫn là ngày mai đi đi. Gió chợt nổi lên, mưa phùn theo gió bay xuống, tôi lạnh đến nổi co rúm người lại.

Dọc theo đường đi nước mắt lại chảy, đọng lại rồi trôi, đôi dép lê cũng không biết đã mất từ khi nào, mặt đất gập ghềnh khiến chân tôi đau nhói, tôi ngồi xỏm xuống, nhìn vệt máu đỏ tươi giữa những ngón chân, cười khê ra tiếng:”Tô Thiên Thiên, sao có một tí khó khăn như vậy mà mày đã không chịu nổi rồi? Sao mày lại có thể lùi bước như vậy?”

Ngẩng đầu lên, nhận ra dãy phố này rất gần nhà Hiên nhi, tôi lấy điện thoại ra, ấn số của Hiên nhi, điện thoại vừa thông, bên kia đã truyền đến tiếng cô:”Thiên Thiên, em không sao chứ? Mấy ngày nay thế nào lại tất tưởi?”

Mũi ngập chưa xớt, nghẹn ngào ra tiếng:”Hiên nhi, chị đang ở đâu? Em đang ở con đường quẹo trái cạnh khu nhà chị.”

“Thiên Thiên, em ở đây chờ chị, chị ra ngay.”

“Ừm, e đợi chị.” Nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi.

Hiên nhi, cảm ơn chị giờ phút này còn nguyên ý giang tay giúp đỡ em, cảm ơn chị không chút do dự giúp đỡ em lúc em khó khăn nhất. Không đến 2 phút, Hiên nhi thở hổn hển xuất hiện trước mặt tôi, giờ phút này tôi giống như dân du cư tìm được nhà. Trong lòng cảm động nói không nên lời, lập tức đứng dậy. Đáy mắt Hiên nhi tất cả đều là đau lòng, vội vàng ôm chặt tôi, tôi khóc to thành tiếng:”Hiên nhi, em không biết nên làm gì bây giờ, chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh khó khăn như vậy, em không biết nên làm gì nữa.”

Hiên nhi vỗ vỗ vai tôi, nhẹ giọng an ủi:”Thiên Thiên, đừng buồn, em còn có chị, cho dù lúc nào chị cũng sẽ không bỏ mặc em.”

Tôi gạt đầu.

Một lúc lâu sau, tôi mới buông cô ra, tầm mắt Hiên nhi dừng lại trên chân tôi. Tôi tự giễu cười cười:”Hiên nhi, em muốn rời khỏi Thẩm Phong, muốn ở một mình một thời gian.”

Cô gạt mạnh đầu nhìn tôi, vui mừng cười nói:”Thiên Thiên, chị hy vọng em có thể mở lòng một chút.”

Tôi nhà cô, trong mắt bà có hiện lên chút không đành lòng, Hiên nhi lập tức hiểu ý, mang đến một chậu nước ấm và đưa cho tôi một đôi dép lê. Sau khi ngâm tôi mới phát hiện ra chân mình có vài vết thương, miệng vết thương sau khi ngâm vào nước ấm đã trở nên trắng bệch.

“Hiên nhi, có thể cho em mượn gương không?”

Hiên nhi theo lời đi lấy, cầm gương trong tay, trong kính phản chiếu một cô gái trông như một người điên. Tóc rối bù, mắt sưng đỏ, sắc mặt tái nhợt, trên môi còn có vết đỏ, lâu như vậy mà máu vẫn còn đọng lại.

Bà nội Hiên nhi nói:”Thiên Thiên, cháu nên ăn cái gì đi, để bà nấu cho cháu bát mì nhé.”

Sau khi bà Hiên nhi đi vào phòng bếp, tôi ngừng đầu hỏi Hiên nhi:”Hiên nhi, chị có muốn biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Hiên nhi ôm chặt tôi:”Thiên Thiên, chuyện khiến em cảm thấy khó chịu hãy để nó qua đi, nói thêm một lần, đối với em chính là một loại thương tổn. Chị không muốn người khác làm tổn thương em, lại càng không muốn chính mình gây thương tổn cho em.”

Đêm hôm nay tôi và Hiên nhi đều trầm mặc. Bà nội cô cũng không hỏi gì.

Tôi nghĩ suốt đêm, cuối cùng cũng quyết định đi Mộ Phong, ngoài Thẩm Phong, tôi chỉ đi qua Mộ Phong và Thẩm Thành, Thẩm Thành để lại cho tôi ấn tượng quá kém, hơn nữa tôi cũng không muốn mạo hiểm bản thân mình.

Sáng sớm hôm sau, tôi nói với Hiên nhi:”Hiên nhi, em quyết định rồi, đi Mộ Phong, bây giờ xuất phát.”

Hiên nhi vui mừng nói:”Thiên Thiên, chị ủng hộ quyết định của em, để bản thân vui vẻ mới là chuyện quan trọng.”

Tôi ôm lấy cô:”Hiên nhi, cảm ơn chị.”

Hiên nhi nói:”Đừng ngại, sau này chị đi Mộ Phong tìm em.”

9 giờ sáng, tôi ngồi trên xe đi Mộ Phong, cuộc sống mới từ bây giờ đã bắt đầu, tôi phải quên đi quá khứ, làm một người đơn giản, tuy rằng không có giấc mộng nào vĩ đại nào, nhưng ít nhất cũng khiến mình vui vẻ.

Tôi ngồi trên xe vẫy tay với Hiền nhi, Hiền nhi cũng cười vẫy tay về phía tôi.

Lần này, tôi không khóc, sau này tôi cũng không muốn khóc, sau này tôi không cần phải dựa vào người khác, tự dùng hai bàn tay nuôi bản thân. Tuy rằng trái tim trống rỗng, nhưng so với tâm tình nhân, ít nhất tôi còn có thể tự làm chính mình.

Thiên Thiên, mày không thể yếu đuối, mày phải kiên cường, mày nhất định không thể để những người quan tâm đến mày phải thất vọng, nhất định không được phụ sự kì vọng của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Hoa Thần

Tại sao không đồng ý đợi anh?

Tại sao không chịu tin anh?

Tại sao không giải thích với anh?

Tại sao lại quay người rời đi?

Tại sao lại chọn vứt bỏ anh?

Tại sao lại tiếp nhận người khác?

Tại sao không nghe anh giải thích?

Tại sao không cho anh cơ hội?

Tại sao lại dựa vào người khác?

Tại sao lại làm anh tổn thương?

Nhớ năm đó tôi là người có nụ cười biết bao vui vẻ, tính tình cởi mở, cho đến khi xảy ra chuyện đó, từ đó về sau một chuỗi dài ác mộng vẫn luôn đeo bám tôi, đến tận bây giờ vẫn còn ấn tượng rất sâu. Nơi làm tôi bị tổn thương, bây giờ vẫn âm ỉ nhói đau trong tim tôi. Lỗi lầm năm đó tôi mắc phải, hôm nay lại mắc phải lần nữa, khiến màn cũ tái diễn, kết quả vẫn vậy, làm tôi mất đi người tôi yêu sâu sắc, rơi vào đau khổ tột cùng.

Tôi không biết nên hận ai, cũng không biết đây rốt cuộc là lỗi của ai, có lúc tôi từng nghĩ, nếu tôi không chọn cách này, vậy liệu tôi có mất người tôi yêu sâu đậm không? Con ác mộng đó có xuất hiện không? Tôi có thể có được hạnh phúc như bao người khác không?

7 năm trước, cô ấy mới 17, 18 tuổi, còn tôi đã 24 tuổi.

Nghe cô ấy nói cô ấy đối với tôi nhất kiến chung tình, cho nên luôn hoảng loạn ở trước mặt tôi. Trong ấn tượng của tôi cũng như thế, lúc đó cô ấy luôn đi theo sau tôi, nhưng chưa bao giờ đối mặt nói chuyện với tôi.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ấy là cô ấy rất thanh thuần, răng nanh rất trắng, đôi mắt rất to. Tôi thường nghĩ: một cô gái tốt như vậy tại sao lại thích tôi? Trên người không may mắn có chút dự vọng nào, nhìn một cái cũng có thể khiến người ta quên đi phiền não, nụ cười thuần khiết của cô ấy càng làm hao cảm của tôi về cô ấy tăng thêm vài phần.

Cô ấy đi theo sau tôi khoảng hơn 1 tháng, tôi nhớ lúc đó trời thường mưa, cô ấy thích mặc quần áo màu phấn hồng, cái ô cầm trên tay cũng là màu hồng phấn. Câu đầu tiên cô ấy nói với tôi chính là: “Anh đã có bạn gái chưa? Em thích anh, anh có thể làm bạn trai của em không?”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tôi không chút do dự đồng ý hẹn hò với cô ấy. Lúc ấy cô ấy không dám tin nhéo nhéo mặt mình, mãi cho đến khi đau phát khóc cô ấy mới tin, xác định lời tôi nói là thật, cô cười tươi như hoa, đỏ mặt khoát tay tôi.

Tôi thường nghĩ, đây là một cô bé ngốc, nếu tôi phụ cô ấy, sẽ là một tội lỗi độc ác đến nhường nào.

Từ đó về sau, tôi thích cảm giác được nắm tay cô ấy, tay của cô ấy rất lạnh, tôi tạo thành thói quen ủ nhiệt cho tay cô, lúc đó tôi mới hiểu cảm giác hạnh phúc là thế nào.

Lúc đi làm, mỗi lần nghĩ tới cô ấy, khóe miệng bất giác cong lên, vốn dĩ tôi cũng không biết, trợ lý hỏi tại sao tôi lại cười ngây ngô như vậy, tôi mới hiểu được là bởi vì tôi nhớ cô ấy.

Tên cô ấy là Giã Nặc, tuổi trẻ xuân xanh, gương mặt thanh thuần. Nhớ lần đầu tiên hôn cô ấy, cô ấy không biết phải nhắm mắt, ngốc ngếch mở to, không biết làm sao nắm chặt lấy áo tôi.

Người nhà cô ấy đều biết chúng tôi đang hẹn hò, cha mẹ cô ấy rất nhiệt tình, anh cô ấy chỉ nhìn chúng tôi hờ hững, thấy cô ấy hạnh phúc gọi “anh trai”, hẳn là không kiên nhẫn bảo cô ấy phiền, lúc đó tôi muốn đảm cho hẳn ta một cú, nhớ kĩ tên hẳn ta: Giã Minh. Mãi về sau tôi mới biết cô ấy và anh trai cô ấy không phải cùng một mẹ sinh ra.

Quãng thời gian hạnh phúc tiếp tục kéo dài được nửa năm, lúc đó tôi tiếp nhận tập đoàn Hoa thị, cha mang theo mẹ đến phương Bắc tiếp quản sự nghiệp của ông nội nên giao công ty cho tôi, tập đoàn Hoa thị lúc bấy giờ không lớn, tuổi trẻ thịnh khí như tôi muốn tạo lập được chút thành tích.

Vừa hay có một cô con quan lớn – Tô Ngưng xuất hiện, thực ra tôi đã quen cô ta được vài năm rồi, nhưng chỉ gặp qua vài lần ở nơi công cộng hoặc nhà bạn bè, nhưng tôi biết cô gái này vẫn luôn thích tôi, nhưng đồng thời cũng có một người thích cô ta như cô ta thích tôi, chỉ là cô ta không biết, người đó là Hạ Mộc Lạc, bạn học cũ của tôi, bây giờ là bạn tốt.

Tô Ngưng nói muốn hẹn hò với tôi, tôi không chút do dự đồng ý, sờ dĩ tôi đồng ý hẹn hò với cô ta là vì muốn tập đoàn Hoa thị phát triển nhanh, giống như tập đoàn Hạ thị của nhà Mộc Lạc.

Sau ngày đồng ý hẹn hò với Tô Ngưng, tôi tìm tiểu Nặc, nói với cô ấy chúng tôi phải chia tay, cô ấy khóc òa nói không tin. Tôi nói tôi thực sự đã yêu người khác rồi, cô mới khóc lóc quay người đi.

Điều khiến tôi không ngờ là ngay tối hôm tôi nói chia tay với tiểu Nặc thì xảy ra chuyện, ngày đó khiến tôi và cô ấy mãi mãi không thể gặp lại nhau, khiến tôi không thể nhìn thấy nụ cười có má lúm đồng tiền của cô ấy nữa.

Tôi không được nhìn thi thể của cô ấy, người nhà cô ấy không cho tôi nhìn. Lúc đó tôi mới biết cái gì gọi là đau triệt nội tâm, ba ngày sau khi cô mất tôi không ăn gì, tôi nhốt mình trong nhà không đi đâu, di động cũng tắt máy, cả người suy sụp không chịu nổi.

Ba ngày sau tôi đứng dậy, nhưng đôi tay của tôi không còn ấm áp như trước, bởi vì đã không còn ai cần tôi ủ ấm nữa, mặt tôi cũng ít cười hơn, bình thường cũng chỉ có cười lạnh.

Chỗ tiểu Nặc xảy ra chuyện không may là một khu đất trống, nơi đó đã được tập đoàn Hoa thị mua từ lâu, chuẩn bị khai phá. Chỉ qua 2 năm, đã trở thành một nơi vui cùng sôi động, một khu nhà làm việc 15 tầng, phía dưới là một chuỗi cửa hàng, tôi mua mảnh đất tiểu Nặc xảy ra chuyện mở một quán bar, chính xác mà nói nơi tiểu Nặc mất chính là ở lô ghế số 1 trong quán, tên quán bar là Duy Đô, biểu thị cô ấy trong lòng tôi là duy nhất, cho dù là ai cũng không thể thay thế được.

Trước khi quán bar khai trương, anh trai của tiểu Nặc tới tìm tôi, hắn ta cho tôi một cú đấm rất mạnh, tôi nhận, bởi vì tôi có lỗi với tiểu Nặc.

Sau đó hắn ta nói phải ở lại Duy Đô, hắn muốn ở lại đó với tiểu Nặc, coi như là sự an ủi cuối cùng. Tôi đồng ý, bởi vì khi còn sống tiểu Nặc vẫn luôn muốn chung sống hòa thuận với hắn ta, tuy bây giờ đã muộn, nhưng ít nhất là hắn cũng thực lòng.

Cha của tiểu Nặc bị bệnh cao huyết áp, sau khi nghe tin tiểu Nặc xảy ra chuyện, huyết áp tăng cao, cuối cùng cũng mất.

Gia đình bốn người bọn họ chỉ còn lại hai người, trong lòng tôi càng thêm áy náy khó chịu. Tôi tới nhà tiểu Nặc, nói phải chăm sóc cho mẹ cô ấy, ban đầu bà không đồng ý, sau đó tôi nói cái chết của tiểu Nặc không đơn giản như vậy, trên một mảnh đất trống sao có thể xảy ra tai nạn giao thông? Sau khi kiểm tra toàn bộ xe, vẫn đề không phải tại xe, nhưng bác tài đã theo tôi nhiều năm, tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm này được, vốn định điều tra từ trong miệng ông ta xem có biết gì không, ai ngờ ông ta lại đề lại di thư rồi tự sát, trong di thư ông ta nói tự sát là để đền mạng cho tiểu Nặc, nhưng theo tôi thấy tình hình lại càng phức tạp, ông ta làm như vậy hiển nhiên là muốn che dấu một sự thật nào đó, nhưng người đã chết rồi sao có thể đối chứng được nữa, ông ta chết, tôi cũng không còn cách nào khác. Sau khi mẹ tiểu Nặc biết chuyện này nói sẽ làm bảo mẫu cho tôi, bà nói muốn bắt được hung thủ phía sau màn, không thể để tiểu Nặc chết oan như vậy được, cứ như thể mẹ cô ấy trở thành bảo mẫu.

Trong 3 năm, tôi đối rất nhiều phụ nữ, Hạ Mộc Lạc đều đề ý, cậu ta biết những người phụ nữ này không thể tạo được uy hiếp cho vị trí của Tô Ngưng, cho nên tùy tôi dính vào, mắt nhắm mắt mở nhìn tôi trăng hoa với người phụ nữ khác.

Cho đến tháng 3 năm đó, một cô gái có diện mạo rất giống tiểu Nặc xuất hiện, ánh mắt cô ấy tinh khiết giống hệt tiểu Nặc, cô vì thiếu tiền nên mới đến quán bar tìm việc, khi cô ấy xin Già Minh cho mình một cơ hội, tôi dường như đã thấy bóng dáng của tiểu Nặc, năm đó tiểu Nặc cũng nhìn Già Minh như thế, gọi hắn ta từng tiếng từng tiếng anh trai.

Trông cô ấy rất thanh thuần, vừa nhìn đã biết chưa từng trải qua chuyện đời. Tôi nhìn thấy sự lay động trong mắt Già Minh, nhưng hắn ta vẫn nhẫn tâm cự tuyệt cô ấy, tôi biết hắn cự tuyệt cô ấy là vì không muốn nhìn thấy cô ấy sa đọa vào chốn phong trần, không muốn thấy cô ấy bị vấy bẩn.

Bị Già Minh nhẫn tâm cự tuyệt, cô ấy thất vọng rời đi.

Sau khi cô ấy đi được vài phút, tôi quyết định phải tìm cô gái này về, dù sao tôi đã từng bao dưỡng không ít phụ nữ, huống hồ cô gái này lại có bộ dáng giống tiểu Nặc như vậy.

Lúc tôi tìm được, cô ấy đang ngồi xồm trên mặt đất khóc. Nhìn cô ấy khóc tôi dường như đang thấy tiểu Nặc khóc, trái tim đột nhiên nhói đau.

Sau đó chúng tôi kí hợp đồng bao dưỡng tình nhân, tôi không nghĩ đã muốn kí 5 năm, trước kia bao dưỡng phụ nữ nhiều nhất cũng chỉ là 1 năm, ít nhất là 4, 5 tháng, nhưng trực giác nói cho tôi biết rằng cô ấy có thể đi theo tôi lâu như vậy.

Nhìn chữ kí trên hợp đồng, tôi nhớ kĩ tên của cô ấy: Tô Thiên Thiên.

Ngay hôm sau tôi liền điều tra cô ấy, cô ấy là một cô gái mồ côi cha, không ai biết cha của cô ấy là ai.

Mẹ cô ấy đang ở trong bệnh viện, lúc ấy tôi mới hiểu tại sao cô ấy lại vội vã cần tiền như vậy, ngay cả làm tình nhân chi một lời đã đồng ý, vì thế tôi quyết định sẽ không động vào cô ấy.

Nhưng hôm sau, khi tôi đi ngang qua một con phố, đỗ cạnh đường nhìn thấy cô ấy và một cậu trai tuần tú nắm tay, một ngọn lửa vô danh bùng lên trong đầu, cô ấy là người phụ nữ của tôi, chỉ có thể thân mật với tôi, không được nắm tay người khác, cô ấy là của tôi.

Đêm đó tôi động vào cô ấy, rất hiển nhiên là cô ấy sợ tôi, vì thế tôi liền bỏ đi lúc nửa đêm.

Cô ấy so với những người phụ nữ trước kia nghe lời hơn một chút, những người phụ nữ đó luôn gọi điện làm phiền tôi, hao tổn tâm trí để làm tôi vui vẻ, nhưng họ càng làm vậy càng khiến tôi thêm chán ghét. Tô Thiên Thiên bình thường không bao giờ gọi điện cho tôi, một tháng tới một lần cô ấy cũng chỉ im lặng, cô ấy rất ít khi chủ động mở miệng nói chuyện, có lẽ là bởi vì giữa chúng tôi không có tiếng nói chung, dù sao tôi cũng lớn hơn cô ấy 9 tuổi.

Trên người cô ấy không có mùi nước hoa hắc mủi, chỉ có mùi sữa tắm thoang thoảng, mái tóc chỉ có mùi dầu gội, trên quần áo cũng chỉ có hương nước xả vải, điểm này tôi rất thích, cũng là điều mà những người phụ nữ kia không làm được.

Một lần tôi và Tô Ngưng đang ở Duy Đô, Mộc Lạc đưa Tô Thiên Thiên tới, tôi không biết tại sao hai người bọn họ lại ở cùng nhau, tôi không hỏi, cũng không muốn hỏi. Mộc Lạc nói Tô Thiên Thiên là bạn gái của cậu ta, Tô Thiên Thiên vỗ như không biết tôi, tôi cũng giả bộ như không biết cô ấy, cho tới khi Mộc Lạc hôn cô, thái độ của cô ấy giống tiểu Nặc lúc bị tôi hôn như đúc, tôi khó chịu giống như ăn phải một hũ giòi bọ, hận không thể tách Mộc Lạc ra khỏi người cô ấy.

Vì nguyên nhân đó, tôi quyết định đối xử tốt với cô ấy, kì nghỉ quốc khánh đưa cô ấy đi Mộ Phong, bởi vì Tô Ngưng không đi, mang theo cô ấy cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng không ngờ, tối ngày thứ 2 sau khi chúng tôi đến Mộ Phong Tô Ngưng cũng tới, rơi vào đường cùng chỉ có thể để cô ấy và Mộc Lạc ở với nhau, kỳ thật để cô ấy ở cùng Mộc Lạc tôi rất yên tâm, người Mộc Lạc yêu là Tô Ngưng, mấy năm gần đây cậu ta không hề hẹn hò với ai, cậu ta không có khả năng sẽ nảy sinh hứng thú với Tô Thiên Thiên.

Không ngờ Tô Thiên Thiên này lại gây họa, cô ấy đặt bao cao su trong tủ đầu giường, bị Tô Ngưng phát hiện. May mà cô Mộc Lạc ở đó, Mộc Lạc giúp chúng tôi giải vây, nói là cậu ta chuẩn bị. Tôi biết cậu ta không muốn Tô Ngưng bị tổn thương, cậu ta làm như vậy là vì bảo vệ Tô Ngưng.

Ở bờ biển, cô và Mộc Lạc vui vẻ cười đùa, ôm ấp nhau trong nước, tôi mới ý thức được Mộc Lạc cũng là một người đàn ông bình thường, tuy nói Mộc Lạc yêu Tô Ngưng, nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ động tâm với người khác, bộ dáng cười tươi như hoa của Tô Thiên Thiên tôi không tin Mộc Lạc có thể thờ ơ. Tôi cũng không biết mình từ lúc nào bắt đầu chú ý đến tay cô ấy, tay cô ấy chầy máu tôi liếc một cái đã thấy được, hơn nữa còn thốt ra lời chất vấn cô ấy bị sao vậy, tự tôi cũng hơi ngạc nhiên.

Mộc Lạc nói cô ấy không phải là một người phụ nữ an phận, điểm này tôi cũng thừa nhận, cô ấy nói muốn đến hải quan xem, Mộc Lạc đồng ý đưa cô ấy đi, vì vậy 4 người cùng đi hải quan, nhưng cô ấy lại biến mất, trong biển người mênh mông biết đi đâu tìm đây? Cô ấy cái gì cũng không mang, chúng tôi căn bản không thể liên hệ được. Mãi cho đến khi cô ấy gọi điện báo bình an tôi và Tô Ngưng mới an tâm trở về.

Buổi sáng trước khi đi, Mộc Lạc chân thành xin tôi đừng làm tổn thương Tô Thiên Thiên, cô gái này quá đáng, ngốc đến mức khiến người ta đau lòng.

Trở về Thẩm Phong, tôi không nhận được chăm sóc khiêu khích cô, tuy biết cô không phải là loại phụ nữ tâm cơ thâm trầm nhưng tôi vẫn không nhận được nói như thế. Tôi nghĩ cô sẽ im lặng, không ngờ đột nhiên biến thành một con nhím, tôi thật sự có chút không vui, cho cô ấy cơ hội giải thích cô ấy không những không giải thích mà ngược lại còn phòng bị, tính cách này một chút cũng không giống tiểu Nặc, tiểu Nặc là dạng dịu ngoan nhu thuận, mà Tô Thiên Thiên lại giống như một con mèo nhỏ bị thương, lúc nào cũng phòng bị người khác. Vốn định nói chuyện nhẹ nhàng với cô, không ngờ lại tức giận kết thúc.

Chiều hôm sau, cha Tô Ngưng tới công ty tìm tôi, ông ta nói hy vọng tôi và Tô Ngưng nhanh chóng kết hôn, nói Tô Ngưng đã đợi tôi mấy năm rồi. Lúc đó tôi mới 27 tuổi, vẫn chưa muốn bước vào

vững lấy hôn nhân, liền nhẹ nhàng từ chối, cha Tô Ngưng rất không vừa lòng, cuối cùng hai người không vui ra về.

Chiều hôm đó tâm trạng tôi rơi vào vực thẳm, đúng lúc đó Tô Thiên Thiên gọi điện cho tôi, trong điện thoại cô nói nhớ tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng cô ấy đã tắt máy. Lời nói đó cứ lờn vờn bên tai tôi, tôi không biết lời cô nói là thật hay là giả, đêm trước vừa giống một con nhím, ngày hôm sau thế nào lại trở nên nhớ tôi, đúng là một đứa trẻ xấu xa.

Lúc đó, trợ lý bung một tách cà phê đặt lên bàn làm việc của tôi, cô ta nói:”Hoa tổng, ngài đã rất lâu không cười như thế này rồi.”

Trong lòng chấn động, thực sự tôi đã cười sao? Là vì nghĩ tới cô gái xấu xa kia mà cười ư? Cô ấy có thể thay thế được tiểu Nặc? Cô ấy có phải là người thay tiểu Nặc mang đến hạnh phúc cho tôi không?

Trong đầu lại hiện lên bộ dạng ngốc nghếch của cô ấy khi giật cúc áo của tôi, tôi cười nhẹ ra tiếng:”Một con mèo ăn móng vuốt sẽ không thể trở nên ngoan ngoãn được, nhiều nhất là cô ấy sẽ không cào người khác thôi.”

Tôi vẫn nhớ bộ dáng cười tươi như hoa của cô ấy ở bãi biển, cô ấy là người phụ nữ của tôi, thế mà từ trước tới giờ chưa từng cười với tôi như vậy, lại cười vui vẻ khi ở bên Mộc Lão, nếu cứ để tình trạng này tiếp diễn, Tô Thiên Thiên nhất định sẽ thích Mộc Lão.

Tôi không muốn chuyện này xảy ra, cô ấy là người phụ nữ của tôi, phụ nữ của tôi sao có thể đi thích người khác, người cô ấy có thể nghĩ và có thể nhớ chỉ có một mình tôi. Sau đó không cho phép cô ấy gặp Mộc Lão, tôi sẽ không để loại chuyện này xảy ra, dù cho tôi không yêu cô ấy.

Buổi tối tôi lại đến Duy Đồ, một mình ngồi ở lô ghế số 1, cảm giác cô đơn nổi lên trong đầu. Tôi có chút không quen với mình thế này, hồi trước một mình ngồi ở đây mấy tiếng cũng cảm thấy bình thường, hôm nay tự nhiên lại cảm thấy cô đơn, cô đơn tới mức đáng hận.

Trong đầu lại hiện lên gương mặt Tô Thiên Thiên khi nói nhớ tôi, lúc trước tôi không thích phụ nữ nói thích mình, thậm chí còn rất phản cảm với câu này, nhưng hôm nay khi nghe thấy câu đó lại cảm thấy rất dễ chịu. Tôi lập tức nhấn số gọi cô ấy tới, gọi điện thoại rất lâu rồi vẫn chưa thấy cô ấy xuất hiện, tôi nhìn giờ một chút mới thấy có 10 phút, lần đầu tiên đợi một người, mới phát hiện ra đợi chờ dài đằng đẳng thế nào, phải kim chế thế nào.

Hai mươi phút qua đi Tô Thiên Thiên vẫn chưa xuất hiện, người phụ nữ chết tiệt này, nói nhớ tôi mà lại xem thường tôi, cho cô thêm mười phút nữa, nếu như cô vẫn chưa xuất hiện, sau khi về tôi sẽ nhấn tâm chà đạp cô ấy, sẽ bùng nổ trên người cô.

Tôi nhắm mắt lại, rốt cuộc cô ấy cũng không làm tôi thất vọng, trước khi tôi mất hết kiên nhẫn đã xuất hiện. Cảm của cô ấy càng ngày càng nhọn, trong lòng tự hỏi tôi chưa từng ngược đãi cô ấy, nhưng tại sao cô ấy vẫn luôn lãnh đạm với tôi.

Tôi có ý già vờ không vui, cứ tưởng cô ấy sẽ giống tiểu Nặc tìm đủ mọi cách khiến tôi vui, kết quả cô ấy lại không làm như vậy, thậm chí còn không thèm hỏi lấy một câu, chỉ không cho phép tôi uống rượu. Lúc đó tôi mới biết người phụ nữ này thực sự không thích tôi, nếu thích tôi cô ấy không thể bỏ mặc tôi như thế này được, sự kiêu ngạo của tôi sao có thể chịu được việc bị người phụ nữ của mình coi thường.

Đúng lúc đó, Tô Ngưng xuất hiện, Tô Ngưng thẳng tay tát Tô Thiên Thiên một cái rất mạnh, khuôn mặt hồng hào của Tô Thiên Thiên lập tức hằn lên vết dấu tay đỏ ửng, đủ thấy Tô Ngưng đã xuống tay mạnh như thế nào. Khi Tô Ngưng định tát cô ấy thêm lần nữa, tôi phản xạ có điều kiện nắm chặt tay Tô Ngưng.

Sau khi Tô Thiên Thiên đi, tôi nhả ra một câu:”Tôi không thích phụ nữ quá mạnh mẽ.” rồi cứ như thế đi luôn, trước kia lúc hẹn hò với Tô Ngưng, tôi hầu như chưa từng nói câu nào nặng lời, nhưng không có nghĩa là tôi có thể chịu được những hành vi của cô ta.

Tôi khởi động xe tới nơi lần đầu tiên thấy Tô Thiên Thiên khóc, lần này cô vẫn ngồi xồm ở đây khóc, tiếng khóc đã khiến trái tim băng giá suốt ba năm của tôi phải rung động, tôi không thể để cô gái này đi, tôi phải đưa cô ấy về.

Trong màn đêm tôi nói với cô ấy đừng quá yếu đuối, tôi cũng không biết tại sao mình lại nói như thế, cô ấy rõ ràng là một con mèo nhỏ ăn móng vuốt, tự nhiên sẽ không không cần tôi dạy. Có lẽ là bởi vì bề ngoài cô ấy quá thanh thuần, khiến người khác hiểu lầm cô ấy rất yếu ớt.

Sáng hôm sau, thấy vết tay trên mặt cô ấy tim tôi rất đau, tức người là cô ấy không những không cảm động, mà còn nói tôi sai, tôi tức đến nổi xoay người đi luôn, cả ngày đều trong trạng thái ức chế, buổi tối tôi có ý rất nuông chiều, cứ tưởng rằng cô ấy đang ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ đợi tôi, ai ngờ trong phòng ngủ lại không thấy cô ấy đâu, đi nói thì lúc cô ấy đi vẫn chưa thấy quay về, lúc đó trong lòng tôi tức giận không nói nổi, người phụ nữ này dám đối với tôi như vậy, dám coi lời nói của tôi như gió thoảng bên tai.

Tôi lập tức cầm lấy điện thoại ẩn số của cô ấy, nghe thấy tiếng nói vọng lại”Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, bạn sẽ được chuyển vào hộp thư thoại, sau tiếng “bíp” bắt đầu tính giờ.”

Tô Thiên Thiên chết tiệt, không những xem lời tôi như gió thoảng bên tai mà còn dám tắt máy, tôi bị người phụ nữ này làm cho tức điên rồi.

Đêm đó tôi rất lâu không thể chợp mắt được, không ngừng nghĩ làm thế nào để trừng phạt cô, tất cả là lỗi của cô ấy, hại tôi cả đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau khắp nơi trên Thẩm Phong đều có ảnh Tô Thiên Thiên đang hôn Mộc Lão, không cần nghĩ cũng biết là do Tô Ngưng làm.

Tôi lập tức lái xe đến Thanh Hoa, không ngờ lại nhìn thấy một màn: Tô Thiên Thiên bị một lũ phóng viên bao quanh.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch và cơ thể gầy gò mảnh mai của cô ấy, trái tim tôi cảm thấy rất đau. Lúc tôi đang do dự không biết có nên đi ra không, Mộc Lão đã xuất hiện, cậu ta ôm Tô Thiên Thiên vào trong ngực, động tác rất tự nhiên này khiến tôi không thể không nghi ngờ, bọn họ chắc đã ôm rất nhiều lần rồi, nếu không động tác của Mộc Lão sao có thể tự nhiên đến vậy, không những thế Tô Thiên Thiên cũng không hề hoảng loạn, cô nhẹ nhàng dựa trong ngực Mộc Lão.

Mất thấy Mộc Lão đưa Tô Thiên Thiên đi, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cô ấy là người phụ nữ của tôi, sao lại có thể tùy tiện đi cùng người khác.

Không lâu sau tôi nhận được điện thoại của Mộc Lão, cậu ta nói tôi và Tô Thiên Thiên hãy kết thúc đi. Tôi hỏi cậu ta tại sao, cậu ta nói tôi làm như thế này không những làm tổn thương Tô Ngưng mà còn làm tổn thương Tô Thiên Thiên. Tôi hỏi cậu ta làm thế này là vì Tô Ngưng hay Tô Thiên Thiên. Cậu ta im lặng, đúng lúc tôi đang định tắt điện thoại thì cậu ta nói, cậu ta nói có lẽ là vì Tô Thiên Thiên, cậu ta nói Tô Ngưng đã biết và cũng đã bị tổn thương rồi, nếu đã làm Tô Ngưng bị thương thì đừng khiến Tô Thiên Thiên phải chịu khổ nữa.

Tôi không thốt lên được câu nào, cậu ta vì không để Tô Thiên Thiên tổn thương mà bộc lộ sự bất mãn của mình, hồi trước cậu ta rất ít khi nói những lời thật lòng trước mặt tôi, nhưng tôi dám khẳng định ở trước mặt Tô Thiên Thiên cậu ta không hề che giấu bản thân mình, hơn nữa ở bãi biển cậu ta còn vì cô ấy mà xuống biển tìm đồ hai lần.

Hôm đó tôi về sớm, tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi ở phòng khách đợi cô ấy, lúc tôi sắp mất hết kiên nhẫn thì cô ấy xuất hiện, tôi một lần nữa cảnh cáo cô ấy tránh xa Mộc Lão, tôi làm như vậy có lẽ là vì tâm trạng của mình.

Hôm sau Tô Ngưng tìm được căn biệt thự ở trên đường Triều Hoa, đi gọi điện nói cho tôi biết, nói Tô Ngưng và Tô Thiên Thiên đang ngồi trên sofa nói cái gì đó, tôi đột nhiên cảm thấy lo lắng, nhưng tôi vẫn hạ quyết tâm báo đi nói cho Tô Thiên Thiên là tôi sẽ không tới, báo cô ấy tự mình chú ý.

Sau khi tắt điện thoại tôi liền hối hận, Tô Thiên Thiên là một cô gái ngốc nghếch, nếu Tô Ngưng lại đánh không biết cô ấy có phản kháng lại không, tôi lập tức lái xe về đường Triều Hoa, trên đường tôi không ngừng phân vân, cuối cùng quyết định để Già Minh đưa Tô Thiên Thiên về nhà, hình như Già Minh đối xử với Tô Thiên Thiên không tồi, hẳn ta nhất định rất muốn nhìn thấy cảnh tượng này, muốn nhìn thấy Tô Thiên Thiên được trả tự do. Tôi gọi điện báo Già Minh đến đón cô ấy.

Về đến biệt ự, tôi đi thẳng vào phòng ngủ, Tô Thiên Thiên đang thu dọn đồ đạc, Trên tay Tô Ngưng đang cầm cái gì đó hươ đi hươ lại trước mặt Tô Thiên Thiên, trong mắt Tô Thiên Thiên chứa đầy sự cam chịu, đồ ngốc này đúng là không biết phản kháng.

Lúc cô ấy đi, tôi nhìn thân ảnh nhỏ bé khoác trên lưng một cái túi to, trong tay cầm vali hành lý, tôi lập tức bảo dì cầm giúp cô cái vali, trước khi đi cô ấy nhìn lướt qua tôi một lần, lúc đó cô ấy nở một nụ cười rất đẹp, hấp dẫn tâm trí người khác.

Nhưng đúng giờ khác cô ấy quay người đi tôi lại nghe thấy tiếng nước mắt rơi xuống sàn nhà, tôi đột nhiên cảm thấy rung động, muốn giữ cô gái này lại, để cô ấy ở bên cạnh mình.

Cô ấy vừa đi không lâu, tôi liền nói với Tô Ngưng:”Đủ rồi chứ?”

Mất Tô Ngưng ướt đầm nhìn tôi, nhưng tôi mặc kệ cô ta, vừa ra khỏi cửa gọi điện ngay cho Già Minh, bảo hắn ta đưa Tô Thiên Thiên đến căn biệt thự phía nam thành phố của tôi, trong lòng tôi rất phức tạp, không biết làm vậy là đúng hay là sai, cho dù như thế, nhưng tôi vẫn không muốn trả lại tự do cho cô sớm như vậy.

Đến phía nam thành phố, tôi ngồi rất lâu ở phòng khách rồi mới đi vào phòng ngủ, tôi cứ tưởng Tô Thiên Thiên đã ngủ rồi, vì vậy không bật đèn.

Nhưng không ngờ vừa ngồi lên giường, vurun tay lại gần, có lẽ đã dọa cô ấy, cô ấy khóc òa lên, lúc đó tôi mới bật đèn.

Sau khi nhìn rõ là tôi, cô ấy ôm tôi nói đừng đi, lúc đó lòng tôi, lúc đó tim tôi thực sự đã rung động rồi, tôi cảm thấy cô gái nhỏ này mới cần tôi, Tô Ngưng chỉ thích tôi, chứ không cần tôi, người cần tôi là cô gái ở trước mắt này.

Khi tôi tắm xong trở về phòng ngủ, cô ấy đã ngủ rồi, vệt nước mắt trên mặt cô ấy vẫn chưa khô, cả người quặn tròn thành một khối, tôi nằm xuống ôm chặt lấy cô ấy.

Đến nửa đêm, người cô ấy càng lúc càng nóng, tôi vurun tay sờ lên trán cô ấy, rất nóng. Tôi lập tức đưa cô ấy tới bệnh viện, lúc đến bệnh viện thân nhiệt cô ấy đã là 40 độ, tôi không dám nghĩ nếu hôm nay tôi không tới cô ấy sẽ làm gì?

Tô Thiên Thiên, em được lắm, biết không hả?

Cô ý tá đăm đăm nhìn mu bàn tay cô ấy đến mấy lần mà vẫn không trúng mạch máu, cô ta nói mạch máu của cô ấy ổn rồi, không cần băng bó, lúc ấy tôi liền nổi giận, bắt phải đổi người, người mới đổi cũng như thế, trên mu bàn tay cô ấy đã có tận mấy lỗ kim.

Tìm tới đột nhiên đau nhói, thấy cô ấy nhủi chặt mày lại, tìm tôi càng đau hơn, tuy rằng đang hôn mê, nhưng chắc cô ấy cũng cảm thấy khó chịu, cuối cùng y tá trưởng cũng đích thân tới, nhưng y tá trưởng cũng phải đâm ba mũi mới vào được mạch máu của cô ấy.

Trong mơ hồ cô ấy nắm chặt lấy vạt áo trước ngực tôi nói:”Đừng đi”, tôi ôm cô ấy vào trong ngực một lần lại một lần gọi tên cô ấy:”Thiên Thiên, Thiên Thiên,...”

Cho đến tận sáng hôm sau cô mới chịu buông áo tôi ra, tuy một đêm không chợp mắt , nhưng tôi lại không cảm thấy mệt, trợ lý gọi điện tìm tôi nói có việc quan trọng, tôi mới không thể không đi.

Lúc làm việc, tôi luôn nghĩ cô ấy đã tỉnh chưa? Thân nhiệt đã hạ chưa?

Tôi nghĩ làm sớm, đến thẳng phòng bệnh, vừa vào thấy cô ấy đi chân trần đứng cạnh cửa sổ, cánh tay nhỏ nhắn vurun ra phía ngoài, dường như đang nhìn cái gì đó, tôi thực rất muốn đánh vào mông cô ấy mấy phát, sao lại giống một đứa trẻ không nghe lời như vậy. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt thuần khiết của cô ấy, lòng tôi liền mềm nhũn. (=) đoạn này anh thật dễ xuong)

Đưa cô ấy về biệt thự trời đã tối, cô ấy đi vào phòng tắm, tôi lấy điện thoại ra tìm ảnh tiểu Nặc.

Tiểu Nặc, Tô Thiên Thiên rất giống em, nhưng tính cách một chút cũng không giống, ở cạnh cô ấy anh có thể không nghĩ ngợi gì, cảm thấy thanh thản hơn trước đây rất nhiều, dĩ nhiên ý nguyện lớn nhất của bà là thấy anh hạnh phúc, nếu Tô Thiên Thiên trở thành hạnh phúc của anh, liệu em có trách anh thích người khác không? Anh cũng không rõ tình cảm của mình đối với cô ấy là loại nào, nhưng anh rất thích cảm giác được ở cùng cô ấy.

Qua rất lâu vẫn không thấy Tô Thiên Thiên xuất hiện, tôi đến phòng ngủ đã thấy cửa phòng tắm mở, bên trong không có người, phòng khách cũng không có ai, cửa lớn mờ to, cô gái ngọc này lại dám chạy, trong lòng lo lắng, lái xe đuổi theo.

Chưa đi xa đã nhìn thấy cô ấy, cô ấy không đồng ý về cùng tôi, tôi cũng không biết tại sao mình lại bắt cô ấy quay về, cho đến khi cô ấy nói không muốn làm thể thân, không muốn phải nhận ánh mắt thương hại, tôi mới hiểu cô ấy không vui, cực kì khó chịu.

Thời khắc đó thậm chí còn muốn trả tự do cho cô ấy, lúc tôi chuẩn bị nói câu này, sau người cô ấy xuất hiện một quang sáng chói mắt, tôi nhắm mắt lại, phản xạ có điều kiện ôm cô ấy vào trong ngực, thời gian dường như ngưng trệ.

Năm đó tiểu Nặc cũng vì tai nạn giao thông mà chết, tôi không thể để chuyện cũ tái diễn, một lần đã vì tai nạn mà mất đi, tuyệt đối không thể mất đi lần thứ hai, tôi mở mắt ra, chiếc xe kia cách cô ấy chưa tới một mét, tâm trí đang cực kì lo lắng của tôi cũng thả lỏng một chút.

Sau chuyện này, tôi kiên quyết không thể để mất đi trái tim của cô ấy, sẽ không để cô ấy đi, bởi vì lúc ánh sáng kia xuất hiện, người tôi nghĩ đến không phải là tôi, mà là Tô Thiên Thiên, tôi nghĩ đến cô ấy, bất luận thế nào cô ấy cũng không được rời bỏ tôi, cô ấy là của tôi.

Hậu quả sau khi chạy là cô ấy lại phải vào bệnh viện một lần nữa, lần này tôi sợ mấy cô ý tá kia lại nói không tìm thấy mạch máu, tìm thẳng y tá trưởng, cho dù tay trái và tay phải không nhỏ, nhưng ý tá trưởng cũng phải đâm mấy lần mới trúng được, tuy khá hơn hôm qua, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy đau.

Sau khi cô ấy tỉnh lại, điều đầu tiên muốn làm là rời xa tôi, bị tôi chặn lại vẫn kiên quyết rời khỏi tôi, cuối cùng tôi đồng ý cho cô ấy mười phút, nếu trong mười phút cô ấy không đi được, vậy phải tiếp tục ở lại bên tôi, sau khi gạt đầu đồng ý liền chạy ra ngoài, tôi đột nhiên muốn chạm vào cô ấy, đồ ngọc này, cô biết mình đang làm gì không. Dưới sự phản nộ của tôi chạy biến ra ngoài, nhưng cô cô chạy thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay tôi được đâu, viện trưởng của bệnh viện này là bạn tôi, để phòng cô ấy bỏ đi, tôi đã sớm bảo nếu thấy cô ấy đi một mình thì cứ đưa hóa đơn cho cô ấy, tôi đã dự tính trước rồi, cô ấy chỉ mặc một bộ áo ngủ, trên người không có tiền, điện thoại không mang, cần bản không thể rời khỏi bệnh viện.

Tôi đứng cạnh cửa sổ hóng gió, không đến 5 phút Tô Thiên Thiên đã quay lại, nhìn cái mặt nhỏ nhắn nhủi nhủi tôi không nhịn được muốn cười, cô nổi giận đùng đùng hỏi tôi có ý phải không, tôi thừa nhận tôi có ý.

Cô ấy nói chỉ cần cô ấy không đi thì tôi phải chịu trách nhiệm ăn uống ở, tôi nén cười, im lặng không lên tiếng. Cô ấy bảo đói rồi, tôi đồng ý đưa cô ấy đi ăn, trên xe cứ nói mãi không ngừng, tôi ôm cô ấy vào trong lòng cũng không được yên tĩnh, cô ấy cứ không ngừng la hét, lòng tôi cũng không yên được, liền quay sang hôn mạnh cô ấy, hậu quả lại bị cắn một phát.

Tôi không thèm tính toán, đưa cô ấy đi chọn quần áo, cô tự nhiên nói giúp cô ấy đi mua nệm y, tôi tức giận hòng, cô gái không an phận này, quá ác rồi đây, nhưng thấy vẻ mặt hờn dỗi của cô ấy tôi lại nhịn lần nữa, tôi nhẫn nhịn cô càng tiến tới, vừa thơm vừa cắn lên mặt tôi, tôi tiếp tục nhịn.

Cô thay quần áo xong, tôi nhìn đi nhìn lại vẫn thấy không vừa lòng, bộ quần áo đó không hợp với cô ấy, tôi giúp cô ấy chọn đồ đồng thời cũng chỉnh lại luôn, cố ý bắt cô ấy đổi tới đổi lui, cho đến khi cô ấy tức giận, tôi lại chọn một đôi giày vừa cao vừa đẹp cho cô ấy đi, cô ấy cũng không làm tôi thất vọng, ngồi xỏm xuống đất bắt tôi ôm, tôi rất muốn cười, nhưng lại gãi bộ không kiên nhẫn.

Tôi nhận ra mình lại có thể cười, vì cô gái ngọc này mà trái tim tôi đã sống lại.

Thấy bộ dạng ngọc ngà của cô khi lấy tiền từ trong ví của tôi ra, tôi không nhịn được cười ra tiếng, cô có ý định gì tôi đều biết, nhưng tôi sẽ không để cô ấy có cơ hội chạy trốn, người phụ nữ của tôi sao có thể rời xa tôi, bây giờ là của tôi, cả đời cũng như thế, trừ phi cô ấy bị kẻ khác chạm vào.

Trong phòng ăn, Tô Ngưng gọi điện thoại đến, tôi vừa đi tiếp điện thoại đã không thấy cô ấy đâu nữa, may mà ở nơi này không gọi được xe, cũng may cô ấy đang đi giày cao gót, người phụ nữ tôi

muốn giữ lại sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi được? Quá nhiên vừa đi vài phút đã đuổi kịp cô ấy, cuối cùng chúng tôi đồng ý tiếp tục nửa năm.

Bởi vì cô ấy không muốn ở biệt thự, tôi liền đưa cô ấy đến khu chung cư Tĩnh Hải, nơi đó rất gần trường cô, cứ tưởng làm vậy cô ấy sẽ ngoan ngoãn nghe lời, lại không ngờ mới có hai ngày cô ấy đã lại lên đầu báo, khắp nơi ở Thẩm Phong đều có ảnh cô ấy và Mộc Lạc ở cạnh nhau, tôi không nhịn được nổi giận, gọi điện thoại cho cô ấy mà cô dám tắt điện, cô ấy gửi tin nhắn hỏi tôi có chuyện gì, tôi không đáp lại, tôi không thích nhắn tin.

Vì chuyện kia tôi quyết định lạnh nhạt với cô ấy, đợi cô ấy chủ động tới tìm tôi, chủ động nhận lỗi với tôi.

Nhưng tôi đợi hơn một tháng mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, tôi không ngồi im được nữa, liền đến Tĩnh Hải tìm cô ấy, tôi nhấn chuông cửa rất lâu cô ấy cũng không ra mở cửa.

Lúc tôi đi vào phòng ngủ, đã thấy cô ấy đang nhắm mắt ngủ ngon lành, trong lòng càng thêm tức giận, cô ấy quá coi thường tôi rồi, nói thế nào tôi cũng không muốn nhận đãi ngộ thế này, hiện tại không phải tôi lạnh nhạt với cô ấy, mà là cô ấy lạnh nhạt với tôi mới đúng. Vì muốn sự coi trọng của cô ấy nên tôi nói tôi vẫn chưa ăn tối, bắt cô ấy đi nấu cơm, nhìn cái mặt nhăn nhó của cô ấy, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy ngọt ngào.

Sau khi tôi tắm xong, nhìn thấy cô ấy chuẩn bị đặt đĩa vào trong lò vi sóng, tôi lập tức đi vào phòng bếp, đồ ăn trong đĩa nhìn không ra màu gì tôi rất cuộc không biết nói gì với cô ấy. Lần thứ 2 cô nấu rồi mang vào thư phòng cho tôi, tôi mới biết cái thứ đen sì vừa này là cà chua, nói thực cà chua cô ấy làm rất khó ăn, vì không muốn cô ấy thất vọng tôi cố gắng ăn từng thìa từng thìa một.

Đột nhiên trong lòng muốn đưa cô ấy đi Thẩm Thành chơi hai ngày, vừa ra khỏi cửa đã gặp một đôi nam nữ, so sánh Thiên Thiên với cô gái đang đứng trước mặt, quả thực không lọt vào mắt nổi, mùi nước hoa nồng nặc khiến tôi cảm thấy ác cảm, trên người mặc một bộ đồ hở hang, tôi vội vàng che mắt Thiên Thiên lại, ôm cô ấy vào trong ngực.

Đồng thời cũng âm thầm hạ quyết tâm phải đuổi đôi nam nữ này ra khỏi đây, nếu không bọn họ có thể dạy hư Thiên Thiên mất.

Hôm sau tôi đưa Thiên Thiên đi leo núi, một người làm ăn đến tìm tôi có chút việc, tôi bắt Thiên Thiên đứng yên đây đợi tôi. Nhưng lúc quay về, cô đã không thấy đâu nữa, đúng là không biết nghe lời, tôi đi theo con đường bên cạnh tìm, Tô Thiên Thiên chắc đã đi đường này. Đi được mấy phút vẫn chưa thấy cô, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng.

Cho đến khi tôi nhất được một chùm chìa khóa trong bãi cỏ mới nhận ra chuyện này không đơn giản, chùm chìa khóa này là của cô ấy, một dự cảm không lành bắt đầu lan ra, Thiên Thiên, em đang ở đâu? Tôi lập tức gọi cho cô ấy, vọng đến mấy hồi cũng không tiếp, trong lòng tôi càng lo lắng, tự trách mình tại sao lại đi, biết rõ đây là lần đầu tiên cô ấy đến Thẩm Thành lại còn để cô đứng đợi một mình, gọi thêm hai lần nữa cô cũng tắt máy, tìm tôi đập dừ dừ. Thiên Thiên, em nhất định phải khỏe mạnh, đừng xảy ra chuyện gì.

Lúc tôi chuẩn bị nhắn tin, thì cô đã gửi tin nhắn đến, nhìn những kí tự trước mặt, trong lòng tôi càng khó chịu, tôi đã làm hại cô ấy. Một cảnh tượng không may mắn lướt qua trong đầu, tôi không tiếc bất cứ giá nào tìm được cô ấy về.

Thiên Thiên, đừng sợ, nhất định phải đợi anh.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho một người bạn cũ Hầu Bộ, cậu ta là đội trưởng đội cảnh sát hình sự ở Thẩm Thành, dùng bất cứ quan hệ nào tôi cũng phải đưa Thiên Thiên về. Dưới sự sắp xếp của họ, chỉ vì tìm chiếc xe kia mỗi con đường của Thẩm Thành muốn đi qua đều phải xuất trình giấy tờ. Trời xanh không phụ lòng người, rất nhanh đã có tin về chiếc xe kia, Hầu Bộ đi trước, đợi cậu ta không chế chiếc xe kia.

Lúc chúng tôi đuổi kịp chiếc xe kia đã ra khỏi thành phố rồi, Hầu Bộ lập tức chỉ huy chặn đầu xe, chiếc xe kia dừng lại, tôi vẫn rất lo, sau khi mở cửa xe thấy Thiên Thiên đang thu người thành một khối, miệng bị dán băng dính, hai tay bị trói chặt, lúc ấy tìm tôi như bị xung huyết, chỉ muốn ôm lấy cô ấy thật chặt, ôm chặt cô ấy vào trong ngực, lúc tôi nhìn thấy mấy vết thâm quầng trên đùi cô ấy, tôi hận không thể đánh chết những kẻ đó, tôi lại gọi cho Hầu Bộ, báo cậu ta dạy dỗ hai tên kia. Dám động vào người phụ nữ của tôi, đúng là không biết sống chết.

Sau khi đưa chùm chìa khóa cho cô ấy, cô ấy truy hỏi tại sao chìa khóa lại ở chỗ tôi, tôi không muốn nói cho cô ấy biết, tôi không muốn cô ấy biết tôi vì cô ấy mà hoảng loạn. Lúc cô ấy đưa móc chìa khóa cho tôi, tôi biết cô ấy đã thích tôi rồi, cô coi tôi là người yêu, trong lòng tôi vui đến nổi nói không ra lời.

Chúng tôi cứ như vậy được nửa năm, tôi biết mình thực sự đã thích cô ấy, cô cũng hạ lớp phòng vệ với tôi xuống, nửa năm này chúng tôi sống với nhau rất vui vẻ.

Cho đến ngày sinh nhật 20 tuổi của Nhiễm Nhiễm, hôm đó tôi vừa bước vào cửa Hạ gia, đã thấy cô ấy và Mộc Lạc ôm nhau, có rất nhiều người ở đó, tôi nhìn xuống.

Sau đó có một cô gái làm hồng bộ lễ phục của Thiên Thiên, Mộc Lạc trước mặt mọi người âu yếm đưa Thiên Thiên đi. Đợi hơn 10 phút vẫn chưa thấy bọn họ quay lại, tôi không trấn an mình được nữa, lập tức đi đến phòng Mộc Lạc, thấy cửa phòng đóng chặt, trong lòng tôi cực kì khó chịu. Tôi phân vân do dự đứng ở cửa, tôi sợ mình sẽ phải thấy một màn mình không muốn xem.

Lúc mở cửa tôi nói đi nói lại trong lòng mình: Thiên Thiên, đừng để anh nhìn thấy cảnh nào ngứa mắt, nhất định đừng để anh thấy hai người trần truồng giao hợp. Lúc cửa được mở ra, tuy chuyện kia không xảy ra, nhưng vẫn khiến tim tôi nhói đau, bởi vì Mộc Lạc đang hôn cô ấy, cô ấy cũng không cự tuyệt.

Tôi không dám nghĩ nếu mình đến muộn hơn 10 phút thì sẽ có chuyện gì xảy ra, tôi nổi giận dùng dưng kéo Thiên Thiên đi.

Về đến Tĩnh Hải tôi liền phát hỏa với cô ấy, tôi tưởng rằng cô ấy sẽ giải thích, không ngờ cô ấy lại đóng sầm cửa lại rồi chạy ra ngoài.

Tôi ngây người đứng đó, tại sao cô ấy lại đối với tôi như vậy? Cái tôi cần chỉ là một câu giải thích mà thôi, nhưng đến một câu giải thích cô ấy cũng không muốn cho tôi, đến một yêu cầu nhỏ như vậy mà cô cũng không muốn làm, tôi thực sự không biết mình là gì trong mắt cô ấy.

Qua vài phút, đi đi vào phòng ngủ, bà nói: "Hoa tiên sinh, chuyện của cháu và tiểu Nặc đã là một chuyện đáng tiếc rồi, đừng khiến chuyện cũ lặp lại một lần nữa, chắc cháu cũng biết tình cảm của cháu đối với cô ấy là thế nào."

Nghe xong lời đi nói, tôi không chút do dự cầm chìa khóa xe đuổi theo.

Tôi đuổi theo về hướng nhà cô ấy, phía trước có một chiếc xe taxi đang đi rất nhanh, vốn dĩ tôi cũng không chú ý, nhưng chiếc xe kia đi càng lúc càng nhanh, trực giác mách bảo tôi Thiên Thiên đang ở trong đó.

Cuối cùng cũng đuổi kịp, Thiên Thiên lại không muốn ở lại bên tôi, đến khi tôi nói tôi thích cô ấy, cô mới chịu tỏ lộ mình cũng thích tôi.

Quảng thời gian hạnh phúc kéo dài hơn 3 năm, tháng 8 tập đoàn Hoa thị cùng mấy công ty khác tranh tranh mấy hạng mục lớn, nếu muốn có được chúng tôi phải kết hôn với Tô Ngưng, phải được sự hậu thuẫn của cha cô ta – Tô Bắc Sinh.

Nhưng Thiên Thiên, tôi không biết phải nói những lời này cho cô ấy như thế nào, càng không muốn phải mất đi cô ấy. Năm đó vì phạm phải lỗi này tôi đã mất tiểu Nặc, tôi không thể để Thiên Thiên trở thành tiểu Nặc thứ hai.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Tô Ngưng. Câu đầu tiên Tô Ngưng nói chính là: "Thần, anh còn muốn em đợi bao nhiêu năm nữa? Em đã đợi anh lâu như vậy rồi, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao? Anh phải biết mấy hạng mục này có thể mang tới bao nhiêu lợi ích cho tập đoàn Hoa thị, nặng nề anh tự xem đi."

Lúc đó trong lòng tôi vô cùng rối loạn, nếu Thiên Thiên biết tôi kết hôn, cô ấy nhất định sẽ rời xa tôi, nhưng nếu tôi không kết hôn với Tô Ngưng, chưa chắc tôi đã giành được mấy hạng mục kia, do dự hồi lâu, tôi nói: "Được, khi nào kết hôn?"

Tô Ngưng nói: "Thứ 7 tới."

Chỉ còn một tuần nữa, từ lúc tôi đồng ý kết hôn với cô ta, thì có nghĩa tôi và Thiên Thiên chỉ còn thời gian một tuần.

Tôi phải làm gì với cô ấy bây giờ ? Thức sự không muốn cứ như vậy mất đi cô, có một số lỗi phạm một lần là đủ rồi, ba năm trước không dễ dàng gì cô mới đồng ý ở lại bên tôi, nếu lại xuất hiện chuyện gì đó, cô ấy có còn ở bên tôi không?

Tôi lập tức nghỉ việc, cô ấy nói đang ở quảng trường Thuần Hoa, tôi đến đón cô ấy, thấy cô đang chơi đùa với một đứa bé không biết trời đất, tôi hơi giật mình, quyết định phải có con với cô ấy, trước giấu cô ấy vài năm, sau đó li hôn Tô Ngưng.

Đêm đó tôi liền nói với cô ấy mình muốn sinh con, mới đầu cô cũng không đồng ý, nhưng sau này lại đáp ứng. Hôm sau tôi về rất sớm, cô ấy không ở nhà, điện thoại cũng tắt máy, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, tôi quyết định phải nhanh chóng đưa cô ấy tới phía nam thành phố.

Bây giờ cô ấy rất tin tưởng tôi, không hề hoài nghi lời tôi nói, vì vậy tôi có thể chắc chắn giấu điếm được sự thật. Nhưng dường như cô ấy có tâm sự, vì không muốn để cô ấy nghĩ lung tung, tôi bỏ mặc Tô Ngưng một mình chuẩn bị hôn lễ.

Cô yên tâm hơn rất nhiều, đêm đó tôi nói với cô ấy rằng cô ấy phải chuyển ra căn biệt thự phía nam thành phố, tuy cô rất không thích, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng tôi, tôi thở phào trong lòng, làm thế này có thể giữ được cô ấy chứ, ba năm sau tôi sẽ li hôn với Tô Ngưng, rồi lấy cô ấy, đến lúc đó cô ấy đã biết hết mọi việc, chắc sẽ không trách tôi, dù gì cũng qua mấy năm rồi.

Thuận lợi qua vài ngày, cho tới hôm chuyển đi, tôi về nhà lại không thấy bóng dáng cô ấy đâu, gọi điện thoại không nhấc máy, sau đó liền tắt máy luôn.

Hôm đó trời mưa rất to, đột nhiên tôi cảm thấy sợ hãi, sợ cô ấy biết chuyện tôi và Tô Ngưng kết hôn. Dĩ biết chuyện này, tôi đã nói với bà, trước mặt Thiên Thiên nói chuyện phải chú ý một chút, đừng để Thiên Thiên biết.

Không tìm thấy cô ấy tôi và di đều vô cùng lo lắng, dự cảm không lành trong lòng càng mạnh, tôi chỉ có thể nằm trên giường đoán xem cô đi đâu.

Rất lâu sau cô ấy mới trở về, tôi kích động nói không nên lời, âm thầm may mắn cô ấy vẫn chưa biết chuyện kia, nhưng ngày đó cô ấy đột nhiên trở nên rất xa lạ với tôi, khiến tôi không biết mình đã sai ở chỗ nào.

Đến nửa đêm cô ấy sốt cao, tôi cố có thể đưa cô ấy tới bệnh viện, tôi cố ý không mang theo điện thoại của cô ấy, cũng không giúp cô ấy mang túi xách, bởi vì tôi sợ cô ấy sẽ một mình rời đi, chuyện tôi và Tô Ngưng kết hôn đã lên mặt báo, tôi sợ cô ấy sẽ nhìn thấy, tôi tin chắc rằng nếu mấy ngày này cô ấy không xuất viện, chuyện tôi và Tô Ngưng có thể giấu được cô ấy.

Đến thứ 6, cô ấy đột nhiên xuất hiện trong hôn lễ, cô khoác tay Mộc Lão, khoe miệng nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, nhưng trong mắt của tôi lại chói mắt vô cùng, thì ra cô ấy biết hết, chỉ là cả cô ấy và tôi đều diễn kịch, tôi tưởng rằng có thể giấu cô ấy, lại không ngờ cô biết sớm như thế, chỉ là già vờ như không có chuyện gì.

Lúc đó lòng tôi cực kì khó chịu, cuối cùng tôi đã mất đi sự tin nhiệm của cô ấy, cuối cùng tôi đã mất cô ấy.

Lúc cô ấy ngắt xiut ở trước mặt tôi, tôi rất muốn tiến lên, lại bị Tô Ngưng kéo lại, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộc Lão ôm cô ấy vào trong ngực, trơ mắt nhìn Mộc Lão mang cô ấy đi.

Sau khi cô ấy đi tôi uống rất nhiều rượu, trong đầu tất cả chỉ có những cái nhấm nhút này và nụ cười của cô ấy, tôi thức sự đã mất Thiên Thiên.

Trong đêm, nửa tỉnh nửa mơ, bên cạnh có một người, tôi lập tức ôm người đó vào trong lòng, nhưng mùi nước hoa nồng nặc của người đó nói cho tôi biết cô ấy không phải là Thiên Thiên, tôi đẩy cô ta ra, hồ đồ không tỉnh nói: "Cô, không phải là, Thiên Thiên."

Trong mơ hồ tôi nghe thấy một tiếng: "Thần, anh có biết mình quá đáng lắm không, em đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy rồi, lẽ nào vẫn chưa đủ sao? Sao anh có thể nhớ tới cô ấy khi chúng ta đã kết hôn rồi?"

Tôi cảm thấy người mình tỉnh lại không ít, lao đảo bước vào toilet gọi điện thoại, Thiên Thiên tắt máy, tôi lại gọi cho Mộc Lão, vừa chuyển tiếng đã có người tiếp điện thoại, ông nghe truyền đến tiếng đàn ông thô độc và tiếng rên rĩ của phụ nữ, thanh âm quen thuộc như vậy đột nhiên trở nên vô cùng chói tai, nhưng chính tiếng động không lọt tai này lại làm tôi nháy mắt thanh tỉnh.

Lúc này Thiên Thiên đang ở trên giường của người khác, đang ở dưới thân của kẻ khác, tôi ném mạnh điện thoại xuống đất.

Vì không để cô ấy đa nghi, ba năm này tôi không hề động vào Tô Ngưng, ba năm tôi chỉ có một mình cô ấy. Hôm nay tuy là đêm tân hôn tôi cũng không chạm vào Tô Ngưng, nhưng cô ấy lại ở trên giường của người khác, sao cô ấy có thể biến tình yêu của tôi thành một thứ đồ xa xỉ như vậy? Sao lại đối xử với tôi như thế? Lẽ nào cô ấy không biết rằng tôi yêu cô ấy hay sao?

Cả đêm không ngủ, cũng lạnh nhạt với Tô Ngưng.

Hôm sau tôi hoàn toàn lâm vào trong tức giận, mãi đến khi trời tối đen mới nhận được điện thoại của dì, bà nói Thiên Thiên đã về nhà. Tôi không suy nghĩ gì, lập tức chạy về.

Lúc cô ấy quần khăn tắm xuất hiện trước mặt tôi, trong lòng tôi vô cùng rối loạn, nếu cứ kết thúc như thế này, tôi thực sự không nỡ.

Khi tôi nhìn thấy những dấu hôn trước ngực cô ấy, không nịn được nói một số lời khó nghe, lúc đầu cô ấy chỉ im lặng không nói, tôi lập đi lập lại trong lòng từng lời: Thiên Thiên, em mau giải thích với anh đi, để anh có cơ hội tha thứ cho em, chỉ cần em giải thích hoặc cam đoan từ nay về sau sẽ không bao giờ phản bội anh, chuyện gì anh cũng có thể tha thứ cho em, chuyện gì cũng có thể làm như chưa từng xảy ra, chỉ cần một câu giải thích của em là đủ rồi.

Đợi hơn mấy phút cô ấy vẫn chưa mở miệng, tôi lại một lần nữa nói những lời khó nghe, cô ấy cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhưng cô ấy lại không giải thích với tôi, mà là hét to ra tiếng.

Giây phút đó trái tim tôi lạnh lẽo, lấy ra tờ hợp đồng kí 4 năm trước, xé nát trước mặt cô ấy, cô ấy vẫn thờ ơ bất động. Trong lúc giận dữ, tôi nói cho cô ấy biết Mộc Lão không hề yêu cô, còn si nịch cô ấy một hồi, cô cũng không lưu tình đáp lại tôi vài câu, tôi quay người đi, để cô ấy tỉnh táo lại, không ngờ cô ấy lại đi thật, cô đưa nhẫn và toàn bộ chi phiếu đưa cho dì, nhờ dì trả lại tôi, trong lòng tôi lại càng khó chịu, nhưng không muốn cứ như vậy mà mất đi cô gái bé nhỏ này, cuối cùng cũng quyết định đuổi theo cô ấy.

Không tới vài phút đã đuổi kịp cô ấy, tóc cô ấy bị gió thổi loạn, giày cũng không thấy đâu, cả người lao đảo như sắp ngã, giống hư một tờ giấy mỏng manh, chỉ cần một ngọn gió cũng có thể thổi đi.

Tôi đi theo cô ấy một đoạn, đột nhiên cô ấy ngồi xổm xuống đất, hình như đang gọi điện thoại cho ai đó. Tôi muốn biết người cô gọi có phải là Mộc Lão hay không, vì vậy không xuống xe, mà cứ đứng ở xa nhìn cô ấy.

Cho đến khi một cô gái không lớn hơn cô ấy bao nhiêu xuất hiện, cô gái đó đỡ cô ấy đứng dậy, đột nhiên tôi thấy hối hận, hối hận đã đối xử với cô ấy như thế, nếu tôi bình tĩnh nói chuyện với cô ấy, liệu cô ấy có rời bỏ tôi như thế này không?

Ở bên ngoài tiểu khu đợi hai tiếng mới thấy cô ấy xuất hiện, tôi rời đi, chắc phải đợi đến khi cô ấy nguôi giận hãy đến, cho cô ấy và cho tôi một chút không gian.

Hôm sau, vốn dĩ đồng ý đi hưởng tuần trăng mật với Tô Ngưng, nhưng Thiên Thiên vẫn chưa quay về, tôi còn tâm trí đâu mà đi nữa, tôi nói với Tô Ngưng hoãn lại vài ngày, cô ta thất vọng cúp điện thoại.

Tôi ở bên ngoài tiểu khu kia khổ sở đợi hơn một ngày cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu, người đưa cô ấy đi tôi biết, đó là bạn gái của Già Minh. Tôi lập tức gọi điện thoại cho Già minh, hỏi cậu ta có biết tin tức của Thiên Thiên không?

Già Minh nói Thiên Thiên đã biết hết rồi, bao gồm cả chuyện của tiểu Nặc lẫn quán bar Duy Đô, cô ấy đã rời khỏi Thẩm Phong rồi, nhưng đi đâu thì hắn không biết.

Tôi lại nổi giận, trở về phòng làm việc đập nát mấy tính, vứt hết những đồ trên mặt bàn xuống đất.

Thiên Thiên, em không muốn giải thích cũng được, những chẳng lẽ không cho anh tức giận sao? Bây giờ anh đã biết anh sai rồi, em không đi có được không? Đừng vứt bỏ anh? Cho dù những lời của anh đã làm em tổn thương, nhưng đến một câu giải thích em cũng không nói, em biết trong lòng anh có bao nhiêu thất vọng không? Trong lòng em thực sự anh có có chút địa vị nào sao? 4 năm của chúng ta không bằng một đêm của em và Mộc Lão sao? Chỉ một câu giải thích thôi mà, thực sự khó khăn đến vậy ư?

Về đến nhà, tôi mở tủ quần áo ra, bên trong vẫn còn một ít quần áo của cô ấy, trên quần áo vẫn còn mùi nước giặt, giống như cô ấy vẫn đang ở bên tôi.

Đêm hôm đó, tôi liên tục gọi cho cô ấy cho đến khi điện thoại hết pin, nhưng vẫn tắt máy.

Nếu có thể chọn lại một lần nữa, tôi thà buông tha mấy hạng mục lớn kia, tôi không biết rằng mất đi cô ấy tôi đau khổ đến vậy, tôi không ngờ cô ấy cứ bỏ tôi đi như thế, tôi không biết mình lại yêu cô ấy sâu đậm như vậy.

Đột nhiên nhớ tới Mộc Lão, chuyện Thiên Thiên rời đi Mộc Lão cũng có trách nhiệm. Cậu ta nhất định phải vì Thiên Thiên bỏ đi mà đau khổ.

Tôi lập tức gọi cho Mộc Lão, đường truyền vừa thông đã nghe thấy tiếng Mộc Lão chất vấn:“Hoa Thần, Thiên Thiên đâu? Cậu đã làm gì cô ấy rồi?”

“Mộc Lão, cậu nên tự hỏi mình đã làm gì cô ấy chứ? Nếu cậu không động vào cô ấy liệu cô ấy có rời đi không?”

“Hoa Thần, Thiên Thiên, cô ấy đi đâu?”

Tôi xiết chặt tay, Cậu ta người anh em tốt nhất của tôi, lại động vào người phụ nữ của tôi, bây giờ cậu ta còn hỏi Thiên Thiên đang ở đâu, thật châm chọc.

“Mộc Lão, tôi xem cậu là anh em, sao cậu có thể động vào người phụ nữ của tôi? Mong cậu đừng xen vào chuyện giữa tôi và Thiên Thiên nữa, thực ra tôi biết người cậu yêu là Tô Ngưng, Thiên Thiên trong trái tim tôi quá thực có vị trí rất quan trọng, n

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Osin phục vụ 24/24

Phần 4: Những ngày sống chung với nữ nam

Tối Mộ Phong, sau khi xuống xe, tôi lại lần đi theo dòng người rời khỏi nhà ga.

Nhìn thấy người khác đều có bạn có bè, còn tôi đứng cô đơn một mình, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy chút mất mát.

Ngẩng đầu lên, từng đám mây trắng đang bay bay trong không trung, hít vào một hơi thật sâu, thấp giọng nói:“Tô Thiên Thiên, chúc mừng mày đã sống lại. Tất cả quá khứ không còn liên quan gì nữa, cuộc đời mày bắt đầu từ bây giờ, cố lên, phải sống như một con người.”

Tôi tìm được một khách sạn ở gần nhà ga. Sau khi đăng kí xong xuôi liền kéo hành lý trở về phòng.

Ngồi trên giường lấy hết tiền trong túi xách ra đếm, còn 2860 tệ.

Xem ra tôi phải tìm một phòng trọ rẻ một chút để ở, còn phải đi tìm việc làm, nếu không một tháng cũng cũng đủ.

Đặt va li cạnh giường, cầm lấy túi xách rời ra khỏi phòng.

Nhìn thấy đối diện khách sạn có một cửa hàng buôn bán điện thoại di động, tôi mới nhớ ra điện thoại vẫn đang tắt máy, vội vào cửa hàng làm một cái sim, nạp thêm ít tiền. Lấy được cái sim mới, cuộc điện thoại đầu tiên gọi cho mẹ, trong ống nghe truyền tới giọng nói của mẹ:“Alô, ai đấy ạ?”

Lúc nghe thấy tiếng của mẹ, trong lòng tôi không đếm hết được có bao nhiêu kích động, bởi vì tôi có thể ngẩng cao đầu làm người rồi, không còn mang gánh nặng tâm lý trên vai nữa:“Mẹ, con là Thiên Thiên, bây giờ con đang ở Mộ Phong, đây là số điện thoại mới của con.”

“Sao lại đi Mộ Phong?”

Tôi cười nhẹ ra tiếng:“Không phải mẹ muốn con sớm tìm bạn trai rồi kết hôn đó sao, gần đây con nhìn trúng một anh nữ nam, anh ấy đến Mộ Phong rồi, vì thế con phải chạy tới Mộ Phong đuổi theo anh ấy.”

“Ừm, theo đuổi được thì sớm mang về cho mẹ và chú Từ xem nha.” Nghe giọng mẹ nói dường như bà đang rất vui.

“Vâng, lần sau con về nhất định sẽ mang cả nữ nam về theo.” Ngắt điện thoại, trong lòng tôi thổi tới một làn gió vô cùng dễ chịu, cửa của mẹ đã qua được rồi, cuối cùng cũng giải quyết xong một vấn đề nguy hiểm.

Trên bức tường quảng cáo có dán một tờ quảng cáo nhà cho thuê, tôi nhìn thấy trong góc tối có một tiểu khu tên là “Thanh Thiên Cư”, hơn nữa chỉ cho thuê một gian phòng, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tôi, một gian phòng có thể tiết kiệm được không ít tiền, hơn nữa tên khu nhà tôi rất thích, có cùng chữ trong tên của tôi, vậy chọn nó đi.

Tôi lập tức gọi cho số điện thoại trên tờ quảng cáo, liên hệ với người tên là Lạc tiên sinh.

Sau khi thông điện, liền nghe tiếng của một người đàn ông trẻ tuổi, giọng nói rất êm tai:“Alô, xin chào.”

Nghe giọng có vẻ như không phải là một người hư hỏng:“Xin chào, tôi muốn thuê phòng. Xin hỏi căn phòng anh cho thuê ở chỗ nào vậy?”

“Cửa nam Đại học Thánh Triều, Thanh Thiên Cư.”

Phòng ở cạnh trường chắc cũng không rẻ đâu,”Tiền thuê bao nhiêu vậy?”

“Cô cứ tới đây xem trước đi, nếu thấy vừa ý thì thương lượng giá cả sau.”

“Vâng, vậy được, tôi đi ngay đây.” Sau khi ngắt điện thoại, tôi lập tức bắt một chiếc xe taxi đến.

Sau khi xuống xe đảo mắt nhìn tứ phía, nơi này không quá ồn ã, môi trường cũng không tồi.

Tôi lại gọi cho Lạc tiên sinh, vang lên mấy tiếng vẫn chưa tiếp. Đúng lúc tôi chuẩn bị ngắt, phía sau có người vỗ vỗ vai tôi.

Tôi quay đầu lại, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một nữ nam, có chút quen mắt, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

A, nếu có thể đưa anh ta về nhà thì tốt quá, mẹ và chú Từ nhất định sẽ rất hài lòng. Trước tiên cứ bồi dưỡng tình cảm đã.”Xin hỏi, có chuyện gì sao?”

Anh ta cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, sao lại đẹp trai thế chứ >”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Em không nhớ tôi à ?

Đúng là đồ nham hiểm, người ta chỉ ngủ thêm mấy phút mà đã phạt rồi, cả tiền thưởng chăm chỉ cũng không tha, đợi đến cuối tháng tôi xem anh trả cho tôi được bao nhiêu, ít quá tôi không làm nữa.

Ăn xong bữa sáng, tôi ngoan ngoãn đi theo sau anh ta, đúng là người có tiền có khác, vừa ra khỏi tiểu khu đã có xe đến đón.

Lên xe, Lạc Thanh nói:”Ồ công ty, nếu có người hỏi quan hệ của chúng ta, cô không được nói gì cả, người khác bảo cô làm gì cô không cần phải để ý, cô là thư kí của tôi, chỉ phải nghe lời tôi, có một số người tôi không muốn gặp cô cứ đuổi thẳng bọn họ đi, điện thoại tôi không muốn nhận có thẳng tay cắt luôn là được, chỉ cần tôi không vui, không cần phải giữ mặt mũi cho ai cả, hiểu chưa?”

Một giám đốc tài chính kiểu ngạo như vậy, công ty kia nhất định không lớn, nếu không sao có thể để anh ta thành ra như vậy được.”Vâng, tôi biết rồi.”

Tôi tập đoàn Lạc thị rồi tôi mới biết mình đã sai, quá sai, một tòa cao ốc rất lớn xuất hiện trước mặt tôi, tôi cúi đầu đi theo Lạc Thanh vào công ty, yên tĩnh thật, tôi quay đầu lại nhìn, rồi quay ngoắt lại 200%, vì không muốn làm mọi người chú ý, tôi quyết định đi chậm, cách Lạc Thanh xa một chút.

Lạc thanh đi thêm vài bước, quay đầu lại:”Tô Thiên Thiên, nhanh lên.”

Đáng hận nhất là anh ta còn dám vươn tay ra, ánh mắt từ phía phóng lại càng lúc càng hung dữ.

Tôi cúi đầu đi lên phía trước, yếu ớt hỏi một câu:”Lạc Thanh, không phải anh muốn tôi làm tấm chắn hoa đào của anh đấy chứ?”

Anh ta túm chặt lấy tay tôi nói:”Bộ phận nhân sự ở tầng 12, trước tiên tôi đưa cô lên đây báo danh. Sau đó cô ngoan ngoãn ở bộ phận tài chính, chặn mấy thứ chim ong vô vể ấy lại trước cửa phòng.”

Thực sự bất tôi làm tấm chắn hoa đào cho anh hả, nhưng tôi vẫn muốn sống thêm chút nữa, làm tình địch của các cô ấy không phải là một hành động sáng suốt.”Lạc Thanh, hay tôi cứ ở nhà làm osin thôi, tôi không dám làm thư kí của anh đâu, đến tiểu học tôi còn chưa tốt nghiệp nữa là.” Nói xong, tôi đã muốn chạy biến.

Lạc Thanh lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:”Bây giờ cô muốn chạy thì đã quá muộn rồi, mấy á hám sắc kia đã gặp cô, hơn nữa bọn họ đều biết chỗ tôi ở, chỉ có ở bên cạnh tôi mới có thể bảo đảm cho sự an toàn của cô.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đâm cho anh ta một cú:”Lạc Thanh, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, ít ra chúng ta cũng ở cùng nhà mà.”

Nháy mắt, bốn phái sát khí nồng nặc, đột nhiên ý thức bản thân mình đã nói sai, tôi quay đầu nhìn lại, rất rất nhiều ánh mắt giết người đang phóng về phía tôi, tôi bối rối kéo Lạc Thanh vào trong thang máy:”Lạc Thanh, anh có biết anh đã chọc tới bao nhiêu đóa hoa đào không? Bây giờ tôi đã trở thành tình địch của mấy cô ấy rồi đây này.”

Lạc Thanh vô tội nói:”Tuần trước tôi mới về nước, thứ 4 mới đến công ty, không ngờ ở đây lại lắm kẻ háo sắc đến vậy, cô cũng nói chúng ta cùng sống dưới một mái nhà, vì vậy chỉ có thể hy sinh có thôi.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta:”Tôi không muốn làm liệt sĩ, tôi vẫn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

Lạc Thanh tiến lại gần:”Tôi có chút buồn bực, sao cô không giống lũ háo sắc đó nh? Tôi tự thấy bản thân cũng không tồi, năng lực thẩm mỹ của cô chắc không có vấn đề gì đấy chứ?”

Hôm qua ấn tượng anh ta là một người rất tốt, hôm nay xem ra chỉ là một tên hư hỏng, đợi đến bộ phận nhân sự rồi tôi nhất định phải trốn.

Ngẩng cao đầu lên, nhả ra một câu:”Tôi đã có miễn dịch với nữ nam rồi, muốn quyến rũ tôi, anh vẫn chưa đủ trình đâu.”

Đến bộ phận nhân sự, nữ nữ kia hỏi tôi bán sao giấy chứng minh nhân dân, tôi nói không có.

Cô ấy nói cần ảnh thẻ màu, tôi nói không có.

Cô ấy nói thẻ lương, Lạc Thanh bảo của tôi chính là của anh ta. Cuối cùng tôi vẫn bị từ chối, vốn tưởng rằng có nói gì thì cũng như thế thôi, không ngờ mấy lời giết người của Lạc Thanh hôm nay lại hữu dụng như vậy, anh ta nói không cần bán sao giấy chứng minh thư nhân dân và ảnh thẻ, có việc gì cứ tìm anh ta. Cô nữ nữ kia mặt e lệ đỏ bừng, bị anh ta mê hoặc choáng váng toàn tập.

Phòng làm việc của Lạc Thanh ở tầng 32, người ở tầng 32 rất ít, tuy ít người nhưng bọn họ vẫn quai dị nhìn tôi và Lạc Thanh.

“Lạc Thanh, hình như chúng ta đến muộn rồi.”

Lạc Thanh nhàn nhả nói:”Không phải chỉ đến muộn thôi à? Tất cả tiền đều đi ra từ tay tôi, mọi thu chi đều phải được tôi gật đầu, tôi đến muộn ai dám nói? Tổng giám đốc cũng phải nhường tôi ba phần nữa là.”

Cũng đúng, lão đại của bộ phận tài vụ, ai dám điều võ giương oai trước mặt anh ta cơ chứ, anh ta chính là thần tài.”Ý của anh là anh muốn làm gì thì làm, nhưng tôi cảm thấy rất kì lạ, sao có mấy ngày mà anh đã trở thành lão đại bộ phận tài vụ rồi.”

Lạc Thanh cười khan hai tiếng:”Há há, vận khí của nha đầu cô rất tốt đấy, được ở bên cạnh một cây đại thụ lớn như tôi. Công ty này là của nhà tôi, sau này cô cứ gọi tôi là lão đại đi, có tôi làm chỗ dựa xem có ai dám chỉ tay với cô không, sau này chúng ta ở trong công ty cùng tung hoành ngang dọc.”

Trên trán tôi hiện lên mấy vạch đen =__=||| , công ty là của nhà anh ta, thảo nào mà kiểu ngạo như vậy.”Được thôi, lão đại.”

Phòng làm việc của Lạc Thanh rất to, tôi cũng có một phòng làm việc nho nhỏ, ở bên ngoài văn phòng của anh ta, muốn vào phòng của anh ta nhất định phải đi qua chỗ tôi, rốt cục cũng hiểu Lạc Thanh bắt tôi phải đuổi mấy cô gái kia về, là vì không cho phép người khác bước chân vào phòng làm việc của anh ta.

Tôi vừa bật máy tính lên, còn chưa login QQ, điện thoại trên bàn đã kêu, tôi lập tức bắt máy:"Xin chào, bộ phận tài vụ đây."

Bên kia vọng đến một giọng nói phụ nữ rất hay:"Phiền cô giúp tôi nối máy tới giám đốc của cô."

Giọng nói hay như vậy, đương nhiên tôi sẽ giúp cô ấy:"Xin đợi một lát, nối giúp cô ngay đây."

Hai phút sau, tiếng Lạc Thanh vang lên trong phòng làm việc : "Tô Thiên Thiên, vào đây."

Tôi mở cửa ra, cúi đầu đi vào, sắc mặt Lạc Thanh xanh mét:"Lão đại, có chuyện gì à?"

"Sao cô lại nối điện thoại của mấy cô đó cho tôi hả? Không phải tôi đã bảo chặn hết lại rồi sao?"

"Vâng, tôi biết rồi. Nhưng mà..."

Anh ta nhú mày:"Nhưng cái gì?"

"Ngỗ nhỡ là một nữ giới gọi đến thì sao?"

Mặt anh ta càng đen thui:"Trước mắt tôi không có hứng thú với phụ nữ."

"Vâng, tôi biết rồi. Lão đại chỉ có hứng thú với đàn ông."

Nói xong đóng sầm cửa lại, chưa tới mười phút, tiếng điện thoại lại vang lên, tôi lập tức nhấc máy:"Xin chào, bộ phận tài vụ đây."

Một giọng nói đàn ông cực kì quyến rũ truyền đến:"Bảo giám đốc của các cô nghe điện thoại."

Tôi nào dám, lão đại của chúng tôi là một cây đại thụ đấy, có thể thoải mái tung hoành ngang dọc trong công ty."Giám đốc của chúng tôi không có thời gian. Xin hỏi anh là ai, có chuyện gì tôi sẽ giúp anh nói lại với giám đốc."

Thanh âm của người bên kia mang theo chút tức giận:"Phòng làm việc của tôi ở tầng 43, cô đã biết tôi là ai chưa?"

Tầng 43 thì làm sao, chẳng phải chỉ cao hơn văn phòng của người khác thôi à? "Thực xin lỗi tôi là người mới tới, không biết tầng 43 có ai."

"Tên của cô là gì?"

"Tô Thiên Thiên."

"Được, tôi nhớ cô rồi."

Sau khi nghe thấy tiếng cúp điện, tôi vẫn ngơ ngác không hiểu gì.

"Tô Thiên Thiên, pha cho tôi một tách cà phê, không thêm đường."

"Vâng, tôi làm ngay." Đúng là đồ kì quặc, uống cà phê mà không thêm đường.

Vài phút sau, lúc tôi bung cà phê vào, đã thấy cửa phòng làm việc của anh ta đã mở toang ra rồi, một người mặc bộ âu phục màu đen ngồi trong đó, lưng đối diện với cửa, không phải anh ta là người Lạc Thanh cảm thấy có hứng thú đấy chứ.

Tôi đứng nép ngoài cửa, nghe thấy người kia nói:"Lạc Thanh, em ngang ngược thì được, nhưng đến cả thư kí của em cũng dám không coi ai ra gì như vậy."

Lạc Thanh nói:"Anh, em cần bản không muốn vào công ty, mấy người cứ nhất định bắt em đến làm giám đốc tài chính gì gì đó, em ngang ngược một chút cũng chẳng sao, thậm chí thư kí của em cũng vậy, người của em đương nhiên sẽ giống em rồi."

Woa, là anh trai của anh ta, nhất định cũng là một mỹ nam.

Người đó tiếp tục nói:"Sao anh lại nghe nói hai người ở cùng nhau? Em mới về nước được một tuần, bảo em ở nhà em không chịu, em cứ tùy hứng tìm một cô gái sống chung như vậy anh sao có thể yên tâm được."

Lạc Thanh không kiên nhẫn nói:"Anh, anh nghĩ quá nhiều rồi, cũng quản quá nhiều rồi. Em đã 24 tuổi, cô ấy cũng đã trưởng thành, bọn em sống chung anh quản nhiều như vậy làm gì, hơn nữa phụ nữ đến chỗ anh không ít, còn em chỉ ở với một mình cô ấy, chưa sánh bằng anh đâu."

Cái gì cơ? Ở chung? Tôi và anh ta mỗi người một phòng mà, từ khi nào ở chung thế? Đột nhiên nghe thấy "thịch" một tiếng, tách cà phê tôi đang bung trên tay đổ ụp xuống đất, cà phê bắn thẳng sang chân tôi, nóng quá đi mất!!!

"Á..." Tôi hoảng loạn nhìn bấp chân đồ ùng, cả người đột nhiên bị nhấc bổng lên không, tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị người đó ôm vào phòng vệ sinh nam, anh ta đặt chân tôi vào bồn rửa.

Cửa phòng vệ sinh bị mở ra, một người đàn ông đi vào, nhìn thấy tôi anh ta ngăn người một lát, sau đó liền quay người đi ra.

Xong rồi, mất hết cả mặt mũi rồi, ngày đầu tiên đi làm đã vào phòng vệ sinh nam.

Tiếng Lạc Thanh vang lên bên tai tôi:"Còn đau không?"

Tôi lắc đầu:"Không đau nữa, xin hỏi chúng ta có thể ra khỏi đây được không?"

"Tô Thiên Thiên, ngay cả một cốc cà phê cô bung cũng không nổi hả?"

Quay đầu lại ai oán nhìn anh ta:"Nếu anh không nói linh tinh thì liệu tôi có làm đổ cà phê xuống đất không? Còn không trách anh."

Lần tiếp theo về văn phòng, người đàn ông có cái lưng đối diện với cửa đang ngồi trên vị trí của Lạc Thanh, ánh mắt quyến rũ nhìn tôi và Lạc Thanh.

Woa, cũng là một mỹ nam nha.

Nhìn thấy tôi, trong mắt anh ta hiện lên chút vui mừng:"Cô chính là thư kí của Lạc Thanh?"

“Tôi gật đầu.”Đúng vậy, tôi chính là thư kí của Lạc Thanh.”

Anh tagân, nâng cằm tôi lên, tôi gật phất tay anh ta ra, nắp sau lưng Lạc Thanh, bề ngoài của anh ta và Lạc Thanh rất giống nhau, chắc cũng là một tên hư hỏng thôi.

“Tên em là Tô Thiển Thiển, là người Thẩm Phong, đúng không?”

Tôi ngó đầu ra khỏi lưng Lạc Thanh:“Không sai, tôi là Tô Thiển Thiển, người Thẩm Phong.”

Tên nữ nam kia đưa mặt lại gần, xoa xoa đầu tôi:“Tô Thiển Thiển, em thực sự không nhớ tôi à?”

Tôi đẩy tay anh ta ra, cái tên nữ nam này đúng là đáng ghét, dám động chân động tay với tôi:“Bỏ tay anh ra, tôi căn bản không biết anh, chẳng có chỗ nào không nhớ cả.”

Anh ta nói:“Cho dù em có cắt tóc ngắn, nhưng tôi vẫn nhớ em. Em nghĩ đi, tên tôi là Lạc Mạc, mấy năm trước chúng ta từng chung phòng với nhau mà.”

Tôi đờ luôn tại chỗ, cái tên nữ nam này nhân phẩm quá không được, chắc chắn tôi không quen đùa chết tiệt nào tên là Lạc Mạc cả.

Lạc Thanh nói:“Tô Thiển Thiển, cô thực sự đã ở cùng phòng với anh tôi ư?”

Tôi lại lắc đầu:“Mặt còn chưa gặp nói gì đến chuyện ở chung phòng? Hơn nữa tôi không có hứng thú với anh.”

Lạc Thanh nói:“Anh, nếu thư kí của em đã nói chưa từng gặp anh, vậy anh cũng đừng nói nữa, về tầng 43 của anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Cú điện thoại của Hạ Mộc Lạc

Cái tên nữ nam kia vẫn không từ bỏ hy vọng:“Em nhớ kĩ lại đi, bốn năm trước ở khách sạn Kim Phong, phòng 1818.”

Tôi mờ to mắt, Lạc Mạc, Lạc Mạc, nữ nam Lạc Mạc, sắc lang Lạc Mạc, tôi lo lắng nắm chặt lấy vạt áo của Lạc Thanh, trừng mắt nhìn Lạc Mạc:“Lần đó là hiểu lầm.”

Lạc Mạc cười gian:“Có phải là hiểu lầm hay không tôi mặc kệ, một câu thôi, em đã trèo lên giường của tôi phải không?”

Tôi không phục, thấp giọng giải thích:“Tôi không trèo lên giường của anh, rõ ràng là anh ném tôi lên còn gì.”

“Vậy em nhìn thấy hết người tôi rồi, chẳng phải nên chịu trách nhiệm sao?”

“Nghe nói anh không hề tuyệt bất kì người phụ nữ nào, chẳng lẽ anh muốn bọn họ chịu trách nhiệm hết à? Hơn nữa tôi không hề muốn nhìn, l tại anh không buộc chặt khăn tắm, tôi có muốn nhìn đâu.”

Gân xanh trên trán Lạc Mạc nổi bật:“Ý của em là không muốn chịu trách nhiệm với tôi chứ gì? Em không chịu trách nhiệm với tôi cũng được thôi, bây giờ còn dám ở cùng em trai tôi, em rốt cuộc coi tôi là cái gì?”

Lạc Thanh bảo vệ tôi sau lưng, nói:“Anh, thì ra anh cũng là loại nắm được rồi thì không muốn buông. Anh đã nhiều tuổi như vậy rồi không phải còn muốn giống trẻ con thích quẩn quít người khác đấy chứ? Hơn nữa 4 năm đã qua, bây giờ anh tìm người khác chịu trách nhiệm đi, người ta sẽ không để ý đâu. Còn nữa, nếu Thiển Thiển tìm anh chịu trách nhiệm, cho dù thế nào cô ấy cũng don phương chịu thiệt, vì thế anh không nên bắt cô ấy chịu trách nhiệm.”

Lạc Thanh à, sau này tôi nhất định sẽ trung thành với anh, không hồ là lão đại của tôi, luôn đứng về phía tôi.

Lạc Mạc hiển nhiên không chấp nhận câu này:“Vấn đề là cô ấy đã nhìn thấy hết của anh, hôm sau đã về Thẩm Phong. 4 năm trước anh đã nói rồi, nếu cô ấy không muốn ở Thẩm Phong nữa thì cứ đến Mộ Phong, đến chịu trách nhiệm với anh. Bây giờ cô ấy đã đến Mộ Phong rồi, em nói có phải cô ấy nên chịu trách nhiệm với anh không?”

Nói thì phải có đạo lý chứ, nhưng bây giờ xem ra tôi thực sự đã trở thành một người vô trách nhiệm theo lời anh ta rồi. Nhìn thế nào anh ta cũng không giống một kẻ hại người, không giống một người bị vứt bỏ.

Tôi kéo áo Lạc Thanh, Lạc Thanh quay đầu lại, tôi chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn anh ta, lắc đầu:“Là anh ta tự thoát ý đứng trước mặt tôi, từ giây phút đầu tiên tôi đã nhắm chặt mắt lại rồi, thực sự không liên quan gì đến tôi. Hơn nữa, anh trai anh vừa nhìn thì biết ngay là một tên hư hỏng, tôi nào dám làm gì anh ta chứ. Là anh đưa tôi tới chỗ này, anh không thể ném tôi cho người khác được, anh phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Đòn này quả nhiên có tác dụng, Lạc Thanh hiểu ý của tôi, cười tươi như anh hàng xóm nhà bên:“Tiểu nha đầu, nếu em đã ở bên cạnh cây đại thụ tôi, có việc tôi đương nhiên sẽ giúp em trước.”

Lạc Mạc đành mặt nói:“Lạc Thanh, chúng ta cùng cha mẹ sinh ra, có chuyện em phải đứng về phía anh chứ, bây giờ anh phải đưa cô ấy lên tầng 43.”

Lạc Thanh nghiêm mặt nói:“Anh, nhiều năm rồi em chưa từng tranh giành với anh thứ gì, sao anh nhất định phải tranh một tiểu nha đầu với em? Anh cứ như vậy em sẽ mang cô ấy đến nơi khác sống, hơn nữa em cũng chẳng thích ở đây là giám đốc tài chính gì gì đó, hôm nào cũng bị người ta nhìn như nhìn khi.”

Lão đại, anh quá quá tuyệt, càng nhìn càng thấy giống một người tốt, lúc này là tôi không hiểu chuyện, là tôi hiểu lầm anh:“Lão đại, tôi chỉ theo anh thôi, chúng ta đi đi.”

Lạc Mạc mất kiên nhẫn lắc đầu, nói:“Lạc Thanh, anh không có ý này.”

Lạc thanh nghiêm túc nhìn tôi:“Tiểu nha đầu, cô có đồng ý chịu trách nhiệm với anh tôi không?”

Tôi lắc đầu:“Tôi không đồng ý.”

Lạc Thanh tiếp tục nói:“Tiểu nha đầu, lão đại bây giờ đưa cô về nhà, sau này đi theo lão đại.”

Tôi dùng hết sức gật đầu.

Lạc Thanh nắm tay tôi đi về hướng cửa:”Anh, em đưa cô ấy đi rồi, anh tìm một giám đốc tài chính khác đi nhé, em không muốn làm nữa.”

Lạc Mạc nói:”Lạc Thanh, quay lại.”

Lạc Thanh không thèm để ý tôi, mang tôi nhanh rời khỏi đây.

Sau khi ra khỏi công ty, Lạc Thanh nói:”Hôm nay muốn ăn gì? Tâm trạng tôi bây giờ rất tốt, cô muốn ăn gì tôi đều làm cho cô ăn.”

Tôi chợt nhớ tới hai con cá đen của anh ta, không biết mấy con cá đó có ăn được không nhỉ?”Lão đại, tôi muốn ăn cá, cá hấp và cá om, nếu có canh cá thì càng tốt.”

Lạc Thanh nhanh chóng đồng ý:”Được, hôm nay tôi sẽ bộc lộ tài năng cho cô xem.”

Nhưng tôi muốn ăn cá trong bể cá của anh ta cơ, trông ngon thế là cùng.”Lão đại, bể cá trong nhà nuôi mấy con nhìn cũng ngon lắm, có thể bắt nó làm món cá om không?”

Mặt Lạc Thanh đầy cảnh giác nhìn tôi:”Tô Thiển Thiển, cô tốt nhất đừng có ý đồ gì với mấy con cá kia của tôi, sau này không cho phép ăn cá, tôi làm cái gì cô phải ăn cái đấy, hừ bỏ quyền nêu ý kiến của cô.”

Lòng tôi hồi hận không chịu được, thực sự không nên đưa ra chủ ý này, phải trực tiếp bắt chúng nó làm thịt mới đúng.

Nhếch miệng mỉa mai:”Lão đại, nhưng mà tôi thích ăn cá.”

Lạc Thanh kéo tôi đến gara, anh ta đi tới bên cạnh một chiếc xe màu đen mới công:”Lên xe đi, hôm nay không phải đi làm nữa.”

Về nhà, anh ta cũng không mở miệng nói với tôi một câu nào, thấy anh ta không để ý, tôi nấp vào trong phòng khóa cửa lại, cởi giày thay áo ngủ nằm lên giường. Đang lúc ngủ ngon thì một trận gõ cửa dồn dập ko đến phá hết cảnh đẹp.

Tôi kéo chăn trùm lên trên đỉnh đầu, tránh tạp âm làm phiền.

Bên ngoài vẫn rất ồn ào, tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục không ngừng:”Tô Thiển Thiển, dậy mau.”

Chuông điện thoại bỗng vang lên, đúng là làm hỏng mộng đẹp của người ta mà, bực mình nhấn nút nghe điện:”Alô, à? Mới sáng sớm làm cái trò gì âm ỉ thế hả?”

Bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của Lạc Thanh:”Được, vậy cô cứ ngủ tiếp đi, tôi sẽ ăn hết cá.”

Đồ xấu xa, dám dùng cá dụ dỗ tôi, dù rằng vẫn muốn ngủ tiếp, tôi miễn cưỡng lao ra khỏi giường, cầm điện thoại xem một chút, đã hơn hai giờ chiều rồi cơ à, cũng đến lúc phải ăn cơm rồi.

Tôi mở cửa ra, mùi cá thơm xộc thẳng vào mũi, xem ra vì để bảo vệ mấy con cá kia, anh ta thực sự cho tôi ăn cá.

Năm phút sau, tôi ngồi vào bàn không thèm để ý tới hình tượng ăn cá, Lạc Thanh ngồi đối diện nhìn tôi như quái vật.

Chuông cửa réo lên liên hồi, tôi ngẩng đầu nhìn Lạc Thanh, anh ta lại cúi đầu xuống tiếp tục ăn cá, “Này, thái độ gì đây hả? Tuyệt đối không phải là đến tìm tôi.”

Lạc Thanh ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cô thật ngu nhìn tôi, lại cúi đầu xuống tiếp tục ăn cá:”Đừng tưởng tôi không biết ở Mộ Phong này cô chỉ quen tôi và anh trai tôi, tôi đương nhiên cũng biết người bên ngoài đến tìm tôi, tôi vất vả làm cơm như vậy, lẽ nào còn bắt tôi phải tự mình đi mở cửa à?”

Nhìn mấy món cá hấp, cá om, và canh cá trên bàn, tôi miễn cưỡng bỏ đũa xuống, không phải chỉ đi mở cửa thôi à, đi thì đi.

Cửa vừa mở ra, đứng cạnh cửa là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, tôi quay đầu lại quai nhìn Lạc Thanh, sức quyến rũ của anh ta đã đạt tới trình độ này rồi cơ à, già trẻ đều ăn sạch không tha.

Lạc Thanh hỏi:”Tiểu nha đầu, ai ở ngoài cửa thế?”

Tôi lắc đầu:”Tôi không quen.”

Nhìn về phía cửa thêm một lần nữa, phát hiện ra mặt người phụ nữ kia đầy ý cười đánh giá tôi.

Nhẹ nhàng cười với bà:”Bác à, bác tìm Lạc Thanh có chuyện gì sao?”

Bà mỉm cười nói:”Bác có thể vào trong không?”

Nhìn nụ cười của bà ấy, tôi chợt nhớ đến mẹ, bà ấy chắc lớn hơn mẹ tôi một chút, nhưng người phụ nữ trước mắt này bảo dưỡng rất tốt, tôi vội vàng để bà vào.

Sau khi vào nhà, ánh mắt bà đảo qua khắp mọi nơi, tôi vẫn đi theo sau, Lạc Thanh không quay đầu lại, không biết anh ta đang nghĩ gì.

Bà đi tham quan khắp các phòng trong nhà rồi sau đó trở về phòng khách, chủ động ngồi bên cạnh Lạc Thanh, bà ấy hỏi tôi:”Cháu chính là cô bạn gái sống chung với Lạc Thanh à? Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

Sức tưởng tượng của bà bác này cũng phong phú quá đi, không đi làm biên kịch quả lãng phí tài năng, đúng lúc tôi chuẩn bị phủ nhận, Lạc Thanh không kiên nhẫn nói:”Mẹ, rốt cuộc mẹ có thấy phiền không? Con ở cùng cô ấy thì sao nào? Mấy người nhất định phải từng người từng người tới thăm vấn à? Hôm nay anh nói đã đủ nhiều rồi, mẹ còn muốn tới đây xem náo nhiệt gì nữa? Sau này có việc gì con sẽ không để mọi người biết.”

Tôi mở to mắt nhìn cặp mẹ con trước mặt, người phụ nữ này là mẹ của Lạc Thanh, nhưng sao anh ta có thể nói chuyện với mẹ mình như vậy được. Tôi không thể không mở miệng giải thích:”Bác à, cháu nghĩ mọi người hiểu lầm rồi, cháu với Lạc Thanh không giống như mọi người nghĩ đâu...”

Tôi còn chưa nói hết câu đã bị Lạc Thanh chen ngang:”Thiển Thiển, em yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm với em, cùng lắm thì chúng ta rời khỏi Mộ Phong.”

Tôi ghen hờn, anh ta làm cái quái gì vậy? Cái này không phải càng nói càng rối sao?

Mẹ Lạc Thanh nói:”Lạc Thanh, mẹ chỉ không muốn con học cái xấu của anh con thôi, phụ nữ đến nó chưa xem xét gì đã đồng ý rồi, nếu con cũng giống nó, mẹ và cha con phải đợi đến bao giờ mới có cháu bé đây?”

Lạc Thanh cũng đáng thương quá đi, giống hệt tôi, mẹ già lúc nào cũng theo sau thúc giục tôi kết hôn, nói muốn có cháu bé.

Tôi đồng cảm nhìn Lạc Thanh một cái, Lạc Thanh bỗng đứng dậy, tôi và mẹ anh ta dờ dẩn nhìn anh ta, anh ta đi về phía tôi, tôi không biết làm sao nhìn mẹ anh ta, Lạc Thanh đến bên cạnh tôi, ôm tôi:”Mẹ, mẹ vội cái gì, giờ này nằm sau mẹ đã có cháu bé rồi, vì vậy mấy người đừng tới làm phiền bọn con nữa, nếu không có cháu cũng sẽ bị mẹ dọa cho chạy mất. Mẹ xem đi, bạn gái con bị mẹ dọa sợ đến mức không dám nói lời nào, đừng nói là ôm, không chừng khi có con rồi cô ấy sợ phải chịu sự ô nhiễm của mấy người lại ôm con chạy xa bay.”

Tôi muốn đẩy anh ta ra, anh ta nói thầm bên tai tôi:”Tiểu nha đầu, hy sinh vì lão đại một lúc đi, mẹ tôi cực kì khó chơi, nếu cô không phối hợp, mẹ tôi hôm nay sẽ không về đâu.”

Tôi đứng im để anh ta ôm

Mẹ Lạc Thanh nghiêm túc nói:”Các con chuyển về nhà đi, ở đây không có ai chăm sóc, mẹ và cha không yên tâm, hơn nữa hai đứa còn trẻ, nếu một ngày nào đó mang thai mà không chú ý, đứa bé liệu có thể bình an sinh ra được không? Vẫn nên về với mẹ đi.”

Ánh mắt mẹ Lạc Thanh dừng trên người tôi, tôi cúi đầu nhìn bộ áo ngủ mình đang mặc, mặt nóng bừng, quay đầu nhìn Lạc Thanh, anh ta mặc cũng rất lộn xộn:”Bác, cháu và Lạc Thanh sẽ chú ý, chúng cháu đã bàn bạc rồi, có con sẽ chuyển về.”

Trong mắt mẹ Lạc Thanh hiện lên ý cười hài lòng, gật đầu:”Nếu hai đứa đã bàn bạc đầu vào đây thì mẹ cũng không thúc giục các con nữa, giờ này năm sau mẹ muốn được nhìn thấy cháu, mấy đứa đừng coi chúng ta là người già mà nói cho có lệ đấy.”

Tôi không dám ho he gì, sợ bà sẽ sinh nghi.

Lạc Thanh nói:”Mẹ, mẹ cứ yên tâm, giờ này năm sau nhất định sẽ có cháu cho mẹ bế, mẹ nói với cha một chút, bảo ông ấy đừng tới làm phiền con, còn nữa, mọi người sau này cũng đừng đến đây nữa, chúng con về nhà thăm mọi người.”

Mẹ Lạc Thanh gật đầu, mỉm cười hài lòng. Trước khi đi, mẹ Lạc Thanh nói:”Lạc Thanh này, di nhỏ của con nghe nói con về nước đã chạy ngay đến thăm con, 6 giờ chiều nay xuống máy bay, con cũng đi đón nhé.” Nói xong không đợi Lạc Thanh trả lời đã đi mất.

Trở lại phòng khách, thấy cả bảy trên bàn cũng không muốn ăn nữa, mẹ Lạc Thanh tới chúng tôi như gặp địch lớn, nếu cha anh ta cũng tới vậy xong rồi:”Này, anh đuổi mẹ anh đi như vậy mà không có tí cảm giác tội lỗi nào à?”

Lạc Thanh nhướn mày:”Cô cũng có phần đấy.”

Sao lại có người thế này chứ, rõ ràng là anh ta bắt tôi phối hợp, bây giờ lại đổ trách nhiệm lên đầu tôi:”Không biết là ai nói giờ này năm sau nhất định sẽ có cháu cho mẹ anh bế ấy nhỉ, đến giờ này năm sau anh đến cổ nhi viện mà nhận nuôi một đứa đi, để người già chờ đợi không phải là một việc làm tốt.”

Lạc Thanh dựa vào sofa, nhắm mắt lại, nói:”Đều tại anh tôi, nếu anh ấy sớm kết hôn sinh con, cha mẹ tôi cũng không thúc ép tôi, đều tại anh ấy.”

Lạc Thanh đúng là một tên hư hỏng, làm một người trong sạch như tôi dính tội, tự nhiên giúp Lạc Thanh lừa mẹ anh ta. Nhưng nếu tìm được bạn trai, tôi cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, cũng không muốn có con sớm như vậy, không muốn bị rơi vào vũng lầy sớm thế:”Thật ra cách nghĩ của mẹ tôi và mẹ anh rất giống nhau, bà ấy cứ suốt ngày đòi bế cháu, tiếc là tôi không muốn kết hôn sớm, sinh con sớm. Bà ấy nói thế nào cũng không có tác dụng, có một số việc không thể cưỡng ép được.”

Lạc Thanh đột nhiên mở to mắt:”Nói vậy chúng ta là đồng bệnh tương lân rồi, vậy có có nghĩ từng đến họp đồng hôn nhân chưa? Hai người đồng ý kết hôn, để làm vừa lòng cha mẹ.”

Tôi không muốn làm cách này, tuy mẹ bắt tôi phải sớm mang bạn trai về nhà, nhưng tôi không muốn kết hôn sớm như vậy, dù chỉ là hôn nhân hợp đồng.

Hôm nào đó mang nữ nam về cho bà xem mắt cũng được, không nên tìm người có tiền, con em quan lớn, không nên tìm playboy. Chỉ cần đối xử tốt với tôi, tiền lương dâng hết cho tôi, tôi bảo đi đồng không dám đi tây, không cho phép có xanh vượt tường, đơn giản thế thôi.

”Hôn nhân hợp đồng tôi không cần, tôi có một anh trai, nếu anh ấy vẫn chưa kết hôn sinh con thì tôi vẫn sống độc thân.”

Từ Kiểm cứ coi như là anh của tôi đi, cậu ấy nói tôi chưa kết hôn thì cậu ấy cũng không kết hôn, tôi cũng có thể nói như thế, cậu ấy thân là anh mà còn chưa kết hôn thì nói gì đến cô em gái tôi đây.

Hơn năm giờ chiều Lạc Thanh ra ngoài, trước khi đi anh ta nói:”Nhớ chăm sóc mấy con cá của tôi, để cá của tôi chết đói thì bỏ đói cô ba ngày.”

Vừa đóng cửa lại, tôi liền thò tay vào trong bể cá, mấy con cá này không phải tất cả đều đáng yêu, cái đầu to dùng vừa nhìn đã cảm thấy cực kì ngu ngốc, đôi mắt to tròn lồi hết cả ra, mắt một lúc mới bắt được, con cá kia nhảy khỏi lòng bàn tay tôi, hậu quả là rơi bộp xuống đất, nó nhảy tung tung trên mặt đất mấy cái rồi lại rơi vào ma tráo của tôi, tôi ném nó vào trong bể, cảm hộp thức ăn Lạc Thanh để sau bể lên.

Mấy con cá này cũng rất biết điều, tôi cho bao nhiêu chúng ăn hết bấy nhiêu.

Qua vài phút, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi dốc thẳng lọ thức ăn vào trong bể cá.

Vào trong phòng, trên màn hình lên một dãy số lạ, nhấn vào nút nghe điện:”Alô, ai thế?”

Bên kia không có tiếng động, im lặng đến mấy phút. Đúng là kì lạ, gọi điện thoại mà không nói gì:”Không nói thì quên đi, tôi cúp máy đây.”

Tôi vừa dứt lời, người bên kia liền mở miệng:”Thiên Thiên, em vẫn khỏe chứ?”

Giọng nói vừa quen vừa lạ này khiến lòng tôi chấn động, sao hắn lại biết số điện thoại của tôi:”Anh gọi nhầm rồi.”

Đúng lúc tôi chuẩn bị ngắt điện thoại, hắn tiếp tục nói:”Thiên Thiên, anh đi tìm em, đợi anh.”

Tôi hoang mang tắt điện thoại, tim đập càng lúc càng nhanh không thể hồi phục lại.

Hạ Mộc Lạc biết số điện thoại của tôi, còn đến tìm tôi. Anh ta đến là để xúc phạm tôi sao? Là để nói cho tôi biết tôi không thể phá vỡ được hạnh phúc của Tô Ngưng. Hắn muốn Tô Ngưng hạnh phúc, bây giờ Hoa Thần đã kết hôn với Tô Ngưng mà hắn vẫn cảm thấy chưa đủ ư? Còn lục tung mọi ngõ ngách tìm tôi làm gì?

Lập tức đưa số điện thoại kia vào danh sách đen, vứt điện thoại lên giường.

Đề điều tiết lại tinh thần, tôi quyết định đi chơi, tiêu hết tiền mới thôi. Dù sao tôi cũng đang ở cạnh cây đại thụ Lạc Thanh, không chết đói được.

Tôi thay quần áo, cầm lấy túi xách ra ngoài, trước khi đi tôi thấy trong bể cá thức ăn còn lại có mỗi một tí, tôi lại mở hộp thức ăn ra đổ vào, lại không biết mấy con cá này cho bao nhiêu ăn bấy nhiêu.

Tôi đến một cửa hàng hiệu, chút tiền của tôi chỉ đủ để mua một bộ quần áo, tôi thử cũng không thêm thử, trực tiếp mua luôn.

Trong người chỉ còn 63 tệ, giữ lại 10 tệ tiền xe, còn 53 tệ cũng tiêu sạch.

Vô tình nhìn thấy một cửa hàng bên đường, thích shopping là bản tính của phụ nữ, tôi cảm thấy con QQ kia trong cửa kính kia dường như đang chớp mắt nhìn tôi, tôi không chút do dự vào cửa hàng ôm con QQ về, lúc ấy, trên người tôi chỉ còn đúng 13 tệ.

Không thể không thừa nhận tiêu sạch tiền, cả người cảm thấy rất dễ chịu.

Đi qua ngân hàng, tôi đứng trước đó một lúc lâu, cuối cùng cũng đi vào, cả thẻ vào máy, kiểm tra số dư trong thẻ của tôi, nhìn những con số hiện lên trước mặt, tôi đếm đi đếm lại mấy lần, cũng không dám tin, sao tiền trong thẻ của tôi lại có tận 7 chữ số, sao lại có thế?

Tôi lập tức chạy đi đổi chiếu, không ngờ hôm trước có một người chuyển 1 triệu vào tài khoản của tôi, bây giờ số tiền dư là một triệu hai trăm nghìn tệ, hai trăm nghìn tệ kia tôi biết là của Hạ Mộc Lão, là tiền tôi kiếm được khi diễn kịch Với Hạ Mộc Lão bốn năm trước, một triệu chuyển khoản hôm qua chắc cũng là của hắn ta, bởi vì số tài khoản chỉ có hắn biết.

Tôi nắm chặt tay, trấn định lại tâm trí.

Hạ Mộc Lão, anh đang cái quái gì vậy? Tôi đã rời đi mà vẫn chưa đủ à? Hoa Thần và Tô Ngưng đã kết hôn rồi mà anh vẫn không chịu buông tha cho tôi sao? Tôi thừa nhận hồi trước sự tồn tại của tôi đối với Tô Ngưng là một sự uy hiếp, nhưng bây giờ tôi đã là người ngoài rồi, tất cả mọi thứ của bọn họ không còn liên quan đến tôi nữa, tôi đã chọn bỏ đi, lẽ nào làm thế này tôi vẫn phải chịu sự áp bức của anh ư? Anh nói đến Mộ Phong tìm tôi, nhưng tôi không muốn gặp lại anh, tôi chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, tại sao không chịu buông tha cho tôi?

Về đến nhà, việc đầu tiên làm là gọi điện cho Hạ Mộc Lão, tôi nhất định phải nói rõ với hắn ta, chuyện quá khứ không nên xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, Tô Thiên Thiên trong quá khứ và tôi hiện tại đã không còn quan hệ gì đến nhau, Tô Thiên thiên hiện tại không muốn dây dưa bất cứ thứ gì với hắn ta, không muốn có bất cứ liên hệ gì với hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Không thể hòa hợp

Điện thoại vừa thông, không đợi Hạ Mộc Lão kịp mở miệng, tôi đã giành nói trước:”Hạ Mộc Lão, đừng tìm tôi, tôi không muốn gặp anh, mục đích của anh đã đạt được rồi, không cần thiết lại phải tìm tôi, tôi bây giờ đối với hạnh phúc của Tô Ngưng không thể tạo được bất cứ uy hiếp nào, anh dán chặt mắt vào Hoa Thần là đủ rồi, cho dù anh không tới tìm tôi, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt bọn họ. Nếu là vì đêm hôm đó anh mới đưa cho tôi một triệu, vậy tôi không cần một triệu của anh, nói cho tôi biết số tài khoản của anh, tôi chuyển trả lại. Xin anh sau này đừng tới quấy rầy tôi, đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, tôi thực sự rất ghét anh, ghét vô cùng.”

Tôi thực sự không muốn gặp lại anh ta nữa, bởi vì anh ta có mục đích nên mới tiếp cận tôi, tôi không thể chấp nhận được loại người như vậy, tôi và anh ta đến bạn cũng không phải, nhiều nhất chỉ có thể tính là gặp mặt mấy lần.

Hạ Mộc Lão dè dặt giọng nói:”Thiên Thiên, anh không có ý như thế. Anh thừa nhận hồi trước anh tiếp cận em là vì có mục đích khác, là vì hạnh phúc của Tô Ngưng, nhưng từ trước tới giờ anh chưa từng muốn làm tổn thương em, cũng chưa từng nghĩ sẽ làm em bị tổn thương. Thực ra anh vẫn luôn muốn chung sống hòa thuận với em, có lẽ anh đã không làm đúng cách, làm mối quan hệ của chúng ta này sinh nhiều hiểu lầm. Mấy năm trước anh đã thay đổi suy nghĩ của mình, tiếp cận em không có bất cứ mục đích nào khác, chỉ là không ngờ được em lại ở bên Hoa Thần lâu như vậy.”

Không ngờ được tôi lại ở bên Hoa Thần lâu như vậy, thực ra ngay đến cả tôi cũng không ngờ mình có thể ở bên cạnh anh bốn năm. Tôi cười nhạt thành tiếng:”Là vì tôi ở với Hoa Thần lâu như vậy, nên anh mới cảm thấy tôi có lỗi với Tô Ngưng, nên anh mới đưa tôi tới tham dự hôn lễ của Hoa Thần, nên anh mới hôn tôi tại hôn lễ, nên anh động vào tôi sau khi tôi uống say, nên sau khi tôi rời đi anh mới cho tôi một triệu làm quà bồi thường, nên sau khi hôn lễ của Hoa Thần và Tô Ngưng kết thúc anh lại đến đây đưa tôi, nên anh vẫn luôn đùa bỡn tôi trong lòng bàn tay anh. Tất cả những cái “nên” đó đều chỉ vì hạnh phúc của Tô Ngưng, chỉ vì muốn làm tôi tổn thương, đúng không, Hạ Mộc Lão tiên sinh?”

“Thiên Thiên, anh thừa nhận đưa em đến tham dự hôn lễ của Hoa Thần là vì hạnh phúc của Tô Ngưng, anh muốn em rời xa Hoa Thần, nhưng anh không ngờ em sẽ rời khỏi Thẩm Phong.”

Hạ, vẫn còn xem tôi là con cóc à? Hắn vẫn xem tôi là con cóc Tô Thiên Thiên muốn làm gì thì làm sao? Cho dù là con cóc thì cũng sẽ có một ngày tỉnh táo, cũng có lúc phản kháng. “Tôi rời khỏi Thẩm Phong không phải càng tốt sao? Không thể uy hiếp đến hạnh phúc của Tô Ngưng nữa, điều mà anh muốn không phải là thế này à? Còn nữa, bây giờ anh không nên tìm tôi, anh nên giám sát Hoa Thần chặt chẽ, nếu anh ấy lại muốn vượt tường nữa thì Tô Ngưng sẽ lại phải chịu tổn thương, nếu anh đã yêu Tô Ngưng như vậy, vì hạnh phúc của cô ấy anh đi tìm người khác đi, Tô Thiên Thiên tôi chỉ là một người không liên quan, tìm tôi chỉ để làm phí thời gian của anh, những gì nên nói tôi đã nói quá rõ rồi, cho dù anh biết số điện thoại của tôi ở đâu, cũng xin anh đừng liên lạc lại với tôi nữa, hạnh phúc của Tô Ngưng mới là thứ anh nên để ý đến nhất.”

Nếu hắn ta đã yêu Tô Ngưng như thế, vậy hãy tiếp tục bảo vệ hạnh phúc của Tô Ngưng đi, chỉ cần hắn ta không liên lạc lại với tôi là được rồi.

“Thiên Thiên, xin lỗi, lúc trước tiếp cận em là vì hạnh phúc của Tô Ngưng, nhưng bây giờ không phải thế, Tô Ngưng đã kết hôn với Hoa Thần, cô ấy đã hạnh phúc rồi, nhưng hạnh phúc của em có phải nên cần ai đó bảo vệ không?”

Hạnh phúc của tôi? Bây giờ mới quan tâm đến hạnh phúc của tôi không cảm thấy đã quá muộn rồi sao? Vậy những lời xúc phạm vô tình, những lần dây vô khổ sở, là vì cái gì?

Trầm mặc lúc lâu, tôi mới mở miệng:”Hạ Mộc Lão, cho dù câu này của anh xuất phát từ ý gì, tóm lại chuyện của tôi không liên quan đến anh, sau khi trả lại tiền cho anh, chúng ta không ai có quan hệ với ai.”

Ngữ khí Hạ mộc Lão mang theo chút mất kiên nhẫn:”Thiên Thiên, anh đã nói đó chỉ là quá khứ, hiện tại anh tìm em không phải là vì Tô Ngưng, mà là vì em, anh muốn tìm thấy em, có nhớ bốn năm trước anh đã từng nói có thể để em dựa vào, bây giờ anh có thể để em dựa em không cần phải chịu vất vả, cũng không cần khổ sở như vậy nữa.”

Nghe thấy thế trong lòng tôi lại càng khó chịu, có thể để tôi dựa vào, đây là sự bố thí của hắn với tôi sao? Đáng tiếc là Tô Thiên Thiên này không cần sự bố thí của hắn, theo lời hắn nói thì tôi chỉ có thể làm nhân tình, chân trước vừa rời khỏi Hoa Thần, chân sau đã ở với hắn, hắn rút cuộc coi tôi là cái gì, nhân tình chuyện nghiệp ư? Tôi cười nhạt thành tiếng:”Hạ Mộc Lão, anh cho rằng tôi không làm nhân tình thì không thể sống nổi hả? Không thể tự nuôi bản thân mình sao? Anh muốn làm phúc thì đi mà làm phúc cho người khác, Tô Thiên Thiên tôi không cần, cũng không quý, thu lại cái lòng tốt giả tạo của anh đi, không cần phải làm bộ làm tịch trước mặt tôi.”

Hắn ta coi thường tôi, tôi cũng không cần phải coi trọng hắn, nói thế nào tôi cũng sẽ không làm nhân tình thêm lần nào nữa, càng không làm nhân tình của hắn.

Lúc này, trong giọng Hạ Mộc Lão mang theo chút mệt mỏi, cũng đứng, chúng tôi căn bản không thể hiểu nhau, nói chuyện cùng tôi hắn đương nhiên sẽ mệt, đương nhiên sẽ kiệt sức:”Thiên Thiên, trong mắt em từ “dựa vào” của anh chỉ là bao dưỡng thôi sao? Có lẽ anh đã sai rồi, năm đó lại nói như thế, nhưng bây giờ thực sự anh không còn nghĩ như vậy nữa, tin anh được không? Hãy để anh chăm sóc tốt cho em, em cũng cần một nơi ở, bất kể thứ hạnh phúc em muốn là gì, anh sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn em.”

Hạ Mộc Lão, sau tất cả những gì đã qua, anh muốn tôi tin tưởng anh thế nào đây? Dựa vào cái gì tin tưởng anh? Hạnh phúc tôi muốn anh không mang lại nổi, anh và Hoa Thần là cùng một loại người, cuối cùng cũng không hợp với tôi, hơn nữa tôi cũng không muốn liên quan đến anh:”Tôi thực sự muốn một mái nhà, nhưng mái nhà của tôi vĩnh viễn không thể là anh, hạnh phúc tôi muốn anh cũng không thể cho nổi, tôi muốn tìm một người sẽ không lừa dối tôi, sẽ không hung dữ với tôi, một người thực lòng tốt với tôi. Nhưng anh không thể làm được, ngay từ lúc bắt đầu anh đã hung dữ với tôi, sau đó lại lừa tôi, đến đối xử với tôi với tôi cũng mang theo mục đích, vì vậy xin anh đừng nói lại những lời này nữa, cũng không cần nhiều lời như vậy, tôi chỉ muốn trả tiền lại cho anh.”

Hạ Mộc Lão không chấp nhận tiếp tục nói:”Thiên Thiên, anh chỉ muốn nói chuyện với em, cho anh mười phút được không?”

“Tôi không muốn phải tiếp tục nghe anh nói, tôi không có thời gian để anh lãng phí đâu, tôi chỉ muốn trả tiền lại cho anh.”

“Thiên Thiên, chỉ mười phút là được rồi, cho anh mười phút.”

Tôi tắt điện thoại, ném nó vào một góc xa, nắp sau của điện thoại bị bật tung ra.

Tôi không dám tiếp tục nói với hắn, nếu cứ tiếp tục tôi sợ mình sẽ lên cơn điên mất, tôi đến Mộ Phong là vì muốn tránh xa quá khứ, muốn quên sạch, muốn thoát khỏi nó, nói chuyện với hắn sẽ chỉ khiến tôi nhớ lại quá khứ, đây không phải là kết quả tôi mong muốn.

Một triệu kìa tôi sẽ trả lại hắn, không phải công sức của tôi kiếm được, tôi một đồng cũng không động vào, những thứ có thể nhận tôi sẽ nhận, nếu hắn không muốn nói số tài khoản thì tôi sẽ chuyển tiền cho Nhiệm Nhiệm, ngày mai tôi sẽ hỏi số tài khoản của Nhiệm Nhiệm.

Nửa đêm, bị một tràng tiếng đập cửa làm bừng tỉnh, mở mắt ra, bốn phía tối đen một mảnh, tôi lại nhắm mắt vào.

“Tô Thiên Thiên, ra đây ngay cho tôi.”

Giọng Lạc Thanh vang lên phía ngoài cửa, nhưng tôi bây giờ thực sự không muốn cử động, hai phút sau nghe thấy tiếng chìa tra vào ổ khóa, anh ta lại có chìa khóa phòng tôi, tôi kéo chăn lên trùm qua đầu, ớn ào quá đi.

Chấn bị người ta kéo xuống, ánh đèn thật chói mắt, tôi vươn tay lên che mắt lại.

Tiếng Lạc Thanh vang lên bên tai:”Tô Thiên Thiên, dậy ngay, tôi phải tính sổ với cô.”

Ồn quá, tôi quay người đi không thèm để ý tới anh ta.

“Tô Thiên Thiên, cô đang ép tôi phải động thủ đấy hả?”

Còn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào đã bị anh ta lôi xệch xuống giường, cảm giác bị chen ở tay người khác không dễ chịu chút nào, sợ ngã nên không dám giãy dụa.

Bị anh ta ném lên sofa, tôi không cam lòng mở mắt, thấy Lạc thanh mặt tối sầm nhìn tôi, tôi bèn nhắm mắt lại không nhìn anh ta :”Anh có phiền không đấy? Một ngày mà phiền tôi tới tận ba lần, anh không muốn ngủ nhưng tôi muốn ngủ.”

Tiếng Lạc thanh lộ ra chút bức tức:”Tô Thiên Thiên, cá của tôi làm sao vậy?”

Mất kiên nhẫn nói:”Tôi không để chúng nó chịu đói, cho ăn hai hộp thức ăn.”

Giây tiếp theo liền nghe thấy tiếng phẫn nộ của Lạc Thanh bên cạnh:”Tô Thiên Thiên, cô có còn trái tim không đấy? Hôm nay chẳng phải tôi đã cho cô ăn cá rồi à? Thế sao cô còn xuống tay với cá của tôi?”

“Tôi chẳng làm gì chúng nó cả, anh bảo tôi cho cá ăn, tôi cho chúng nó ăn rồi còn gì, anh còn gì không vừa lòng nữa?”

“Cô mở to mắt đi ra mà xem cá của tôi bị làm sao, rồi cô sẽ hiểu có ý gì, cô tự đi xem đi.”

Tôi mở mắt ra, nhìn về phía bể cá, hai con ác kia nổi lênh bình trên mặt nước, tôi đột nhiên tỉnh táo lại.

Sao mấy con cá này yếu ớt thế hả trời, mới nhảy có mấy cái trên mặt đất mà đã lăn đùng ra chết rồi.”Tôi không có ý, là chúng nó thích nhảy, thế nên mới ngã xuống đất.”

Lạc thanh nắm lấy cổ tay tôi:”Ý của cô là cá của tôi bị rơi xuống đất, bị ngã chết đúng không?”

Tôi lập tức lắc đầu phủ nhận:”Không ngã chết, chỉ một con bị rơi xuống đất thôi, sau đó tôi đã thả lại nó vào trong bể rồi, chúng nó còn ăn hai hộp thức ăn nữa cơ.”

Lạc Thanh thờ phỉ phỉ nói:”Tô Thiên thiên, trưa mai cô ăn mười bát cơm cho tôi.”

Cá chết rồi còn muốn tôi ăn nhiều cơm như vậy để làm gì? “Tôi không ăn được nhiều như vậy.”

“Vậy cá của tôi có thể ăn rất nhiều, đúng không?”

“Tôi cũng không biết mà, đầu tiên tôi chỉ cho ăn một hộp thôi, chúng nó ăn hết rất nhanh, vì vậy tôi mới đổ thêm một hộp nữa.”

Lạc thanh buông tay tôi ra, ngồi trên mặt đất:”Tô Thiên Thiên, tôi thực sự thua cô rồi, sao đến một chút kiến thức bình thường mà cô cũng không biết thế hả? Tôi rất nghi ngờ có đúng cô đã 22 tuổi không đấy?”

Tôi thành thật gật đầu, nói:”Tôi thực sự đã 22 tuổi rồi mà, không tin anh có thể xem chứng minh thư nhân dân của tôi.”

Anh ta đột nhiên quay đầu lại, mặt anh ta cách tôi rất gần.

Nhất thời bốn mắt nhìn nhau, anh ta nói từng câu từng chữ:”Cô thực sự không biết hay là cố ý? Chẳng lẽ cô không biết cá vàng rất ngu à, cô cho nó ăn bao nhiêu thì nó sẽ ăn hết bấy nhiêu? Cá của tôi chết xanh rồi kia kìa, hiểu rồi chứ hả?”

Con cá kia quả thực quá ngu, nếu đã chết xanh thì lúc nãy để tôi ăn hết cho xong, tôi theo quán tính gật đầu:”Vâng, tôi biết rồi, sau này sẽ không cho chúng nó ăn nhiều như vậy nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Hạ Mộc Lạc xuất hiện

Lạc Thanh mặt vô cảm nói:”Sau này không được động vào cá của tôi, biết mình sai chưa?”

Tôi gật gù đầu:”Tôi biết mình sai rồi.”

“Vậy phạt cô một tuần không được ra khỏi nhà, có chấp nhận xử phạt không?”

Tôi lại gật đồng đồng ý:”Vâng, vậy tôi không cần theo anh đi làm nữa đúng không?”

Anh ta nghỉ ngơi liếc mắt nhìn tôi một cái:”Không được, khi tôi đi làm cô nhất định phải đi theo, tôi chuẩn bị nghỉ làm một tuần, vì vậy phạt cô một tuần.”

Tôi lại gật đầu đồng ý.

Anh ta tiếp tục nói:”Ừm, vậy cô có thể về ngủ rồi.”

Tôi đưa mặt lại gần:”Lạc Thanh, tại sao anh lại có chìa khóa phòng tôi?”

Anh ta cứng nhắc nói:”Chìa khóa có ba cái, đưa cho cô một cái, tôi còn ba cái.”

Tôi bức tức trừng mắt nhìn anh ta, vờn tay ra:”Đưa hết chìa khóa đây cho tôi, một người đàn ông đã trưởng thành như anh sao dám tự ý vào vào phòng phụ nữ hả?”

Về mặt Lạc Thanh chân thành nhìn tôi:”Cùng lắm chỉ là một tiểu nha đầu chứ mấy, phòng của tiểu nha đầu sao không thể vào?”

Tiểu nha đầu á? Không đưa chìa khóa còn lí do lí trấu, tôi vênh mặt nói:”Đưa tôi về phòng, anh lôi tôi ra thì phải kéo tôi về.”

Lạc Thanh thở dài:”Gặp phải tiểu nha đầu cô thật không may cho tôi.” Nói xong, ném tôi về phòng, đóng sầm cửa lại.

Ngủ mê man không biết trời đất là gì, vừa tỉnh dậy, tôi liền chạy ra ban công hít thở không khí trong lành, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Mười phút sau, trong bể đã có hai con cá, vẫn là màu đen, tôi chớp mắt nhìn con cá qua lớp kính thủy tinh.

“Tô Thiên Thiên, cô lại muốn làm gì cá của tôi, bộ cá của tôi đặc tội gì với cô hả?”

Tôi quay đầu lại, thấy Lạc Thanh từ cửa đi vào, ngượng ngùng cười cười:”Anh về rồi à, tôi có động vào cá của anh đâu, chỉ nhìn chúng nó thôi, không có ý gì khác mà.”

Tâm trạng Lạc Thanh hình như tốt lắm:”Tiểu nha đầu, lão đại đưa cô đi dạo.”

Xuống tầng dưới, Lạc Thanh bắt tôi đứng ngoài tiểu khu đợi anh ta, đợi được vài phút thì anh ta cười một con ngựa sắt tới trước mặt tôi.

Dường như đã mấy năm rồi không đạp xe đạp, khoảng lên cấp ba thì không đi nữa, hồi học cấp hai tôi và Từ Kiểm đều đạp xe đạp đến trường, tôi không biết đi, vì vậy luôn ở yên sau, vì lúc học xe đạp tôi từng bị ngã, vậy nên rất sợ.

Hai phút sau, Lạc Thanh đạp xe đạp lượn quanh tôi hai vòng, cuối cùng dừng lại trước mặt tôi:”Mau lên đi.”

Tựa như quay trở về thời học sinh, tôi ngoan ngoãn ngồi sau Lạc Thanh, Lạc Thanh nói:”Đưa tay cho tôi.”

Tôi đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của anh ta, anh ta kéo tay tôi vòng qua lưng anh ta:”Ôm chặt vào, ngã tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé.”

Tay tôi cứng đờ tại nơi đó:”Chúng ta đi đâu?”

“Đầu tiên cứ lượn một vòng đã, để cô quen môi trường xung quanh, sau đó đưa cô ra bờ biển hóng gió.”

Dường như tại anh ta đi quá nhanh, tay tôi không thể ôm chặt lấy lưng của anh ta, áp mặt vào tấm lưng dài rộng.

Tuy rằng không quen chỗ này, nhưng tôi nhận ra đầu tiên là đi một vòng quanh trường đại học Thánh Triều:”Lạc Thanh, nhị công tử như anh mà cũng biết đạp xe đạp sao? Mẹ anh lo lắng cho anh như vậy, cho dù anh có muốn sao trên trời bà ấy cũng sẽ lên đó hái xuống cho anh.”

Lạc Thanh nói:”Có một số việc cô không hiểu, tôi cũng không muốn sinh ra trong nhà giàu có, dù rằng có rất nhiều người ngưỡng mộ tôi, nhưng tôi không thích cuộc sống thế này tẹo nào, tôi thích một cuộc sống đơn giản, có thể không cần nghĩ nhiều, có thể không làm việc mình không muốn, người của công chúng giống như anh tôi thực ra rất mệt, anh ấy không cự tuyệt cô gái nào nên mới có cái danh playboy, thực ra anh ấy cũng có rất nhiều nỗi khổ, có nhiều áp lực, anh ấy đã tiếp nhận công ty được năm năm, không ít thiên kim tiểu thư con gái quan lớn có tình ý với anh ấy, nhưng anh ấy vì không muốn hôn nhân của mình có những yếu tố khác nên mới không cự tuyệt người phụ nữ nào, vậy nên cho tới bây giờ anh ấy vẫn như thế, vẫn là độc thân. Cũng bởi vậy nên tôi mới bị mẹ tôi dọa dẫm, lúc nào cũng ép tôi sớm kết hôn sinh con.”

Thì ra không phải cứ sinh ra trong nhà giàu có thì sẽ vui vẻ, nhà giàu cũng có nỗi khổ của nhà giàu:”Lạc Thanh, theo lời anh nói hôm qua, ý của anh hình như ngay cả tài sản trong nhà cũng không cần, anh có thể từ bỏ tất cả tài sản sao?”

Tiếng Lạc Thanh rất thờ ơ, nhưng cũng rất nhẹ nhàng, lúc nói những lời này chắc hẳn anh ta đang rất vui:”Nói thật tôi chẳng có chút hứng thú nào với tài sản trong nhà, huống hồ anh tôi đã bỏ rất nhiều công sức vì công ty, tôi cũng không muốn tranh bất cứ thứ gì với anh ấy, tình cảm của hai anh em tôi từ trước tới giờ vẫn rất tốt, tôi còn hiểu anh tôi hơn cả cha mẹ tôi, anh ấy vẫn luôn muốn được tự do, nhưng lại buông tha nó vì công ty, bây giờ anh ấy đã quen với cuộc sống dạng này rồi, cũng không muốn tôi không vui, nên anh ấy cũng không ép buộc gì tôi, bắt tôi vào công ty làm giám đốc tài chính là ý của cha tôi, cha muốn tôi tiếp nhận công ty, bởi cái danh playboy của anh tôi không dễ nghe gì, hơn nữa lại nổi tiếng ở Mộ Phong như vậy.”

“Vậy bây giờ anh rất vui sao?”

“Tuy không có việc gì đáng để tôi vui, nhưng ít nhất đây là cuộc sống mà tôi muốn, ít nhất không phải làm những việc mình không muốn làm.”

Làm như vậy, liệu có công bằng với Lạc Mạc không? “Vậy anh cứ muốn nhìn anh trai anh phải sống khổ sở như thế sao?”

Lạc Thanh im lặng, tôi cũng không nói nữa.

Thì ra Lạc Mạc không hề cự tuyệt những người phụ nữ tiếp cận mình là có nguyên nhân, hồi trước tôi chỉ thấy anh ta một tên sắc lang, Hạ Mộ Lạc nói Lạc Mạc nổi tiếng đào hoa, mẹ Lạc Thanh cũng nói Lạc Mạc không hề cự tuyệt bất kì người phụ nữ nào, nhưng Lạc Mạc sống cũng không vui về gì.

Hồi lâu sau, Lạc Thanh nói:”Tiểu nha đầu, lên dốc đấy, ôm chặt vào.”

Tôi quán chặt đôi tay:”Ừm, ôm chặt rồi.”

“Hồi trước cô đã đến Mộ Phong?”

“Ừ, đến đấy từ bốn năm trước.”

“Vậy cô và anh tôi rốt cuộc có quan hệ gì?”

Tôi cười nhẹ ra tiếng:”Giữa tôi và anh trai anh chỉ có hiểu lầm, phụ nữ yêu thương nhưng nhớ hần rất nhiều, lần đó chân tôi bị thương thì gặp được hần, hần coi tôi là phụ nữ thích hần, bèn đưa tôi tới khách sạn Kim Phong, lúc đầu tôi không hiểu ý, bởi vì khách sạn tôi ở là Kim Phong, tôi cứ nghĩ hần ta tốt bụng mang tôi về khách sạn, ai dè hần lại xem tôi giống loại phụ nữ kia. Sau khi tắm xong chỉ buộc một chiếc khăn tắm đi ra , tiếp đó khăn tắm bị rơi, tôi nhìn thấy hết toàn thân của hần ta, trước khi tôi đi anh trai anh còn nói nếu quay lại Mộ Phong thì phải chịu trách nhiệm với hần, là thể

đấy.”

“Anh tôi vẫn còn nhớ cô, chứng tỏ ấn tượng lần đầu tiên của hai người rất là sâu sắc. Cô có thích anh tôi không?”

Ấn tượng đúng là rất sâu, suýt tí nữa thì bị anh ta cưỡng bức không sâu mà được à. “Một người đàn ông khỏa thân ở trước mặt, anh nói xem ấn tượng có thể không khác sâu không?”

Lạc Thanh cười khê: “Hôm nào tôi cũng khỏa thân cho cô nhìn, để xem ấn tượng của cô đối với tôi sâu sắc được bao nhiêu?”

“He he, được nha được nha, nếu anh chịu khỏa thân cho tôi ngắm, tôi nhất định phải chụp lại, sau đó bán cho mấy bà sắc nữ trong công ty, chắc chắn sẽ kiếm được một món lớn.”

Lạc Thanh nhả ra một câu: “Cô nghĩ cũng hay lắm cơ. Nếu cô mà dám chụp, tôi cũng sẽ chụp lại cô mấy tấm, sau đó tuồn lên mạng, cho cô một đêm thành sao luôn.”

“Cũng được thôi, bây giờ mĩ nhân trên mạng rất nhiều, nếu có thể thành sao tôi nhất định sẽ nhờ bố cáo với thiên hạ ảnh của anh.”

“Tô Thiên Thiên, cô quá độc ác, dám dùng cách đây uy hiếp tôi.”

Cọ cọ trên lưng hân: “Giống nhau cả thôi, giống nhau cả thôi.”

Đến bờ biển, Lạc Thanh dừng xe bên đường, hai người hiểu nhau đều im lặng không nói, lúc này ra biển quả thực không phải là một việc hay, sắc trời u ám, dường như sắp có một trận mưa to trút xuống. Đến lúc mưa xuống, chúng tôi không nơi trú ẩn, chỉ có thể tắm mưa thôi.

Tôi cúi đầu theo sau Lạc Thanh, giống như một đứa trẻ phạm lỗi: “Lạc thanh, chúng ta về đi, sắp mưa rồi.”

Lạc Thanh đột ngột quay đầu, nắm chặt tay tôi đi lên phía trước: “Mưa xuống thì tắm mưa, lẽ nào cô không muốn tắm mưa với tôi à?” Tôi không nói nữa, để mặc anh ta kéo tôi về phía trước. Anh ta ngồi xuống bãi cát, tôi ngồi bên cạnh anh ta, anh ta nằm xuống, nâng tay lên che đi đôi mắt.

Tất cả đều nhắm chán, tôi chỉ có thể ngồi nghịch cát, một người chơi thật chẳng vui gì cả, vẩy cát lên người anh ta.

Anh ta không hề động đậy, tôi càng chơi càng vui, vẩy lên người anh ta rất nhiều cát, anh ta không nóng không lạnh phun ra một câu: “Tiểu nha đầu, cô đừng quên quần áo tôi là cô giặt đấy nhé, bây giờ cô nghịch bẩn, tôi về cứ ngồi đó mà giặt chăn cho tôi, muốn tìm thú vui tôi tạo thú vui cho cô.”

“Không, tôi không giặt chăn đâu, hôm đó anh chỉ bảo tôi phải giặt quần áo cho anh, không nói là phải giặt chăn, anh tự đi mà giặt.”

Anh ta ngồi thẳng dậy, lắc đầu nhìn tôi: “Đó là một trong những nhiệm vụ của osin, đương nhiên là cô phải giặt.”

“Anh vẩy cát lại lên người tôi là được chứ gì, chúng ta huề nhau, dù thế nào tôi cũng không giặt chăn.”

Lạc Thanh quả thật hất cát lên người tôi, tôi lại ném vào người anh ta, tiếng cười vui vẻ mãi không dứt.

Không biết từ bao giờ, trên mặt cát lại có thêm một cái bóng, tôi hip mắt ngẩng đầu nhìn lên, chủ nhân của cái bóng lại là Lạc Mạc, tôi theo bản năng nắm chặt lấy tay Lạc Thanh.

Lạc Thanh quay đầu lại nhìn Lạc Mạc: “Anh, anh có muốn chơi cùng không?”

Lạc Mạc nhìn tôi và Lạc Thanh từ trên cao, tôi cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh ta: “Lạc Thanh, chúng ta về đi, thấy anh nghịch cát hình như anh trai anh không vui.”

Lạc thanh không quay đầu lại nói: “Anh, anh đến chỗ này làm gì?”

“Tô Thiên Thiên phải về công ty với anh một chuyến, có người tìm cô ấy.”

Tôi quay đầu lại, thấy ánh mắt Lạc Mạc đang nhìn tôi.

Có người tìm tôi, sẽ không phải là cha của Lạc Thanh đấy chứ, tôi không đi: “Tôi không đi, ở Mộ Phong này tôi chỉ quen hai người, sẽ không có ai tìm tôi.”

Lạc Mạc ngồi xổm xuống, bốn mắt nhìn nhau: “Người đó là bạn trai bốn năm trước của em, nhưng quan hệ hiện tại của hai người như thế nào tôi không biết, quan trọng là tôi không cho phép em trong lúc đang qua lại với người khác lại có quan hệ không rõ ràng với em trai tôi, hoặc em phải cắt đứt với hắn, hoặc là phải rời khỏi Lạc Thanh, nên chọn thế nào em tự nghĩ đi.”

Trong lòng chấn động, là hân, sao có thể tìm đến như vậy được, hôm qua mới gọi điện thoại, hôm nay đã đích thân đến, tốc độ nhanh như vậy là sợ tôi chạy trốn hay là sợ không thể đá kích tôi?

Lạc Thanh nhéo lên tay tôi một cái: “Tiểu nha đầu, chúng ta về công ty, quảng tên bạn trai đó của cô đi, sau này ở với lão đại.”

Hân ta và tôi không có chút quan hệ nào, đi thì biết phải làm sao: “Tôi không muốn đi, anh ta không phải là bạn trai tôi.”

Lạc Mạc nghiêm túc nói: “Quan hệ giữa em và anh ta tôi không rõ, nhưng anh ta đã nói với cha tôi em là bạn gái của anh ta, còn nói tôi đã làm gì, bây giờ cha tôi và anh ta đang ở công ty, bắt tôi đưa em về để hỏi cho rõ. Tô Thiên Thiên, chuyện của em và Lạc Thanh mẹ tôi đã ngầm đồng ý, nhưng cửa của cha tôi em vẫn chưa qua, nếu muốn tiếp tục với Lạc Thanh, em nhất định phải đối mặt với cha tôi, nhất định phải nói rõ ràng với người đó. Bây giờ cha tôi hiểu làm tôi đã làm gì em rồi, thanh danh của tôi bị em hủy sạch rồi đấy.”

Xem ra tôi đã khiến Lạc Mạc phải khổ lây: “Lạc Mạc, anh cứ về trước đi, chúng tôi sẽ về sau.”

Lạc Mạc liếc tôi một cái, sau đó lại nhìn Lạc Thanh, quay người, rời đi.

Sau khi bóng đang Lạc Mạc biến mất, Lạc Thanh hé mắt nhìn tôi: “Cô đã gây ra họa gì thế? Người đó đuổi từ Thẩm Phong đến tận Mộ Phong.”

Tôi đứng dậy, phui sạch cát trên người, vươn tay về phía anh ta: “Tôi hôm qua đã diễn kịch cho anh, hôm nay anh cũng phải diễn kịch cho tôi, cố gắng làm ra vẻ mờ ám một chút. Dù sao cha anh cũng ở đó, lừa được mẹ anh rồi chẳng nhẽ lại không lừa được cha anh.”

Trong mắt Lạc Thanh đầy ý cười: “Được, cô giúp tôi lừa cha mẹ tôi, đến lúc nào đó tôi sẽ giúp cô lừa cha mẹ cô.”

Anh ta đưa tay cho tôi, tôi giúp anh ta đứng dậy.

Đạp xe về, còn chưa về đến nhà mưa đã trút xuống, Lạc Thanh vút xe đạp sang một bên, cúi người xuống: “Lại đây, tôi cõng cô.”

Tôi trèo lên lưng anh ta, vòng tay ôm lấy cổ anh ta: “Lạc Thanh, còn bao xa?”

Lạc Thanh không tốn chút sức nào nâng tôi lên: “Đi theo con đường này rồi quẹo trái, không tới hai phút sẽ đến.”

Mấy phút sau, tôi và Lạc Thanh cả người ướt đẫm đứng trước cửa công ty, trên tóc vẫn còn vương vài giọt nước, anh ta không thả tôi xuống mà đi vào thang máy luôn, tôi quay đầu lại, trong thang máy vẫn còn một người, đó chính là người đã nhìn thấy tôi trong phòng vệ sinh nam, người đàn ông đó quá dị nhị nhìn tôi, mặt tôi nóng bừng, vùi đầu vào trong cổ Lạc Thanh.

Thang máy đến tầng 32 thì dừng lại, người đàn ông kia ra khỏi thang máy, tôi hỏi:”Lạc Thanh, cha anh có nói nhiều không? Để tôi chuẩn bị tâm lý một chút.”

“Phải xem có việc gì cần giải quyết không đã, cho dù tôi thấy cả cha và mẹ tôi đều rất phiền.”

Đến tầng 43, một người hơn ba mươi tuổi mỉm cười nhìn Lạc Thanh, đưa tôi và anh ta vào một căn phòng.

Đến phòng làm việc lại không thấy Hạ Mộc Lão đâu, chỉ thấy mỗi mình Lạc Mạc. Lạc Thanh hỏi:” Anh, không phải anh nói cha đến à? Đâu rồi?”

Lạc Mạc chỉ vào một cánh cửa:”Ồ đó, hai người tự cẩn thận, tôi không giúp được đâu.”

Tôi ở phía sau Lạc Thanh từng bước từng bước tiến gần cánh cửa nhỏ đó, tim tôi đập càng lúc càng nhanh, có cảm giác như đang đi lên đoạn đầu đài.”Lạc Thanh, một mình anh đi đi.”

“Không sao, chúng ta sẽ đi nhanh thôi, không cần phải nói nhiều với bọn họ, có việc gì phải cố gắng giải quyết nhanh, nếu không thì gọi trợ giúp.”

Cửa được mở ra, ánh mắt Hạ Mộc lão sắc bén nhìn chằm chằm về phía tôi, tôi sợ hãi nắm chặt tay Lạc Thanh.

Không ngờ hẳn ở ngay cửa, tôi còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, bị hắn dọa một mạng.

Cha Lạc Thanh nghiêm túc nhìn tôi và Lạc Thanh, tôi biết ánh mắt của Hạ Mộc Lão vẫn luôn dõi theo tôi, nhưng tôi không muốn nhìn hắn ta, cũng không muốn phải đối mặt với ánh mắt sắc bén của hắn, trọng giọng Lạc Thanh mang theo chút mệt mỏi, còn có chút không kiên nhẫn:”Cha, có chuyện gì thì nói luôn đi, con sợ bạn gái con sẽ bị ốm.”

Ánh mắt cha Lạc Thanh hướng thẳng về phía tôi, Lạc Thanh đáng chết, đưa tôi ra làm gì, cái thái độ nghiêm túc của cha anh sao có thể dễ chúng ta dễ dàng qua cửa được hả?

“Lạc Thanh, sau lưng chính là bạn gái hiện tại của con đúng không?”

Lạc Thanh không kiên nhẫn nói:”Không phải bạn gái chẳng lẽ lại là người con thuận tay nhặt từ đường về à? Cha cũng không phải không biết từ trước đến nay con không thích phụ nữ đến gần.”

“Lạc Thanh, tôi là cha anh đấy, thái độ gì đây hả?”

“Hôm qua con đã đáp ứng mẹ giờ này năm sau sẽ có cháu cho mẹ bế rồi, mắc bệnh thì làm sao sinh con được nữa.”

Lạc Thanh chết tiệt, dám đẩy mọi thứ lên đầu tôi, sau khi về anh phải trả phí bồi thường về mặt tinh thần và danh dự bị hao tổn của tôi.

Tầm mắt cha Lạc Thanh chuyển qua Hạ Mộc Lão, ánh mắt sâu không thấy đáy, không may có chút tinh thần:”Hạ tổng, người mà cậu nói là bạn gái của con trai tôi sao? Phải nhìn cho rõ, đứa con này của tôi trước giờ đều rất nghe lời, nhưng cũng rất cổ chấp, nếu là của nó người khác không thể đoạt được, nếu không phải là của nó nó sẽ không cần.”

Tiếng bước chân ngày càng tiếng gần về phía tôi, không cần nhìn cũng biết là Hạ Mộc Lão bước đến, cái bóng dài phủ lên người tôi, đúng lúc cái bóng đó chạm vào mặt tôi tay Lạc thanh đã đẩy ra ngay lập tức:”Đây là bạn gái của tôi, ngoài tôi ra, không ai được phép chạm vào mặt cô ấy.”

Ngữ khí của anh ta vô cùng kiên định, nếu không phải tôi đã biết chuyện này từ trước, có khi cũng bị cảm động cũng nên.

Tiếng Hạ Mộc Lão truyền vào trong tai:”Thiên Thiên, anh đến đón em, chúng ta cùng về Thẩm Phong.”

Tiếng Hạ Mộc Lão vừa trầm vừa thấp, làm người nghe cảm thấy đau lòng, nhưng thế cũng không thể làm tôi quyết định về cùng hắn ta.

Lạnh lùng nhả ra một câu:”Thật xin lỗi, tôi không quen anh.”

“Thiên Thiên, về cùng anh, cho anh một cơ hội bù đắp cho em.”

Bây giờ bù đắp cho tôi còn có tác dụng sao? Anh sẽ bù đắp cho tôi như thế nào? Đây, lại là một cái bẫy nữa sao? Một lần làm kẻ ngốc đã đủ rồi, có những chuyện tôi không muốn nó xảy ra hai lần. Tôi đã bỏ đi rồi, anh vẫn không chịu buông ta cho tôi, sẽ có một ngày tôi trả lại tất cả, sẽ có một ngày tôi đến trả thù anh. Hạ Mộc Lão, anh đợi đi, rồi sẽ có một ngày anh sẽ biết tôi không phải là con ngốc, những vết thương anh đã gây ra cho tôi tôi sẽ trả lại toàn bộ. “Xem anh ăn mặc đứng đắn như thế này, không ngờ mặt lại dày như vậy, tôi đã nói không quen biết anh, anh còn nói bù đắp cái gì.”

“Thiên Thiên, chúng ta bình tĩnh nói chuyện không được sao? Anh biết lúc trước là anh không tốt, em nghe anh giải thích được không?”

Giải thích, sau khi đã làm người ta bị tổn thương còn giải thích làm gì? Chỉ có thể làm tôi thấy đau thêm một lần nữa thôi, Tô Thiên Thiên hiện tại sẽ không để mặc người khác tổn thương nữa. “Lạc Thanh, chúng ta về nhà đi, người em bị ướt hết rồi.”

Lạc Thanh nói:”Cha, chúng con về trước.” Nói xong, ôm lấy tôi đi ra ngoài.

Tiếng Hạ Mộc Lão từ phía sau vọng lại:”Thiên Thiên, thực sự không có cơ hội bù đắp sao?”

Cơ hội bù đắp thì có đấy, đó chính là ngày tôi tìm anh trả thù. Sự trốn chạy của tôi đã chứng minh sự yếu đuối của tôi, sẽ có một ngày tôi tìm các người trả thù, tất cả những gì tôi đã phải chịu các người cũng phải chịu. Tôi không quay đầu, cũng không nói gì, chỉ nắm tay Lạc Thanh thật chặt, vùi mặt vào trong ngực anh ta.

Về đến nhà, Lạc Thanh nói:”Tiểu nha đầu, sao có không chút khách khí gì với người đẹp trai thế, ánh mắt anh ta mê đắm nhìn cô như vậy, chỉ muốn nuốt chửng cô thôi.”

Ánh mắt mê đắm của hắn ta phải phải làm vậy mới vui, thái độ của tôi đối với hắn ta cũng giống những gì anh ta đã làm với tôi trong quá khứ thôi:”Sau này tôi sẽ dùng thái độ này đối xử với anh trong công ty, mấy bà cô sắc nữ kia nhất định sẽ rất vui, anh tin không?”

Lạc Thanh trừng mắt nhìn tôi:”Cô dám dùng thái độ ấy đối xử với tôi, tôi sẽ bỏ đối cô một ngày, nhốt cô trong nhà một tháng, bắt cô ngày ngày phải đối mặt với tôi.”

Tôi ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào anh ta, cười nhẹ ra tiếng:”Được thôi, vậy mai không đi làm nữa, vui ới là vui ý, hơn nữa ngày nào cũng có mỹ nam cho tôi nhìn.”

Lạc Thanh đưa mặt lại gần, chớp mũi của anh ta chạm vào chớp mũi tôi, tôi lùi ra đằng sau:”Sao thế, anh không tin vào sức quyến rũ của mình?”

“Tôi nhớ đã có người nào đó nói có sức miễn dịch với mỹ nam, không biết nếu ở chung một tháng không biết người đó liệu có yêu thương nhưng nhớ tôi không nhỉ?”

Lạc Thanh cười tươi rồi.

Không có chuyện yêu thương nhưng nhớ đầu nhá. Tôi nhiều lắm chỉ là ngắm mỹ nam thôi, vẫn chưa có muốn xúc động đi yêu thương nhưng nhớ gì cả :”Ý của anh là chúng ta một tháng không cần phải đi làm? Để anh dụ dỗ tôi?”

Trên trán Lạc Thanh bỗng nổi lên mấy đường đen sì:”Có cần phải nói là dụ dỗ không? Chỉ muốn quyến rũ cô thôi mà. Mau đi tắm đi, bị cảm thì trích tiền lương ra trả phí thuốc men.”

Chương 132: Hoa Thần đến

Phần 5: Kết cục

Ngốc nghếch ngây ngô qua hơn một tháng, tôi ngồi trong phòng khách chờ Lạc Thanh phát lương cho mình, Lạc Thanh cười cực kì gian trá, vô cùng quý dị, lòng tơ trên tay tôi đều dựng đứng cả lên.

Anh ta đưa tôi một cái phong bì nhỏ: "Bóc ra xem đi, đây là tiền lương tháng này của cô."

"Tôi nhận lấy phong bì từ trong tay Lạc Thanh, cái phong bì này không những rất nhỏ, mà độ dày cũng chẳng có nổi, cầm trên tay mà tay chẳng có cảm giác gì.

Tôi mở ra, trong phong bì chỉ có 200 tệ, thảo nào chả có độ dày, hóa ra chỉ có hai tờ." Lạc Thanh, anh cũng ác quá đấy, chèn ép tôi hơn một tháng mà chỉ cho tôi chừng này tiền, bằng Chu Bái Bì (*) rồi đấy."

Lạc Thanh lắc đầu: "Tiểu nha đầu không có lương tâm, tôi còn chưa nói hết."

Tôi cảnh giác nhìn anh ta, không phải sẽ lấy lại tiền lương của tôi đấy chứ, tôi giấu phong bì ra phía sau: "Có gì thì anh nói đi, tôi vẫn đang nghe đấy."

Lạc Thanh nhéo nhéo lên mũi tôi: "Cô thực sự xem tôi là Chu Bái Bì à, đó là tiền lương, đây là tiền thưởng, đếm đi, nhìn đi xem có đủ tiền tiêu vặt một tháng của cô không?"

Một cánh tay khác của anh ta thò từ đằng sau ra, cái phong bì này hình như rất lớn, độ dày cũng không tôi nhận cái phong bì, mở ra, bên trong là một tập phấn hồng dày vô cùng: "Lão đại, nhiều quá, bây giờ tôi ăn của anh ở của anh, tiền lương không cần nhiều như vậy."

Lạc Thanh chỉ vào mặt anh ta: "Hài lòng với tiền lương như vậy có cần thể hiện chút ý cảm hơn không nhỉ, tôi yêu cầu không cao đâu, thơm một cái vào má tôi là được."

"Anh nghĩ cũng hay quá cơ, sau khi thơm xong tôi sẽ thành quấy rối anh, tôi không muốn phải chịu trách nhiệm với một "mỹ nam gây thơ" thế này."

Mấy hôm trước ở dưới tầng tôi cũng chỉ nhéo má anh ta một cái, anh ta không ngừng nói tôi quấy rối anh ta, nói anh ta rất ngại thơ, bắt tôi phải chịu trách nhiệm. Tôi lúc đó rất muốn xông lên đấm cho anh ta một cú, nhưng lại nghĩ tới anh ta là phiếu com của tôi, tôi liền nhịn xuống, vì cái bụng của tôi mà nhịn.

"Rốt cuộc cô là osin hay tôi là osin đây? Bây giờ đã biến thành tôi hầu hạ cô rồi, một ngày ba bữa đứng giờ nấu cơm, hơn nữa còn không dám nặng lời với cô."

"Cái đó nói lên đãi ngộ tốt, ông chủ tốt, tôi thực sự phải dựa vào anh rồi."

Mặt Lạc Thanh bắt đầu đỏ: "Đi thôi, về nhà với tôi, mẹ tôi gọi điện báo chúng ta về."

Mẹ anh ta đã coi là thật, cho rằng tôi và Lạc Thanh thực sự là người yêu, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt chờ mong tươi cười của bà ấy, lòng tôi liền bị cảm giác tội lỗi chôn vùi. Tháng này tôi và Lạc Thanh đã đến nhà anh ta năm lần, trong đó có một lần chúng tôi từ chối, hậu quả là mẹ anh ta tìm đến tận cửa, nhân nại báo chúng tôi nên về nhà: "Lão đại, chúng ta cứ lừa họ như vậy cũng không tốt lắm, anh tính lừa họ bao lâu?"

"Ít nhất là một hai năm, chỉ có thể hy sinh tiểu nha đầu cô thôi."

Một hai năm, có làm không đấy? Nhất thời chán nản, tôi ngồi trên ghế sofa than vãn: "Anh thực sự cho rằng có thể lừa được một hai năm à, hôm qua anh đáp ứng mẹ anh sẽ có cháu cho bà ôm, năm sau để tôi xem anh lấy con từ đâu ra."

Tới nhà anh ta, mẹ anh ta cười tươi đến đón chúng tôi, hôm này không khí có điểm là lạ, có một người phụ nữ không quen cứ nhìn chăm chăm vào bụng tôi. Lạc Thanh cũng nhận thấy ánh mắt của bà ấy, nói: "Thiên Thiên, đó là di nhò của anh."

Di nhò của anh ta, chắc đối xử với anh ta tốt lắm, tháng trước biết anh ta về nước liền đáp máy bay đến thăm: "Cháu chào di."

Di cười cười gật đầu: "Có phải đã có rồi không?"

Mặt nóng bừng, nắm chặt tay Lạc Thanh.

Lạc Thanh kéo tôi ngồi lên sofa, sau khi ngồi xuống anh ta ôm bà vai tôi nói: "Di nhò, di còn vội hơn cả mẹ con cơ đấy, mới có bấy lâu, cho dù có thì cũng không thể biết nhanh như vậy. Mọi người nên chuyển tầm ngắm vào anh con thì hơn, anh ấy sắp hơn ba mươi rồi mà vẫn độc thân, ít ra con cũng không độc thân nữa."

Giọng Lạc Mạc vọng lại từ phía sau: "Ai đang nói xấu gì tôi đấy."

Di nhò cười nói: "Không phải đang nói xấu con, đang nói về chuyện của tụi Lạc Thanh. Lạc Mạc à, có phải con cũng nên tìm một người không, Lạc Thanh sắp làm cha rồi mà người làm anh con vẫn còn độc thân, có chút kì cục nha."

Lạc Mạc đâm chiều nhìn tôi, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên bụng tôi, miệng hần nhếch lên thành một vòng cung như có như không: "Con hỏi Lạc Thanh tại sao một tháng không đi làm, hóa ra là ở nhà tạo người. Nếu không phải động tác của tên tiểu tử này nhanh như vậy, thì Tô Thiên Thiên đã nằm trong lòng bàn tay con rồi."

Tôi lập tức cúi đầu, hẳn ta nói không sai, nếu Lạc Thanh không xuất hiện tôi thực sự không biết làm thế nào để thoát khỏi Lạc Mạc, Lạc Thanh giang tay che bụng của tôi đi: "Anh, anh đừng cứ dán mắt suốt vào bụng Thiên Thiên, muốn có con thì tự anh tìm người sinh đi, đứa bé sinh rồi, không phải xem nữa."

Tôi cúi đầu càng thấp, cái tên chết tiệt này sao nói gì cũng trực tiếp như thế, câu tiếp theo của di nhò còn dọa người hơn: "Lạc Thanh, Thiên Thiên, hai đứa mau kết hôn đi, đừng chờ con sinh ra rồi mới đăng kí."

Lạc Thanh nói: "Di, chuyện kết hôn không cần vội, Thiên thiên năm nay mới 22 tuổi, con cũng mới 24 tuổi, kết hôn không phải chỉ là một tờ giấy à, bọn con không quan tâm đến tờ giấy kia, không kết hôn bọn con chẳng phải vẫn ở cùng nhau sao, chẳng phải vẫn có thể sinh con à, kết hôn thì có gì khác đâu."

Nghe xong lời anh ta, tôi nhéo lên tay anh ta một cái thật mạnh, sau này không bao giờ về nhà anh ta nữa, người nhà anh ta ai ai cũng khủng bố, Lạc Thanh mới 24 tuổi mà đã bị bức hôn rồi.

Di nhò trừng mắt nhìn anh ta, cười hỏi tôi: "Thiên Thiên, cha mẹ con cũng biết quan hệ của con và Lạc Thanh rồi đúng không? Có phản đối hai đứa không?"

Choáng, tôi và Lạc Thanh đều có quan hệ, cha mẹ tôi phản đối làm gì, “Cha mẹ con đều đồng ý, một thời gian nữa con và Lạc Thanh sẽ về nhà thăm cha mẹ con.”

Đi nhỏ càng hơn hờ: “Vậy được, hai đứa nhanh chóng xác định quan hệ đi, cha mẹ hai bên cũng yên tâm.”

Sau khi ra khỏi nhà anh ta thì trời đã tối, Lạc Thanh không lái xe, nơi này cách Thanh Thiên cư rất xa, tôi ngừng đầu nhìn Lạc Thanh: “Chúng ta đi bộ về nhé.”

Trên con đường đối diện nhà anh ta có một chiếc xe đang đỗ, nhìn thấy biển số xe quen thuộc nước mắt bỗng dưng trào ra, tầm mắt dần dần bị mờ hồ, tôi nắm lấy tay Lạc Thanh: “Lạc Thanh, công tôi về được không?”

Lạc Thanh quay đầu lại nhìn tôi, chau mày nói: “Sao lại khóc rồi?”

Tôi lắc lắc đầu: “Nhìn thấy người nhà anh, tôi cũng nhớ nhà.”

Anh ta giúp tôi lau nước mắt trên mặt đi, xoa đầu tôi một lúc, “Được thôi, để tôi công cô về, lần sau tôi về nhà cô cùng cô nhé.”

À, Hạ Mộc Lạc có thể tìm được tôi, anh đương nhiên cũng có thể, chỉ có điều anh đã kết hôn rồi, tôi cũng không phải là Tô Thiên Thiên yếu đuối giống như trước nữa, ít nhất ở trước mặt anh tôi cũng phải giả bộ mình đang hạnh phúc. Nhưng anh có đến thì cũng giống Hạ Mộc Lạc thôi, đều phải chịu sự lạnh nhạt, tôi sẽ không để anh có cơ hội làm tôi tổn thương. “Lạc Thanh, đột nhiên cảm thấy anh rất đẹp trai, hình như tôi có chút thích anh, chúng ta hẹn hò đi.”

Lạc Thanh đưa mặt lại gần, hơi thở ấm áp phả lên má tôi, tôi theo bản năng lùi về phía sau, anh ta nói: “Chưa động vào đã rụt cổ rồi, ngu mới tin cô thích tôi.”

Tôi lập tức lại gần, cắn nhẹ lên môi anh ta một cái, bình tĩnh nhìn anh ta: “Sao anh không chịu tin vào sức quyến rũ của mình thế? Hơn một tháng tôi ngày ở chung bị anh mê hoặc cũng là chuyện bình thường.”

Anh ta cúi đầu, hôn lấy môi tôi, lần này tôi không dám lộn xộn, bối rối vươn tay ôm anh ta, cả người anh ta cứng đờ, lập tức buông ra: “Tôi tin em em thích tôi, lên đây tôi công.”

Lạc Thanh ngồi xổm xuống, tôi trèo lên lưng anh ta: “Lạc Thanh, Trư Bát Giới công vợ chắc cũng có bộ dạng như thế này nhỉ, hôm nào em đưa anh về nhà gặp cha mẹ em, để bọn họ vui về.”

Lạc Thanh cười nhẹ ra tiếng: “Người Trư Bát Giới công có lẽ là một đại mỹ nhân, một tiểu nha đầu như em sao so sánh được với người ta, chi nên trốn trong nhà thôi. Cha mẹ em anh đương nhiên phải gặp, em đã gặp cha mẹ anh rồi chẳng lẽ anh lại không đi gặp cha mẹ em sao?”

Gỡ một cái lên đầu anh ta: “Em là tiểu nha đầu thì sao nào, ở với anh còn thừa, cha mẹ em không thích người quá cao ngạo đâu, anh phải cố gắng cúi xuống một chút, tuổi anh và anh trai em cũng xấp xỉ nhau, chắc sẽ có tiếng nói chung.”

Lúc đưa anh ta về nhà, bà mẹ thích thúc giục, rất định sẽ rất vui.

“Tiểu nha đầu, đằng sau hình như có một chiếc xe đang đi theo chúng ta, xem ra anh phải nhốt em trong nhà, để tránh lời một lũ ong bướm về nhà, bị cha mẹ anh biết được thì hết giúp.”

Tôi đương nhiên biết anh vẫn đi theo sau, chỉ là không muốn quay đầu, không muốn nhìn thấy anh: “Lạc Thanh, có thể đi nhanh lên không?”

Lạc Thanh càng đi càng nhanh, chiếc xe đằng sau cũng gia tăng tốc độ, chặn trước mặt chúng tôi.

Cửa xe mở ra, Hoa Thần bước từ trên xe xuống, ánh mắt của anh rất lạnh, “Tô Thiên Thiên, về cùng anh.”

Ha, với thái độ này mà anh muốn tôi theo anh về? Về làm gì? Để tiếp tục bị anh xúc phạm sao? Tô Thiên Thiên tôi không ngu như vậy đâu: “Cái giá của Hoa tiên sinh hình như rất lớn thì phải, muốn ngăn đường đi của tôi rồi lôi tôi về sao? Nhưng Tô Thiên Thiên tôi không muốn tiếp tục bị đùa giỡn trong lòng bàn tay anh, cũng không muốn gặp lại anh.”

Ánh mắt Hoa Thần càng lúc càng lạnh: “Tô Thiên Thiên, xuống lưng hẳn, về cùng anh.”

Lạc Thanh lạnh giọng nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi, dựa vào cái gì mà nghe lời anh? Dựa vào cái gì mà đi theo anh?”

Nghe được câu này của Hoa Thần trong lòng tôi rất khó chịu, anh vẫn tưởng rằng tôi sẽ về cùng anh, vẫn ngốc nghếch nghe lời anh sao? Dịu dàng nói: “Lạc Thanh, chúng ta mau về nhà đi, bụng em có chút không thoải mái.”

Lạc Thanh công tôi đi ngang qua người Hoa Thần, Hoa Thần nắm lấy cổ tay tôi: “Thiên Thiên, bây giờ em về cùng anh, chuyện quá khứ anh có thể không tính toán, sự phản bội của em anh cũng có thể tha thứ.”

Gạt tay anh ra, nói để nghe thật đấy, có thể không tính toán, có thể tha thứ cho sự phản bội của tôi. Nhưng tôi không cần sự tha thứ của anh, mà là bây giờ tôi không thể tha thứ cho sự lừa dối của anh, không thể tha thứ vết thương anh đã gây ra cho tôi.

“Hoa tiên sinh hình như đánh giá mình quá cao rồi, tôi cảm thấy bản thân mình chẳng làm chuyện gì có lỗi với anh cả, cũng không cần sự tha thứ của anh. Bây giờ tôi đã có bạn trai rồi, xin Hoa tiên sinh đừng động tay động chân với tôi nữa, tránh để bạn trai tôi hiểu lầm.”

Lướt qua Hoa Thần, Lạc Thanh càng đi càng nhanh, tiếng Hoa Thần vọng lại từ phía sau: “Thiên Thiên, chúng ta thực sự không thể quay trở về sao?”

Tôi không đáp, nước mắt chảy càng lúc càng mau. Chúng ta thực sự không có cách nào quay trở về, cũng không thể quay lại được nữa rồi.

Về đến nhà, Lạc Thanh nghiêm túc hỏi tôi: “Cô nói thích tôi, muốn hẹn hò với tôi là vì người tôi nay đúng không?”

Tôi lắc đầu: “Tôi, không phải.”

Trong mắt Lạc Thanh đầy lừa gạt: “Còn không phải?”

Tôi bĩu môi: “Không phải anh cũng từng lôi tôi ra làm tấm chắn hoa đào của anh à? Bây giờ tôi lấy anh chắn mũi nam một tí, chúng ta huề nhau.”

Lạc Thanh oán hận nói: “Cô dám chơi tôi, phạt cô một tháng không được ra khỏi cửa, một tháng không được liên hệ với thế giới bên ngoài.

(*) Chu Bái Bi – một nhân vật cường hào nổi tiếng keo kiệt trong văn học TQ

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133: Lờn cầu hôn của Lạc Thanh

Nửa năm sau, mẹ và chú Từ chuẩn bị kết hôn, hơn nữa còn chuyển khỏi khu Dự Vĩ, nhưng tôi không biết nhà mới ở đâu, bọn họ nói tôi không tìm được bạn trai thì không cho phép về nhà, mẹ ba ngày thì hai lần gục, rơi vào đường cùng, tôi đáp ứng mẹ sẽ về nhà vào lần sinh nhật 23 tuổi.

Ngày 18 tháng 3, tôi và Lạc Thanh mua một đồng quà chuẩn bị về nhà.

Trên xe, tôi dặn đi dặn lại Lạc Thanh: “Thấy người nhà tôi nhớ diễn tốt một chút, nếu bị lộ, tôi đảm bảo bên nhà anh cũng sẽ bị lộ, cha mẹ anh anh tự đi mà giải quyết.”

Lạc Thanh vênh mặt nói: “Yên tâm đi nha đầu, kĩ thuật diễn của tôi nuốt lắm, đến nhà cô tôi gọi hai tiếng cha mẹ, cha mẹ cô nhất định sẽ vui về nửa ngày, đầu như cô, về nhà cùng tôi mấy lần rồi mà vẫn gọi cha mẹ tôi là bác trai bác gái.”

Đối với lời anh ta nói tôi chỉ biết cười nhạt: “Vâng, anh giỏi. Tóm lại đừng diễn vớ vẩn đấy, nếu không để xem tôi tính toán với anh thế nào.”

Về đến Thẩm Phong, tôi thay cái sim cũ vào, dù đã nửa năm không dùng, nhưng tôi vẫn luôn giữ kĩ nó.

Điện thoại vừa thông: “Mẹ, con mang theo một nữ nam về rồi đây, nhà mới ở đâu thế ạ?”

Mẹ cười ra tiếng: “Mang về là tốt, chúng ta có thể yên tâm rồi. Nhà mới ở số 76 đường Đông Phong, khu chung cư Tĩnh Hải khu 3 tòa số 6 nhà 503.”

Trong lòng chấn động, lại là khu chung cư Tĩnh Hải, sống bốn năm trong khu 1 của chung cư Tĩnh Hải, bây giờ nhà của tôi lại ở khu chung cư Tĩnh Hải, xem ra Tĩnh Hải này thực sự rất hợp để tôi ở.

“Vâng, con biết rồi, khoảng tầm 20 phút nữa con sẽ đến.”

Vừa đến khu chung cư Tĩnh Hải, bóng dáng của chú Từ đã hiện lên trong mắt, không, là cha rồi, hình như ông đang đợi chúng tôi. Sau khi xuống xe, tôi đứng phía xa nhìn cha, ông đang lo lắng nhìn quanh khu chung cư. Tôi lập tức gọi vào số của ông: “Cha, con đã về.”

Ông vẫn nhìn ra ngoài: “Thiên Thiên, về rồi à, ở đâu?”

Nước mắt ứa ra, nghẹn ngào lên tiếng: “Cha, cha quay đầu lại nhìn đi.”

Ông quay đầu, tôi ngắt điện thoại vẫy vẫy tay về phía ông.

Ông bước nhanh về phía chúng tôi, đến trước mặt, ông nói: “Thiên Thiên, cắt tóc làm cha không nhận ra.”

Ôm ông một cái thật chặt, “Cha, con nhớ mọi người. Rất nhớ, rất nhớ. Mỗi lần nhìn thấy người khác và cha mẹ quây quần bên nhau, trong lòng con mất mát lắm, nhớ nhà lắm.”

Ông vỗ vỗ lưng tôi: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi.”

Tôi buông ông ra, lau lau nước mắt, nhìn Lạc Thanh cố gắng nhếch miệng: “Mĩ nam này là bạn trai hiện tại của con.”

Lạc Thanh ôm một đồng quà, nở một nụ cười kinh điển: “Con chào cha.”

Nghe anh ta gọi cha trong lòng tôi cứ cảm thấy là lạ, thúc khuỷu tay vào bụng anh ta.

Cha tươi cười gật đầu: “Mắt không tồi, xem ra là hàng thượng hạng đấy.”

Về đến nhà, nhìn thấy quả đầu mới của tôi mẹ và Từ Kiểm đều cau mày, Từ Kiểm hỏi: “Nha đầu, tóc đầu, trước kia tóc là bảo bối quý nhất của cậu cơ mà?”

Tôi chỉ vào Lạc Thanh phía sau: “Không còn cách nào khác, để theo đuổi nữ nam. Anh ấy thích kiểu tóc này, anh ấy nói tóc dài quá không đẹp, tóc dài thì cắt đi.”

Lạc Thanh ôm một đồng quà bước vào cửa, gọi một tiếng: “Mẹ, anh, con là bạn trai của Thiên Thiên.”

Trán lại nổi bần bật mấy vạch đen, tên chết tiệt này dám gọi bậy như vậy, Từ Kiểm còn kém anh ta một tuổi, anh ta lại còn gọi Từ Kiểm là anh.

Mẹ tươi cười gật đầu, còn sắc mặt Từ Kiểm lại vô cùng kì quái.

Thấy cha mẹ đều hài lòng với Lạc Thanh, trong lòng thầm vui vẻ.

Mẹ kéo tôi sang một bên hỏi: “Thiên Thiên, con ở chỗ nào ở Mộ Phong?”

Tôi chỉ vào Lạc Thanh: “Con ở nhà anh ấy.”

Mẹ tiếp tục hỏi: “Vậy hai đứa sống chung sao?”

Không phải là sống chung mà, nhưng Lạc Thanh đã gọi là cha mẹ rồi, nếu nói không sống chung bọn họ nhất định sẽ đoán được. Tôi gật mạnh đầu: “Vâng, bọn con sống chung rồi, anh ấy còn đưa còn về nhà thăm cha mẹ anh ấy nữa.”

Cha cũng kéo Lạc Thanh sang một bên không biết nói cái gì, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Thanh tôi cũng biết không phải việc tốt, trong lòng bồn chồn không yên, bọn họ chia nhau ra hỏi, chỉ hy vọng tên tiểu tử Lạc Thanh này thông minh một chút.

Từ Kiểm cứu tôi ra khỏi tay mẹ: “Mẹ, con đưa nha đầu đi xem phòng nó.”

Mẹ cười gật đầu.

Từ Kiểm dẫn tôi đến trước một cánh cửa, cậu ta nâng tay lên che mắt tôi: “Nha đầu, bây giờ đi theo tớ, khi nào cho cậu nhìn cậu mới được nhìn.”

Tôi nhắm mắt lại, để mặc cậu ấy dẫn tôi đi.

Cậu thả tay xuống, nói: “Có thể mở mắt rồi.”

Sau khi mở mắt, bốn phía đều là một màu lam nhạt, vách tường, rèm cửa sổ, giường, chăn, trên giường còn có một con búp bê vải, tất cả đều là màu lam. Kích động nói không ra lời, ngây ngốc kéo kéo tay Từ Kiểm, cậu nhẹ nhàng hỏi: “Nha đầu, thích không?”

Tôi gật gật đầu, đi đến bên cạnh giường, ôm lấy con búp bê, khó khăn nói:”Tứ Kiều, cảm ơn.”

Buổi tối, Tứ Kiều bảo:”Tôi nay Lạc Thanh ngủ ở phòng tớ nhé.”

Tôi gật đầu, cảm thấy thế này có lí, chỉ có ba phòng, tôi không muốn ngủ cùng anh ta.

Ai ngờ tên Lạc Thanh chết tiệt lại nhả ra một câu:”Con ngủ với Thiển Thiển, cô ấy không quen ngủ một mình, sẽ gặp ác mộng.”

Tôi nhéo mạnh lên tay anh ta một cái, Lạc Thanh đáng chết, không nói không ai bảo anh cầm đầu. Cha mẹ lại cảm thấy lời anh ta có lí:”Ừm, mấy đứa cũng trưởng thành hết rồi, tự tìm cách đi.”

Tôi rầu rĩ về phòng, Lạc Thanh cũng vào theo, vừa đóng cửa, tôi hung hăng trừng mắt nhìn anh ta:”Tôi không muốn ngủ cùng giường với anh.”

Lạc Thanh chỉ vào con búp bê vãi:”Không phải còn có nó à, hơn nữa cha mẹ cô đã đồng ý rồi, nếu bây giờ tôi sang phòng anh trai cô ngủ bọn họ không phát hiện ra mới là lạ đấy.”

Bất đắc dĩ chỉ có thể leo lên giường, Lạc Thanh tắt cái đèn ngủ cạnh tôi, tôi đặt con búp bê vào giữa:”Cha tôi và anh đã nói những gì?”

Lạc Thanh đẩy con búp bê vãi dịch một chút sang bên tôi:”Chuyện đàn ông nói phụ nữ không cần biết.”

“Đây là giường của phụ nữ, anh đi mà ngủ ở giường đàn ông đi.”

Lạc Thanh nói:”Đuổi tôi ra ngoài, vậy cô cứ chờ bị lộ đi nhé. Mai là sinh nhật của cô, tối mai sẽ cho cô một bất ngờ, tối nay nghỉ sớm đi, ngủ ngon.”

Tôi rầu rĩ ôm lấy con búp bê, giường của tôi bị anh ta chiếm hơn phân nửa mà còn kiêu ngạo như thế:”Anh cảm thấy chúng ta thế này có thể qua cửa được không? Tôi cứ cảm thấy bất an, hay mai chúng ta về đi?”

Lạc Thanh vươn tay lại gần, cốc lên đầu tôi hai cái:”Nếu ngày mai đi thì lộ liễu quá, ít nhất cũng phải một tuần.”

Tôi lập tức ngồi dậy:”Nếu thế tôi phải ngủ với anh một tuần à?”

“Cố nghĩ đi, nửa năm cô không về nhà, lần này đưa bạn trai về lại không ở nhà, ai cũng sẽ nghỉ ngơi thôi. Hơn nữa cô và tôi chỉ là ngủ trên cùng một chiếc giường, không thể nói là ngủ với tôi một tuần.”

Tôi không đáp lại được câu nào, cứ nghĩ cách khác vậy, ngủ cùng anh ta trên một chiếc giường an toàn thế quái nào được.

Sáng sớm hôm sau, cha mẹ đi đăng kí kết hôn, ba người chúng tôi đương nhiên cũng đi theo.

Nhìn thấy tờ giấy màu hồng trong tay hai người họ tôi cực kì vui vẻ, trải qua nhiều năm như vậy bọn họ cuối cùng cũng kết hôn, cái người đàn ông là cha đẻ của tôi cực cũng không xuất hiện. Có lẽ cảm giác của tôi không được linh nghiệm cho lắm.

Tay Lạc Thanh lau khôe mắt tôi:”Nếu em thích tờ giấy kia, hôm nào chúng ta cũng đi lấy một cái, để em chơi cho vui nhé.”

Nghe xong lời Lạc Thanh, khoe miệng cha mẹ nở rộ nụ cười vui mừng, còn Tứ Kiều có chút đăm chiêu nói:”Nha đầu, đừng kết hôn sớm như thế. Ở nhà thêm vài năm nữa, mọi người sẽ rất tiếc khi cậu xuất giá về nhà chồng.”

Nụ cười của Lạc Thanh cứng cứng trên mặt, lúc về tôi và Tứ Kiều không đi cùng anh ta, tôi cảm thấy hình như Tứ Kiều không thích Lạc Thanh.

Ngồi đối diện Tứ Kiều trong một quán cà phê, tay phải nghịch nghịch cái muỗng nhỏ:”Tứ Kiều, tại sao cậu không thích Lạc Thanh? Kì thực anh ấy đối với tớ rất tốt.”

Tứ Kiều trừng mắt nhìn tôi:”Tớ có nói những câu này à?”

Tôi lắc đầu:”Tuy rằng cậu chưa nói, nhưng hành động của cậu thể hiện rất rõ là cậu không thích anh ấy.”

Cậu dòi tâm mắt khỏi người tôi:”Nha đầu, cậu nghĩ nhiều quá rồi. Tớ chỉ không muốn cậu lấy chồng xa như vậy.”

Bối bối:”Tứ Kiều, bây giờ đã là thời đại nào rồi, giao thông phát triển, nhà chồng tớ xa như vậy mới tốt, có thể du lịch luôn.”

“Cậu thực sự quyết định ở bên cạnh anh ta sao?”

Căn bản là giả, cái gì mà quyết định với chả không quyết định.

Tôi cũng dòi tâm mắt, vô tình nhìn thấy một đôi nam nữ đang đi vào quán cà phê, người nam cao to đẹp trai, người nữ tư tin xinh đẹp, thực sự rất rất đẹp, đột nhiên phát hiện Hoa Thần và Tô Ngưng đứng cạnh nhau lại đẹp đôi như vậy, Tô Ngưng đứng bên cạnh anh hợp hơn tôi đứng bên cạnh anh rất nhiều. “Thế cậu và Nhiễm Nhiễm chuẩn bị khi nào kết hôn? Cậu có thực sự yêu cậu ấy không?”

Ánh mắt Tứ Kiều quét lại đây, thái độ cũng trở nên nghiêm túc:”Tớ cũng không biết bản thân yêu hay không yêu cậu ấy, chỉ biết cậu ấy rất yêu tớ, hiện tại tớ không thể kết hôn với cậu ấy được, tớ không muốn bị trói buộc sớm như vậy.”

Thì ra Tứ Kiều cũng giống tôi, đều không muốn bị trói buộc sớm, tôi không muốn giấu cha mẹ quá lâu, nhưng chuyện của bản thân vẫn muốn tiếp tục giấu diếm. Cho là tôi bất hiếu cũng được, tôi ích kỉ cũng được, có điều chuyện tình cảm tôi vẫn chưa rõ ràng, tình cảm trước mắt tôi càng ngày càng mong lung.

Tôi không biết tôi và Lạc Thanh cứ tiếp tục phát triển thế này liệu sẽ có tình yêu hay không, hoặc nói cha mẹ hai bên cột hai chúng tôi lại với nhau, sau đó bồi dưỡng tình cảm, nhưng như vậy đối với tôi và Lạc Thanh đều không công bằng. Bởi chỉ vì một trò chơi mà hy sinh hạnh phúc cả một đời là chuyện không đáng. Tuy tôi chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng mình sẽ có hạnh phúc, nhưng cũng không muốn làm một đời như vậy:”Tứ Kiều, thực ra tớ càng ngày càng không hiểu bản thân mình, bây giờ tớ thực sự đã trở thành một đứa nhỏ cá biệt xấu xí rồi, suy nghĩ loạn bô cào, cuộc sống rối như tơ vò, đối với tương lai vẫn mờ mịt, đối với quá khứ vẫn sợ hãi, tớ cũng không biết mình bây giờ rốt cục đang nghĩ gì, không biết mình cuối cùng muốn thế nào nữa.”

Tứ Kiều bình tĩnh nhìn tôi, nói từng câu từng chữ:”Thiển Thiển, quá khứ đã qua rồi, sau này còn rất nhiều việc đang đợi cậu làm, đừng suy nghĩ bi quan nữa, phải tích cực, phải tiến lên, bắt kè lúc nào, bắt kè cậu phạm phải lỗi gì, tớ cũng đều đứng bên cạnh cậu.”

Nếu cậu ấy biết chuyện tôi làm nhân tình, liệu cậu ấy còn nói với tôi thế này nữa không? Cậu ấy thực sự sẽ đứng bên cạnh tôi thật sao? Nếu sự việc bị bại lộ, mẹ đuổi tôi ra khỏi nhà, cậu ấy còn đứng bên cạnh tôi nữa không?

Chỉ là hứa hẹn, chỉ là an ủi mà thôi.

Trước khi đi, tôi quay đầu liếc qua, Tô Ngưng đang nhìn tôi, mỉm cười nhìn lại cô ta, kéo Tứ Kiều đi khỏi quán cà phê.

Lúc chúng tôi về đến nhà thì trời đã tối, mở cửa ra, trong nhà vẫn tối đen một mảnh, bỗng thấy Lạc Thanh cầm từng cây từng cây nến lên bánh gato, ba người bọn họ đồng thanh hát vang:”Chúc con sinh nhật vui vẻ, chúc con sinh nhật vui vẻ, chúc con sinh nhật vui vẻ, chúc con sinh nhật vui vẻ...”

Tôi nhắm mắt lại cầu nguyện, chưa đến năm phút tôi liền mở mắt ra một hơi thổi tắt nến, Từ Kiềm lập tức đi ra bật đèn.

Lúc tôi đang chuẩn bị cắt bánh, Lạc Thanh đột nhiên quỳ xuống, tay nâng một hộp nhẫn lên:”Tiểu nha đầu, hãy để anh chăm sóc cho em nhé.”

Tôi kinh ngạc, lần diễn này lấy từ đầu ra thế, tại sao không thương lượng với tôi?”Ặc, em không hiểu lắm.”

Trong mắt Lạc Thanh tôi nhìn thấy sự chân thành, chính điều này làm tôi sợ, trước kia ở cùng anh ta rất thoải mái, nếu anh ta thật lòng, vậy tôi nhất định sẽ tránh xa anh ta.

Lạc Thanh chân thành nói:”Tiểu nha đầu, chúng ta kết hôn đi.”

Cái nhẫn kim cương chết tiệt này sao lại chói mắt như vậy, tôi lập tức quay đầu đi, lại thấy ánh mắt chờ mong của cha mẹ đang nhìn tôi.

Nắm mắt lại, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay trái cho Lạc Thanh, mãi cho đến khi anh ta đeo nhẫn vào ngón áp út của tôi mới mở mắt ra, sờ dĩ đưa tay cho anh ta là bởi vì không muốn cha mẹ thất vọng, đồng thời tôi cũng hy vọng không phải là anh ta thật lòng. Sờ dĩ nhắm mắt vào, là bởi vì sợ mình nhìn thấy sẽ không tự chủ rút tay lại.

Ban đêm, hai người nằm trong bóng tối, do dự hồi lâu, tôi nói với Lạc Thanh:”Lạc Thanh, cái nhẫn này trả cho anh.”

Một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng Lạc Thanh đáp lại, tôi ghé lại gần con búp bê, vron tay về phía anh ta, tay tôi còn chưa động vào anh ta, chợt nghe thấy tiếng anh ta nói:”Anh, là thật lòng đấy.”

Nghe xong câu này, lòng tôi như bị dội một gáo nước lạnh, sao anh ta có thể thật lòng, chúng tôi không phải đã nói rõ chỉ là diễn kịch thôi sao? Anh ta sao có thể thật lòng. “Lạc Thanh, trong mắt anh tôi là một người như thế nào?”

Anh ta thực sự rất tốt, nhưng tôi bây giờ không còn thuần khiết nữa, căn bản không hợp với anh ta, nếu anh ta thực sự muốn kết hôn với tôi, vậy tôi sẽ không ở chung với anh ta nữa, cũng không quan hệ gì với anh ta nữa.

Anh ta nghĩ sâu hồi lâu, ngữ khí rất lạnh nhạt, tôi không nghe ra cảm xúc gì:”Một tiểu nha đầu vô cùng đơn giản, thường thì rất ngoan, nhưng cũng có lúc làm người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.”

Anh ta chỉ biết mặt trước của tôi, chứ không biết cái bóng sau của tôi. Tôi tháo cái nhẫn từ ngón áp út xuống, trong bóng tối chạm vào tay anh ta, nhét nhẫn vào trong tay anh ta:”Lạc Thanh, kì thật tôi không đơn giản như anh nghĩ đâu, tôi rất bản rất bản. Tôi tin anh còn nhớ hai người đàn ông năm ngoái đến Mộ Phong tìm tôi.”

Anh ta nắm chặt tay tôi, ném con búp bê vãi xuống giường:”Nói tiếp đi, anh muốn biết tất cả.”

Tôi hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nói với anh ta:”Người năm ngoái tới công ty tìm tôi, tôi và hắn ta không ai yêu ai, nhưng lại ngủ với nhau hai đêm. Người tới đó đi theo chúng ta, anh ta đã từng bao dưỡng tôi bốn năm, tôi đã từng rất yêu anh ấy, nhưng anh ấy lại không yêu tôi, chỉ coi tôi là một thể thân. Mãi cho đến năm ngoái khi anh ấy kết hôn, tôi mới biết chân tướng, mới chấm dứt quan hệ với anh ấy, rồi khỏi Thẩm Phong. Tôi là một người phụ nữ như vậy đấy, anh thực sự có thể chấp nhận được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ly hôn, lấy tôi

Trong bóng tối, tuy rằng tôi không thể thấy rõ được thái độ của anh ta, nhưng cũng biết anh ta đang dùng ánh mắt nào nhìn tôi, có lẽ là khinh bỉ rồi. Loại phụ nữ giống như tôi có lẽ là loại loại anh ta ghét nhất, chúng tôi vốn không phải là người đi trên cùng một con đường, có thể gặp nhau đã là một sự bất ngờ rồi, hơn nữa đừng nói sẽ có một ngày chúng tôi yêu nhau.

Nhưng nửa năm này cũng phải cảm ơn anh ta, nếu không có anh ta, có lẽ tôi sẽ rất mệt.

Qua rất lâu mà anh ta vẫn chưa nói gì, trong bóng tối, tôi xuống giường nhặt con búp bê lên, một lần nữa đặt nó vào giữa hai chúng tôi, nói:”Ngày mai anh về một mình đi, đồ của tôi tôi sẽ chuyển nhanh ra ngoài, sau này không quấy rầy anh nữa.”

Tay anh ta sờ đầu tôi hai cái, vỗ một phát nói:”Ừm, anh đi trước. Anh bây giờ không thể chấp nhận được, lòng anh rất hỗn loạn, em cho anh một chút thời gian để anh tiếp nhận sự thật.”

Tôi sẽ không quay lại Mộ Phong, nơi đó đã không còn gì để níu giữ tôi lại nữa, những đồ tôi thích đều đang ở trong túi xách, lần sau gặp lại tất nhiên sẽ trở thành hai người xa lạ, không cần vì một số việc không quan trọng mà khiến mình khó chịu, “Tôi không muốn tiếp tục lừa cha mẹ tôi nữa, cảm giác tội lỗi trong lòng rất nặng, ngày mai tôi sẽ thẳng thắn nói chuyện với bọn họ. Còn nữa, sau khi anh trở về, cũng có thể ném hết đồ đạc của tôi đi cho đỡ ngứa mắt.”

“Bây giờ anh không thể nghĩ được cái gì, anh muốn yên tĩnh một thời gian, sau khi nghĩ thông anh sẽ đến đón em, anh cứ ở đây đợi anh đến đón em nhé.”

Bây giờ anh ta đã biết quá khứ của tôi rồi, có lẽ anh ta khinh thường tôi lắm. Bây giờ ngủ cùng anh ta trên một chiếc giường, tôi đã cảm thấy khó chịu, anh ta nói đợi anh ta nghĩ thông rồi sẽ đến đón tôi, để tôi đợi anh ta đến đón tôi, nếu anh ta phải cần tám năm mười năm mới nghĩ thông, hoặc nếu nghĩ mãi vẫn không thông, vậy tôi cứ phải đợi anh ta nghĩ thông sao? Tôi lập tức xoay người xuống giường, tìm điện thoại gọi cho Hiền nhi:”Hiền nhi, em về rồi.”

Đầu bên kia rất yên tĩnh, chắc không phải ở Duy Đô.

Hiền nhi hưng phấn hét to:”Thiên Thiên, em về rồi, bây giờ em đang ở đâu?”

“Em đang ở khu chung cư Tĩnh Hải, khoảng tầm hai mươi phút là có thể đến nhà chị.”

“Chị lập tức báo Già Minh đến khu chung cư Tĩnh Hải đón em, ở đó đợi bọn chị nhé.”

Sau khi ngắt điện thoại, Lạc Thanh hỏi:”Đã trễ thế này rồi em còn định đi đâu?”

“Đi gặp bạn bè.”

“Bây giờ đã hơn mười giờ rồi, ngày mai hẵng đi.”

Bây giờ cùng ngủ với anh tôi cảm thấy rất khó chịu, tôi đã từng là nhân tình, anh coi thường tôi đấy là việc của anh, tôi bây giờ muốn đi gặp Hiền nhi cũng là việc của tôi. “Đây là chuyện của tôi, không cần anh quản.”

Mười phút sau, tôi thay xong quần áo ra khỏi khu chung cư Tĩnh Hải, nhìn điện thoại, mười giờ bốn ba phút tối, tôi lại gọi vào số của Hiền nhi, Hiền nhi tắt đi, sau đó lại nghe thấy tiếng của cô vọng lại: "Thiên Thiên, ở đây."

Tôi quay đầu lại, thấy Hiền nhi đang dựa vào Già Minh, hai người đứng cạnh xe ô tô.

Tôi bước nhanh về phía bọn họ, ôm Hiền nhi một cái thật chặt: "Già Minh, cho tôi mượn bạn gái anh ôm một lúc."

Già Minh hỏi: "Thiên Thiên, tóc em làm sao thế?"

Hết nói nổi, xem ra mái tóc của tôi còn quan trọng hơn cả tôi đây, mấy người này điều đầu tiên hỏi đều là tóc của tôi: "Tóc cắt đi rồi, hai người không cảm thấy dễ thế này càng dễ lừa người hơn à?"

Hiền nhi cười thành tiếng: "Thiên Thiên, em muốn lừa ai đấy? Đến nổi hy sinh cả chính tóc của mình."

Tôi cao cao tóc, cười gượng hai tiếng: "Đi thôi, đi uống rượu. Ở đây chắn đường của người khác là không có đạo đức."

Sau khi lên xe, tôi cứ dán mắt vào Hiền nhi: "Nửa năm không gặp, chị càng ngày càng nhiều thịt đấy, xem ra Già Minh đối với chị không tồi."

Bụng của cô rất tròn, chắc là đã có bé cưng rồi, tôi rất muốn sờ một chút.

Hiền nhi nói thầm bên tai tôi: "Có bé cưng rồi, khoảng 5 tháng, không lâu nữa em có thể thăng chức làm dì rồi."

Động tác của hai người họ cũng nhanh quá đi, đã 5 tháng rồi cơ đấy, nếu lần này tôi không về, chỉ sợ không được làm dì. Tôi cẩn thận dè dặt hỏi: "Hiền nhi, em, muốn sờ bụng chị một chút, có được không?"

Hiền nhi gạt đầu, kéo tay tôi về phía bụng cô, tôi đột nhiên rất sợ, rụt tay lại. Phải mang một quả cầu thịt trên bụng là một việc khổ sở đến cỡ nào, hơn nữa rất khủng bố rất khủng bố, trong bụng có thêm một sinh mạng.

Hiền nhi lo lắng hỏi: "Thiên Thiên, em bị làm sao vậy?"

Tôi lắc đầu, giả bộ không có việc gì nói: "Em không sao, chúc mừng chị có thể làm mẹ rồi."

Hiền nhi Hiền nhi không tin: "Thiên Thiên, em đang sợ cái gì, không phải em nói muốn sờ bụng chị một chút sao?"

Khẽ cắn môi, vươn tay về phía bụng cô: "Hiền nhi, trong bụng có thêm một khối thịt lớn lên có cảm giác gì? Có thấy khó chịu không?"

Già Minh cố ý vô tình nói: "Có gì mà khó chịu, phụ nữ ai mà chẳng phải trải qua cửa này."

Hiền nhi gầm nhẹ ra tiếng: "Già Minh, anh thì biết cái gì, anh thử làm phụ nữ có thai đi rồi sẽ biết nó có vị gì, tối nay anh ngủ ở sofa."

Chắc, nói sai một câu là phải ngủ ở sofa, có thể thấy Già Minh đáng thương bao nhiêu: "Đừng tức giận, đừng tức giận, động thai khí không tốt đâu."

Già Minh nói: "Vợ à, đừng giận nữa, trời cao đất rộng con là nhất, động thai khí không tốt đâu."

Quả nhiên thai phụ thích tức giận, xem ra tôi nên tránh xa cô mấy tháng, đợi Hiền nhi sinh cục cưng ra rồi mới quay về tìm cô.

"Thiên Thiên, không phải em muốn đi uống rượu sao? Chúng ta cùng đi."

Cô lẽ là vì Hiền nhi đang là một thai phụ, Già Minh cũng không nói nữa, trực tiếp đưa chúng tôi tới Duy Đô

Trong ghế lô, Hiền nhi một bên nhấm nhó ngồi uống nước lọc, một bên oán hận trừng mắt nhìn Già Minh, Già Minh không ngừng tỏ khổ với tôi: "Anh thực hối hận có con sớm như vậy, hồi trước anh nói đi đông, cô ấy tuyệt đối không dám đi tây, bây giờ cô ấy nói đi tây, anh tuyệt đối không dám đi đông, không còn cách nào khác, trời cao đất rộng cũng không lớn bằng con."

Tôi lập tức ngồi ra đằng xa: "Già Minh, em không dám đồng cảm với anh đâu, sau khi bé cưng ra đời rồi anh sẽ càng đáng thương, cả ngày phải bế con không nói, quỹ đen của anh ừng phải cống tiến để mua tã cho con thôi."

Hiền nhi cười thành tiếng: "Vậy đấy, có con rồi mà anh ta còn dám chôn giấu quỹ đen, chị sẽ mang con chạy theo nữ nam khác."

Tôi không nhịn được cười to, đúng lúc đó cửa ghế lô bật mở, Hoa Thần đang đứng ở cửa, tôi không quay đầu, dời tầm mắt chuyển về phía Hiền nhi.

"Thiên Thiên, về cùng anh."

Tôi vẫn không thèm nhìn anh: "Lí do?"

Trong lòng rất bình tĩnh, không còn tình cảm ban đầu với anh nữa, không thể không thừa nhận thời gian là một thứ rất tốt.

"Anh có lời muốn nói với em."

Tôi cũng không ngần ngại lên nói: "Làm sao tôi biết được anh có ý đồ xấu hay không, có gì thì nói luôn ở đây đi, có cả nhân chứng nữa, tránh để vợ anh nói tôi câu dẫn anh."

Hoa Thần đi vào, đưa tay đến trước mặt tôi: "Anh muốn nói chuyện riêng với em."

Tôi không nhìn tay anh, lập tức đứng dậy ra ngoài, anh theo sau tôi. Tôi không muốn Hiền nhi biết, tôi thà đối mặt với Hoa Thần, cũng không muốn cô dùng ánh mắt khác nhìn tôi.

Ra ngoài Duy Đô, đầu có chút ong ong, tôi nhắm mắt lại: "Thực ra anh không cần phải đến tìm tôi, chúng ta không quay lại quá khứ được đâu."

Anh ôm tôi vào lòng từ đằng sau, nhẹ nhàng hỏi bên tai tôi: "Rốt cuộc anh phải làm thế nào em mới chịu trở về bên anh?"

Giữa dựa trong sự khống chế của anh, đi lên phía trước hai bước, lạnh giọng nói: "Không ngờ Hoa tiên sinh lại dùng khẩu khí này nói chuyện với tôi, nhớ nửa năm trước Hoa tiên sinh nói tôi là loại phụ nữ không biết thân biết phận, còn nói tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, hiện tại tôi chưa làm gì để xuất hiện trước mặt anh, là anh liên tục tìm đến đây đưa tôi, xin hỏi có phải Hoa tiên sinh đã coi lời của mình trở thành gió thoảng phải không?"

Nửa năm trước những lời anh nói với tôi tôi vẫn khắc cốt ghi tâm, sự xúc phạm vô tình trước kia đối lấy Tô Thiên Thiên vô tâm vô phế. Bây giờ, bất kể anh nói gì, chúng tôi cũng không thể quay lại quá khứ, những vết thương vô hình không thể biến mất. Tuy nói tôi có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng không có nghĩa là tôi không tính toán những đau khổ trong quá khứ mà anh đã gây ra cho tôi. Cái đã xảy ra thì đã xảy ra rồi, xin lỗi hay bù đắp cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Hoa Thần cầm tay tôi, nhẹ giọng nói: "Thiên Thiên, về cùng anh, chúng ta bình tĩnh nói chuyện."

Không đợi tôi trả lời, Hoa Thần đã chặn ngang ôm lấy tôi, tôi không chịu, vừa đẩy anh ra vừa giãy dụa. “Buông ra, tôi không muốn phải ở một chỗ với anh.”

Anh không để ý đến lời của tôi, ôm tôi lên xe, ở trên xe tôi không dám giãy dụa, anh đi rất nhanh, vì cái mạng nhỏ nhỏ của mình tôi chỉ có thể ngồi yên trên đùi anh, đột nhiên cảm thấy anh cứ như một người điên vậy, đi nhanh như thế là để liều mạng à?

Anh đưa tôi về khu chung cư Tĩnh Hải, đến 1303 anh ấn vài hồi chuông cửa, không đến mấy phút cửa liền mở.

Nhìn thấy tôi, biểu tình của đi từ khiếp sợ chuyển sang vui mừng:”Thiên Thiên, cháu cuối cùng cũng trở về rồi.”

Hoa Thần ôm tôi vào trong, đi lập tức đóng cửa lại.

Tôi lạnh giọng hỏi:”Xin hỏi Hoa tiên sinh còn muốn ôm bao lâu? Nếu đã quá lâu không ôm phụ nữ, có thể về nhà ôm vợ anh, tôi có tay có chân có thể tự đi.”

Hoa Thần nghe lời buông tôi ra:”Nơi này vẫn giống như hồi trước, lúc em đi là thế này, bây giờ em về nó vẫn là thế này, mãi mãi không thay đổi, đợi em trở về.”

Không để ý đến anh, tự ngồi lên ghế sofa:”Người quay về thì làm sao? Lòng đâu có trở lại. Cho dù nơi này không đổi, nhưng lòng tôi đã thay đổi rồi, anh có mang tôi về cũng chẳng làm được chuyện gì đâu, chỉ tăng thêm phiền toái thôi.”

Hoa Thần ngồi xuống bên cạnh tôi, ôm tôi vào trong lòng:”Thiên Thiên, anh nhớ em.”

Đi nghe thấy câu này lập tức ra khỏi phòng, bà vừa đi tôi liền đẩy Hoa Thần ra:”Tôi đã nói không thể quay lại rồi, anh thức sự nghe không hiểu à?”

“Thiên Thiên, rốt cuộc em muốn cái gì? Anh thừa nhận anh lừa em kết hôn với Tô Ngưng là anh không đúng, nhưng em không thể thông cảm cho lập trường của anh một chút sao? Thân là tổng giám đốc tập đoàn Hoa thị anh có trách nhiệm với tập đoàn Hoa thị, em có thể thay đổi góc độ suy nghĩ cho anh được không?”

“Tôi rồi đi không phải càng tốt à? Đối với tập đoàn Hoa thị của anh mà nói, vợ của anh không phải đã là sự giúp đỡ tốt nhất rồi ư? Hơn nữa vợ anh không phải là người tôi có thể động vào.”

Hoa Thần nắm chặt tay tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, chân thành nói:”Thiên Thiên, phải làm thế nào, mới có thể khiến em tin tưởng anh thêm một lần nữa.”

Tôi cười nhẹ thành tiếng:”Cách không phải là không có, nhưng phải xem anh có nguyện ý không đã.”

“Em nói đi.”

“Ly hôn với vợ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Nói ra sự thật

Anh gia tăng thêm lực trên cổ tay, nói:”Thứ em muốn chính là anh lấy em sao?”

Thứ tôi muốn đã từng đơn giản như vậy, nhưng mà, bây giờ không như thế nữa, cho dù anh nguyện ý lấy tôi, tôi cũng không muốn gả cho anh, xoay người nào có đạo lý quay đầu. Dựa vào xu thế này, đừng nói bắt anh lấy tôi, cho dù mang tôi cùng ra ngoài cũng phải đồng ý, nhưng anh bây giờ đã là người có gia đình rồi, tôi không muốn không minh bạch ở cùng một chỗ với anh:”Chúng ta cứ cắt đứt như vậy đi, đừng liên lạc với nhau nữa, cũng đừng tìm nhau nữa, ngày ngày trốn tránh ả nấp rất mệt. Tôi không muốn làm người thứ ba không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, tôi cũng có trách nhiệm của mình, cứ thế này đi, tôi đi đây.”

Thế này được rồi chứ? Anh làm tôi tổn thương, tôi lựa chọn rời đi, bây giờ lòng tôi bình tĩnh nói chấm dứt với anh, đây cũng nên là kết thúc của chúng ta đi. Đừng tìm tôi nữa, đừng liên lạc với tôi nữa, chúng ta ai đi đường nấy, lần trước đi quá vội vàng chưa kịp nói rõ, bây giờ đã bổ sung toàn bộ rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Đôi môi nóng rực của anh hôn lên cổ tôi, một bên mơ hồ nói không rõ:”Thiên Thiên, kỳ thực anh vẫn luôn yêu em, quá khứ của chúng ta đừng tính toán nữa, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, quên hết mọi lỗi lầm của đối phương, tìm lại hạnh phúc của chính mình.”

Quả thực cả hai chúng tôi đều có lỗi, nhưng những lỗi lầm kia nói không tính toán là có thể không tính toán, tôi vẫn còn nhớ rõ những nỗi khổ anh đã từng gây ra cho tôi:”Tôi không làm được.”

“Anh sẽ nhanh chóng ly hôn với Tô Ngưng, sau đó, lấy em về.”

Anh ôm tôi vào phòng ngủ, đặt tôi lên giường. Nhìn thấy đục hóa trong mắt anh, tôi theo bản năng lùi về phía sau, nụ hôn nóng rực từ vành tai bắt đầu dời xuống, tôi cắn chặt môi dưới không cho mình rên thành tiếng. Tay anh luồn vào trong áo tôi, vồn vồn về lưng tôi.

Không thể như thế này được, không thể như thế này được, tôi dùng hết sức đẩy anh ra, thờ gấp nói:”Không phải anh đã nói phụ nữ đã bị người khác chạm vào anh không cần sao? Bây giờ không được đụng vào tôi.”

Anh nhích lại gần, tình loạn ý mê nói:”Anh nói rồi, chỉ cần em về cùng anh, quá khứ chuyện gì anh cũng không tính toán.”

Tôi giang tay chống lên ngực anh, duy trì khoảng cách.

Vẫn nên nói ra thôi, cho dù đã 5 năm trôi qua, chuyện đó cũng đã xảy ra rồi, tôi cũng không muốn phải tiếp tục giấu diếm lâu như vậy nữa. Nhìn thẳng vào mắt anh, nói từng chữ từng chữ một:”5 năm trước ở Mộ Phong tôi đã bị Hạ Mộc Lạc chạm vào rồi.”

Cả người Hoa Thần run lên, buông tôi ra:”Nếu anh không tin thì sao?”

Trong lòng anh vẫn tin, anh vẫn để ý, nếu không anh đã không buông tôi ra:”Thực ra là anh tin, nếu không tại sao anh lại buông tôi ra? Anh nghĩ đi, 5 năm trước, có phải Hạ Mộc Lạc đã nói anh hãy chấm dứt với tôi không? Nếu giữa tôi và anh ta thực sự không có gì, vậy lúc tắm ả kia bị phát tán khắp Thẩm Phong, tại sao anh ta lại phải xuất hiện? Còn muốn cha anh ta thừa nhận tôi, nếu giữa tôi và anh ta thực sự không có một chút quan hệ nào, anh ta hoàn toàn có thể bỏ mặc tôi.”

Đục hóa trong mắt Hoa Thần biến thành lửa giận, anh xoay người ra ngoài, nhưng vẫn không quên đóng mạnh cửa lại.

Phản ứng của anh giống hệt nửa năm trước, anh biết Hạ Mộc Lạc chạm vào tôi liền vứt bỏ tôi, sau đó đóng sầm cửa lại.

Haiz, anh sẽ không vì tôi mà thay đổi, anh sẽ không vì tôi mà thay đổi lập trường không cần phụ nữ đã bị người khác động vào của mình. Phải biết 5 năm trước tôi đã bị Hạ Mộc Lạc chạm vào rồi, đối với anh mà nói chắc đó là một sự sỉ nhục? Phụ nữ bị người khác động vào anh đã cần 4 năm, anh nói có thể không tính toán chuyện cũ, vậy mà lại tính toán chuyện này.

Lúc nói cho anh biết chuyện này, tôi vẫn nghĩ, nếu anh có thể không tính toán, vẫn nguyên ý vì tôi ly hôn với Tô Ngưng, vậy tôi sẽ đồng ý lấy anh, dù gì chúng tôi đã từng sống với nhau 4 năm. Dù sao, đã không thể quay về được nữa rồi.

Phản ứng của anh đã khiến lòng tôi trở lạnh, sau này, cho dù anh có giải thích như thế nào, tôi và anh cũng không thể nữa, tôi không cần một người đàn ông đã vứt bỏ tôi mấy lần, tuyệt đối không cần.

Ngồi dậy, chỉnh lại quần áo, ra phòng khách cầm lấy túi xách rồi đi ra ngoài.

Đúng lúc tôi chuẩn bị mở cửa, tiếng di động lại từ đằng sau: “Thiên Thiên, đã nửa năm rồi, hai người vẫn muốn tra tấn đối phương ư?”

Là anh tra tấn tôi, mỗi lần đều là anh vứt bỏ tôi, sao có thể nói là tra tấn đối phương? “Đi, đi nghỉ sai rồi, cháu nào có bản lĩnh tra tấn anh ta, cháu chỉ là phần bị anh ta vứt bỏ thôi.”

“Thiên Thiên, cháu có biết nửa năm này cháu rời đi cậu ấy có biết bao khổ sở không, tuy rằng cậu ấy đã kết hôn, nhưng mỗi ngày cậu ấy vẫn quay về đây xem cháu đã về hay chưa, mỗi ngày đều thất vọng. Năm ngoái, cậu ấy vui vẻ đến Mộ Phong tìm cháu, cứ tưởng rằng cháu sẽ theo cậu ấy về, đi đã đặc biệt chuẩn bị những món cháu thích ăn nhất, nhưng đợi đến muộn vẫn không thấy hai đứa trở lại, mãi cho đến hôm sau mới thấy cậu ấy về một mình, đi mới biết cháu đã hiểu lầm cậu ấy quá sâu. Cho dù cậu ấy không phải là con dì, nhưng sống cùng nhau 8 năm, dù ít dù nhiều cũng có tình cảm, thấy cậu ấy ngày đêm bị vây quanh trong cô đơn tịch mịch, đi rất đau lòng, cũng hy vọng cháu về sớm một chút. Bây giờ, cháu đã về rồi, nhưng hai đứa lại làm tổn thương lẫn nhau, là người từng trải đi không thể không nói vài câu, hạnh phúc không phải là ai cho ai, mà là cả hai cùng cố gắng, đừng vì nhất thời xúc động mà hối hận nửa đời.”

Hạnh phúc quả thực cần cả hai người cố gắng, nhưng điều kiện tiên quyết là anh có đủ điều kiện để làm tôi hạnh phúc. Anh nói anh có lập trường của anh, nhưng tôi cũng có lập trường của tôi, trước kia tôi chưa từng bao giờ yêu cầu anh lấy tôi, là anh lúc phải kết hôn với Tô Ngưng nói muốn lấy tôi, hơn nữa trước khi tôi đi anh còn vô tình xúc phạm tôi, tất cả những điều đó có thể gọi là nhất thời xúc động sao? Chỉ có thể nói trong tình cảm của chúng tôi có rất nhiều những yếu tố hỗn loạn khác, chỉ có thể nói chúng tôi không hợp nhau. “Đi, cháu và anh ấy đã không thể quay trở lại quá khứ được nữa rồi, đi cũng đừng khuyên cháu nữa, tình cảm không phải cứ khuyên là quay về được, lòng đi tình cảm cũng hết, bây giờ cháu và anh ấy đối mặt chính là tình huống này. Cháu đi đây, tạm biệt.”

Tôi vươn tay ra mở cửa, đi vẫn nói: “Thiên Thiên, cậu ấy đã không còn coi cháu là thể thân nữa rồi, cháu vẫn chưa nhận ra sao? Cậu ấy yêu cháu, tiểu Nặc đã chết 8 năm, chuyện của hai đứa nó cũng sớm qua rồi, nếu cháu vì chuyện của tiểu Nặc nên mới rời xa cậu ấy, là mẹ tiểu Nặc đi phải nói cho cháu biết, tiểu Nặc đã qua đời, bọn họ đã sớm kết thúc, người bây giờ cậu ấy yêu là cháu, xin cháu đừng coi tình cảm của cậu ấy trở thành chuyện cũ.”

Nước mắt đọng lại trên mu bàn tay, bà cũng biết tôi là thể thân, tuy rằng bây giờ anh không xem tôi là thể thân nữa, nhưng điều đó thì có thể nói rõ cái gì? Chấm dứt là chấm dứt, không cần phải tiếp tục nữa. “Đi, đi đừng nói gì nữa, cho dù giữa chúng cháu không có tiểu Nặc, cũng thành một kết cục đã định rồi, kết thúc chính là kết thúc.” Nói xong, mở cửa chạy nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Cha đẻ

Đi ra khỏi khu chung cư Tĩnh Hải, tìm một khách sạn gần đó ở, hy vọng khi ngày mai về nhà Lạc Thanh đã đi rồi.

Đêm này, mãi cũng không ngủ được, mơ thấy mẹ tôi biết chuyện tôi làm tình nhân, bà rất tức giận vô cùng tức giận, đuổi tôi ra khỏi nhà.

Hơn mười một giờ trưa hôm sau tôi mới mở máy, máy vừa mở đã nhận được điện thoại của mẹ: “Thiên Thiên, con đang ở đâu? Về ngay cho mẹ.” Không thèm đợi tôi trả lời bà đã ngắt máy.

Vừa vào nhà, cha mẹ và Từ Kiềm đã ngồi trong phòng khách, tôi cảm giác không khí có điều gì đó không đúng, dòi tầm mắt về phía Từ Kiềm, cậu đáp lại tôi bằng một cái nhìn bất đắc dĩ: “Con có chút việc ra ngoài trước, lát nữa con về.”

Sau khi Từ Kiềm đi, tôi hỏi: “Mẹ, có chuyện gì gấp vậy? Làm gì mà bắt con về nhà ngay?”

Mẹ chăm chú nhìn tôi, mặt không thay đổi nói: “Có phải con không vừa ý với Lạc Thanh không?”

Tôi không hiểu ra sao, lắc đầu phủ nhận: “Không có mà.”

“Nếu không phải tại sao nửa đêm con bỏ nó một mình rồi ra ngoài?”

“Anh ấy đã thích người khác, con cũng thích người khác, tôi qua bọn con chia tay rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó con gọi điện cho Hiền nhi, vậy nên nửa đêm đi ra ngoài.”

Trong mắt mẹ lộ ra chút thất vọng, “Thiên Thiên, mẹ không biết nửa năm này ở Mộ Phong con đã trải qua cái gì, mẹ chỉ biết con bây giờ miệng toàn nói dối. Mẹ không muốn nghe con giải thích. Lạc Thanh nói cậu ấy sẽ tới đón con, bảo con ở nhà đợi cậu ấy.”

Tôi vừa vào phòng đã nhìn thấy trên giường có thêm một chú gấu, giống hệt con mà Hạ Mộc Lạc tặng cho tôi, chỉ có điều con này màu phấn hồng, lấy hai con gấu ở trong túi ra, cắt cả ba con vào sâu dưới đáy tủ.

Không biết trước khi đi Lạc thanh đã nói những gì với mẹ, cũng không nhất thiết phải biết, bây giờ mẹ đang tức giận ngút trời, tôi vẫn nên cẩn thận một chút.

Lại cầm lấy túi ra khỏi nhà, vừa ra ngoài khu chung cư Tĩnh Hải đã đụng ngay Tô Ngưng, tự biết trốn không thoát, tôi cũng không trốn nữa.

Cô ta hỏi: “Thiên Thiên, là cô bắt Thần ly hôn với tôi phải không?”

Tôi cúi đầu: “Tôi và anh ấy đã kết thúc rồi, sau này đừng tới tìm tôi nữa, tìm hay không tìm kết quả cũng như nhau thôi.”

Trong mắt Tô Ngưng hiện lên chút tức giận: “Thiên Thiên, tôi không tin Thần sẽ vô duyên vô cớ đưa ra yêu cầu ly hôn với tôi, chỉ có cô mới có thể khiến anh ấy làm vậy.”

Các người ly hôn là chuyện của các người, chẳng liên quan gì đến tôi. Bây giờ, cho dù hai người có thực sự ly hôn, tôi cũng sẽ không chọn anh: “Tôi nhớ cô đã từng nói tôi không thể khống chế được trái tim của anh ấy, đã như thế anh ấy sao có thể nghe lời tôi. Chúng tôi đã cắt đứt rồi, hai người có ly hôn hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi.”

Tô Ngưng tức giận nhìn tôi: "Tôi không tin hai người đã thực sự cắt đứt, Thần mỗi ngày đều đến khu chung cư Tinh Hải, đơn giản cũng chỉ vì cô, bây giờ tôi tận mắt thấy cô đi ra từ khu chung cư Tinh Hải. Chuyện này, cô giải thích thế nào?"

"Nhà tôi ở tòa nhà số 3, nơi Hoa Thần đến là tòa số một, cô nghĩ nhiều quá rồi."

Trong mắt Tô Ngưng ánh lên một tia bi thương: "Thiên Thiên, tôi lấy thân phận làm vợ xin cô hãy rời xa anh ấy, tôi không thể mất anh ấy, hy vọng cô hiểu cho tâm trạng của một người vợ như tôi."

Tôi quay đầu đi, thấy một chiếc xe màu đen đỗ bên cạnh, một phụ nữ trung niên cao quý tức giận xuống xe, tôi lại đảo tầm mắt trở về trên người Tô Ngưng: "Tôi và anh ấy ngay ngày hôm sau sau khi hai người kết hôn đã cắt đứt rồi, tôi cũng không muốn làm kẻ thứ ba đi phá hoại hôn nhân của người khác, mặc kệ cô tin hay không tin, sự thật chính là như thế."

Nói xong, đúng lúc tôi chuẩn bị đi, một tiếng bản tay giáng xuống vang vọng không dứt bên tai, má bốc nóng bỏng rát, tôi vươn tay lên che mặt, liếc mắt nhìn, người phụ nữ vừa xuống xe giờ phút này đang phẫn nộ trừng mắt nhìn tôi, tay của bà ta vẫn đang giương trong không trung. Tô Ngưng giữ chặt lấy tay bà ta: "Mẹ, sao mẹ lại đánh người?"

Ha, sao lại đánh người, năm đó không phải cô cũng đánh tôi sao? Hôm nay mẹ cô lại đến đánh tôi, cho dù tôi và Hoa Thần đã thực sự cắt đứt, cô cũng phải trừng phạt tôi đúng không, chỉ cần có tôi ở đây, cô sẽ không có một ngày được hạnh phúc.

Một tiếng nói tang thương đáp lại: "Ngưng nhi, đây chính là con hồ ly tinh đã câu dẫn Hoa Thần đúng không? Sao con có thể nhu nhược như vậy? Không cần phải nương tay với loại hồ ly tinh này, nếu không chồng của con sẽ thành chồng của nó đấy."

Tôi oán hận nhìn hai mẹ con kia, Tô Ngưng lo lắng nhìn tôi, tôi khinh thường quay đầu đi, cô ta thì có gì mà phải lo lắng, giả bộ làm người tốt trước mặt tôi làm quái gì, năm đó cô chẳng phải cũng giống mẹ cô sao.

Giọng nói của mẹ đột nhiên vang lên: "Không được động vào con gái tôi."

Mẹ tức giận ngất trời đi về phía tôi, đột nhiên tôi cảm thấy trời thật âm u, chẳng lẽ thật sự không thể giấu được ư? Mẹ, tại sao mẹ lại xuất hiện đúng vào lúc này? Đừng đến đây, mau về nhà đi.

Chuyện vẫn không được như ý, mẹ tiến lại gần, bà ôm tôi vào trong ngực, lặp lại câu nói kia: "Không được động vào con gái tôi."

Lời mẹ vừa dứt, mẹ Tô Ngưng lập tức gầm nhẹ ra tiếng: "Tôi còn nói không biết hồ ly tinh từ đâu mà đến, là con gái của cô thì không lạ nữa rồi. Năm đó cô quyến rũ chồng tôi, bây giờ con gái cô lại đi câu dẫn chồng của con gái tôi, đúng là mẹ thể nào có thể nấy."

Đồ đàn bà chết tiệt, dựa vào cái gì mà nói mẹ tôi như thế, lạnh giọng nói: "Chuyện của tôi đừng kéo mẹ tôi vào, bà đánh tôi là đủ rồi." Nhìn gương mặt trắng bệch của mẹ, tôi hận không thể giáng cho bà ta vài cái tát.

Tô Ngưng đứng một bên khuyên mẹ cô ta: "Mẹ, sao mẹ có thể nói như thế, chúng ta đi thôi."

Mẹ Tô Ngưng bật ra một câu chà xột lòng tôi, cho tôi biết được thân thế của mình: "Ngưng nhi, à phụ nữ này năm đó hại cha con suýt chút nữa buông tha tiền đồ, ly hôn với mẹ. Hôm nay, chồng con vì con gái của à ta mà đòi ly hôn với con, con nói mẹ làm sao có thể nuốt cục giận này đây."

Tôi kinh sợ nhìn bà ta, Tô Ngưng cũng không dám tin nhìn bà ta, Tô Ngưng há miệng lại không hề phát ra tiếng nào, tôi cũng giống y như vậy.

Không đến một phút, một người đàn ông trung niên có ánh mắt sắc bén xuất hiện bên người mẹ, ông ta nắm lấy tay mẹ: "Lăng Tuyết, đứng là em rồi."

Người này tôi đã từng gặp ở hôn lễ của Tô Ngưng, ánh mắt của ông ta vẫn sắc bén như bây giờ. Tôi gạt tay ông ta ra: "Không được động vào mẹ tôi."

Ông ta nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, trong mắt đột nhiên có chút dao động, nếu nói ông ta là cha tôi tôi thực không tin, bởi vì phản ứng của ông ta quá mức bình tĩnh, rất không bình thường.

Tôi kéo mẹ đi, mẹ hồn bay phách lạc quay đầu lại nhìn người đàn ông kia, thấy những giọt nước mắt lăn trên má bà, lòng tôi đột nhiên thấy đau nhói, cho dù ông ta là cha đẻ của tôi tôi cũng không cho phép mẹ và ông ta có bất kì quan hệ gì nữa, bây giờ mẹ đã kết hôn rồi, ông ta cũng có vợ con, bọn họ đã không thể nữa rồi.

Về đến nhà, cha lo lắng nhìn mẹ, còn tôi ngồi một mình ở bên cạnh, nhìn ánh mắt trống rỗng vô hồn của mẹ, tôi biết bà vẫn chưa quên được người đàn ông kia, tôi đứng dậy, lúc tôi đang đi nhanh vào phòng, chợt nghe thấy mẹ nói: "Thiên Thiên, con thực sự quan hệ với đàn ông đã có gia đình? Từ nhỏ mẹ đã dạy con không được làm kẻ thứ ba, tại sao con không nghe lời mẹ? Tại sao lại đi phá hoại gia đình của người khác?"

Đừng bước lại, rốt cục cũng biết rồi, vậy còn thế nào nữa? Không phải tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi sao? Còn sự cái gì đây? Bất lực nói: "Chuyện tình cảm không phải con nói là được, tình yêu không phân biệt kết hôn hay chưa kết hôn."

Tôi quay đầu đi, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, trong mắt cha hiện lên sự không thể tin: "Lăng Tuyết, phàm là chuyện gì cũng phải có chứng cứ, anh tin Thiên Thiên là một đứa bé tốt."

Mẹ nói từng câu từng chữ: "Vợ của thằng đó đã tìm đến tận cửa rồi, chính miệng Thiên Thiên cũng đã thừa nhận, lẽ nào là em vu oan cho nó ư?"

Tôi dựa vào tường, người dần dần trượt xuống, cuối cùng ngã ngồi xuống mặt đất.

Ngày này sớm hay muộn cũng phải đối mặt, bọn họ biết sớm một ngày tôi phải sớm đối mặt một ngày, tôi không trốn được: "Nhưng ngay sau hôn lễ của bọn họ con đã cắt đứt với chồng cô ta rồi, bây giờ chồng cô ta muốn ly dị thì sao lại đến trách con? Có trách thì chỉ có thể trách cô ta không thể giữ được lòng chồng mình, con chẳng thấy mình đã làm sai cái gì cả."

Từ giây phút mẹ Tô Ngưng đánh tôi, tôi đã không còn áy náy gì với Tô Ngưng nữa, nửa năm trước tôi đã rời khỏi Hoa Thần, là cô ta không thể giữ được trái tim Hoa Thần, trách tôi thì có tác dụng gì? Không phải là tôi quán quít lấy anh không buông.

"Ý của con là con vẫn đúng phải không?" Mẹ càng tức giận.

"Cho dù con có đúng hay không, vấn đề cũng không phải là do con, chồng cô ta đòi ly dị với cô ta tìm con có tác dụng gì? Con có thể quyết định cái gì?"

"Con dám nói bây giờ con và chồng cô ta không có quan hệ không?"

"Tóm lại không phải là con đi tìm anh ta, là anh ta tới tìm con, con cũng chẳng nói những lời dễ nghe gì."

Cửa bật mở, Từ Kiềm bước vào, cậu khó hiểu nhìn tôi: "Thiên Thiên, sao lại ngồi dưới đất?"

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Tớ không sao."

Mẹ đột nhiên đứng dậy, rút từ hàm răng ra một câu: "Đi khỏi đây ngay cho tôi, tôi không có loại con không nghe lời như cô."

Nói xong, bà bước vào phòng ngủ của mình.

Trong mắt cha tất cả đều là không đành lòng, "Thiên Thiên, mẹ con bây giờ đang tức giận. Con đừng nghe lời bà ấy, đợi bà ấy hết giận con nhận lỗi là được."

Từ Kiềm càng không hiểu.”Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi không quay đầu, lau nước mắt trên mặt.”Cha, không cần nói nữa, bây giờ con đi, hồi trước con có lỗi, nhưng bây giờ con không sai, con sẽ không nhận lỗi đâu.”

“Xoạt” tôi đứng dậy, vào phòng lấy ra hai con gấu, tìm túi thu dọn đồ đạc.

Từ Kiềm vẫn không ngừng hỏi:”Thiên Thiện, rốt cuộc là chuyện gì? Tớ chỉ ra ngoài một chuyến sao lại trở thành thế này?”

Tôi không nhìn cậu, tiếp tục thu dọn đồ đạc, tự cười nhạo nói:”Thực ra cũng chẳng có gì, mẹ biết tớ làm người thứ ba, vì vậy đuổi tớ ra khỏi nhà.”

Từ Kiềm nắm chặt lấy tay tôi:”Ý gì?”

Tôi bỏ đồ đạc trên tay xuống, nhìn vào mắt cậu nói:”Tớ làm tình nhân của anh rể tớ, bây giờ bà chị ấy tìm đến cửa rồi, còn có mẹ cả và cha dè của tớ nữa.”

Vừa dứt lời, một cái tát giáng xuống má tôi, tôi che mặt lại, cầm lấy túi xách, từ phòng chạy thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Kim ốc tàng kiều

Ra khỏi khu chung cư Tỉnh Hải trời đã mưa, tôi không quan tâm tiếp tục chạy cho đến khi thờ hồng học. Tuy rằng mưa không to, nhưng cũng đủ khiến người tôi ướt đầm.

Thì ra giấc mơ hôm qua là thật, bây giờ tôi đã ra khỏi nhà, mẹ cũng không cần phải tức giận nữa, tôi sẽ trốn ở một nơi thật xa thật xa, cho đến khi bọn họ quên đi chuyện tôi làm nhân tình, tôi muốn trốn đi để họ không thể tìm được.

Một chiếc xe màu đen chắn đường của tôi, tôi bắt buộc phải dừng bước, một người đàn ông trẻ từ trên xe xuống, anh ta tạo dáng mời:”Tô tiểu thư, mời lên xe, có người tìm cô.”

Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng vẫn lên xe, nếu anh ta biết tôi họ Tô, vậy nhất định là người tôi có quen tìm tôi.

Anh ta đưa tôi đến một nhà hàng rất cao cấp, tôi lại nhìn thấy người đàn ông giữa trưa kia, ông ta chỉ vào vị trí đối diện:”Ngồi đi, cha muốn nói chuyện với con.”

Tôi không nói, ngồi xuống chỗ đối diện ông ta. Tôi muốn biết trong lòng ông ta rốt cuộc mẹ tôi là cái gì, lại càng muốn biết tại sao sau khi mang thai tôi bà lại rời xa ông ấy, giữa bọn họ rốt cục đã xuất hiện cục diện gì mà không thể quay trở lại.

“Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi ba.”

Ánh mắt ông ta không còn sắc bén giống như lúc trưa, mà phần lớn là tang thương. ?”Mẹ con có nói với con, cha dè của con là ai không?”

Tôi cười nhạo ra tiếng:”Không nói, tôi cũng cảm thấy không cần thiết phải biết, tôi rất thích người cha hiện tại, cho dù ông ấy không phải là cha dè của tôi, trong tim tôi cũng chỉ ông ấy mới có thể làm cha tôi.”

Miệng ông ta nhếch lên một nụ cười khổ, “Cha mới là cha dè của con, năm đó cha chỉ là một tiểu nhân vật mờ nhạt trong chính phủ, lãnh đạo có ý muốn đề bạt cha, đưa cha đi tình ủy hợp, đến lúc cha về, mẹ con đã biến mất rồi. Cha biết trong lòng con rất giận cha, giận cha không làm tròn trách nhiệm của một người cha, nhưng cha cũng có chỗ khó của cha, hy vọng con có thể hiểu cho cha một chút.”

Ha, hiểu, bây giờ nói những lời này còn có tác dụng sao? Ông ta không cảm thấy đã muộn rồi à? “Mẹ tôi năm đó là người thứ ba đúng không?”

Ông ta g

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Chủ động hiến thân

“Đừng hỏi, tôi không muốn nói.” Gạt tay hấn ra, tiếp tục lau tóc.”

Hấn đứng dậy, nói:”Đầu khô rồi thì em nghỉ một chút đi, chiều anh lại đến.”

Tôi gạt đầu:”Được.”

Hấn vừa đi, tôi liền nằm xuống, chỉ cảm thấy rất mệt, hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến tôi nhất thời không thể nào tiếp nhận.

Mẹ đã nói không cần tôi rồi, cha bảo lời của mẹ chỉ là lời giận, rốt cuộc có phải là lời nói trong lúc tức giận hay không tôi không biết. Lần này bà thực sự rất tức giận, cũng thực sự không cần tôi nữa, vấn đề là bây giờ tôi và Hoa Thần thực sự không có quan hệ gì, nếu tôi ở cạnh Hoa Thần, vậy chính xác là tôi sai, là kẻ thứ ba đáng xấu hổ. Bây giờ chỉ vì Tô Ngưng tìm đến tận cửa, bà liền nói không có đứa con như tôi, đuổi tôi ra khỏi nhà. Tôi thấy mình không cần phải nhận lỗi, nếu không có lỗi tại sao phải nhận?

Không biết qua bao lâu, có người gõ lấy con gấu bông từ trong tay tôi, tôi lập tức mở to mắt, đối diện với đôi mắt thâm u của hấn:”Nên ăn cơm tối thôi, ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Tôi ngồi ngay dậy, cúi đầu nhìn người mình vẫn đang quấn khăn tắm, tôi không muốn ra khỏi phòng ngủ.

Hạ Mộc Lão dường như biết tôi đang nghĩ gì, thân nhiên nói:”Đồ để mặc đã mua giúp em rồi, em tự xem đi.” Nói xong, vút con gấu bông lên giường.

Tôi đứng dậy, lật mấy cái túi to dưới mặt đất lên xem, khiến tôi kinh ngạc nhất là trong đó có cả nội y, không phải hẳn ta có ham mê không lành mạnh, thích việc sưu tầm đồ nội y của phụ nữ đấy chứ.

Vô thức nhìn hấn một cái, âm thầm cúi đầu.

“Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn anh, anh chỉ giúp em chọn mấy bộ quần áo cùng mấy đôi giày thôi, cái khác đều là đi Lâm mua.”

Mặt tôi lập tức đỏ lên, thì ra đây chính là cảm giác đi trộm đồ bị người khác bắt được.

Ăn com xong, tôi với Hạ Mộc Lão ngồi trong phòng ngủ, cả hai đều im lặng không lên tiếng. Cho đến khi tôi mất kiên nhẫn, ôm gấu bông chui vào trong chăn.

Hạ Mộc Lão ngồi bên giường, bàn tay to nhéo nhéo khắp mặt tôi:”Thiên Thiên, là em bắt Hoa Thần ly hôn với Tô Ngưng, đúng không?”

Tôi cào tay hấn:”Đúng, là tôi nói với anh ấy muốn bọn họ ly hôn.”

Ánh mắt hấn khẽ run:”Tại sao lại phải làm như vậy?”

“Bởi vì muốn hủy hạnh phúc của Tô Ngưng, bởi vì muốn làm tổn thương Tô Ngưng.”

Ánh mắt Hạ Mộc Lão rất chân thành, hấn kéo tôi từ trên giường dậy, ôm tôi vào trong lòng. Ngửi khí rất nhẹ nhàng rất mềm mại, thực khó nhận ra đây là chất vấn hay trách cứ:”Em có biết cha của Tô Ngưng là bí thư tỉnh ủy không? Em có biết chọc giận ông ta sẽ có hậu quả gì không? Hủy đi hạnh phúc của Tô Ngưng em sẽ cảm thấy vui về ư?”

Chúng tôi dựa rất gần, tôi hít hơi thở nóng hổi của hấn, cười nhẹ nói:”Tôi biết, cha cô ta Tô Bắc Sinh hôm nay đã đến tìm tôi rồi, trước khi anh đến đưa tôi đi.”

Đầu ngón tay lạnh lẽo của hấn xoa xoa má tôi:”Là Tô bắc Sinh đánh em đúng không? Em có biết nếu Tô Bắc Sinh muốn gem thì chỉ đơn giản như giết một con côn trùng không?”

“Không phải ông ta đánh, là mẹ Tô Ngưng trước khi ông ta đến đánh tôi. Đương nhiên, Tô Bắc Sinh tìm tôi cũng là vì chuyện của Tô Ngưng và Hoa Thần, ông ta hy vọng Tô Ngưng được hạnh phúc.”

“Vậy em trả lời ông ta thế nào?”

“Tôi nói tôi phải hủy hạnh phúc của Tô Ngưng, Hoa Thần và Tô Ngưng nhất định phải ly hôn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi đi, rồi gặp anh.”

“Tô Bắc Sinh sẽ không dễ dàng buông tha em như thế đâu, em cứ trốn ở đây, đợi chuyện kia qua, em muốn đi anh sẽ không giữ em.”

“Tôi ở đây không phải vì muốn trốn Tô Bắc Sinh, người tôi muốn trốn là người nhà tôi.”

Hấn chỉnh người tôi lại, hai người bốn mắt nhìn nhau:”Rốt cuộc chuyện là thế nào, anh muốn biết toàn bộ.”

“Thực ra tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, cứ như một giấc mơ vậy. Trưa hôm nay Tô Ngưng đến tìm tôi, sau đó mẹ cô ta xuất hiện, tát cho tôi một cái, mẹ tôi nhìn thấy, liền đến báo vệ tôi, mẹ Tô Ngưng nói mẹ tôi và cha cô ta đã từng có quan hệ gì đó, sau đấy Tô Bắc Sinh cũng đến nắm tay mẹ tôi, lúc đó tâm trí tôi rất hoang mang, hất tay Tô Bắc Sinh ra rồi kéo mẹ về nhà, sau khi về tôi bị mẹ đuổi ra khỏi nhà. Tô Bắc Sinh lại đến tìm tôi, nói ông ta là cha đẻ của tôi. Dường như tất cả việc xui đều xảy ra hôm nay, lòng tôi rất loạn.”

Hạ Mộc Lão tiếp tục hỏi:”Có phải tên mẹ em là Lăng Tuyết không?”

Tôi gật gật đầu:”Sao anh lại biết tên mẹ tôi?”

Ánh mắt Hạ Mộc Lão trở nên dịu dàng:”Bởi vì mẹ em và mẹ anh nhiều năm trước là bạn rất tốt, năm đó cha anh và Tô Bắc Sinh cũng rất thân nhau, họ cùng theo đuổi mẹ em, sau đó mẹ em chọn Tô Bắc Sinh, mẹ anh chọn cha anh, sau một khoảng thời gian, mẹ em và Tô Bắc Sinh vì một hiểu lầm mà chia tay, cha mẹ anh thì kết hôn. Mấy năm sau mẹ em mới quay về, nhưng qua nửa năm lại biến mất, cha anh và Tô Bắc Sinh tìm bà rất lâu cũng không tìm được.”

Thì ra Tô Bắc Sinh nói thật, anh ta thật sự đi tìm mẹ tôi:”Sao anh lại biết, mẹ anh bây giờ đang ở đâu?”

Hạ Mộc Lão quay đầu không nhìn tôi:”Mẹ anh đã mất vài năm trước rồi, rất lâu trước kia anh hỏi mẹ tại sao lại kết hôn với cha anh, bà ấy nói với anh những điều đó.”

“Xin, lỗi, tôi không biết.”

Hấn đứng dậy, ”Không sao, em nghỉ trước đi, anh ở phòng ngay bên cạnh em, có chuyện gì cứ gọi anh.”

Thấy bóng lưng cô đơn của hấn, tự dưng có cảm giác muốn khóc, tôi cứ như vậy dờ dẩn nhìn hấn.

Đến cửa, dường như nhớ ra chuyện gì, dừng bước lại:”Em đừng nghĩ quá nhiều, anh đưa em đến đây không có ý gì khác, càng không thừa dịp người gặp khó khăn, trừ phi em tự nguyện, nếu không anh sẽ không miễn cưỡng em.” Nói xong, hấn ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại.

Tôi dờ dẩn nhìn cánh cửa đóng chặt, rất lâu thần trí mới quay lại, xem ra tôi đã nghĩ anh ta quá hư hỏng rồi, kỳ thật anh ta cũng có chỗ tốt, tuy nhiên tôi chỉ nhìn vào mặt xấu của anh ta, hồi trước tuy là vì Tô Ngưng, nhưng cũng đối xử rất tốt với tôi.

Hôm sau, tôi dậy thật sớm, đi Lâm nói hấn đã đi rồi.

Đến giữa trưa thực sự quá chán, xem ra tôi đã đánh giá mình quá cao rồi, cứ tưởng rằng có thể yên lặng sống ở đây, bây giờ xem ra có chút không chịu được.

Đi vào thư phòng, mở máy tính, trình duyệt vừa khởi động, trang chủ là trang tin tức mạng Thẩm Phong.

Chậm rãi đi chuột xuống, trên bị trí bắt mắt nhất có đăng một tiêu đề:”Tổng giám đốc tập đoàn Hoa thị ra ngoài ăn vụng, truyền ra tin tức ly hôn.” Ngón trở nhẹ nhàng nhấn xuống, có hơn chục tấm ảnh chụp tôi và Hoa Thần, hiển nhiên là bị chụp trộm, nhìn bối cảnh có lẽ là chụp vào mấy năm trước khi Hoa Thần đưa tôi đi chơi.

Tiếp tục đi xuống, một dòng chữ màu đỏ đập vào mắt:”Vi tổng giám đốc và con gái bí thư tỉnh ủy ly hôn, tập đoàn Hoa thị xuống dốc , cổ phiếu tuột giá không phanh.” Tôi lập tức nhấn vào số liệu cổ phiếu của tập đoàn Hoa thị, hôm nay đã đến cực hạn, không ai mua vào, toàn bộ đều bán ra.

Xem ra cái giá Hoa Thần ly hôn với Tô Ngưng chính là hy sinh tập đoàn Hoa thị, anh thực sự nguyện ý vì tôi mà làm như vậy ư?

Nhưng tôi không muốn anh phải mất nhiều như vậy, nếu hậu quả tôi báo thù Tô Ngưng là Hoa Thần mất tất cả, vậy tôi có nên tiếp tục báo thù không? Dù sao cô ta cũng là chị tôi, còn anh, đã từng là người tôi yêu. Nhưng chuyện đã đến nước này không phải tôi nói thôi là có thể thôi được.

Suốt cả ngày tôi tâm trạng bất an, đứng ngồi không yên.

Buổi chiều, sau khi Hạ Mộc Lão trở về, tôi cũng theo vào phòng ngủ của anh ta. Đóng cửa, hỏi:”Hạ Mộc Lão, nếu tập đoàn Hoa thị cứ tiếp tục xuống dốc như vậy sẽ trở nên thế nào?”

Hạ Mộc Lão ngồi xuống sofa, bình tĩnh nhìn tôi:”Sẽ đóng cửa.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Chỉ cần cậu ấy ly hôn với Tô Ngưng, sẽ không có công ty nào dám hợp tác với cậu ấy, bọn họ không dám chọc Tô Bắc Sinh.”

Tôi đi đến trước mặt anh ta, nhìn chăm chăm vào anh ta, hỏi:”Liệu có cách nào cứu vãn được không?”

Khóe miệng Hạ Mộc Lão khẽ nhếch:”Đương nhiên là có, chỉ cần có một công ty hùng mạnh hợp tác với tập đoàn Hoa thị, hoặc là thu mua. Nhưng điều kiện tiên quyết là Tô Bắc Sinh sẽ không làm gì công ty đây.”

“Vậy anh có thể giúp anh ấy không, cha anh với Tô Bắc Sinh là bạn tốt, ông ta sẽ không uy hiếp anh.”

Ý cười trên khóe miệng Hạ Mộc Lão càng sâu:”Tại sao anh phải làm vậy? Em phải biết tuy rằng anh là tổng giám đốc, nhưng việc lớn trong công ty vẫn do cha anh quyết định.”

Tại sao phải làm như vậy? Đúng ha, Tại sao anh ta lại phải làm vậy.

Tôi cúi áo, bất đắc dĩ nhả ra một câu:”Tôi làm người phụ nữ của anh, anh giúp anh ấy một lần, lý do này đã đủ chưa?”

Lần thứ nhất, tôi bị anh ta cưỡng bức. Lần thứ hai, tôi say rượu loạn tính. Lần này, là tôi chủ động hiến thân.

Hạ Mộc Lão đứng dậy, thân thể cách tôi rất gần, khiến tôi có cảm giác muốn chạy trốn, anh ta nói:”Nếu anh không chịu thì sao?”

Anh không muốn chẳng lẽ tôi có thể ép được anh à? Tôi lùi về phía sau, mặc quần áo vào, đi về hướng cửa phòng, không quay đầu lại nói:”Anh không chịu cũng được, tôi đi xin Tô Bắc Sinh.”

Phía sau truyền đến tiếng nói phẫn nộ của Hạ Mộc Lão:”Đứng lại.”

Tôi đứng tại chỗ, hỏi:”Hạ tiên sinh còn chuyện gì muốn phân phó?”

“Tô Thiên Thiên, em chỉ có tí kiên nhẫn ấy thôi à? Em cứ xin người như thế này há?”

“Tôi không xin anh, mà là cho anh một lý do giúp anh ấy, nếu anh muốn tôi xin anh, vậy thì miễn đi. Còn nữa, tôi trước nay chẳng có cái thứ gọi là kiên nhẫn, bị anh từ chối cũng không chết được.”

Tiếng bước chân Hạ Mộc Lão lại gần tôi, oán hận nói bên tai tôi:”Tiểu yêu tinh, lần này là em chủ động dâng đến tận cửa nhé, không phải là anh ép em.”

Tôi quay đầu lại, nhìn thẳng vào anh ta:”Nói như vậy, anh đồng ý đúng không?”

Nhìn thấy đục hóa trong mắt anh ta, tôi theo bản năng lùi về phía sau từng bước. Hạ Mộc Lão ôm tôi vào lòng:”Đừng, anh đồng ý, có phải em hối hận rồi không?”

Mẹ kiếp, anh đồng ý còn có tình cự tuyệt tôi, tôi dám mạnh vào ngực anh ta một cái:”Không hối hận.”

Hạ Mộc Lão cúi đầu xuống hôn tôi, tôi dờ dẫm đứng yên đó không biết phải làm thế nào.

Anh ta bắt nắn buông tôi ra:”Lúc này không phải em rất chủ động à? Bây giờ thành sự thật em sợ rồi đúng không?”

Tôi vênh mặt lên:”Tôi mà sợ á.” Nói xong, đôi tay nhỏ bé cầm lấy cả vạt của anh ta, qua vài lần liến cời được cả vạt và âu phục của anh ta.

Hạ Mộc Lão vừa lòng cười cười:”Tốc độ rất tốt.” Thanh âm vừa dứt, anh ta đã ôm lấy tôi, đi về phía giường.

Anh ta đặt tôi xuống giường, “Em không được phép hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 139: Để anh lấy em

Triền miên qua đi, anh ta nói bên tai tôi:”Thiên Thiên, sau này người em có thể nghĩ, có thể nhớ chỉ có mình anh.”

Tôi rúc vào trong ngực anh ta, nhẹ giọng nói:”Được.”

Sau này không được thân mật với thằng đàn ông khác.”

“Được.”

“Sau này không được biến mất.”

“Được.”

“Sau này không được một mình gặp cậu ta.”

“Được.”

“Sau này không cho phép một mình nghĩ lung tung.”

“Được.”

“Sau này nếu có chuyện gì người đầu tiên nghĩ đến phải là anh.”

“Được.”

“Sau này không được phép xa lánh anh.”

“Được.”

“Sau này có con nhất định phải sinh ra.”

“Không được.”

Anh ta nhòm người dậy: “Tại sao không được?”

“Tôi không muốn con tôi cũng là trẻ mồ côi giống tôi, muốn có con anh tìm người khác sinh đi.” Dù rằng là tôi cầu xin anh, nhưng tôi sẽ không lấy con mình ra làm giao dịch, tôi có thể lấy chính mình ra làm, dù sao anh cũng không phải chỉ chạm vào tôi một lần, chạm vào mấy lần cũng không thành vấn đề.

Anh đưa tôi đến đây không phải có ý này sao? Tuy anh nói sẽ không miễn cưỡng tôi, nhưng thứ anh đợi không phải là chờ tôi mở miệng sao? Lúc tôi cởi quần áo anh cự tuyệt tôi, không phải vì muốn tôi cầu xin anh ư?

Thì ra vẫn giống 5 năm trước, thứ anh muốn chỉ là một đứa con, buồn cười là tôi lại là người được anh chọn sinh con cho anh.

Anh ta lại nằm xuống, ôm tôi vào lòng: “Không phải bây giờ em lại nghĩ lung tung đấy chứ? Vừa rồi không phải đã đồng ý với anh là sẽ không nghĩ lung tung nữa à?”

Tôi quay người lại, lưng đối mặt với anh ta: “Tôi không nghĩ lung tung.”

Cầm anh ta cọ cọ lên đỉnh đầu tôi: “Không phải là trẻ mồ côi, nếu em thực sự để ý tới danh phận, đợi sống gió chuyện này qua đi, chúng ta liền kết hôn. Bây giờ khắp nơi đều biết chuyện của em và Hoa Thần, anh không muốn mấy chuyện tào lao đó làm em bị tổn thương.”

Đầu tôi cọ vào ngực anh ta, tay anh ta nắm chặt lại, thân thể hai người dựa vào càng gần: “Không phải là tôi để ý hay không để ý đến danh phận, mà là tôi không muốn con tôi sinh ra không danh không phận.”

“Được, đợi chuyện này qua đi chúng ta liền kết hôn. Về phần cha anh em hoàn toàn có thể yên tâm, ông ấy sẽ không phản đối nữa. Sau khi mẹ anh mất ông ấy cô đơn đã mấy năm rồi, có cháu nội cho ông ấy ôm vui còn không kịp nữa là.”

Đầu tôi lại cọ vào ngực anh ta hai cái: “Nhưng tôi không muốn kết hôn sớm như vậy, càng không muốn sớm như vậy đã làm mẹ.”

Mông đột nhiên bị vật gì đó cứng cứng đâm vào, tôi luôn tay xuống sờ, đột nhiên chạm vào vật gì đó không nên chạm, lập tức rút tay lại: “Không được quan hệ quá độ.”

“Bây giờ em nói câu này đã quá muộn rồi, em thích cử động linh tinh thì phải gánh chịu hậu quả.”

Tay anh ta vurun về phía ngực tôi, nụ hôn nồng cháy rơi xuống vành tai rồi dần dần dời xuống.

“Hạ Mộc Lão, anh mà đi làm trai bao khẳng định sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

“Nói như vậy em rất vừa lòng về anh chứ gì.”

Giương tay lên dấm một cái thật mạnh vào ngực anh ta, anh ta đau đớn rên lên một tiếng, sau này không nghe lời tôi sẽ đối đãi với anh như thế này đây.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại anh ta đã đi rồi, đợi sống gió chuyện này qua đi, tôi nhất định phải chạy trốn thật nhanh, tôi không thể kết hôn với anh ta, càng không thể mang thai con của anh ta. Thứ hiện tại tôi cần phải làm là cố gắng ngoan ngoãn nghe lời, chờ anh ta hạ lớp phòng vệ với tôi, tôi sẽ biến mất hoàn toàn, lại một lần nữa rời đi, tôi sẽ không đến Mộ Phong, tôi muốn tới phương Bắc xem tuyết, sống hơn hai mươi năm rồi mà vẫn chưa một lần được thấy tuyết, không thể để nó trở thành chuyện hối tiếc trong cuộc đời tôi được.

Tôi lập tức bật máy tính, tìm tôi một chút xem thành phố nào có cảnh tuyết đẹp, cuối cùng quyết định đi Tuyết Dương.

Tôi viết toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây vào QQ, mỗi giây mỗi phút đều không quên, bởi vì tôi sợ một khi mình mất trí nhớ, nhưng chuyện này có thể trở thành nuôi tiếc trong đời tôi.

Hơn ba giờ chiều Hạ Mộc Lão về, tôi lập tức lưu nhật kí chưa viết xong vào hòm mail, rồi đóng cửa sổ lại.

Hạ Mộc Lão đến gần: “Đang xem gì thế?”

Làm bộ không có việc gì, khẽ nhếch miệng: “Tôi đang xem bọn họ có quan tâm đến tôi không.”

Anh ta cau mày, hỏi: “Kết quả thế nào?”

Tôi đứng dậy để anh ta ngồi, anh ta ngồi xuống, tôi ngồi lên đùi anh ta, mở nhật kí đàm thoại cho anh ta xem: “Anh nhìn đi, Từ Kiểm gửi cho tôi rất nhiều tin, tuy rằng tôi đã ngập xuống nước, nhưng cậu ấy lúc nào cũng gửi tin nhắn về đây.”

Hạ Mộc Lão ôm lấy eo tôi, dựa vào đầu tôi thờ ra khí nóng: “Cậu ta quả thực rất quan tâm đến em, hôm nay ở công ty cậu ta cũng hỏi anh có biết em đang ở đâu không.”

“Vậy anh có nói với cậu ấy không?”

“Anh nói ai đánh mất thì người đó tự đi mà tìm, tìm anh cũng chẳng có tác dụng.”

Anh ta lại nổi hứng lên hỏi: “Lại có ý định gì? Chuẩn bị cuốn gói chạy trốn nữa à?”

“Thề ngân hàng chẳng có tác dụng, đến lúc ấy tài khoản bị phong tỏa cũng không dùng được. Trừ phi anh để mấy triệu trong thư phòng, tôi sẽ cuốn đi toàn bộ.”

Anh ta cắn nhẹ lên cổ tôi một cái: “Anh về sớm như vậy là muốn xem em đã trốn đi chưa.”

Xoay người lại, ôm lấy cổ anh ta: “Anh nghĩ hay thật, tôi còn lâu mới thèm trốn, khó khăn lắm mới bám vào được một người giàu có như anh, bộ dạng cũng đẹp trai, tùy tiện phẩy tay một cái trên đường cũng có thể hút được cả đám ong mật, tôi sao nỡ rời đi được.”

Anh ta vừa lòng cười cười, cúi đầu xuống hôn tôi.

Ở trong QQ của anh ta, tôi nhìn thấy tấm ảnh năm năm trước chúng tôi hôn nhau ở bãi biển, không ngờ anh ta vẫn còn giữ tấm ảnh này, tôi nắm chặt tay:”Tại sao còn giữ tấm ảnh này? Tôi không thích, xóa nó đi.”

“Không được xóa, đợi khi chúng ta già rồi mang ra xem.”

Cắn lên cằm anh ta một cái.”Tôi biết mặt mã của anh, hôm nào đó tôi tự xóa.”

“Anh có dự trữ rồi, em cứ việc xóa.”

Oán hận trừng mắt nhìn anh ta.

Cả đêm lại trằn miến, lúc tỉnh mê loạn ý, Hạ Mộc Lão thấp giọng nói bên tai tôi:”Thiên Thiên, những gì đã đồng ý với em anh luôn nhớ kĩ, em cũng phải nhớ mình đã hứa với anh những gì. Không được chạy trốn anh, nếu không, đầu có lật tung cả thế giới lên anh cũng phải tìm được em, rồi nhốt em lại trong một căn phòng tối om, cho đến khi em chịu nhận lỗi với anh.”

Tôi thờ nhè đáp lại:”Chỉ bằng anh ấn lên trán tôi mấy chữ, ghi là “Người này là vật sở hữu tư của Hạ Mộc Lão, người rảnh rồi không được tới gần.”

Hồi trước ở với Hoa Thần, rất áp lực, tôi luôn đứng trong tình thế bị động, luôn phải nhường nhịn anh. Bây giờ ở với Hạ Mộc Lão, so với hồi trước dễ chịu hơn rất nhiều, rất nhiều lời không dám nói trước kia bây giờ đã có thể nói ra, hơn nữa còn to gan đầu lại anh ta, có lẽ là vì tôi không quá để ý đến cách nhìn của anh ta về tôi.

“Đêm này ngủ ngon, mai là cuối tuần, anh đưa em ra ngoài.”

Chơi điện cuồng vô cùng vui vẻ hai ngày ở bên ngoài, điện thoại của anh ta cũng tắt máy hai ngày, chiều chủ nhật mới mở, anh ta đi tắm, vứt điện thoại lên giường, anh ta vào phòng tắm chưa tới mười phút thì tiếng điện thoại vang lên, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn ấn nút nhận điện.

Tôi không nói, đối phương cũng không nói, im lặng hơn mười giây, bên kia truyền đến một giọng nữ bén nhọn:”Hạ Mộc Lão, anh ở đâu? Cha anh và cha em đã thống nhất là ngày 13 tháng 4 kết hôn, anh không cảm thấy chúng ta phải nói chuyện với nhau sao?”

Đột nhiên tôi muốn cười, Hạ Mộc Lão không muốn làm chuyện cha anh ta đáp ứng rồi thì phải làm sao đây:”Cô là Ôn Quỳnh đúng không? Nửa năm không gặp không ngờ cô vẫn còn thích anh ấy.”

Ôn Quỳnh lập tức ré lên:”Lại là tiện nhân mày, mày hại Tô Ngưng rồi còn muốn hại cả tao sao? Tao nói cho mày biết đừng ở đó mà mơ nữa, Hạ Mộc Lão nhất định phải kết hôn với tao.”

Nằm xuống giường gối đầu lên tay, giọng nói còn mang theo vài phần khiêu khích:”Chỉ cần tôi còn ở bên cạnh anh ấy, cô vẫn chỉ có thể đứng ở một bên xem, nữ chính không bao giờ có thể là cô.”

“Hoa Thần vì mày nên mới ly hôn với Tô Ngưng, lẽ nào vẫn chưa đủ sao? Tại sao mày phải tham như vậy, có Hoa Thần rồi tại sao còn muốn dây dưa với Hạ Mộc Lão?”

Tôi ngồi bên giường, cười nhẹ ra tiếng:”Cố giỏi thì cô cũng bắt cả hai tay đi, quên nói cho cô, tôi và anh ấy sắp có cục cưng rồi, sau đó sẽ kết hôn, có đứa bé làm chỗ dựa cho tôi, cô cảm thấy cha anh ta sẽ làm thế nào?”

“Tiện nhân, cho dù mày có con thì đã làm sao? Cả Thẩm Phong này đều biết mày là kẻ thứ ba, Hạ Mộc Lão có thể chấp nhận mày, nhưng cha anh ấy sao có thể chấp nhận mày làm con dâu ông ấy được.”

Hạ Vô Xá không chấp nhận thì sao nào? Dù sao tôi cũng không muốn gả cho Hạ Mộc Lão, bây giờ tôi ở bên cạnh anh ta không có nghĩa là cả đời cũng sẽ như thế, tóm lại lúc tôi ở cùng anh ta anh ta không thể kết hôn với Ôn Quỳnh, cho dù hai bọn họ muốn kết hôn cũng phải chờ sau khi tôi đi đã. “Hạ Mộc Lão không để ý là được, người khác nghĩ thế nào là chuyện của người ta, tôi không quan tâm người khác nghĩ gì.”

Cho dù Hạ Mộc Lão không để ý, tôi và anh ta cũng không ở bên cạnh nhau, giữa chúng tôi có quá nhiều ngăn trở, còn có sự phản đối của cha mẹ hai bên, chúng tôi rốt cuộc vẫn chỉ là khách qua đường không liên quan đến nhau.

“Chưa gặp người như mày bao giờ, lời như vậy mà cũng nói ra khỏi mồm được, cha anh ấy không phải là người khác, Hạ Mộc Lão dù lợi hại cỡ nào vẫn phải nghe lời cha anh ấy, vào được Hạ gia hay không là do cha anh ấy định đoạt, đừng tưởng rằng mày có thể với tới người cao quý như anh ấy, kẻ tí tửĩ mãi mãi vẫn chỉ là kẻ tí tiện, mày vĩnh viễn không xứng với anh ấy, nhiều nhất chỉ có thể làm kẻ thứ ba thôi, chỉ có thể làm tình nhân thôi.”

Điện thoại bị người khác đoạt lấy, tôi quay đầu lại nhìn, Hạ Mộc Lão mặt đen thui nghe điện thoại, Ôn Quỳnh vẫn còn đang nói cái gì đó, mặt Hạ Mộc Lão càng lúc càng khó coi. Lúc này tôi đang ngồi ở trên giường, còn Hạ Mộc Lão đứng cạnh giường, tôi vươn tay ôm lấy eo anh ta, áp má vào bụng anh ta.

Tay anh ta nhẹ nhàng vỗ về má tôi, lạnh lùng nhả ra một câu:”Ôn Quỳnh, tôi cảnh cáo cô tốt nhất là đừng có ý đồ gì với cô ấy, chỉ cần cô động vào cô ấy, tôi sẽ trả lại cô gấp trăm nghìn lần, cho cô sống không bằng chết.”

Nghe thấy câu này tôi lạnh hết cả xương sống, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn anh ta, lại gặp phải ánh mắt dịu dàng của anh ta.

Nếu tôi chạy trốn bị anh ta bắt lại thì sẽ có kết cục thế nào? Sẽ không đánh gãy hai chân tôi rồi quăng tôi vào phòng tôi chứ?

Lại nghe thấy Hạ Mộc Lão nói:”Cha tôi đáp ứng, vậy để ông ấy lấy cô đi, tôi không có hứng thú với cô.”

Nói xong, anh ta vứt điện thoại lên giường:”Thiên Thiên, lời của cô ta em đừng để trong lòng, cũng không cần phải để ý tới người phụ nữ đó.”

Tôi ngây ngốc sững sờ tại chỗ, anh ta vừa mới bảo để cha anh ta lấy cô ta, nếu để Hạ Vô Xá nghe được câu này không biết sẽ có hậu quả gì nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Mang thai

Hai tháng sau, tôi nhờ dì Lâm đi mua hộ que thử thai, kì sinh lý của tôi trước đây đều rất chuẩn, vậy mà tháng này đã chậm hơn một tuần rồi còn chưa đến, lòng tôi có chút sợ sợ.

Chắc là mang thai rồi, nhưng tôi không dám khẳng định nên mới nhờ dì Lâm đi mua hộ que thử thai. Ở chung hai tháng, lại không dùng bất cứ biện pháp tránh thai nào, không mang thai mới là không bình thường.

Nếu thật sự có đứa bé thì phải làm gì bây giờ? Tôi không muốn sinh con, càng sợ bụng mình phải mang thêm một quả cầu thịt, sinh con sẽ rất đau, làm phụ nữ có thai sẽ mệt chết, tôi nhất định phải tìm cơ hội rời khỏi đây, nhất định phải tìm cơ hội đến bệnh viện lấy đứa bé ra.

Sau khi đi Lâm mua que thử thai về, tôi lập tức chạy vào trong phòng tắm, nhìn thấy một vạch đỏ kia lòng tôi chột lạnh, kết quả là dương tính, tôi thực sự mang thai.

Chán nản đi ra khỏi toilet, về mặt đi Lâm chờ mong hỏi:”Tô tiểu thư, có phải có tin mừng rồi không?”

Ha, cái kết quả này mà bà còn bảo là tin mừng được cơ đấy, nhưng đối với tôi đây là một tin xấu, vô lực lắm đâu.”Kết quả là âm tính, không có mang thai.”

Đi Lâm cười cười, một bên an ủi tôi:”Đừng sốt ruột, hai đứa vẫn còn trẻ, muốn có con thì vẫn còn cơ hội.”

Tôi gật đầu:”Cháu không sốt ruột, cảm ơn đi Lâm.”

”Sao sắc mặt lại trắng bệch như thế, vừa này vẫn còn tốt mà.”

”Không có chuyện gì, chắc là do tối qua không ngủ đủ thôi, cháu về phòng nghỉ một lúc.”

Tôi nằm xuống giường, nhẹ nhàng vỗ về bụng, một bên lẩm bẩm lầu bầu:”Con à, thực xin lỗi, tha thứ cho mẹ không thể giữ con lại. Đừng trách mẹ quá ác, mẹ cũng có chỗ khó của mình, con đến quá sớm, một chút tâm lý mẹ cũng chưa chuẩn bị, hơn nữa mẹ chỉ dùng thân thể mình làm giao dịch với cha con, con lại đến đúng lúc không nên đến, làm mẹ trở tay không kịp, đợi hai năm nữa, đợi mẹ chuẩn bị xong tâm lý, có thể chấp nhận bụng mình có thêm một quả cầu thịt, tới lúc đó hãy đến con nhé. Thực xin lỗi.”

Nước mắt tự nhiên rơi từ khóe mắt xuống, đọng lại trên đầu gối, xiết chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhỏ xuống vài giọt máu, thế nhưng lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

Không dám tưởng tượng nếu Hạ Mộc Lạc biết tôi muốn lấy con của anh ta ra, anh ta sẽ trừng phạt tôi như thế nào nữa. Liệu có phải vứt tôi ra đường rồi sau đó xoay người bỏ đi không. Hoặc lại giống như Hoa Thần năm đó, hung dữ xúc phạm tôi, sau đó bắt tôi biến mất khỏi tầm mắt anh.

Tôi ôm chặt lấy con gấu bông, nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh rất lạnh, tim vẫn nhói đau, không ngờ tự tay giết chết con mình tâm trạng lại rối rắm, lại khó chịu như vậy.

Lại qua một tháng, đến tháng 6, xem dự báo thời tiết nói nơi này nóng như thế nào, bao nhiêu độ đó, nhưng tôi một chút cũng không cảm thấy, thậm chí thường xuyên còn thấy lạnh, một tháng này tôi rất nghe lời Hạ Mộc Lạc, anh ta nói một tôi tuyệt không nói hai, anh ta bảo đi đông tôi không dám đi tây, sợ đi làm những việc này, có lẽ là vì nội tâm cảm thấy áy náy.

Ban đêm, chọc chọc vào khuỷu tay anh ta, bàn tay nhỏ nhắn nhéo nhéo:”Đã ba tháng, mẹ chắc cũng đã tha thứ cho tôi rồi, tôi muốn về nhà một chuyến.”

Tay anh ta cũng nhéo lên mặt tôi, ánh mắt vô cùng dịu dàng:”Ừm, mai anh đưa em về nhà.”

”Không được, cha mẹ tôi không thích người có tiền, không thể để họ nhìn thấy anh và tôi ở cùng một chỗ.”

”Nhà em cũng chẳng lỗ đâu, lấy Nhiệm Nhiệm đổi lấy em, bọn họ sẽ không có ý kiến nữa.”

Đám lên ngực anh ta một cái:”Có thể đổi à? Dù sao mai không cho phép anh xuất hiện trước cửa nhà tôi.”

Anh ta chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp:”Rời rồi rồi, sáng mai đưa em về nhà, chiều anh qua đón em.”

”Ừm.”

Hôm sau, tôi cầm lấy túi xách, mang đi tất cả những thứ tôi mang đến đây, Hạ Mộc Lạc đưa tôi đến bên ngoài khu chung cư Tinh Hải, trước khi đi anh ta còn đưa tôi một tấm thẻ ngân hàng, nói mặt mã là 102030, cầm lấy thẻ, thơm một cái lên mặt anh ta, cái thẻ này chỉ có thể dùng để nhìn, dù trong tấm thẻ này có bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không động vào, bởi vì tôi phải rời đi, phải đi rất rất xa, cho dù anh ta muốn tìm tôi tính toán cũng không có cơ hội.

Sau khi xe Hạ Mộc Lạc biến mất trong tầm mắt tôi mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức vẫy một chiếc xe taxi lại:”Bác tài, đến bệnh viện Phục Khang.”

Trên xe taxi đang bật một bài hát, nghe rất hay, nhưng lại khiến tôi không kìm được bật khóc.

”Tình yêu cũng dùng yêu để tổn thương

Vĩnh viễn dùng để diễn một vở kịch ngoài ý muốn

Đứng cô đơn giữa sân ga mệnh mông biển người

Rất muốn đồng hồ quả lắc dừng giây phút này tại đây

Đứng đợi rất lâu trong ngày đó

Lại vì khó khăn nào mà tan biến

Đừng bỏ đi trước khi em đi

Cho dù nhiều hơn một giây bồi hồi

Cho em được dựa vào anh lần cuối

Đừng bỏ đi trước khi em đi

Nhất định sẽ cười và nói bye bye.”

Tôi xoay người đi không cho nước mắt tiếp tục rơi xuống.

Kì thực tôi cũng không biết tại sao mình lại khóc, càng không biết mình khóc vì ai. Chỉ cảm thấy tình yêu là một thứ đồ xa xỉ, người yêu nhau cũng làm tổn thương lẫn nhau, huống hồ là những người vốn dĩ không hề yêu nhau.

Bệnh viện Phục Khang cách nơi này tương đối gần, thời gian đối với tôi rất quan trọng, tôi phải rời đi trước khi bị Hạ Mộc Lạc phát hiện.

Bệnh viện so với biệt thự còn lạnh hơn, tôi không khỏi ôm chặt hai tay, trong lòng phản vấn do dự nhưng cuối cùng vẫn quyết định phá. Bác sĩ khuyên tôi hãy giữ lại đứa bé, bà nói:”Đây là một sinh mạng, cháu phải nghĩ cho thật kĩ, một khi đã phá thì sẽ không còn nữa, đối với thân thể cháu cũng có ảnh hưởng.”

Tôi cực kì chắc chắn gật đầu:”Cháu đã nghĩ kĩ rồi.”

Trong phòng giải phẫu lạnh như băng, thấy bác sĩ chuẩn bị tiêm thuốc tê cho tôi, tôi đột nhiên đổi ý.

Không, tôi phải giữ con tôi lại, chỉ vì một mình tôi thôi, một người cũng là sống, hai người cũng là sống, có thêm một đứa con cũng làm cuộc sống của mình phong phú hơn, lúc tôi cô đơn còn có thể ôm nó.”Không, cháu phải giữ lại đứa bé này.”

Bác sĩ cười cười:”Nghĩ thông là tốt rồi.”

Vừa ra khỏi phòng giải phẫu đã nhìn thấy Hạ Mộc Lão, trong lòng kinh hãi, anh ta theo dõi tôi, hoặc là nói anh ta không hề tin tưởng tôi, anh ta không nói gì, tóm lấy tôi kéo đi, anh ta đi rất nhanh, tôi phải chạy mới đuổi kịp anh ta, vài lần còn suýt ngã.

Ra khỏi bệnh viện, anh ta mới dừng bước, hất tay tôi ra, lạnh lùng nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn:”Tô Thiên Thiên, cô thực sự coi tôi là thằng ngốc sao?”

Tôi cúi đầu, bất đắc dĩ nhả ra một câu:”Xin lỗi.”

“Mấy tháng nay tôi còn chưa đủ tốt với cô à?”

Bây giờ tôi không còn sức lực để giải thích cái gì nữa, mà cho dù có giải thích anh ta cũng chưa chắc đã nghe tôi, “Anh đối với tôi, rất tốt.”

Ngón tay lạnh lẽo của anh ta lướt qua má tôi:”Nếu tôi đối với cô rất tốt, tại sao cô còn muốn giết con tôi?”

Tôi hít vào một hơi thật sâu, nói:”Tôi không muốn đứa bé này, vì vậy phải phá nó đi.”

Hạ Mộc Lão lấy một hộp trang sức từ trong túi quần ra, ném thật mạnh xuống đất, nó lăn trên mặt đất vài vòng rồi mới dừng lại, viên kim cương phía trên phản xạ ánh sáng mặt trời, làm mắt tôi đau nhói, tôi nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống má.

“Tô Thiên Thiên, cô muốn giết con tôi như vậy ư? Cô không muốn sinh con tôi như vậy sao?”

Lời vừa dứt, môi anh ta đã lên lên môi tôi, nhiều lần uốn chuyển, anh ta cắn một cái thật mạnh vào môi tôi, nháy mắt, trong miệng tất cả đều là vị tanh ngọt của máu.

Sau khi buông tôi ra, anh ta nói:”Em chuẩn bị sau khi phá thai sẽ rời khỏi Thẩm Phong phải không?”

Nếu anh ta đã đoán được, tôi còn giấu diếm làm gì, tiếp tục giấu diếm có tác dụng gì:”Phải.”

“Những gì đã đáp ứng anh, có phải em đã quên hết rồi không? Tất cả những câu em nói với anh có mấy câu là thật?”

Tôi nhỏ giọng nói:”Xin lỗi, tôi quên hết rồi.”

Anh ta nắm lấy cổ tay tôi, lạnh lùng phun ra một câu:”Đừng nói xin lỗi với tôi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không muốn gặp lại cô.”

Vừa dứt lời, điện thoại của anh ta vang lên,”Cha à, có chuyện gì?”

“Được, tháng sau con sẽ cưới Ôn Quỳnh.”

“Người phụ nữ kia chỉ là chơi đùa thôi, bây giờ chơi chán rồi.”

“Cha, cha yên tâm đi, người phụ nữ kia chỉ là đồ chơi thôi, làm sao con có thể yêu cô ta được, ngoài hữu dụng trên giường còn lại chỉ mang lại phiền toái, bây giờ đã bỏ rồi.”

Sau khi ngắt điện thoại, anh ta không quay đầu lại bỏ đi.

Lời của anh ta, tựa như một lưỡi dao đâm từng nhát từng nhát vào tim tôi, Hạ Mộc Lão, thì ra trong lòng anh tôi chỉ là đồ chơi, so với Hoa Thần, anh còn hơn một bậc.

Tôi đi theo ngược hướng anh ta vừa đi, chiếc nhẫn vẫn còn nằm trên mặt đất, không ai để ý tới.

Tôi cũng không biết mình phải đi đâu, tâm trí vẫn ngập trong những lời anh ta vừa nói, đi trên đường như người mất hồn.

Theo lời anh ta nói, sau này tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh ta nữa, hy vọng anh ta cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi, tốt nhất là vĩnh viễn đừng gặp lại.

Chưa đi được xa, trên tay đột nhiên có một bàn tay ấm áp đặt lên, tuy rằng không phải thực sự ấm áp, nhưng ít ra so với tay tôi còn ấm hơn.

“Thiên Thiên, mấy tháng nay em đi đâu? Anh đã ly hôn với Tô Ngưng, chúng ta có thể kết hôn rồi.”

Tôi dừng bước:”Anh đi theo Hạ Mộc Lão nên mới tìm được tôi đúng không? Tất cả những gì xảy ra vừa nãy anh cũng nhìn thấy hết rồi?”

Tôi quay đầu lại, đối mặt với tầm mắt của Hoa Thần, anh lập tức dời mắt đi:”Chuyện của em và cậu ta anh không muốn biết, cũng không cần phải biết, chỉ cần sau này em không qua lại với cậu ta nữa là được.”

Tôi tự gượng cười nhẹ thành tiếng:”Nhưng tôi đã mang thai con của anh ta rồi, hai tháng, đừng nói với tôi chuyện này anh cũng có thể chấp nhận.”

Tay Hoa Thần gia tăng thêm lực nắm, anh nhìn vào mắt tôi, trong mắt anh tràn ngập lừa gạt:”Mộc Lão giúp anh có phải có liên quan đến em không? Em đã đáp ứng cậu ta cái gì?”

“Không phải. Đường như anh đã đánh giá tôi quá cao rồi, tôi làm gì có bản lĩnh khiến Hạ Mộc Lão vì tôi mà quyết định chuyện gì.” Tôi không muốn anh biết tôi và Hạ Mộc Lão đã dùng phương thức bản thiêu như thế nào để làm giao dịch, bây giờ tôi chỉ muốn rời khỏi Thẩm Phong, tôi muốn đến Tuyết Dương, để quên hết tất cả mọi chuyện trong quá khứ.

Ánh mắt Hoa Thần khẽ rung:”Trong lòng em rốt cuộc chứa gì?”

“Tóm lại sẽ không là anh.”

Hoa Thần hất mạnh tay tôi ra, không quay đầu bỏ đi.

Tôi đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng lưng anh dần dần khuất đằng xa, Hoa Thần, tôi không nợ anh, anh vì tôi ly hôn với Tô Ngưng, tôi vì anh mà lên giường với người khác, chúng ta huê nhau, tôi cũng có thể yên tâm thoải mái rời khỏi đây rồi.

Tiếp tục đi về phía trước, đi được một quãng xa thì có một chiếc xe dừng ngay trước mặt tôi, hai người đàn ông mặc đồ đen bước xuống xe, một người bịt miệng tôi, một người cưỡng ép tôi lên xe. Sau khi lên xe, hai tay tôi bị trói chặt, miệng vẫn bị bịt.

Qua hơn mười phút, chiếc xe dừng lại, sau khi xuống xe liền nhìn thấy một bãi đồ nát, còn có một tòa nhà bị bỏ hoang.

Bọn họ ném tôi xuống đất, ở đây, tôi nhìn thấy gương mặt ba tháng trước đã từng gặp, đó là người phụ nữ tôi muốn cho vài cái tát, mẹ Tô Ngưng cười vô cùng dữ tợn:”Tô Thiên Thiên, rốt cục mày cũng rơi vào tay tao rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Vĩnh biệt khổ đau

Tôi khinh thường quay đầu đi, người đàn bà này tôi cần bán không cần thiết phải phản ứng lại, bà ta nói:”Năm đó lần đầu tiên mẹ mày rời khỏi cha mày, là do tao làm, tao cố ý tạo ra hiểu lầm giữa họ, tao cứ tưởng rằng mẹ mày đi thì sẽ không trở về nữa, đầu gối tôi vài năm sau đã trở lại. Cha mày vì cô ta mà vứt bỏ cả gia đình, thậm chí còn muốn buông tha tiền đồ ly hôn với tao, mày có biết nửa năm đó tao đã phải trải qua thế nào không? Tao mỗi ngày đều hy vọng ông ấy có thể về nhà, nhưng nơi ông ấy về lại là nhà của mẹ mày, không biết bao đêm tao đến nơi mẹ mày sống muốn tìm cô ta, nhưng mỗi lần tao muốn gõ cửa lại không thể xuống tay được, bởi vì bên trong không lúc nào không phát ra từng tiếng cười của ông ấy, khi ở cùng tao ông ấy chưa bao giờ cười như vậy, chưa bao giờ thật lòng cười với tao, lúc đó trong lòng tao rất khó chịu, nhưng lại không có ai để tao dựa vào. Bạn tốt Hạ Vô Xá của cha mày cũng ở bên cạnh mẹ mày, ông ta lần nào cũng cảnh cáo tao đừng có ý định gì với mẹ mày, tao không nói gì, bởi tao cũng biết ông ta từng thích mẹ mày. Lúc đó, đến một người để kể khổ tao cũng không có, chỉ có thể ôm Tô Ngưng, một mình im lặng rơi nước mắt. Cho đến lần cha mày phải đi dự hội nghị, tao mới tìm được mẹ mày, tao uy hiếp cô ta nếu không rời khỏi cha mày thì sẽ đi kiện, làm nhân viên cấp cao mà nuôi tình nhân là hành vi phạm tội. Chỉ là sau khi mẹ mày biến mất, cha mày cũng không hề đối xử tốt với tao, lòng tao lại trở dậy sự bất bình, nếu không yêu tao, tại sao còn muốn lấy, lấy tao rồi tại sao còn nghĩ đến người khác. Nhưng tất cả những suy nghĩ, lời nói trong miệng ông ấy tất cả đều là mẹ mày, tất cả đều là Lăng Tuyết, thực sự tao rất hận, hận hai mươi mấy năm, đến bây giờ tao cũng không còn ôm hy vọng gì với cha mày nữa, bất kể tao có làm gì ông ấy cũng sẽ không nhìn tao thêm một cái, tao cũng không muốn thấp giọng đi cầu xin ông ta. Dù là như thế, nhưng ông ấy vẫn là chồng tao, không ai có thể cướp ông ấy từ tay tao. Nhưng ba tháng trước mẹ mày lại một lần nữa xuất hiện, cho dù cô ta đã gả cho người khác, nhưng cha mày vẫn muốn đi tìm cô ta, ông ấy đến ngay cả chức bí thư tỉnh ủy cũng không muốn làm nữa, ông ấy nói một rồi, ông ấy muốn cùng mẹ mày về quê sống. Tao từ thất vọng trở thành tuyệt vọng, vốn tưởng rằng con gái gả cho người nó yêu là có thể hạnh phúc, ai ngờ mày lại chen chân vào giữa, hại Tô Ngưng trở thành phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, mày nói tao có nên tìm mày tính toán không? Mẹ mày hủy hạnh phúc của tao, mày cũng hủy hạnh phúc của con gái tao. Món nợ này có nên tính hay không? Nên tính như thế nào đây?”

Chỉ có thể nói bà ta là một người phụ nữ mệnh khổ, gả cho một người không yêu mình, thực ra tất cả lỗi lầm của chuyện này đều từ bà ta mà phát sinh ra, nếu năm đó mẹ tôi không rời khỏi Tô Bắc Sinh, người phụ nữ trước mắt này cũng không có cơ hội gả cho ông ta, bà ta cũng không phải chịu sự đối xử như thế, tất cả mọi chuyện đều vì bà ta mà ra, bây giờ còn muốn tìm tôi tính toán nợ nần, quả thực không biết nói lý. “Chỉ có thể trách bản thân bà thôi, phá hoại hạnh phúc của người khác rồi biến đó thành hạnh phúc của mình, nhưng kết quả là bản thân không những không có được hạnh phúc, hơn nữa còn bị rơi vào tuyệt vọng, bà hận mẹ tôi cũng vô dụng, bà trách ai cũng vô dụng, ai cũng không thể giúp được bà, trừ phi tự bà nghĩ thông, sau đó thuận theo tự nhiên.”

Nếu không có sự hiểu lầm đó, tôi đã ra đời sớm vài năm rồi, sẽ được trưởng thành dưới sự bảo vệ của cha và mẹ, không cần vì 50 vạn mà phải đi làm nhân tình, cũng không cần phải chịu nhiều tổn thương như vậy.

“Nhưng mày hủy hạnh phúc của con gái tao, mày nhất định phải trả giá.”

Bà ta đi đến trước mặt tôi, tôi theo bản năng dậm chân lên ngăn bụng lại.

Mất bà ta kẻo sáng:”Mày lo lắng cho bụng mình như vậy, không phải trong bụng đã có thứ gì rồi đó chứ? Nếu có, vậy thì càng tốt, tao có thể làm chúng mày một lần biến mất mãi mãi.”

Tôi lạnh lùng nhìn bà ta, chết, thì có gì đáng sợ chứ, cái thân thể tàn tạ này của tôi sống hay chết cũng chẳng có gì khác biệt, bà ta ra tay ít nhất cũng có thể cho tôi một lý do yếu ớt, tôi trước kia chưa từng có ý niệm coi nhẹ mạng sống, nhưng bây giờ xem ra chết đi lại có thể giải thoát, so với sống như thế này tốt hơn nhiều. “Bà tưởng rằng tôi biến mất rồi Tô Ngưng có thể hạnh phúc ư? Bà tưởng rằng tôi biến mất rồi Hoa Thần sẽ yêu Tô Ngưng ư? Nếu thực sự bà nghĩ như thế, thì bà quá ngây thơ rồi. Cho dù tôi có biến mất, Người Hoa Thần nhớ đến nghĩ đến vẫn là tôi, Tô Ngưng chỉ có thể sống dưới cái bóng của tôi thôi. Cuộc đời của bà chính là bức khắc họa tương lai của Tô Ngưng, cô ta nhất định sẽ lặp lại bi kịch của bà.” Sở dĩ tôi nói những lời này, tất cả là vì muốn kích động bà ta, vì muốn sớm được giải thoát.

“Vậy hôm nay tao sẽ cho mày biến mất, Hoa Thần không tìm được mày, tự nhiên sẽ quay lại bên cạnh Tô Ngưng, dù cho người cậu ta yêu là mày, vậy thì sao chứ?” Mũi giày của bà ta đạp thẳng vào bụng tôi, một trận kịch liệt đau đớn từ bụng truyền đến, cả người tôi cuộn lại thành một khối. Bà ta lại đạp thêm một cái, cảm giác phía dưới có một chất lỏng ấm áp chảy ra, một đóa hoa màu tím lên chiếc quần lót màu trắng.

Con, con của tôi.

Bảo bối, đừng sợ, mẹ sẽ nhanh đi theo con thôi, mẹ sẽ mãi mãi đi theo con, đừng sợ.

Bà ta vẫn còn đạp, nhưng tôi đã không còn cảm thấy đau nữa.

Có lẽ thực sự giống trong truyền thuyết:”Thiên quốc không có thống khổ và bi thương, chỉ có hạnh phúc cùng vui vẻ.”, xem ra tôi cách hạnh phúc trong truyền thuyết không xa nữa, chỉ còn cách một chút nữa thôi.

Trước kia đều là người khác xoay người trước, chỉ để lại cho tôi một bóng lưng, bây giờ đổi lại là tôi xoay người trước, đến một nơi không có thương tổn, dù cho bọn họ có lật tung cả thế giới, dù cho bọn họ có lo lắng đến phát điên.

Cứ yên lặng biến mất như vậy, không nghĩ đến ai, không bị bọn họ tổn thương, sau này chỉ có tôi và con tôi, bọn họ ai cũng không phải là ai của tôi, ý thức càng ngày càng mơ hồ, tôi khẽ nhếch môi nhận thua với bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 142: Hạ Mộc Lạc: Anh yêu em

Lúc tôi quay lại tìm cô ấy, cô ấy đã không còn ở đó nữa, tôi cứ tưởng rằng cô ấy sẽ đứng yên tại chỗ chờ tôi, nhưng không ngờ cô ấy thực sự đi.

Một tháng trước, di Lâm nói cho tôi Thiên Thiên bảo bà đi mua que thử thai, sau khi ra khỏi toilet, sắc mặt Thiên Thiên trắng bệch như giấy, cô ấy nói không có mang thai, di Lâm có chút nghi ngờ, vậy nên mới nói với tôi.

Tôi cũng đặc biệt chú ý hơn, quả nhiên không ngoài dự liệu, sau khi cô ấy theo tôi về chỉ có duy nhất một lần kinh nguyệt ghé qua, mãi cho tới một tháng sau, cũng chính là tối hôm qua, cô ấy nói muốn về nhà thì tôi cảm thấy có chút không bình thường, tôi nhớ ba tháng trước Từ Thiên nói với tôi Thiên Thiên bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, tôi cũng nhớ rõ ngày mà tôi đến đưa cô ấy đi, cô ấy nói muốn trốn người nhà, mẹ cô ấy biết chuyện của cô ấy và Hoa Thần, nên bà mới đuổi cô đi.

Nếu thực sự cô ấy muốn về nhà, cũng không phải là muốn về bây giờ, hơn nữa cô ấy cũng không cần phải tránh tôi, cô ấy làm vậy chỉ có một lý do duy nhất, đó chính là phá thai, đi giết con của tôi và cô ấy. Tôi đi theo cô ấy đến bệnh viện, tôi cứ im lặng như vậy, theo sau cô ấy một quãng xa.

Trong lòng một lần lại một lần nói: Thiên Thiên, nếu bây giờ em quay đầu, anh có thể làm như chưa có việc gì xảy ra, anh vẫn có thể đối xử tốt với em, vẫn muốn lấy e về nhà, em nhất định đừng làm anh phải thất vọng, nhất định đừng giết con của chúng ta.

Tận mắt thấy cô ấy bước vào phòng giải phẫu, tôi thò tay vào túi quần, cầm lên chiếc nhẫn tôi chuẩn bị để cầu hôn cô ấy, món đồ này có thể vứt đi rồi, nếu cô ấy vẫn luôn coi tôi là thằng ngốc, tôi hà cớ gì mà phải để ý tới cô ấy nữa, nếu cô ấy ở bên tôi chỉ vì Hoa Thần, tôi hà tất phải càng lún càng sâu.

Đợi ở bên ngoài phòng giải phẫu được mấy phút, cửa phòng giải phẫu bật mở, cô ấy đi từ trong đó ra, tôi muốn nhảy đến nhưng không kịp, cô ấy đã nhìn thấy tôi, sự tin nhiệm khó khăn lắm mới dựng nên giữa chúng tôi trong nháy mắt sụp đổ.

Dù nói đứa bé vẫn còn, nhưng cô ấy nhất định phải cho tôi một lời giải thích, cô đã đồng ý sẽ không trốn tránh tôi, tôi đến chất vấn cô ấy, cô không thể trốn tránh, tôi thiếu phải cho tôi một lời hứa, tôi không muốn mãi mãi phải làm một thằng ngốc. Ba tháng này, chỉ có tôi hứa hẹn với cô ấy, cô chỉ có mỗi việc là đáp ứng, đến một lời hứa cũng không nỡ cho tôi. Có lời hứa đó, ít nhất tôi cũng có thể yên tâm, không cần mỗi ngày lo lắng cô ấy sẽ một mình biến mất.

Tôi kéo cô ấy rời khỏi bệnh viện, đối mặt với chất vấn của tôi, cô ấy lựa chọn cam chịu, thà nói xin lỗi, còn hơn là giải thích với tôi, điều khiến tôi khó chịu nhất là cô ấy nói không cần đứa bé này, chỉ muốn phá đi.

Lúc đó tôi rất muốn hỏi cô ấy, nếu thực sự không muốn đứa bé này, vậy sao cô ấy phải ra khỏi phòng giải phẫu? Tại sao phải giữ đứa bé lại?

Lúc đó tôi cũng nghĩ, cô ấy khẳng định rất muốn đi, rời xa Thẩm Phong, cũng rời xa tôi.

Tôi trầm nghĩ trong lòng: Thiên Thiên, thứ anh muốn chỉ là một câu giải thích, chỉ là một lời hứa hẹn, em không lấy con ra, liệu có phải trong trái tim anh cũng có chỗ của anh không, vậy nên em mới không nhẫn tâm giết con của chúng ta. Cho dù em không giải thích, chỉ cần em ôm chặt lấy anh, nhận lỗi với anh, anh có thể làm như chưa từng có gì xảy ra, đừng làm anh phải thất vọng nữa.

Cô ấy thừa nhận lấy con ra rồi chuẩn bị rời khỏi Thẩm Phong, tôi quãng cho cô một câu tàn nhẫn, muốn cô ấy cúi đầu trước tôi, kết quả là cô ấy vẫn thờ ơ lãnh đạm.

Đúng lúc đó thì cha tôi gọi điện thoại đến, ông thúc giục tôi cưới Ôn Quỳnh, vì muốn Thiên Thiên lo lắng, tôi có ý to tiếng nói sẽ kết hôn với Ôn Quỳnh, Thiên Thiên vẫn duy trì im lặng như cũ, đối mặt với chất vấn của cha, tôi cố ý nói vài câu khó nghe, chính là vì muốn kích thích Thiên Thiên, vì muốn cô ấy cúi đầu trước tôi.

Cho đến khi tôi cúp máy cô ấy cũng không có chút phản ứng nào, tôi liền nghĩ, thấy tôi đi chắc cô ấy sẽ lo lắng, tôi không quay đầu lại, tôi sợ một khi mình quay đầu lại thì sẽ không thể nhẫn tâm bỏ cô ấy, nếu vậy, cô ấy mãi mãi sẽ không để ý đến tôi, mãi mãi không quý trọng tôi, mãi mãi coi tôi là thằng ngốc.

Đảo quanh bệnh viện một vòng, khi trở lại cô ấy đã biến mất, chỉ còn chiếc nhẫn vẫn nằm trên mặt đất, tìm tới đâu đến nhỏ máu, xem ra tôi đã đánh giá mình quá cao rồi, trong lòng cô ấy tôi căn bản chẳng có địa vị gì, tôi nhặt chiếc nhẫn lên liếc nhìn xung quanh, xác định không có bóng dáng cô, không nhìn thấy cô ấy, nội tâm tôi trống rỗng. Sau khi tôi lên xe, Hoa Thần gọi điện tới, tôi nói:”Có chuyện gì sao? Bây giờ tôi rất bận, không phải việc gấp thì để chiều nói đi.”

“Mộc Lão, con của Thiên Thiên là của cậu đúng không?”

Tôi kinh ngạc, lẽ nào Thiên Thiên lại đi cùng cậu ta, cô ấy mang con tôi đi theo người khác, “Thiên Thiên ở chỗ cậu?”

“Cậu giúp tôi, là vì cô ấy, đúng không?”

“Cậu nói trước cho tôi biết, có phải cô ấy đang ở chỗ cậu không?”

Cậu ta cười nhạt thành tiếng:”Chính cậu đánh mất cô ấy tìm tôi có tác dụng gì? Giống câu cậu nói lúc trước, một khi tôi tìm được cô ấy về thì cô ấy không còn là của cậu nữa. Dù cho khoảng thời gian này cô ấy ở cùng với cậu, dù cho cô ấy mang thai đứa con của cậu, tôi cũng không từ bỏ cô ấy, bây giờ tôi sẽ đi tìm cô ấy, đợi sau khi tôi tìm được, mong cậu đừng quấy nhiễu tôi và cô ấy, đừng can dự vào cuộc sống của chúng tôi nữa.”

Ba tháng trước, Hoa Thần biết 5 năm trước tôi đã động vào Thiên Thiên, hôm ấy cậu ta đánh tôi một cú, tình huynh đệ của chúng tôi cũng chấm dứt từ đó, bây giờ cậu ta nói những lời này, hiển nhiên Thiên Thiên không ở chỗ cậu ta. Nhưng tôi không muốn Hoa Thần tìm thấy Thiên Thiên trước tôi, đứa bé cô ấy mang là con của tôi, cô ấy là người phụ nữ tôi để ý, tôi không cho phép cô ấy cùng người khác, không cho phép con tôi gọi người khác là cha.

Sau khi cúp điện thoại, tôi do dự rất lâu, nhớ tới đôi mắt to tròn và khuôn mặt vô tội của cô ấy lòng tôi liền mềm nhũn, cuối cùng quyết định đi tìm cô, cho dù cô ấy đã từng có ý nghĩ muốn lấy con ra, nhưng rốt cuộc con vẫn còn, tôi cũng không nỡ buông tay như vậy, không nỡ để cô ấy rời xa tôi. Tôi cũng không biết phải làm sao với cô ấy, nếu có được thân thể là có thể có được trái tim cô ấy, vậy tôi thà giam giữ cô ấy cả đời.

Tôi cũng không biết mình từ khi nào bắt đầu để ý đến cô ấy, cũng không biết bắt đầu từ khi nào cô ấy đã thay thế vị trí của Tô Ngưng trong lòng tôi. Cha tôi và cha Tô Ngưng là bạn tốt, vì vậy chúng tôi từ nhỏ đã quen nhau, trước lúc Tô Ngưng thích Hoa Thần, cô ấy rất đơn thuần, đôi mắt thanh tịnh, mái tóc dài buông xõa thẳng mượt, hơn mười tuổi tôi đã nghĩ rằng, sau này lớn lên tôi muốn lấy cô ấy, rồi giấu cô ấy đi.

Cho đến năm cô ấy 17 tuổi, tất cả đều thay đổi, cô ấy nhất kiến chung tình với cậu bạn học Hoa Thần của tôi. Ánh mắt cô ấy cũng trở nên sâu thẳm không thấy đáy, mắt đi sự hồn nhiên thuần ban đầu, tôi vẫn cảm thấy luyến tiếc, thừa nhận một câu: Phụ nữ một khi yêu cả con người cũng thay đổi.

Tô Ngưng đối với Hoa Thần gần như là cuồng si, rất nhiều lần chúng tôi có tình xuất hiện trước mặt Hoa Thần, nhưng Hoa Thần thường làm như không thấy cô ấy. Vì để trở thành người yêu lý tưởng của Hoa Thần, Tô Ngưng không ngừng lột xác hết lần này đến lần khác, cái chữ “Tinh khiết” này rốt cuộc cũng không còn bên người cô ấy nữa, mái tóc dài vốn dĩ của cô trở thành những lọn quăn to lượn sóng, nhìn nhiều thành quen, nhưng tôi vẫn không thích.

Lúc đầu để ý đến Thiên Thiên, là vì cô ấy có một mái tóc thẳng và dài, trước kia Hoa Thần từng bao đường không ít phụ nữ, tôi đều không chú ý, tôi biết những người phụ nữ đó không thể tạo được uy hiếp gì cho vị trí của Tô Ngưng, không cần thiết phải quản, chỉ cần Tô Ngưng hạnh phúc là được.

Dường như 5 năm trước ở Mộ Phong tôi đã để ý đến Thiên Thiên rồi, hôm đó rất muộn rồi mà cô ấy và Hoa Thần vẫn ở trong phòng, ngu cũng biết hai người bọn họ đang làm gì, điện thoại của cả hai đều tắt máy, tôi liền gọi điện thoại bàn, đợi rất lâu mà cũng không có ai tiếp, tôi tiếp tục gọi. Tôi không tin dưới sự quấy rầy liên tiếp của chuông điện thoại bọn họ vẫn còn hứng thú, gọi cho đến khi điện thoại nóng lên cũng không có ai tiếp.

Lúc bọn họ đi từ phòng ra thì đã qua rất lâu rồi, thấy mặt Thiên Thiên vẫn còn chỗ ửng hồng chưa tan, lại phải nhìn cái giường bừa bộn của bọn họ, không cần nghĩ cũng biết vừa rồi họ ở trong phòng làm cái việc khiến người hít thở không thông, tôi lập tức xoay người ra ngoài.

Vừa vào thang máy tôi liền gọi điện cho Tô Ngưng, tôi nói với cô ấy tôi mang Thiên Thiên đến Mộ Phong chơi, còn nói Hoa Thần một mình rất cô đơn, lo cậu ta nhìn thấy cảnh tôi và Thiên Thiên âu yếm sẽ cảm thấy Tô Ngưng không coi trọng cậu ta.

Tô Ngưng nói sẽ cố gắng xử lý việc rồi nhanh chóng đến đây.

Dựa vào sự hiểu biết của tôi và Tô Ngưng, cô ấy nhất định sẽ tới trong ngày, cô ấy biết Thiên Thiên cũng ở đây, vậy Thiên Thiên nhất định không thể rời đi trước, Thiên Thiên chỉ có thể chọn ở cùng tôi, ngoài ra cô ấy không còn cách nào khác.

Nửa đêm, Thiên Thiên chuyển tới ở cùng tôi, cô ấy không nghe lời như trong suy nghĩ của tôi, rất bài xích tôi, hai ba câu cũng có thể khơi dậy lửa giận của tôi.

Trước đêm rời khỏi Mộ Phong, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô ấy, lại vì nhất thời mất bình tĩnh, cưỡng bức cô ấy. sau đó cô ấy vào toilet, qua hồi lâu mà vẫn chưa thấy ra, gõ vài tiếng cũng không có đáp, tôi đá văng cửa vào, cô ấy lẳng lặng ngồi xồm trên mặt đất, vui mặt vào trong khay tay, biết tôi đến gần cũng không ngẩng đầu, chắc cô ấy rất hận tôi, mỗi lần tiếp xúc với tôi đều bị tổn thương, cũng khó trách cô ấy không muốn ngẩng đầu nhìn tôi.

Ôm chặt cô ấy vào lòng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không một chút máu, lòng tôi co lại thành một khối, tôi không muốn cô ấy trở thành Tô Ngưng thứ hai, không thể để cô ấy lặp lại bi kịch của Tô Ngưng, càng không thể để cô ấy phá hoại hạnh phúc của Tô Ngưng.

Đặt cô ấy lên giường, cô đưa lưng về phía tôi, tôi nhẹ nhàng mân mê mái tóc dài của cô ấy.

Trong lòng tôi bực bội nói không ra lời, trước kia tôi rất ít khi nổi giận, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy tôi đều không nhịn được nổi giận, không thể khác chế được sự tức giận của mình. Vì để cô ấy không phá hoại hạnh phúc của Tô Ngưng, để cô ấy không dẫm lên vết xe đổ của Tô Ngưng, tôi quyết định ép cô ấy đi theo tôi.

Với Hoa Thần, là tình nhân, với tôi, cũng như thế.

Với Hoa Thần, là vì tiền, tôi cũng có thể cho cô ấy những đãi ngộ tốt hơn.

Cứ tưởng rằng, cô ấy sẽ đồng ý.

Nhưng mà, kết quả, lại không giống suy nghĩ của tôi, cô ấy không muốn theo tôi.

Trong mắt tôi, cô ấy đi theo Hoa Thần hoặc theo tôi, cũng có gì khác nhau đâu, đã không phải là yêu, vậy thì cần gì phải phân biệt ai với ai.

Tôi quyết định đổi phương pháp hấp dẫn cô ấy, để cô ấy hiểu lầm tôi thích cô ấy, đợi cô ấy cũng thích tôi, tôi liền bắt cô ấy rời xa Hoa Thần, rồi bao dưỡng cô ấy. Nhưng cái cách này cũng không có lực hấp dẫn gì với Thiên Thiên, cô ấy cũng không bị hấp dẫn, tôi cảm thấy như bị giáng một đòn nặng, tự thấy bản thân cũng không tồi, bây giờ tôi hạ người dùng mưu nam kế, vậy mà cô ấy rõ ràng chẳng thêm để ý tôi.

Quay về Thẩm Phong, trong mấy ngày mà đã xảy ra một chuỗi sự kiện, Tô Ngưng cuối cùng cũng phát hiện ra quan hệ của hai bọn họ. Tô Ngưng kể với tôi, nói cô ấy đã đánh Thiên Thiên, đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng lo lắng, cô ấy bị Tô Ngưng đánh liệu có ngồi xồm trên mặt đất khóc thảm như lúc ở Mộ Phong không?

Hôm sau gặp lại cô ấy, thấy cô ấy bình yên vô sự, tôi cũng yên tâm, đồng thời cũng kiên định với sự lựa chọn của mình, nhất định phải làm cô ấy yêu tôi, làm cô ấy chủ động rời khỏi Hoa Thần.

Hôm đó, ở khắp nơi trên Thẩm Phong đâu đâu cũng thấy ảnh hai chúng tôi hôn nhau, thấy dòng chữ phía sau tấm ảnh, tôi không chút do dự chạy thẳng tới trường cô ấy, thấy cô bị phóng viên vây quanh, tôi không nói gì lao ra che chở cô.

Cũng trong ngày đó, cảm giác của tôi về cô ấy cũng thay đổi, có kích động muốn bảo vệ cô, Tô Ngưng biết chuyện của Hoa Thần và Thiên Thiên, đối với Tô Ngưng, đã là một vết thương rồi, không cần phải tổn thương Tô Ngưng nữa, nhưng lại một lần nữa khiến Thiên Thiên bị tổn thương.

Nhưng mà, bi kịch vẫn còn tiếp tục, Tô Ngưng tìm được chỗ ở của Thiên Thiên, Thiên Thiên bị ép rời đi, nhưng điều khiến tôi không hiểu là tại sao Hoa Thần vẫn chưa chấm dứt với Thiên Thiên.

Cái này, đối với Tô Ngưng mà nói, là một sự uy hiếp, cũng là một màn tôi không ngờ tới.

Không biết Thiên Thiên và Hoa Thần đã xảy ra chuyện gì, Hoa Thần đối xử với Tô Ngưng lại càng lạnh lùng, trước kia, tuy rằng cậu ta không hề quan tâm Tô Ngưng, nhưng cũng không đến mức lạnh lùng.

Trước mặt mọi người, bọn họ giả bộ như rất ân ái.

Sau lưng mọi người, Tô Ngưng lại gọi điện thoại tỏ khổ với tôi.

Cho đến hôm sinh nhật hai mươi tuổi của Nhiễm Nhiễm, vì muốn Hoa Thần hiểu lầm, tôi cố ý làm mấy động tác mờ ám với Thiên Thiên, quả nhiên khiến Hoa Thần tức giận. Sau đó tôi đưa Thiên Thiên tới phòng tôi, cô là người phụ nữ đầu tiên bước vào phòng tôi, đến ngay cả Nhiễm Nhiễm tôi cũng không cho vào, hôm đó, thế nào lại đưa cô ấy vào.

Bộ lễ phục màu lam đó là chuẩn bị cho cô ấy, cô ấy mặc rất vừa người, thấy nụ cười tỏa nắng ấy, tôi không nhịn được bước gần về phía cô ấy, không nhịn được muốn hôn cô ấy.

Đúng lúc đó, Hoa Thần tới, cả người Thiên Thiên cứng ngắc, nhưng không hề kháng cự, tôi vẫn tiếp tục, cho đến khi Hoa Thần đưa cô ấy đi.

Khi cô ấy đi, không hề quay đầu lại, cứ tuyệt nhiên như thế, khiến tim tôi chợt cảm thấy đau nhói.

Theo thói quen tôi mở hộp ra nhìn con gấu của tôi, nhưng trong hộp trống trơn, tựa như chính là lỗ hổng trong trái tim tôi, chợt nhớ khi Thiên Thiên rời khỏi phòng nụ cười có chút mất tự nhiên, cũng có thể đoán chắc con gấu đó đang ở chỗ cô ấy, xem ra cô ấy rất thích con gấu tôi tặng, nếu không, tại sao cô ấy phải lấy con này đi.

Kể từ ngày đó, ba năm tôi không hề xuất hiện trước mặt cô ấy, thực ra trong ba năm này tôi gặp cô ấy rất nhiều lần, nhưng cô ấy không nhìn thấy tôi, đứng đằng xa nhìn cô ấy và Hoa Thần quay quần bên nhau, cười vô cùng hạnh phúc, tôi chợt nhận ra chỉ có mình cô đơn, tịch mịch, nhưng có lúc tôi cảm thấy đến ngay cả tịch mịch cũng là một thứ hàng xa xỉ, không có ai tịch mịch như tôi, không có ai cô đơn như tôi, ngay cả muốn tức giận cũng không tìm được lí do để tức giận.

Qua ba năm, Hoa Thần kết hôn với Tô Ngưng, tôi nghĩ, có lẽ Hoa Thần đã lừa gạt Thiên Thiên, vậy nên mới quyết định như vậy.

Tôi, cảm thấy không công bằng cho Thiên Thiên, cô ấy theo cậu ta 4 năm, tại sao lại phải nhận sự đãi ngộ này.

Trong làn mưa, tôi nhìn thấy một cô gái rất giống Thiên thiên.

Tôi dừng xe, quan sát cô ấy mấy phút, xác định cô ấy là Thiên Thiên, tôi lập tức xuống xe.

Cuối cùng tôi cũng đạt được một thỏa thuận với Thiên Thiên, tôi cho cô ấy 50 vạn, cô ấy phối hợp cùng diễn với tôi một vở kịch.

Sở dĩ tôi làm như vậy, chính là vì hạnh phúc của Tô Ngưng, xét cho cùng Tô Ngưng đã từng là giấc mộng thời thanh niên của tôi.

Không biết là do thể chất Thiên Thiên quá kém, hay là hôn lễ của Hoa Thần đã giáng một đòn quá mạnh vào cô ấy, hôm sau cô ấy vì sốt cao mà phải vào bệnh viện. Lúc tôi đi vào phòng bệnh, tôi thấy cô ấy đang chồm người ra ngoài cửa sổ, lòng tôi đột nhiên lo lắng không lý do, đúng là một người phụ nữ chẳng an phận. Tôi bảo ngày tổ chức hôn lễ của Hoa Thần tôi sẽ đến đón cô ấy, lần

này chắc cô ấy sẽ hết hy vọng với Hoa Thần.

Đến ngày Hoa Thần kết hôn, Thiên Thiên mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, đối mặt với Ôn Quỳnh cô ấy có thể khiêu khích, đối mặt với ánh mắt của Hoa Thần, cô ấy lại tháo chạy, vì muốn cô ấy hoàn toàn hết hy vọng với Hoa Thần, tôi cố ý bắt cô ấy phải nói lời chúc phúc cho Hoa Thần, có lẽ là do tôi đã đánh giá quá thấp tình cảm của Thiên Thiên dành cho Hoa Thần, còn chưa dứt lời, cô ấy đã gục xuống.

Tôi đưa cô ấy về nhà, đến tận chiều cô ấy mới tỉnh lại, trong đêm, cô ấy nói muốn đến Duy Đô, tôi đưa cô ấy đi, cô ấy nói muốn uống rượu, Già Minh cho người mang rượu tới.

Mới bắt đầu, cô ấy cầm một chén rượu, có lẽ cô ấy chỉ muốn say một lần, tôi cũng không quá để ý, sau đó cô ấy cầm cả bình rượu lên, tôi ngăn lại. Cô tức giận, tôi không thể không cho cô ấy uống. Cuối cùng, cô ấy uống say mềm, nhìn tôi thành Hoa Thần. Tôi nhin, không tính toán với kẻ say rượu.

Trên xe, đặt cô ấy ngồi lên đùi tôi, cô ấy rất không an phận, không lúc nào không lộn xộn, một người đàn ông bình thường, cũng không thể nhịn nổi.

Lúc về đến nhà, cả người tôi đã bị dục hóa thiêu đốt, nhưng kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này đang an nhàn nằm ngủ.

Tôi đặt cô ấy lên giường, rồi cúi người xuống hôn cô ấy, có lẽ đã làm cô ấy khó thở, hay tay cô vắt lên cổ tôi, quay đầu đi, mơ hồ nói không rõ: “Anh, không phải, hôm nay, kết hôn à? Tại sao, không ở cùng, cô vợ của anh?”

Ở quán bar coi tôi thành người khác tôi không so đo, nhưng ở trên giường của tôi coi tôi thành kẻ khác, tôi tuyệt không thể nhẫn nhịn. Nghe xong lời cô ấy nói, lửa giận của tôi trong nháy mắt phun trào, mặc kệ cô có đồng ý hay không, tôi cưỡng ép cởi quần áo cô ấy ra, có lẽ là vì động tác của tôi quá thô lỗ, cô ấy không chịu phối hợp, lộn xộn không ngừng, tôi hôn lên vành tai cô ấy, cô ấy mới chịu yên, cũng với tay tháo cúc áo cho tôi.

Có thể biết, Hoa Thần đã dạy cô ấy rất tốt, uống rượu say mà vẫn còn có thể cởi cúc áo.

Đêm đó, tôi bị nhấn chìm trong bể dục không thể kiềm chế, hồi trước đụng vào rất nhiều phụ nữ cũng chỉ là để phát dục. Nhưng đêm hôm ấy tôi mới biết được cái gì gọi là làm mãi vẫn không thể lấp đầy.

Đúng lúc đó tiếng chuông của điện thoại tôi vang lên, vừa nhìn thấy tên Hoa Thần, tôi lập tức ấn vào nút trả lời rồi đặt lên gối. Tôi mạnh mẽ chạy nước rút, tay vồ về những chỗ nắn cảm trên người Thiên Thiên, cô quả nhiên không làm tôi phải thất vọng, miệng phát ra từng tiếng từng tiếng rên yêu kiều khiến tôi vô cùng hưng phấn.

Hoa Thần nghe được thanh âm này chắc cũng sẽ hết hy vọng thôi, cậu ta từ trước tới nay vẫn không cần đàn bà đã bị người khác chạm vào, lý do này cũng đủ lớn rồi. Còn về phần Thiên Thiên, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, người phụ nữ có thể khiến tôi thỏa mãn, làm sao tôi có thể buông tha cô ấy được.

Hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy thì đã không thấy cô ấy đâu, tôi cũng không có bất kì phản ứng gì, bởi vì tôi đang đợi cô ấy quay lại tìm tôi, tôi tin cô ấy sẽ quay lại.

Đợi hơn một ngày mà vẫn không có tin tức gì, lại qua một ngày, cô ấy vẫn không tới.

Tôi nhận điện thoại của Hoa Thần, cậu ta nói Thiên Thiên bỏ đi rồi.

Lúc đó tôi mới nhận ra tính quan trọng của sự việc, lại một ngày trôi qua, tôi điều tra danh sách đàm thoại của mẹ cô ấy, thấy một dãy số từ Mộ Phong, tôi dám khẳng định dãy số đó là của cô ấy.

Điều khiến tôi kinh sợ nhất chính là cô ấy đã biết chuyện lúc đầu tôi tiếp cận cô ấy là vì Tô Ngưng.

Cho đến ba tháng sau cô ấy vì Hoa Thần mà chịu rúc đầu vào trong lồng ngực tôi, bây giờ cô ấy lại một lần nữa biến mất, có lẽ tôi phải nhanh tìm được cô ấy về, chúng tôi vẫn có thể quay về, vì đứa trẻ, cô ấy chắc sẽ đồng ý quay trở lại bên cạnh tôi.

Tìm suốt cả buổi chiều cũng tìm thấy bóng dáng tôi muốn thấy, di động của cô ấy đã ba tháng không mở máy, trời cũng sắp tối rồi, tôi gọi cho Từ Kiềm “Từ Kiềm, cậu có gặp Thiên Thiên không?”

“Hạ Mộc Lão, con của Thiên Thiên có phải là của anh không?”

Tôi ngờ ngác một lúc, cậu ta biết Thiên Thiên mang thai, nhất định là biết Thiên Thiên đang ở đâu. “Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Bệnh viện Thất Tinh, anh lập tức đến đây ngay cho tôi.”

Tôi dờ dẩn vài giây, lập tức chạy đi.

Lúc đến bệnh viện, Từ Kiềm nắm tôi một cú, Nhiễm Nhiễm khóc ôm lấy cậu ta. Thấy Từ Kiềm kích động như vậy, trong lòng tôi chợt dấy lên một dự cảm chẳng lành, tình cảm của cậu ta đối với Thiên Thiên giống hệt tình cảm của tôi với Tô Ngưng trước kia. Nơi này là bên ngoài phòng cấp cứu, tâm trí trở nên lo lắng: “Thiên Thiên, ở bên trong đúng không?”

Nhiễm Nhiễm khóc nói: “Vâng, Thiên Thiên đang ở trong đó.”

Tôi nhìn thấy người nằm ngoài sống cùng Thiên Thiên ở Mộ Phong, có lẽ hẳn ta biết. “Thiên Thiên, rốt cuộc bị làm sao?”

Hắn đỏ mắt, đột nhiên đứng dậy: “Cậu nên tự hỏi chính bản thân mình đi, nếu cậu không vứt cô ấy ra đường, liệu người đàn bà kia có cơ hội làm hại Thiên Thiên không?”

“Người đàn bà nào?”

“Vợ của bí thư tỉnh ủy.”

Quả nhiên là bà ta, cho dù bà ta là mẹ của Tô Ngưng, cũng không được phép động vào Thiên Thiên.”

Tôi lập tức gọi cho cha tôi: “Cha, có người động vào con dâu của cha, con dâu của cha bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện, cháu của cha có lẽ cũng không còn nữa rồi.”

“Không phải con đã đồng ý với cha lấy Ôn Quỳnh rồi sao?”

“Con không cần Ôn Quỳnh. Ngoại trừ Thiên Thiên ra, ai con cũng không cần.”

“Nếu người con nói là cô ta, vậy tự giải quyết đi, cha không quản con.”

Tôi rít ra một câu từ kẽ răng: “Cô ấy, là con gái của Lăng Tuyết.”

Đó, có lẽ là một lí do tốt, Lăng Tuyết, người nắm đó cha tôi và Tô Bắc Sinh cùng thích, là con gái của Lăng Tuyết ông ấy có thể sẽ chấp nhận.

“Ai động vào con bé?”

“Vợ của Tô Bắc Sinh.”

“Vậy con muốn cha làm thế nào?”

“Bất bà ta phải trả một cái giá lớn thật đau đớn và thâm, nếu có thể lấy được mạng bà ta là tốt nhất.”

Cha lập tức đáp ứng:“Được, việc này cha sẽ giải quyết, tại sao con không sớm nói cho cha biết con bé là con gái của Lăng Tuyết?”

“Con cũng mới biết từ ba tháng trước, con không nói cho cha là vì muốn đợi đến ngày con và cô ấy kết hôn rồi mới nói.”

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ hỏi:“Ai là người nhà bệnh nhân?”

Tôi lập tức đứng dậy:“Là tôi, tôi là chồng của cô ấy.”

Bác sĩ thờ dãi một tiếng:“Đứa bé không giữ được, người mẹ vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, nếu đến muộn nửa giờ nữa, chỉ sợ người mẹ cũng chẳng còn.”

“Cái gì gọi là vẫn chưa qua tình trạng nguy hiểm? Ông nói rõ cho tôi.”

“Cô ấy bây giờ hoàn toàn không có tâm niệm muốn sống, còn một chuyện nữa, tử cung của cô ấy bị tổn thương quá nặng, sau này khó có thể mang thai.”

Lúc tôi bước vào phòng bệnh thăm cô ấy, khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt, nhìn xa xa dường như cũng không còn hô hấp, chợt nhận ra cô ấy lại yếu ớt như vậy. Tôi cẩn thận đưa tay xuống dưới mũi cô ấy, may mà vẫn c thở, nhưng lại rất mong manh.

Hôm sau, mẹ Tô Ngưng đến bệnh viện, bà ta quỳ xuống trước mặt tôi:“Tiểu Hạ, bác cầu xin cháu, xin cháu hãy báo cha cháu thả Tô Ngưng ra đi.”

Cha tôi quả thực ngoan độc, ông không động vào người đàn bà này, mà trực tiếp động vào Tô Ngưng, phương thức này đối với người phụ nữ mà nói là vô cùng tàn nhẫn. “Vậy lúc bà động vào Thiên Thiên có nghĩ tới việc phải trả giá không? Thiên Thiên bây giờ vẫn đang nằm trong đó chưa tỉnh, con của tôi cũng mất rồi. Chuyện này, bà nói nên làm thế nào đây?”

“Bác cũng không biết đó là con của cháu, bác cứ tưởng là của Hoa Thần, việc này là do bác làm, một mình bác làm, Tô Ngưng không biết gì cả, bảo cha cháu thả Tô Ngưng ra đi.”

“Bảo cha tôi thả Tô Ngưng ra cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là bà phải chết.”

Trong mắt bà ta tràn đầy sợ hãi, Tô Bắc Sinh cũng biết chuyện này rồi, tay trong tay ngoài đều là thịt, nhưng đối với chuyện này ông ta lại chẳng hề quan tâm, nếu không phải như thế, người đàn bà này đã chẳng phải chạy đến đây cầu xin tôi.

“Chỉ cần tôi chết, là được đúng không?”

“Đúng, tôi muốn bà phải đền mạng cho đứa con chưa ra đời của tôi.”

“Được, tôi chết, cậu cũng phải giữ lời, báo cha cậu thả Tô Ngưng ra.”

Tôi gật đầu.

Đó là đứa con đầu tiên của tôi, hơn nữa là cùng với Thiên thiên, mặc kệ là ai làm nhất định đều phải trả giá. Dù là Tô Ngưng hay là mẹ của Tô Ngưng, cũng phải như thế.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bí Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 143: Thăng thấn

Cố gắng mở to mắt, trong mắt hiện lên một màu trắng, tôi vừa nhìn đã thấy mẹ và Lạc Thanh.

Nhưng lúc này, người tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là bọn họ, tôi lại nhắm mắt vào.

Cả người đều rất đau, xem ra tôi vẫn còn sống, không phải đang nằm mơ, tôi vẫn chưa đến Thiên Quốc.

Nhưng tôi không thể để con tôi một mình cô đơn nơi Thiên Quốc, tôi muốn đi cùng nó.

Thà sớm ngày chấm dứt sinh mệnh, còn hơn phải kéo dài hơi tàn như vậy, tôi thực sự không muốn sống như thế này, đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Nước mắt theo khóe mắt tràn ra, tiếng Lạc Thanh mang theo chút hưng phấn, “Tiểu nha đầu, tiểu nha đầu, cuối cùng em cũng tỉnh rồi.”

Tiếng bước chân tiến đến gần giường bệnh, tôi không thêm để ý.

Mẹ cũng đến, “Thiên Thiên, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi.”

Tôi vẫn nhắm nghiền hai mắt như cũ.

Bà, có lẽ đã tha thứ cho tôi rồi.

Dù là như thế, nhưng vẫn quá muộn.

Tôi, chỉ còn lại thân thể tàn tạ này, tha thứ cho tôi, thì có thể thế nào?

Tôi, còn có thể quay lại sao?

Hôm nay, tôi đã mất hết can đảm, không muốn tiếp tục lo lắng, dù bà có tha thứ cho tôi, nhưng đối với bà, tôi cũng không thể tiếp tục tình cảm như lúc đầu được nữa, dù rằng bà là mẹ đẻ của tôi.

Từ lúc bà đuổi tôi ra khỏi cửa, thời khắc đó, nơi đó, đã không còn là nhà của tôi nữa.

Bị đuổi một lần là đủ rồi, từ lúc bị đuổi, tôi đã không còn muốn quay trở về lại.

Có một số việc, xảy ra một lần là đủ.

Có một số việc, lần thứ nhất xảy ra, là thất vọng.

Mà đến lần thứ hai, chính là tuyệt vọng.

Giống như tất cả những gì đã xảy ra trên người tôi, lần thứ nhất, bị Hoa Thần ruồng bỏ. Tôi, thất vọng với tình yêu.

Lần thứ hai, bị Hạ Mộc Lão vứt bỏ, tôi cảm thấy tuyệt vọng với tình yêu.

Cũng giống như mẹ Tô Ngưng đối với Tô Bắc Sinh, lần thứ nhất, mẹ tôi quay lại, mẹ Tô Ngưng đối với Tô Bắc Sinh thất vọng.

Lần thứ hai, mẹ tôi lại một lần nữa xuất hiện, mẹ Tô Ngưng trở nên tuyệt vọng với Tô Bắc Sinh.

Tôi cũng như thế.

Điều duy nhất không giống giữa bà ta và tôi là bà ta đối với Tô Bắc Sinh thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

Còn tôi, lại thất vọng vì tình yêu, rồi tuyệt vọng.

Hai người đều tuyệt vọng giống nhau, bà ta có thể điên cuồng đi giết người.

Còn tôi, có thể tự kết thúc sinh mạng của chính mình.

Điên như nhau, muốn dùng tính mạng để giải quyết vấn đề giống nhau.

Nhưng cái bà ta muốn là mạng của người khác.

Làm như thế, chỉ có thể giải quyết một phần của vấn đề.

Còn tôi, lại chọn cách tự kết liễu sinh mạng của mình, có thể giải quyết được tất cả những vấn đề liên quan tới tôi.

Cái cách tôi dùng chính sinh mạng của bản thân để giải quyết vấn đề, có tác dụng hơn cách của bà ta nhiều lắm, bà ta phải ẩn núp trốn tránh, lặng lẽ tiến hành trong bóng đêm.

Còn tôi, có thể quang minh chính đại, đứng trên đỉnh lầu cao nhất, liếc xuống dưới lầu nhìn bọn họ.

Vốn tưởng rằng, cuộc đời của bà ta, là bức khắc họa cho tương lai của Tô Ngưng.

Lại không ngờ, cuộc đời của tôi, cũng như thế, tôi lặp lại bi kịch của bà ta, trở thành một người phụ nữ bị ruồng bỏ.

Điều còn bi ai hơn so với bà ta chính là, bà ta chỉ bị một Tô Bắc Sinh ruồng bỏ.

Còn tôi, trước sau lại bị hai người đàn ông vứt bỏ.

Cho dù không yêu, nhưng cũng không muốn bị vứt bỏ. Tôi muốn chờ bọn họ đến đông đủ, sau đó đứng trên đỉnh lầu, nhếch môi, thả người nhảy xuống, kết thúc một sinh mạng.

Tôi muốn dùng cái chết của mình để làm những con người đã làm tổn thương tôi quá sâu kia hiểu được, biết được cái gì gọi là bất lực, cho bọn họ hiểu được cái gì gọi là không cách nào quay trở lại, cho bọn họ hiểu được cái gì gọi là quá muộn, cho bọn họ hiểu được tổn thương không phải chỉ cần nói hai ba câu là có thể tha thứ, cho bọn họ hiểu được cái gì gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

“Thiên Thiên, chuyện quá khứ mẹ không trách con, chỉ cần sau này con ngoan ngoãn nghe lời, con vẫn là con gái ngoan của mẹ.”

Nghe xong lời mẹ nói, tôi cười nhạo trong lòng. bây giờ nói những lời này còn có tác dụng sao? Có thể lấy lại gì đây? Có thể bù đắp gì đây? Đời tôi hoàn toàn buông tay rồi mới câu tha thứ với tôi, làm như vậy là có thể quay về quá khứ ư?

Ở trong căn nhà đó, tôi, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Bị mẹ vứt bỏ, bị Từ Kiểm đánh, tôi không muốn quay lại căn nhà đó nữa, đó không phải là nhà của tôi.

Lúc ấy, tôi đã tưởng rằng Từ Kiểm sẽ hiểu cho tôi, sẽ mãi mãi bảo vệ tôi.

Nhưng mà, cậu ấy lại giống hệt mẹ, trong lúc tôi không có ai giúp đỡ, giáng cho tôi một cú thật mạnh.

Trong cùng một ngày, bị hai người nhà vứt bỏ, đối với tình thân, tôi cũng tuyệt vọng rồi.

Thứ còn sót lại, chỉ có tình bạn.

Nhưng, người có thể gọi là bạn lại không có mấy.

Nếu tôi thực sự biến mất, chắc chắn đối với những người đã từng làm tổn thương tôi kia, sẽ là một chuyện khác cốt ghi tâm.

Cứ như vậy, chết trước mắt bọn họ, cho dù bọn họ muốn cứu tôi, cũng không có năng lực làm được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể tôi, rơi xuống, rơi xuống, rơi đến thịt nát xương tan, hoàn toàn thay đổi.

Cho dù không yêu, nhưng chứng kiến một hình ảnh như vậy, cả đời này cũng sẽ khó quên, cho dù chỉ là vì áy náy, cũng có thể nhớ cả một đời. “Tiểu nha đầu, anh đã nghĩ thông rồi, quá khứ của em, anh không can thiệp. Những chuyện đó, hãy coi như chưa từng xảy ra, đời thân thể em tốt hơn anh sẽ đưa em về Mộ Phong.”

Ha, có thể làm như không có việc gì xảy ra? Anh ta đang bố thí cho tôi ư? Nhưng tôi không cần sự bố thí của bất kì ai, không cần sự thương xót từ bất kì ai. Chuyện quá khứ, tuy nói đã qua nhưng dù sao cũng là việc thật, dù sao cũng là tự tôi trải qua. Mà cũng không phải hoàn toàn như anh ta nói, có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bây giờ nghĩ thông đã quá muộn rồi.

Nếu là trước khi Hạ Mộc Lão đưa tôi đi, anh ta nói nghĩ thông, muốn đưa tôi về Mộ Phong. Có lẽ tôi sẽ không do dự đi theo anh ta, sẽ nhào vào trong lòng anh ta khóc một trận to. Nhưng, bây giờ nói câu này đã không còn kịp nữa rồi, tất cả thương tổn đều đã xảy ra, không phải chỉ cần nói nghĩ thông là có thể quay trở về. Anh ta có thể hiểu, còn tôi, không cần phải hiểu.

Tay mẹ nhẹ nhàng vỗ về lên mặt tôi:”Thiên Thiên, mẹ biết con đã tỉnh rồi, mở mắt ra, nhìn mẹ đi, nói với mẹ một câu, được không?”

Nhìn bà, sắp rồi, tôi sắp nhìn bà rồi, đợi thân thể tôi khỏe lên, có thể tự xuống giường được, có thể đi rất xa, có thể trèo lên đỉnh nóc lầu, đến lúc đó tôi sẽ nhìn bà vài lần, bọn họ từng người từng người tôi đều sẽ nhìn.

Hơn nữa, sẽ nói chuyện với bọn họ, nói rất nhiều.

Bây giờ, hãy để tôi im lặng, tôi không muốn bọn họ biết tôi đang nghĩ gì, không muốn bọn họ biết tôi có ý niệm coi nhẹ mạng sống trong đầu. Nếu không, đến muốn chết tôi cũng không có cơ hội.

“Tiểu nha đầu, em phải nhanh khỏe lên, người phụ nữ làm tổn hại đến em đã chết rồi. Là tự sát, bà ta đâm xe vào gốc cây. Còn để lại một bức di thư rất dài rất dài, trong di thư, bà ta nói xin lỗi em, bà ta sám hối với em. Bây giờ đã không còn ai có thể tổn thương em nữa rồi, vì thế em phải nhanh khỏe lên, tiếp tục quấy rối ở nhà, tiếp tục hại chết cả của anh, anh đã mua rất nhiều cá, em có dóc cả hai bao thức ăn vào bể chúng nó cũng không chết đâu, anh cũng mua rất nhiều thức ăn cho cá, để em tiếp tục cho cá ăn.”

Đâm xe vào cây, không thể không thừa nhận bà ta rất lời hại, không thể không thừa nhận bà ta rất dũng cảm, giết người không thành thì chọn tự sát. Cái này đúng là một phương pháp giải quyết rất tốt.

Vì muốn không có một chút sai sót nào, tôi phải tìm một nơi thật cao, tìm một tòa nhà thật cao.

Nếu không chết tôi sẽ phải đối mặt với sự chỉ trích của mọi người.

Đến lúc đó nếu tôi lại muốn tìm cái chết sẽ là rất khó, khó vô cùng.

Không biết qua bao lâu, tiếng Già Minh vang lên trong phòng bệnh, “Di, Thiên Thiên tình chưa ạ?”

Giọng nói của mẹ mang theo một chút mất mát: “Thấy nó mờ mắt rồi, nhưng không để ý đến mọi người, không muốn mở mắt nữa, nói chuyện với nó một chút phản ứng cũng không có.”

“Di, cháu muốn nói riêng với Thiên Thiên vài lời, mọi người có thể ra ngoài một lúc không?”

“Được, tốt nhất là có thể khai thông cho nó.”

Anh ta vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng bước chân rời xa, sau đó là tiếng đóng cửa.

Im lặng hơn mười phút, Già Minh mới mở miệng, giọng nói của anh ta tất cả đều tràn đầy thương cảm: “Thiên Thiên, hung thủ hại chết Tiểu Nặc đã tìm được rồi.”

Tôi mở mắt ra, lần trốn hơn tám năm, cuối cùng tên hung thủ kia cũng không đào thoát được, cuối cùng cũng bị bắt.

“Thiên Thiên, nếu lần này em không bị thương, anh nghĩ, có thể bà ta sẽ mãi mãi nhón nhơ ngoài phòng pháp luật.”

Tôi không hiểu, thương tật của tôi thì động chạm gì đến hung thủ hại chết tiểu Nặc.

Cái này, rốt cuộc là có ý gì?

Già Minh tiếp tục nói: “Là mẹ Tô Ngưng làm, về nguyên nhân bà ta động vào tiểu Nặc, cũng giống động cơ làm tổn hại em. Bà ta động vào em, Hạ Vô Xá lấy tính mạng Tô Ngưng uy hiếp bà ta, bà ta mới lựa chọn tự sát, trước khi chết còn đặt một bức di thư trong thư phòng của cha Tô Ngưng.”

Ha, hóa ra là bà ta làm, cũng chẳng kì lạ gì, bà ta và Tô Ngưng nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy, bà ta vì Tô Ngưng mà giết người, tôi cũng chẳng cảm thấy có gì bất ngờ.

“Thiên Thiên, Duy Đồ đã đóng cửa rồi, hung thủ đã tìm được, anh đi theo tiểu Nặc tám năm cũng đủ rồi. Còn nữa, người Hoa tiên sinh yêu hiện tại là em, Duy Đồ cũng không còn ý nghĩa để tiếp tục mở cửa. Mẹ tiểu Nặc cũng không làm báo mẫu nữa, anh đã đón bà về nhà rồi.”

Cho dù Hoa Thần thực sự yêu tôi, nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Cái gọi là yêu, chỉ là làm tổn thương lẫn nhau.

Giống như lần đó tôi ngồi trên xe taxi nghe được bài hát như thế:

“Tình yêu cũng dùng yêu để tổn thương

Vĩnh viễn dùng để diễn một vở kịch ngoài ý muốn

Đứng cô đơn giữa sân ga mệnh mông biển người

Rất muốn đồng hồ quá lắc dừng giây phút này tại đây

Đứng đợi rất lâu trong ngày đó

Lại vì khó khăn nào mà tan biến

.....

Tôi phải cự tuyệt tình yêu, cự tuyệt thương tổn, kiên trì với ý nguyện của mình, mau chóng bồi dưỡng thân thể, rồi sau đó kết thúc sinh mệnh.

“Thiên Thiên, hai ngày trước Hiền nhi sinh rồi, là con trai, em có thể làm mẹ nuôi rồi đó. Nhưng mà anh không nói cho Hiền nhi biết chuyện của em, anh sợ cô ấy lo lắng, dù sao cô ấy cũng vừa sinh conong.”

A, Hiền nhi sinh con trai, chị ấy đã tìm thấy hạnh phúc của mình rồi. Tôi chúc phúc cho chị ấy.

“Thiên Thiên, tại sao em không nói gì, có phải không muốn nói không?”

Tôi lắc đầu, vẫn không mở miệng.

Già Minh sửa sang lại tóc tôi: “Thiên Thiên, em thế này, người khác nhìn thấy sẽ rất đau lòng. Trước kia, đôi mắt của em rất thanh thuần, hơn nữa còn rất sáng. Nhưng mà bây giờ lại âm đạm không chút ánh sáng, mắt đi ánh sáng lúc đầu rồi.”

Một người đã không còn ý chí muốn sống, ánh mắt sáng để làm gì? Trái tim đã chết, ánh mắt đương nhiên sẽ âm đạm không ánh sáng, sẽ không còn ánh sáng nữa.

Bây giờ chắc là đang giữa trưa, ánh nắng ngoài cửa sổ rất gay gắt, tôi nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Lần tỉnh dậy sau, tôi không mở mắt ngay như lần đầu nữa, bởi vì giờ phút này đang có một người nắm lấy tay tôi, tôi không muốn mở mắt nhìn bọn họ.

“Thiên Thiên, cho dù bây giờ em tỉnh, hay đang ngủ, có vài lời, mặc kệ em có nghe hay không, anh nhất định phải nói. Ở ngoài bệnh viện, tất cả những gì anh nói đều là lời khi tức giận, anh chỉ muốn biết rốt cuộc em có đề ý đến anh hay không, ngay từ lần em bị phóng viên vây quanh, anh đã muốn giấu em đi, muốn bảo vệ em thật tốt. Nhưng bản thân lại luôn vô ý làm em tổn thương. Hiện tại, trong trái tim anh em quan trọng hơn Tô Ngưng rất nhiều, chỉ là anh không biết phải dùng cách nào đối tốt với em, phải làm thế nào em mới vui vẻ, em hãy mau khỏe lên đi, em không muốn sinh con, sau này chúng ta không sinh nữa, hai chúng ta cùng tốt rồi. Cha anh bây giờ đã đồng ý chấp nhận em, mẹ em cũng đồng ý chấp nhận anh, chỉ cần em đồng ý, chúng ta lúc nào cũng có thể kết hôn. Nếu em không muốn kết hôn, vậy chúng ta cứ sống thế này cả đời đi, em là của anh, anh là của em, không rời không buông. Thiên Thiên, phải nhanh chóng khỏe lại, biết không. Không thể suy sụp, không thể tiêu cực, phải sống thật tốt. Nghe rõ không? Những lời đó chỉ là vì giận em thôi, người anh muốn lấy là em, trong lòng anh Ôn Quỳnh chẳng là gì cả. Ngoài em ra, ai anh cũng không cần.”

Hạ Mộc Lão, anh cho rằng tôi vẫn sẽ tin anh sao? Nếu tôi lại tin tưởng anh thêm một lần nữa, vậy chắc chắn tôi sẽ bị tổn thương càng đau.

Tôi nhớ rõ anh đã nói tôi chỉ là đồ chơi, bây giờ chơi chán rồi, muốn vứt đi.

Đồ đã vứt đi, đợi đến lúc anh muốn quay lại tìm, có lẽ đã bị người khác nhặt mất rồi, cũng không còn là của anh nữa. Cho dù không bị người khác nhặt mất, cũng không tìm lại được, bởi vì một khi đã vỡ sẽ không bao giờ toàn vẹn được nữa.

Thời gian cứ trôi qua trong sự suy sụp của tôi, mười ngày này, Hạ Vô Xá, Tô Bắc Sinh, Hoa Thần, Từ Kiềm, Nhiễm Nhiễm, cha, bọn họ đều tới, chỉ là lúc bọn họ tới, đối xử cũng giống như Hạ Mộc Lão, tôi như người chết nằm đó, không hề động đậy dù chỉ là một chút.

Tôi mới phát hiện hóa ra định lực của mình tốt như vậy, có thể so với người đã chết.

Ngoài uống nước, tôi không ăn thêm bất kỳ thứ gì khác, cho dù là ăn thứ gì, vừa đến cổ họng liền cảm thấy ghê tởm, mười ngày này, thể lực của tôi phải nhờ vào dịch dinh dưỡng để duy trì. Vì vậy, với chuyện nhảy lầu tôi không thể đi xa được, tôi cũng không muốn kéo dài lâu, lâu quá tôi sợ mình sẽ mất dũng khí, tôi đề ý thấy tòa nhà Minh Thành đối diện bệnh viện quả thực rất thích hợp, có mười tám tầng, chọn nó để nhảy có lẽ cũng không tồi, hơn nữa lại gần bệnh viện.

Chiều mỗi ngày, bọn họ chỉ có một người đến thăm tôi, tôi có thể thử dựa người đó đi toilet chuẩn ra ngoài.

Chiều hôm nay là Lạc Thanh chăm sóc tôi, bây giờ tôi đang đợi, đợi anh ta ra ngoài.

Hiện tại Lạc Thanh vẫn đang ở bên cạnh tôi, mỗi lần ra ngoài anh ta đều nói với tôi một tiếng, còn nói anh ta sẽ đi bao lâu.

Lần này, đối với tôi mà nói là một cơ hội cực kỳ tốt.

“Tiểu nha đầu, anh ra ngoài một lát, vài phút sau sẽ quay lại, em ngoan ngoãn ở đó đợi anh.”

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi mở mắt ra, rút dây truyền dịch, không đề ý đến mu bàn tay đang chảy máu, chậm rãi xuống giường.

Người tuy rằng còn chút đau, nhưng mà, trong vài phút tôi chắc chắn có thể rời khỏi bệnh viện.

Trước khi đi, tôi vô tình quay đầu lại, thấy túi xách của tôi lại ở trong phòng bệnh, tôi lấy đi động từ trong túi ra, đi ra khỏi cửa.

Thuận lợi rời khỏi bệnh viện, tôi tiến thẳng vào tòa nhà Minh Thành, theo tôi quan sát, đỉnh lầu của tòa nhà Minh Thành đi lên rất dễ, tôi thấy rất nhiều người đang đi lên đó.

Tránh báo an, tôi trực tiếp vào thang máy, tôi ấn xuống con số 18 to nhất.

Sau khi ra khỏi thang máy, có một cầu thang nhỏ, dẫn thẳng lên đỉnh lầu.

Vừa đến đỉnh lầu, tôi lập tức mở đi động, ngã nhào xuống đất.

Dưới tòa nhà rất nhanh có rất nhiều người tụ tập, đều nhìn về phía tôi, tôi gọi vào số của mẹ: “Mẹ, kiếp sau, con không muốn làm con gái của mẹ.”

Không đợi bà nói gì, tôi trực tiếp cắt máy, để mặc nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Nếu có thể chọn, tôi không muốn làm con gái bà, không muốn làm một đứa con hoang.

Rất nhanh, mẹ và cha, có cả Từ Kiềm, Lạc Thanh, Nhiễm Nhiễm, Hạ Mộc Lão, bọn họ đều xuất hiện trên đỉnh lầu.

Hạ Mộc Lão đi về phía tôi, tôi thấp giọng quát: “Không được lại đây.”

Hạ Mộc Lão đứng yên tại chỗ, thần sắc lo lắng: “Thiên Thiên, có gì từ từ nói, đừng kích động.”

Cửr lảng lảng gượng co như vậy, bọn họ đứng bên kia khuyên tôi, nhưng tôi đều coi tất cả những lời đó thành gió thoảng bên tai.

Một lát sau, Tô Bắc Sinh, Hạ Vô Xá, Hoa thần, Già Minh đều đã đến đông đủ, ha, động tác cũng nhanh gọn, chưa được bao lâu tất cả đã đông đủ hết rồi.

Dời tầm mắt xuống phía dưới tòa nhà, cách đó không xa có rất nhiều xe cảnh sát đang đỗ, phía dưới còn có một cái đệm không khí. Đệm không khí thì có tác dụng gì chứ? Có mấy người nhảy lầu mà ngã được xuống đệm không khí đâu?

Quay đầu lại, Tô Ngưng thần sắc tiêu tụy xuất hiện trên đỉnh lầu.

Tôi cười nhẹ ra tiếng, cô ta đến nhanh để xem tôi chết đúng không nhỉ? Có cả phóng viên cảnh sát trên đỉnh lầu, nhưng còn chưa đợi bọn họ mở miệng, người đàn ông mặc áo đen sau lưng Hạ Vô xá đã tổng cổ bọn họ đi. Không thể không thừa nhận Hạ Vô Xá rất có thể lực rất mạnh.

Tôi cười nhạt, tựa như bây giờ không phải đang ở trên đỉnh lầu: “Kỳ thực con rất hận. Mẹ, mẹ đuổi con ra khỏi nhà, đến bây giờ con vẫn còn hận mẹ.”

Mẹ khóc thành tiếng: “Thiên Thiên, con đừng làm chuyện ngốc ngếch, mẹ chỉ là nhất thời nóng giận mới nói như vậy, bây giờ mẹ biết sai rồi, lại đây được không? Cho mẹ thêm một cơ hội nữa?”

“Ha, cho mẹ thêm một cơ hội nữa, để mẹ lại đuổi con ra khỏi nhà à?”

Tô Bắc Sinh nói: “Thiên Thiên, lại đây, cho cha một cơ hội để bù đắp cho con.”

“Cảm ơn, N năm như vậy ông đã cố gắng làm hết trách nhiệm của một người cha chưa? Ông xứng làm một người cha sao? Với vợ, ông không làm tận trách nhiệm của một người chồng, với mẹ tôi, ông càng không có trách nhiệm, khó trách người ta nói người làm quan chẳng có gì tốt, chỉ lo leo lên phía trước, không quan tâm đến ai khác.”

Tô Ngưng cau mày: “Thiên Thiên, cho dù thế nào ông ấy cũng là cha ruột của cô, sao cô có thể nói những lời như vậy?”

Tô Ngưng vừa dứt lời, ánh mắt trách cứ của Tô Bắc Sinh phóng đến: “Tô Ngưng, sao con có thể dùng loại ngữ khí này nói chuyện với em gái con.”

Tô Ngưng quay đầu đi, tôi cười nhẹ ra tiếng:”Tô Ngưng, thực ra tôi vẫn ghi hận chị, năm đó chị tát tôi một cái, cho tôi bây giờ tôi vẫn hận chị, mẹ chị hại chết tiểu Nặc, hại tôi phải sa bước làm thể thân, còn suýt chút nữa mất mạng, chị có tư cách gì chỉ trích tôi, chị có biết mình đã hại bao nhiêu người không? Tôi hủy hạnh phúc của chị, phá hoại cuộc hôn nhân của chị, dù như thế, tôi vẫn không cảm thấy mình có lỗi với chị. Còn Từ Kiểm, cái tát của cậu cũng chính là tát vào tim tớ, tớ thế nào cũng không ngờ cậu sẽ đánh tớ, nhiều năm như vậy, cậu luôn bảo vệ tớ, cậu đã từng nói cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ đứng bên tớ, sẽ che mưa chắn gió cho tớ, nhưng cậu vừa biết chuyện đó, cậu đã quên hết tất cả mọi chuyện cậu hứa với tớ.”

Trên mặt từ Kiểm tràn đầy sự hối lỗi:”Thiên Thiên, xin lỗi, thật ra ngay từ cái hôm đánh cậu, tớ đã hối hận rồi, lại đây, đưa tay cho tớ, chúng ta về nhà.”

Từ Kiểm từng bước từng bước tiến gần về phía tôi, tôi gầm nhẹ ra tiếng:”Đứng lại, các người không được đến đây.”

Từ Kiểm không dám bước tiếp, thần sắc cậu ta lo lắng, bình tĩnh nhìn tôi.

Ánh mắt của Hạ Vô Xá cũng không còn sắc bén như hồi trước, “Bọn họ cháu đều ghi hận, vậy bác trong mắt cháu nhất định cũng rất ngoan độc tàn nhẫn.”

Án tượng của tôi về ông ta từ trước tới nay vốn đã không tốt rồi, vẫn luôn như thế, mỗi lần đối mặt với ông ta tôi đều cảm thấy áp lực rất lớn, nhưng bây giờ, tôi đã không còn gì vương bận, không gì có thể ràng buộc tôi, đối với Hạ Vô Xá tôi có gì mà phải sợ nữa đây:”Đứng, mỗi lần gặp mặt, chúng ta hầu như đều kết thúc trong không vui. Ông còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt năm năm trước không?”

Ông ta xoay xoay cái nhẫn trên tay, nói:”Nhớ chứ, lúc đó cháu rất dững dưng, không giống như bây giờ, dùng cái chết để trốn tránh tất cả.”

Tôi cười nhẹ thành tiếng:”Lúc đó tôi tát cả đều là giả tạo đấy, bởi vì lúc đó tôi và con trai ông không hề hẹn hò, chỉ là, tôi đã từng bị anh ta cưỡng bức. Án tượng với ông càng sâu sắc hơn, bởi vì ông bắt tôi làm chim hoàng yến của con trai ông, nếu sinh con, không cho phép tôi gặp đứa bé. Kỳ thực những lời này tôi đã được nghe một lần rồi, Hạ Mộc Lạc sau khi cưỡng bức tôi đã nói những lời đó, ông nói thêm lần nữa, chẳng qua là xát muối vào vết thương của tôi.”

Ánh mắt của mọi người đều bắn về phía Hạ Mộc Lạc, bây giờ tôi không muốn giấu bất cứ cái gì nữa, người sắp chết rồi, còn cái gì không thể nói đây?

Hạ Vô Xá nói:”Tuy rằng nó cưỡng bức cháu, những sau này là cháu tự nguyện đi theo nó, đúng không?”

“Đúng, là tự nguyện. Để hủy hạnh phúc của Tô Ngưng, tôi ép Hoa Thần phải ly hôn với chị ta, lúc đó tôi không ngờ ly hôn với Tô Ngưng sẽ ảnh hưởng đến tập đoàn Hoa thị, đến lúc tôi nhận ra đã không thể cứu vãn được nữa rồi, vì vậy tôi làm giao dịch với Hạ Mộc Lạc, tôi làm người phụ nữ của anh ta, anh ta giúp tập đoàn Hoa thị.”

Hoa Thần xiết chặt tay, “Thiên Thiên, em phải biết đối với anh tập đoàn Hoa thị cũng không quá quan trọng, trước kia là tuổi trẻ nông nổi, muốn làm ra chút thành tích, sau lần em rời đi đã làm thay đổi suy nghĩ của anh. Huống hồ công ty của cha anh ở phương Bắc còn gặp mấy lần ở đây, tại sao em không chịu hỏi ý kiến của anh.”

“Hỏi ý kiến của anh? Hôm đó sau khi anh biết Hạ Mộc Lạc đã từng động vào tôi, cứ vứt tôi lại trên giường rồi bỏ đi, tôi phải đi hỏi ý kiến của anh thế nào đây? Anh thử nói đi?”

Trong mắt Hoa Thần hiện lên chút tự trách:”Anh nhất thời khó chấp nhận, đến lúc anh về thì em đã đi rồi.”

Tôi chuyển tầm mắt:”Mẹ, mẹ có biết năm mươi vạn năm năm trước từ đâu mà ra không?”

Mẹ không nói gì, nước mắt rơi đầy mặt.

“Số tiền đó là do con gái mẹ bán thân để đổi lấy. Con làm người tình của anh ấy, anh ấy cho con tiền.”

Cả người mẹ lão đạo, cha lập tức đỡ lấy bà.

Trong mắt Nhiễm Nhiễm lại càng không thể tin.

Tôi bật cười như điên:”Ha ha, hôm nay, tôi nói tất cả cho mọi người, tôi không còn bí mật gì nữa, thế giới này cũng chẳng còn gì đáng để tôi lưu luyến nữa, tôi phải đi theo con tôi.”

Tôi đứng dậy, Hạ Mộc Lạc vọt tới phía tôi, tôi nhếch miệng, ngả người về phía sau, cánh tay vươn ra của Hạ Mộc Lạc cách tôi không đến vài cm, nhưng cuối cùng cũng không thể kéo được.

Cơ thể tôi không ngừng rơi xuống, rơi xuống.

Giọng nói đau đớn đến tê liệt tâm gan của Hạ Mộc Lạc cứ vang vọng trong tai tôi, “Thiên Thiên, Thiên Thiên.....”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Lạc Thanh

Một tuần này là những ngày khổ sở nhất trong cuộc đời tôi, chợt nhớ tới một bài hát trước kia từng nghe có tên “Bây ngày bảy thế kỉ”: Bảy thế kỉ đều là mùa đông, cho dù là trừng phạt cũng đến nơi nguy hiểm nhất, chỉ mong mỗi đêm nhắm mắt đều là em, anh nguyện hôn mê không cần tỉnh lại...” Giờ khắc này tâm trạng của tôi cũng như vậy, bảy ngày này đối với tôi mà nói dài như bảy thế kỉ, hơn nữa tất cả đều là mùa đông.

Tôi mỗi ngày đều ở bệnh viện, mỗi ngày đều canh giữ ở phòng bệnh, chỉ hy vọng cô ấy sớm tỉnh lại, hy vọng sau khi cô ấy tỉnh lại người đầu tiên cô ấy nhìn thấy là tôi.

Trước kia tôi không thích bệnh viện, bởi vì tôi không thích cái mùi hăng hắc của nó, nhưng bây giờ lại trở thành không muốn rời khỏi bệnh viện, bởi vì tôi đang chờ cô ấy, chờ người nằm ở trên giường bệnh.

Hồ hấp của cô ấy rất mỏng manh, thân thể yếu ớt như một con búp bê, khiến người ta không dám động vào, sợ cô ấy sẽ bị vỡ.

Cảnh tượng ngày hôm đó cô ấy đứng trên đỉnh lầu vẫn còn rõ ràng trước mắt tôi. Tôi không dám tưởng tượng nếu không có đệm không khí liệu cô ấy có bị rơi tan xương nát thịt không, thấy cơ thể rơi xuống của cô ấy, tất cả mọi người trên mái nhà đều lập tức vọt đến lan can.

Lúc cơ thể cô ấy vẫn còn đang rơi, nước mắt tôi đã chảy ra, tuy rằng đàn ông không thể dễ dàng rơi nước mắt, nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế kích động muốn khóc.

Lúc cơ thể cô ấy rơi nhanh xuống đất, có chút do dự, tôi không dám nhìn, tôi sợ sẽ phải nhìn thấy bộ dạng mờ ảo trong vũng máu của cô ấy, may mà kết quả không như tôi lo sợ, cô ấy rơi xuống đệm khí. Có lẽ là vì nơi này quá cao, sau khi rơi xuống cô ấy còn bị nảy lên một lúc, khi rơi xuống lần nữa, cơ thể cô ấy đã nằm trên đệm không khí, nhưng đầu lại suýt chút nữa đập vào đất, may mà có người kịp thời đưa tay ra, mới thoát khỏi nguy hiểm.

Những người ở trên đỉnh lầu về mặt không ai là không bị thương, đau lòng vì Thiên Thiên, cô gái bé nhỏ này rốt cuộc đã phải trải qua bao nhiêu ác mộng? Từ nhỏ không có cha, vì 50 vạn trở thành nhân tình, còn bị cưỡng bức, bị đuổi ra khỏi nhà, vì một cuộc giao dịch mà hiến dâng cả thân thể mình, có con, rồi lại mất con.

Không biết nên nói cô ấy giỏi che giấu, hay là cô ấy rất kiên cường, nếu đổi lại là tôi, chỉ sợ đã sớm sa ngã rồi.

Tại sao cô ấy không gặp tôi sớm hơn, tôi sẽ yêu cô ấy thật nhiều, nếu tôi sớm xuất hiện, những con ác mộng kia có thể đã tránh được.

Bởi vì tòa nhà Minh Thành ở đối diện bệnh viện, Thiên Thiên rất nhanh đã được đưa vào viện, mấy phóng viên lúc này bị đuổi đi đang bao vây bên ngoài. Bí thư tỉnh ủy Tô Bắc Sinh cử người đi thông báo cho đài truyền hình, cấm đăng tải bất kỳ tin tức gì về vụ nhảy lầu này, các tòa soạn báo cũng không được phát các tin có liên quan, nếu trên mạng có tin tức gì lập tức xóa.

Hồi trước, thế nào tôi cũng không ngờ tới Thiên Thiên là con gái của Tô Bắc Sinh, lần đó về nhà cùng cô ấy, mẹ cô ấy mới đăng kí kết hôn, tôi liền cảm thấy lạ lạ. Mãi cho đến hôm đó tôi mới biết tại sao Thiên Thiên lại chọn làm nhân tình, ở bên ngoài phòng cấp cứu, mẹ cô ấy khóc nói ra chuyện năm năm trước, tôi vô cùng kinh ngạc, Thiên Thiên vì cứu mẹ nên mới đồng ý bán mình, có thể thấy được trong lòng cô ấy bà chiếm vị trí quan trọng đến nhường nào.

Thật ra tôi cũng sai, nếu buổi tối hôm sinh nhật Thiên Thiên tôi không do dự, hoang mang thì sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy, có khi cô ấy đã trở thành vợ tôi rồi cũng nên.

Ngày hôm đó cô ấy vừa ra khỏi cửa, tôi lập tức ngồi dậy, theo cô ấy ra ngoài tiểu khu, thấy cô ấy đi cùng một đôi nam nữ.

Hôm sau tôi về Mộ Phong, về đến nhà không nghe thấy tiếng cô ấy tôi cảm thấy không quen, cô ấy đi theo người đàn ông khác tôi có thể không tính toán, nhưng vừa nghe thấy một chữ “tình nhân” này, liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ở nhà nghĩ một ngày, tôi quyết định đến đón cô ấy về, chiều hôm đó tôi đến Thẩm Phong, lại đến nhà cô ấy một lần nữa, không khí đã thay đổi, thay đổi đến ngẹt thở. Hơn nữa, cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu.

Mẹ cô ấy nói: “Lạc Thanh, Thiên Thiên đã bị bác đuổi ra khỏi đây rồi, bác không có đứa con gái như nó, cháu cũng đừng quan tâm đến nó nữa, nó không xứng với cháu.”

Tôi cứ ngây ngốc đứng đấy, lúc ấy tôi liền nhận ra người nhà cô ấy đã biết chuyện cô ấy làm nhân tình, tôi nói: “Những chuyện quá khứ đừng nhắc đến nữa, sau này cô ấy ngoan ngoãn ở bên cạnh cháu là được rồi.”

Hôm đó Thiên Thiên không về nhà, tôi gọi vào di động của cô ấy, máy đang tắt, tôi chợt nhớ ra cô ấy đã đổi sim. Biết được số điện thoại của cô ấy từ Từ Kiềm, tôi gọi nhưng cũng là tắt máy.

Anh của Thiên Thiên bảo có vài lời muốn nói riêng với tôi, tôi đi theo vào phòng cậu ta, trong căn phòng đó có rất nhiều ảnh cậu ta và Thiên Thiên chụp chung, khi nhìn thấy tôi có chút ghen tị. Cậu ta nói: “Sau này, phải đối xử tốt với Thiên Thiên, nếu không tôi sẽ không giao cô ấy cho anh.”

Tôi ở nhà cô ấy thêm mấy ngày, mấy ngày này tôi không hề chớp mắt, mỗi ngày đều lái xe đi tìm cô ấy, Từ Kiềm đến từng quán bar khách sạn tìm, tìm suốt mấy ngày cũng không có tin tức của cô ấy, tựa như đã biến mất như không khi vậy.

Cha mẹ cô ấy cũng lo lắng, Từ Kiềm nói ngày Thiên Thiên đi cậu ta đã đánh Thiên Thiên, cha cô ấy gay gắt dạy dỗ anh ta một trận. Từ Kiềm sáng đi làm, chiều tìm người, tôi cũng đi tìm kiếm xung quanh, cũng thường về Mộ Phong, nhưng mỗi lần về đều không thấy cô ấy quay lại, đồ đạc của cô ấy cứ nằm yên ở trong phòng, may mắn không có lấy một chút sinh khí.

Cho đến ba tháng sau, tôi nhìn thấy cô ấy ở bên ngoài khu chung cư Tĩnh Hải, cô ấy xuống từ một chiếc xe màu đen, chiếc xe kia vừa đi xa, cô ấy lại rời đi. Đúng lúc tôi đang chuyển bị tiến tới, lại phát hiện ra chiếc xe màu đen kia lại quay ngược trở lại, tôi thậm chí cảm thấy bất công cho Thiên Thiên, người này một chút cũng không tin tưởng cô ấy.

Như vậy, người đó đi theo xe taxi, tôi đi đằng sau anh ta.

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, sau khi người đó xuống xe tôi mới nhìn rõ anh ta là ai, tổng giám đốc trẻ tuổi nổi tiếng toàn tỉnh Hạ Mộc Lạc, thấy anh ta đi vào bệnh viện, tôi đỗ xe lại bên đường, lặng lẽ chờ đợi.

Được một lúc thì hai người họ ra ngoài, bọn họ dường như đang tranh cãi, sau đó Hạ Mộc Lạc bỏ đi một mình.

Hạ Mộc Lạc vừa đi, Thiên Thiên cũng đi, tôi đi theo cô ấy từ phía xa, không để cô ấy phát hiện.

Đi chưa được xa, lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến, Hoa Thần nổi danh lẫy lừng ở Thẩm Phong, cũng chính là người đàn ông đã bao dưỡng Thiên Thiên bốn năm.

Rốt cuộc hẳn cũng bỏ Thiên Thiên lại rồi đi, tôi lập tức gọi điện cho Từ Kiềm báo cậu ta nhanh lại đây.

Tôi mới chuyển mắt chưa đến một phút, Thiên thiên đã không thấy tăm hơi đâu nữa, nhưng phía trước lại có một chiếc xe rất đáng nghi, một người đàn ông về mặt quái dị đang nhảy lên xe.

Tôi lập tức đi theo, tôi không dám đến quá gần, cách một quãng xa, mãi cho đến khi bọn họ đến một nơi rất đồ sộ, có một tòa nhà bị bỏ hoang, tuy chỉ đứng ở đằng xa, nhưng tôi vẫn nhìn rõ Thiên Thiên đang ở trong đó.

Tôi lại gọi điện thoại cho Từ Kiềm, nói cho anh ta vị trí cụ thể.

Tôi đi vào tòa nhà bị bỏ hoang, vòng vo vài phút mới tìm thấy Thiên Thiên, lúc đó cô ấy đang cuộn mình nằm trên mặt đất, quần bị máu tươi thấm đỏ, một người phụ nữ trung niên đang đá từng cái từng cái vào bụng cô ấy.

Tìm tới đau đến ứa máu? “Bà đang làm cái gì thế hả?”

Tôi lập tức lao đến, đẩy người phụ nữ kia ra, ôm Thiên thiên vào trong lòng.

Thiên Thiên nhắm chặt hai mắt, tôi run rẩy vơn tay về phía ngực cô ấy, may quá, tim vẫn còn đập.

Người phụ nữ kia chạy mất, cả hai người đàn ông trẻ kia nữa, tôi căn bản không thể trông nom được nhiều như vậy, tôi vội vã đưa cô ấy đến bệnh viện.

May mà gần đây có một bệnh viện, tôi vội vàng ôm cô ấy lên xe.

Máu vẫn tiếp tục chảy ra, quần của tôi cũng nhanh chóng bị thấm đẫm máu.

Sau khi đến bệnh viện, tôi ôm cô ấy xông thẳng vào: “Bác sĩ, cứu cô ấy mau lên.”

Tôi nghĩ tới lúc đó trông chắc cũng chẳng khác gì thẳng điện, hơi thở của Thiên Thiên càng lúc càng mỏng manh, tôi thực sự rất sợ cô ấy sẽ biến mất như vậy.

Ở bên ngoài phòng cấp cứu, tôi ngồi trên ghế dài, nhìn chăm chăm vào vết máu trên quần, cô ấy rốt cuộc đã chảy bao nhiêu máu, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã thấm ướt hết cả quần tôi.

Từ Kiềm lại gọi điện thoại tới, tôi nói với cậu ta đang ở bệnh viện, cậu ta rất nhanh đã đến, câu đầu tiên cậu ta nói chính là: “Lạc thanh, thứ trên tay anh, là cái gì?”

Tôi nhìn xuống tay mình, trên tay tất cả đều là một màu đỏ, tôi khàn giọng nói: “Thiên Thiên, ở trong này, đây là máu của cô ấy. Nếu tôi đoán không sai, có lẽ cô ấy đã bị say thai.”

“Trước khi đến đây anh có thấy cô ấy đi cùng với ai không?”

“Có, Hạ Mộc Lão. Sau đó có một người phụ nữ trung niên đá vào bụng Thiên Thiên, quần cô ấy và tôi đều bị thấm đẫm máu.” Màu quần tôi càng ngày càng sẫm lại, nhìn không ra cái gì.

Trong mắt Từ Kiểm tràn đầy lửa giận.” Một người phụ nữ trung niên? Nhất định là bà ta.”

“Ai?”

“Vợ của bí thư tỉnh ủy Tô Bắc Sinh.”

Từ Kiểm lập tức gọi điện thoại cho Hạ Mộc Lão, Hạ Mộc Lão cũng thừa nhận đứa bé là của anh ta, Thiên Thiên quả nhiên bị sảy thai, một người mang thai sao có thể chịu được cú đá như vậy? Không sảy thai mới là chuyện lạ.

Cứ như vậy xảy ra một chuỗi các sự kiện không thể ngờ đến, con gái bí thư tỉnh ủy bị bắt cóc, phu nhân bí thư tỉnh ủy tự sát, bí thư tỉnh ủy lại thờ ơ, không lúc nào không đến bệnh viện thăm Thiên Thiên.

Qua vài ngày, sau khi Thiên Thiên tỉnh lại không còn giống như hồi trước nữa, cả người không có lấy một chút sinh khí, tất cả mọi người nói chuyện với cô ấy cô ấy đều không phản ứng, ánh mắt đã mất đi những tia sáng của ngày nào.

Mười ngày sau, tôi chỉ rời khỏi phòng bệnh vài phút, lúc quay lại cô ấy đã biến mất rồi.

Tôi vội vàng đuổi theo ra khỏi bệnh viện đã thấy bên ngoài một đám đông người đều ngửa đầu nhìn về phía đỉnh lầu, khi tôi nhìn rõ bóng dáng yêu kiều nhỏ xíu đó, tim co chặt lại.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho mẹ cô ấy, mẹ cô ấy nói sẽ đến thật nhanh.

Vừa cúp điện thoại thì nhìn thấy hai chiếc xe phóng tới, chúng tôi cùng đi lên đỉnh lầu, Thiên Thiên đang đứng bên cạnh lan can, cái chân nhỏ cứ đưa đi đưa lại, tựa như một bé gái không hiểu chuyện.

Theo tôi thấy, Hạ Mộc Lão chắc hẳn cũng yêu cô ấy, trong những ngày cô ấy hôn mê, Hạ Mộc Lão mỗi ngày đều nắm tay cô nói rất nhiều, dù rằng biết cô ấy không nghe thấy, nhưng anh ta mỗi ngày vẫn nói.

Sau khi Thiên Thiên nhảy lầu, Hạ Mộc Lão quỳ xuống đất đau đớn khóc không thành tiếng, nếu cha anh ta không ngăn lại, chỉ sợ anh ta đã nhảy xuống rồi.

Hoa Thần tuy không kích động như Hạ Mộc Lão, nhưng trên má hẳn cũng có hai hàng nước mắt, mắt hẳn rất đỏ đỏ vô cùng, cả người hồn phách thất lạc. Còn chị Thiên Thiên lại ôm chặt lấy Hoa Thần, khóc to thành tiếng.

Cha mẹ Thiên Thiên ôm nhau khóc, Tô Bắc Sinh và Hạ Vô Xá cũng lặng lẽ lau nước mắt, dù sao mỗi người đi lên đỉnh lầu đều rất đau khổ, cho đến khi ở bệnh viện nghe bác sĩ nói đầu Thiên Thiên bị thương quá nặng, có lẽ rất khó tỉnh lại.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy, Thiên Thiên vẫn chưa có một dấu hiệu sẽ tỉnh lại, mọi người đều rất lo lắng.

Tôi theo thói quen vuốt vuốt tóc cô ấy, mắt cô ấy đột nhiên mở ra, dọa tôi nhảy lên một cái.

Ánh mắt của cô ấy lại khôi phục sự thanh thuần của ngày xưa, cứ im lặng nhìn tôi như vậy, tôi thật cẩn thận hỏi:”Tiểu nha đầu, cuối cùng em cũng tỉnh rồi.”

Cô ấy há hốc mồm, không nói gì.

Tầm mắt dừng lại trên người tôi, qua hơn mười giây, cô dè dặt hỏi:”Anh là, chồng của em à?”

Tôi ngây ngốc đứng đó, không biết nên trả lời thế nào, may mà bây giờ trong phòng bệnh không có ai khác.

Đôi mắt to của cô ấy bị phủ bởi một lớp sương mù, hồn dỗi chu cái miệng nhỏ xinh ra:”Người đầu tiên nhìn thấy sau khi mở mắt không phải là chồng mình à?”

Tôi vươn tay sờ lên trán cô ấy, cô ấy giật dỗi gạt tay tôi ra, “Không phải chồng của em thì không được chạm vào em.”

Tôi gật đầu:”Anh là chồng em, em còn nhớ anh không?”

Cô ấy lắc lắc đầu:”Em không biết.”

Tôi không nói gì nữa, bác sĩ đã từng nói, đầu của Thiên Thiên bị tổn thương quá nặng, cho dù có tỉnh lại cũng có thể mất trí nhớ.

Cô ấy nhấc tay lên, khẽ chạm lên má tôi một cái:”Chồng, em không cho phép anh nhìn em nghĩ đến người khác.”

Tôi nhếch miệng, cô ấy gọi tôi là chồng rất lưu loát, tôi có cảm giác vui vẻ nói không ra lời:”Vợ à, trước tiên em phải bồi dưỡng thân thể thật tốt, qua vài ngày nữa chúng ta cùng về nhà.”

Cô ấy gật đầu, cái miệng nhỏ đầu ra:”Chồng ơi, thơm em cái.”

Tôi cúi đầu xuống thơm cô ấy, đúng lúc đó, cửa mở ra, Hạ Mộc Lão và Hoa Thần bước vào.

Thiên Thiên tựa như một con thú nhỏ bị thương, ôm lấy cổ tôi:”Chồng, có người xấu, đuổi bọn họ đi đi.”

Tôi xoa xoa đầu cô ấy:”Em nhìn kĩ xem có quen họ không.”

Thiên Thiên “oa” lên một tiếng rồi bật khóc, “Người xấu, đuổi bọn họ đi đi.”

Hạ Mộc Lão và Hoa Thần cứ đứng như trời chồng ở đấy không biết làm thế nào mới được, tôi liếc mắt nhìn bọn họ, ý bảo bọn họ không được kích động Thiên Thiên “Ừ ừ, đừng khóc nữa đừng khóc nữa, đuổi bọn họ ra ngoài là được rồi.”

Hoa Thần và Hạ Mộc Lão nhìn Thiên Thiên thêm một cái, xoay người rời đi.

Liên tục mấy ngày, ngoài tôi ra, Thiên Thiên nhìn thấy ai cũng khóc, bọn họ không dám vào nữa, bác sĩ y tá cũng phải đợi cô ấy ngủ rồi mới dám bước vào.

Thiên Thiên rất ỷ lại vào tôi, rất nghe lời tôi, ngoài bắt cô ấy gặp mọi người ra, những việc khác đều tin tưởng nghe theo.

Hơn nửa tháng trôi qua, sức khỏe của Thiên Thiên cũng gần hồi phục hoàn toàn, cô ấy rất vui, tôi cũng như vậy.

“Chồng à, không phải anh đã nói đợi thân thể em tốt lên sẽ đưa em về nhà à?”

Tôi loát loát tóc cô ấy”Được, ngày mai chúng ta về nhà.”

Cô ấy lắc đầu:”Không, em muốn về bây giờ cơ.”

Đối với việc tôi đưa Thiên Thiên đi, bọn họ tuy rằng không đồng ý,nhưng cũng không dám nói gì, bởi vì bọn họ sợ Thiên Thiên sẽ khóc.

Trước khi đi tôi vẫn không quên cầm theo túi xách của cô ấy đi, lúc xuất viện tôi ôm Thiên Thiên lên xe, cô ấy ôm con gấu bông nhắm mắt lại, con gấu đó là của Hạ Mộc Lão tặng, cô ấy yêu nó không chịu buông tay.

Về đến nhà, việc đầu tiên cô ấy làm chính là thờ tay vào trong bể bắt cá của tôi, lần đầu tiên gặp cô ấy cũng muốn bắt cá, bây giờ thực sự đã động thủ rồi, gương mặt cô ấy cười rất ngây thơ, “Chồng ơi, em muốn ăn cá, bắt mấy con này làm cá kho tộ cho em được không?”

Đúng là thua cô ấy, lại có ý đồ với cá của tôi, “Vợ à, mấy con cá này nhỏ quá, anh đi mua cá to rồi làm món cá kho tộ được không?”

Cô ấy gật đầu:”Được.”

Phía trái Thanh Thiên Cư có một cái chợ, cá ở đó rất tươi. Buổi chiều, trước khi ra ngoài tôi cần thân dặn dò:” VỒphải ngoan ngoan ở nhà, anh đi mua cá.”

Thật là hối hận khi dạy cô ấy chơi game, có game rồi cô ấy chẳng thèm để ý đến tôi nữa, “Anh đi nhé.”

Không đến mười phút tôi đã quay lại, bởi vì tôi lo cho cô ấy, vậy nên không dám đi quá lâu.

Lúc tôi về, phát hiện thiếu mất vài hộp thức ăn cho cá, lúc ấy tôi cũng không để ý lắm, đến ngày hôm sau, toàn bộ cá của tôi bụng nổi lènh phềnh trên mặt nước, đi vào phòng cô ấy, đã không biết lỗi lại còn ngủ anh nhàn như thế, làm tôi không nhận được chộc cô ấy. Vì không muốn cô ấy có cảm giác tội lỗi, tôi liền đi mua sáu con cá về.

Anh tôi biết chúng tôi về, anh ấy đặc biệt ghé thăm, tôi cực kì lo lắng, một là sợ Thiên Thiên sẽ khóc, hai là không biết nên giải thích với người nhà tôi như thế nào, Thiên Thiên bây giờ giống như một đứa trẻ, cửa người nhà tôi khẳng định sẽ rất khó qua.

Sau khi anh trai tôi đến, Thiên Thiên vẫn đang chơi game, nghe thấy có tiếng động cô ấy mới đi từ thư phòng ra, cô ấy dựa vào tường, nghiêng đầu lại nhìn, kì lạ là cô ấy không hề khóc.

Đúng lúc tôi đang cảm thấy kì quái, cô ấy chạy vọt đến, ôm lấy anh trai tôi:”Woa, mĩ nam, so với mĩ nam trong game còn đẹp hơn.”

Mấy vạch đen chảy dài trên trán anh tôi, nhéo một cái lên má Thiên Thiên, “Sao mặt một tí thịt cũng không có thể hả? Có phải Lạc Thanh ngược đãi em không?”

Thiên Thiên kéo tay anh tôi:”Mĩ nam, chúng ta cùng chơi game đi.”

Anh tôi bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo cô ấy vào thư phòng, tôi vẫn còn ngầy ngốc dờ dẩn đứng đó, xem ra dạy cô ấy chơi game không phải là không có chỗ tốt, cô ấy đã không sợ người lạ nữa rồi. Thấy cô ấy và anh tôi chơi game vui như vậy, tôi cũng không làm phiền họ.

Buổi chiều, Thiên Thiên mệt, chạy vào phòng mình ngủ.

Anh tôi hỏi:”Lạc Thanh, Thiên Thiên rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Cô ấy bị sảy thai, chịu không nổi kích động nên mất trí nhớ.”

“Sao lại sảy thai?”

“Anh, chuyện quá khứ đừng nhắc đến nữa, em cũng rất khó chịu.”

Anh tôi liếc mắt nhìn phía cửa phòng Thiên Thiên, sau đó không nói nữa.

Tôi không dám nói cho anh tôi tất cả mọi chuyện, tôi sợ người nhà tôi sau khi biết chuyện đó sẽ không thể chấp nhận Thiên Thiên, rốt cục Thiên Thiên cũng phải chịu tổn thương mà không phải là lỗi của cô ấy.

Anh tôi đi chưa được bao lâu, tôi đang ở trong phòng chơi game, đột nhiên nghe thấy Thiên Thiên hét to một tiếng “A”, tôi lập tức chạy vào phòng cô ấy, thấy cô ấy đang ngồi trên giường ôm đầu khóc lớn, tìm đâu thất lại, tôi lập tức ôm cô ấy vào trong lòng:”Vợ, ngoan, đừng khóc nữa, có anh ở đây rồi, không có gì không có gì.”

Cô ấy ôm chặt lấy tôi, rất chặt:”Chồng, sợ sợ.”

Tôi vỗ vỗ lưng cô ấy:”Không có chuyện gì rồi, đừng sợ đừng sợ.”

Đột nhiên cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt tôi:”Chồng, em mơ thấy một cô gái trẻ tuổi, cô ấy ngồi trên một tòa nhà rất cao, sau lưng cô ấy có một đám người. Cô ấy đang khóc nói cái gì đó, nhưng em không nghe rõ, tiếng cười của cô ấy cũng rất dọa người. Mặt cô ấy rất mơ hồ, em không thấy rõ bộ dáng của cô ấy thế nào, chỉ biết toàn là một màu trắng.

Tôi lại ôm chặt cô ấy:”Đừng sợ, chỉ là ác mộng thôi mà, tỉnh lại là không có việc gì nữa. Em có muốn ngủ tiếp không? Nếu không muốn ngủ thì anh chơi game với em.”

Đầu cô ấy cọ cọ vào ngực tôi:”Em muốn chơi game, nhưng em lười đi lắm.”

Loát loát tóc của cô ấy, cười nhẹ thành tiếng:”Đồ heo lười, muốn anh ôm em thì cứ nói thẳng ra đi.”

Vài phút sau, hai người ngồi trong thư phòng chơi game, đôi chân trần của cô ấy gác lên đùi tôi, có lẽ là vì cô ấy gầy đi quá nhiều, chiếc váy cô ấy mặc không vừa, lộ ra hơn nửa đôi gò bồng đảo, tìm tôi đập càng lúc càng nhanh. Không được, tôi phải đi tắm nước lạnh, sức khỏe cô ấy vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, không thể chịu bất cứ loại vận động kịch liệt nào. Đúng lúc ấy, kẻ đầu sỏ gây tội quay đầu lại, hai con thỏ nhỏ đập thẳng vào mắt tôi, gương mặt vồ tôi, mở to mắt nhìn chăm chăm vào tôi:”Chồng à, có phải anh sốt rồi không, mặt anh đỏ lắm, người anh cũng rất nóng nữa.”

Bởi vì là mùa hè, trên người mặc rất ít, hơn nữa cũng không phải loại gì dày lắm, cách một lớp quần áo cũng có thể truyền nhiệt độ cơ thể lên người cô ấy. Tôi lập tức đứng dậy, ôm cô ấy về phòng:”Ngủ thêm một tiếng nữa, nếu không buổi tối không cho ăn cơm.”

Nhìn về mặt bất mãn của cô ấy, cảm giác tội lỗi len lỏi vào đầu tôi. Tôi lập tức ra khỏi phòng cô ấy, đi tắm nước lạnh.

Ba tháng sau, Thiên Thiên đã không còn sợ người lạ nữa, cũng thường theo tôi đi chơi, mấy người Hạ Mộc Lão vẫn đến thăm cô ấy, nhưng Thiên Thiên không thích bọn họ, tóm lại là không cho phép bọn họ bước vào cửa, cho dù tôi nói thế nào cũng không có tác dụng, cô ấy đều không nghe.

Tôi thường đưa cô ấy tới công viên chơi, cô ấy đến công ty liền làm náo loạn, chỉ có thể đưa cô ấy đi công viên, phòng làm việc của anh trai tôi đã phải chịu một trận náo động, trợ lý của anh trai tôi vừa nhìn thấy cô ấy liền trốn tiệt, trong lòng thầm kêu cô ấy là liều ma nữ.

Hôm nay công ty có một vị khách hàng rất quan trọng tới, là bạn học hồi cấp ba Tăng Tích của tôi, chỉ đích danh muốn nói chuyện với tôi.

Tôi không thể không mang Thiên Thiên theo, để cô ấy ở nhà một mình tôi không yên tâm, vì để ngăn không cho cô ấy gây loạn, tôi bắt anh tôi đưa cô ấy đi chơi, bây giờ game cũng không hấp dẫn rồi cô ấy nữa rồi, không coi chừng cô ấy là không được.

Sau khi Tăng Tích tới, việc đầu tiên là ôm một cái, trước khi ra nước ngoài tôi và cô ấy là bạn rất tốt, ôm một cái cũng là chuyện bình thường.

Không ngờ, đúng lúc đó Thiên Thiên xuất hiện, cô ấy một tay ôm con gấu bông kia, một tay chỉ vào Tăng Tích, “Chồng, em không cho phép anh ôm người khác.”

Vì không muốn mọi người cười, tôi nghiêm mặt:”Thiên Thiên, không được làm loạn.”

Cô ấy chu miệng ra, oan ức nói:”Em không làm loạn.”

“Đi về tầng 43.”

Trong mắt cô ấy lập tức bùng lên lửa giận:”Vâng, thế em đi.”

Lúc đó tôi không nhận ra cô ấy nói là đi, chứ không phải là về tầng 43, đến lúc anh tôi xuống tìm Thiên Thiên, tôi mới nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, “Lạc Thanh, có nhìn thấy Thiên Thiên không, một tiếng trước anh xuống bộ kế hoạch một chuyến, bây giờ quay lại không thấy cô ấy đâu nữa.”

Một tiếng trước không phải chính là lúc cô ấy tìm tôi ư? Tôi không kịp nói gì, lập tức đi vào thang máy, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: tôi phải nhanh về nhà.

Khi về đến nhà, tất cả mọi đồ đạc vẫn y như cũ, đi vào phòng cô ấy, túi xách của cô ấy đã không còn nữa, vali cũng không thấy đâu, một số bộ quần áo bình thường cô ấy thích mặc cũng biến mất.

Trong thư phòng, tôi nhìn thấy một tờ giấy, còn có con gấu màu hồng lần đó ở Thẩm phong tôi đặt lên đầu giường của cô ấy.

Trong giấy viết:”Chồng à, không, có lẽ anh không phải là chồng của em. Ba tháng nay thực sự anh đối xử với em rất tốt, em cũng rất cảm ơn anh. Em không biết quá khứ đã xảy ra chuyện gì khiến em mất đi tất cả trí nhớ. Lần đó ở bệnh viện, em biết có một bác sĩ làm kiểm tra cho em thuộc khoa phụ sản, em thấy tấm thẻ trước ngực bà ấy. Em rất tò mò con em đi đâu rồi, nếu không có con, bác sĩ khoa phụ sản đến kiểm tra cho em làm gì? Em biết anh không phải là chồng em cũng là có nguyên nhân, em thấy chứng minh thư nhân dân của mình, em năm nay mới 23 tuổi, anh cũng còn rất trẻ, nếu thực sự anh là chồng em thì tại sao lại phải tách chia ngủ? Con gấu nhỏ này trả lại anh, cảm ơn anh đã chăm sóc em, còn nữa, đừng tìm em, em sẽ tới một nơi rất xa rất xa, anh không tìm được em đâu.”

Thiên Thiên, em phải biết không phải là em trả lại con gấu này cho anh, mà là trả lại anh tất cả những gì anh đã trao cho em. Mấy tháng nay anh rất hạnh phúc, nếu anh đưa em về nhà ngay lúc em tới tìm anh, liệu em có một mình bỏ đi không?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Chúng ta đi cùng nhau nhé

Sau khi rời khỏi anh ta, tôi rất mờ mịt, không biết nên đi đâu.

Tôi ôm ba lô, ôm gấu bông đứng ở ven đường.

Tôi muốn đi khỏi thành phố này, không muốn anh ta tìm tôi, càng không muốn anh ta tìm thấy tôi.

Chỉ có một lựa chọn, đó là phải đi thật xa thật xa.

Ở đây là phương nam. Muốn đi xa, chỉ có thể đi lên phương bắc.

Nghe nói mùa đông ở phương bắc rất đẹp, mỗi năm đều có tuyết rơi, bây giờ đã là mùa thu, tôi phải nhanh đến với trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Mua một vé máy bay đến Tuyết Dương, hey, tên là Tuyết Dương, tuyết ở đó chắc chắn rất đẹp.

Ở một đêm trong khách sạn, ngày hôm sau dậy sớm chạy ra sân bay.

Qua vài tiếng, sau khi máy bay hạ cánh, tôi cô đơn một mình đứng giữa dòng người, nhìn thấy rất nhiều người đến đón máy bay, tiếc là lại không có ai trong số đó đến đón tôi. Tuyết Dương lạnh hơn Mộ Phong rất nhiều, vừa ra khỏi sân bay tôi liền tìm áo khoác trong ba lô ra mặc vào.

“Thiên Thiên, tại sao em lại đến Tuyết Dương?” Một giọng nữ rất hay truyền vào trong tai, tôi quay đầu lại, là một chị gái vô cùng xinh đẹp, chị ấy cười rất thân thiện, khiến tôi có chút kích động muốn nhào vào trong ngực chị ấy.

Tôi nhìn chị ấy hỏi:”Chị là ai? Sao lại biết tôi?”

Những giọt nước mắt trong mắt chị như ấn như hiện:”Chị là chị gái của em.”

Tôi vươn tay ra ôm lấy chị ấy, có cảm giác muốn rơi nước mắt:”Chị thực sự là chị của em hả?”

Chị ấy vỗ vỗ lưng tôi, “Chị thực sự là chị của em. Lạc Thanh đâu? Tại sao cậu ta lại để em một mình chạy xa như vậy?”

Có chị thực tốt nè.”Anh ta ôm người khác, em bỏ đi rồi. Hơn nữa, anh ta không phải là chồng em.”

“Thiên Thiên, tại sao em lại chạy tới Tuyết Dương?”

“Em muốn đến xem tuyết. Chị tại sao cũng đến Tuyết Dương?”

Trong giọng nói của chị có chút đau khổ:”Chị đến Tuyết Dương tìm người chồng lạc đường.”

“Anh ờ?”

“Phải, anh rể em.”

“Tại sao anh rể lại bị lạc đường.”

“Anh ấy đi rồi, trái tim cũng mất. Vì vậy gọi là lạc đường.”

Tôi cái hiểu cái không gật đầu:“Được, vậy em và chị cùng đi tìm anh rể.”

Cả người chị cứng đờ:“Ừm, cùng đi tìm anh ấy.”

Chị ấy đưa tôi đến một khách sạn, chị nói nghỉ ngơi một ngày trước, tôi không phản đối. Trong trí nhớ, mấy tháng nay mỗi đêm tôi đều mơ thấy ác mộng, có chị ở cùng tôi chắc sẽ tốt hơn. “Chị, tối nay em có thể ngủ với chị không?”

Chị gật đầu.

Đêm hôm nay, tôi không bị ác mộng quẩn lấy nữa, ngủ vô cùng ngon lành.

Trưa hôm sau chị mới đưa tôi đi tìm anh rể.

Chị ấy đưa tôi đến một tòa nhà rất cao rất cao, so với nơi làm việc của nữ nam Lạc Mạc còn cao hơn, trong tay tôi ôm lấy con gấu bông, đi cùng với chị vào thang máy.

Đến tầng 49, chị ấy gọi điện thoại, còn tôi đảo mắt xem xét xung quanh.

Đột nhiên rơi vào một vòm ngực ấm áp, tôi ngẩng đầu lên nhìn, chị mất mát nhìn về phía tôi.

Là anh rể, người đang ôm tôi là anh rể, anh ấy ôm nhầm người rồi, người anh ấy nên ôm là chị mới đúng chứ.

Tôi đẩy anh ra, sau khi nhìn rõ mặt anh, tôi òa khóc, chị lập tức chạy đến ôm tôi vào trong lòng, “Thiên Thiên ngoan, đừng khóc nữa, chị ở đây rồi.”

“Chị, anh ta là người xấu.” Người đàn ông này đã xuất hiện trong ác mộng của tôi rất nhiều lần, anh ta có hóa thành tro tôi cũng nhận ra.

“Thiên Thiên, anh ấy không phải người xấu.”

Tôi lắc đầu:“Không, anh ta là người xấu. Em thường xuyên mơ thấy anh ta bắt nạt một cô gái, anh ta giết khăn tắm của cô gái kia, khiến cô ấy không một mảnh vải che thân đứng đó. Anh ta còn cắn cô ấy, còn vứt những mẫu giấy đã vẽ nát lên người cô ấy.”

Tôi không cho phép chị tôi ở bên cạnh một người xấu xa như thế, anh ta sẽ bắt nạt chị ấy mất, chị tôi không thể bị người khác bắt nạt.

Chị vỗ vỗ lưng tôi:“Ồn rồi ồn rồi, không có chuyện gì nữa, chỉ là ác mộng thôi.”

Tôi lại quay đầu lại, thấy người đàn ông kia nhìn tôi bằng một loại ánh mắt tôi không nói rõ được, “Thiên Thiên, xin lỗi, chuyện quá khứ là anh không tốt.”

“Chị, chúng ta đi, em không cho phép chị ở cùng một người xấu xa như anh ta, em không cần người xấu làm anh rể em.”

Chị bất đắc dĩ nói:“Thiên Thiên, nghe lời chị, bình tĩnh nói chuyện với anh ấy, được không?”

Tôi cúi đầu, tôi không muốn ở riêng một chỗ với người xấu.

Thiên Thiên, nghe lời chị, bình tĩnh nói chuyện với anh ấy, được không?”

Chị cứ nói như vậy, tôi còn có thể làm thế nào, “Vậy được, em nói chuyện với anh ta. Nhưng anh ta không được bắt em trần truồng đứng trước mặt anh ta, không được cắn em, không được ném giấy vẽ nát vào người em.”

Chị nhìn người xấu kia thật sâu:“Thần, anh hãy nói chuyện bình tĩnh với Thiên Thiên nhé. Tuy em không biết hồi trước anh đã làm nó bị tổn thương như thế nào. Nhưng bây giờ em biết nó bị bóng ma tâm lý.”

Sau khi chị đi, người xấu kia lại đến bên cạnh tôi, anh nắm lấy tay tôi, “Thiên Thiên, em không làm sao là tốt rồi.”

Tôi vung tay anh ra:“Người xấu, không được động vào tôi.”

Anh nói:“Thiên Thiên, đối với em nhất trí nhớ là một việc rất tốt, tất cả những tổn thương trong quá khứ sẽ rời xa em, em phải sống thật tốt, biết không?”

Không biết có phải ảo giác hay không, ánh mắt anh dùng để nhìn tôi vô cùng thương yêu, sao anh lại có thể dùng ánh mắt này nhìn tôi? Anh nên dùng ánh mắt này nhìn chị mới đúng chứ.

“Vậy được, nhưng anh cũng phải đối xử với chị tôi thật tốt.”

Anh nhéo lên mặt tôi một cái, lần này tôi lại không cảm thấy khó chịu, thậm chí còn cảm thấy động tác này rất quen thuộc.

“Được, em sống thật tốt, anh cũng sống thật tốt. Cũng đối xử thật tốt với chị em.”

Lúc anh nói câu này, không phải thực chân thành, lẽ nào anh không thích chị ư? Đột nhiên nhận ra bộ dáng anh cũng rất đẹp, không hề kém cạnh Lạc Thanh.

Nếu là ác mộng, vậy không coi anh ta là người xấu nữa, chị cũng không thể thích một người xấu:“Anh rất đẹp trai, em muốn thỏm anh một cái, được không? Nhưng anh không được nói với chị đâu đấy, nếu không em sợ chị tức giận, sẽ không dám thỏm anh nữa.”

Anh hôn một cái trước lên trán tôi, rồi lại cúi đầu để tôi thỏm anh, ngay trong cái chớp mắt lúc anh cúi đầu, tôi đột nhiên hối hận, tôi không muốn thỏm anh, tôi muốn cắn anh. Trong khoảnh khắc cắn vào má anh, nước mắt làm tầm mắt tôi mờ hồ, tôi cũng không biết tại sao mình lại khóc, nhưng vẫn tiếp tục cắn.

Anh lại không cảm thấy tức giận, khẽ lau nước mắt trên mặt tôi:“Ng Sloan, đừng khóc...”

Anh vừa lau, nước mắt tôi vừa chảy, tôi nhào vào trong ngực anh, ôm chặt ôm thật chặt lấy anh, anh cũng mạnh mẽ ôm chặt lấy tôi, một lần lại một lần gọi tên tôi:“Thiên Thiên, Thiên Thiên...”

Tôi cũng không biết tại sao mình lại có hành động thế này, anh là anh rể của tôi, sao tôi lại có thể làm như vậy.

Nếu chị nhìn thấy có lẽ sẽ giận lắm, rời khỏi vòng ôm của anh, nước mắt vẫn tiếp tục chảy, “Được rồi, em khóc đủ rồi. Em phải đi đây, chị tìm được anh là tốt rồi.”

Tôi vừa quay đầu lại, đã thấy chị và một nữ nam đang đứng ở đó, nữ nam này cũng xuất hiện trong ác mộng của tôi, dường như so với người tôi vừa ôm còn xấu xa hơn.

Lúc tôi xoay người đi, anh rồ nắm lấy tay tôi, tôi gạt ra , nói” Chị, em phải đi đây, không quấy rầy bọn chị nữa, à, hai người nhớ phải hạnh phúc, em hy vọng hai người được hạnh phúc.”

Nước mắt chị rơi đầy mặt, đi lên phía trước ôm lấy tôi:”Được, chị sẽ hạnh phúc, em cũng thế, phải hạnh phúc, biết không?”

“Vâng, em biết rồi.”

Trước khi đi, tôi chợt nghĩ ra một chuyện, trong túi của tôi có hai con gấu rất đáng yêu, tôi rất thích, coi như là lễ vật tặng cho chị và anh rể đi. Tôi lấy con gấu nhỏ từ trong túi ra, đưa con màu đen cho anh rể, đưa con màu lam cho chị, “Chị, em đi nhé, tạm biệt.”

Tôi quay đầu lại, nói với anh rể:” Anh rể, phải đối xử tốt với chị, bằng không em sẽ đánh chết anh.”

Một tiếng “anh rể” này, dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực của tôi, đột nhiên cảm một mệt quá, có cảm giác kích động muốn chạy trốn.

Tôi lập tức chạy đi, không quay đầu lại xông thẳng vào thang máy, tôi không dám quay đầu lại, tôi sợ một khi quay đầu tôi sẽ không nỡ rời đi.

Lúc cửa thang máy đóng lại, nữ nam kia bước vào thang máy, “Thiên Thiên, chúng ta cùng đi nhé.”

Không biết tại sao, tôi lại có cảm giác muốn đánh người, sao anh ta còn đẹp trai hơn cả anh rể thế chứ, tôi ôm con gấu bông, vênh mặt lên hỏi:”Tại sao phải đi cùng nhau?”

Tay anh ta tàn sát khắp mặt tôi, “Bởi vì anh muốn mang đến hạnh phúc cho em.”

“Anh không mang được đâu.”

“Em không nói em muốn loại hạnh phúc như thế nào, sao có thể biết được anh không mang nổi?”

Mĩ nam này mang đến cho tôi một cảm giác rất thân quen, gạt tay anh ta ra:”Phải đối xử tốt với tôi, không được hung dữ với tôi, tiền lương phải đưa cho tôi, không được cất giấu quỹ đen. Tôi nói đi đồng anh không được đi tây, tôi nói một anh không được nói hai. Lời tôi nói là đúng, anh phải cho rằng đúng, lời tôi nói có sai, anh cũng phải cho nó là đúng. Quan trọng nhất, anh không được thích người khác, không được ôm người khác, không được hôn người khác, tôi không thích trẻ con, không được ép tôi sinh con, cũng không được có xanh vượt tường.”

Anh ta nghiêm túc gật đầu:”Ok, những việc này anh đều làm được, vậy chúng ta có phải nên kết hôn rồi không.”

Muốn lừa tôi về nhà như vậy hả, không có cửa đâu:”Không được, thử ba tháng trước, không hợp tính cách thì hạ bệ.”

Mặt anh ta đầy thất bại:”Anh đang nằm trong tay em, anh chịu.”

Sau khi ra khỏi thang máy, anh ta cứ lảo đảo đi theo tôi, tôi không nhịn được muốn đánh người, lấy con gấu đánh anh ta:”Lúc tôi không vui anh phải để cho tôi đánh, lúc tôi vui anh phải vui cùng tôi.”

Anh ta sáng khoái đồng ý:”Được.”

“Tôi không muốn về phương nam nhanh như vậy, tôi muốn xem tuyết.”

“Được.”

Đột nhiên tôi muốn đi xem phong, bây giờ là mùa thu, lá phong chắc đã là màu đỏ rồi, xem ảnh nó trên máy tính, rất đẹp rất đẹp.

“Tôi muốn đi xem lá phong.”

“Được, anh đưa em đi.”

Buổi tối, trong phòng khách sạn, luôn cảm thấy có một ánh mắt cứ dán trên người tôi, kỳ quái không phải là tôi đang mơ thấy ác mộng, tôi trợn to mắt lên, đập thẳng vào là một đôi mắt thâm u, “A.”

Tôi cầm cái gối ném về phía anh ta:”Sao anh có thể trèo lên giường của tôi?”

Kì thử chưa qua đã muốn trèo lên giường của tôi, quá đáng lắm rồi đây, tôi đập thẳng anh ta một cú xuống giường.

Hôm sau, đối mặt với rừng phong, tôi kích động không thốt nên lời, quơ quơ cánh tay anh ta:”Mĩ nam, tôi muốn sống ở đây không đi đâu nữa.”

Anh ta đưa ra một cái vỏ sò rất đẹp, không để ý đến vẻ mặt cười đều gian manh của con người ấy. Tôi đoạt vỏ sò từ trong tay anh ta, đẹp quá, là của tôi rồi, “Thiên thiên, em có thích cái vỏ sò này không?”

“Ừm, thích.”

“Cho anh trở thành chính thức, cái vỏ sò này liền thuộc về em.”

Tôi hoài nghi nhìn anh ta:”Cho anh lên chính thức? Lấy một tặng một?”

Anh ta gật đầu.

Thế này cũng không tồi, còn kiếm thêm được một nữ nam,”Vâng được, đưa quỹ đen của anh giao hết ra đây.”

Anh ta ngoan ngoãn dâng ví cho tôi, tôi ném cái ví da vào trong túi của tôi, “Được rồi, sau này anh là của tôi, chị thu nhận em rồi đó.”

Trên trán anh ta chảy dài mấy vạch đen sì.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.